

Thâm Tinh Bắg

Contents

Thâm Tinh Bắg	2
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2: Bị Đắg	6
3. Chương 3: Hoặg	10
4. Chương 4: Thậ Tắg	14
5. Chương 5: Gặg Nhậg	17
6. Chương 6: Thượg Lượg	21
7. Chương 7: Cứg Mỹ Nhậg	24
8. Chương 8: Hòg Hậg	28
9. Chương 9: Khắg Bệg	32
10. Chương 10: Thậ Vậ	37
11. Chương 11: Hắg Kệg	41
12. Chương 12: Gặg Gớ	45
13. Chương 13: Gieo Hợg	49
14. Chương 14: Ngườ Chết	52
15. Chương 15: Ác Mộg	55
16. Chương 16: Xuấ Cúg	60
17. Chương 17: Vườg Giạ	63
18. Chương 18: Mậ Mườ	67
19. Chương 19: Mạ Việg	70
20. Chương 20: Cướg Đậ	74
21. Chương 21: Phắg Liệg	79
22. Chương 22: Bắg Tử	82
23. Chương 23: Đốg Lửạ	86
24. Chương 24: Dục Trậ	89
25. Chương 25: Quy Cậ	92
26. Chương 26: Trắ Miếg	96
27. Chương 27: Nổg Giậg	100
28. Chương 28: Uốg Thuốg	103
29. Chương 29: Xé Toặg	107
30. Chương 30: Khốg Tặg	111
31. Chương 31: Sắg Thuốg	113
32. Chương 32: Xuậ Yếg	116
33. Chương 33: Thắg Bệg	119
34. Chương 34: Phắg Điệg	123
35. Chương 35: Đặg Chết	127
36. Chương 36: Mườ Kệ	131
37. Chương 37: Cườg Bứg	136
38. Chương 38: Đổ Thuốg	140
39. Chương 39: Tặg Vớ	144
40. Chương 40: Kệg Mắ	148
41. Chương 41: Ngườ Quệg Cũ	152

42. Chương 42: Thích Khách	155
43. Chương 43: Tín Vật	159
44. Chương 44: Truyền Tin	163
45. Chương 45: Hẹn	167
46. Chương 46: Bệnh Nặng	172
47. Chương 47: Hà Đẳng	176
48. Chương 48: Thay Đổi	179
49. Chương 49: Quà Đáp Lễ	184
50. Chương 50: Tờ Giấy	188
51. Chương 51: Bên Ao	191
52. Chương 52: Cầu Dưng	195
53. Chương 53: Cao Thế	198
54. Chương 54: Dừng Cao	202
55. Chương 55: Bóng Đè	206
56. Chương 56: Tội Kỳ	209
57. Chương 57: Đánh Tráo	213
58. Chương 58: Điều Người	217
59. Chương 59: Phối Thuốc	221
60. Chương 60: Hãm Hại	225
61. Chương 61: Thành Công	229
62. Chương 62: Xuất Cung	232
63. Chương 63: Trù Mưu	236
64. Chương 64: Hoài Nghi	240
65. Chương 65: Thấy Rõ	245
66. Chương 66: Biến Số	249
67. Chương 67: Đánh Cờ	253
68. Chương 68: Mưu Nghịch	258
69. Chương 69: Say Rượu	263
70. Chương 70: Xuất Chinh	267
71. Chương 71: Đối Chiến	272
72. Chương 72: Hồi Kinh	275
73. Chương 73: Sinh Con	279
74. Chương 74: Chiến Sự	283
75. Chương 75:	289
76. Chương 76: Chương Cuối	297
77. Chương 77: Phiên Ngoại	302

Thâm Tỉnh Băng

Giới thiệu

Thể loại: Tâm thần phân liệt công vs bạo quân M thụ, có cường bạo, có SM (chút chút), 1×1, HEEdit: YểnVốn là nhất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-tinh-bang>

1. Chương 1: Tiết Tử

Năm Nguyên Kinh thứ năm, kinh thành đổ trận tuyết đầu mùa.

Trực diện giám Xuân Bảo co tay vào tay áo bông, trên lông mày kết một tầng bông tuyết li ti, hơi thở ra như khói sóng theo gió, tan vào không khí lạnh giá.

Trên đầu một cây hoa mai đón gió thấu tuyết, chao ôi là thê lương.

“Xuân Bảo! Mau xách thùng nước chết tiệt của ngươi lại đây, nếu đi chậm, coi chừng Hoàng thượng chém đầu ngươi!”

Xuân Bảo nghe tiếng giật mình, quay đầu lại thấy lão thái giám da mặt xanh trắng đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mình.

“Còn đứng đực ra đó làm chi? Mau đến trước Phúc Thọ điện lau dọn,” Đôi mắt lão thái giám đỏ đậm, “Nhân máu còn chưa đông thành băng, có lẽ dọn sẽ nhanh hơn.”

Xuân Bảo vâng một tiếng, nhổ nước bọt ra lòng bàn tay lạnh cóng đến đỏ lên, gắng sức xách thùng nước lạnh to đùng kia, bước nông bước sâu theo sau lão thái giám đến Phúc Thọ điện.

Tuyết bay nhẹ nhẹ, chỉ chốc lát đã bám đầy mảnh vải trên vai lão thái giám.

Xuân Bảo đi hơi vội, nước lạnh văng ra làm ướt tấm áo bông cũ màu tím thêu hoa văn, không bao lâu liền lạnh cóng.

Càng giống áo liệm mặc cho người chết hơn.

Sắc trời u ám.

Đằng trước cung điện nguy nga, đứng giữa gió tuyết, loáng thoáng lại có vài phần dáng vẻ của mộ bia.

Xuân Bảo mở to mắt, ngơ ngác nhìn bóng người lắc lư ở cửa Phúc Thọ điện, tay chân lạnh lẽo, thở hổn hển, không nhúc nhích.

Mấy ngự tiền đới đao thị vệ lồi người từ cửa cung điện xuống bậc thềm, để lại một đường đỏ tươi trên mặt đất, ánh tuyết bọt bọt, vô cùng đáng sợ.

“Mau, Xuân Bảo!” Lão thái giám khô khốc gọi một tiếng, vội chạy chậm chậm tới.

Xuân Bảo chưa bao giờ gặp trận thế này, trong lòng sợ hãi vô cùng, mới đi hai bước thùng nước cầm không vững đã đổ quá nửa.

Mặt lão thái giám kia dữ tợn như thể muốn ăn sống nuốt tươi gã.

Xuân Bảo bị gió tuyết làm mờ mắt, mơ hồ chạy theo, trong lòng nhớ tới mấy cảnh hồng mai xinh đẹp khi này ngắm, bây giờ nhớ lại mà cũng cảm thấy quái dị.

Hai nô tài chạy tới trước bậc thềm Phúc Thọ điện, từ trên xuống dưới cọ rửa từng chút máu tanh hôi ấy, thi thoảng còn có thể rơi ra ít thịt nát từ vải vụn, trắng bệch, đã hóa bùn.

Xuân Bảo quỳ dưới đất, dạ dày nhồn nhợn, cắn môi bật máu, song không dám nhổ ra.

Mình ở phủ nội vụ cũng không phải chưa từng bị đánh, nhưng hình phạt đánh trước mặt lại hoàn toàn không như thế.

Máu thịt tung tóe, thật là đáng sợ.

Hai người quỳ dưới đất lau chưa bao lâu thì lại nghe trên đầu có tiếng ồm ồm.

“Hai người ai vào trong điện một chuyến? Có một đại thần nôn ra đất, mau lau chùi sạch sẽ cho xong việc.”

Xuân Bảo chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn ngự tiền thị vệ đang nói chuyện với mình, trông đáng vẻ ấy cực kỳ giống cá chết trợn mắt.

Lão thái giám bên cạnh tiến lên đạp Xuân Bảo một phát, “Còn không mau đi vào.”

Xuân Bảo ngẩn ra, lấy một mảnh vải mới chưa dùng, lồm cồm bò dậy, khom lưng rút cổ theo sau ngự tiền thị vệ vào Phúc Thọ điện.

Phúc Thọ điện là cung điện hoa lệ nhất trong thâm cung này, Hoàng thượng bình thường vào triều nghị chính ngay tại nơi đây.

Và Xuân Bảo cũng không phải mới lần đầu đến, trước kia quét dọn Phúc Thọ điện với bọn Tiểu Lạc Tử, Xuân Bảo đã cảm thấy nó thần tiêu giáng khuyết, xa hoa cùng cực.

Nhưng người đứng trước mắt, tự dừng lại đầy âm khí, khiến người ta không thở nổi.

Mấy đại thần béo tốt đứng trong điện, da mặt như tượng sáp, không hề có sức sống.

Ngự tiền thị vệ dẫn Xuân Bảo vào cũng rất cẩn thận, không dám thở mạnh, dẫn đến nơi liền rào bước đi như bỏ chạy.

Chỉ chừa lại một bãi nước khiến người ta buồn nôn, và Xuân Bảo run rẩy vì sợ.

Xuân Bảo cố chịu từng trận mùi chua, lấy vải gom uế vật kia vào một chỗ, chia đôi bao lại.

Lại do khi nãy vào vội quên mang ki, chỉ có thể gom mấy thứ này vào vật miên bào của bản thân, tính đợi lát nữa bưng ra luôn thể.

Chờ dọn dẹp xong, Xuân Bảo đứng dậy muốn đi, lại nghe trong đại điện vang lên một giọng nói lãnh thanh.

Như lưỡi dao, xé toang sự tĩnh mịch cả triều.

“Hỉ Liên-“

Một giọng the thé đáp “Hoàng thượng, có nô tài.”

Xuân Bảo không dám nhúc nhích, co ro tại chỗ như chó, nghĩ có lẽ là mình thu dọn không tốt chọc giận Hoàng thượng, sợ là phải bị ban chết rồi.

Đang lo lắng, trong đầu Xuân Bảo bỗng nhiên lại có một ý nghĩ khác.

Từ khi mình cát thể vào cung tới nay, từng quét vô số cung điện, mà chưa bao giờ được thấy Hoàng thượng, nếu có thể nhân cơ hội này nhìn thiên tử một cái, cũng coi như chết không tiếc nuối. (cát thể: hoạn)

Nghĩ đến đây, Xuân Bảo hết sức không quen mà ngẩng đầu, co rúm nhìn lên trên.

Bên ghế cửu long sơn vàng, chạm khắc cầu kỳ, Đô tri tổng quản thái giám Hỉ Liên đứng đó. Người này hơi cồng, đôi mắt tam giác hồ ly khiến lòng người phát rợn.

Ẩn phía sau, cao cao tại thượng chính là đương kim thiên tử.

Vận long bào màu vàng, khuôn mặt trắng trẻo không để râu, tuấn nhã mỹ tú, tiếc rằng đôi mắt lạnh như hàn quật, tràn đầy lệ khí.

Xuân Bảo ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hoàng thượng không rời mắt.

May sao Nguyên Kinh đế và Hỉ Liên đều không phát hiện tiểu thái giám trong một góc này, khiến cho Xuân Bảo bất tự giác tránh được tai bay vạ gió.

“Dem số tấu chương đó lên.” Môi Nguyên Kinh không một chút máu.

Hỉ Liên bên cạnh khom người lĩnh mệnh, cực cẩn thận lui vài bước, rồi quay người đi tìm tấu chương.

Bấy giờ Xuân Bảo mới biết vừa rồi Hoàng thượng gọi Hỉ công công không liên quan gì tới mình, nhưng nghĩ lại vẫn rất sợ, thoát lực ngồi lên gót chân mình, cúi đầu xuống không dám ngẩng lên nữa.

Giọng lạnh lùng ở đầu kia long ỷ lại vang lên, “Nhân số không đủ, còn thiếu rất nhiều.”

Các đại thần nơm nớp lo sợ, vẫn không ai dám nói gì.

Phen này, là nhất phẩm Đốc sư Hà Yến kết đảng mưu nghịch, Hoàng thượng triệt tra nhân số Hà đảng trong triều đình.

Đại thần điều tra vụ án này nộp lên năm mươi cái tên, thế nhưng Hoàng thượng chê chưa đủ, còn lôi đại thần phụ trách điều tra ra ngoài đánh như tể, hòng răn đe, thế tra dư đảng.

Hoàng thượng tâm ý như thế, nhưng việc này nói dễ hơn làm, Hà đảng đã có căn cơ hai mươi năm, trải qua hai đời thiên tử, trong ngoài triều đình đều là người của Hà Yến, nếu cố luận quan hệ họ hàng, bất cứ ai cũng chẳng thoát được can hệ.

Dù Hoàng thượng muốn thăm cũng vô dụng, không thể vừa thanh tiểu dư đảng vừa lôi cả mình vào chứ.

Cho nên, Hà đảng tra Hà đảng, dĩ nhiên là lực bất tòng tâm.

Mắt phượng hơi liếc, khuôn mặt Nguyên Kinh âm lãnh, “Vương ái khanh, việc này về sau giao cho người làm.”

Đại thần bị Hoàng thượng chỉ đích danh quỳ thụp xuống, “Hoàng thượng... Thứ cho thần vụng về... Thần không đủ sức gánh trọng trách này...”

Nguyên Kinh lãnh nhần liếc hắn, “Người thân là Lại bộ Thượng thư, bổ nhiệm quan viên lớn nhỏ trong triều, trong bản danh sách này, có ai không phải do người từng bước tử mĩ bồi dưỡng? Cho nên ái khanh không cần tự coi nhẹ mình, trầm thấy việc này, thật sự không phải ái khanh thì không thể.”

Đại thần kia dĩ nhiên hiểu được ý trong lời này, giọng run rẩy, “Hoàng thượng... Thần... Thần nhất thời hồ đồ.”

Nguyên Kinh mặt không biểu cảm nhìn đi nơi khác, “Người đâu – lôi ra ngoài đánh.”

Đại thần kia nghe thế xụi lơ dưới đất như người chết, ngay cả giấy giụa cũng không thể, mặc hai đôi đao thị vệ lôi ra ngoài điện, chỉ chốc lát liền kêu gào thảm thiết như giết heo.

Vang tận mây xanh, chấn động kim loan.

Xuân Bảo quỳ dưới đất, tay chân cứng ngắc không động đậy nổi, mấy đồng uế vật trong miên bào đã sớm chảy ra lớp vải bao, lạnh sệt như hồ.

Ngây người hồi lâu, Xuân Bảo lại nghe mùi máu tươi nồng nặc trong không khí.

Phong chừng lão thái giám bên ngoài lúc này nên mệt gần chết rồi.

Mấy đại thần còn lại trong điện sắc mặt đã sớm như màu đất, môi tái xanh.

Khuôn mặt tuấn tú của Nguyên Kinh thì lạnh lẽo, nhưng giọng lại ấm áp, “Đánh tới khi hắn khai ra đồng đảng cho trầm.”

Ý là trong lòng Hoàng thượng đã nắm rõ.

Hỉ Liên vừa nãy ra ngoài lấy tấu chương đã trở lại, hai thị vệ theo sau, vác hai gói to, mở ra trước điện, chồng chất toàn là tấu chương.

Mấy lão cáo già còn lại trên triều đình lập tức thể hồ quán đỉnh.

Trước mắt thật sự không trốn nổi nữa.

Nguyên Kinh mắt phượng lạnh tanh, “Đây đều là tấu sớ trước kia khen ngợi Hà Yến, trầm nhất loạt ghi lại, tính toán sơ qua, quả thật không nên chỉ có năm mươi người này.”

Tiếng gào ngoài điện yếu dần, chỉ còn tiếng gậy gõ đánh vào người chát chát, xen lẫn tiếng bắn.

Có đại thần quỳ thụp xuống đất, giọng thê lương: “Hoàng thượng anh minh, lão thần nguyện chịu tội lập công, tra rõ Hà đảng còn sót!”

Những người còn lại vừa thấy thế liền nhao nhao quỳ xuống đất khóc tỏ lòng trung, thề đoạn tuyệt với tộc nhân Hà Yến.

Nguyên Kinh không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn tấu chương trên long án.

Đây là tấu từ nội các đương trường trình lên, chưa qua Ty lễ giám duyệt trước.

Năm mươi người, viết bằng chữ tiểu triện, giấy trắng mực đen, trên cùng là tên Hà Yến.

Nguyên Kinh cầm bút son khoanh tròn từng cái tên, nhưng lại chừa cái đầu tiên.

“Thích chữ lên mặt, sung quân đến nơi khổ hàn...” Nguyên Kinh lẩm nhẩm.

Mặt y tái nhợt gần như trong suốt, trên trán dày đặc một tầng hắc khí.

“Kẻ còn sống trên danh sách này, lập tức lẳng trì!”

“Ai chết rồi thì quật lên, trạc thi!” (Trạc thi đại khái là dùng các vật nhọn đâm xác)

“Toàn bộ tịch biên, tru tam tộc!”

Xuân Bảo quỳ ở đó ôm một đồng hồ thối, hạ thân âm ỉm, nước tiểu khai rình ướt đầm miên bào, vậy mà lại không nhận được.

Chúng thần tử đã đổ mồ hôi đầm đìa, hai chân run lấy bầy.

Rất nhiều người trên bản tấu kia kỳ thực tội không đáng chết, tuy khá thân với Hà Yến song tốt xấu gì cũng là thần tử cho Hoàng thượng sai sử nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, nào ngờ Hoàng thượng tàn nhẫn, chẳng thêm niệm tình cũ.

Cũng không biết kẻ đầu sỏ Hà Yến phải bị xử trí thế nào.

Có lẽ không còn hình phạt nào khiến người ta sợ hãi hơn là lẳng trì.

Nguyên Kinh buông bút, nhìn chăm chăm hai chữ trên cùng, chợt nở nụ cười khế.

Ngay cả Hỉ Liên bên cạnh cũng quỳ xuống.

“Hoàng thượng...”

Nguyên Kinh càng cười to, lạ lùng là, trong đôi mắt đen láy lại phủ một tầng hơi nước.

Giơ tay lau nước trước mắt, nhìn thấy lại không phải là Kim Loan bảo điện tử khí nặng nề này.

Mà là vương phủ cũ nát trước khi mình đăng cơ.

Nửa thành áo trắng, hồng mai tể địa.

Thân thể thiếu niên cao ráo vững vàng trần truồng, Hà Yến mặc quần, nhìn chăm chăm người bên dưới, nhướng mày nhếch môi.

“Nhìn gì? Bị chơi ra tình yêu rồi à?”

Ẩn đi lệ quang nơi đáy mắt, sát khí trên mặt Nguyên Kinh lại cuộn trào lên.

“Hà Yến, ban chậm tửu, tru cửu tộc.” (Lông chim chậm rất độc, nhúng vào rượu thành chậm tửu, chất độc rất mạnh và không giải được)

2. Chương 2: Bị Đánh

Mùa đông năm nay tựa hồ đặc biệt lạnh.

Hoài Hoài co hai tay trong tay áo bông, rụt cổ đứng giữa tuyết địa, khịt khịt mũi.

Bầu trời xám xịt như là lại sắp đổ tuyết.

Tiếng lộp kộp giẫm trên tuyết vang lên, ngày càng gần, Hoài Hoài quay đầu lại, thấy Du công công đang đi về phía này.

Du công công đánh mặt, the thé nói: “Tổ tông, tìm được ngài rồi, ngài ngáy ra đây làm gì, còn không mau trở về, trong thâm cung này há cho chúng ta tùy tiện chạy lung tung...”

Dứt lời, liền giơ đôi tay khô quắt kéo Hoài Hoài.

Hoài Hoài lui về sau hai bước, suýt nữa ngã xuống nền tuyết, “Về phòng chỉ có một người chết, cả ngày ở cùng hân, ngọt ngào lắm.”

Du công công chạy lên hai bước, cầm tay áo Hoài Hoài kéo đi.

Trong đôi mắt khắc bạc đầy nét mỉa mai, “Ngài cũng không phải là hài đồng sáu bảy tuổi, to như trâu rồi còn ham chơi như vậy, mau theo ta trở về đi.”

Hoài Hoài rất khỏe, giãy mạnh một cái, liền chạy tới hướng ngược lại.

Lão thái giám sốt ruột giậm chân, cặp móng đuổi theo sau, “Tổ tông! Về mau!”

Mái đỏ ngói xanh, nối dài không dứt.

Hoài Hoài hất tay ra, men theo tường thành màu đỏ tươi chạy một lúc lâu.

Tiếng kêu phía sau càng lúc càng xa, không bao lâu liền chìm vào thâm cung tĩnh mịch, chẳng còn một tẹo âm thanh nào.

Hoài Hoài bước chậm lại, nhìn chằm chằm khoảng đất trống trước mắt, mũi thở ra khói trắng.

Giữa băng thiên tuyết địa này, sắc đỏ rực khắp cảnh kia như thể ráng đỏ giăng hết nửa bầu trời, kinh tâm vô cùng.

Gió Tây gào thét, thổi rơi sắc đỏ trên cây, cánh hoa như hạt mưa, bay lả tả đập vào mặt, vào người Hoài Hoài.

Hoài Hoài thở hổn hển, lạnh đến tím tái, lại không thềm để ý mà ngẩng đầu lên, trợn to mắt nhìn chằm chằm màu đỏ ngập trời kia, tim như bị nuốt chửng.

Cứ cảm thấy cảnh này như đã từng gặp rồi, nhưng vô luận thế nào cũng chẳng nhớ ra nổi.

Trên mi mắt bám một lớp băng vụn, hà hơi ẩm tan thành nước, nhỏ lên mặt như thể nước mắt vậy.

Lại là lạnh.

Một đội người từ xa đến, khiêng một cỗ kiệu ấm, mười mấy thái giám cung nữ rút cổ đi theo sau như một bầy rùa.

Có một bàn tay trắng mịn như châu ngọc vén rèm lên, lộ ra đầu một nữ nhân.

Trên mặt nữ nhân ấy tô son trát phấn dày cộp, trắng bệch không thấy huyết sắc, đôi mắt hoa đào sưng đỏ, nhìn nam nhân đứng ngay ra dưới gốc mai mà nhú mày.

“Chu Nhi-“

Cung nữ mặt nhọn bên cạnh kiệu vội đáp một tiếng, “Nương nương.”

“Đến đó xem thử.”

Cung nữ mặt nhọn thấp giọng đáp: “Vâng, nương nương.”

Nói xong liền rảo vài bước, dùng khuỷu tay huých tổng quản thái giám đi trước dẫn kiệu, đưa mắt ra hiệu phía trước, giọng cực thấp, “Nhìn thấy không, nương nương muốn đi gặp tiểu tử ngốc kia.”

Nghe nói vị Hy phi này mới do chuyện phụ thân bị cách chức điều tra mà khóc một trận ở chỗ Hoàng thượng, bị chặn ngoài cửa, trước mắt tâm trạng không chỉ là khó chịu, đang tức tối không chỗ trút ra.

Tổng quản thái giám ngoác miệng cười, lộ ra hàm răng sâu, “Chắc, hôm nay có trò hay để xem rồi.”

Cung nữ mặt nhọn cười âm hiểm, không lên tiếng nữa.

Mấy chục người chuyển hướng, chậm rãi đi tới Mai viên.

Hoài Hoài đang mê mẩn ngắm hồng mai, còn chưa biết đại họa sắp đến, chỉ cảm thấy tay lạnh, vừa định co vào tay áo cho ấm thì bỗng bị đá chân sau, cả người quỵ xuống.

Bàn tay kia dưới nước tuyết lạnh lẽo buốt xương.

Trên đỉnh đầu âm sắc kỳ dị, “Nô tài lớn mật, gặp Hy phi nương nương mà còn không quỳ xuống!”

Hoài Hoài quay đầu lại nhìn công công vừa nói, mặt trắng không râu, môi đỏ tươi như tô son.

“Ngây ra làm chi? Còn không mau dập đầu!”

Hoài Hoài nghe thế ngẩng cổ lên, buột miệng nói một câu, “... Cái rắm... Lão tử gặp Vương gia cũng không dập đầu, xông lên đề luôn nữa là.”

Mấy cung nữ nhìn nhau, lập tức phá lên cười.

“Người mau nghe xem hần nói bậy bạ gì kia, mặc quần áo thái giám, mà cả gan vũ nhục vương thất tôn quý trước mặt nương nương.”

“Mấy hôm trước nghe các cô cô truyền nhau trong cung có một nam nhân ngọc, hiện giờ thấy rồi, đúng thật là không uổng chuyện này.”

“Đúng thế, xem vẻ ngu đần của hần, thật tiếc cho mã ngoài đẹp như vậy.”

Hoài Hoài đang muốn mở miệng cãi, lại thấy cổ kiệu tám người khiêng vũng vàng hạ xuống đất, đám cung nữ mới chầm biếm vội vàng khom người lui ra sau, cung nữ mặt nhọn tiến lên cẩn thận vén rèm, nữ nhân từ trên kiệu bước xuống cầm lò sưởi tay khắc hoa, phục sức lộng lẫy, rất quý khí.

Hoài Hoài nhìn đôi mắt hơi đỏ của nữ nhân ấy, cùng làn da nhợt nhạt không huyết sắc, cứ cảm thấy vạn phần hồi hộp.

“Chu Nhi-“

“Bẩm nương nương, có nô tỳ.”

Đầu ngón tay thon trắng của Hy phi thông thả vuốt lò sưởi tay, “Vả miệng.”

“Vâng, nương nương.” Cung nữ mặt nhọn vẻ không muốn mà rút tay khỏi tay áo ấm áp, rảo bước tiến lên, tát Hoài Hoài cái chát, “Đồ mù mắt, mặt nương nương mà người cũng dám nhìn chằm chằm.”

Vừa nói vừa giáng thêm phát nữa.

Chỉ tiếc tát thật lực mà lại hụt.

Hoài Hoài co lại trong tuyết địa, “Đừng đánh... đừng đánh... ta quỳ là được.”

Cung nữ mặt nhọn hơi xấu hổ, quay đầu nhìn Hy phi.

Hy phi hạ đôi mắt sưng húp, chậm rãi nhẹ nhàng nói, “Bản cung phát hiện, kính sự phòng càng lúc càng vô dụng, ban ngày ban mặt để một đại nam nhân chạy lung tung trong hậu cung, còn ra thể thống gì.”

Tổng quản thái giám thông minh khom người tiến lên, quỳ một gối xuống đất, nịnh nọt: “Nương nương có gì phân phó ạ.”

Hy phi liếc người đang co đầu rút cổ giữa tuyết một cái, “Móc mắt, đuổi ra cung.”

Cung nữ mặt nhọn chợt mở miệng, “Nương nương, người này không đuổi được đâu.”

Dù sao cũng là nha đầu tâm phúc hồi môn của mình, Hy phi không chấp nhặt, chỉ lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái, “Sao vậy?”

Cung nữ nọ tiến lại gần Hy phi, “Nương nương, nô tỳ nghe nói, lai lịch của tên ngọc này không nhỏ, nghe đâu là...”

Mấy câu sau âm sắc cực thấp, tuy đây cũng là bí mật trong cung ngầm biết hết, song vẫn không tiện nói ra trước đám đông.

Hy phi hơi nghiêng đầu, chờ nghe cung nữ nói hết, mặt càng lạnh như sương.

Oán độc trong đáy mắt như muốn nhảy bổ ra.

“Bản cung đuổi không được, nhưng cũng không thể mặc hần phá hoại quy củ tổ tông.”

Hy phi quay người hướng mặt về cổ kiệu, tiểu cung nữ bên cạnh vội vàng vén rèm, Hy phi khom người lên kiệu, chờ ngồi vững rồi mới nhìn tổng quản thái giám, “Trong cung này không thể giữ lại nam nhân, trừ khi... hắn là thái giám.”

Tổng quản thái giám cười tít mắt, “Nô tài hiểu rồi.”

Cung nữ mặt nhọn hơi chần chừ, “Nương nương, thái giám trong cung đều tịnh thân từ nhỏ, tên ngọc này lớn vậy rồi, nếu không hoạn ỗn để chết người, sợ là không ăn nói nổi...”

Hy phi trợn mắt, “Vậy thì hoạn cho tốt, nếu hắn chết, các người cũng không thoát được.”

Tổng quản thái giám vội nói: “Nương nương yên tâm, nô tài đi làm ngay đây.”

Nói đoạn Hy phi nương nương bãi giá hồi cung, để lại mấy thái giám ở đó, vây Hoài Hoài không một kẻ hở.

“Ngây ra cả làm gì hử...” Tổng quản thái giám giận dữ rít lên, “Còn không dẫn người đi.”

Mấy kẻ khác nghe thế liền xắn tay áo tiến lên bắt người.

Hoài Hoài hoảng sợ khó nén, liền cho kẻ gần nhất một quyền, thái giám kia bị đánh bất ngờ, bị mất lão đảo như say rượu, cuối cùng cầm đầu ngã quỵ xuống đất.

“Ồ, tiểu tử này còn dám phản kháng, đánh chết cho ta...” Tổng quản thái giám giờ lan hoa chỉ, trở mũi Hoài Hoài, vừa chửi rửa vừa liên tục lui về sau.

Đám thái giám còn lại ồa lên, múa may một lúc lâu, nhưng căn bản không bắt được Hoài Hoài, nôn nóng quá ngay cả võ rùa cũng dùng tới, song vẫn không thể hiệu quả.

Lại nói đám thái giám lùn này làm chút việc nặng còn được, đánh nhau thì rất là không ỗn.

Hoài Hoài thì khác, người cao to, cả ngày ăn no chẳng phải làm gì, rất thừa sức khỏe.

Tổng quản thái giám ở đằng xa nóng ruột, khom lưng nặn cả đồng cầu tuyết, ra sức ném hết tới bên này, “Một đám phế vật, ngay cả tên ngọc cũng không bắt được, xem gia gia người... chết tiệt-”

Chỉ tiếc mấy quả cầu tuyết ném liên tiếp đập cả vào một tiểu thái giám.

Chớp mắt liền biến thành người tuyết, cứng ngắc ở đó, chỉ thò đầu ra, “Công công, ngài nhìn kỹ hăng ném, bay cả vào người ta rồi.”

“Cút mẹ người đi ranh con, nếu không phải người cản gia gia, gia gia ném trúng tên ngọc đó từ lâu rồi!”

“Công công, cho dù ngài ném trúng thì thế nào, tiểu tử này hình như có chút công phu quyền cước, chúng ta căn bản không bắt được hử...”

“Đồ gà thiến không đầu óc, nếu gia gia chọi trúng mắt hử, người còn không biết nhân lúc hử chùi tuyết trên mắt để bắt hử lại sao?”

“Công công thật thông minh, ta cũng ném.”

Hoài Hoài thấy đám tiểu thái giám kia không xông tới bắt mình nữa, tất cả ngồi chồm hổm nặn cầu tuyết, lập tức vui vẻ ra mặt, ngồi xổm bốc một vốc tuyết, nhờ nhiệt độ trong lòng bàn tay vo tròn cục tuyết, nhắm tổng quản thái giám mà ra sức ném.

“Úi cha – thằng ranh con nặn bằng cầu – ném chết gia gia rồi!”

Hoài Hoài cười ha ha, “Chúng ta chơi ném tuyết!”

Mấy tiểu thái giám bên cạnh thấy thế đều chọi tuyết vào mặt Hoài Hoài, “Ném cha người, đồ con lừa!”

Hoài Hoài giờ tay chùi tuyết trên mí mắt, chỉ cảm thấy đầu bị nện liên hồi, hai mắt tối sầm, lập tức không còn tri giác.

3. Chương 3: Hoạn

Hoài Hoài mở mắt ra, xung quanh sương mù mờ mịt như rắc vôi.

Dụi dụi mắt, sau đó Hoài Hoài nhồm dậy ngồi trên giường, nhìn quanh bốn phía.

Trong phòng tối đen như mực, chỉ có một cái giường cũ nát, ngoài ra không còn vật gì khác.

Ngoài cửa sổ có tiếng sột soạt, Hoài Hoài nghiêng mặt, thấy phía sau song linh chỉ lộ ra nửa khuôn mặt trẻ con, đầu đội ô sa đen, kiểu dáng không khác gì Du công công.

Chắc hẳn là một tiểu thái giám.

Hoài Hoài xuống giường, đập cửa, phát hiện phòng bị khóa trái, liền trực tiếp nhào lên song linh.

Tiểu thái giám kia thấy một khuôn mặt người kè tới, vội sợ hãi lui lại mấy bước.

Gã vận áo bào bông cũ mềm, mặt tròn mũi to, bàn tay nhỏ sưng đỏ nứt nẻ giờ một hạt dưa trước miệng, lại chậm chạp không dám bỏ vào.

Hoài Hoài từ sau song linh giơ tay ra, “Người gặp có phần, người phải cho ta một ít.”

Tiểu thái giám kia chia một nửa hạt dưa cho Hoài Hoài, “Người là ai?”

“Ta là Hoài Hoài, người tên gì?”

“Xuân Bảo.”

“Người xem gì?”

“Xem cắt cái đó.”

Hoài Hoài nghĩ một lát mới bừng tỉnh ngộ, mắng: “Cắt mẹ người! Nhãi con! Ta thật muốn xem ai dám cắt ta?”

Xuân Bảo cắn hạt dưa, “Mẹ ta? Cắt thế nào? Ta thấy dù sao cũng nên là cha ta...”

Hoài Hoài cười, giật hạt dưa trong tay Xuân Bảo, cũng cắn mấy hạt theo, “Sao nhìn người ngốc vậy.”

Xuân Bảo bĩu môi, “Người trả hạt dưa cho ta.”

Hoài Hoài nắm chặt hạt dưa, chờ thấy rõ đám đầu đen kia, vẻ kiêu căng tức thì yếu đi, “Nếu không tin, người có thể hỏi công công đằng sau người.”

Xuân Bảo không thèm nhìn, “Người cho là ta ngốc à.”

Lại nói tổng quản thái giám đứng phía sau Xuân Bảo, mặt còn đen hơn đít nồi, đi tới cho gã ta mấy bạt tai, khiến gã kêu ầm lên, hạt dưa trong tay rơi đầy xuống đất, lồm vào tuyết, tạo thành một loạt lỗ nhỏ màu đen.

“Sao lại xuất hiện một tên ngốc thế này!”

Thái giám đằng sau thấy thế nói: “Công công, đây là Xuân Bảo, ta từng nghe nói qua, gã thuộc trực điện giám, lúc trước lau dọn trên triều đình, gặp ngay Hoàng thượng xử trí đại thần, sợ tè ra quần, quay về liền đần luôn.”

Tổng quản thái giám lấy khăn ra chùi tay: “Mau đuổi đi, ở đây chướng mắt quá.”

Thái giám kia xách tai Xuân Bảo: “Nhãi ranh, cút!”

Hoài Hoài thấy Xuân Bảo há miệng gào, bị đại thái giám kia xách tới cửa hông, đập bay ra ngoài.

Nước mắt từ hốc mắt Xuân Bảo lăn ra, nhỏ lên đôi môi lạnh đến trắng bệch, lại xuất hiện chút huyết sắc.

Hoài Hoài tươi cười, “Sao vậy, công công, đến cắt chỗ đó à?”

Tổng quản thái giám hừ lạnh, “Bậy bạ, ta đến đo kích cỡ cho người, hòng dễ bề may thêm ít tiết khổ.”

Hoài Hoài gật đầu, “Cũng tốt, Du công công giặt đang mệt, những cái trước kia cứ ném hết đi là được.”

Tổng quản thái giám không để ý đến hắn, nghiêng người kêu đám hạ thủ vào, theo sau là một nam nhân áo bào xám vóc dáng cao to, xanh xao vàng vọt, chính là một lão bản môi giới, trước kia chuyên môn hoạn người cho trong cung, làm việc này rất nhiều năm, tay nghề rất tốt, song lấy mấy bà vợ cũng chưa để được con trai, nay đã gần ba mươi tuổi rồi, còn không để sợ là phải đoạn tử tuyệt tôn, nghĩ có lẽ là do việc tổn âm như vậy, đầu xuân năm ngoái liền rửa tay chậu vàng, từ đó không hoạn nữa.

Nhưng việc lần này khó, Hy phi nương nương hạ lệnh, tổng quản thái giám không dám chậm trễ, chỉ đành lại tìm lão bản này, vừa uy bức vừa lợi dụ, cuối cùng đã nhận lời.

Lão bản nọ nhú mày, trán càng đen hơn, nhìn Hoài Hoài một cái, đưa mắt ra hiệu cho người mình dẫn đến.

Mấy kẻ kia thoáng nhìn nhau, đoạn xắn tay áo tiến lên đẩy Hoài Hoài vào bên trong.

Tốc độ thật sự quá nhanh, đến mức Hoài Hoài còn chưa kịp động thủ thì đã bị mấy người đó cột lên cái giường sau nhà.

Trong đầu Hoài Hoài chỉ nghĩ chuyện hạt dưa, thành thử cũng chẳng để ý chuyện đo kích cỡ nữa.

Mấy người kia lấy dây thừng quấn thắt lưng, đang định trói chân thì lại nghe nam nhân áo xám khàn khàn nói, “Mau cởi quần rồi hãy trói.”

Dứt câu, lại quay đầu phàn nàn với tổng quản thái giám, “Công công, người này đói bụng mấy ngày rồi?”

Tổng quản thái giám chấp hai tay trước bụng, khá hào hứng dòm chăm chăm Hoài Hoài, “Không có, mới nhót hôm qua thôi.”

Sắc mặt nam nhân kia càng xanh xám, “Người mới hoạn xong không thể tiểu tiện, không tịnh thân thanh tràng, đến lúc đó cứt đại đều ra, chẳng lẽ còn có thể bắt hắn nhịn?”

Tổng quản thái giám dùng ngón út móc tai, “Vậy người không biết rồi, người này nếu hoạn chậm... Có lẽ sẽ không cần tới người...”

Dứt lời, búng cục ráy tai dính trên móng tay, lại liếc nhìn nam nhân kia, “Chủ tử bên trên ra lệnh, người chỉ việc làm tốt là được, người là lão nhân, mà sao hôm nay không hiểu quy củ, hỏi tùm lum vậy.”

Nam nhân nhú mày sâu hơn, “Người lớn thế... người bảo ta làm sao hạ dao.”

“Đó là việc của ngài, ta chỉ cần hết thấy thuận lợi, nếu không ngài rút đầu, ta cũng phải chịu đòn theo.”

Tổng quản thái giám tươi cười, chuyển hướng sang mấy người đang đánh nhau không ngừng phía sau, “Sao trói vào rồi mà lại để giấy ra.”

Một thái giám quỳ xuống, “Công công, người này không cho trói tay.”

Tổng quản thái giám đảo mắt, tức tối nói: “Hạt dưa! Đừng cướp hạt dưa của hắn. Tên gốc đó đang bảo vệ thức ăn thôi.”

Mấy người kia nghe vậy, liền vừa dọa vừa dỗ mà trói nốt hai tay Hoài Hoài vào giường, một tiểu thái giám dốc hết sức đi tới ôm thắt lưng nhấc hắn lên, một kẻ khác vội xách bao vải thô dưới chân, tháo miệng bao đổ ra, lại là tro than đốt còn.

Mấy bàn tay ủa tới bôi tro trong bao, rắc hết bên dưới người Hoài Hoài.

Hoài Hoài một tay nắm chặt hạt dưa, chỉ cảm thấy quần lỏng ra, thân dưới chột lạnh, như là trần mông rồi.

Thò cổ nhìn, đúng thật là bị người ta cởi quần, thứ giữa hai chân rũ rượi rất khó coi.

Mặt Hoài Hoài nóng bừng, “Lộ...”

Lời chưa dứt lại bị nhét một quả trứng gà lạnh ngắt vào miệng, không phát ra tí xú âm thanh nào.

Tiểu thái giám phỉ vò trứng trên tay, quay lại khom lưng nói với tổng quản thái giám, “Công công, được rồi.”

Tổng quản thái giám nhìn nam nhân áo bào xám một cái, “Được, đến lượt ngài rồi.”

Nam nhân áo bào xám mặt lạnh tanh, tháo thùng gỗ trên lưng xuống, mở ra xếp thành một hàng, chỉ có bốn thứ.

Lụa trắng, hồ lô, bát gốm đen, thêm dao dùng để thiền.

Chỉ thấy nam nhân kia cầm lụa trắng lau tay, lại rót chút rượu từ hồ lô, ngâm dao trong bát, nhìn thấy các cặp mắt ti hí bốn phía, nhíu mày, “Những ai không liên quan ra ngoài trước, nhiều người nhìn ta làm việc không được.”

Tổng quản thái giám bĩu môi, đá tiểu thái giám bên cạnh, “Nhìn cái gì, nhãi con, nghe thấy không, mau cút đi.”

Mấy tiểu thái giám nghe vậy vội vàng ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Nam nhân áo bào xám nhìn tổng quản thái giám một cái, hơi há miệng, sau cùng vẫn không nói gì.

Tổng quản thái giám nhướng mắt nhìn dương vật kia, lấy tay bịt mũi, “To như vậy... phải chảy bao nhiêu máu.”

Nam nhân áo bào xám nhìn hần hơi cong ngón út, hừ một tiếng, “Ai biết, trước đây qua tay đều là tiểu nhi bảy tám tuổi, lớn thế này ta cũng mới gặp lần đầu.”

Tổng quản thái giám biết hần bực bội, không nói gì nữa.

Chỉ đứng ở một bên nhìn chằm chằm, da mặt chỉ chút nếp nhăn lại sinh ra chút thần sắc khác thường, không phải kinh sợ, mà như là thêm, ham, ham đến tận xương tủy, chỉ hận không thể bắt bảo bối kia, mau mau gấn vào bên trong đũng quần mình.

Nam nhân áo bào xám lấy dao ra khỏi bát, một tay cầm mệnh căn tử kia, đang suy nghĩ nên hạ dao thế nào, lại nghe có tiếng ợ.

Hoài Hoài nhai nốt miếng trứng cuối cùng, dòm hai người, “Cho hớp trà đi, ghen rồi.”

Cả hai cùng há hốc mồm, trứng gà kia vốn là sợ sau khi chịu dao có một số người đau đến co giật cắn nhầm lưỡi mà mất mạng, nên nhét vào để khỏi cắn nhầm.

Nam nhân áo bào xám nhìn tổng quản thái giám một cái, “Ta làm nghề này bao nhiêu năm, lần đầu tiên thấy có kẻ ăn trứng gà dùng để bịt miệng.”

Tổng quản thái giám lúng túng nói: “Tối gấp quá, không còn thừa đâu.”

Lão bản áo bào xám thở dài, “Được rồi, cứ vậy đi.”

Hoài Hoài lúc này mới nhìn thấy dao, lập tức trợn mắt, “Làm gì đây!”

Hai người đồng thanh, “Cạo lông.”

Đáy mắt Hoài Hoài hơi thả lỏng, “Không cắt hả?”

“Không cắt...”

“Vậy thì được.” Hoài Hoài yên tâm nằm xuống, trong đầu suy nghĩ toàn chuyện hạt dưa.

Nam nhân áo bào xám một lần nữa nắm thứ kia, nhưng vẫn không tỉnh tâm nổi.

Kể trên giường vắn người, một khắc cũng không được yên.

Nam nhân áo bào xám mặt vã mồ hôi, run tay, lại đỡ ra đó.

Quay đầu nhìn Hoài Hoài thè lưỡi thật dài khều hạt dưa trong bàn tay bị trói oặt sang một bên, cắn vỏ rồi nghiêng đầu phun qua bên khác.

“... Ngài cắn hạt dưa có thể nhỏ tiếng chút không? Tiểu nhân căng thẳng rồi đây...”

Tổng quản thái giám nhìn một lúc lâu, thật sự nhìn không nổi, nghĩ dù sao người bị trói cũng chẳng thể làm gì, liền đập bàn tay Hoài Hoài, hạt dưa rơi khắp nơi, “Còn cần nữa! Sợ là ngay cả mạng cũng mất!”

Hoài Hoài trừng tổng quản thái giám, hai mắt đỏ ngầu, bỗng nhiên kêu to một tiếng, trước mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Tổng quản thái giám nhìn nam nhân áo bào xám, “Ngài hạ dao rồi à?”

Nam nhân nọ nói: “Công công, ngài xem đi?”

Tổng quản thái giám liếc nhìn giữa hai chân, nổi giận quay đầu đi đập người trên giường, “Giả chết cái gì! Còn chưa thiến đâu!”

Cửa phía sau chợt bị mở ra, hai người quay đầu lại, tổng quản thái giám kia bỗng nhiên trắng bệch mặt quỳ sụp xuống.

“... Hỉ... Hỉ công công.”

Thái giám được gọi là Hỉ công công nhếch ra nụ cười châm chọc, the thé nói: “Tiểu Lý Tử, người thật to gan.”

Tổng quản thái giám quỳ mọp xuống đất, mông vênh cao, đập đầu thành tiếng, “Hỉ công công... việc này không liên quan đến ta... đều là Hy phi... Hy phi...”

“Ồ đồ,” Hỉ Liên nhìn thái giám dưới đất, trong đôi mắt hồ mị có chút khắc bạc sắc bén, “Lời chủ tử đúng là nên nghe không sai, nhưng làm kẻ hầu cũng nên có chừng mực, người bên cạnh Hoàng thượng... mà người cũng dám động tới.”

Lý thái giám trán dính đầy đất, môi run run, “Công công... ta đâu biết người này là người của Hoàng thượng.”

“Vậy thì càng không nên,” Hỉ Liên đưa mắt ra hiệu cho đối đao thị vệ phía sau, “Việc không nắm chắc cũng dám làm, nô tài hồ đồ như người, sống cũng chẳng có ý nghĩa.”

Lý thái giám tái mặt, “Công công tha mạng... Công công tha mạng...”

Hỉ Liên hừ lạnh một tiếng, “Ta muốn tha cho người, nhưng Hoàng thượng... chưa chắc lưu lại mạng chó của người.”

Dứt câu, Hỉ Liên vung tay, “Bắt hết lại, đưa đến bạo thất, chờ Hoàng thượng xử lý.”

Thị vệ không nói một lời, nhanh nhẹn đè mấy người xuống đất trói chặt lại, ngay cả lão bản áo bào xám kia cũng bị bắt.

Hỉ Liên nhìn hần ta một cái, bĩu môi, “Kẻ này không thuộc trong cung, không cần chúng ta quản, bạo thất nhỏ, đừng đưa vào cho vương, trực tiếp đánh chết đem ra cung, bốt cho Hoàng thượng còn phải mất công nghĩ kiểu chết cho hần.”

Nam nhân áo bào xám xanh mặt, há miệng muốn xin tha, lại bị thị vệ một gậy đánh ngất, lôi thẳng ra ngoài.

Cả phòng người chằm chằm nhìn máu kéo dây đầy đất, mùi tanh tươi lập tức tỏa ra.

Hỉ Liên nhăn mũi, giơ ngón tay phẩy phẩy, “Xem gan các người kìa, gậy còn chưa đến người đã sợ đá ra quần, sao lúc vụng trộm thiến người lại lớn mặt như vậy.”

Hơn chục thái giám quỳ xuống đất, run lẩy bẩy, đứng quần ướt sũng, tong tong một lúc lâu mới hết.

Hoài Hoài bên trong được cởi trói, quần cũng không kéo lên, ngồi đó tiếp tục cắn hạt dưa.

Hỉ Liên thấy vật lủng lẳng giữa hai chân hần, mặt sầm xuống, “Vị này, ngài mặc quần vào được không, thứ chẳng dễ gì giữ lại, ngài cứ thế cho nó chịu lạnh sao?”

Hoài Hoài nhìn Hỉ Liên một cái, cẩn thận bỏ hạt dưa trong tay lên giường, kéo quần lên buộc lại, “Người là ai?”

Tuy rằng trong lòng hiểu rõ, Hỉ Liên vẫn không nhận được hỏi một câu, “Ngài quen Hỉ Liên rồi à?”
Hoài Hoài cầm không ít hạt dưa vào tay, “Hỉ Liên? Cầm thấy quen tai.”
Tròng mắt Hỉ Liên có chút u ám, lại cười, “Không nhớ cũng tốt, bớt lo.”

4. Chương 4: Thị Tẩm

Hoài Hoài chỉ chốc lát đã ăn sạch hạt dưa trong tay, muốn tìm Xuân Bảo xin thêm, liền đi ra ngoài.
Hỉ Liên liếc nhìn một thị vệ bên cạnh, “Đưa người ra, Du công công đang chờ ở bên ngoài, cứ giao cho hắn là được.”
Thị vệ kia nhận lời, dẫn Hoài Hoài ra cửa, vừa lừa vừa dỗ mà nhét vào xe ngựa Du công công đang ngồi.
Chờ xe ngựa đi xa rồi, Hỉ Liên nhìn quét qua các đối đao thị vệ trong phòng, “Việc hôm nay, nếu ai để lộ nửa chữ, coi chừng ta cắt lưỡi.”
Chờ Hỉ Liên xử lý thỏa đáng hết thấy sau đó trở về, sắc trời đã xâm xẩm tối.
Trong tẩm cung, nền chiếu kim khuyết, hơi lạnh buổi tối len vào tay áo.
Nguyên Kinh xoa tóc, ngồi trước long án phê duyệt tấu chương.
Y vốn tuần mỹ dị thường, nếu có thể ẩn đi lệ khí trên mặt, dù là thiên tiên sợ cũng phải tự xấu hổ. Nhưng hiện giờ nét lạnh lẽo hiện rõ nơi đáy mắt như đóng băng, hết như trời đông đất tuyết bên ngoài.
Hỉ Liên khom lưng đứng ở mé tây mai mực, trộm liếc thiên tử một cái, nhìn khuôn mặt u ám ấy, nghĩ trước tính sau, cuối cùng vẫn quyết định chuyện hôm nay chờ Hoàng thượng hỏi đến lại nói.
Thái giám mai mực cúi đầu đứng bên cạnh Hoàng thượng, sắc mặt trắng bệch, thở mạnh cũng không dám.
Hỉ Liên đưa mắt ra hiệu cho tiểu thái giám mai mực, tiểu thái giám nọ liền như được cứu, nhìn Hỉ Liên một cái, thận trọng rời khỏi long án.
Khom lưng thật thấp chào Hoàng thượng, sau đó lại cúi người lui ra.
Hỉ Liên là thái giám đi theo Nguyên Kinh từ nhỏ, ngày trước khi Nguyên Kinh làm Vương gia cũng theo ra cung hầu hạ, Nguyên Kinh trời sinh tính lạnh lùng, cũng chỉ mình lão có thể hơi đến gần y, bản thân hầu hạ thuận tay, cũng không nhìn nổi người khác nơm nớp đứng bên, cho nên mọi việc đều tự mình lo liệu.
Hỉ Liên bình tĩnh nhận nghiền mực một cách tự nhiên.
Tiếp đó bên cạnh rầm một tiếng, tay Hỉ Liên vẫn vững như quả cân, không mấy may dời đi.
Nguyên Kinh nhìn chằm chằm số bản tấu ném đi, đứng bật dậy, “Toàn là giá áo túi cơm, trăm nuôi làm gì!”
Hỉ Liên nhặt lại các bản tấu, xếp vào một chỗ, “Hoàng thượng đừng tức giận, cẩn thận hại người.”
Nguyên Kinh còn chưa nguôi giận, “Bắc di hung hăng ngang ngược, vậy mà hạ cứ điểm biên thành, về sau Trung Nguyên không còn thành chắn, chỉ có thể chờ chúng mặc ý giày xéo.”
Chậm rãi gác thổi mực trên tay, Hỉ Liên khom lưng thấp hơn, “Hoàng thượng...”
Nguyên Kinh không nói gì, cầm một bản tấu khác lên tiếp tục xem.
Mày nhíu sâu, lệ khí dày đặc.
Có thái giám khom người vào đại điện, cách thật xa quỳ xuống đất khấu đầu rõ vang, “Bẩm Hoàng thượng, nương nương thị tẩm đến rồi.”
Hỉ Liên đứng ở một bên, mắt hơi động, như đã thành quen, chung quy không nói gì.

Hoàng thượng đăng cơ năm năm mà chưa có con nối dõi, những năm trước bận diệt trừ Hà đảng, thường niên ở lại tiền điện xử lý chính vụ, rất ít về hậu cung, trước mắt mặc dù cũng bận bình định Bắc di, song dù sao cũng đăng cơ đã lâu, không người nối nghiệp giang sơn không vững.

Vả lại, các tiên hoàng chính là ví dụ.

Tiên đế Thánh Trinh đột tử, không con nối dõi, hoàng thúc nhân loạn đăng cơ, lấy quốc hiệu Thái Sơ, chấp chính chưa quá bảy năm đã bị Hà Yến lật đổ, dòng dõi Giang gia chỉ còn lại cháu Thái Sơ đế, Lạc An vương Giang Hoài Cẩn, cũng chính là thiên tử Đại Bình hiện tại, Nguyên Kinh đế.

Rất hiển nhiên, Nguyên Kinh không hề muốn đi đường cũ của đời chú.

Nguyên Kinh vẫn nhìn tấu chương, hồi lâu mới nói: “Truyền.”

Tiểu thái giám nọ dập đầu lĩnh mệnh, cúi đầu lui hai bước rồi quay người ra ngoài thông báo.

Chỉ chốc lát liền thấy hai nội giám vác một cuộn gì đó vào, đặt trên long sàng, dàn xếp xong buồng màn thêu rồng mạ vàng, khom người lui ra.

Hỉ Liên thấy thế cung kính nói: “Hoàng thượng, đã muộn rồi, hãy nghỉ ngơi sớm đi...”

Nguyên Kinh bỏ tấu xuống, tầm nhìn dừng ở đồ rửa bút màu ngà năm chân, như đang ngắm, lại như đang ngắm người.

Hỉ Liên đầu lười khô khốc, đợi một lúc lâu lại thấp giọng nhắc, “Hoàng thượng...”

Nguyên Kinh mặt không biểu cảm, “Hôm nay đến lượt ai?”

Hỉ Liên vội nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, hôm nay thị tẩm là Ninh tần nương nương.”

Thấy Nguyên Kinh không nói gì, liền hiểu ý vung tay cho thái giám cung nữ đứng xung quanh lui đi.

Hai cung nữ buồng màn gấm treo cao của nội điện, tắt mấy ngọn nến đỏ, giảm bớt ánh sáng.

Tiểu thái giám trong nội điện đều ra ngoài tẩm cung chờ.

Hỉ Liên thấy đã dọn dẹp xong xuôi, cũng không lên tiếng, khom người ra ngoại điện, đứng sau màn gấm chờ sai phái.

Nguyên Kinh đứng dậy, chậm rãi đi tới, nghiêng người ngồi trên long tháp, nhìn chằm chằm nữ tử xinh đẹp kia.

Vị Ninh tần nương nương ấy là trưởng tiểu thư nhà Chinh di đại tướng quân, xinh đẹp đáng yêu, mặt như hoa đầu xuân, nhưng tính lại hồ mị, thấy Nguyên Kinh tới gần liền thiên kiều bá mị dán lại, ngọt ngào gọi: “Hoàng thượng-“

Sau đó lại duỗi đầu ngón tay trắng nhỏ cọ khuôn mặt thiên tử, giữa đầu như thể ngắm không đủ, “Hoàng thượng, thần thiếp bằng này tuổi mà chưa từng gặp ai tướng mạo đẹp như Hoàng thượng...”

Khuôn mặt tuần tú của Nguyên Kinh như điêu khắc ra, không có chút xú biểu cảm nào, chỉ đưa tay cởi vũ y đặc biệt trên người Ninh tần.

Lộ ra thân thể trần trụi bên dưới, eo nhỏ dương liễu, bạch bích không tỳ vết.

Ninh Tần vòng tay qua ngực, then thùng nói một câu, “Hoàng thượng, thần thiếp lạnh...”

Nguyên Kinh dùng đôi mắt phượng đen và sâu nhìn Ninh tần, mặc dù không có vẻ tức giận, tự dừng lại lạnh như băng, Ninh tần dần dần thôi cười, không khỏi rùng mình.

Chỉ thấy Nguyên Kinh im lặng chốc lát rồi giọng điệu nhạt nhẽo nói, “Trẫm nhớ người.”

Ninh tần vạn phần vinh dự mở to đôi mắt hạnh, suýt nữa rơi lệ, không khỏi nùng nịu kêu: “Hoàng thượng.”

Thần sắc Nguyên Kinh lạnh lẽo, mà ngữ khí lại ấm áp như xuân, “Lần trước trẫm đã muốn nói với người, đến thị tẩm thì thôi, làm gì mà làm lời vậy.”

Ninh Tần lập tức đổi khuôn mặt khác, vội lấy tay về, co rúm lại gật đầu, “Hoàng... Hoàng thượng bớt giận... Thần thiếp biết lỗi...”

Nguyên Kinh không lên tiếng nữa, trực tiếp ném vũ y che đầu nàng ta. Hỉ Liên đứng sau màn ngoại điện, nghe tiếng cởi quần áo bên trong, sau chốc lát im lặng lại là tiếng thở gấp kìm nén, giằng co một lúc rồi không còn tiếng động gì thêm.

Một nén nhang trên lò ba chân đã cháy hết, chỉ còn khói nhẹ lớn vờn.

Tổng quản nội giám nhìn sắc mặt Hỉ Liên, liền gọi một đám nội giám vào dọn dẹp, tiện thể đưa nường nường thị tắm về tắm cung của mình.

Hoàng thượng chưa từng giữ người lại qua đêm, đã thành quy củ.

Hỉ Liên vào theo, thấy Hoàng thượng đã dậy, dưới mắt ẩn ẩn hắc khí, làm sắc mặt tái nhợt kia như càng đậm hơn.

Cung nhân bên cạnh nhẹ tay nhẹ chân dọn giường, đưa Ninh tần ra ngoài.

Cả tấm cung bận rộn trong im ắng, như là nổi gió trên nước lặng, tuy có gợn sóng song chẳng qua vẫn là nước lặng thôi.

Nguyên Kinh thỉnh linh mở miệng, “Hỉ Liên-“

Hỉ Liên đáp lời tiến lên, cung kính buông tay đứng chờ.

“Người đó thế nào?”

Tuy trong đầu Hỉ Liên sớm có chuẩn bị, Hoàng thượng hỏi như vậy lại vẫn hơi hồi hộp.

Mấy năm nay, Hoàng thượng chưa bao giờ nhắc tới người này.

Có một chớp mắt, Hỉ Liên cho rằng Hoàng thượng đã quên, nhưng rõ ràng là nhớ rất rõ.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, đã dàn xếp xong rồi.” Hỉ Liên nói: “May mà đi kịp thời, nếu không... người này suýt bị thiên.”

Nguyên Kinh cười lạnh lùng, ánh nến chiếu nhìn đáng sợ vô cùng, “Chủ ý của ai, không tồi đâu.”

Hỉ Liên cười theo, “Hồi bẩm Hoàng thượng, nghe nói là Hy phi.”

Nguyên Kinh thu lại nét cười, hồ hững hỏi: “Hy phi? Hy phi nào?”

Hỉ Liên nói: “Chính là người hôm kia vì cầu tình cho Binh bộ Thượng thư mà khóc như lê hoa đái vũ trước mặt Hoàng thượng ạ.”

Nguyên Kinh ngẫm nghĩ một lúc lâu, nói nhàn nhạt: “Là nàng ta.”

“Hoàng thượng, người này phải xử trí thế nào ạ?”

“Phụ thân kéo bè kết cánh, tham ô nhận hối lộ, vốn là tội lớn tru tam tộc... Tuy nói Hy phi đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió lại sinh tâm tư này, nhưng tội cũng chưa đáng chết...” Nguyên Kinh âm sắc bình thản, mâu như điểm sơn, “Không bằng tước phi vị... Trực tiếp đưa đến bạo thất, dùng hình phạt cốt tủy.” (Cốt tủy là một cực hình dã man, chặt hết tay chân ngâm vào vại rượu)

Hỉ Liên rùng mình, cười không nổi nữa.

Nguyên Kinh mặt không cảm xúc, “Sai người đi làm đi.”

Dừng một chút, lại cực mắt tự nhiên nói: “Ngày mai người dẫn trăm đi một chuyến, trăm muốn ngó qua kẻ điên kia.”

Hoài Hoài trở về chỗ ở của mình, buồn chán nằm trên giường.

Cảm thấy hơi chật, liền nghiêng người, đẩy kẻ bên cạnh vào trong.

Kể nằm bên mặt Hoài Hoài đẩy vào, chẳng nói tiếng nào.

Từ lúc Hoài Hoài mở mắt ra trong cung này, người đầu tiên gặp chính là vị huynh đệ nằm bên cạnh.

Thân cao tám thước, ngũ quan tuấn lãng, vận áo choàng sa xám bạc kim thọ, tôn nước da màu mật ong sáng bóng, tráng kiện lại dẻo dai cực kỳ.

Tiếc rằng người này chưa bao giờ mở mắt, cả ngày mê man trên giường Hoài Hoài, chiếm mất hơn nửa giường.

Du công công cũng không cho biết lai lịch người này, dù là khi vào dọn dẹp quét tước cũng làm như không thấy, tới giờ cũng chưa nói gì.

Tính ra thì người này đã ngủ trong phòng này suốt một năm rồi.

Từ mùa đông năm ngoái đến bây giờ, không ăn không uống, không ai trông nom.

Hết như người chết.

Rồi lại không phải là người chết.

Vết máu trên vạt áo đã hóa đen, khô bám trên tơ lụa hoa quý, nghiêng nghiêng, cực giống nụ cười trào phúng.

Hoài Hoài từng nhắc tới người chết cùng Du công công, Du công công chỉ nhìn Hoài Hoài với thần sắc ai oán, lắc đầu, thở dài, rồi đi làm việc của mình.

Cứ như thể mình nói lời gì khủng khiếp vậy.

Dần dà, Hoài Hoài cũng không hỏi nữa, cả ngày ngủ cùng người chết, mơ vài giấc mơ lạ lùng.

Trong mơ, người chết kia lại khỏe như rồng như hổ.

Vận chính là xiêm y bình nhật, tướng sĩ đeo đao vây quanh, uống quỳnh dịch trong chén.

Sau đó cất tiếng cười to, ném chén ngọc kia xuống đất, vỡ nát.

Thái giám quỳ bên chân nhật ngọc vỡ bỏ vào khay gỗ, trở về phục mệnh.

Người chết nhìn bóng lưng thái giám nọ, thỉnh linh giấy giữa lao tới, nhưng bị các tướng sĩ bắt lại, đè chặt dưới đất.

Ngay sau đó hai mắt lồi ra, nôn một vũng máu, dính lên vạt áo.

Người chết kia cứ mãi hô lớn tên một người.

Đôi mắt rưng rưng, xé ruột xé gan.

Hoài Hoài mở mắt ra, “Giang Hoài Cẩn...”

“Giang Hoài Cẩn?”

Đêm qua trời mới đổ tuyết, bên ngoài thời tiết đang đẹp.

Khắp nơi ánh bạc đầu cành, rực rỡ phát sáng.

5. Chương 5: Gặp Nhau

Hoài Hoài co ro trong chăn, trở mình quay mặt về người chết kia, “Sao ta luôn có thể mơ thấy chuyện của người vậy? Giang Hoài Cẩn là ai? Vợ người à?”

Người chết ngủ bên kia không có mảy may động tĩnh.

Hoài Hoài gấp một cái, “Huynh đệ, người chiếm giường ta ngủ suốt một năm mà ngay cả một câu cũng không nói, chẳng lịch sự gì cả.”

Đợi một lúc lâu, thấy người chết không phản ứng, Hoài Hoài cũng chẳng thèm nói chuyện với hắn ta nữa, ra khỏi chăn dây mặc quần áo.

Sau khi gọn gàng rồi, đang định mở cửa thì vừa vặn gặp Du công công bưng chậu rửa mặt vào.

Du công công bị Hoài Hoài va phải, loạng choạng, nước trong chậu đồng tràn ra một ít, ngấm ướt áo bông.

“Tổ tông, mới sáng sớm, ngài muốn đụng chết ta hả?”

Hoài Hoài lui lại mấy bước, nhìn Du công công bưng chậu vào phòng, một tay đóng cửa lại, “Tối đây rửa mặt đi, bữa sáng đã kêu tiểu trù phòng làm xong rồi, chờ lát nữa sẽ đưa đến.”

Hoài Hoài nhú mày, “Ta muốn đi tìm Xuân Bảo.”

“Ngày mai ta đi tìm với ngài,” Du công công nghĩ chuyện sáng sớm Hỉ công công sai người đến dặn dò, nhúng khăn vào chậu, “Hôm nay ngài không thể đi đâu.”

Hoài Hoài tới lau qua mặt một cách không tình nguyện, “Cả ngày bị nhốt trong viện này, chán lắm.”

Du công công nói: “Ngài trái lại lành sẹo quên đau, ta thấy hôm qua đáng ra nên thiến ngài, cho đau mấy tháng ngài sẽ ngoan ngoãn thôi.”

Hoài Hoài ném khăn vào chậu nước, muốn ra khỏi phòng, bị lão thái giám túm chặt chéo áo, “Ngài khoan đã, đợi lâm triều xong sẽ có người tới gặp ngài, coi như vì cái mạng già này, hãy ngoan ngoãn ở đây một ngày.”

Hoài Hoài không hiểu lắm, “Ai tới?”

Du công công nói: “Ngài không cần quan tâm, chỉ cần ngoan ngoãn ở trong phòng, đó chính là phúc khí của ta rồi.”

Hai người đang lúi lúi kéo kéo thì một tiểu thái giám mặt chữ điền vàng vọt cầm thực hạp đi vào, chẳng rằng chẳng nói đặt hộp lên bàn ăn bằng gỗ lim, mở nắp bày ra hai đĩa bánh bao, và một bát cháo gạo nếp loãng.

Hoài Hoài không nhùng nhằng với Du công công nữa, theo mùi thơm đi vào buồng, ngồi vào bàn ăn ngấu nghiến.

Tiểu thái giám mang cơm kia còn chưa đi, lấy ở dưới cùng thực hạp ra một cái bát sứ men xanh, để trước mặt Hoài Hoài.

Nước thuốc đen đặc tỏa ra mùi đắng lờn lợt, làm Hoài Hoài nhăn mũi.

Du công công cuối cùng thở phào ra, “Ăn xong rồi, đừng quên uống thuốc.”

Dứt câu, vội quay người ra khỏi phòng.

Suy nghĩ nhân lúc Hoài Hoài ăn cơm lao đi khóa cửa cung, để đỡ phải theo sau canh chừng, nhọc lòng tốn sức.

Hoài Hoài ăn cơm xong, tiện tay đổ thuốc vào chậu hoa trong góc phòng, khoác thêm áo bông, rồi mở cửa ra ngoài.

Sắc bạc lán át thông xanh, gió thổi tuyết vờn.

Thái giám cung nữ trong cung đều bận quét tuyết phủ bụi, không ai rảnh để ý Hoài Hoài, Hoài Hoài cũng vui vẻ khi được tự tại, nhìn ngó xung quanh một hồi lâu, thấy Du công công không ở đây, liền chạy chậm tới cửa cung.

Tảo triều.

Trên Kim Loan điện, thiên tử tức giận.

Do Bình quân trên chiến sự Bắc cương liên tục tan tác, đương trường lòi Binh bộ Thị lang ra ngoài đánh chết, hạ chỉ lệnh cho Tổng đốc Bắc cương Dương Phương lập tức về kinh gặp thánh, không được chậm trễ.

Ngoài Phúc Thọ điện lại máu thịt bấy nhầy, máu đỏ tươi chảy lênh láng, không bao lâu đã đông lại.

Các đại thần nơm nớp lo sợ, cúi đầu buông tay, không dám hó hé.

Sát khí trên mặt Nguyên Kinh để ngồi trên long ỷ không giảm nửa phần, “Bãi triều.”

Chúng thần tử hô to vạn tuế, rạp xuống đất dập đầu, mới cẩn thận khom lưng lui ra ngoài.

Hỉ Liên ở bên dưới ghế cửu long sơn vàng thấy Hoàng thượng đứng dậy vội khom lưng tiến lên, theo sau đi ra đại điện.

Do dự không biết có nên nhắc Hoàng thượng chuyện đi thăm Hoài Hoài không.

Đột nhiên gió Tây thổi mạnh, rơi tuyết đọng trên mái cong, bông tuyết lả tả bay.

Nguyên Kinh dừng chân, đứng cạnh cột cẩm thạch bàn long ở ngoài điện, y phục gấm vóc màu vàng thêu rồng bị gió thổi muốn bay lên.

Hỉ Liên ngẩng đầu, thấy mặt người nọ bị nắng chiếu, trắng đến trong suốt.

Nguyên Kinh nhìn nơi xa, trên mặt lại hoàn toàn mất đi lệ khí, thêm vài phần xinh đẹp.

Hỉ Liên nhìn theo, chỉ thấy bên trong thâm cung tuyết trắng vô tận này, không biết hồng mai cung nào nở rộ rồi, thò đầu ra, như ngọn lửa đốt lên vài điểm đỏ, gai mắt như máu, chờn vờn trong gió thành từng đám.

Nguyên Kinh nhàn nhạt hỏi: “Hắn hiện ở tại nơi nào?”

Hỉ Liên vội vàng cúi đầu, “Hồi bẩm Hoàng thượng, hiện tại đã dọn đến Họa Vũ cung, chính là nơi ngày trước Liên thái phi ở, từ lúc Liên thái phi hoăng, Họa Vũ cung bỏ trống mấy năm, gần đây mới quét dọn cho hắn vào ở.”

Nguyên Kinh nói: “Bãi giá, đi Họa Vũ cung.”

Hỉ Liên sững sốt, nhìn tứ trảo kim long quan trên đầu Hoàng thượng, “Hoàng thượng, thứ cho nô tài lảm miệng, nên thay thường phục rồi đi, Họa Vũ cung đường xá xa xôi, nô tài sợ Hoàng thượng mặc triều phục sẽ mệt...” (Tứ trảo kim long quan là mũ có rồng vàng bốn chân)

Nguyên Kinh gạt đầu, không nói gì nữa.

Lên long liễn, cùng Hỉ Liên về cung thay y phục, sau đó đi đến Họa Vũ cung.

Cửa Họa Vũ cung lâu năm không tu sửa, sơn son loang lổ, lộ ra lớp gỗ bên trong, cực giống vết thương thối rữa mưng mủ.

Hoài Hoài tìm một hòn đá từ góc tường cung tan hoang, đập cái khóa đen sì kia một lúc lâu.

Xích sắt chỉ bị đập móp mấy lỗ, ngoài ra không có dấu hiệu nào khác cho thấy bị hỏng.

Hoài Hoài ném hòn đá, ngẩng đầu nhìn tường cung màu son mà ngẩn người.

Không bao lâu lại có chủ ý.

Du công công dẫn một đám cung nhân bận rộn làm việc, nghĩ đã đến giờ, đồng loạt nham trước mắt khiến hắn càng nôn nóng.

Hoàn toàn không có thời gian nghĩ Hoài Hoài đã đi đâu, dù sao thì cửa đã bị khóa bằng xích sắt, hắn cũng chẳng chạy được đi đâu.

Hoài Hoài thấy Du công công bưng khay vào phòng, liền chuyển tới cây dương đại thụ cạnh tường cung mé Tây, nhổ nước bọt vào bàn tay, cong lưng lấy sức, từ từ trèo lên cây.

Hoài Hoài ôm thân cây cẩn thận nhích lên, khó khăn tới gần tán cây, ước lượng độ cao xấp xỉ tường cung, lúc này mới bạo gan, run rẩy giơ chân qua.

Ngói vàng trên tường bị Hoài Hoài giẫm lên, rơi một mảnh xuống mặt đất bên ngoài tường cung, vỡ làm đôi.

Cuối tuyết địa này bỗng vòng ra vài đôi giày đen, dẫn long liễn màn che gấm vàng, mỗi lúc một gần hơn.

Trán Hoài Hoài rịn mồ hôi, chỉ nghĩ làm sao mới có thể ôm đầu tường này, hoàn toàn không phát hiện đội ngũ bên dưới.

Một đội người đến cửa Họa Vũ điện, Hỉ Liên kêu ngừng long liễn, ngẩng lên nhìn cái chân trên tường, mặt hơi cứng lại.

“Ai ở trên đó?”

Hoài Hoài nghe tiếng kêu phía dưới, còn cho là bị Du công công nhìn thấy, liều nhắm mắt trực tiếp nhảy lên đầu tường.

Nhảy lên như vậy làm ngói vàng trên đầu tường rào rào rơi xuống, đập hết xuống đất, còn có vài mảnh suýt rơi vào ngựa kéo liễn, tuy ngựa trong cung đều được huấn luyện nghiêm chỉnh song cũng bị dọa không nhẹ, cào móng hí lên, long liễn hơi lắc lư.

Hỉ Liên lập tức sầm mặt, “Lớn mật!”

Hoài Hoài khó khăn lắm mới ổn định thân thể, liều mạng bò lên tường, nhìn xuống đất.

Đội nhân mã kia trợn mắt lên, nhìn hết sang bên này.

Xe ngựa được vây chính giữa hoa lệ vô cùng, phía sau rèm gấm bỗng xuất hiện một bàn tay trắng như ngọc, vén rèm, lộ ra một khuôn mặt.

Nguyên Kinh nhú mày nhìn ra ngoài, vừa vặn gặp ánh mắt người nọ trên tường.

Đôi mắt trong veo sáng ngời trên tường đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt sáng rực, vậy mà có nét trẻ con mình chưa thấy bao giờ.

Nhưng không bao lâu, chính là sự tham lam tàn nhẫn quen thuộc.

Hoài Hoài sững sờ trên tường, trong đầu như bị lửa đốt.

Có tình cảm bí ẩn không thể cho ai biết bành trướng trong nội tâm, hết như dã thú, muốn nhai nát, cắn nuốt, từng chút ăn người này, hoặc là muốn ăn vào thân thể người này.

Phải hình dung người trong kiệu như thế nào đây, trên đời này vô vàn người đẹp, nhưng mặt mày người này lại in vào tim mình, chỉ nhìn một cái liền gọi lên thiên lôi địa hỏa, không cách nào dẫn xuống.

Đôi mắt đen kịt sau màn cũng đang trừng mình, sau bối rối thoáng qua một chớp mắt, là sự thâm thúy giá lạnh thấu xương.

Hoài Hoài rất phấn khích, đến nỗi hạ thân phồng lên, ép vào đầu tường gồ ghề, cực khó chịu.

Nguyên Kinh căng thẳng, mắt hạ xuống, buông rèm.

Hỉ Liên nhìn Hoàng thượng một cái, thay đổi rất nhỏ kia chung quy trốn không nổi ánh mắt giỏi xem sắc mặt, “Hoàng thượng...?”

Giọng nói sau màn hờ hững, lại ẩn chứa sự phẫn nộ, “Bãi giá! Hồi cung!”

6. Chương 6: Thương Lượng

Du công công rất lấy làm lạ.

Vốn Hoàng thượng đã tới cổng, kết quả là ngay cả cổng cũng chưa vào đã trực tiếp đi về.

Khó khăn lắm Hoài Hoài trên tường xuống, tên ngốc này cũng không đòi ra ngoài nữa.

Ngơ ngác ở trong phòng một buổi sáng, vẻ mặt si ngốc, ánh mắt lại không một lúc an bình, nhộn nhạo gọn sóng, cực kỳ giống nước xuân tháng Ba.

Du công công khom lưng, đứng trước mặt ngắm nghía Hoài Hoài, thần sắc phức tạp.

Hoài Hoài này tuy là một tên ngốc, nhưng tướng mạo đường đường, mi vũ anh khí.

Hoài Hoài đối mắt với Du công công rồi, bấy giờ mới mở miệng, vẻ mặt si mê, “Tiểu thư nhà ai mà hoa dung nguyệt mạo nhường vậy.”

Du công công nghe thế trong lòng rất sợ, vội gọi tiểu thái giám buổi sáng đưa cơm tới hỏi, “Sáng nay là người sắc thuốc à?”

“Hồi bẩm Du công công, là ta sắc, có chuyện gì à?”

“Không sắc nhầm chứ?”

“Không ạ...”

“Được rồi, ra ngoài làm việc đi.”

Du công công cho tiểu thái giám lui đi, tiếp tục chờ Hoài Hoài, cố nặn ra chút tươi cười, mặt chỉ chút nếp nhăn, “Tổ tông, bên ngoài thời tiết đẹp, không bằng ta dẫn ngài ra ngoài đi dạo một vòng nhé?”

Hoài Hoài nhìn lão thái giám một cái, không hề muốn để ý tới, nói như đọc thoại: “Việc này cần tìm Xuân Bảo thương lượng mới ổn thỏa...”

Du công công nghĩ nghĩ, “Xuân Bảo nào?”

Hoài Hoài lúc này mới hoàn hồn, gật đầu, “À, là một tiểu thái giám.”

Du công công vỗ đùi, “Được, để ta đi tìm, đỡ cho ngài ở đây mong nhớ ngày đêm như mất hồn.”

Hoài Hoài đứng bật dậy khỏi ghế, mắt sáng rực, “Nhanh đi!”

“Ngài hãy ngoan ngoãn chờ trong phòng,” Du công công nói: “Không phải là một tiểu thái giám thôi sao, ta ở trong cung cả đời, muốn tìm một người vẫn dễ dàng.”

Dứt câu, liền không để ý Hoài Hoài vui mừng, ra ngoài hỏi thăm.

Lại nói Xuân Bảo này cũng không phải kẻ không tên tuổi, một năm trước ở Phúc Thọ điện sợ đá ra quần thành một tên ngốc, việc này ở trong cung ai cũng biết, thế cho nên Du công công còn chưa đi hết con đường trước Họa Vũ cung, mới nhắc tới tên Xuân Bảo đã tổ tường.

Nghe nói Xuân Bảo do không thân thích và tuổi cũng nhỏ nên không tiện cứ thế đuổi ra cung, liền điều từ trực diện giám tới ngự thiện phòng, tuy đầu óc không dùng được nhưng cũng còn có thể làm chút tạp dịch, ra chút sức. Song gã ta xét cho cùng là một tên ngốc, việc làm được còn chưa bằng sai sót, ngự thiện phòng cũng đang sầu vì không chỗ đẩy củ khoai lang phồng tay này đi, nghe Du công công đến hỏi liền mừng rỡ tặng luôn, còn để người ta nợ mình, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Vậy nên Du công công chẳng mất bao nhiêu công sức đã xin được Xuân Bảo khỏi ngự thiện phòng.

Xuân Bảo hít nước mũi chảy ra, cuộn chút hạt dưa cuối cùng trong chăn, vác chăn nệm theo Du công công trở về Họa Vũ cung.

Dọc đường, hạt dưa cuộn bên trong rơi gần hết.

Hoài Hoài chờ trong phòng, nghe bên ngoài có động tĩnh liền lập tức chạy ra cửa.

Hai thái giám đứng bên ngoài tuyết địa, một lớn một nhỏ.

Xuân Bảo lạnh đến đỏ bừng khuôn mặt, quệt mũi, “Người là ai vậy?”

Hoài Hoài toét miệng, “Đồ không não, hôm qua người còn tới gặp ta mà.”

Xuân Bảo “À” một tiếng, vác chăn nệm muốn vào nhà.

Du công công bên kia túm cổ áo sau gáy Xuân Bảo, “Làm sao người có thể ở tại chính ốc, đó là chỗ chủ tử ở.”

Đoạn, Du công công thuận tay chỉ thiên điện, “Trong đó người tùy tiện chọn một tấm ván giường, trải chăn nệm lên là được.”

Xuân Bảo gãi đầu, hít mạnh nước mũi, “Người này hoạn xong không phải cũng là thái giám à? Còn mặc quần áo thái giám, sao đã thành chủ tử rồi...”

Du công công nện đế giày vào đầu Xuân Bảo, “Đồ con lừa, lắm lời như vậy...”

Hoài Hoài sốt ruột kêu Xuân Bảo, “Người đưa chăn cho Du công công là được rồi, vào trong nói chuyện đi.”

Xuân Bảo gạt đầu, nhét chăn cho Du công công rồi theo Hoài Hoài vào phòng.

Du công công thấy đóng chăn nệm vừa cứng vừa hôi thì tức lắm, đứng bên ngoài nhỏ giọng chửi rửa Xuân Bảo một lúc lâu, mới hậm hực ôm đi.

Hai người ở trong phòng bận bịu hồi lâu, cẩn thận kiểm tra cửa sổ, thấy không ai nghe trộm, lúc này mới yên tâm tụ lại nói chuyện.

Hoài Hoài thì thào: “Xuân Bảo... Ta có chuyện này phải thương lượng với người.”

Xuân Bảo nghiêng đầu, dùng ngón út ngoáy tai, “To lên xem nào.”

Hoài Hoài nhú mày, “Coi chừng tai vách mạch rừng.”

Xuân Bảo biểu cảm ngây ngô, “Ừ, người nói đúng.”

Dứt câu, liền sấn lại, dán tai ngay miệng Hoài Hoài, “Nói đi.”

Hoài Hoài nói: “Ta thích một vị tiểu thư rồi.”

“Trong cung nào có tiểu thư, là cung nữ hả?”

“Đã như vậy... thế chính là cung nữ rồi.” Hoài Hoài híp mắt lại như đang mơ mộng, “Thật đúng là thiên tiên mà.”

Xuân Bảo không tin nổi, “Người đẹp như vậy để cho người đụng trúng?”

Hoài Hoài nghe thế hơi ảo não, “Ta gặp lúc trèo tường, mọi người bên dưới đều chê cười ta, chỉ mình cung nữ tỷ tỷ này vẻ mặt tức giận, như là bất bình thay ta vậy.”

Xuân Bảo cả kinh nói: “Thật là một tỷ tỷ tốt.”

Hoài Hoài gạt đầu: “Đúng vậy, cho nên khi này ta đang nghĩ làm cách nào mới có thể hỉ kết liên lí với vị mỹ nhân này, muốn người bày cho một biện pháp.”

Xuân Bảo sững sốt, chột chóng cảm vắt óc suy nghĩ.

Hoài Hoài đợi một lúc lâu mà không thấy Xuân Bảo nói một câu, hơi mất kiên nhẫn, “Sao người nghĩ lâu vậy?”

Xuân Bảo nói: “Nghĩ ra rồi.”

Hoài Hoài vui vẻ nói: “Nói nghe xem.”

“Nếu muốn lấy lòng mỹ nhân tỷ tỷ này, ca ca nhất định phải để lại ấn tượng tốt cho mỹ nhân tỷ tỷ.”

Hoài Hoài gạt đầu, “Không bằng ta bảo Du công công cắt ít vải mới, may vài bộ đồ mới cho ta.”

Xuân Bảo gật đầu, “Cũng được, ta biết Tiểu Quế Tử khéo tay chuyên chải đầu cho nương nương, để ta kêu hần búi cho người kiểu tóc đẹp nhất.”

Hoài Hoài nói: “Được, ta đi tắm đây.”

Xuân Bảo kéo Hoài Hoài lại, “Đừng đi, ta còn chưa nói xong.”

Thấy Hoài Hoài một lần nữa ngồi xuống, Xuân Bảo lại chùi mũi, “Ta nghe đám lão thái giám kia nói, nữ nhân trong cung đều thích nam nhân như Hoàng thượng, chắc mỹ nhân tỷ tỷ cũng không ngoại lệ.”

Hoài Hoài nói: “Ta chưa gặp Hoàng đế, không biết y ra làm sao, phải làm thế nào đây?”

Xuân Bảo khá đắc ý, “Ta gặp rồi.”

Hoài Hoài rất hâm mộ, “Người giỏi thật.”

Xuân Bảo nhường hàng mày thưa thớt, “Năm ngoái ta đến Phúc Thọ diện lau nền gặp được, Hoàng thượng cũng thật lợi hại, muốn đánh ai là đánh, các đại thần bên dưới sợ hãi ra quần, oai lẫm luôn.”

Hoài Hoài hơi khó xử, “Ý người là bảo ta đi đánh người khác? Nhưng ở đây có ai cho ta đánh đâu.”

“Ta đây!” Xuân Bảo vỗ ngực, “Chờ hai ta vừa gặp mỹ nhân tỷ tỷ, người hãy động thủ đánh ta, hòng thể hiện người lợi hại.”

Hoài Hoài rất dỗi cảm động, vỗ vai Xuân Bảo, “Thật là huynh đệ tốt.”

Xuân Bảo nói: “Không cần khách khí, có điều đến lúc đó người đánh nhẹ thôi, ta sợ đau.”

Hoài Hoài nói: “Tất nhiên rồi.”

Xuân Bảo đứng dậy, chùi bùn khô trên áo bông, “Hai ta phải nghĩ vài lời kịch, làm vậy có thể thêm rất nhiều khí thế.”

Hoài Hoài nảy ra một kế, “Đến lúc đó, vừa thấy mỹ nhân tỷ tỷ, người liền hô lớn ‘Đại hiệp tha mạng, tiểu nhân không dám nữa’, thấy sao?”

Xuân Bảo nói: “Ta lại cảm thấy ‘Ngu xuẩn! Dâm tặc này, dám chòng ghẹo người đàn ông hoàng!’ nghe hay hơn, dù sao cũng là để thể hiện khí khái anh hùng trước mặt mỹ nhân tỷ tỷ, nói như vậy sẽ càng uy phong.”

Hoài Hoài gật đầu, “Nói xong câu này, ta liền đánh người?”

Xuân Bảo nói: “Đương nhiên, để mỹ nhân tỷ tỷ rất biết quan tâm người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ mềm lòng tới khuyên can.”

Hoài Hoài nói: “Thế phải làm sao mới tốt, nàng muốn tới khuyên can, ta tất nhiên không thể tiếp tục đánh người, còn thể hiện khí khái anh hùng thế nào được?”

Xuân Bảo nói: “Không sao, nếu thấy mỹ nhân tỷ tỷ cầu tình, người nhất định phải nói, ‘Tỷ tỷ thiện tâm, tại hạ sẽ theo ý tỷ tỷ, tha cho hần một lần vậy’, như thế cho thấy người có tình có nghĩa.”

“Xuân đệ thật có học thức, tại hạ bội phục.” Hoài Hoài chấp tay khom lưng, Xuân Bảo cười ngai ngùng: “Ta nào có học thức gì, chẳng qua là vì nương nương trong cung thích xem kịch, ta liền theo sau xem một vở, những lời mới nói đều là trong kịch thôi.”

“Kịch gì mà hay như vậy?”

“Nghe công công nói, tên là ‘Oan Đậu Nga’ gì đó.”

Hoài Hoài thu hai tay vào trong tay áo, vẽ mặt mù mờ, “Ừm, như thế...”

Xuân Bảo nói: “Ừ.”

“Được, cứ quyết định thế đi,” Hoài Hoài như hoàn hồn lại, “Chúng ta đi đâu tìm mỹ nhân tỷ tỷ kia?”

Xuân Bảo cũng hăng hái theo, “Dễ thôi, hoán y cục trên cơ bản là nơi mỗi một cung nữ đều đến, chúng ta tới đó canh mỗi ngày, không tin không gặp mỹ nhân tỷ tỷ kia.”

Hoài Hoài cong khoe miệng, vẻ mặt tươi rói, “Được!”

Liên tiếp hai hôm, hai người đều mang cơm theo, cả ngày ngồi chồm hổm ở cửa hoán y cục, chờ vị mỹ nhân kia.

Hoán y cục này không hề xa Họa Vũ cung, Du công công đi theo vài lần, thấy hai người không gây chuyện, liền yên tâm mặc kệ.

Hoài Hoài mặc quần áo thái giám mới tinh, tóc chải ngay ngắn, đứng ở cửa hoán y cục, ánh mắt ủ rũ.

Xuân Bảo bên cạnh trái lại rất hăng hái, bàn tay đỏ bừng nắm chặt một khúc chân giò lạnh ngắt, đang tròn mắt ra sức gặm.

Đằng xa đi tới mấy cung nữ, tóc đen quần áo trắng, mặt cũng trắng, chẳng có mấy may biểu cảm.

Xuân Bảo ngừng gặm, bàn tay dính đầy mỡ nắm áo Hoài Hoài, “Người cao to bên phải có phải người người thích không?”

Hoài Hoài nghe vậy, vội vuốt tóc, ngheến cổ nhìn, đáy mắt lập tức tối đi, “Người bị mù à? Không nhìn thấy nàng ta trời sinh mặt ngựa, nào có đáng vẻ mỹ nhân.”

Xuân Bảo lại nhai vài cái, “Rất đẹp mà, xem đôi mắt to kia.”

Hoài Hoài bĩu môi, “Càng giống ngựa hơn.”

Dứt câu, ngồi chồm hổm dưới chân tường cung như nản lòng, vẻ mặt chán chường, “Xuân Bảo, hôm nay là ngày thứ mấy rồi?”

Xuân Bảo đứng bên cạnh Hoài Hoài, cất món chân giò thủy tinh trong tay vào thực hạp, cẩn thận bỏ xuống đất, đếm ngón tay, “Khoảng ba ngày.”

Hoài Hoài đứng lên, phui bay tuyết đọng trên đầu, “Ba ngày cũng phải khoảng, ta thấy người chờ hoài hồ đồ hơn rồi.”

Xuân Bảo vội xách thực hạp theo sau Hoài Hoài, “Người không đợi nữa à?”

Hoài Hoài nói: “Ngồi không ở đây mấy ngày liền thật sự chán ngắt, ta đi dạo một chút.”

7. Chương 7: Cứu Mỹ Nhân

Trời mờ lung, đại tuyết tung bay.

Trong ngự thư phòng lò đồng đỏ rực.

Hỉ Liên đứng trước chiếc lò ba chân hai quai bằng sứ xanh, cầm kim gổm thò vào đĩa gỗ tiểu thái giám bên cạnh bưng, lấy một hòn than nhỏ bỏ vào lư hương, lấy tro nhang mịn vùi lên, cất chiếc lá bạc cách lửa, lại múc một muống đàn hương phấn tốt nhất rắc lên mảnh bạc, chỉ chốc lát, trong đại điện gió thơm vẩn vút, quanh quần dài lâu.

Làm xong việc trong tay, Hỉ Liên quay người, khom lưng tiến lên, ngược nhìn trộm chung trà trên long án, thấy hết, liền vội vàng lui xuống, đưa cho đám tiểu thái giám kia, phân phó thêm một chung.

Nguyên Kinh để mặt lạnh tanh, cầm bút son khoanh mấy vòng trên bản tấu.

Mặt mày ảm áp, đáy mắt lại dày đặc tử khí.

“Sâu một vô năng, ăn không bổng lộc của trẫm bao nhiêu năm...”

Chất lỏng đỏ tươi kia ngấm qua giấy Tuyên Thành, như một vết thương, nổi bật dễ thấy.

Thái giám bên ngoài đột nhiên nhẹ chân chạy vào, quỳ xuống đất, đầu cũng không dám ngẩng lên, “Khấu kiến Hoàng thượng... Hy phi nương nương... Nương nương ở bên ngoài gào khóc một lúc lâu... Đòi gặp Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh nhú mày, nhưng không buông bút trong tay.

Giống như vẫn chìm trong bản tấu tru sát đại thần, chưa từng có tiểu thái giám nào xuất hiện.

Hỉ Liên thấy thế liền hiểu ý.

Tiến lên vài bước, chỉ mũi tiểu thái giám mắt, “Tên ngu xuẩn này! Hoàng thượng đã hạ lệnh, ý nàng ta là muốn Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban à?”

Tiểu thái giám mặt mày xám ngoét, sợ sệt phục xuống đất mà run rẩy, “Nô tài... Nô tài đáng chết... Nhưng Hy phi kia thật là quá hung hãn... Không nghe theo, nhất định đòi tới đây... Nô tài thật sự không dám ngăn cản...”

Hỉ Liên liếc trộm Hoàng thượng, thấy long nhan hờ hững, mới tiếp tục: “Có gì không dám, hiện giờ nàng ta đã là phế phi, còn dám đại náo ngự tiền, quả thật to gan lớn mật, mà các người làm việc bất lực lại dám đến tấu, đúng là ngu xuẩn!”

Tiểu thái giám kia nghe vậy cuống quýt dập đầu, “Nô tài đáng chết! Nô tài biết sai! Xin Hoàng thượng tha mạng!”

Hỉ Liên khom lưng thấp xuống, quay đầu nhìn Hoàng thượng.

Nguyên Kinh gác bút, mắt phượng hơi sầm xuống, “Lôi đi.”

Tiểu thái giám sợ nhũn chân, mặc dù khấu tạ lĩnh mệnh nhưng bất kể thế nào cũng không dậy nổi.

Hỉ Liên thấy thế vội kéo gã ta dậy, cả giận nói: “Còn không mau lui ra, tìm mấy thị vệ dẫn nàng ta đi!”

Tiểu thái giám kia đội ơn nhìn Hỉ Liên một cái, thất tha thất thểu chạy ra ngoài, khó khăn lắm mới tới cửa, lại ngã nhào xuống, cuống quýt bò dậy, đẩy cửa đi ra.

Trong ngự thư phòng lặng ngắt như tờ, càng làm tiếng gào khóc của nữ nhân ngoài cửa chói tai hơn.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng... Thần thiếp hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm, phen này cũng là lần đầu phạm lỗi, xin Hoàng thượng niệm tình thần thiếp ngày trước hầu hạ ân cần cẩn thận, khoan thứ cho thần thiếp lần này...”

Khuôn mặt Nguyên Kinh trắng bệch lạnh lẽo, không hề có huyết sắc.

“Hỉ Liên-“

Hỉ Liên khom người tiến lên: “Có nô tài.”

“Cùng trầm đến Mai viên một chuyến, giải sầu.”

Cung vàng lầu son, sóc phong thổi tuyết.

Hoài Hoài đi đằng trước, mũi thở ra khói trắng thật dài.

Xuân Bảo xách thực hạp theo sau, do chân ngắn hơn Hoài Hoài rất nhiều, nên đi giữa đại tuyết trong vườn này, bước nông bước sâu rất mất sức.

“Chúng ta tới đây làm gì?” Xuân Bảo vừa nói vừa phủi tuyết li ti đóng trên vạt áo bông.

Hoài Hoài không quay đầu lại, “Dẫn người đến một nơi tuyết vơi.”

Xuân Bảo dùng tay áo chùi nước mũi chảy ra, “Chúng ta đi trên con đường đá kia đi, khu vườn này khó đi quá.”

Hoài Hoài thỉnh linh dừng bước, chỉ đằng trước, thần sắc vui mừng, “Xem kia!”

Xuân Bảo nhìn theo tay Hoài Hoài chỉ, cũng toét miệng cười ngây ngô theo.

Hương tàn mịn mù như ráng mây trước mắt, chính là hồng mai ngày đông nên nở rộ.

Hoài Hoài quay đầu nhìn Xuân Bảo, rất là đặc ý, “Thế nào? Không tệ chứ?”

Xuân Bảo hít hít mũi, ngây ra nhìn hồi lâu, “Phía trước hình như có người?”

Hoài Hoài quay đầu nhìn kỹ lại, không phải sao, sâu trong rừng mai kia, một đội người loáng thoáng đi giữa vạt điểm đỏ, dẫn đầu chẳng phải là người trong tim mình ư.

Hoài Hoài mừng rỡ, “Xuân Bảo!”

Xuân Bảo nghiêng mắt, “Sao?”

Hoài Hoài nói: “Người có trông thấy người mặc áo choàng kia không?”

Xuân Bảo nghiêng cổ nhìn một lúc lâu, “Là người cổ áo có một vòng lông hồ kia à?”

Hoài Hoài bước vội lên, “Không sai, cho ta gặp được tỷ tỷ rồi.”

Xuân Bảo hơi chần chừ, thấy những người đó dừng chân nhìn bên này.

Người đi đầu mặc dù mặt như quan ngọc, lại đầy lệ khí, khiến người ta nhìn thấy không khỏi rùng mình, tay chân cứng ngắc.

Tim Xuân Bảo đập như nổi trống, sợ run lên.

Cứ cảm thấy quen mặt, nhưng dù chết dù sống cũng chẳng nhớ ra nổi, rốt cuộc đã gặp người này ở đâu, hay người này là ai.

Hoài Hoài chạy hai bước tới đám người kia, phát giác Xuân Bảo vẫn chưa đuổi theo, liền quay đầu lại rống lên, “Mau tới đây!”

Xuân Bảo “A” một tiếng, thở phào ra, xách thực hạp chậm rì rì đi tới.

Chồi non mới nhú trên đầu cành bị tuyết đè trĩu rơi một vài, rũ giữa mặt đất lạnh cứng, bị một đôi giày màu vàng nghiền thành bùn như huyết tương.

Nguyên Kinh hờ hững nhìn người nọ vui mừng chạy tới.

Hồng mai ngạo tuyết thuở trước, bỗng nhiên rõ nét vô cùng.

Hỉ Liên vẻ mặt khó xử nhìn Nguyên Kinh, “Hoàng thượng...”

Nguyên Kinh mặt không cảm xúc, “Hồi cung.”

Hỉ Liên vâng một tiếng, quay người khoát tay bảo nhóm người đằng sau, “Bãi giá hồi cung-”

Tiếng chưa dứt, đã thấy hai người cách không xa đột nhiên la hét ầm ĩ, không bao lâu liền thượng cẳng tay hạ cẳng chân.

Chúng thị vệ thái giám rất hoảng, đồng loạt quay sang nhìn, nghĩ không biết là nhân vật thể nào mà chán sống như vậy.

Hoài Hoài nhắm chuẩn thời cơ, túm vạt áo Xuân Bảo, “Ngu ngốc! Dâm tặc này! Lại rắp tâm thi bạo với người đảng hoàng, thật đúng là ác nhân!”

Hỉ Liên nhìn thấy thái giám bị túm chẳng qua hơn mười tuổi, hơi nhếch khóe miệng.

Lão thái giám phía sau liếc thấy Hoàng thượng ở xa, lúc này mới dám che miệng cười, giọng cực khê, “Thái giám nhỏ như vậy... Sợ là có tà tâm cũng chẳng có bốn sụ...”

Xuân Bảo bên kia nắm chặt thực hạp, đang tính nói một tiếng với Hoài Hoài bỏ thực hạp xuống đất rồi đánh, vừa mở miệng đã bị Hoài Hoài tát nổ đom đóm mắt.

Thực hạp rơi xuống đất, bánh ngọt chân giò văng khắp nơi.

Xuân Bảo rất đau lòng, muốn tiến lên nhặt, ai ngờ chưa kịp bò dậy thì Hoài Hoài lại bồng một cước vào mông, “Ngu ngốc! Dâm tặc này! Lại rắp tâm thi bạo với người đảng hoàng, thật đúng là ác nhân!”

Xuân Bảo cắm đầu dưới tuyết, chẳng dễ gì rút ra được, lại bị Hoài Hoài cười trên lưng đấm đá túi bụi, “Ngu ngốc! Dâm tặc này! Lại rắp tâm thi bạo với người đảng hoàng, thật đúng là ác nhân!”

Đám người phía sau Hoàng thượng há hốc mồm, thật sự không biết hai tên này muốn làm gì.

Hỉ Liên hoàn hồn lại, phát hiện Hoàng thượng đã đi xa, tức tối mắng đội người kia một câu, “Đều chán sống rồi à, nhìn cái gì, còn không mau đi!”

Xuân Bảo giãy giụa một lúc lâu muốn lật người lại, nhưng Hoài Hoài thật sự quá khỏe, mấy lần suýt làm gã chết ngạt trong tuyết dày, cuối cùng vẫn tự mình liều chết phản kháng, bấy giờ mới hơi nghiêng được người lại, “Chết người rồi!”

Nắm đấm của Hoài Hoài dừng lại giữa chừng, “Sai rồi, không nên là câu này.”

Xuân Bảo há mồm thở hồng hộc, “Thế... ta nên nói gì...”

Hoài Hoài suy nghĩ chốc lát, “Vốn nên là mỹ nhân tử tử kia bảo ta đừng đánh người, sau đó ta lại nói một câu ‘Tử tử thiện tâm, tại hạ sẽ theo ý tử tử, tha cho hần một lần vậy’”

Xuân Bảo toàn thân đau nhức rã rời, “Người cũng không cần tích cực như thế, vừa rồi nói hoài một câu đó, y như một tên dâm ầy.”

Hoài Hoài hỏi: “Vậy bây giờ nên làm thế nào?”

Xuân Bảo nằm giữa tuyết địa, “Mỹ nhân tử tử không nói gì à?”

Hoài Hoài bấy giờ mới định thần lại, nhìn ngó xung quanh, “Công cốc rồi, tử tử kia không thấy chúng ta...”

Xuân Bảo rất tủi thân, “Người phải nhìn kỹ vào... Hại ta bị đánh oan một trận...”

Hoài Hoài nhúc nhủ, “Xin lỗi... Chúng ta còn phải làm lại một lần.”

Xuân Bảo từ dưới tuyết địa bò dậy, phủi tuyết trên áo bông, “Ta nhớ ta đã dặn người phải nhẹ tay thôi, nếu còn mạnh tay như vậy, đừng trách ta không diễn vở kịch này với người...”

Hoài Hoài gật đầu, “Được, chúng ta mau đi thôi, kéo tử tử đi xa lại tìm không ra...”

Dứt lời, liền kéo Xuân Bảo bám theo đuôi.

Nguyên Kinh rào bước đi, đáy mắt không bi không hỉ, cái gì cũng không có.

Nhưng Hỉ Liên theo sau lại toát mồ hôi hột, bản thân lão chung quy đi theo Hoàng thượng lâu như vậy, tâm tư Hoàng thượng vẫn có thể đoán trúng một phần.

Có một số việc, hai bên cùng quên thì tốt.

Đang suy nghĩ việc này, Hỉ Liên chợt nghe một trận tiếng bước chân vội vàng, bịch bịch giẫm trên tuyết.

Thị vệ phía sau không nhận được mở miệng quát: “Lớn mật!”

Hỉ Liên thấy thế vội đưa mắt ra hiệu.

Thị vệ kia nhìn thấy, liền nuốt nửa câu sau vào bụng, không tự tiện làm việc này nữa.

Người khác vừa thấy Hỉ công công bên cạnh Hoàng thượng cũng khoanh tay đứng nhìn thì đều không còn động tĩnh, chỉ rụt cổ theo sau Hoàng thượng, vờ như không thấy.

Hoài Hoài và Xuân Bảo chạy tới, một lần nữa đánh nhau ngay sát bên.

Nhưng tử tử kia dường như nói tới khuyên can, làm như chưa nhìn thấy, chỉ lo đi về phía trước.

Hoài Hoài bất đắc dĩ, chỉ có thể kéo Xuân Bảo, chạy vòng vòng quanh đội người này, rượt đánh nhau.

Lại do sợ nặng tay chọc giận Xuân Bảo mà cực cần thận đánh rất nhẹ.

Bầu không khí nhất thời quái dị tột cùng.

Người phía sau mặc dù cúi đầu không nói gì, mặt không gợn sóng, song nội tâm đều là sóng thần cuộn trào, vô cùng khó hiểu.

Đại Bình từ khi khai quốc tới nay, nếu luận tính tình bạo ngược, Nguyên Kinh đế này là nhân vật tuyệt đối có thể xếp vào ba hạng đầu.

Từ lúc y đăng cơ, thâm cung này như bao trùm một tầng tử khí.

Do bên ngoài không yên bình, lưu tặc và Bắc di cùng tồn tại, đại thần trên triều đình bị chém từng loạt, hậu cung này cũng không yên ổn, phế mấy phi tử, đánh chết ném xuống giếng, thêm vài ngày trước cốt túy cũng có bốn năm người.

Nhưng hai tên gốc này ngự tiền thất nghi như vậy, Hoàng thượng từ đầu đến cuối không hé răng một tiếng, mày cũng chẳng nhăn một tẹo, thật là khó hiểu.

Hỉ Liên thật sự có phần không chịu nổi.

Nghĩ hai người dù đóng kịch cũng nên thật một chút, đánh nhau lâu vậy mà chưa ai gục, nhưng cũng không tiện nổi giận, chỉ có thể xem ý Hoàng thượng.

8. Chương 8: Hồng Hải

Hoàng thượng mặt lạnh tanh, như người giả bằng ngọc, chẳng có mấy may biểu cảm.

Thỉnh thoảng đảo mắt, đều là nhìn đến chỗ không thấy tên gốc kia.

Hỉ Liên không liếc trộm nữa, nhìn thẳng long liễn cách đó không xa, trong lòng đã hiểu được ba phần.

Nổi giận thì có thể thế nào, chẳng lẽ lại lời người đi chém?

Hoài Hoài cùng Xuân Bảo đánh nhau đến mồ hôi nhễ nhại, trong ngày đông lạnh muốn rụng tai này, trên đầu lại bốc lên từng đợt hơi nước màu trắng.

Xuân Bảo thật sự hết chịu nổi ngồi xổm xuống, “Không được, mệt... mệt chết rồi...”

Hoài Hoài vẫn còn sức, không bỏ cuộc, túm Xuân Bảo dậy chạy quanh Hoàng thượng diễn kịch tiếp.

Xuân Bảo đã chẳng còn nhiệt tâm, như một người chết mặc Hoài Hoài kéo chạy, tay cũng lười giờ lên.

Nguyên Kinh vội bước đi tới long liễn. Thái giám thị vệ phía sau đều như chim cút rụt cổ ra khỏi hoa viên, vén rèm khởi liễn, hầu Hoàng thượng bãi giá hồi cung.

Hỉ Liên vừa buông hoàng tướng, không cẩn thận nghe thấy bên trong thở phào một hơi.

Lại nhìn qua Hoài Hoài thất vọng đứng đằng kia, Hỉ Liên chỉ cao giọng hô một câu “Khởi giá-“

Rồi không nói gì thêm nữa.

Du công công phát hiện ngày hôm đó Hoài Hoài không muốn ăn lắm.

Giờ ngũ trăn nấu buổi trưa chỉ ăn một miếng đã gác dũa về phòng tĩnh tư.

Để lại một tiểu thái giám đứng trước bàn tròn tròn mắt, ăn ngấu nghiến như hổ đói, chỉ cơm cao lương đã chén ba bát liền.

Du công công bĩu môi, “Nhãi con, không sợ tức bụng chết à!”

Xuân Bảo cắn giò heo, nước xốt từ miệng chảy xuống cằm, “Hùng hực cả buổi sáng, mệt rồi.”

Du công công chép miệng, da mặt nhăn lại, “Ài, ta không thấy người làm việc, không biết đi đâu lang thang mà mệt.”

Xuân Bảo xé thêm miếng thịt, “Hoài Hoài thích một...”

Dứt lời, lại vội vàng nhai qua miếng thịt to trong miệng, nuốt xuống bụng, xé thêm miếng nữa.

Du công công nghiêng đầu, “Thích cái gì nói một tiếng xem, nói nửa chừng là thế nào?”

Xuân Bảo đem số cơm còn lại bỏ vào canh thịt, dùng thìa ra sức trộn, ánh mắt hung hăng, xem chừng không rảnh để ý Du công công.

Du công công cũng lười phí thời gian với gã, xì một tiếng, “Quý chết đói, ăn như heo.”

Dứt câu, liền thông thả ra khỏi phòng, chỉ còn mình Xuân Bảo chén hết cơm canh trên bàn, liếm sạch canh trong tô sứ men xanh, lúc này mới chưa thỏa mãn mà bỏ bát đĩa xuống, quay đi tìm Hoài Hoài.

Hoài Hoài cùng người chết kia song song nằm trên giường, nhìn chăm chăm màn trên đầu, ngây ra hồi lâu.

“Huỳnh đệ, nói gì đi chứ.”

Hoài Hoài bỗng nhiên nghiêng mặt nhìn người chết kia, “Ta thấy người trông như hầu tinh, người ra chủ ý cho ta đi.”

Người nọ ngậm chặt môi, hơi nhếch lên, lại mang đến một cảm giác sắc bén.

Thấy người nọ không lên tiếng, Hoài Hoài liền dang chân tay, cố ý nện ngực hần, nghĩ như vậy hần chung quy sẽ do không chịu nổi mà nói chuyện với mình.

Dưới cơ bắp rắn chắc, tâm mạch khỏe khoắn.

Mặc Hoài Hoài dùng sức mạnh như thế nào, cũng chớ hề phản ứng.

Hoài Hoài ngồi bật lên, đang định lay hần dậy, lại vừa vặn gặp ánh mắt Xuân Bảo.

Xuân Bảo nhìn Hoài Hoài chăm chăm, một lúc lâu không nói gì.

Hoài Hoài sững sốt, “Mặt người bị mốc à?”

Xuân Bảo thỉnh linh há to miệng, trợn mắt ợ một cái, lúc này mới khôi phục như bình thường, “Người không ăn cơm hả?”

Hoài Hoài nằm xuống lại, rì rì nói: “Ăn không vô.”

Xuân Bảo hỏi: “Chẳng lẽ là vì mỹ nhân kia không thích người?”

Hoài Hoài trừng gã một cái, “Ai nói! Chẳng qua là không nhìn thấy thôi.”

Nước mũi Xuân Bảo chảy dài như suối, “Hoài Hoài, sao ta cảm thấy đó không phải là một cung nữ.”

Hoài Hoài nói: “Đó là ai?”

Xuân Bảo hít nước mũi lại, “Ta cảm thấy nên là nam, người xem chiều cao, dáng người, nữ nhân trong cung này nào có ai cao như vậy.”

Hoài Hoài chớp chớp mắt, “Nam? Nam cũng không sao.”

Xuân Bảo đột nhiên hai tay che ngực, bảo vệ gắt gao thân thể mình.

Hoài Hoài nheo mắt: “... Người không tính là nam nhân.”

Xuân Bảo nhẹ nhõm, thở phào một hơi, “Chẳng trách chúng ta không gặp y ở hoán y cục, lúc trước ta còn nghĩ, liên tiếp ba ngày cũng không thấy tỷ tỷ này đi giặt yếm, bắn quá, hiện tại xem ra, lại là một vị ca ca.”

Hoài Hoài hỏi: “Thế thì nên tìm y ở đâu?”

Xuân Bảo suy nghĩ hồi lâu, “Trong cung này không nên có nam nhân... Không phải thái giám thì là thái giám giả, chẳng lẽ y cũng là một thái giám giả giống người?”

Hoài Hoài bật dậy, nổi điên muốn xé áo bào bông họa tiết chìm trên người mình, “Đều do lão thái giám đó mặc cho ta thành thế này, nếu không phải vì lão, ta còn có thể anh tuấn hơn, mỹ nhân kia cũng không đến mức không nhìn thấy ta.”

Xuân Bảo luống cuống nhìn Hoài Hoài, “Đừng xé rách, áo mà rách thì chỉ có thể cởi trần, còn không bằng như thế này.”

Hoài Hoài dừng tay, “Không sao, ta có nhiều lắm, mặc không hết đâu.”

Xuân Bảo mắt đầy đổ lệ, “Thật phung phí, ta chỉ có bộ trên người này thôi.”

Hoài Hoài nhìn hai tay áo bông cứng muốn rụng kia, nhú mày, “Đã thấy.”

Lập tức lại chê, “Bẩn vậy mà người cũng không biết giặt à?”

Xuân Bảo cúi đầu nhìn người mình, “Ta thấy cũng ổn mà.”

“Cũng ổn?” Hoài Hoài nói: “Người nên đi tìm Thái y khám mắt đi.”

Xuân Bảo lặng im một lúc lâu, bỗng nhiên ra vẻ bình tĩnh ngộ, “Vị ca ca kia... không phải thái giám... đó nên là một Thái y!”

Hoài Hoài vỗ đùi theo: “Ta đã nói nhìn tiểu tử người thông minh mà!”

Xuân Bảo rất đắc ý, thẳng lưng lên nói: “Không dám nhận, không dám nhận.”

Hoài Hoài xỏ giày bước xuống đất, “Đi, đến Thái y viện nào.”

Xuân Bảo đứng dậy theo, “Người có biết ở đâu không?”

Hoài Hoài dừng chân, quay lại nhìn gã, “Sao mà người không biết?”

Xuân Bảo nói: “Chưa từng bệnh, đương nhiên chưa từng đi khám.”

Hoài Hoài thể hồ quán đỉnh, tiến lên bá vai Xuân Bảo, “Nói vậy, ta phải bị bệnh thì Du công công mới mời Thái y đến khám?”

Xuân Bảo gật đầu: “Dĩ nhiên.”

“Thế ta lên giường nằm, sau đó người bảo Du công công là ta bị bệnh, cần mời Thái y.”

Xuân Bảo suy tư một hồi lâu, “Ta thấy không được đâu.”

Hoài Hoài trừng mắt, “Không được chỗ nào?”

“Người sinh bệnh lừa được Du công công, nhưng không lừa được Thái y, nếu để y vạch trần, đó chính là hạng dối trá, không đáng nhắc tới.”

Hoài Hoài khó xử, “Xuân Bảo, người thấy thế nào?”

Xuân Bảo nghĩ nát nước, thình lình hớn hở, “Trước kia ở trong cung gặp nhiều công công bí mật tạo thuận lợi, dúi cho một ít là mặt tươi cười, không bằng người cũng làm vậy đi.”

“Tặng cho y ít quà, y sẽ tặng hảo cảm với ta?”

“Nhất định là vạn phần vui mừng.”

“Nên tặng cái gì thì được?”

Mắt Xuân Bảo sáng lên, “Lúc trước ta từng ở ngự thiện phòng, ở đó có rất nhiều bánh hảo hạng, ta đi trộm một ít, người bỏ vào thực hộp, đợi y đến khám bệnh thì lấy ra.”

Sau lại tự khen: “Kế này thật sự ổn thỏa.”

Canh ba, gió Tây cuốn băng vụn.

Ánh trăng lạnh lẽo trải khắp nơi.

Trên long sàng che màn thép vàng, hàng mi đen dày nhích nhẹ, Hoàng thượng nằm bên trong mím chặt môi như gặp ác mộng.

Oanh khóc len màn thêu, gió xuân gửi hận si.

Hoa thắm lá xanh.

Gió mát lướt qua, nhưng người trong phòng hắc mâu kinh hoàng, mồ hôi rịn đầy mặt.

Trên chiếc ghế dài rộng một thước trói một người, không một mảnh vải, miệng nhét khẩu hoàn bằng ngọc, dùng dây lưng cố định, buộc ở sau đầu, tứ chi cũng bị dây thừng quấn chặt vào chân ghế, eo dè chặt một cái yên ngựa.

Người nọ bị bắt nâng mông lên, muốn giãy ra, lại do trói thật sự quá chặt mà chạy không thoát.

Thế cho nên, cả người thoát nhìn như liệt mã muốn thoát cương.

Nam nhân phía sau tựa hồ cực kỳ hưởng thụ cảnh trước mắt.

Mồ hôi nóng hổi xuôi theo thể phách vững chãi kia chảy xuống, Hà Yến hai tay nắm chặt đôi cánh mông ấy, thúc vào như điên.

“Vương gia kẹp thần thật sự chặt... thít quá sướng...”

Nguyên Kinh thỉnh linh mở mắt ra, ngồi bật dậy trên long tháp.

Mặt trắng bệch, chỉ cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Thái giám trực bên ngoài màn gấm dừng động tĩnh, nín thở ngưng thần, tay cầm kẹp gấp than, nhưng không sao dám bỏ thêm than vào.

Chân run lẩy bẩy như muốn quỳ xuống bất cứ lúc nào.

Nguyên Kinh cười trầm trầm, xốc long trưởng lên, “Người đâu-“

Tiểu thái giám kia quỳ thụp xuống đất, “Nô tài... Nô tài...”

Kẹp gấp than trong tay lặn đi mấy trượng, than rơi hơi nát, khói bụi thừa thốt khắp nơi, cháy đen xấu xí.

Nét lạnh lẽo thấp thoáng trên khuôn mặt xinh đẹp, Nguyên Kinh hơi nhú mày, đáy mắt giá buốt, “Truyền ngự tiền thị vệ-“

Tiểu thái giám nghe vậy, run rẩy vang một tiếng, sấp ngựa chạy ra truyền người.

Trong nội điện bỗng nhiên trống rỗng, chỉ còn lại một mình Nguyên Kinh.

Tiếng thở dốc và cầu xin kia ở trong đầu vọng vang chưa dứt, như tên tre, muốn đâm xuyên màn đêm tĩnh mịch này.

Nguyên Kinh mắt phượng đóng băng, siết chặt tay.

Nghĩ dã thú dù sao cũng là dã thú, bất kể biến thành ngoan ngoãn thể nào, ngày sau chung quy sẽ lộ ra nanh vuốt nhọn hoắt.

Chỉ chốc lát liền có thị vệ mặc nhụyễn giáp vững bước tiến vào, quỳ một gối xuống, chắp tay, “Ty chúc tham kiến Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh âm sắc thanh lãnh, “Họa Vũ cung hôm nay ở Mai viên dĩ hạ phạm thượng, bại hoại phong khí, trăm thưởng cho hần ‘hồng tú hải’ hồng răn đe...”

Trong hoàng cung hôm qua gió Tây thổi suốt đêm.

Sáng sớm dậy, đập vào mắt là màn tuyết bàng bạc phủ kín đất trời.

Một đám thái giám tụ tập ở cửa Họa Vũ cung quét tuyết đọng.

Du công công sắc mặt lạnh đến phát xanh, chống chỗi nhìn về cuối đường, trông mòn con mắt.

Xuân Bảo phía sau hít nước mũi, hai má đỏ lên, “Công công, giờ này rồi sao Hoài Hoài còn chưa dậy?”

Du công công nghe vậy mặt sầm xuống, quay đầu mắng: “Hỏi mấy cái này làm gì, mau đi quét tuyết đi, nếu dọn không sạch, đừng trách ta không cho người ăn cơm.”

Xuân Bảo nghe thế cấp tốc quét hùng hục, chỉ một chén trà đã dọn ra nửa con đường.

Du công công thở dài, lại vẫn không hề có sức làm việc.

Đêm qua Hoài Hoài bị vài thị vệ dẫn đi, đến bây giờ cũng chưa thấy nửa bóng người, nếu thực sự xảy ra chuyện, Họa Vũ cung già trẻ lại phải đổi chủ tử lần nữa.

Tuy là kẻ ngốc, nhưng hầu hạ hần một năm, tự thấy trong hoàng cung này không tìm ra chủ tử nào ít quy củ như vậy.

Đang nghĩ ngợi, Du công công ngược mắt lên, thấy mấy thị vệ từ xa đập tuyết mà đến.

Đưa tay chùi mắt, Du công công vội ném cây chỗi trong tay, ra cửa cung đón.

Xuân Bảo phía sau thấy thế cũng ném chỗi đi tới xem náo nhiệt.

Nhất thời mấy thái giám áo bào bông màu lam của Họa Vũ cung chen chúc tiến lên, khắp khiêng đi giữa tuyết, đợi đến gần lại đều dừng chân không nhúc nhích.

Ba thị vệ tới, người sau cùng công một người, chẳng cần nhìn kỹ Du công công cũng biết là ai.

Người hôn mê cúi đầu, cả khuôn mặt vùi vào hõm vai thị vệ, đôi chân lộ ra ngoài như thể hòn than, vậy đỏ tím nứt ra, rỉ máu đen, nhìn là biết bị xỏ “hồng tú hải” trong cung.

Lại nói hồng tú hải này, nó là hình phạt do tiên đế nghĩ ra để trừng trị những cung nhân dám vào cấm địa. Hồng tú hải này cũng không phải là giày nữ nhi như thoát nghe, chẳng qua là món đồ kim loại, nung nóng xỏ vào chân, trực tiếp đốt trên lửa, nhẹ thì tổn thương da thịt, nặng thì nướng chín chân, có thể nói là đáng sợ tột cùng.

Thị vệ đầu lĩnh nhìn Du công công một cái, “Đều thuộc Họa Vũ cung?”

Du công công gật đầu, mặt như màu đất.

Xuân Bảo phía sau nhăn mũi, mùi thịt khét thoang thoảng làm gã buồn nôn.

9. Chương 9: Khám Bệnh

Thị vệ nói: “Ngây ra đó làm gì, còn không mau đón người về.”

Dứt lời liền kéo Hoài Hoài trên vai xuống giao cho họ.

Hoài Hoài này cao to vạm vỡ, mấy thái giám mất sức của chín trâu hai hổ, khó khăn lắm mới ôm được hằn lên giường lò.

Du công công lo lắng kêu người đốt than, lại phân phó Xuân Bảo bưng chậu nước ấm tới, mình thì vào tiểu trừ phòng lấy ít dầu vừng và muối, bỏ vào chung gồm khuấy đều lên.

Đêm qua thấy ngự tiền thị vệ thì trong lòng Du công công đã sáng tỏ, lần này Hoài Hoài đắc tội không phải ai khác, mà chính là người không thể đắc tội nhất trong thâm cung này, đêm hôm kêu ra cung, nhất định không có chuyện tốt.

Trước mắt Hoài Hoài thê thảm thế này cũng chứng thực suy nghĩ trong lòng, quả nhiên là gặp hình phạt rồi.

Đã là trừng phạt, thì không thể mời Thái y, chỉ có thể dùng cách dân gian trong cung xử lý sơ, qua được hay không thì phải xem người.

Xuân Bảo bưng một chậu nước đầy tràn vào phòng, nước từ chậu đồng sánh ra ướt áo bào bông, gã không để ý chút nào, chỉ bước nhanh hơn đặt chậu lên cái bàn vuông bằng gỗ lê khắc hoa, miệng thở hồng hộc, “Công công, nước đến rồi.”

Du công công nhúng mảnh lụa trong tay vào chậu rửa mặt, vắt khô lau chân cho Hoài Hoài, lại bôi nước tương lên, xem như xong việc.

Xuân Bảo liếm đôi môi khô khốc, “Công công, chẳng lẽ vì chân Hoài Hoài chín rồi, mà muốn làm món chân hầm tương?”

Du công công quay người lại, cổ dần lửa giận, “Cút xa ra, đừng để ta nhìn thấy người, sợ lên mụn lở.”

Xuân Bảo trầm tư giây lát, nói vẻ nghiêm trọng: “Chẳng lẽ công công muốn ăn mảnh một mình? Keo kiệt quá!”

Du công công tiến lên cho Xuân Bảo một bạt tai, “Ăn ăn ăn, nếu chủ tử có chút việc, người hãy quay về ngự thiện phòng làm khổ lực!”

Xuân Bảo thật sự nghĩ không ra mình sai ở đâu, lại không dám hỏi, sợ sệt ra khỏi phòng.

Du công công thu xếp thỏa đáng, lại bỏ mấy hòn than vào lò đồng, đắp cho Hoài Hoài chăn bông phủ tờ tằm xanh, bấy giờ mới rón rén đi ra ngoài.

Đợi đến bữa tối, lại tự mình bưng món cháo rau dưa thanh đạm vào phòng.

Người trong chăn vẫn chưa tỉnh.

Chân bên ngoài chăn bông, trong vết nứt có một lớp mũ vàng, nhấp nháp dính trên vết thương.

Du công công hơi nhíu mày, cầm mảnh lụa trước đó, vừa mới lau liền nghe một tiếng gầm nhẹ, dọa hấn giật nảy mình.

Hoài Hoài trợn mắt, hai mắt đỏ ngầu, “Tên chó đẻ nào muốn bó chân cho gia gia?”

Du công công bỏ mảnh lụa trên tay xuống, một lúc lâu mới phản ứng được.

Nghiến răng nghiến lợi, “Ý người bảo tên chó đẻ này là ta?”

Hoài Hoài há miệng, mặt đau đến biến dạng, “Đám thái giám các người chẳng tốt đẹp gì, vài ngày trước viện cố đo kích cỡ muốn thiến ta, lúc này bó chân cho ta, thật ác độc!”

Du công công giậm chân mắng, “Phường vô ơn! Hôm qua người thụ hình bản thân người không biết à? Ta chẳng qua có lòng tốt xử lý vết thương giúp, lại bị người hoài nghi như vậy... Thật là...”

Hoài Hoài nghe Du công công nói thế, như bỗng nhiên nhớ ra, vội vàng giãy giụa nhồm dấy nhìn chân mình.

Miệng lại mỉm cười, “Nói vậy là ta bệnh rồi?”

Du công công nghe hấn hỏi ngớ ra, quên cả cơn giận, “Cũng gần như vậy.”

Hoài Hoài mặt mày hớn hở, “Tuyệt quá, tuyệt quá.”

Du công công liếc mắt nhìn hấn, đành mặt, nửa chữ cũng không nói ra.

Hoài Hoài nói tiếp: “Mau mời Thái y tới đây, phải là người đẹp nhất kia.”

Du công công trợn mắt, “Nghĩ hay gói nhĩ, Thái y ở đâu ra.”

Hoài Hoài chìm trong suy nghĩ của bản thân, “Mau gọi Xuân Bảo đến, ta có việc cần thương lượng.”

Du công công nhìn hai cục than lộ ra ngoài một cái, “Không đau nữa à?”

Hoài Hoài vội nói: “Mau gọi Xuân Bảo đến, phải tính toán kỹ càng trước khi Thái y tới.”

Du công công thở dài, lắc đầu, mở cửa ra ngoài.

Chỉ còn một mình Hoài Hoài ngồi ngây ra trên giường lò.

Khuôn mặt ấy từng chút một co giật biến hình.

Hoài Hoài bỗng nhiên cắn chặt răng, hơi run run, “Giỏi lắm... Đau chết lão tử rồi...”

Rên rĩ một hồi lâu, thỉnh linh then cửa lỏng ra, Hoài Hoài thò cổ nhìn.

Một tiểu thái giám tiến vào, không phải ai khác, chính là Xuân Bảo.

Xuân Bảo chốt cửa lại, cầm thực hạp sơn son, rảo bước tới, “Thế nào? Ăn được chưa?”

Hoài Hoài nhìn chằm chằm thực hạp Xuân Bảo xách tới, “Chẳng lẽ người đem món bánh hảo hạng kia đến rồi?”

Xuân Bảo mở thực hạp, lấy ra hai cái màn thầu bằng bột mì, “Hai cái này cho người, ăn đi, thơm lắm đấy.”

Hoài Hoài nén đau lấy thực hạp kia, thò đầu nhìn, bên trong có ít nhất năm cái màn thầu, hãy còn bốc khói, “Đây là món bánh thượng hạng mà người nói? Người cho là ta không rành việc đời, muốn dùng màn thầu lừa ta à?”

Xuân Bảo nói: “Đây nào phải bánh ngọt, ta đem đến ăn với chân giò hầm tương đó, đã được chưa?”

Hoài Hoài rất là khó hiểu, “Giò hầm tương ở đâu ra?”

Xuân Bảo chia màn thầu, mình năm Hoài Hoài hai, thỏa đáng rồi liền nhìn chằm chằm bãi mủ vàng ở chân Hoài Hoài, ngụ ý nói: “Ra nước rồi này...”

Hoài Hoài lập tức hiểu, chỉ hận không thể đập một phát vào mặt gã, tiếc là vừa nhúc nhích liền đau buốt tim, chỉ có thể nghiêng người trên giường, mặt xanh xám mắng, “Người ngửi xem, nếu cảm thấy thơm thì cứ cắn mấy miếng...”

Xuân Bảo được lệnh vui mừng xáp lại, vừa khom lưng liền bị mùi tanh tưởi đẩy lui.

Xuân Bảo xây xẩm mặt mày, “Thối thế?”

Hoài Hoài đau méo mặt, “Đồ con lừa! Phỏng nát rồi, chẳng lẽ còn thơm nức mũi?”

Xuân Bảo thất vọng ra mặt, “Ôi... Khó khăn lắm mới nhờ được Tiểu Quế Tử hấp cho ta một lồng màn thầu...”

Hoài Hoài lười nói nhảm với gã, “Người mau đi lấy món bánh ngọt kia, đợi Thái y đến, ta sẽ tặng y.”

Xuân Bảo nhắc ngăn đựng màn thầu ra, lấy một đĩa bánh ở ngăn dưới, “Buổi trưa đi ngự thiện phòng ta đã lấy luôn rồi.”

Hoài Hoài mừng rỡ, ngấm ngấm món bánh một lúc lâu.

Trên cái đĩa sứ Thanh Hoa bày mấy miếng bánh giòn tan chồng lên nhau, hình dáng cũng rất là vui mắt.

Xuân Bảo đắc ý nói: “Đây là món Ninh tần nướng nướng trong cung thích nhất, lấy thịt hươu già nát vo viên, tẩm bột chiên lên, ăn vào miệng dư hương lâu, ngon lắm.”

Hoài Hoài gật đầu, “Không tệ, cứ món này đi.”

Dứt lời liền cẩn thận cất món bánh kia vào một cái hộp khắc hoa chạm bạc trên bàn lò.

Xuân Bảo nói: “Trong cung nhiều người như thế, nhờ người đến khám không phải Thái y tuần tú kia thì làm thế nào?”

Hoài Hoài nói: “Việc này người có thể yên tâm, ta đã dặn Du công công kêu Thái y tuần tú nhất đến khám bệnh.”

Xuân Bảo nói: “Thế thì tốt, tuy bây giờ không cần giả trò dối trá đã có thể tìm Thái y khám bệnh, nhưng đến lúc đó vẫn đừng quên bánh. Người nghĩ xem, Thái y này một ngày thăm bệnh mấy lần cho người trong cung, nào có thời gian uống trà nói chuyện, chờ người bưng trà bánh này ra, quả thật là một việc tốt dẹt hoa trên gấm mào.”

Hoài Hoài vẻ mặt tươi cười, như chờ không kịp, “Người mau về phòng đi, đợi lát nữa Thái y đến thấy người ở đây thì mất hứng lắm.”

Xuân Bảo nhặt từng cái màn thầu về thực hạp, ấp úng nói một câu, “Ta cũng muốn tiện thể khám mắt mà...”

Hoài Hoài phát tay, “Hôm khác nói sau, buổi tối Thái y cũng không thấy rõ đâu.”

Xuân Bảo đẩy thực hạp, đeo lên tay, quay lưng ra ngoài.

Nhưng mới ra cửa liền nghe phía sau vang lên giọng nói đầy lo lắng, “Xuân Bảo!”

Xuân Bảo vội vàng quay đầu lại, “Hả?”

“Người thấy kiểu tóc của ta thế nào? Còn ngay ngắn không?”

Xuân Bảo ngẩng ngó giãy lát, “Có lẽ là nằm lâu nên hơi rối, nhưng chỉnh thể không sao.”

Hoài Hoài nhổ hai cái vào lòng bàn tay xoa lên tóc, “Như vậy thì thế nào?”

Xuân Bảo chậm rì rì gật đầu, “Bóng loáng, rất ngay ngắn.”

Hoài Hoài lại kéo kéo vạt áo, “Bộ quần áo này thế nào?”

Xuân Bảo nói: “Sạch sẽ tinh tươm, nhìn không tệ.”

Hoài Hoài vừa lòng nằm xuống, cổ cứng đơ, sợ làm rối tóc, “Được rồi, người đi ngủ đi.”

Xuân Bảo ra ngoài, đóng cửa lại.

Hoài Hoài đau đến mức nửa đêm ngủ không yên.

Cho đến khi trời sáng rõ, dùng nói Thái y, ngay cả quỳ ảnh cũng chưa tới.

Nắng mai vàng rực rọi khắp nơi.

Du công công sáng sớm đến gần phòng Hoài Hoài, nhìn thấy người ngồi trên giường lò, tóc không rối tí nào, mặt lại đen như đất nồi.

“Sao hôm nay dậy sớm thế,” Du công công bỏ thảo dược trong tay lên bàn lò, “Chẳng lẽ là đau quá không ngủ được?”

Hoài Hoài vành mắt đen sì, cực kỳ mệt mỏi, “Thái y còn tới không?”

Du công công sừng sốt, chợt cúi xuống mở gói giấy thô đựng thuốc kia ra, “Đi đâu mời Thái y, dù mời cũng chưa chắc có người tới.”

Môi Hoài Hoài rướm máu, đều do đêm hôm qua thật sự đau quá cắn môi cố chịu.

Du công công lấy ra mấy vị thuốc, gói số dư lại, “Ta xem rồi, chân người bỗng không nặng, chỉ mừng mủ, nếu xử lý tốt, có lẽ giữ lại được.”

Miệng lưỡi Hoài Hoài khô khốc, “Tại sao Thái y không đến?”

Du công công cúi đầu không nói gì, đắp số thảo dược kia lên chân Hoài Hoài, lại lấy mảnh vải trắng quấn mấy vòng, rồi lui ra ngoài.

Liên tiếp mấy ngày, do hai chân mừng mủ nghiêm trọng, Hoài Hoài sốt cao, nửa ngủ nửa tỉnh, cũng không thấy Thái y nào đến.

Đáng tiếc một đĩa bánh hảo hạng bỏ non nửa tháng, cuối cùng không giữ được sinh ra chút mốc trắng.

Xuân Bảo tiếc đứt ruột, mỗi ngày khi thăm bệnh đều vụng trộm cạo sạch mớ mốc trắng kia để dùng sau.

Cách bốn năm ngày, Hoài Hoài vẫn sốt cao chưa hạ, hai chân bị phỏng thối rửa kinh khủng, hoàn toàn không có vẻ khá lên.

Du công công sợ hãi, đánh bạo kêu Thái y.

Quả không ngoài dự liệu, liên tiếp ba ngày đều không có ai đến.

Nhất thời, Họa Vũ cung chìm trong cảnh sầu thảm, chỉ còn chờ tác hiệu nhập liệm.

Ai ngờ tới ngày thứ tư, Hứa lão thái y Hoàng thượng ngự dụng lại tự mình đến thăm.

Du công công giật mình, vội vàng đón Hứa thái y vào cung.

Sau khi khám, Hứa thái y kê mấy đơn thuốc, phân phó tử mĩ mọi việc, đoạn đứng dậy cáo lui.

Hoài Hoài dùng thuốc mấy ngày rồi cuộc hạ sốt, vết thương ở chân khá hơn.

Xuân Bảo cạo mớ tóc mấy chục lần, miếng bánh kia cơ hồ mỏng dính như lá lúa.

Lại nói ngày hôm đó, Hứa thái y đang chẩn bệnh, hai ngón tay mới đặt lên mạch, liền nghe trên đầu vang lên một giọng nói chậm chạp, “Ông... chính là Thái y?”

Du công công thoát đầu sưng sốt, giọng khản đặc, “Tổ tông, ngài tỉnh rồi... Ngài ngủ bảy tám ngày, cuối cùng có chút sức sống rồi...”

Lão Thái y vuốt râu, rề rà nói, “Mạch tượng ổn, đã không còn đáng ngại, chỉ cần theo phương thuốc mỗi ngày thoa ngoài da, tình dưỡng vài hôm là có thể khỏi hẳn.”

Hoài Hoài lấy hơi la lên, “Không nghe!”

Lão Thái y khựng tay, vuốt tiếp, “Không sao, ta nói lại một lần là được, chỉ cần mỗi ngày...”

Hoài Hoài hai tay bịt chặt tai, “Ta muốn đổi Thái y, mặt lão này như vỏ cây tùng ấy, tìm người tuần tú hơn cho ta!”

Lão Thái y nọ là Thái y Hoàng thượng ngự dụng, đừng nói Hoài Hoài, cả quý nhân trong cung cũng chẳng dám sai sử, tên gốc này tam sinh hữu hạnh, được Ngự y đứng đầu Thái y viện khám cho, lại còn có hành động mạo phạm như vậy, thật là không biết tốt xấu.

Lão Thái y vừa nghe thế, không nói hai lời dọn dẹp đồ nghề đứng dậy đi luôn.

Du công công nghe sốt ruột, gượng cười đuổi theo ra ngoài.

Lão Thái y tức vểnh râu, “Lão phu hành y nhiều năm, đây là lần đầu do tướng mạo mà bị đuổi ra.”

“Người cũng không cần khuyên ta, tuy nói đại nhân không chấp tiểu nhân, nhưng tên này khinh người quá đáng rồi.”

“...”

“Vả lại tướng mạo anh tuấn thì thế nào, ai mà không có lúc tuổi già sắc suy, nhớ ta đây ngày xưa cũng tướng mạo đường đường, so với hắn chỉ hơn chứ không kém...”

“...”

“Thôi thôi thôi! Hảo hán không nhắc cái dũng năm xưa...”

“...”

“Như thế, công công đưa đến đây thôi.”

Dứt câu, ôm hận chạy đi.

Du công công rất oan, vác hòm thuốc đuổi theo sau gọi, “Hứa thái y, ta còn chưa nói gì mà... Ngài bỏ quên hòm thuốc... Ta chẳng qua muốn đưa trả ngài...”

10. Chương 10: Thị Vệ

Tiếc rằng lão Thái y kia quá nhanh chân, Du công công đuổi theo hết nửa con đường cũng không kịp.

Du công công chỉ đành hậm hực đeo hòm thuốc về phòng, chưa đi được hai bước đã nghe giọng nói tức giận của Hoài Hoài trong buồng, “Thái y này còn xấu hơn, đổi nữa!”

Du công công lập tức giậm chân, “Uổng cho ta hầu hạ ngài bao năm! Ngay cả ta mà cũng không nhận ra hả?”

Hoài Hoài nhìn kỹ lại, liền nằm xuống lần nữa.

Du công công rất bức, thấy Xuân Bảo vào liền ném luôn hòm thuốc đi, ra ngoài cho nguôi.

Xuân Bảo ngập dài, nằm xuống chảy hai dòng nước mũi, “Thái y tuần tú kia vẫn chưa đến à?”

Hoài Hoài chán muốn chết, lấy cái hộp nhỏ đựng bánh, miễn cưỡng nói: “Đúng vậy, đến một lão đầu tử, lãng phí bao nhiêu thời gian của ta, nếu thực sự để lão chữa khỏi, ta phải làm thế nào...”

Xuân Bảo thấy Hoài Hoài mở hộp bánh liền nín thở dòm lom lom.

Hoài Hoài nhìn bánh một cái, cau mày, môi mấp máy, như là có chuyện muốn nói.

Xuân Bảo hồi hộp đứng tại chỗ, hai tay siết đỏ lên.

Hoài Hoài cầm một miếng bánh, còn chưa đưa đến dưới mũi, bánh đã vỡ tan rơi đầy bàn.

Xuân Bảo vội giải thích: “Chắc người có điều không biết, bánh này cho nương nương dùng, dĩ nhiên đặc biệt giòn, cách nướng cũng không giống các loại bình thường, vào miệng tan ngay chính là chỗ đặc sắc của nó...”

Hoài Hoài cả giận nói: “Ta còn chưa vào miệng thì thứ này đã hóa thành tro rồi...”

Xuân Bảo nói: “Ừ, lần sau nhanh tay một chút là được.”

Hoài Hoài phát tay: “Đổi món khác đi.”

Xuân Bảo lúng túng cất bánh đi, “Dù sao thì Thái y tuần tú kia cũng không chỉ đến một ngày, tới lúc đó ta lại đi ngự thiện phòng lấy ít nữa là được.”

Hoài Hoài lại nằm xuống, “Được.”

Đợi đến giữa trưa, Du công công bưng than đá đến phòng Hoài Hoài, lại thực sự gặp một Thái y trẻ tuổi vào cung.

Hắn là Hứa thái y trở về bẩm rõ tình hình bên trên đáp ứng, lại phái một người khác.

Thái y trẻ tuổi này quả thật tướng mạo đẹp, mặt nhỏ mi cong, môi son răng ngọc.

Thấy Du công công liền mở miệng: “Xin hỏi công công, nơi này là Họa Vũ cung à?”

Du công công dừng chân, “Đúng thế.”

Thái y trẻ tuổi hơi gật đầu, “Vậy thì đúng rồi, nghe nói ở đây có bệnh nhân cần chạy chữa gấp...”

Du công công thoáng sửng sốt, nghĩ bên trên còn thật sự phái tới một người tướng mạo đẹp, vội vàng bưng cơm canh dẫn Thái y vào nhà.

Vào cửa phát hiện gian ngoài không một bóng người, Du công công bỏ than đá vào lò đồng, thấp giọng lầm bầm, “Tên này chân đã bỏng thành móng heo mà vẫn chạy được.”

Thái y trẻ tuổi là người cẩn trọng, đưa mắt nhìn Du công công một cái, “Trong nhà có tiếng ngáy rất nhỏ, hẳn là có người.”

Du công công nghe vậy gơ tay vén màn.

Nằm chàng hăng trên giường, trừ Hoài Hoài ra thì không còn người thứ hai.

Du công công vội vàng lay hấn dậy, “Tổ tông, Thái y đến khám bệnh.”

Hoài Hoài ngủ đến mơ hồ, nghe hai chữ Thái y vội vàng trùm chăn.

Du công công nhìn Thái y một cái, lại lôi chăn, “Tổ tông?”

Người trong chăn bông quát: “Chờ chút!”

Thái y trẻ tuổi bước ra gian ngoài, bỏ hòm thuốc xuống, lấy gối kê để bắt mạch.

Hoài Hoài ở dưới chăn vuốt tóc chỉnh xiêm y, lúc này mới tung chăn ra.

Du công công nhìn kẻ mới còn rối bù chỉ chớp mắt đã sạch sẽ thanh lịch như vậy, rất đối xứng sốt, “Ngài...”

Hoài Hoài ngồi dậy, nhìn ra ngoài, “Thái y đến rồi à?”

Đang nói chuyện thì Thái y trẻ tuổi ấy vừa vịn vào buồng, cùng Hoài Hoài nhìn nhau một cái, lại nhìn đôi chân sinh mủ kia.

Hoài Hoài ngắm Thái y trẻ tuổi từ trên xuống dưới mấy lần, “Người là Thái y?”

“Chính thế?”

“Là Thái y tuần tú nhất trong hoàng cung?”

“Không dám nhận, không dám nhận, Thái y viện này kiệt giả đông đảo, hạ quan không dám cao ngạo.”

“Thế không được, ta muốn tìm Thái y tuần tú nhất Thái y viện khám bệnh cho ta.”

“... Bệnh giả nên coi trọng y thuật của y giả, há có thể xét diện mạo mà chọn người chữa.”

Hoài Hoài rất ảo não, “Người cứ kêu người tuần tú nhất Thái y viện đến là được, làm gì mà lẩm lờn quá vậy.”

Thái y trẻ tuổi nghe thế, không nói một lời, quay người ra ngoài thu dọn hòm thuốc.

Du công công thấy vậy, cầm hòm thuốc lão Thái y hôm qua để quên, đuổi theo ra ngoài phòng.

Thái y trẻ tuổi đang định mở miệng, Du công công vội chặn lại: “Thái y không cần nói, ta biết, tuy là đại nhân không chấp tiểu nhân, nhưng tên này khinh người quá đáng.”

Thái y trẻ tuổi cười cười, mở miệng, không ngờ bị Du công công giành trước, “Thái y, lại nói tướng mạo anh tuần thì thế nào, bằng tướng mạo ngài, so với hấn sợ là chỉ hơn chứ không kém, tiểu tử này cũng nên đá một bãi ra tự soi mình đi.”

Thái y trẻ tuổi hít sâu lấy hơi, nhưng vẫn không xen vào được.

Du công công đeo hòm thuốc của lão Thái y lên vai hấn, “Đây là hôm qua Hứa thái y bỏ quên, phiền ngài chuyển giao cho.” Thái y trẻ tuổi lúc này mới mở miệng, “Khi này ta muốn bảo người trở về nói lại một tiếng, Thái y viện này trừ ta ra, phần lớn qua tuổi nửa trăm, không hề có ai tuần tú, mong rằng hấn tâm tính đàng hoàng, dưỡng thương cho khỏe mới là đúng đắn.”

Du công công khom lưng gật đầu, “Thái y nói phải, ta nhất định sẽ chuyển lời.”

Thái y trẻ tuổi chỉ khoát tay, đoạn quay người đi.

Có tiểu thái giám đem bữa trưa vào, lần này không cầm thực hạp, mà hai tay bưng đĩa sứ lớn đầy kín.

Du công công về phòng, thấy Xuân Bảo đã ở trong phòng, ngồi trên ghế đầu cạnh giường nói chuyện với Hoài Hoài, đôi mắt ấy dòm lom lom cái đĩa, không mấy may dời đi.

Hoài Hoài nhìn chân mình đăm đăm, thở dài, “Phải làm thế nào đây, bệnh sắp xong rồi, mà đến mấy Thái y đều không phải là y.”

Vị giác Xuân Bảo xưa nay linh mẫn, ngửi qua liền biết diệu dụng trong đĩa sứ, không nhin nổi nuốt nước bọt, “Xong rồi? Xong rồi thì phải ăn, kéo nguội sẽ không thơm.”

Hoài Hoài nhìn lên, vừa vặn thấy Du công công, vội nói: “Lần sau kêu người đẹp nhất tới.”

Du công công mở lồng che, đĩa trắng thịt đỏ, trong phòng tức thì thơm phức.

Xuân Bảo bắt tự giác đứng dậy, nhìn chăm chăm đĩa bát trên xào kia. (Bát trên là tám loại nguyên liệu nấu ăn quý)

Du công công vẫn chưa chú ý, chỉ lo cúi đầu loay hoay bát đĩa, “Ban nãy Thái y đó nói, trừ hẳn ra thì Thái y viện chỉ còn một đám lão đầu tử, ta đi đâu tìm Thái y tuần tú, vả lại ngài có thể khám Thái y đã là được thánh sủng rồi, há cho ngài chọn tới lựa lui.”

Hoài Hoài như toàn thân mất sức, “Vậy phải làm sao cho được?”

Du công công quay đầu nhìn Xuân Bảo, “Y đi không được, người công y tới đây, ăn xong lại công về.”

Xuân Bảo ngơ ngác đáp một tiếng, dùng tay áo chùi miệng, chạy tới thức ăn.

Du công công tát gã một phát, nghiêng rằng nói, “Nhãi con! Kêu người công người lại đây, người tự mình tới là cái chó gì?”

Xuân Bảo bị tát nổ đom đóm mắt, nhưng hình như cũng quen rồi, quay lại công Hoài Hoài.

Tâm tư Hoài Hoài còn nằm trên chuyện vừa rồi, thấy Xuân Bảo tới, đang định nói chuyện thì lại bị gã ôm ngang khỏi giường.

Xuân Bảo này mặc dù đậm người, chung quy cũng là một đứa trẻ, thân cao không hơn năm thước, bé Hoài Hoài to con không phải là trầy trật bình thường.

Xuân Bảo mặt đỏ lên, cổ lồi gân xanh, gào một tiếng, làm Hoài Hoài rơi bịch xuống đất.

Dưới tình thế cấp bách, Hoài Hoài chỉ muốn đứng dậy, không ngờ chân vừa chạm đất lại đau như dùi tim khoét xương.

Hoài Hoài la lên, nhào tới Du công công.

Du công công bị hai người dọa không nhẹ, đứng tại chỗ ngậy ra một hồi, lập tức bị Hoài Hoài đẩy lên giường lò.

Không cẩn thận đụng trúng đĩa bát trên xào trên bàn ăn, làm đổ ụp hết xuống giường.

Xuân Bảo hơi loạn choạng, ổn định thân thể, vội vàng đi lên thu dọn.

Du công công bị đụng nổ đom đóm mắt, thấy Xuân Bảo dùng đôi tay nhem nhuốc nhặt đồ ăn vào đĩa sứ trắng tinh, càng tức không để đâu cho hết, đi tới đập gã một phát, “Đồ con lừa! Công một người cũng không xong.”

Hoài Hoài dưới đất đau đến độ mặt dài thêm mấy tấc, run rẩy trèo lên giường lò, “Đau chết lão tử... Lần này sợ là trứng cũng bể nát rồi...”

Du công công vội đỡ hẳn lên giường, “Ngài hãy ở lại đây, ta kêu tiểu trù phòng làm ít cơm canh mang tới.”

Dứt lời, lại đá Xuân Bảo khom lưng phải phành phạch một phát, “Dính đất rồi, bẩn quá, xong luôn rồi.”

Xuân Bảo ngẩng đầu lên, bưng bát trên xào đã nhặt lại, rất là xót, “Nghe thơm quá, đổ tiếc ghê.”

Du công công hừ khế, “Người thích thì ăn đi.”

Nói xong liền phủ bụi trên y bào, quay người ra ngoài.

Xuân Bảo vui mừng cầm đĩa gom đồ ăn trong đĩa lại, xong xuôi lại gác đĩa, bưng đĩa lên dốc vào miệng.

Trong cổ họng kêu ừng ực, to hơn nhiều tiếng heo táp trong máng.

Hoài Hoài há hốc mồm, “Người lại dùng đĩa theo cách này, thật là mở mang kiến thức...”

Thấy Xuân Bảo vừa dốc vừa nhai trông như muốn liều mạng, lại đẩy cơm ra phía trước, “Ăn ít cơm kẻo mẫn.”

Xuân Bảo như không nghe thấy, chỉ lo ăn thịt, mới nửa chén trà đã vét sạch đĩa, nước thịt cũng liếm sạch trơn chẳng sót lại tí nào.

Xuân Bảo lấy tay áo lau nước dính mép, chép miệng, “Có trà không? Mặn quá.”

Hoài Hoài xách bình gốm, lắc đầu, “Du công công quên rót, người đi kêu lão pha một ấm đem tới.”

Xuân Bảo lắc đầu, nhìn chằm chằm bát thuốc đen sì đặt cạnh cơm, “Cái gì đây?”

Hoài Hoài nói: “Nghe bảo là thuốc bổ, ta uống không quen, ngày nào cũng dùng để tưới hoa, nếu người khát nước thì cứ lấy uống trước, có thể đỡ hơn, ta cũng khỏi phải đổ.”

Xuân Bảo mắt đầy cảm kích, “Thế ta không khách khí nữa.”

Dứt lời, liền uống hết bát thuốc đen đặc kia, sau đó lại tự hài lòng nói: “Thoải mái.”

Hoài Hoài lại ủ ê mặt mày, “Nghe ý Du công công thì Thái y tuần tú nhất Thái y viện chính là người mới đến, còn lại đều là lão đầu tử, ta nghĩ mỹ nhân kia hẳn không phải là Thái y.”

Xuân Bảo ợ một cái, miệng phả ra mùi quái dị nhàn nhạt, “Không phải Thái y thì có thể là ai?”

Hoài Hoài nhìn chân mình, suy nghĩ một lúc lâu, “Mỗi lần ta gặp y, phía sau y đều vây quanh một đội người lớn, thái giám cung nữ, còn có rất nhiều đôi đao thị vệ.”

Đôi mắt đại ra của Xuân Bảo bỗng lóe tinh quang, gã vỗ mạnh bàn ăn, làm cái đĩa sứ trượt đi ba tấc, “Không phải Thái y, thì nhất định là thị vệ rồi!”

Hoài Hoài ra vẻ thể hồ quán đỉnh, “Xem dáng vẻ y, nhất định không phải ngự tiền thị vệ bình thường, mà nên là thống binh!”

Xuân Bảo nói: “Vậy dễ rồi, muốn tìm thị vệ thì vào cung tìm, những thị vệ đó đều đi theo Hoàng thượng bất kể ngày đêm, nhất định sẽ tóm được.”

Hoài Hoài hơi chần chừ, “Nhưng thị vệ thích thứ gì, ta nên có chút chuẩn bị...”

Xuân Bảo suy nghĩ hồi lâu, lại đáp một nẻo, “Thị vệ bình nhật đến đều để bắt người, nếu người phạm lỗi, họ sẽ trở lại bắt người.”

Hoài Hoài hoàn toàn quên suy nghĩ của mình vừa rồi, theo ý Xuân Bảo, nhìn đôi chân chảy mủ một cái, rất tuyệt vọng, “Không còn cách khác à?”

Xuân Bảo nhú đôi mày thưa thớt, “Trừ lúc giúp Hoàng thượng bắt người có thể gặp được, ta còn thấy rất nhiều thị vệ ở cạnh sân khấu kịch.”

Hoài Hoài hỏi: “Nói vậy, ngự tiền thị vệ đều thích xem kịch?”

Xuân Bảo gật đầu: “Hẳn là như thế.”

Hoài Hoài vẻ mặt khó xử, “Ta không biết hát mà...”

Xuân Bảo vênh mặt nhướng mày, khá đắc ý, “Không sao, trước khi vào cung, ta có nghe một đoạn ở bên ngoài, rất dễ nhớ, để ta dạy cho người.”

Hoài Hoài vô cùng cảm kích, “Sau khi thành công, ta nhất định sẽ báo đáp ơn hiển mư của Xuân đệ.”

“Việc nhỏ thôi, không cần khách khí.” Xuân Bảo vừa nói vừa lui vài bước, một tay chống nạnh, trừng mắt phồng má, lấy hơi hát:

“Tùng tùng cheng cheng, tùng tùng cheng cheng, nói một chút về hảo hán Võ Nhị Lang, công phu luyện trên đưng quần, trên đồi Cảnh Dương giết hổ, ruộng cao lương đập chết sói, ngày hôm đó Nhị Lang muốn mài gậy, một gậy giết tám con dê, dương quan ngựa mặt hai hàng lệ, hãm cha hãm hiếp mẹ hãm, dương vật nhà ai khỏe thế, tùng tùng cheng cheng, tùng tùng cheng cheng...”

11. Chương 11: Hát Kịch

Hoài Hoài sững sờ một lúc lâu nói: “Dài quá, không nhớ nổi.”

Xuân Bảo thở dài, rất tiếc hận, “Đáng tiếc mất một vở kịch hay.”

Hoài Hoài khá áy náy, “Xin lỗi, nếu là một câu còn được, chứ kịch dài như vậy, lỡ đến lúc đó ta hát không được, chẳng phải quá mất mặt?”

Xuân Bảo ngồi trở lại đầu giường lò, “Cũng phải, xem ra chỉ có thể nghĩ cách khác.”

Đang nói chuyện thì Du công công bưng cơm canh mới nấu vào phòng.

Để đĩa gà xào nhân hạt đào lên bàn, Du công công nhìn bát thuốc sạch trơn, rất vừa lòng, “Lần này uống sạch lắm.”

Hoài Hoài cầm đĩa gắp gắp đĩa, không muốn ăn chút nào.

Xuân Bảo bên cạnh nhìn chằm chằm thịt băm vàng óng ánh, đáy mắt lại có vẻ đói khát.

Du công công đâm đĩa tới, “Nhìn gì mà nhìn, còn không mau đi làm việc, cả ngày chỉ biết ăn.”

Xuân Bảo lúng túng vâng một tiếng, đang định đi thì bị Hoài Hoài gọi lại, “Đừng đi, còn chưa bàn bạc xong mà.”

Du công công liếc cả hai một cái, nét châm chọc trên môi càng rõ, “Hai người có thể bàn bạc cái gì.”

Hoài Hoài cầm đĩa, lại gắp gắp, “Món này hơi nguội rồi, người đi hâm đi.”

Du công công nhìn món gà xào nóng hôi hổi, mặt cứng đờ, “Món này mới bưng lên thôi.”

Đứng một chút, lại nói: “Huống hồ ngài còn chưa nếm, chỉ lấy đĩa chọc, mà cũng thử được nóng nguội?”

Xuân Bảo hiểu ý Hoài Hoài, mở miệng: “Ông không thấy món này bốc hơi lạnh à?”

Du công công quay đầu lại lườm một cái, “Ta sẽ ra ngoài, muốn đuổi ta đi thì cứ nói thẳng là được, làm gì lấy cái cớ tệ lậu như vậy lừa người.”

Dứt câu, liền quay người ra khỏi phòng.

Xuân Bảo thấy Du công công đóng cửa, liền lom lom nhìn đĩa gà xào kia, “Hay để ta giúp người nếm thử nóng nguội nhé?”

Hoài Hoài gắp gà, “Người nên giúp ta nghĩ cách khác đi.”

Xuân Bảo nuốt nước bọt, “Người không thể hát, vậy đánh nhau được chứ?”

Hoài Hoài ăn hai miếng cơm, lúng búng hỏi, “Chẳng lẽ lại phải giống lần trước?”

Xuân Bảo lắc đầu, “Ta nói là mấy trò nhào lộn đi vòng tròn trên sân khấu, so với hát còn đẹp hơn vài phần, những nghệ sĩ tiền vệ đó nhất định thích xem.”

Hoài Hoài lùa mấy miếng, “Nhào lộn ta không làm được, đi vòng tròn nghe có vẻ dễ.”

Xuân Bảo bĩu môi, “Đúng là dễ, nhưng không đẹp như nhào lộn.”

Hoài Hoài gác đĩa, “Thôi đi vòng tròn đi, ta sợ nhào lộn khiến tóc thành tổ quạ sẽ khó coi.”

Xuân Bảo chằm chằm nhìn số gà còn dư, “Vây được, đi vòng tròn đi.”

Hoài Hoài nói: “Người hãy nói ta nghe, cách đi như thế nào?”

Xuân Bảo hỏi: “Người ăn xong rồi?”

Hoài Hoài nhìn đồ ăn trên bàn, lập tức hiểu ngay, “Ừ, người giúp ta nếm thử nóng nguội đi.”

Xuân Bảo nghe vậy, vội cầm đôi đũa Hoài Hoài đã dùng, ăn ngấu nghiến.

Hoài Hoài cúi xuống nhìn chân mình, “Ta thấy chân cũng sắp khỏi rồi, đến lúc đó có thể xuống giường, chúng ta chọn ngày tốt, ở trong cung luyện tập vài hôm.”

Mở xuôi cầm chảy xuống vạt áo, Xuân Bảo phồng má, vừa nhai vừa gật đầu.

Lại liếm đĩa sạch bóng, mới tiếc rẻ bỏ xuống, lấy tay áo chùi miệng, “Độ ẩm vừa phải.”

Hoài Hoài thỉnh linh nhớ tới một chuyện, “Nếu là đi hát kịch, phải có quần áo chứ?”

Xuân Bảo ăn no nê, vẻ mặt uể oải, ngồi trên ghế đầu cho tiêu cơm, “Phải đi đâu tìm đây?”

Hoài Hoài nói: “Không phải người đã thấy sao, chung quy có thể tìm một bộ tương tự.”

Xuân Bảo nghĩ nghĩ, “Lâu quá rồi, ta cũng không thể nhớ kiểu dáng quần áo, chỉ nhớ màu sắc sắc sỡ, phía sau cầm mấy lá cờ, hai tay áo to, động chút là giũ ra.”

Hoài Hoài nói: “Quần áo màu sắc sắc sỡ phải đi đâu tìm, ta chưa thấy người trong cung mặc bao giờ.”

Xuân Bảo hừ lạnh một tiếng, “Người mới gặp mấy người?”

Hoài Hoài vui vẻ nói: “Nghe ý người thì người đã thấy trang phục kia rồi?”

Xuân Bảo lắc đầu, “Chưa.”

Hoài Hoài ừ xiu, “Vậy phải làm sao đây?”

Xuân Bảo nói: “Ta thấy trong phòng Du công công trồng một chậu hoa, đến lúc đó ta đi trộm một ít dán lên người, ở xa chắc cũng không nhìn rõ lắm.”

Hoài Hoài hỏi: “Cờ thì sao?”

Xuân Bảo thở dài, “Ta đi kêu Tiểu Quế Tử dán một ít, lần trước hần hóa vàng cho cha bị tổng quản thái giám nhìn thấy đập tắt, còn nhiều giấy chưa dùng lắm.”

Hoài Hoài chấp tay, “Thật sự làm phiền Xuân đệ.”

Xuân Bảo tiếp tục: “Về phần tay áo, ta thật sự không có biện pháp, nếu ta có chiêu thì ta gấn cho mình vài cái từ lâu rồi, đến lúc đó chảy nước mũi liền giũ ra chùi, cũng chẳng đến mức để tay áo cứng thế này.”

Hoài Hoài nhăn nhăn mũi, “Không sao, ta nhiều quần áo, để ta tặng người hai bộ.”

Xuân Bảo đang muốn nói cảm ơn, bỗng nhiên lóe linh cơ.

Từ trên ghế bật dậy, nhượng đôi mày lưa thưa, “Người nhiều quần áo, vậy cắt tay áo khâu lại chẳng phải là xong!”

Hoài Hoài nghe vậy đập bàn đứng dậy, chột lại khom xuống, đau méo mặt, “Thật là biện pháp hay!”

Xuân Bảo nói tiếp, “Người cho ta hai bộ quần áo, ta kêu Tiểu Quế Tử lúc dán cờ tiện thể khâu luôn.”

Ba mươi ngày sau.

Ngự thư phòng, đàn hương mù mịt.

Mới vừa hạ triều, Hoàng thượng còn chưa hết giận, đang nghị sự với thủ phụ đương triều.

Hỉ Liên đứng bên cạnh thận hầu hạ.

Thủ phụ cúi đầu, cảm giác lạnh lạnh trườn lên sống lưng, “Hồi bẩm Hoàng thượng, lão thần đã tính thử, một trăm vạn lượng quân lương này, quốc khố quả thật đào không ra...”

Ngoài điện gió lớn thổi vang soàn soạt, không biết là cành khô hay đá dưới đất.

Ngự thư phòng yên tĩnh như nước lặng.

Thủ phụ nghe Hoàng thượng không hề có động tĩnh, mồ hôi lạnh lập tức túa đầy mặt, lại ngập ngừng nói: “Bắc cương không yên bình, mấy năm liên tục chinh chiến, đầu xuân năm nay lại có ôn dịch, chẩn tai cũng tốn không ít bạc, lại thêm thuế má ruộng đồng giảm phân nửa, vào không bằng ra...”

Mặt Nguyên Kinh bị nắng chiếu, lạnh như băng, song ngữ khí lại rất ôn hòa, “Ý ái khanh, là trăm không nên giảm bớt thuế má?”

Thủ phụ nghe vậy quỳ sụp xuống đất, toàn thân cứng đờ, “Hoàng thượng minh giám... Lão thần tuyệt đối không có ý này... Hoàng thượng thương dân gian khó khăn, giảm bớt thuế má, nhưng việc tốt...”

Dưới mắt Nguyên Kinh dày đặc lệ khí, “Trẫm nhớ năm ngoái tịch biên một đám gian đảng, khoản đó trẫm không quên đâu.”

Thủ phụ kia nghe vậy phục xuống đất, sắc mặt xám xịt như tro.

Ngày này năm trước, chính là ngày Hoàng thượng hạ đẳng phái Hà Yến, liên tiếp mấy tháng mưa máu gió tanh, quan viên triều đình chém quá nửa, hoàng kim bạch ngân xét nhà ra, lên đến ngàn vạn lượng.

Nhưng Đại Bình nội loạn không ngừng, ngoại tặc không thôi, thêm bách tính nghèo khổ, chỗ nào cũng cần bạc, thế nên chưa đến một năm quốc khố đã lần thứ hai cạn khô.

Thần sắc Nguyên Kinh hơi sầm xuống, “Đi – phân phó bên dưới, tra từng khoản cho trẫm, nếu có kẻ nào kiếm chác trong đây, nhất loạt xử trảm.”

Thủ phụ thở phào một hơi, “Vi thần cẩn tuân thánh dụ của Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh im lặng hồi lâu, “Quốc khố hiện giờ có thể lấy ra bao nhiêu?”

Thủ phụ tính toán một lúc lâu, đưa ra, “Sáu mươi vạn lượng.”

Nguyên Kinh cau mày, không nhìn lão nữa, “Lui ra đi.”

Thủ phụ khấu đầu thật vang, “Lão thần cáo lui.”

Dứt câu, mới thông thả đứng dậy, khom lưng lui ra.

Hỉ Liên cong đầu ngón tay nhận chén canh hầm tiểu thái giám đưa vào, đặt trên long án bên cạnh Nguyên Kinh, nhẹ giọng hỏi: “Hoàng thượng, lát nữa đi đâu dùng bữa sáng ạ?”

Nguyên Kinh chấp tay đứng đó, trong mắt là vẻ mệt mỏi xua không đi, mở miệng lại một nẻo, “Người đi tra xem, nội tàng khố trong cung còn bao nhiêu bạc.”

Hỉ Liên vâng một tiếng, trong đầu hiểu rất rõ.

Ý Hoàng thượng là lại muốn thêm tiền vào quốc khố.

Đang nói chuyện chợt có tiểu thái giám đi vào, sự vui mừng cơ hồ lao khỏi da mặt, sợ hãi cũng quên luôn, vào nội điện trực tiếp quỳ xuống đất, “Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài phụng ý nương nương Cảnh Tuyên điện đến truyền lời, nương nương có tin mừng rồi.”

Nguyên Kinh không nghe rõ, giương mắt nhìn tiểu thái giám kia, “Mừng?”

Hỉ Liên vội vàng quỳ xuống, “Nô tài chúc mừng Hoàng thượng, nương nương cho Hoàng thượng một tiểu hoàng tử rồi.”

Nguyên Kinh bấy giờ mới hiểu.

“Hoàng tử...” Nguyên Kinh nở nụ cười như có như không, mĩa mai lại nhiều hơn vui sướng, “Nương nương Cảnh Tuyên điện là ai?”

Hỉ Liên cung kính đáp: “Hồi bẩm Hoàng thượng, là trưởng tiểu thư của Chinh di đại tướng quân, Ninh tần ạ.”

Nguyên Kinh khoát tay với mọi người, “Bãi giá, trẫm đi thăm nàng.”

Hỉ Liên vội vã đứng dậy lui ra thu xếp, chỉ nửa chén trà, một đội người đã hùng dũng đi đến Cảnh Tuyền điện.

Ở một nơi khác trong hoàng cung, hai người ăn mặc lòe loẹt khom lưng nép tường đi vội.

Hoài Hoài vác cờ lớn sau lưng, đáy mắt nghiêm trọng, “Xuân Bảo, sao ngươi cũng đến đây?”

Xuân Bảo che lá cây trên quần áo, vẻ mặt sắc bén, “Ta luyện với ngươi nhiều ngày như vậy, diễn còn giỏi hơn ngươi, không đến thì tiếc lắm.”

“Được!”

“Đi-“

Hai người sóng vai đi, từ hậu cung chạy đến tiền điện, phớt lờ những ánh mắt quái dị dọc đường, đi thẳng đến Phúc Thọ điện.

Còn chưa tới, từ xa đã thấy một đội dõng đao thị vệ, hai người vội ngồi xổm dưới chân tường, dõi theo đội người kia.

Xuân Bảo đội trên đầu nguyên bảo đốt cho người chết, lộ hội đầy người, giọng cực thấp, “Người kia có ở trong đó không?”

Hoài Hoài buộc mười lá cờ lớn sau lưng, cử động rất mất sức, “Xuân Bảo, Tiểu Quế Tử dán cờ hơi to quá rồi...”

Xuân Bảo nhú mày, quay đầu lại trừng Hoài Hoài một cái, đặt tay lên môi, khẽ nuốt một tiếng.

Hoài Hoài bị má hồng của Xuân Bảo dọa tránh xa ba bước, “Xuân Bảo... Ngươi còn tự tô son phấn lúc nào vậy? Hình như hơi nhiều rồi?”

Xuân Bảo đắm một phát, chỉ tiếc tay quá ngắn không trúng, “Nói nhỏ thôi, coi chừng bị phát hiện...”

Hoài Hoài ngoáy tai, nghiêng đầu, “Ngươi nói gì?”

Xuân Bảo dáng vẻ chỉ hận rèn sắt không thành thép, gào lên: “Ngươi nói nhỏ thôi, coi chừng để người ta phát hiện, thì không còn uy phong nữa.”

Hoài Hoài thò đầu dõng nhìn đằng xa, “Đội người kia còn cách chúng ta mấy chục trượng, xem chừng dù người gào khóc ầm ĩ ở đây, cũng chẳng có ai nghe thấy đâu...”

Xuân Bảo thở phào, tự vuốt ngực cho mình, “Ngươi không nói sớm, ta suýt nữa nín đến ngạt thở.”

Sau lại nói: “Ngươi nhìn kỹ lại xem, thị vệ tuần tú kia có ở trong đó không?”

Hoài Hoài nhìn hồi lâu, “Xa quá, không thấy rõ.”

Xuân Bảo vội nói: “Bây giờ thì sao?”

“Vẫn không thấy rõ.”

“Chính là y! Người đi trước nhất ấy... Chao ôi hôm nay đẹp quá!”

Xuân Bảo nắm chặt tay, cắn răng, khá căng thẳng, “Chờ gần thêm chút nữa, chúng ta lập tức ra ngoài, tuyệt đối đừng quên kỹ năng ta dạy ngươi, cần phải múa tay áo.”

Hoài Hoài gật đầu, “Ra lúc nào?”

Xuân Bảo nói: “Gần chút nữa.”

“Bây giờ thì sao?”

“Gần hơn chút nữa.”

“Bây giờ thì sao?”

“Đi-” Dứt câu, Xuân Bảo phồng mang trợn mắt, như ngựa hoang thoát cương, lao ra như gió.

Mới chạy một trượng, lô hội trên người liền rút đầy đất.

Hoài Hoài sững sốt, cũng điên cuồng đuổi theo.

Chỉ tiếc chưa chạy được mấy bước đã giẫm trúng tay áo, mắt trọng tâm, cả người lảo đảo lả cờ to trên lưng cùng ngã dúi xuống tuyết.

12. Chương 12: Gặp Gỡ

Chuyện rằng cờ trên người Hoài Hoài thật sự quá lớn, thế nên hẳn còn chưa lộ diện thì thị vệ hộ giá đã nhìn thấy đầu lá cờ sau tường, thương lượng vài câu cùng thống lĩnh, sau đó vội đến chỗ Hỉ Liên, thấp giọng nói ra sự nghi ngờ.

Hỉ Liên không dám trì hoãn, khom người chạy lên vài bước.

“Hoàng thượng, nô tài có việc tấu.”

Ngân hồ mao châm trên vai Nguyên Kinh kêu soàn soạt, trên mặt chẳng có mấy may biểu cảm.

Bước chân lại chậm đi.

Hỉ Liên hiểu ý, gơ một ngón tay chỉ phía trước, “Hoàng thượng, người xem.”

Nguyên Kinh nhìn theo tay Hỉ Liên chỉ, đáy mắt hơi trầm xuống, dừng bước.

Đầu cờ thò lên sau bức tường màu son, vài điểm xám trắng lác lác như quỷ mị, lại bỗng nhiên cấp tốc lao ra, cùng ngã quỵ giữa tuyết với người nọ.

Nguyên Kinh bị cảnh này dọa thần sắc đại biến, bất tự giác lui về sau hai bước.

Hỉ Liên bị hai người đột nhiên chui ra dọa không nhẹ, tay cũng quên bỏ xuống, cứng đờ đứng tại chỗ.

Lại nói Hoài Hoài kia khó khăn bò dậy, mười cán cờ gãy hết một nửa, nghĩ không đẹp, liền với tay rút mấy lá gãy đi.

Xong việc lại thu tay áo, định tiếp tục chạy ra, nhìn lên thấy bóng lưng Xuân Bảo đã chạy thành điểm đen từ lâu.

Xuân Bảo thấy cách đội người này ngày càng gần, hai tay áo múa may như mây bay nước chảy, miệng còn thành thạo nói, “Cheng cheng cheng...”

Ngự tiền thị vệ thấy thế cùng rút đao vây chặt Nguyên Kinh, “Hộ giá!”

Chờ thấy rõ người đuổi theo sau, Nguyên Kinh tức đến toàn thân run lên, “Bắt lại cho trẫm!”

Thị vệ nghe vậy tự động chia ba đội, một đội ở lại hộ giá, hai đội khác chạy tới hai người.

Xuân Bảo ở gần, dĩ nhiên đứng mũi chịu sào.

Hơn chục thị vệ đuổi theo sau, đã sắp sửa bắt kịp gã.

Nhưng Xuân Bảo chẳng mấy may lo sợ, ngược lại rất vui mừng, chỉ nghĩ những thị vệ này tuệ nhãn thức kim, đều tới xem mình diễn.

Đang định quay đầu khoe với Hoài Hoài cách của mình hay, lại thấy Hoài Hoài đằng xa đã rút cờ đánh nhau, lập tức quỳnh lên, cao giọng hô, “Đừng đánh nhau với người ta, coi chừng làm hỏng chuyện tốt của ta.”

Hoài Hoài cầm một lá cờ to khoa tay múa chân với hai đối đao thị vệ hồi lâu, trong bụng chỉ nghĩ, Tiểu Quế Tử này kỳ thực nhìn xa trông rộng, cán cờ làm dài như vậy, thị vệ nhất thời chém không hết, trái lại cũng tranh thủ cho mình không ít thời gian.

Nhưng ý nghĩ này chưa kéo dài bao lâu, cán cờ trong tay đã bị chém còn một mẩu.

Hoài Hoài ngượng quá hóa giận, hét lớn một tiếng, liền bị người ta ấn chặt xuống tuyết.

Xuân Bảo chạy tới Hoài Hoài vừa thấy trận thế này liền như bỗng nhiên minh bạch, cũng chẳng màng múa tay áo nữa, quay người trốn luôn.

Thế là đụng ngay phải thị vệ đuổi theo sau gã.

Mười mấy thị vệ kia cũng rất kinh sợ, nghĩ tiểu thái giám này đột nhiên lao thẳng tới, thật là đảm lượng hơn người, sợ có gì không ổn, ngược lại hơi chần chừ, chỉ bao vây gã.

Xuân Bảo cũng có chút hồ đồ, đứng giữa tuyết địa, “Chẳng lẽ, đều là học đồ?”

Thị vệ đầu lĩnh hiểu ý gã, xông lên tát một phát, “Học bà nội người!”

Sau lại cảm thấy không thích hợp, giơ tay nhìn thấy toàn màu đỏ tươi như máu, lẩm bẩm: “Đánh chảy máu? Không phải chứ, ta đâu có dùng nhiều sức...”

Chờ ngẩng đầu nhìn hai má Xuân Bảo mới bình tĩnh ngộ, càng tức bốc khói, “Đánh cho ta!”

Xuân Bảo bị tát quay mòng mòng, nguyên bảo trên đầu rũ rượi, khó khăn lắm mới đứng vững, lại bị một trận đầm đìa nổ đom đóm mắt.

Lập tức bất chấp tất cả, há miệng gào khóc.

Hoài Hoài gậy hết cán cờ, bị vài thị vệ giải tới.

Tuy trên cổ lưới đao sáng loáng nhưng Hoài Hoài chẳng mấy may sợ hãi, ngược lại vạn phần vui mừng.

Thị vệ kia không nghĩ gì cả, chỉ bắt người tới phục mệnh.

Thế cho nên, Nguyên Kinh vừa không lưu ý thì người nọ đã bị dẫn tới dưới chân mình.

Hoài Hoài nhìn người trong lòng ngày càng gần hơn, lại hơi run rẩy khe khẽ.

Thị vệ quỳ một gối xuống, chấp tay, “Khởi bẩm Hoàng thượng, người này xử trí thế nào ạ?”

Song một lúc lâu không nhận được thánh mệnh, lại không dám ngẩng đầu lên, chỉ đành nhìn Hỉ Liên.

Hỉ Liên khom lưng thấp hơn, “Hoàng thượng...”

Gió thổi tóc xanh, thổi một suối liễu mờ hoa thắm.

Nguyên Kinh nhìn xuống nam nhân dưới chân, mắt phượng sâu thẳm, nhất thời thật sự là cái gì cũng chẳng nghe rõ.

Chỉ có người nọ nhìn mình, đôi mắt đen láy, thoáng chút si mê, lại không sao giấu được nét tàn nhẫn mạnh mẽ bên trong.

Người nọ mở miệng, vô cùng quen thuộc, “Người... ở cung nào?”

“...”

“Không đúng, nhà người ở đâu?”

“...”

“Nhà có mấy người?”

“...”

“Mẹ người họ gì?”

“...”

“Vậy... người tên là gì?”

Hỉ Liên đột nhiên giơ tay chỉ mũi người nọ, miệng nói hùng hồn, thị vệ xung quanh cũng mắt lộ hung quang, lưỡi đao sắc bén cơ hồ cửa đứt cổ người nọ.

Nguyên Kinh lại cô độc đứng giữa tuyết địa, hơi mơ màng, “Người thì tên là gì?”

Người nọ cười rạng rỡ, “Hoài Hoài.”

Hoài thủy xuân phong, chồi non mơn mẩn.

Năm Thái Sơ thứ nhất, Lạc An vương Giang Hoài Cẩn lần đầu gặp đương triều nhất phẩm Thái phó Hà Yến.

Khi đó, Hà Yến vừa từ triều đình về quê thăm người thân, mà phủ Lạc An vương này cũng chẳng qua mới dựng một năm.

Giang Hoài Cẩn lần đầu đến nhà báỉ phỏng, một là mong hấn nói tốt vài câu với Hoàng đế, để mình có thể vào thăm mẫu phi bệnh nặng trong hậu cung một chút, vả lại cũng biết rõ hồng nhân triều đình cỡ như Hà Yến sẽ chẳng để mắt tới mình, nếu như chờ hấn đến vương phủ, sợ là đời này không còn cơ hội tận hiếu.

Nghe nói mấy ngày Hà Yến về thăm, sân nhà đông như trẩy hội vậy.

Giang Hoài Cẩn đến nơi, hạ nhân mời y vào nhà.

Lúc ấy Hà Yến đang ở đại đường cùng Tổng đốc Bắc cương thưởng thức những món đồ quý hiếm người khác tặng.

Thấy Giang Hoài Cẩn vào, Hà Yến lại vắn uể oải dựa ghế, loay hoay một chậu thủy tiên bằng gốm Nhữ Diêu màu thiên thanh cực quý, tiện thể đánh giá Giang Hoài Cẩn từ trên xuống dưới một lần.

Thần sắc cực kỳ ngạo mạn.

Trái lại Tổng đốc Bắc cương bên cạnh Hà Yến khá khách khí, cung kính chào Vương gia, đoạn lại quay đầu đi ngắm nghía một viên minh châu nằm trong lớp vải nhung đỏ.

Giang Hoài Cẩn nhìn người nọ vắn la thường đỏ rực viền vàng, mặt cũng tuần tú, mi thanh mục lãng, hơi nhướng lên, có cảm giác sắc bén.

Nếu không phải không coi ai ra gì như vậy, ấn tượng của Giang Hoài Cẩn với hấn vốn cũng không quá tệ.

Hà Yến lại phải nhìn tiểu Vương gia này bằng ánh mắt khác.

Tuy nói huyết thống hoàng gia tốt, nhưng sinh ra ngoại hình này cũng là trăm năm mới gặp.

Tuần nhĩ mỹ tú, băng cơ ngọc cốt, đôi mắt sâu và đen mát rượi sáng ngời, rồi lại ẩn chút âm lãnh, khiến người ta phải suy tư.

Bỏ vật trong tay xuống, Hà Yến đứng dậy, chỉnh vạt áo, chấp tay, “Hà Yến tham kiến Vương gia.”

Giang Hoài Cẩn bất tự giác lui về sau vài bước, dè dặt nói: “Hà đại nhân thật sự quá khách khí rồi.”

Hà Yến ngẫm y một lúc lâu, hơi nhướng mày, cười cười, “Vương gia trốn cái gì, chẳng lẽ vì thần còn có thể ăn thịt ngài hay sao?”

Dứt câu, tiến lại gần hơn, “Vương gia đại giá hàn xá, không biết là vì chuyện gì?”

Giang Hoài Cẩn nhìn chăm chăm khuôn mặt hấn sát lại, hơi ngớ ra chốc lát, sau đó chỉ nói vài lời vô thưởng vô phạt.

Vừa mở miệng đã hạ mình cầu người, Giang Hoài Cẩn thật sự không làm nổi.

Hà Yến hoàn toàn không nghe y nói những gì, trong đầu chỉ có ba chữ.

Mỹ nhân kế.

Chợt lại cười, chỉ cảm thấy hoang đường.

Hà Yến biết rõ trong dòng dõi quý tộc hoàng cung nam phong thịnh hành, song bản thân hẳn vốn không thích loại này, nghĩ thôi cũng thấy bản không chịu nổi. Nhưng nghĩ lại, nếu là đổi thành người này, mình thử một chút cũng không cảm thấy bản, ngược lại thấy thú vị.

Chỉ hàn huyên một lúc, Giang Hoài Cẩn cảm thấy ánh mắt Hà Yến ngày càng quái dị, thỉnh thoảng nhếch môi cười nhạt, cũng có chút khinh bạc.

Giang Hoài Cẩn thật sự không chịu nổi, muốn hỏi phủ.

Vừa vặn gặp bà tử nhà Hà Yến đi vào, hô ngay một câu, “Hoài Hoài, lão thái thái tìm.”

Bà tử này là nữ mẫu của Hà Yến, quen gọi nữ danh hắc, sữa không được, cho nên lúc không có ai, Hà Yến cũng kệ.

Nữ mẫu thấy trong nhà có người, sững sờ ở đó, sau lại nói một câu, “Đại nhân, lão phu nhân mời ngài sang một chuyến.”

Giang Hoài Cẩn không ngờ nhân vật bức này lại có nữ danh ngộ nghĩnh như vậy, liền quay đầu xem phản ứng của Hà Yến.

Gió xuân lùa vào cánh cửa mở rộng, thổi bay la thường màu xanh nhạt của người nọ, làm thân hình cao ráo ấy như muốn bay lên.

Người nọ nhìn mình, nét cười nhạt như tơ liễu.

Giống như hình cắt trong kịch đèn chiếu, tựa hồ giờ tay là có thể bắt được, nhưng thoáng lơ đãng là sẽ trốn mất.

Vẽ giận dữ trên mặt Hà Yến động lại, như mặt nạ, bong ra từng tắc.

Ngược lại thay vào là nhiệt độ cao tim kia, từ từ lao mạnh lên, như dã thú gào thét, tìm kiếm.

Hà Yến giữ y lại, “Chờ đã.”

Giang Hoài Cẩn thu lại nét cười trên môi, nhìn các ngón tay nắm cổ tay mình, “Không được.”

Đáy mắt Hà Yến có tà dương màu máu, các ngón tay tăng lực, ẩn sức mạnh không cho cự tuyệt, nét cười trên môi cũng đậm hơn, “Tiệc tối của hàn xá hôm nay, mong rằng Vương gia nể mặt.”

Đôi mắt Nguyên Kinh căng thẳng, kèm theo tuyết trắng tuôn rơi, chồng lên hai bóng người.

Xuân thấm qua hết, cảnh còn người mất.

Tiếng chửi bới quả măng của thị vệ bên cạnh ngày càng rõ nét.

Hoài Hoài bị một tốp thị vệ đè xuống đất, quần áo rách rưới, sau lưng chìa ra vài khúc gỗ, như gai nhọn cắm trong tuyết địa.

Mất lại nhìn chăm chăm mặt Nguyên Kinh, cười ngây ngô, “Người tên gì?”

Nguyên Kinh dường như nghe thấy có thứ gì chấn một chút, rắc một tiếng như băng rạn.

“Giang Hoài Cẩn.”

Nhất thời, xung quanh lặng ngắt, chỉ còn tiếng gió gào thét thổi qua, như muốn quét sạch sự hoang đường này.

Hỉ Liên sững sờ một lúc lâu, vội vàng quỳ giữa tuyết địa, “Hoàng thượng...”

Những người khác thấy thế cũng lũ lượt quỳ xuống theo.

13. Chương 13: Gieo Họa

Nguyên Kinh chậm rãi hoàn hồn, ẩn đi sự sợ hãi nơi đáy mắt, lộ ra vẫn là lệ khí trước sau như một.

“Người đâu-“

Thị vệ cung kính tiến lên, “Có.”

“Lôi về Họa Vũ cung – cấm túc -” Trên khuôn mặt trắng bệch của Nguyên Kinh không một chút huyết sắc, “Về phần kẻ kia, đưa vào bạo thất, đánh ba mươi gậy.”

Thị vệ sững sốt, nhưng vẻ mặt không thay đổi, tuân chỉ làm việc.

Hỉ Liên bên cạnh cũng rõ như gương, khom lưng buông tay, theo sau Hoàng thượng quay người đi.

Đi một lúc lại phát giác không phải hướng Cảnh Tuyên điện, suy tư hồi lâu liền đánh bạo nhắc nhở, “Hoàng thượng, đây không phải là đường đến Cảnh Tuyên điện...”

Trên mặt Nguyên Kinh phủ đầy hắc khí, “Bãi giá, về ngự thư phòng.”

Hỉ Liên không dám hỏi nữa, lặng lẽ theo sau, quay đầu hồi cung.

Hoài Hoài thấy Nguyên Kinh muốn đi, bỗng nhiên lòng nóng như lửa đốt, “Đừng đi-“

Giơ tay thẳng ra, nhưng người nọ ngày càng xa, dù thế nào cũng không với đến.

Hoài Hoài gắng sức muốn giãy ra, thế nhưng thị vệ trên người thật sự quá nhiều, đè chặt hằn giữa tuyết địa, cho đến khi thoát lực.

Một đầu khác, Xuân Bảo bị đánh co thành một cục, lại dẫn người ra.

Thị vệ đầu lĩnh giơ tay, “Dừng.”

Chúng thị vệ tay nắm chân đá dừng lại, nhìn người dẫn đầu.

Người dẫn đầu nhìn tiểu thái giám như vũng bùn dưới đất, mắt trầm xuống, “Tám phần là chết rồi.”

Đá thêm hai phát, thấy Xuân Bảo lại lần nữa co tròn, mới giận dữ nói: “Cả gan giả chết! Tiếp tục đánh cho ta!”

Xuân Bảo thấy giả chết không thành, lại thật sự đau không chịu nổi, liền lật người cong lên, nhắm thẳng đồng tuyết ở chân tường mà chui vào.

Tuyết ở chân tường bình thường đều là trực diện giám chưa kịp dọn, đặc biệt dày, lại chất đông nhiều ngày, bên ngoài đóng một lớp băng, Xuân Bảo thân thể nhỏ gầy, khó khăn đục lỗ chui vào, quả thật có chút tác dụng.

Đầu lĩnh đập đập lớp băng kia, lại lấy chân về, đau méo mặt, “Đi – tìm một vật đến, xúc đồng tuyết này cho ta!”

Hai thị vệ phía sau nghe vậy vội chạy đi tìm hai cái xẻng xúc tuyết.

Hoài Hoài bị lôi đi ba trượng, lúc này mới nhớ tới Xuân Bảo, cao giọng rống, “Xuân Bảo-“

Cách đó không xa, một đội người vừa quét tuyết vừa đánh người.

Xuân Bảo thật sự bần sứt đầu mẻ trán, dù nghe thấy Hoài Hoài gọi mình cũng chẳng có thời gian để ý, chỉ men theo tuyết ở góc tường không ngừng chui về phía trước, hòng tránh né quyền cước.

Nhưng không ngờ lại đụng đầu phải góc tường, hai mắt hoa lên, lập tức ngất đi.

Thị vệ mất rất nhiều sức mới xúc sạch tuyết, lôi Xuân Bảo ra, cũng chẳng biết tiểu thái giám này là bị đánh xỉu hay mệt xỉu, chỉ có thể lôi về bạo thất trước, chờ tỉnh lại đánh sau.

Trong một nén nhang, trên con đường này chỉ còn một đồng hồ hỗn độn, nửa bóng người cũng không thấy.

Cảnh Tuyên điện.

Nữ nhân trên giường lò thanh lịch vô cùng, vận gấm Thục hoa quý, nằm nghiêng trên gối mềm, quả là phong vận thiên nữ, như ngọc như hoa.

Mười ngón tay thon thon vỗ về cái bụng, càng lúc càng thông thả.

Trên bàn ăn sơn đỏ kế bên, đĩa sứ men xanh đựng mấy món bánh tinh mỹ đã không còn hơi nóng.

Ninh tần nghiêng mắt nhìn cung nữ bên cạnh, “Tử Trúc-“

Cung nữ mặt to bè được gọi là Tử Trúc nghe vậy tiến lên, khom lưng, “Nương nương...”

“Đã một canh giờ rồi, sao Hoàng thượng còn chưa tới?”

Cung nữ hạ mắt, trấn an: “Khi này Tiểu Lý Tử đã nói rất rõ, Hoàng thượng được tin đang tới đây, có lẽ là bị chuyện gì trì hoãn, nương nương không cần quá lo lắng.”

Ninh tần nhỏ giọng thông thả nói, “Nhưng cũng lâu quá rồi...”

Cung nữ đắp chăn thêu sen thêu uyên ương lên chân Ninh tần, “Nương nương đừng sốt ruột, nô tỳ sẽ bảo Tiểu Lý Tử đi hỏi thăm một chuyến nữa.”

Dứt lời quay người ra ngoài, chưa được mấy bước liền thấy cửa mở, tiến vào không phải ai khác, mà chính là Hỉ công công hồng nhân bên cạnh Hoàng thượng.

Cung nữ mừng ra mặt, nhưng rướn cổ nhìn cũng không thấy Hoàng thượng, trong lòng lập tức hiểu vài phần, chỉ cung kính đón Hỉ Liên vào, không nói gì nữa.

Ninh tần thấy Hỉ Liên, thoáng sửng sốt, lật chăn đứng dậy, cung nữ hầu hạ thấy thế vội vàng tiến lên đỡ một tay đỡ nàng từ trên giường xuống.

Ninh tần sắc giọng: “Sao Hoàng thượng tới mà không thông báo một tiếng.”

Trong lúc nàng nói, Hỉ Liên đã vào buồng, thấy Ninh tần như vậy rất lo lắng, “Sao nương nương còn ra đây? Bên ngoài lạnh, để nô tài dìu nương nương về phòng.”

Ninh tần đặt ngón tay lên cổ tay Hỉ Liên đưa ra, cũng đã hiểu, khẽ thở dài, “Tại sao Hoàng thượng không đến?”

Hỉ Liên đỡ nàng ngồi xuống, cung kính thưa, “Vốn Hoàng thượng nghe nương nương có tin mừng, lo lắng muốn tới thăm, nhưng quốc sự bận rộn, còn chưa tới Cảnh Tuyên điện đã bị gọi về. Hoàng thượng liền kêu nô tài tự mình tới đây nói một tiếng với nương nương, bảo người hãy yên tâm dưỡng thai, hôm khác Hoàng thượng sẽ đến.”

Đáy mắt Ninh tần tối đi, “Hoàng thượng bận rộn, làm tần phi dĩ nhiên phải thông cảm, mong công công thưa lại giúp bản cung, thân thể bản cung cũng còn nhanh nhẹn, Hoàng thượng không cần lo lắng.”

Hỉ Liên cung kính lĩnh mệnh, “Nương nương dịu dàng quan tâm, quả thật là phúc của hậu cung.”

Ninh tần nhắm mắt, khoát tay, “Bản cung hơi mệt, ngủ một lát trước, người đi đi.”

Hỉ Liên vâng một tiếng, khom người lui ra, quay về bẩm lại.

Chờ Hỉ Liên ra khỏi Cảnh Tuyên điện, Ninh tần mới từ từ mở mắt, nhưng không hề yếu đuối ôn nhã như vừa rồi, mà thêm một chút sắc bén, “Tử Trúc-“

Tử Trúc tiến lên, “Nương nương có gì phân phó...”

Ninh tần híp mắt phượng lại, “Hoàng thượng do quốc sự bận rộn mà không đến thăm bản cung... Cái có kém thế này cũng muốn lừa bản cung? Từ khi Hoàng thượng đăng cơ tới nay, trong hậu cung này bản cung là tần phi đầu tiên hoài long thai, với Hoàng thượng mà nói là việc đáng mừng nhường nào, há có thể vì chính vụ mà không đến thăm bản cung...”

Tử Trúc nhìn Ninh tần, “Ý nương nương...”

“Đi tra cho bản cung, rốt cuộc đã có chuyện gì...”

Từ lúc Hoài Hoài bị cầm tù trong cung, liên tiếp mấy ngày đều như ăn mật, ở trong phòng cười ngây ngô. Xuân Bảo bị lôi đến bạo thất đánh ba mươi gậy, cả ngày thoi thóp nằm sấp trên giường, cực ít đi lại.

Trong Họa Vũ cung tựa hồ thanh tịnh hơn không ít.

Lại nói ngày hôm đó Du công công vào phòng dọn dẹp bát đĩa, phát hiện cơm canh chỉ động vài miếng, để lạnh đông hết lại.

Du công công đưa mắt nhìn Hoài Hoài, một mặt dọn dẹp, “Sao đều không ăn? Thức ăn không hợp khẩu vị à?”

Hoài Hoài xiêu vẹo dựa bàn lò, cười si dại, như không nghe thấy.

Du công công bĩu môi, “Cười có thể no bụng à?”

Hoài Hoài nói: “Giang Hoài Cẩn...”

Du công công thoát đầu sửng sốt, chợt xanh mặt, vội vã dòm chừng xung quanh, lại thấy không ổn, ra ngoài nhìn ngó một lúc lâu, thấy tiểu thái giám đi ngang qua cửa chỉ rợn người, sau lại nghĩ hẳn không ai nghe thấy, bấy giờ mới quay vào phòng.

“Tổ tông... Ngài nói thế này là muốn rơi đầu...”

Hoài Hoài nhìn vào hư không, “Giang Hoài Cẩn... trùng tên với ta.”

Du công công không nghĩ ngợi gì, trực tiếp lên giường bịt miệng Hoài Hoài, “Ngài chán sống chứ ta chưa chán đâu!”

Hoài Hoài giãy ra, lại tiếp tục bịt, “Vả lại, tục danh của Hoàng thượng sao mà trùng với ngài được, rõ ràng không giống nhau mà.”

Hoài Hoài nói: “Giang Hoài Cẩn với ta chỉ khác hai chữ, dĩ nhiên là trùng tên rồi.”

Du công công nghe ba chữ này lại rịn mồ hôi đầy mặt, lấy sức véo Hoài Hoài, Hoài Hoài lắc đầu, trốn bàn tay gậy đét ấy, ấp úng hồi lâu, liền túm chặt Du công công.

Du công công tê rần cổ tay, the the mắng: “Tên chết tiệt-”

Lời vừa dứt, liền nghe thấy giọng nói run rẩy phía sau, “Đừng... cưỡng hấn.”

Du công công nhìn ra sau, thấy Xuân Bảo vĩnh mộng đứng phía sau hai người, run lấy bầy.

Hoài Hoài vừa nghe thế vội buông tay, “Người nói gì?”

Du công công lại hiểu, bước xuống giáng cho Xuân Bảo một cái tát, “Còn nói bừa ta xé nát miệng người, người không nhìn xem ta bao nhiêu tuổi, làm sao cưỡng nổi con trâu này?”

Xuân Bảo bị tát lão đảo, lập tức ngã sấp lên bàn ăn, nhìn chằm chằm đĩa bầu dục kia, trong đôi mắt vốn u ám lập tức rạng rỡ tỏa sáng.

Du công công cất hết thức ăn vào thực hộp, “Nhìn cái gì, hôm nay ta cứ muốn trị bệnh tham ăn của người.”

Đáy mắt Xuân Bảo cực kỳ thất vọng, cơ thể run mạnh hơn, “Đau...”

Du công công nói: “Đau thì người run làm gì.”

Xuân Bảo tiếp tục run, “Hình như có thể hơi giảm đau.”

Du công công nhếch khóe miệng, “Người cũng giỏi nghĩ cách đấy.”

Hoài Hoài nhìn Xuân Bảo vĩnh mộng, “Mông người sao vậy?”

Xuân Bảo nói: “Bị đánh.”

Hoài Hoài bình tĩnh ngộ, “Chẳng trách ta nhiều ngày không gặp người.”

Xuân Bảo rất ám ức, “Người cũng không đi thăm ta, trái lại ta lo cho người, mấy hôm nay đều muốn sang thăm, nhưng mỗi lần đều đi đến nửa đường liền đau quá không chịu nổi, chỉ có thể quay về đường thương, lần gần nhất đã đến cửa phòng, mà đau quá phải về luôn.”

Hoài Hoài nói: “Người đã tới cửa phòng rồi còn về làm gì, vào nghỉ ngơi một chút chẳng hơn à?”

Xuân Bảo nghe vậy lúng túng nói: “Cũng phải...”

Du công công nghe câu nói khùng điên này lắc đầu, cúi đầu muốn cất bát thuốc, lại phát hiện chưa hề động tới, liền liếc Hoài Hoài một cái, “Sao không uống?”

Hoài Hoài như nhớ ra, “À, lát ta uống.”

Du công công xách thực hạp, “Uống luôn cho nóng, nguội là không tốt đâu.”

Dứt câu, liền quay người ra khỏi phòng.

Xuân Bảo nhìn chằm chằm bát thuốc đen đặc kia, chép lưỡi, trong bụng rất thèm, ngoài miệng lại làm bộ làm tịch, “Ta đỡ giúp người nhé?”

Hoài Hoài nói: “Vừa vặn người đau mông, uống thuốc bổ có lẽ sẽ giúp ích.”

Xuân Bảo rất biết ơn, uống sạch bát thuốc kia, dùng tay áo chùi miệng, chợt đổi chủ đề, “Ta thấy người đó không giống thị vệ, có thể chỉ huy nhiều người, nên là một tướng quân.”

Chợt lại tự phủ định: “Hẳn không phải, tướng quân không vào được hậu cung.”

Hoài Hoài nghĩ tới người nọ, niềm vui trên mặt che không được, “Y còn cho ta biết tên đó.”

“Tên gì?”

“Giang Hoài Cẩn.”

Xuân Bảo suy nghĩ một lúc lâu, “Cứ cảm thấy quen tai.”

Hoài Hoài mừng rỡ, “Người đã nghe qua về người này?”

Xuân Bảo suy tư nửa nén nhang, hai mắt chợt tỏa sáng, “Thảo nào ta cảm thấy quen, y thể mà trùng tên với người, chẳng qua chỉ khác hai chữ thôi.”

14. Chương 14: Người Chết

Hoài Hoài rất đặc ý, “Thì đấy, chẳng trách ta thấy y thuận mắt như vậy.”

Xuân Bảo nói: “Dù y cho người biết tên, chúng ta biết y là ai, thì có thể thế nào đây? Ta nghe Du công công nói, người ở bên ngoài gây họa lớn, bị cấm túc trong Họa Vũ cung, không được đi đâu.”

Hoài Hoài suy tư giây lát, “Không sao, chờ thương của người đỡ, chúng ta cùng trèo tường ra là được.”

Xuân Bảo nói: “Không cần chờ, may mà ta bị đánh ở mông, chân cẳng còn nhanh nhẹn, không ảnh hưởng nhiều.”

Hoài Hoài lắc đầu, “Thế cũng không được, người cứ nghỉ ngơi vài hôm trước, dù sao cũng phải đợi đến khi thân thể linh hoạt chút hăng đi, bằng không đến lúc đó người đau mông hỏng việc, còn không bằng không đi.”

Xuân Bảo gật đầu, “Vậy ta sẽ đến uống thuốc mỗi ngày.”

Hoài Hoài ăn no hơi buồn ngủ, xuống khỏi giường lò, bước tới giường, “Được, ta đi ngủ đây, người cứ về trước đi.”

Xuân Bảo nghiêng mặt nhìn hần, “Người không muốn biết y là ai à?”

Hoài Hoài buồn ngủ cũng nhanh, đang nói chuyện thì hai mí mắt đã díp lại, “Dù sao thì người cũng không biết, ngủ dậy nói tiếp đi.”

Xuân Bảo ngáp ngừng đáp một tiếng, quay người run rẩy ra ngoài.

Cảnh Tuyên điện.

Trên lư hương khói nhẹ lớn vờn.

Ninh tần dùng hai ngón tay như ngọc mài nhón một quả táo chua, môi thắm khê mở, ăn cực kỳ văn nhã.

Tử Trúc mặt to bè cầm cặp gắp than bỏ hai hòn than vào lò đồng, sau đó dùng lụa trắng lau tay, tiến lên kéo mép chăn cho Ninh tần.

Trên đỉnh đầu bích một tiếng nhỏ, Tử Trúc vội vàng ngẩng lên, thấy táo chua trong tay Ninh tần từ trên chần lăn xuống.

Lại nhìn mặt Ninh tần, đôi mày ngài nhú chặt, ôm cổ như muốn nôn.

Tử Trúc cẩn thận nhanh tay, vội vã đẩy chậu sứ Thanh Hoa đặt trong góc tới, thỏa đáng rồi lại quay đầu phân phó tiểu cung nữ phía sau chuẩn bị.

Ninh tần nôn khan vài tiếng, phun ra hết số táo chua mới ăn, lúc này mới cầm lụa trắng chùi miệng, nhận trà ướp hoa cung nữ dâng lên.

Tử Trúc đưa chậu cho thái giám phía sau, “Nương nương, hỉ này hành người ngày càng mệt, có cần nô tỳ mời Thái y đến khám hay không...”

Ninh tần dùng trà súc miệng, khê thở dốc nói: “Không cần, Hứa thái y mỗi ngày tới mấy chuyến, bản cung gặp phát phiền, trái lại Hoàng thượng... đến bây giờ cũng chưa thấy bóng dáng...”

Tử Trúc cúi xuống, nhận chung trà, “Bản thân Hoàng thượng vốn cực ít đến hậu cung, nhiều ngày nay không tới, chắc là vì quá bận rộn.”

Tiếp đó lại chuyển hướng, “Dù sao không đến Cảnh Tuyên điện cũng sẽ không đi nơi khác.”

Hai người lặng im một lúc lâu, chợt nghe cửa gian ngoài kêu rất khẽ, không bao lâu Tiểu Lý Tử khom lưng tiến vào, chớp mũi đỏ bừng vì lạnh.

“Khởi bẩm nương nương, nô tài hỏi thăm ra rồi.”

Ninh tần nhất thời chưa nhớ ra, liếc nhìn thái giám kia, “Hỏi thăm ra cái gì?”

“Hỏi bẩm nương nương,” Tiểu Lý Tử hơi nâng mắt lên, vẻ mặt cung kính, “Chính là chuyện vài hôm trước Hoàng thượng nói đến thăm nương nương, kết quả là nửa đường quay lại.”

Ninh tần ngồi thẳng dậy, “Nói-“

Tiểu Lý Tử đứng ở một bên, nhìn lướt qua bốn phía.

Ninh tần đưa mắt ra hiệu cho Tử Trúc, Tử Trúc hiểu ý cho cung nữ thái giám hầu hạ xung quanh lui xuống trước.

Chờ người đi gần hết, Tiểu Lý Tử mới mở miệng, “Nô tài đã hỏi thăm giúp nương nương, Hoàng thượng hôm ấy không đến, quả thật không phải do chính vụ, ngược lại là nửa đường bị bên Họa Vũ cung cướp, gây một trận gà chó không yên, Hoàng thượng long nhan đại nộ, không tới đây nữa.”

Ninh tần tròn mắt nghe, “Mau nói cho bản cung nghe, đã gây ra chuyện gì?”

Tiểu Lý Tử thấp giọng nói: “Hỏi bẩm nương nương, hiện giờ chuyện này ở trong cung đã bị cấm, không cho truyền lưu, nô tài tốn rất nhiều công sức mới hỏi thăm ra, nghe nói là tên gốc kia dẫn một tiểu thái giám

đóng giả con hát, ở trước mặt Hoàng thượng liên tiếp làm càn, xúc phạm tai thánh, thật sự không ra thể thống gì...”

Ninh tần cắt ngang hẳn, hai mắt tỏa sáng, “Hoàng thượng xử trí tên gốc đó thế nào?”

Tiểu Lý Tử hơi dừng, tiếp tục: “Hồi bẩm nương nương... Cấm túc ạ.”

Mắt Ninh tần tối đi, lại lần nữa dựa gối, “Hoàng thượng lúc này trái lại mềm lòng.”

Sau lại giận dữ ném đĩa lưu kim trên bàn ăn đi, mắt đỏ lên.

Táo chua trong đĩa lăn đầy bàn, rơi xuống đất, phát ra vài tiếng vang khẽ.

Lại nói Họa Vũ cung này, là một bí mật mà ở trong cung tất cả đều biết.

Có một số việc, càng quái dị, càng phải coi thành không khí, nhìn mà không thấy, không chút để ý.

Khiến người ta đoán không ra nhất, không phải bề ngoài rắc rối phức tạp, ngược lại là tâm của Hoàng thượng.

Nhưng nương nương trong cung này, vừa nhìn đã nhận ra sơ hở trong đây.

Tử Trúc vội vàng tiến lên an ủi, “Nương nương chớ tức giận, chú ý long thai...”

Ninh tần bĩu môi, trên mắt phủ một tầng hơi nước, “Ta không cam lòng...”

Tử Trúc không nghe rõ, chỉ nhẹ giọng nói: “Trong cung không có hoàng hậu, nương nương là người đầu tiên hoài long thai, chưa biết chừng về sau...”

Ninh tần chợt ngẩng đầu lên, nước mắt từ trên khuôn mặt mềm mại lăn xuống, “Hy phi thì sao?”

Tử Trúc bị Ninh tần hỏi sững sốt, thật sự nghĩ không ra vì sao Ninh tần nhắc tới phế phi kia, lại không thể không đáp, liền mở miệng: “Người còn ở trong bạo thất, dở chết dở sống, thật đáng thương...”

Ninh tần thở dài, hung tợn nhíu mày, “Tên gốc này thật là đáng ghét...”

Tử Trúc trầm tư một lúc lâu, sắc mặt trắng bệch, “Nương nương, không thể... Hy phi kia chính là một ví dụ sống...”

Ninh tần lườm nàng ta một cái, “Người cho là ta sẽ ngu xuẩn đến mức ấy?”

Sau lại nói: “Giết gà đầu cần dùng dao mổ trâu, chẳng qua là một tên gốc, tiếp tục như vậy, rồi có một ngày sẽ gây ra chuyện.”

“Trước mắt cứ chờ là được.”

Hoài Hoài buông màn treo bằng móc bạc, đẩy người chết kia vào bên trong, đắp chăn gấm màu xanh nhạt, nhắm mắt ngủ.

Dù buồn ngủ muốn chết cũng cảm thấy rất chật, lại vĩnh viễn ra sức chen vào trong.

Nhưng người chết kia như thể mọc rễ, nằm ở bên trong không dời đi chút xíu nào.

Hoài Hoài vẫn nhắm mắt, “Xích vào một chút.”

Đợi một lúc lâu, lại quần hết chăn bông lên người, muốn cho tên kia lạnh cóng cầu xin mình.

Nhưng Hoài Hoài vốn cảm thấy chật, nhét thêm nhiều chăn bông như vậy vào nơi chật chội này thì càng không thở nổi, hẳn rất khó chịu, liền sầm mặt rống lên, “Lùi vào trong, ta đá người ra đừng trách.”

Nhất thời, trong màn ngay cả tiếng hít thở cũng chẳng có.

Hoài Hoài nín thở đợi giây lát, giơ chân đá thật lực vào trong.

Tên người chết đó cứng như gì, đá vào kêu bộp bộp như đang đá ván giường bên trong vậy.

Mũi chân đau nhức, cơn buồn ngủ cũng mất sạch, Hoài Hoài chỉ có thể ngồi dậy nhìn chân.

Tháo tất, quả nhiên móng chân gãy một nửa, nhưng chưa hoàn toàn rơi ra, chia làm hai mảnh bằng nhau, như Hoài Hoài và người chết này, phân đều một phương tiểu thiên địa.

Hoài Hoài đau quá thối phù phù, thối một hồi liền oán hận nhìn người chết kia.

Tên đó lẳng lẳng nằm trên giường, nhắm mắt, nếu không phải mũi hơi phập phồng, thật sự chẳng khác gì đã chết rồi.

Hoài Hoài khê khằng tới gần hân, có lãnh hương thanh u đẳng chất chui vào mũi, rất giống mùi thuốc thường ngày uống, rồi lại không giống lắm, tựa hồ nồng hơn, thoảng chút hương rượu.

Hoài Hoài khom lưng thấp hơn, nhìn chăm chăm mặt người nọ, thối ra hơi ẩm.

Tướng mạo hân ta rất khác với những người bình nhật gặp, hơi đen, đường nét rõ ràng, rắn chắc mà thâm thúy, như đao khắc, thoảng sát khí nhẹ nhẹ, như lộ như không, chực chờ lao ra.

Hoài Hoài thẳng người lên, “Người không dịch vào thì thôi, cả ngày giả ngủ cái gì, ai mà ngủ nhiều như vậy?”

Lại tiếp: “Không bằng người nói chuyện của mình nghe đi, ta nhất định không kể cho ai đâu.”

Hoài Hoài lại nằm xuống, đắp chăn bông cho cả hai, nghiêng người hướng mặt ra ngoài, như vậy còn có thể hơi rộng hơn.

Chờ sắp xếp thỏa đáng, Hoài Hoài cho ánh mắt tự do, tán dóc: “Để ta nói một chút về chuyện của ta trước, ta nói xong tới người ha.”

Mặt người hiện lên trong đầu, ngày càng rõ nét, mang theo sắc màu ẩm, phủ một lớp mật trên cảnh ấy.

Hoài Hoài hai mắt sáng rực, bất tự giác cười, “Ta thích một người.”

Sau lại kéo chăn lên, nét cười trên mặt càng rõ, “Ta thật sự rất thích.”

Người chết kia nằm trên giường, sắc mặt tím tái bỗng phơn phớt đỏ như muốn sống lại.

Hoài Hoài hoàn toàn không phát giác, trong lòng xao động khó nói rõ, bảo là ngọt, lại hơi đắng đắng, rõ ràng là cười, lại thấy mũi cay cay, “Giang Hoài Cẩn...” Hoài Hoài gọi tên y, đôi mắt ôn nhu cơ hồ tan chảy thành nước.

Yết hầu người chết kia nhích khê, kêu khọt khẹt.

“Giang... Giang Hoài Cẩn!” Hoài Hoài chợt trợn to mắt, bật dậy trên giường, giật mình nhìn người chết kia, “Giang Hoài Cẩn... chẳng phải là người người gọi ư... Người là ai?”

Kẻ ấy đã không còn mấy may động tĩnh, trông chẳng khác gì bình thường.

Hoài Hoài thở dài, “Thật chẳng thú vị gì hết.”

Sau đó cảm thấy trên mặt dính dính, giơ tay chạm, thật lạ lùng, lại là nước mắt nóng nóng.

Hoài Hoài nghĩ có lẽ mình bị bệnh mắt, vội dậy kêu Du công công tìm Thái y tới khám.

15. Chương 15: Ác Mộng

Canh ba.

Tầm cung.

Ánh nền sáng rực.

Nguyên Kinh tháo kim long quan, mái tóc đen như mực xoa trên vai, càn tôn khuôn mặt trắng như ngọc.

Tầu chương trên long án vẫn chông chắt như núi, đến từ các nơi, không thời khắc nào không báo về suy bại chiến loạn của quốc gia này.

Trà sâm bổ bên cạnh đã nguội ngắt, mà còn chưa động tới.

Nguyên Kinh cau mày, mắt phượng giấu không được lệ khí.

Dù Hoàng thượng trông đáng sợ như vậy, Hỉ Liên lại chẳng mấy sợ hãi, chỉ âm ỉ đau lòng.

Đại Bình từ sau hai Hoàng đế Thánh Trinh và Thái Sơ, quốc vận suy bại, từ lâu không thể so sánh với thời kỳ đỉnh thịnh, đến Nguyên Kinh thì chỉ còn mớ bong bong gian ninh lộng quyền, chiến loạn khắp nơi.

Thương thay Hoàng thượng ngày đêm phê tấu chương, trừ gian chấn tai, ngự ngoại an nội, nhưng quốc gia này vẫn chẳng cách nào kìm được suy bại.

Hoàng thượng ngày càng tàn bạo, giấu đi phong phạm minh quân, lại giấu không được sự mệt mỏi.

Hỉ Liên đem trà sâm xuống, phân phó tiểu thái giám bưng một chung khác lên.

Tiểu thái giám kia buồn ngủ díp mắt, cổ xóc tỉnh thần nhận chung trà bằng sứ màu vàng vẽ rồng, khom người lui ra ngoài.

Hỉ Liên nhìn thấy hắc khí dưới vành mắt Hoàng thượng, do dự chốc lát, vẫn đánh bạo mở miệng.

“Hoàng thượng, đã canh ba rồi, hãy nghỉ ngơi sớm đi...”

Nguyên Kinh không nói gì, cầm bút son tiếp tục viết trên tấu chương.

Hỉ Liên đợi hồi lâu, lại khuyên nhủ: “Ngày mau tảo triều còn phải dậy sớm...”

Bàn tay cầm bút dừng lại, Nguyên Kinh khẽ nâng mi mắt lên, liếc nhìn bên ngoài, lúc này mới bỏ bút xuống đứng dậy, để cung nữ hầu hạ đi nằm.

Hỉ Liên buông màn thêu bằng gấm, tắt mấy ngọn nến đỏ, cho tiểu thái giám đang trực lui đi, tự mình gác đêm.

Xuyên thấu qua nhiều lớp màn che, lơ mơ thấy người trên long tháp trần trọc không thôi, sau lại yên tĩnh, chẳng còn một tẹo tiếng động nào.

Trong mộng, cảnh xuân u ám, đôi mắt nhập nhèm say.

Hà Yến bế Giang Hoài Cẩn say rượu lên giường, vén màn, ném người vào.

Nền đồ chiếu cao, ánh khuôn mặt người nọ như hoa xuân, mi mục như họa.

Hà Yến bị tà hỏa làm cho tim đập tăng tốc, cởi quần dè lên.

Giang Hoài Cẩn uống thật sự quá nhiều, chỉ cảm thấy người bị đè xuống, còn nghĩ là hạ nhân vương phủ hầu hạ, mắt cũng lười mở, chỉ phát phát tay, chìm vào giấc ngủ.

Hà Yến đem hộp gấm cất châu ban ngày nhờ người tìm từ tiểu quan quán nhét vào dưới gối, thoáng chốc lột người dưới thân không còn một mảnh vải, lại lấy tay chà xát vài cái, lập tức muốn đẩy vật cứng ngắc kia vào. Giang Hoài Cẩn say mềm, chỉ cảm thấy người lạnh run, nhưng hạ thân lại bị một thứ nóng rực đâm vào, rất khó chịu, thế là mở mắt xem thử tình hình.

Nhưng không mở mắt còn đỡ, vừa mở mắt liền bị cảnh trước mắt dọa tỉnh cả rượu.

Hà Yến lõa hạ thân, cười trên người mình, mình thì bị bắt giữa mặt dạn chân, như một nữ nhân, thật sự khó coi.

Giang Hoài Cẩn trợn mắt há hốc mồm, đưa tay chỉ Hà Yến, “Người... người...”

Hà Yến cười hì hì nắm ngón tay trắng nhỏ kia, ấn vào ngực mình, “Vương gia, ta thích ngài... Không tin ngài sờ xem, tim ta đập nhanh lắm.”

Giang Hoài Cẩn phản ứng lại, giận không kiềm nổi, “Hoang đường! Xuống ngay!”

Hà Yến chẳng những không xuống, ngược lại càng đè chặt y, “Vương gia... việc này không thể theo ngài được.”

Mắt phượng của Giang Hoài Cẩn hàm độc, “Hà Yến... cho dù không được thích hơn, tốt xấu gì ta cũng là Vương gia, người lại to gan đến mức này, thật sự là...”

Hà Yến lời mảnh lụa tơ tằm bên cạnh nhét vào miệng y, lật người y lại, đè chặt lấy, “Vương gia, đừng nói người, ngay Hoàng đế hiện tại làm việc cũng phải xem sắc mặt Hà gia ta, làm sao hấn dám vì một tiểu Vương gia như người, đối nghịch với Hà gia ta.”

Giang Hoài Cẩn nằm sấp trên giường, bị Hà Yến bẻ ngược tay lại, miệng “ư ư”, không nói được nửa câu.

Chờ Hà Yến đem vật căng cứng kia đẩy tới chỗ mật ở phía sau, lúc này Giang Hoài Cẩn mới biết giữa nam và nam làm như thế nào.

Quả thực là vô cùng nhục nhã.

Đường đường Vương gia Đại Bình, bị một nam nhân tiến vào chỗ bần kia, lại đè dưới thân đâm vào, thật sự khó lòng chịu nổi.

Cảm giác ghê tởm trào lên, Giang Hoài Cẩn nôn khan, bị một cục vải chặn kín, nôn không được.

Hà Yến gương mặt cười, “Vương gia đừng sợ, sẽ không đau lắm đâu.”

Dứt lời, liền thúc mạnh vào.

Giang Hoài Cẩn bỗng rùng mình một cái, toàn thân run rẩy, đau đớn co lại.

Hỉ Liên ngồi trên ghế tử đàn, đang mơ màng, thình lình nghe thấy âm thanh rất nhỏ phía sau, như nước nổ, lại như kêu cứu, đứt quãng, tựa hồ nghẹn trong cổ họng.

Choàng mở mắt ra, Hỉ Liên bấy giờ mới kịp phản ứng, vội vàng đứng dậy, bước nhanh tới long tháp.

Giơ tay vén màn, sau đó Hỉ Liên thở phào ra.

Bên trong chỉ có Hoàng thượng, không có chuyện gì cả.

Hỉ Liên hơi khom lưng, nhờ ánh nến lơ mờ, ngấm người trên long tháp.

Mây rậm nhú chặt, hoảng sợ muốn chết.

Như gặp ác mộng.

“Hoàng thượng...” Hỉ Liên gọi cực khẽ, “Hoàng thượng...”

Đang gọi thì đôi mắt phượng nhắm chặt chợt mở ra, oán độc như rắn phun nọc.

Hỉ Liên bị một đôi tay bóp chặt cổ, thoát lực nghiêng lên long tháp, trên mặt nổi đầy gân xanh.

Nguyên Kinh khuôn mặt trắng bệch y hết thi thể, mở to mắt, như gặp ma chướng, liều mạng siết chặt các ngón tay.

Hỉ Liên mắt lồi lên, lưỡi thè ra, cơ hồ tắt thở.

“Khụ khụ khụ... Hoàng... Hoàng...”

Chờ thấy rõ người rỗng trước mắt, Nguyên Kinh như hoàn hồn buông tay ra, nhưng cơn giận vẫn chưa tiêu hết, “Người đâu-“

Hỉ Liên xụi lơ thở hồng hộc, “Hoàng thượng...”

Trên khuôn mặt nhợt nhạt của Nguyên Kinh dày đặc sát khí, “Đi, lời kẻ trong Họa Vũ cung ra cho trẫm... Giảo sống! Phanh thầy!”

Hỉ Liên đỡ hơn, lau mồ hôi lạnh vã ra đầy đầu, bất tự giác nói một câu, “Hoàng thượng, chẳng qua là mơ mà thôi...”

“...”

“Tĩnh dậy là hết.”

Nguyên Kinh giật mình, lẩm bẩm: “Tĩnh...”

Trong lòng lại nghĩ về giấc mộng vừa nãy, nghĩ người nọ đã chết, ác mộng cũng qua rồi.

Còn lại kẻ hiện tại, bị mình khoét sạch thần trí, không bao giờ là kẻ trước kia nữa.

Nghĩ vậy, trong lòng Nguyên Kinh thoải mái hơn rất nhiều.

Canh năm, gà gáy sương mờ.

Bên ngoài vẫn tối đen như mực.

Xuân Bảo dưỡng hết nửa tháng, vết thương trên mông cuối cùng đóng vảy, sắp khỏi hẳn.

Thế là lại bắt đầu cả ngày chui vào phòng Hoài Hoài.

Lại nói ngày hôm đó, Hoài Hoài mới dùng bữa, Xuân Bảo liền vào phòng, “Hoài Hoài, ta nghĩ ra rồi.”

Hoài Hoài đang buồn chán, nhìn thấy Xuân Bảo cũng có tinh thần hẳn, “Nghĩ ra cái gì?”

Xuân Bảo cẩn thận trèo lên giường lò, “Chính là người trong lòng người đó.”

Hoài Hoài rất cảm động, “Xuân đệ, người thật có tình nghĩa.”

Dứt lời, lại liếc người chết không chút nhúc nhích trên giường, châm chọc: “Không như ai kia... chẳng trọng nghĩa gì cả...”

Xuân Bảo bỗng nhiên thu lại nét cười trên mặt, nghiêm túc hơn, “Hoài Hoài, kỳ thực ta không phải họ Xuân.”

Hoài Hoài sửng sốt, “Vậy người họ gì?”

Xuân Bảo nhìn bốn phía một cái, hạ thấp giọng, “Họ Trương.”

Hoài Hoài buống mí mắt, “Người lại tên là Trương Xuân Bảo...”

Xuân Bảo lắc đầu, “Cũng không phải, chẳng qua họ Trương thôi, tên thì vẫn chưa nghĩ được, ‘Xuân Bảo’ chỉ là công công trong cung đặt cho dễ gọi thôi.”

Hoài Hoài xúc động lây, “Cũng phải, như ta đây, ta họ Hà, cũng chưa nghĩ được tên, Hoài Hoài này chẳng biết do ai đặt, chỉ là gọi thuận tai thôi.”

Dứt câu, hai người bốn mắt nhìn nhau, càng lúc càng gần.

Xuân Bảo chợt phản ứng lại, che người mình, “Chẳng phải người đã có người trong lòng rồi sao...”

Hoài Hoài chẳng qua muốn dậy chỉnh lại tất, nghi hoặc nhìn Xuân Bảo một cái, “Đúng vậy, thì sao?”

Xuân Bảo đã hiểu, không nói gì nữa, chỉ im lặng bưng bát thuốc trên bàn lên uống sạch.

Hoài Hoài hỏi: “Không phải người nói nghĩ ra người nọ là ai rồi sao?”

Xuân Bảo vỗ đầu, “Xem ta suýt nữa quên mất. Ta vắt óc suy nghĩ nhiều ngày mới ra, người kia có thể ra vào hoàng cung, còn có nhiều thị vệ trông chừng, nên là một Vương gia, lần này vào cung, nhất định là tới thăm mẫu phi, Hoàng thượng liền hạ lệnh cho nhiều người coi ý.”

“Vậy mà là Vương gia...” Hoài Hoài khá đắc ý, “Mất ta tốt thật...”

Lại đột nhiên sực nhớ ra, “Thế mẫu phi y là ai?”

Xuân Bảo tiếp tục: “Đây chính là biện pháp ta suy nghĩ ra, nếu có thể tìm được chỗ mẫu phi y ở, chẳng phải ngày nào chúng ta cũng được gặp y.”

Hoài Hoài bước xuống đất, “Thật là biện pháp tốt.”

Dứt lời, liền lôi Xuân Bảo ra ngoài, “Đi, đi tìm mẹ y.”

Mở cửa, hai người co ro ra khỏi phòng, đi thẳng đến cửa cung, Hoài Hoài đẩy thật lực một lúc lâu cũng không mở, nghe thấy ngoài cửa có tiếng lách cách như là bị khóa rồi.

Xuân Bảo bị gió lạnh ngoài trời thổi, lập tức nước mũi lòng thông, “Nghe Du công công nói, bên ngoài toàn là thị vệ canh cửa, không cho ra.”

Hoài Hoài không đáp lời, chỉ kéo Xuân Bảo tới chân tường, “Quả đúng là không ra được, xem chừng chỉ có thể trèo tường thôi.”

Xuân Bảo hít hít mũi, “Bên ngoài bức tường này không có người?”

Hoài Hoài nói: “Ai mà biết, nếu có người, chúng ta lại trèo về là được.”

Xuân Bảo ngửa đầu, híp mắt nhìn đầu tường cao vút kia, “Cao quá...”

Hoài Hoài: “Không sao, ta nâng ngươi ra.”

Xuân Bảo lắc đầu, “Không được, ta sợ độ cao, cho dù người đưa ta lên đầu tường, ta cũng không dám xuống.”

Vừa dứt lời, liền cúi đầu tìm kiếm chân tường xung quanh.

Hoài Hoài khó hiểu, “Người tìm gì thế?”

Xuân Bảo khom lưng, cẩn thận xem xét chân tường, “Nhìn xem có lỗ chó không.”

Hoài Hoài nói: “Dù muốn tìm, người cũng nên tìm hết hai đầu chân tường, cứ nhìn chăm chăm một chỗ làm chi, hơn nữa chỗ đó rõ ràng không có lỗ mà.”

Xuân Bảo gật đầu, “Cũng đúng.”

Sau lại nhích một bước, ngồi xổm xuống bởi tuyết đọng, tiếp tục tìm. Hoài Hoài co tay vào tay áo, “Từ lúc ta ở đây, Họa Vũ cung này chưa bao giờ có sinh vật nào khác ngoài người, thì đào đâu ra lỗ chó.”

Xuân Bảo đứng thẳng dậy, nhìn Hoài Hoài một cái, “Tìm được rồi.”

Hoài Hoài nghe vậy, theo tay Xuân Bảo chỉ nhìn chân tường, quả thật có một cái lỗ thiếu mấy viên gạch.

Xuân Bảo rất đắc ý, “Ta đã bảo mà...”

Hoài Hoài lúng túng nói: “Người đúng là may mắn.”

Xuân Bảo xắn tay áo nằm rạp xuống đất, đem đầu nhắm ngay lỗ, dốc hết sức chui qua.

Lại nói Xuân Bảo này người gầy, muốn chui ra vốn cũng không tốn sức lắm, chỉ tiếc gã trời sinh bụng to, vì thế khó khăn chui tới giữa chừng liền bị kẹt lại, không sao qua nổi...

Xuân Bảo hai tay cào đất ngoài tường, dùng hết sức lực bình sinh mà vẫn chẳng nhúc nhích mấy may.

Bất đắc dĩ đành cầu cứu Hoài Hoài, “Hoài Hoài, giúp ta một tay.”

Hoài Hoài nhìn Du công công đứng phía sau một cái, hơi luống cuống.

Xuân Bảo trong lỗ chó thở hồng hộc như bà đẻ, vừa ra sức quẫy đạp vừa gọi Hoài Hoài, “Mau kéo ta ra, bằng không hồi nữa dẫn lão hoạn quan đó tới, hai ta đều chạy không được.”

Du công công nghe vậy, bỏ việc trong tay xuống.

Xách xẻng xúc tuyết ở chân tường tiến lại.

16. Chương 16: Xuất Cung

May mà Hoài Hoài phản ứng mau, giằng co một lúc lâu mới đoạt được xẻng.

Du công công mặc dù ánh mắt oán độc song không nói lời nào.

Suy tư hồi lâu, nảy ra một kế, liền quay người đi.

Hoài Hoài thở phào một hơi, lời Xuân Bảo ra khỏi lỗ chó, “Không qua được bao nhiêu phải không?”

Xuân Bảo phỉu tuyết trên người, đáp một nẻo, “Vẫn là người khỏe, nếu đổi thành người, hẳn có thể thoải mái bò ra thôi.”

Hoài Hoài lắc đầu, “Ta to con, nhất định chui không ra, người cũng chui không ra, chỉ có thể treo tường với ta thôi.”

Xuân Bảo vội nói: “Người cho ta thời gian hai ngày, ta phải ăn nhiều cơm, luyện thân thể cho khỏe, mới có sức chui ra ngoài.”

Hoài Hoài nghe lời này của Xuân Bảo cứ cảm thấy không đúng lắm, lại thật sự nghĩ không ra không đúng chỗ nào, liền đáp một tiếng: “Được, đợi người thêm hai ngày nữa.”

Xuân Bảo vui mừng cảm ơn, quay người đến tiểu trù phòng tìm cái ăn lấy sức.

Hai ngày kế tiếp, Xuân Bảo ngày ngày ăn căng bụng, ăn xong liền tới chân tường chui lỗ chó, gào cả buổi sáng như giết heo, lại được Hoài Hoài lời về.

Do Xuân Bảo gây ra động tĩnh thật sự quá lớn, đến mức tất cả cung nhân Họa Vũ cung này đều nhìn thấy hết, lại thấy Du công công cả ngày đào bùn tìm gạch, liền đều hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Tới ngày thứ ba, Xuân Bảo hơi nhụt chí, nghĩ mình ăn hai ngày liền chỉ béo lên chứ chẳng khỏe hơn, thật sự lãng phí lương thực, thương tâm muốn chết, cả ngày nằm gục trên giường lò, bất tự giác ngay cả bụng cũng đói móp lại.

Chờ hận xong, khóc xong, Xuân Bảo vẫn cảm thấy không cam lòng, chỉ muốn liều một lần cuối cùng.

Vừa nghĩ đến đây, Xuân Bảo bật dậy, tìm đến trước cái lỗ kia.

Còn chưa kịp dùng sức thì đã nhẹ nhàng chui qua.

Xuân Bảo mừng rỡ, lại vội vàng chui về, vung tay hô to, “Trời cũng giúp ta-“

Trong lúc mừng vui khôn xiết, lại không nhìn thấy Du công công phía sau đã sớm chuẩn bị đủ bùn và gạch vụn, nhân lúc gã tìm Hoài Hoài báo tin vui, lấp kín cái lỗ đó.

Chờ Hoài Hoài và Xuân Bảo vui mừng từ trong nhà đi ra, vừa vận dụng phải Du công công dẫn mấy tiểu thái giám hăng say làm việc.

Hoài Hoài nhìn Xuân Bảo một cái, “Bị mất rồi...”

Xuân Bảo ảo não vạn phần, “Đến chậm một bước...”

Hoài Hoài nói: “Xem ra chỉ có thể treo tường.”

Xuân Bảo suy tư hồi lâu, lại lóe linh cơ, “Tìm một chỗ có cây ở ngoài cung để treo được không?”

Hoài Hoài nói: “Chúng ta đang ở trong cung, làm sao tìm được chỗ có cây ở ngoài cung?”

Đáy mắt Xuân Bảo hiện ra một chút khinh bỉ, “Việc này thì có gì khó, người cao như vậy, ngửa đầu nhìn là được.”

Hoài Hoài nghe vậy nhìn quanh bốn phía một lúc lâu.

Lại nói Họa Vũ cung này nằm ở chỗ hẻo lánh trong hậu cung, sâu thẳm tĩnh mịch, là nơi xưa kia thái phi tĩnh dưỡng lúc tuổi già.

Cho nên cây cối tốt tươi hơn hành cung của phi tần rất nhiều.

Hoài Hoài chẳng mất bao nhiêu sức đã tìm ra một gốc cây, chỉ cho Xuân Bảo, “Tới đó đi.”

Xuân Bảo dõi nhìn hồi lâu, ra vẻ thâm trầm, “Như thế, chính là vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu gió Tây.”

Hoài Hoài nói: “Ta cảm thấy nên là gió Đông.”

Xuân Bảo nhìn hẩn một cái, “Thôi, cứ theo người vậy, người hãy chờ ta một chút, đợi chuẩn bị thỏa đáng hết, chúng ta cùng trèo tường.”

Hoài Hoài khá khó hiểu, “Người lại diễn vở gì vậy?”

Xuân Bảo quay người, còn chưa đi mấy bước, “Trên người người có dư dây lưng không?”

Hoài Hoài nói: “Không đừng ta đeo nhiều dây lưng trên người làm chi, trong nhà thì có rất nhiều, người muốn bao nhiêu?”

Xuân Bảo gơ ba ngón tay, “Hai là được.”

Hoài Hoài gật đầu, “Để ta đi lấy cho người.”

Du công công đem ngói vụn lần trước Hoài Hoài đập rơi bít hết vào cái lỗ kia, trát bùn lên, song vẫn thiếu một ít.

Thái giám trát bùn bên cạnh thấy thế nói: “Công công, xong rồi.”

Du công công dùng tay áo chùi mồ hôi rịn ra trán, “Xong cái đầu người! Người nghĩ ta bị mù hả?”

Thái giám kia nói: “Hết gạch rồi, lấy gì làm?”

Du công công chưa từ bỏ ý định, “Nếu bỏ dở giữa chừng, sợ rằng tên ngốc kia vẫn sẽ nhắm tới chỗ này, chỉ có thể bít hết lỗ này, mới có thể dẹp ý nghĩ của họ.”

“Công công, không bằng tìm vài vật khác, miễn cứng là được.”

Du công công suy tư một lúc lâu, nghĩ vật cứng trong Họa Vũ cung này hoặc quá to hoặc quá quý, chẳng có cái nào hợp ý, nhất thời về mặt đây ưu sầu.

Một thái giám khác đột nhiên cười tít mắt khiến mặt đầy nếp nhăn, “Công công, ta đã nhớ ra một thứ tốt.”

Du công công đỡ thất lưng, chậm rãi đứng dậy, “Thứ gì người hãy nói nghe xem.”

Thái giám nhe hàm răng vàng, “Chăn của Xuân Bảo vừa chua vừa hôi, cứng muốn chết, ban đêm chẳng ai muốn ngủ kể gã, xoay người một cái là như đụng phải bàn, thật sự khó chịu, chỉ bằng công công đem chăn gã tới đây, sau đó đổi giường khác cho gã là xong.”

Du công công đang định bác bỏ, trong đầu bỗng nhớ tới ngày ấy mới đón Xuân Bảo lại đây, cuộn chăn của Xuân Bảo quả thật cứng như đá, liền vội vàng về phòng lấy tấm chăn hơi mới, đi tới gian phòng kẻ kia.

Vừa mở cửa, còn chưa kịp đặt chăn lên giường, liền nghe sau cửa có vài tiếng động lạ.

Du công công quay đầu lại, thấy một bóng đen ngồi chồm hổm trước chạn thức ăn tróc sơn, một cục nho nhỏ, co lại một chỗ loay hoay cái gì đó.

“Ai đó? Ban ngày ban mặt lục lọi gì ở đây?” Du công công bỏ chăn lên giường, quay đầu lại hỏi.

Cục kia ngoảnh đầu, một khuôn mặt mắt hí mày nhạt từ chỗ tối chui ra, gồng đến đỏ lên, rất là dữ tợn.

Du công công giật mình lui về sau vài bước, “Người đang làm trò gì vậy...”

Xuân Bảo thở ra một hơi, sắc đỏ giảm đi, gơ vật trong tay lên, “Công công, ta bẻ móc.”

Du công công nhìn kỹ lại, vật trong tay Xuân Bảo không phải cái gì khác, chính là móc dùng mắc màn của Hoài Hoài, lập tức máu nóng bốc lên đầu, tiến lên vài bước, “Nhãi con, lại dám ở đây hại người!”

Xuân Bảo vội vàng ôm đầu, “Hoài Hoài cho ta, nói không cần nữa.”

Du công công không đợi giải thích, giật móc kia khỏi tay Xuân Bảo, tát túi bụi một trận, biến gã thành con quay, lúc này mới dừng tay.

Chờ định thần lại xem mới thấy móc kia đã bị Xuân Bảo bẻ biến dạng, hỏng mất rồi, chỉ có thể chờ Họa Vũ cung giải cấm đi lĩnh cái mới.

Du công công ném cái móc biến dạng xuống đất, hung tợn mắng một câu, lại đi ôm chân của Xuân Bảo.

Xuân Bảo mơ hồ một lúc lâu, thấy Du công công vác chân của mình đi, vội lao tới, “Công công, ta không dám nói dối nữa, móc kia là ta trộm không sai, đừng lấy chân của ta, đêm ngủ lạnh lắm.”

Du công công vác chân, nghe Xuân Bảo nói thế càng tức giận, “Nhãi ranh, thì ra móc kia đúng là ăn trộm...”

Xuân Bảo ôm chân Du công công năn nỉ, “Công công đừng lấy chân của ta, ta sửa là được.”

Du công công đá Xuân Bảo ngã lăn quay, Xuân Bảo kia như là điên rồi, lại lần nữa bò dậy, nước mắt chảy thành dòng, “Công công! Ta không dám nữa, tha cho ta đi.”

Du công công thở dài, tiếp tục mắng: “Muốn chết à, ta chẳng qua đổi chân mới cho người thôi, đắp tảng đá như vậy người cũng ngủ được hả?”

Xuân Bảo nghe thế, lại thút thít một lát, mới hiểu ra, “Đa tạ Du công công chiếu cố.”

Du công công trợn mắt, “Người lúc vô sự bớt mắng ta vài câu là ta rất thỏa mãn rồi.”

Dứt lời, liền hất văng cái tay bần trên đùi, quay người đi bịt tường tiếp.

Xuân Bảo vui mừng đứng dậy nhìn đệm giường, nghĩ Du công công kỳ thực không tệ, trái lại là mình quá khốn nạn.

Ở sau lưng mắng lão là hoạn quan không nói, còn trộm móc giường lão đi gắn cho Hoài Hoài, thật sự hết nói nổi.

Nhớ tới móc, Xuân Bảo vội vàng tìm trên mặt đất một lúc lâu, nhặt cái móc đã bẻ xong lên, lại nhặt một cuộn dây thừng trong góc nhà, đi ra cửa tìm Hoài Hoài.

Thấy Xuân Bảo vào phòng, Hoài Hoài đưa hai sợi dây lưng kia cho gã, “Đây, của người.”

Xuân Bảo không nói gì, chỉ cột hai sợi dây lưng lại, kéo mạnh, “Cũng chắc đó.”

Hoài Hoài hỏi: “Thắt lưng ai to thế, phải cần tới hai sợi?”

Xuân Bảo lắc đầu, ra vẻ thiên cơ không thể tiết lộ, “Chúng ta đi treo tường nào.”

Hoài Hoài ngó móc bên hông Xuân Bảo, “Chẳng lẽ người lại muốn dùng móc này treo ra?”

Đáy mắt Xuân Bảo ánh lên nét hoảng sợ, “Việc này cũng bị người nhìn ra?”

Hoài Hoài nói: “Móc đang đeo trên hông người kìa.”

Xuân Bảo buộc dây thừng vào móc, lại nối dây lưng, “Ta định để người đẩy ta lên tường trước, đến lúc đó ta dùng cái này móc vào cây bên ngoài đu xuống, vậy là có thể bù lại chỗ không đủ trong chiều cao, chờ hết dây, ta cách mặt đất cũng không xa lắm, thả dây thừng nhảy xuống là được.”

Hoài Hoài trầm tư hồi lâu, “Ta đã có thể nâng người lên, đến lúc đó lại đỡ người xuống, chẳng phải là xong?”

Xuân Bảo bị Hoài Hoài hỏi á khẩu, rồi lại không cam lòng, “Đại trượng phu phàm là có thể tự mình làm được, há có thể dựa dẫm hết vào người khác?”

Hoài Hoài nói: “Vậy thì được, đi thôi.”

Hai người ra khỏi phòng tới chân tường, Hoài Hoài nâng Xuân Bảo trên vai, Xuân Bảo giẫm đầu Hoài Hoài, cổ với tới mép tường, chờ nửa người nằm sắp ổn rồi, gã ta tung móc, nhưng cũng chẳng thể móc trúng tán cây kia.

Hoài Hoài bên dưới bị giẫm đen sì hai mắt, “Được chưa?”

Xuân Bảo quăng cả trăm lần cũng không thành, mặt rịn mồ hôi, “Chút xíu nữa thôi.”

“Người với tới đầu tường chưa?”

“Với tới rồi, đang muốn ném móc.”

“Người cứ lên tường trước đi, đợi lát nữa ta giúp người móc vào cây sau.”

Xuân Bảo khó khăn trèo lên tường, bám trên đó mà run, “Được rồi.”

Hoài Hoài khom lưng chạy tới một gốc cây cách đó không xa, còn chưa lên tường đã nghe thấy giọng nói thể lương của Xuân Bảo, “Người chạy xa thế làm gì?”

Hoài Hoài lên cây, dùng chân với tới đầu tường, “Đừng sốt ruột, chờ ta lên sẽ qua tìm người.”

Xuân Bảo chưa thôi hoảng sợ, “Người tới đây nhanh lên, ta sợ độ cao...”

Hoài Hoài khó khăn lên tường, từ từ tiến lại chỗ Xuân Bảo, cầm móc trong tay gãi, dễ dàng móc vào gốc cây bên ngoài.

Xuân Bảo đang định vỗ tay khen ngợi thì người mất thăng bằng suýt ngã, lại vội vàng nằm bò xuống, “Đưa dây thừng cho ta.”

Hoài Hoài kéo kéo dây thừng, thấy móc rất chắc, liền đưa cho Xuân Bảo, “Được rồi.”

Xuân Bảo giơ tay, run rẩy nhận dây thừng, “Móc chắc không?”

Hoài Hoài nói: “Ta thử rồi, hẳn là không sao đâu.”

“Vậy dây lưng người cho ta có chắc không?”

“Mặc một năm, chưa đứt sợi nào.”

“Thế...” Xuân Bảo cũng nghĩ không ra mối nghi khác, “Thế ta nhảy nhé?”

Hoài Hoài nhắc nhở: “Người cứ nắm chặt dây thừng là được.”

Xuân Bảo thở sâu, chậm chậm đứng trên tường, nắm chặt dây thừng nhắm mắt đu xuống.

Thay vì nói là đu, không bằng nói là nhảy.

Vốn là một ý tưởng không tồi, chỉ vì Xuân Bảo chuẩn bị dây thừng thật sự quá dài, mà hết thấy tính toán đều thay đổi.

Hoài Hoài hồi hộp vô cùng, mắt nhìn Xuân Bảo rơi thẳng xuống, bịch một phát cắm vào đồng tuyết.

Dây thừng kia còn một vòng nằm lại trên đầu tường chưa kịp căng ra hết.

17. Chương 17: Vương Gia

Hoài Hoài thấy người trong đồng tuyết ngũ quan biến dạng, lại sợ đả thảo kinh xà nên cố nén không hô lên, rất dỗi bội phục, muốn nhanh nhanh xuống xem thương thế của Xuân Bảo ra sao. Hắn đứng thẳng dậy, nhưng còn chưa kịp nhảy đã sững sờ ở đó.

Ánh dương ảm đạm, bên trong tường cung cổ kính, tuyết mỏng li ti phát phơ.

Trong tường cung đan nhau, cũng không biết trên đường nào, một đội người dừng lại.

Thái giám dẫn đầu vén màn, một người bước xuống kiệu, cao lớn đứng đó, hoài tụ thu dung.

Tuyết li ti bay lả tả khắp bầu trời.

Người nọ cũng vừa khéo ngừng đầu lên nhìn bên này.

Tới lúc mặt trời sắp lặn, Nguyên Kinh cuối cùng đã nghỉ ngơi.

Được Hỉ Liên nhắc nhở, muốn đến chỗ Ninh tần thăm một chuyến, tốt xấu gì cũng là hoài long thai, không thể quá coi nhẹ.

Đoàn người hùng dũng đến Cảnh Tuyên điện, vừa xuống nhuyễn kiệu tuyết liền nhẹ nhàng bay.

Ngẩng đầu lên lại trông thấy tên ngọc kia đứng trên cao nhìn nơi này, si si tịch liêu.

Hỉ Liên thấy Hoàng thượng xuống kiệu, không định vào cung, liền khom lưng nói một câu, “Hoàng thượng, long thể quan trọng, coi chừng bị lạnh.”

Nguyên Kinh đứng đó, đôi mắt đen sẫm dưới nắng chiều phủ một tầng màu hổ phách nhạt, khi thất thần lại có ấn tượng sai là hết sức thâm tình.

Cung nhân Cảnh Tuyên điện đều quỳ trên tuyết mỏng, cúi đầu hạ mắt, chỉ lẳng lặng chờ.

Trong Cảnh Tuyên điện, Ninh tần phục sức lộng lẫy, chờ lâu nôn nóng, được Tử Trúc đỡ ra.

Thấy cung nữ thái giám quỳ đầy trước cửa cung, Ninh tần khựng lại, bụng nghĩ đừng xảy ra chuyện gì, vội vã tiến lên.

Còn chưa đi được mấy bước đã thấy Hoàng thượng không hề nhúc nhích đứng ở cửa, vai động đầy tuyết.

Ninh tần rất đổi nghi hoặc, hơi khom người, “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng...”

Đợi một lúc lâu mà Hoàng thượng cũng chẳng nói gì, Ninh tần đánh bạo nhìn theo ánh mắt y, loáng thoáng trên đầu tường phía xa, vừa như đầu người vừa như quỷ ảnh.

Trái lại Tử Trúc bên cạnh tinh mắt, “Nương nương... tên ngọc kia...”

Chờ Xuân Bảo dưới đất thật sự không chịu nổi phát ra một tiếng kêu khóc thê lương, Hoài Hoài mới hoàn hồn, phản ứng tiếp theo là phát phát tay nói với Nguyên Kinh, “Vương gia – hãy chờ ta một chút.”

Nguyên Kinh nghe mơ hồ, đứng bất động, vẫn nhìn chăm chăm tên ngọc đó.

Hoài Hoài vừa hô, thị vệ canh ở cửa Họa Vũ cung nghe động tĩnh liền vội đi theo tiếng, từ rất xa thấy bóng người đứng trên tường, lập tức rút đao lao tới.

Xuân Bảo nghiêng đầu nhìn thấy thị vệ, tay chân co giật, không sao lật người lại được.

Hoài Hoài cũng sốt ruột, từ trên tường nhảy xuống, lăn hai vòng trên mặt đất, loạng choạng đứng dậy, đi tới kéo Xuân Bảo.

Xuân Bảo gồng hết sức cũng không dậy nổi, “Chạy mau! Ta giả chết là được!”

Hoài Hoài vác Xuân Bảo trên vai, quay người bỏ chạy, “Họ đều nhìn thấy người còn sống, làm sao giả chết đây?”

Xuân Bảo bị vắt trên lưng Hoài Hoài, méo mặt, “Hoài Hoài, cứ kệ ta, sợ là liên lụy người rồi!”

Hoài Hoài vừa chạy vừa nói: “Người cũng không cần quá lo lắng, ta chỉ muốn làm bộ để người ngã chết, lát người phải giả cho giống đó.”

Dứt lời buông tay, Xuân Bảo liền như một bao cát từ trên vai Hoài Hoài trượt xuống đất.

Xuân Bảo rơi xuống đất, co giật một chút, rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Hoài Hoài liều mạng chạy, lòng nghĩ về Vương gia kia, dưới chân như nổi gió.

Thị vệ phía sau chạy tới, hầu hết đuổi theo Hoài Hoài, chỉ còn hai người nhìn tiểu thái giám cuộn mình dưới đất.

“Chết rồi à?”

“Chưa, người không thấy tay thái giám này nắm rất chặt sao, nếu là người chết làm sao có sức nắm tay?”

Thị vệ vừa dứt lời liền thấy tiểu thái giám nọ buông tay, lộ ra bùn đen bên trong.

Thị vệ nhìn nhau hồi lâu, một người nói: “Làm gì đây?”

“Thôi kệ đi, ý bên trên vốn cũng là không cho chủ tử Họa Vũ cung này xuất cung, chứ không cấm túc những người khác, chúng ta cứ đuổi theo người đó thôi.”

Dứt câu, hai người liền chạy tiếp.

Gió cuốn tuyết, rơi lên khuôn mặt xanh tím của Xuân Bảo, hóa thành bọt nước lỏng lách.

Xuân Bảo cố nhồm người dậy, ô sa trên đầu đã sớm không biết tung tích, búi tóc cũng lệch qua một bên, rơi xuống vài lọn, trông hết sức tiêu tụy.

Thở dài, Xuân Bảo cố nén đau đớn khắp người, “Sớm biết vậy... Ta đã chẳng tốn sức thế này...”

Nhìn thị vệ phía sau mỗi lúc một gần hơn, trong lòng Hoài Hoài rất buồn bã.

Khi này đứng trên cao, vừa vặn có thể trông thấy Vương gia, nhưng xuống đất lại hoàn toàn không biết đi đâu tìm y, chạy một hồi như vậy, cũng chẳng qua là mò bừa thôi.

Hoài Hoài thở hổn hển, đứng trước ngõ cụt, chầm chậm quay người lại.

Thị vệ đối diện bước chậm lại, từ từ tụ tới.

Nguyên Kinh hạ mắt, phất đi nhưng tuyết trên vai.

Thong thả đi vào Cảnh Tuyên điện.

Mọi người thở phào một hơi, đi theo vào cung.

Bên tai vang lên một tiếng hô, như muốn xé toang giá lạnh xung quanh.

“Vương gia-“

“Vương gia – người ở đâu?”

Nguyên Kinh khẽ nâng mi mắt lên, lệ khí bắn ra.

Hỉ Liên nhận ra giọng nói ấy, không khỏi rùng mình, nhìn Ninh tần.

Lại nói Ninh tần kia, đương nhiên trong lòng tức giận, nhưng không ngốc, biết rõ tâm tư Hoàng thượng, liền hô khẽ một tiếng, ra vẻ nhất gan yếu đuối.

Tử Trúc bên cạnh vội đỡ lấy Ninh tần, một câu “Nương nương coi chừng long thai,” cũng khá giống tâm ý nàng.

Nguyên Kinh bỗng nhiên ôn nhã nở nụ cười với phi tử xinh đẹp quyến rũ kia, nhưng vẫn lạnh như băng.

“Hỉ Liên-“

Hỉ Liên vội vàng tiến lên, “Có nô tài.”

“Bắt tên đó lại...”

Ninh tần nhìn Nguyên Kinh, hơi há miệng, nín thở chờ đợi.

Nguyên Kinh dừng một chút, đột nhiên quyết định, “Phạt quỳ ba ngày.”

Đáy mắt Ninh tần tối đi, ngoài mặt lại vẫn tươi cười xinh đẹp, đón Nguyên Kinh vào.

Trời tối mây thấp.

Hoài Hoài bị mấy thị vệ thái giám dẫn đến thiên điện tối tăm đổ nát.

Thanh đồng lô đỉnh, phật phướn lãnh hương.

Hoài Hoài hì hục một buổi trưa rất mệt, lại thêm thương tâm tội cùng, cả người ỉu xiu, bị hai thái giám dẫn tới quỳ lên bồ đoàn giữa phòng, xụi lơ thành một đồng.

Đang buồn ngủ, lại thấy mấy thái giám kia cầm một cái bồ đoàn tới.

Sau khi mấy thái giám kia đi khỏi, Hoài Hoài lại nghe bên ngoài có tiếng chân bước nhẹ, cùng tiếng kéo nặng nề.

Hoài Hoài ngáp một cái, dấy mắt đỏ hoe.

Thị vệ tiến vào tay phải ở đằng sau, kéo tóc một người. Người nọ hướng mặt lên trời, trên xiêm y là từng vệt nước ẩm ướt, mặc thị vệ kia lôi tới, quỳ trên bồ đoàn, cúi đầu không nhúc nhích.

Sắc trời quá tối thế nên Hoài Hoài căn bản không thấy rõ là ai, dựa lên người đó chìm vào giấc ngủ say.

Trong mơ, Vương gia trong lòng đang đứng trước mặt mình, y phục hoa quý, phong độ phiêu phiêu.

Hoài Hoài vội vàng tìm một dòng sông nhỏ rửa tay, lau lên vạt áo cho khô, tiến tới nắm tay y, “Vương gia, tìm được người rồi.”

Đôi mắt phượng hơi cong của Nguyên Kinh lấp lóe ánh sáng, “Tìm ta có chuyện gì?”

Hoài Hoài đỏ ửng mặt, tim đập như trống, “Vương gia, người đẹp thật...”

Nguyên Kinh hơi nhếch môi, “Thế à.”

Hoài Hoài mừng ra mặt, “Người xem hai ta thật có duyên, không chỉ trùng tên, mỗi lần ta ra ngoài còn đều có thể gặp được Vương gia.”

Giọng Nguyên Kinh ấm áp như ngọc, “Cũng phải.”

Hoài Hoài nghe vậy, cảm thấy thời cơ đã đến, đột nhiên quỳ dưới chân Nguyên Kinh, nắm chặt bàn tay gầy lạnh kia, “Vương gia, ta thích người, cả ngày nhớ người...”

Trường sam màu vàng bị gió thổi tung bay, vùng chân mây Nguyên Kinh thanh hoa cao quý.

“Thì thế nào?”

Hoài Hoài ngửa đầu nhìn người nọ, gập đôi mắt trong veo kia, chỉ cảm thấy lòng ngọt như uống cam tuyền, “Vương gia, người đi theo ta đi, ta nhất định đối xử tốt với người...”

Thần sắc Nguyên Kinh hơi sầm xuống, “Không được, trước kia người đối xử với trẫm không tốt.”

Hoài Hoài sững sốt, gãi đầu, “Trước kia? Làm gì có, ta mới biết Vương gia thôi mà?”

Mặt Nguyên Kinh dày đặc tử khí, “Người đã quên hết rồi...”

Sau đó rút tay ra, hung tợn bóp cổ Hoài Hoài, “Trẫm không quên được, vĩnh viễn không quên được... Trẫm vừa nghĩ đến, là hận không thể băm vằm người ra.”

Hoài Hoài đứng dậy, kéo mạnh Nguyên Kinh vào lòng, “Vương gia, ta biết người cũng thích ta mà.”

Nguyên Kinh cứng đờ, giận dữ nói: “Bậy bạ!”

Hoài Hoài nói: “Người xem, người lại cầm lòng không được tới ôm ta rồi.”

“Đó là trẫm cầm lòng không được muốn bóp chết người...”

“Vậy thì, cuộc hôn nhân này cứ quyết định thế đi.”

“... Láo xược!”

“Quả thật là trời cao tác hợp, đất tạo một đôi, đến lúc đó mời Xuân Bảo tới uống rượu mừng, kêu gã hát một đoạn kịch cho người nghe...”

“... Cút!”

Canh năm hừng sáng.

Hoài Hoài nhắm mắt toét miệng, thỉnh thoảng cười ngậy ngô, “Tuyệt quá, tuyệt quá...”

Lại chu môi ần tới hư không, lập tức ngả đầu tỉnh dậy.

Trong không khí thoang thoang mùi nhang lành lạnh.

Xuân Bảo co ro ngủ say trên bồ đoàn bên cạnh, miệng liên tục nhai không, như là lại ăn món gì ngon.

18. Chương 18: Mật Mưu

Hoài Hoài sững sốt, lay Xuân Bảo dậy, “Xuân Bảo? Sao ngươi lại ở đây?”

Xuân Bảo dụi đôi mắt nhập nhèm ngái ngủ, nhìn Hoài Hoài, “Hôm qua ta rơi từ trên đầu tường xuống, toàn thân rã rời, lại nghe thị vệ kia nói, Họa Vũ cung cấm túc vốn không liên quan đến ta. Ta liền muốn về cung, phải tội chân không nhanh nhẹn, chỉ có thể bò về, ai ngờ còn chưa bò xa thì đã bị thị vệ bắt lại, nói cái gì mà Hoàng thượng có khẩu dụ, ai chạy bắt hết lại phạt quỳ, nói ta cũng coi như chạy ra, liền bắt tới đây.”

Hoài Hoài thở dài, “Là ta liên lụy ngươi.”

Xuân Bảo lắc đầu, lau nước mũi, “Đây đều là mệnh.”

Thái giám canh bên ngoài nghe động tĩnh mở cửa vào gầm lên, “Quỳ ngay ngấn hết cho ta, nếu có nửa điểm không theo quy củ, đó chính là kháng chỉ bất tôn, phải rơi đầu.”

Xuân Bảo nghe vậy vội quỳ thẳng lên, chờ thái giám kia đi ra, bỗng nhiên thất vọng ra mặt, “Hổng rồi!”

Hoài Hoài quỳ ngay ngấn lại, “Sao vậy?”

“Quên nhờ thị vệ kia nhắn Du công công, cho lão biết chúng ta ở đây, không biết trong thời gian phạt quỳ này, ai đưa cơm cho chúng ta đây.”

“Chúng ta đang bị phạt, há có người đến đưa cơm,” Hoài Hoài nói, “Nhưng cũng không chắc được, chi bằng đợi thái giám canh chừng kia vào, ngươi hỏi một câu là được.”

Xuân Bảo nghe vậy liền ghé cổ rên rỉ, khiến thái giám canh cửa phải đi vào, “Gào cái quỳ gì thế, còn gào coi chừng ta xé nát miệng ngươi.”

Xuân Bảo quay đầu lại nhìn thái giám nọ, “Công công, ngươi có biết Du công công của Họa Vũ cung không?”

Thái giám kia nhướn mắt, mũi hừ khế một tiếng, “Biết thì thế nào?”

Xuân Bảo nói: “Thế nhờ công công thông báo một tiếng, ta và Hoài Hoài đang ở đây, đến lúc đó nhớ mang nhiều cơm, nếu để Hoài Hoài đói xỉu thì không được đâu.”

Thái giám canh giữ: “Vậy ngươi là ai?”

Xuân Bảo đáp, “Tiểu Quế Tử.”

Thái giám kia thoát tiên sững sốt, sau đó chống nạnh mắng: “Nghe tên cũng biết ngươi là một tên gốc, đến nước này rồi còn muốn ăn, ăn ông nội ngươi chứ ở đó mà ăn!”

Dứt câu quay người ra ngoài, cửa đóng cái rầm, không còn động tĩnh khác.

Hoài Hoài trừng vẻ mặt đã sớm liệch được, “Ta đã nói mà...”

Xuân Bảo đột nhiên tuyệt vọng tột cùng, “Hoài Hoài, chúng ta phải quỳ mấy ngày?”

Hoài Hoài nghĩ một lát, “Lúc bị bắt, ta nhớ mang máng có một thái giám nói là ba ngày.”

Xuân Bảo hơi bình tĩnh lại, “May mà không dài lắm, ta còn chịu được...”

Sau đó bỗng nhiên nhớ tới, “Tại sao chúng ta bị phạt quỳ?”

Hoài Hoài lắc đầu, “Không biết.”

Xuân Bảo thở dài, “Thật đúng là họa trời giáng, khó khăn chạy ra, việc không hoàn thành lại còn bị nhốt.”

Hoài Hoài nói: “Ta lại cảm thấy rất tốt, ta đã gặp Vương gia.”

Mắt Xuân Bảo sáng lên, “Thật sao?”

Hoài Hoài gật đầu, “Đương nhiên.”

“Nói chuyện rồi?”

“Không có, chỉ gặp lướt qua một cái rồi không thấy nữa.”

Xuân Bảo nói: “Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách. Người nghĩ xem, hoàng cung này lớn như thế, luôn dựa vào vận may để gặp thì thật sự không ổn chút nào, chúng ta nên nghĩ một biện pháp để có thể thường gặp y.”

Hoài Hoài nói: “Quả thật thế, ta đang nghĩ lần sau gặp mặt phải hỏi xem y sống ở đâu, để có thể thường gặp y.”

Xuân Bảo lắc đầu, “Không được, y sẽ không ở trong phòng cả ngày, luôn phải đi lại khắp nơi, chỉ biết chỗ ở là vụn vụn không đủ, có thể nắm giữ hành tung mới là mấu chốt chiến thắng.”

Hoài Hoài để ánh mắt không điểm dừng, “Nhưng việc này rất khó...”

Xuân Bảo nói: “Đừng ồn ào, để ta nghĩ lại xem.”

Hoài Hoài nghe vậy vội vàng ngậm miệng, chờ Xuân Bảo lần thứ hai lên tiếng.

Xuân Bảo vắt óc suy nghĩ cả ngày, đến khi mặt trời sắp lặn mới mở miệng.

“Xong!”

Hoài Hoài hai đầu gối đau nhức, vẻ mặt mệt mỏi, “Sao nghĩ lâu vậy, trước đây người nghĩ rất nhanh mà.”

Xuân Bảo khoát tay, “Lần này ta nghĩ rất nhiều biện pháp, cho nên hơi tốn thời gian.”

Hoài Hoài giật mình: “Nhiều thế cơ à?”

Xuân Bảo đắc ý gật đầu, “Tất nhiên, ta nhiều lần so đối, lần lượt loại bỏ, cuối cùng chọn ra một biện pháp tốt nhất, bảo đảm hữu dụng.”

Hoài Hoài rất đổi cảm kích, “Xuân đệ nghĩa trọng như vậy, bảo ta phải báo đáp làm sao...”

Xuân Bảo nói: “Không cần khách khí, chẳng phải người cho ta hết thuốc bổ à.”

Hoài Hoài hỏi: “Rốt cuộc là biện pháp gì?”

Xuân Bảo ra vẻ cao thâm, “Nghĩ kỹ lại thì việc này cũng không khó, người muốn biết hành tung Vương gia kia, thì chỉ cần một vật.”

Hoài Hoài dăm dăm nhìn ngón tay Xuân Bảo giơ ra, “Vật gì?”

Xuân Bảo hạ thấp giọng, “Trước kia ở ngoài cung ta đã nghe nói mũi chó nhạy bén dị thường, chúng ta tìm một con chó dẫn theo, cho súc sinh kia ngửi chẳng phải là xong.”

Hoài Hoài thần sắc nặng nề, “Ta chưa từng gặp trong cung có súc sinh sống nào, càng khỏi nói tới chó...”

Xuân Bảo vỗ vỗ ngực, “Ta từng thấy ở ngự thiện phòng rồi, họ nói Diệp phi thích ăn thịt chó, ngự thiện phòng ngày nào cũng chuẩn bị chó sống, ta tới trộm một con là xong.”

Hoài Hoài vui không nổi, “Thế cũng cần cho chó ngửi mùi Vương gia trước, nếu y sợ không cho súc sinh đó tới gần thì phải làm thế nào?”

Xuân Bảo nói: “Ta sớm nghĩ thay người rồi, cũng không cần con chó đó tới ngửi, chỉ cần một vật trên người Vương gia là được.”

Hoài Hoài vui vẻ khen: “Đây quả là một chủ ý hay.”

Xuân Bảo hỏi ngược lại hẳn, “Người kiếm bằng cách nào?”

Hoài Hoài không lo lắng, “Lần sau gặp mặt xin y là được.”

Xuân Bảo bĩu môi, “Lại nói mấy lần gặp mặt này, ngay cả thân y mà người cũng chưa tới gần được, nói gì tới một món đồ, nếu y không cho người phải làm thế nào?”

Hoài Hoài lập tức ủ rũ, “Cũng phải ha... Nếu y không cho, ta chung quy không thể đi cướp.”

Xuân Bảo cau đôi mày lưa thưa, “Nhiều lúc, con người ta đều bị ép bất đắc dĩ.”

Hoài Hoài nhìn Xuân Bảo một cái, “Ý người, thật sự là cướp à?”

Xuân Bảo nói: “Chỉ một lần này, không còn lần sau.”

Hoài Hoài lắc đầu, “Không được, nếu ta cướp đồ của y, y nhất định ghi nhớ trong lòng, coi ta là kẻ cắp, chẳng phải hoàn toàn ngược lại?”

Xuân Bảo nói: “Có ta đi cùng người mà, đến lúc đó người đẩy mọi tội lỗi cho ta là được.”

Hoài Hoài nghe vậy khá động tâm, “Người hãy nói xem, cướp như thế nào?”

Xuân Bảo nắm chặt tay, thần sắc nghiêm trang, “Chờ người nọ tách riêng ra, ta liền đóng giả kẻ điên xông tới bứt tóc y!”

Hoài Hoài nhìn Xuân Bảo, “Chẳng lẽ bứt tóc y mang về cho chó ngửi mùi?”

Xuân Bảo lắc đầu, “Không phải, mà là khi ta túm tóc, người thừa cơ tiến lên móc trộm khăn tay của y, đến lúc muốn gặp y, người đem khăn cho chó ngửi một lúc là có thể tìm y.”

Hoài Hoài thoáng chần chừ, “Làm vậy được không?”

Xuân Bảo quả quyết: “Ta nghĩ suốt một ngày rồi, chắc chắn vạn vô nhất thất.”

Lại tiếp: “Trước mắt chỉ chờ quay về Họa Vũ cung, sau đó người giải trừ cấm túc là hành động.”

Bảy ngày sau.

Ngự thư phòng.

Nguyên Kinh liên tiếp mấy ngày chưa hề chớp mắt, quảng thâm đã ngày càng nghiêm trọng.

Hôm nay, Hứa thái y vừa tới thỉnh mạch, quỳ dưới đất nhú mày nói: “Hoàng thượng chính là vất vả lâu ngày thành bệnh, hơi thở không thuận, chờ vi thần kê đơn, tính dưỡng vài tháng nửa năm, mới bảo đảm long thể an khang.”

Nguyên Kinh mặt không biểu cảm, chỉ xua tay nói: “Đi xuống đi.”

Hứa thái y khom người lui ra, Hỉ Liên cầm phương thuốc muốn chạy tới nội y viện, mới ra cửa liền gặp ba bốn vị trọng thần Bình bộ, ai nấy gầy như que sậy, mặt đen sì chờ tuyên triệu.

Lòng Hỉ Liên phát lạnh, vội đưa đơn thuốc cho tiểu thái giám phía sau, quay vào trong.

Nguyên Kinh tuyên mấy người kia vào điện, mới nói mấy câu đã tức giận không thôi.

Mấy lão thần run rẩy quỳ đầy dưới đất, có người lại đương trường mất khống chế gào khóc.

“Hoàng thượng... mất liền hai thành... lão thần tội đáng muôn chết...”

Nguyên Kinh đứng ở một chỗ, bên chân vương vãi mảnh gốm vỡ màu vàng, nước thuốc uồn lượn khắp nơi, cũng không một cung nhân lên dọn.

“Mười vạn tinh binh, không chịu nổi một kích... trên trăm vạn lượng quân hưởng cũng có đi không về...” Nguyên Kinh nhếch môi thành một nụ cười châm chọc, nụ cười ấy không một chút nhân khí, lạnh buốt thấu xương, “Các người... lại có ai không đáng chết...”

Hỉ Liên lơ đãng liếc thấy ngón tay Hoàng thượng hơi buông xuống, khớp xương rõ ràng, dính một chút đỏ tươi, lập tức quỳ xuống đất, “Hoàng thượng... tay người...”

Tử khí trên mặt Nguyên Kinh dần dày hơn, y không thèm nhìn, chỉ đại thần quỳ dưới đất, “Cút, tất cả cút hết cho trẫm.”

Hai người trong đó nghe vậy liền bò dậy, nơm nớp lo sợ lui ra sau.

Người lớn tuổi nhất vẫn nằm rạp dưới đất, kêu khóc không thôi, “Lão thần chỉ cầu được chết... mong Hoàng thượng thành toàn...”

Nguyên Kinh chụm hai ngón tay lại, sắc đỏ tươi kia càng đậm hơn, “Người cho là trẫm không muốn lấy cái mạng tiện của người, lúc nên lấy, trẫm tự khắc sẽ không nương tay.”

Lão thần kia đầu dán xuống đất, xụi lơ như tê liệt, không mảy may nhúc nhích.

Nguyên Kinh chán ghét tột cùng, chỉ cảm thấy ngực ngột ngạt, quay người ra khỏi điện.

Hỉ Liên vội vàng theo sau, lại bị lạnh lùng cự tuyệt, “Trẫm muốn đi một mình, người hãy ở lại đây đi.”

Hỉ Liên mở miệng ngay ra đó, “Hoàng thượng, nô tài đáng chết, nhưng Hoàng thượng một mình ra ngoài... không hợp quy củ tổ tông.”

Nguyên Kinh mặt không chút máu, ánh mắt trống vắng, “Nếu lại có kẻ khuyên can ngăn cản, giết!”

19. Chương 19: Mai Viên

Cảnh Tuyên điện.

Nền đồ chiếu cao.

Nữ nhân trên giường lò mặc váy đuôi viền đỏ tươi, búi tóc cài một cây trâm khảm vàng rủ ngọc, càng quyến rũ rung động lòng người.

Lúc này, đôi mắt phượng trên khuôn mặt phù dung kia nhìn nghiêng cung nữ bên cạnh, “Bắc cương đại bại? Phụ thân thì sao? Có bị liên lụy không?”

Tử Trúc cẩn thận đưa nạng chén canh hầm, “Đây chẳng phải chính là đại nhân nhờ người nhắn cho nương nương, bảo đại nhân ở biên cương hết thấy bình an, nương nương không cần lo nghĩ ạ.”

Ninh tần tư thế ưu nhã nhận chén canh trong tay Tử Trúc, ngửi thử, hớp một ngụm, “Xem ra phụ thân lại tránh không xuất chiến, tuy nói là sợ dẫn lửa thiêu thân mà không đến cứu viện, nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, đám man di này không chắc khi nào sẽ đánh tới thành phụ thân thủ.”

Tử Trúc rất giỏi hầu hạ Ninh tần, “Theo nô tỳ thấy, trước mắt nương nương có thai, hẳn Hoàng thượng sẽ không làm gì đại nhân, tốt xấu gì cũng là quốc trượng, chung quy sẽ nể mặt nương nương vài phần.”

Ninh tần khẽ thở dài, “Người thì biết cái gì, trước mắt là bên phía phụ thân còn yên ổn đấy thôi, chứ nếu thực sự đánh trận thất bại, dẫu bản cung có ngàn vạn bản lĩnh cũng khó cứu phụ thân.”

Dừng một chút, lại tiếp: “Chi bằng nhân bây giờ còn chưa xảy ra chuyện gì, cầu tình với Hoàng thượng, nói phụ thân tuổi già, biên quan khổ hàn, triệu về cho xong việc.”

Tử Trúc cúi đầu, “Nô tỳ ngu dốt.”

Ninh tần bỏ chén xuống, “Hoàng thượng lại mấy hôm rồi không đến – kêu Tiểu Lý Tử đi hỏi thăm một chút xem.”

Tử Trúc không nhúc nhích, “Nương nương, mới nhận được tin tức, nói là Hoàng thượng nổi giận, để mấy đại thần quỳ trong ngự thư phòng, một mình đi ra ngoài.”

Đáy mắt Ninh tần tối đi, “Đi đâu?”

Tử Trúc dĩ nhiên biết tâm tư Ninh tần, liền an ủi: “Vốn không cho ai đi theo, nhưng họ há có thể yên tâm, vẫn bám theo đuôi. Nô tỳ vừa nghe nói Hoàng thượng đã vào Mai viên, không ai dám vào, chỉ chờ ở bên ngoài.”

Ninh tần thở phào, “Đêm hôm mà không ai vào theo à?”

Tử Trúc gật đầu, “Hoàng thượng tối nay đặc biệt nóng giận, đã hạ lệnh, ai tới gần giết chết không cần luận tội.”

Ninh tần đang định lấy bánh trong cái đĩa sứ nhỏ men xanh, tay bỗng khựng lại giữa chừng.

Tử Trúc khó hiểu: “Nương nương?”

Ninh tần thu tay lại, ánh mắt phức tạp, “Kẻ tới gần giết chết không cần luận tội... Chưa chừng sẽ có kẻ xúi quẩy tới...”

Tử Trúc thấy thế, cho cung nhân xung quanh lui ra, “Ý nương nương...”

Ninh tần liếc nhìn nàng ta, tươi cười, “Dù là kẻ ngốc, sợ cũng không thoát.”

Lại nói Hoài Hoài và Xuân Bảo quỳ mấy ngày đêm ở Thanh Cổ điện, sưng cả chân chóng cả mặt, tới ngày thứ ba bị cung nhân Họa Vũ cung khiêng về, nghỉ ngơi bảy ngày mới hoàn toàn hồi phục.

Xuân Bảo từ lúc có thể động dậy thỉnh thoảng chạy tới ngự thiện phòng, muốn tìm một con chó sống.

Đáng tiếc Diệp phi kia do trời lạnh sợ hàn, dạo gần đây thích ăn canh thịt dê, ngự thiện phòng này đã nửa tháng liền không một bóng chó.

Xuân Bảo chờ đến nóng lòng, thấy Hoài Hoài đã được giải cấm xuất cung, mà mình ngay cả con chó cũng không mang về nổi, thật là mất mặt.

Hoài Hoài thúc giục mỗi ngày, Xuân Bảo không chịu nổi, chỉ có thể nhân đêm dắt về một con dê đối phó.

Đêm hôm ấy, thấy con dê này, Hoài Hoài cau mày, “Xuân Bảo, con chó này hơi to.”

Xuân Bảo lúng túng nói: “To cũng rất bình thường, chó của ngự thiện phòng tất nhiên phải béo mới ngon...”

Hoài Hoài lui về sau vài bước, lại chăm chú nhìn kỹ một hồi, “Vả lại, nó cũng không giống chó, mà giống dê hơn...”

Xuân Bảo nói: “Là chó.”

Dứt lời, dê kia liền kêu be be, nhai miệng không.

Hoài Hoài dòm con dê một cái, lại nhìn Xuân Bảo, “Mắt ngươi kém quá, vậy mà cũng nhầm được.”

Xuân Bảo vạ phần kiên định, “Là chó.”

Hoài Hoài nhếch khóe miệng, “Thôi thôi thôi, tốt xấu gì cũng là nó rồi, dù sao thì dê với chó đều là súc sinh, chắc mũi cũng không khác mấy đâu.”

Đang nói bỗng nghe bên ngoài có tiếng động, giọng Du công công qua khe hở từ ngoài vang lên, cách quãng, như là đang xa giao với ai.

Xuân Bảo vội đuổi dê vào buồng, “Đừng để Du công công nhìn thấy, nếu cho lão thấy, ta nhất định không thể thiếu một trận đòn.”

Hoài Hoài đi theo sau, “Người ôm con chó kia lên giường che chắn lại là không dễ bị phát hiện đâu.”

Vừa dứt câu, Du công công liền cùng Tiểu Lý Tử của Cảnh Tuyên điện mở cửa đi vào.

Tiểu Lý Tử kia cầm thực hộp sơn đỏ, đặt trên góc bàn. Mở ra thấy bên trong là mấy món bánh ngọt tinh mỹ, mùi thơm ngào ngạt, làm Hoài Hoài suýt nhỏ nước dãi.

Mặt Du công công chỉ chít nếp nhăn, “Sao Lý công công còn tự mình đem bánh tới cho, ngài cứ gọi một tiếng là ta sẽ qua lấy thôi.”

Tiểu Lý Tử lườm lão một cái, “Công công đừng nghĩ quá nhiều, cứ coi như Ninh tần nương nương sai ta đem tặng đi. Họa Vũ cung con con nào lọt vào được mắt nương nương, lần này ta đến chẳng qua là tò mò muốn thấy chủ tử các người thôi.”

Dứt lời, liền dùng ánh mắt đánh giá Hoài Hoài, “Đây là chủ tử các người? Thật tiếc cho mã ngoài như vậy...”

Hoài Hoài lấy một miếng bánh, “Người là ai?”

Tiểu Lý Tử nghe vậy kính cẩn nói: “Nô tài Lý Đức Thắng, đây là bánh táo hoa mai, ngài nếm có vừa miệng không?”

Hoài Hoài cắn mấy miếng, chỉ cảm thấy thơm ngát, “Không tệ.”

Tiểu Lý Tử nói tiếp: “Đây chính là món bánh sở trường của tiểu trù phòng Cảnh Tuyên điện chúng ta, ngài xem nước đường bên ngoài, là trộn với hoa mai trong Mai viên, khiến món bánh này mùi thơm ngào ngạt, trông cũng tươi đẹp như ánh ban mai vậy.”

Du công công tán thưởng theo, “Ta thấy, Ninh tần nương nương xét cho cùng được sủng ái, tay nghề của tiểu trù phòng Cảnh Tuyên điện cũng không thua gì ngự thiện phòng.”

Tiểu Lý Tử cười cười, “Chê cười rồi, chẳng qua là một món bánh mà thôi.”

Sau lại nhìn chằm chằm Hoài Hoài nói: “Ta cũng không thể ở lâu, khi nãy trên đường tới thấy bên ngoài Mai viên vây đông lắm, hình như là có gánh hát vào cung, lúc ấy ta chưa kịp đi xem, giờ bánh đã tặng xong, người cũng gặp rồi, ta phải đến đó thôi.”

Hoài Hoài hào hứng hỏi, “Vây đông lắm à?”

Tiểu Lý Tử tươi cười kỳ lạ, “Đúng vậy, trông như là Hoàng thượng cũng ở đó.”

Hoài Hoài không ăn bánh nữa, chỉ lo nhìn thái giám kia, “Hoàng thượng? Thế Vương gia thì sao?”

Tiểu Lý Tử bị hỏi ngớ ra, “Chắc cũng có mặt.”

Hoài Hoài lập tức ném nửa miếng bánh trong tay lên bàn, “Ta đi cùng người.”

Tiểu Lý Tử hốt hải lắc đầu, “Không được, nghe nói Họa Vũ cung này còn cấm túc...”

Hoài Hoài vội nói: “Qua thời hạn lâu rồi, ta đi cùng người.”

Du công công thấy Tiểu Lý Tử vẻ mặt khó xử, vội vã giữ Hoài Hoài lại, “Ngài làm toàn chuyện gì đâu, hôm nay nào phải mừng một mười lăm, gánh hát ở đâu ra, trời tối đường trơn, hãy ở trong cung, bớt gây thêm phiền phức cho ta đi.”

Tiểu Lý Tử thấy thế, vội vàng thoát thân, “Vây phiền công công tiền ta một đoạn.”

Hoài Hoài đang muốn nói chuyện với Tiểu Lý Tử, lại bị Du công công trừng một cái rụt về.

Nhìn hai người ra ngoài, Hoài Hoài rất nản lòng, muốn về phòng, lại thấy Xuân Bảo hai mắt đỏ ngầu từ trong phòng đi ra.

Hoài Hoài sững sốt, “Sao vậy?”

Xuân Bảo đi thẳng tới đĩa bánh ngọt kia, “Thơm quá...”

Hoài Hoài nói: “Cho người hết đó.”

Xuân Bảo nhặt nửa miếng bánh Hoài Hoài ném trên bàn lên nhai ngấu nghiến.

Hoài Hoài nhìn Xuân Bảo, trầm tư hồi lâu, đột nhiên có chủ ý, “Xuân Bảo, ra ngoài một chuyến với ta.”

Xuân Bảo chỉ chốc lát đã đánh sạch mấy đĩa bánh, lúng búng nói: “Được.”

Hoài Hoài nghe vậy, không đợi Xuân Bảo uống một ngụm trà cho xuôi, lôi gã khỏi phòng, nhân Du công công không chú ý chạy ra khỏi cung.

Gió cuốn mùi thơm, hồng trang giữa tuyết.

Nguyên Kinh co tay vào tay áo, trên rèm mi dài và dày bám tuyết li ti.

Ánh trăng tuyệt đẹp, rọi sắc trắng bạc khắp vườn, pha lẫn sắc đỏ đậm đậm nhạt nhạt, lại có vài phần quỳnh quyết.

Khắp nơi đều là hoa mai đỏ tươi yêu lệ, trong cái mùa phồn hoa rơi hết này, chúng hừng hực khí thế.

Nguyên Kinh lạnh cóng, nhưng không muốn ra ngoài, mà vẫn đi sâu vào trong Mai viên.

Trong Mai viên không có tí tẹo động tĩnh nào, gió cũng không nổi, như nước lặng vậy.

Nhớ lại chuyện khi đó, lúc mình còn là Vương gia.

Có mùa đông năm nọ, người kia ở ngoài cửa sổ gọi, “Vương gia, mau mau ra đây.”

Mình nghe tiếng người ấy, rõ ràng sợ phát run, nhưng cũng không dám phớt lờ, chỉ đành cố gắng khoác áo choàng mở cửa bước ra.

Lúc ấy Hà Yến đang đứng dưới tàng mai trong vương phủ, quay đầu lại cười hỏi, “Vương gia, có muốn làm Hoàng đế không?”

Nguyên Kinh nâng mi mắt lên, dừng bước, tay chân cứng ngắc, không nhúc nhích, “Ai ở đằng đó?”

Tiếng soàn soạt trong rừng mai càng to hơn, nhưng không ai trả lời.

Nguyên Kinh mở miệng, lệ khí nơi đáy mắt một lần nữa tràn ra.

“Ra đây.”

Bóng đen lắc lư phía trước càng lúc càng gần.

Hai người từ trong bóng tối đi ra, một lớn một nhỏ, mặt đỏ bừng vì lạnh, hai tay ủ ấm tai.

Nguyên Kinh nín thở chăm chú nhìn, chờ thấy rõ mặt người nọ lại hoảng sợ không chịu nổi, giơ một ngón tay lên, “Người... người...”

Hoài Hoài mụ mị vì niềm vui bất ngờ này, nhất thời bàn tay ủ tai lại quên buông xuống, “Vương gia, là ta, Hoài Hoài đây.”

Nguyên Kinh như bỗng nhiên minh bạch, lập tức thở phào.

Nhìn đôi mắt đơn thuần như hài đồng đối diện, giọng lạnh nhạt, “Láo xược.”

Hoài Hoài tiếp tục bịt tai, “Vương gia, người quả thật ở đây, ta cũng vừa vặn đi ngang qua, đúng là trùng hợp mà.”

Nguyên Kinh siết tay, muốn nổi giận, nhưng lạ lùng là chỉ hơi nhúu mày, “Xung quanh đây toàn ngự tiền thị vệ, người có thể đi vào, hẳn không phải là ‘đi ngang qua’ thôi.”

Hoài Hoài nhìn Nguyên Kinh chăm chú, giấu không được nhu tình mật ý, “Vương gia...”

Xuân Bảo trầm mặc một hồi lâu bên cạnh chột kéo tay Hoài Hoài, “Người bịt tai nói chuyện với Vương gia, có nói được không.”

Hoài Hoài nghe vậy hấp tấp bỏ tay xuống, “Chẳng trách, ta còn lấy làm lạ vì sao Vương gia không đáp lại ta chứ.”

Xuân Bảo nhắc: “Đừng quên chuyện đã bàn trên đường, lấy một vật trên người y trước rồi nói sau.”

Hoài Hoài không đành lòng lắm, “Người đừng giật tóc y, để ta xin y trước, nếu không được thì người hãy giật.”

Xuân Bảo lấy tay áo chùi nước mũi: “Được, nếu y không cho người, đến lúc đó ta giả điên.”

Nguyên Kinh đứng cạnh hai người, cố nén lửa giận, nhìn tiểu thái giám đưa lưng về phía mình một cái, “Người thuộc cung nào? Tên là gì?”

Xuân Bảo quay lưng lại, ngửa đầu nhìn người nói chuyện với mình, “Ngự thiện phòng, Tiểu Quế Tử.”

Hoài Hoài vội kéo Xuân Bảo ra phía sau, hít sâu một hơi, “Vương gia, có thể cho ta một món đồ không?”

Nguyên Kinh đẩy mắt lạnh lẽo, ngậm miệng không nói gì.

Hoài Hoài ngượng ngùng cúi đầu nhìn giày của mình, “Thế... người có khăn tay không...”

Nguyên Kinh mặt không biểu cảm nhìn đi chỗ khác, “Không có.”

Hoài Hoài ngẩng đầu lên, khó nén nổi thất vọng, “Phải làm thế nào cho được.”

Xuân Bảo thấy thế vội xen vào: “Xin thứ khác.”

Hoài Hoài bưng tỉnh ngộ, lại tiếp tục: “Thế... người có thể cho ta một thứ không?”

Nguyên Kinh lặng im hồi lâu, kéo ngọc bội dương chi trên hông xuống đưa cho Hoài Hoài.

Hoài Hoài cầm ngọc bội, lại không nỡ đi.

Si mê nhìn Nguyên Kinh, “Vương gia, không bằng người đến phòng ta một lúc đi.”

Xuân Bảo tiến lên thúi Hoài Hoài một phất, “Sao có tính toán như thế mà không bàn với ta.”

Nhưng Hoài Hoài như chưa nghe thấy, nhìn người vẽ mặt giận dữ đối diện, “Vương gia... trong phòng ta không thiếu thứ tốt đâu.”

Xuân Bảo nghe vậy vội hòa theo: “Đúng thế, trong phòng hẳn có dê, có thể ăn canh dê.”

Hoài Hoài nhìn Xuân Bảo một cái, “Lúc này không phải người còn nói đó là chó à?”

Xuân Bảo như không nghe thấy, nhìn Nguyên Kinh, “Ngài cứ đi cùng hẳn đi, không sai được đâu.”

Nguyên Kinh thật sự không chịu nổi, sát khí nồng đậm quanh quẩn trên trán, “Trẫm thấy hai người quả thực chán sống rồi!”

Dứt câu, liền cầm đầu xuống đất.

Hoài Hoài sững sờ ở đó, ngẩng đầu nhìn Xuân Bảo cầm gậy, giọng run rẩy.

“Người... kiếm đâu ra cây gậy này...”

Xuân Bảo nói: “Ở ngay cạnh chân.”

Chợt lại nói: “Đánh ngất khiêng về, trái lại cũng tiện.”

20. Chương 20: Cướp Đi

Nguyên Kinh đau đầu như búa bổ, cố hết sức giơ tay lên, chạm đâu cũng thấy dính.

“Các người... thật to gan...”

Hoài Hoài rất đau lòng, “Vương gia, xin lỗi... không phải ta.”

Lời còn chưa dứt, liền thấy Xuân Bảo cầm gậy bồi thêm phát nữa.

Nguyên Kinh lập tức ngất xỉu.

Hoài Hoài trừng Xuân Bảo một cái, hai mắt đỏ ngầu, “Sao ngươi lại đánh nữa?”

Xuân Bảo vẻ mặt oan ức, “Chưa ngất thì đánh tiếp.”

Hoài Hoài vội vàng cúi xuống đỡ Nguyên Kinh dậy, lấy ống tay áo chùi nước tuyết trên mặt y, “Lần này là xỉu thật rồi, đừng dùng gậy nữa.”

Xuân Bảo ném gậy trong tay, khom lưng theo, “Chúng ta đưa y đi bằng cách nào?”

Hoài Hoài cả giận nói: “Ngươi thật nhanh tay, đã không biết đưa đi bằng cách nào, tại sao còn ra tay?”

Xuân Bảo cũng không giận, ngồi xổm dưới đất vát óc nghĩ, nói: “Không bằng ngươi vác y đi đi.”

Hoài Hoài: “Nói thừa!”

Nguyên Kinh nằm lâu trong tuyết, thân thể càng lạnh, Hoài Hoài liền cởi áo ngoài của mình khoác cho y.

Xuân Bảo thấy thế, liền có chủ ý, “Bên ngoài binh lính đông như vậy, nếu đường hoàng khiêng Vương gia ra ngoài, nhất định sẽ bị đuổi chặn, nếu là khiêng một thái giám, hẳn sẽ không gây chú ý.”

Hoài Hoài nhìn chằm chằm Xuân Bảo không chớp mắt, “Ngươi to gan quá... còn muốn thiên Vương gia.”

Xuân Bảo bĩu môi, “Ý ta là cởi quần áo của chúng ta ra cải trang cho y, nhân đêm công ra ngoài, người xem y mặc vàng rực thế này, chói mắt quá.”

Hoài Hoài suy nghĩ chốc lát, liền cởi long bào thêu rồng của Nguyên Kinh, thay áo bào bông của bản thân, lại khoác thêm áo choàng, mới xem như xong xuôi.

Xuân Bảo giúp đỡ tháo bạch ngọc quan trên đầu Nguyên Kinh, đội ô sa của mình lên, lẩm bẩm: “Hơi nhỏ...”

Lại lấy đai lưng nạm ngọc từ long bào dưới đất, quấn hai vòng trên đầu Nguyên Kinh, thắt một nút, ô sa kia liền cột chắc.

Hoài Hoài ngồi xổm xuống quay lưng lại, chờ Xuân Bảo đỡ Nguyên Kinh lên lưng mình, mới đứng dậy, bước nông bước sâu giữa tuyết, đi sâu vào trong Mai viên.

Lại nói Mai viên của hoàng cung vốn dĩ chẳng qua là một góc trong ngự hoa viên, do có rất nhiều mai mà đến mùa đông liền tự thành một phong cảnh riêng.

Khi này Hoài Hoài và Xuân Bảo từ phía sau ngự hoa viên đi vào Mai viên, cứ như vậy, chỉ cần men đường cũ trở về là được.

Bóng đêm như mực.

Ngọn đèn cung nhân cầm trong tay thăm đậm tối om như đôi mắt một mỗi.

Đoàn người Hỉ Liên thủ bên ngoài Mai viên tới canh hai.

Đám tiểu thái giám đi theo lạnh đến mức môi tím tái, bất tự giác run rẩy va vào nhau, hai tay ôm chặt lấy người.

Bội đao của thị vệ trong bóng đêm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, họ không hề nhúc nhích, cực giống những tảng đá đông cứng.

Hỉ Liên liếc tiểu thái giám ủ ấm tay phía sau, giọng lãnh đạm, “Không quy củ... Nếu để Hoàng thượng thấy cái vẻ này của ngươi, còn thành thể thống gì nữa.”

Dứt lời, chúng thái giám mới lắc lư sượt âm đều không còn động tĩnh, cúi đầu buông tay đứng tại chỗ, cắn răng chịu lạnh.

Phía trước đột nhiên ồn ào lên, tiếng bước chân hùng hổ, ngay cả thông truyền cũng không, một bóng người xông thẳng vào, Hỉ Liên vội vàng ngăn cản, “Xin lỗi, Đại tướng quân, Hoàng thượng có chỉ, người tới gần nhất loạt tru sát.”

Thần tử kia đứng thẳng tắp trước mặt Hỉ Liên, lớn tiếng, “Phiền công công thông truyền một tiếng, Đông Nam phản tặc nổi dậy khắp nơi, chiến sự nguy cấp.”

Hỉ Liên biến sắc, rất do dự, “Việc này... Tướng quân thật sự làm khó ta rồi... Hoàng thượng mới nổi cơn thịnh nộ, trước mắt đang tức giận, ta tuyệt đối không dám vào đâu...”

Đại thần kia bật cười, “Thời điểm chết người thế này, đâu còn sợ mạo phạm long uy gì đó, dù sao cũng là chết, nếu làm lỡ việc quan trọng, sợ rằng chết rồi cũng không được toàn thây.”

Dứt câu liền muốn xông vào.

Thị vệ canh cửa rút kiếm xông lên cản đường đại thần nọ, nhất thời trong không khí toàn là sát khí hùng hực.

“Làm càn!”

Đại thần kia thình lình quỳ xuống, rống lớn một tiếng, “Hoàng thượng-“

Bầu không khí căng như dây đàn, Hỉ Liên bị ép thở không nổi, lại nhìn vào trong Mai viên một cái, tối đen như mực, không có lấy nửa bóng người.

Một đám người đợi bên ngoài chừng nửa nén nhang, đại thần quỳ giữa tuyết sắc mặt xanh tái, như sắp tắt thở bất cứ lúc nào.

Hỉ Liên cũng cạn sạch nhẫn nại, liên tiếp dõi nhìn vào Mai viên, nhưng thủy chung không thấy Hoàng thượng ra.

Chốc lát sau, ngay cả ngự tiền thị vệ kia cũng sinh nghi, “Công công, vào xem thử đi, lâu quá rồi, Hoàng thượng cũng không chịu nổi lạnh đâu.”

Hỉ Liên nghe hần nói vậy biến sắc, khuôn mặt căng thẳng, vội vã đi vào Mai viên.

Chúng thị vệ toan vào theo, lại bị Hỉ Liên ngăn ở bên ngoài.

Hỉ Liên siết tay, khó nén nổi kinh sợ nơi đáy mắt, chỉ nghĩ nếu thực sự để mình đoán trúng, chuyện chết người thế này nên ít người biết thì hơn.

Vương triều Đại Bình đang rung chuyển, thật sự không chịu nổi một đòn như vậy nữa.

Hỉ Liên thở một hơi dài, “Nhiều người sợ Hoàng thượng thấy phiền, cứ để ta đi thôi.”

Dứt lời, liền dẫn một tiểu thái giám cầm đèn, vội vã tiến sâu vào Mai viên.

Trong vườn gió lạnh thê lương, tuy không thấu xương song vẫn khiến Hỉ Liên nheo mắt.

Trước mắt tối tăm hỗn độn, như không có điểm cuối, cắn nuốt những thứ xung quanh hầu như không còn.

Ánh nền mỏng manh kia như một thanh chủ tử cùn, chém bóng đêm nặng nề này ra, nhưng vẫn không tìm thấy người kia.

Hỉ Liên đứng ở đó, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

Tiểu thái giám bên cạnh rụt cổ, “Công công?”

Hỉ Liên trợn mắt nhìn đồng gấm Thục màu vàng dưới đất, như ngũ lôi oanh đỉnh.

Tiểu thái giám tựa hồ cũng nhìn ra manh mối, sống lưng ớn lạnh, “Hỉ công... công công...”

Giọng Hỉ Liên run rẩy, “Kín miệng một chút, kẻ lắm miệng chung quy không có kết cục gì tốt...”

Sau lại nói: “Kêu ngự tiền thị vệ dẫn đầu tiến vào... Nhớ kỹ, ra ngoài chỉ nói là Hoàng thượng triệu kiến.”

Xuân Bảo khê khằng đẩy cửa cung, nhìn quanh một lúc lâu, quay đầu lại gọi, “Hoài Hoài, Du công công ngủ rồi, vào đi.”

Hoài Hoài xốc người trên lưng lên, vội vàng vào theo, thì thào dặn Xuân Bảo, “Coi chừng, đừng để người ta nhìn thấy.”

Lời còn chưa dứt, lại nghe giọng nói khàn khàn vang lên trong bóng tối, “Có phải sợ ta nhìn thấy không?”

Hoài Hoài run bắn người, suýt nữa vấp ngã.

Du công công đóng cửa cung, cho Xuân Bảo mấy bạt tai, “Ta mới tiễn Lý công công, trở về liền không thấy bóng người, quả nhiên là nhãi ranh người xúi giục chủ tử xuất cung, xem ta có đánh chết người không!”

Xuân Bảo bị Du công công véo tai, đau méo mặt, “Công công đừng đánh ta, không phải ta xúi giục, là Hoài Hoài lôi ta đi.”

Du công công thả Xuân Bảo ra, nhìn chằm chằm người trên lưng Hoài Hoài, “Ai vậy? Sao đêm hôm ra ngoài còn trộm về một người?”

Hoài Hoài sưng ra đó, “Không phải trộm... là ngất...”

Xuân Bảo bùm mặt, nức nở nói: “Là Tiểu Quế Tử của ngự thiện phòng, thèm rượu uống nhiều, say gục ven đường, ta thấy trời lạnh sợ hấn bệnh, liền kêu Hoài Hoài vác về.”

Du công công lạnh lùng nói: “Người cho là cái cớ tệ như vậy ta cũng có thể tin?”

Xuân Bảo tức khắc xụi lơ dưới đất, “Công công, ta biết sai rồi, kỳ thực người này không phải Tiểu Quế Tử.”

Du công công hừ một tiếng, “Trò này của người còn đòi lừa ta, nói mau, người này là ai?”

Hoài Hoài ủ rũ, “Là Vương gia.”

Du công công bật cười thành tiếng, “Bớt lừa ta đi, trong cung làm gì có Vương gia, dù có, há cho hai người bắt về?”

Xuân Bảo nói: “Công công, chỉ là một thái giám không quen thôi.”

Du công công sút vào ngực Xuân Bảo, làm gã lảo nhảo mấy vòng, rướn cổ nhìn người ăn vận kiểu thái giám trên lưng Hoài Hoài.

Trời đã tối đen, tóc người nọ đổ xuống ô sa che khuất mặt, lơ mơ, chỉ có thể loáng thoáng nhận ra dung mạo thanh tú, trông rất lạ mắt.

Du công công cau mày, “Đồ không quy củ, dám say khướt thế này, cứ để chết cồng cho rồi.”

Tiếp đó lại khóa chết cửa cung, “Đêm nay cứ ở tạm đây, chờ trời sáng hãy mau mau đuổi ra ngoài.”

Hoài Hoài nghe thế mừng thầm trong bụng, vội vàng rảo bước công người vào phòng.

Xuân Bảo theo sát sau đó, đốt nến trong phòng, lại cầm cặp gắp than cời cời than trong lò, quay người lại thấy Hoài Hoài đã cẩn thận đặt người kia trên giường lò, dịu dàng như đặt một bảo vật cực yêu thương vậy.

Xuân Bảo xoa xoa tay, “Hoài Hoài, chừng nào ăn canh thịt dê?”

Đôi mắt như chứa mật của Hoài Hoài chăm chú nhìn Nguyên Kinh, không hề dời đi, “Người về trước đi, ta trò chuyện với y.”

Xuân Bảo bĩu môi, “Lừa ai thế, y đang ngủ mà.”

Hoài Hoài chẳng để ý lạnh, lại lấy tấm chăn dưới bàn ăn đắp lên chân Nguyên Kinh, “Không sao, ta chờ y tỉnh lại rồi nói.”

Xuân Bảo vẫn chưa từ bỏ ý định, “Thế vừa vặn nấu canh thịt dê.”

Hoài Hoài chẳng buồn nhìn Xuân Bảo, chỉ phất tay, “Người về trước đi, dê cũng dất đi, đều là của người hết, ta chỉ nhìn y là đủ rồi.”

Xuân Bảo nghe vậy ngấp ngừng vào buồng dắt dê ra, đến tiểu trù phòng đốt lửa nấu nướng.

Chợt có tiếng gió xào xạc từ ngoài cửa sổ lùa vào.

Ánh nền bập bùng chiếu dung nhan như quan ngọc của người nọ, Hoài Hoài nhìn mà tim tan chảy thành nước.

Một lúc lâu, Hoài Hoài mới thở ra một hơi dài, lại tiếp tục nín thở ngấm y.

Người nọ nhúu mày, trên mặt dính một chút vết bẩn, dù ẩn đi nộ sắc thì lệ khí vẫn không che được.

Mùa đông giá rét, bên ngoài tuyết lả tả như ngọc vụn, một cách không tình nguyện, rơi xuống đất đai đóng băng.

Bên ngoài tuyết rơi lặng lẽ, trong phòng đôi bóng thành đôi.

Có ánh mắt sáng rực ngấm nhìn hình dáng người nọ, ngàn lần vạn lần, tựa như không đủ, muốn khắc vào tận xương.

Tự dưng, Hoài Hoài chỉ cảm thấy hơi thở kia nén không được, nó phùng phùng thiêu đốt trong ngực như lửa, lại không dám thở ra, sợ hô hấp nóng rực này làm phồng mặt và đôi môi hơi mím của Vương gia.

“Người không sợ chết ngạt à?” Giọng nói phía sau như quỷ mị, khàn khàn nặng nề.

Nét cười trên mặt Hoài Hoài từ từ mất đi, quay đầu lại thấy người chết kia đứng đằng sau mình, dựa nghiêng lên cửa vòm, khoanh tay trước ngực, nhướng mày nhìn nơi đây.

Đôi mắt ấy thâm thúy đen sẫm, tựa hàn đăng, làm tim Hoài Hoài đập như điên.

Hoài Hoài ngứa ran da đầu, “Người dậy rồi à?”

Người chết kia nhìn Hoài Hoài, trên khuôn mặt sắc bén lại có sự vụn vẹo khó nói rõ, “Giang Hoài Cẩn.”

Hoài Hoài rất sợ hãi, vội vàng che chở người bên cạnh, “Ta biết người quen y, người đừng đánh y...”

Người chết kia nhúu đôi mày sắc như dao, lộ ra một loại bá khí, “Đánh y... y đã đến nơi này rồi... ta há lại đánh y...”

Hoài Hoài khó nén hoảng sợ, “Người muốn làm gì?”

Người chết kia nhìn Hoài Hoài một cái, tiến lên vài bước, “Giống người vậy.”

Hoài Hoài sửng sốt, ngấp ngừng nói: “Ta chỉ muốn nhìn y như thế này...”

Người chết kia cười ha ha, “Người không lừa được ta đâu.”

Tiếp đó gơ tay túm cổ tay Hoài Hoài, “Lăn xuống, đồ vô dụng.”

Hoài Hoài đang muốn giãy giụa, lại bị một sức mạnh đẩy từ trên giường lò xuống đất, ngã chổng vó.

Hoài Hoài cứng đờ ở đó, nhìn người trong lòng mình bị người chết kia túm vạt áo xách lên như một con thỏ, mặc hấn ta lật y lại, soạt một tiếng xé xiêm y ra.

Theo tiếng gấm vóc rách toác, áo bông choàng bên ngoài vô lực rơi xuống, người chết kia cực khỏe, cả quần lót màu vàng bên trong cũng bị xé, lộ ra tấm lưng trắng ngần, kéo thẳng tới đường thắt lưng xinh đẹp phía dưới.

Tơ lụa bóng loáng đeo trên sống lưng gầy yếu của Nguyên Kinh, theo hô hấp nhẹ nhàng, phác họa ra đường cong lưng pháp phồng, như dụ dỗ kẻ thêm thương, chỉ cần nhào lên là người này sẽ hoàn toàn thuộc về mình.

Trong đầu Hoài Hoài uỳnh một tiếng, không biết làm sao mà nhìn chằm chằm cơ thể mê người kia đến ướt cả đũng quần.

Trong phòng đột nhiên chỉ còn tiếng thở dốc nặng nề của một nam nhân.

21. Chương 21: Phân Liệt

Giọng người chết kia nghe khàn khàn, hắt kéo một cái Nguyên Kinh liền lộ nửa cánh tay, trắng lóa, trong bóng tối u ám này, rất là chói mắt.

Hoài Hoài nuốt nước bọt, đứng quần lại lần nữa phồng lên, căng đau khó nén.

Góc mặt nghiêng của người chết như lưỡi dao, hắt liếc nhìn Hoài Hoài một cái, rồi cúi xuống găm cần cổ nhẵn nhụi kia.

Hoài Hoài kinh hãi há miệng, cổ họng như bị chặn kín, không nói ra nổi nửa câu.

Hắn ta nhìn chằm chằm Hoài Hoài, tựa như khiêu khích, thè đầu lưỡi hơi dài hơn người ta, liếm mát cổ Nguyên Kinh, chép chép thành tiếng, như là nhấm nháp một món cực ngon, không nỡ ăn, chỉ ra sức mát, bôi nước bọt của mình lên, sáng loáng, phả ra từng trận mùi tanh đậm mỵ, tựa hồ đang tuyên bố lãnh địa của chủ nhân.

Nguyên Kinh bị một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy, chẳng có sức nghiêng người, mặc người chết kia thích làm gì thì làm, đối các tư thế không thể tưởng tượng nổi.

Cho đến khi xiêm y còn sót lại ở nửa người trên đều bị cởi hết, lỏng lẻo dồn xuống hông, như sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào.

Hoài Hoài dăm dăm nhìn thân trên trần trụi của Nguyên Kinh, tay siết chặt, sắc mặt ửng hồng.

Bên ngoài gió Bắc chợt nổi lên, thổi cánh cửa đập rầm rầm, rung không thôi như có người đang gõ cửa dồn dập vậy.

Trên giá nền ngọn lửa màu xanh bập bùng dữ dội, chợt sáng chợt tối.

Tàn quang trùng điệp bao trùm lên bóng người ôm nhau.

Một người ôm một người khác, người hôn mê thoát lực ngửa cổ ra sau, nam nhân trước ngực đang ra sức mát hai điểm màu hồng, tiếp đó lại đè hạ thân xuống, quần vào nhau một cách khó coi, hôn môi nhau.

Hơi thở ngày càng dồn dập, mặt nóng bừng lên.

Không biết là tim ai đập, thỉnh thoảng trong bóng tối.

Người chết kia nhếch môi cười, thả lỏng thân thể nửa trần, vạt áo viền màu đen lỏng ra, loáng thoáng để lộ cơ bắp cường tráng. Nhưng hắn ta cũng không vội cởi quần áo, chỉ cho tay vào vạt áo vuốt ve, thò vào từ chỗ bụng, như muốn móc ra cái gì.

Hoài Hoài túm tay hắn, ngăn cản động tác bước tiếp theo, “Không được.”

Tay người chết kia vẫn ra sức vuốt ve thân thể bên dưới, “Sao lại không được?”

Hoài Hoài cúi đầu, “Y... có lẽ không muốn...”

Đáy mắt người chết đầy trào phúng, “Người này rất hạ tiện, chỉ thích ta dùng sức mạnh, người nói y không thích, đó là người không biết y thôi. Y thích lắm đấy, tốt nhất là có dây thừng trói lại, nắm tóc y thúc vào thật lực, nếu mà chảy máu thì càng tuyệt hơn.”

Hoài Hoài bịt tai, “Câm miệng!”

“Sao thế, thất vọng à? Biết y là quái nhân như vậy, thích không nổi à?”

Hoài Hoài lắc đầu, “Là con người thì đều sợ đau, y nhất định không phải như người nói, nghe người đối xử với y như thế, ta đau lòng.”

Khóe môi người chết kia càng châm chọc hơn, “Là giả thôi, người sẽ chỉ lún vào đây.”

Hoài Hoài bật lại, “Đó là người.”

Người chết kia như băng sương, nhìn Hoài Hoài, ánh mắt lạnh lẽo.

Hoài Hoài cũng nhìn hẩn chăm chăm, “Người là ai? Tại sao cứ ở lì trong phòng ta?”

Tên kia ném người trần truồng qua một bên, quay người thẳng lại, nhìn Hoài Hoài, giống như hẩn mới là món đồ chơi mình thích nhất, “Ta tên Hà Yến, người phải nhớ kỹ cái tên này.”

“Hà Yến...”

Hoài Hoài lặp lại cái tên này, ra khỏi môi răng, xa lạ, rồi lại quen thuộc như vậy.

Đáy mắt Hà Yến có bại huyết dơ bẩn, “Nhớ rồi?”

Hoài Hoài gật đầu, “Nhớ rồi, Hà huynh đệ, có câu tu trăm năm mới được ngủ chung gối, hai ta cũng xem như có duyên phận, tuy người này có chút khúc mắc với người, nhưng cũng là người trong lòng tiểu đệ, người có thể giơ cao đánh khẽ, tha cho y một lần không?”

Hà Yến híp mắt lại, “Tha cho y một lần? Người còn chưa biết... người này ác độc hơn người... người tha cho y, y cũng không tha cho người...”

Hoài Hoài nói: “Không sao, ta thích y, cho dù bị đánh, chẳng qua là vết thương ngoài da thôi.”

Hà Yến lạnh lùng nói: “Vết thương ngoài da? Suy cho cùng vẫn là một tên ngốc, y cho người, há là vết thương ngoài da.”

Hoài Hoài không hiểu mấy, “Ý người là gì?”

Đáy mắt Hà Yến lạnh buốt, hẩn lẩm bầm một mình như trúng ma chướng, “Người này, đã lừa ta, ta vốn muốn thay đổi, nhưng ngay cả cơ hội y cũng không cho ta, y lại hận ta như vậy, im lặng tính kế, rồi thành linh muốn giết ta!”

Hoài Hoài rất hoang mang, “Rối quá, ta không hiểu.”

Hà Yến nhìn Hoài Hoài, chợt cười, “Về sau người sẽ biết, loại người này người không cần thương xót, cũng không nên yêu, y không có tim, làm sao hiểu được tình yêu...”

Canh tư giá rét, nhất thường tham hoan, như ảo như mộng.

Nguyên Kinh nghe thấy giọng người nọ khàn khàn, khi thì kích phấn, khi thì cầu xin.

Ngực dính dập, đầu đau như búa bổ.

Nguyên Kinh mở mắt ra, trong bóng tối ánh nến chói mắt, ám muội gheo người.

Cách không xa, người nọ đang nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt thay đổi liên tục.

Nguyên Kinh ngồi bật dậy, từng màn hiện lên trong đầu, lại cúi xuống nhìn thấy bản thân quần áo xốc xếch, lập tức long nhan đại nộ.

“Cút ra!”

Hoài Hoài thấy Nguyên Kinh tỉnh lại, vốn rất vui mừng, kích động chạy tới, nhưng còn chưa kịp nói một câu đã gặp ngay một trận chửi mắng xối xả.

Hoài Hoài sững sờ một lúc lâu, “Đây là phòng ta mà...”

Nguyên Kinh mắt phượng hàm độc, “Đừng nói người, khắp thiên hạ này, nơi nào không phải là của trẫm, trẫm bảo người cút, thì người mau cút đi!”

Hà Yến bên cạnh chợt cười khẩy thành tiếng, “Mấy thứ này của Hoàng thượng, còn không phải là thần cho.”

Hơi thở của Nguyên Kinh nghẹn lại, mặt y xám như tro tàn, nhìn Hoài Hoài chăm chăm, đột nhiên kéo lại xiêm y trên người, bất tự giác lui về sau, tựa hồ sợ hãi, “Không thể, người không thể nhớ lại...”

Hoài Hoài không hiểu gì hết, “Vương gia, người đang nói ta à?”

Nguyên Kinh chăm chăm nhìn Hoài Hoài, đột nhiên không nói gì nữa.

Hoài Hoài tiếp tục giải thích: “Vương gia, xin lỗi, khiến Vương gia thành như vậy, đều là hấn làm, ta vô can.”

Hà Yến liếc nhìn ngón tay Hoài Hoài chỉ vào mình, vẻ mặt càng chế giễu, “Tên ngốc.”

Hoài Hoài vội nói: “Người mới ngốc!”

Nguyên Kinh nhìn người kia đọc thoại một cách ngu xuẩn, đã hơi rõ.

Hắc mâu trầm xuống, Nguyên Kinh từ từ bình tĩnh lại, muốn thoát thân, song nhìn xiêm y trên người mình, thật sự không ra cửa được, liền mở miệng: “Đi lấy cho trẫm một bộ quần áo.”

Hoài Hoài nghe thế vội vàng nhận lời, đang định đi lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo bên cạnh, “Mặc cái gì? Như thế không phải rất tốt à?”

“Người...” Nguyên Kinh giọng run run, đôi mắt như đao nhìn Hoài Hoài.

Hoài Hoài rất oan, “Vương gia, ta chưa nói gì hết mà.”

Lại nhìn Hà Yến, “Người đúng thật là... trời lạnh thế này, muốn để Vương gia bệnh à?”

Hà Yến nhướn mày, “Lạnh? Ta thấy y nóng lắm mà, nếu người không tin, chỉ cần cởi quần y ra xem là biết.”

Nguyên Kinh ngượng quá hóa giận, giơ tay cho Hoài Hoài một bạt tai, “Láo xược!”

Hoài Hoài bừng mặt, bối rối, “Vương gia... ta đâu có...”

Hà Yến thấy thế tiến lên tát Nguyên Kinh hai cái, sau đó lại nhìn Hoài Hoài, “Y đánh người, người cứ đánh lại là được, y thích lắm đấy.”

Hoài Hoài hơi nổi giận, tiến lên chất vấn Hà Yến, “Tại sao phải đánh, thật sự không phải là hành vi của bậc quân tử.”

Nguyên Kinh khóe môi rướm đỏ, mắt mi cuộn dâng sóng ngầm.

Hà Yến lạnh lùng cau mày, “Ánh mắt kiểu gì thế?”

Hoài Hoài vội vã ngăn lại, “Đừng nóng, đừng nóng.”

Nguyên Kinh nhìn Hoài Hoài, bật cười nói: “Người cũng có ngày hôm nay...”

Hà Yến không nói gì, xông lên một tay đè Nguyên Kinh xuống bàn ăn, một tay thô bạo xé quần áo bên dưới.

Nguyên Kinh gắng sức phản kháng, mắt đầy lệ khí.

Hai người đánh nhau, Nguyên Kinh rốt cuộc không địch lại Hà Yến, chẳng bao lâu đã bị đè lên.

Hà Yến xé một mảnh vải trên người Nguyên Kinh, trói ngược tay y lại, đang toan cởi quần lại chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng cốc cốc.

Có người gõ nhẹ cửa vài cái, từ chậm dần nhanh, từ nhẹ dần mạnh.

Tiếng Xuân Bảo cực kỳ trầm thấp, giống như thì thầm, “Hoài Hoài, Hoài Hoài à?”

Hà Yến không đáp, dừng động tác trên tay, lúc này mới phát hiện bên ngoài sắc trời đã hửng sáng.

Tiếng đập cửa vẫn tiếp tục, “Hoài Hoài, thịt dê nấu xong rồi, mau mở cửa ra.”

Xuân Bảo ôm một hũ canh dựa lên cửa, cảnh giác nhìn bên ngoài.

Vành mắt thâm quầng do thức suốt đêm.

“Lông dê thật khó nhö, ta nhö hơn nửa đêm mới xong, ta còn đặc biệt cho người món dương tiên đây, mau mở cửa ăn luôn cho nóng.” (Dương tiên: bộ phận sinh dục của dê)

22. Chương 22: Ban Tử

Hoài Hoài không quan tâm tới Xuân Bảo, đáy mắt đỏ ngầu, tiến lại lời Hà Yến xuống.

Nguyên Kinh cố nhồm người dậy.

Mái tóc đen như tơ lụa đổ xuống che nửa bả vai.

Hoài Hoài vung nắm đấm, nổi điên đấm Hà Yến, “Đừng động vào y!”

Nguyên Kinh nhìn người dưới đất lăn qua lăn lại, trên mặt không một chút biểu cảm.

Tiếng đập cửa vẫn tiếp tục, có người ở bên ngoài nhỏ giọng gọi “Canh thịt dê được rồi”.

Nắng mai xuyên qua giấy dán cửa sổ, quét sạch bóng tối bản thủ.

Kẻ điên tự đánh tím mắt mình, nằm dưới đất thở hồng hộc.

Hoài Hoài giằng co gần nửa nén nhang, cơn giận cũng trút ra, chỉ còn toàn thân đau nhức và mệt mỏi, trong tầng sáng tĩnh mịch này, bị tăng lên vô hạn.

Lửa than trong lò đồng đã cháy thành tro tàn, hơi lạnh lan ra khắp phòng.

Nguyên Kinh thấy Hoài Hoài yên ổn lại, lúc này mới mở miệng, “Người ra ngoài trước đi.”

Hoài Hoài bịt mắt, từ dưới đất bò dậy, tuy có tiếc rẻ nhưng cũng không dám tiếp tục ở trong phòng, nghe lời mở cửa đi ra.

Xuân Bảo bên ngoài thật sự lạnh cóng, vừa uống canh cho ấm người vừa gõ cửa.

Thế cho nên chờ Hoài Hoài đi ra thì hũ canh thịt dê kia đã vơi đi quá nửa.

Xuân Bảo rất áy náy, “Để ta về mức thêm.”

Hoài Hoài bỏ bàn tay bịt mắt xuống, “Ta đi mức với người.”

Xuân Bảo thấy mắt phải của Hoài Hoài bầm tím, rất đổi lo lắng, “Mắt người sao thế? Bị Vương gia đánh hả?”

Hoài Hoài lắc đầu, “Không phải, là bị một tên vô lại đánh.”

Xuân Bảo hỏi: “Sao còn có người khác?”

Hoài Hoài thở dài, “Chuyện này nói ra dài dòng lắm, để ta đi mức canh với người trước.”

Dứt lời, hai người liền đi đến tiểu trù phòng của Họa Vũ cung.

Sắc trời còn sớm, trong tiểu trù phòng không một bóng người, chỉ có lông dê vút đầy dưới đất và chậu đồng đầy tràn máu, tỏ rõ sự bận rộn đêm qua.

Xuân Bảo mở hũ ra, đứng cạnh lò nhón chân mở nắp gỗ của cái nồi to.

Hơi nước mù mịt, nồi canh thịt dê kia lập tức tỏa mùi thơm nức mũi.

Hoài Hoài thật sự không muốn ăn, chỉ tìm cái ghế tròn ngồi xuống, hãy còn đau buồn.

Xuân Bảo cầm muôi mức đầy hũ, đẩy nắp nồi lại, quay sang nhìn Hoài Hoài, “Không phải bị người ta đánh thôi sao, lát ta đi đánh hắn với người là được mà.”

Hoài Hoài ủ rũ, “Ta đoán là ta chọc giận Vương gia rồi.”

Xuân Bảo ôm hũ uống một ngụm canh, “Tại sao phải giận người?”

Hoài Hoài nhìn củi gỗ chưa cháy hết dưới đáy lò, “Tên vô lại kia xé quần áo y, nhưng y cứ chỉ ta mà đuổi cút.”

Xuân Bảo bị canh làm phỏng miệng, vội thổi phù phù, “Sao người còn dẫn hạng vô lại vào nhà làm gì, nhất định là Vương gia cho rằng người cố ý, mới giận lây sang người.”

Hoài Hoài hỏi: “Thế bây giờ phải làm sao đây?”

Xuân Bảo cẩn thận húp một ngụm canh, “Đơn giản thôi, y giận thì người dỗ y là được.”

Hoài Hoài nói: “Ta nên dỗ thế nào? Bây giờ ngay cả phòng y cũng không cho ta vào.”

Xuân Bảo lại bị canh làm phỏng lưỡi, méo mặt, “Muốn được một người yêu quý, cứ tặng y một món quà là được.”

Hoài Hoài hơi lên tinh thần, “Vậy ta tặng gì cho y đây?”

Xuân Bảo tiếc nuối bỏ canh xuống, suy tư hồi lâu, “Trời lạnh muốn chết, không bằng tặng y ít hoa đi, quý lắm đấy.”

Hoài Hoài khó xử, “Tặng hoa? Ta đi đâu tìm hoa?”

Sau đó lại lóe linh cơ, “Không bằng đến Mai viên hái đi?”

Xuân Bảo bĩu môi, “Hoa mai vốn nở vào mùa này, làm vậy không có ý nghĩa.”

Hoài Hoài nhìn Xuân Bảo, “Thế ý kiến của người là gì?”

Xuân Bảo nói: “Ta đã sớm nghĩ giúp người rồi, hôm qua ta đến ngự thiện phòng, thấy chỗ Tiểu Quế Tử trồng một chậu thủy tiên, ta dẫn người tới đó hái vài cành là xong.”

Hoài Hoài nghe vậy, đứng dậy kéo Xuân Bảo, “Đi.”

Xuân Bảo nhìn cái hũ đặt trên bếp lò, nghĩ dù sao thì bây giờ cũng chưa uống được, chẳng bằng đến ngự thiện phòng với Hoài Hoài một chuyến trước, lúc về hẳn cũng nguội bớt rồi.

Nghĩ vậy, Xuân Bảo liền theo sau Hoài Hoài ra khỏi tiểu trù phòng, mở cửa cung, đi thẳng đến ngự thiện phòng.

Hỉ Liên cả đêm không chợp mắt.

Nhưng cũng không dám làm lớn chuyện, chỉ có thể cùng ngự tiền thị vệ âm thầm nghe ngóng.

Chuyện Hoàng thượng mất tích, nếu để lọt một chút phong thanh, thiên hạ sẽ đại loạn.

May mà ngự tiền thị vệ làm việc nhanh nhẹn, hừng sáng đã nghe ngóng tới Họa Vũ cung.

Mấy chục người vội vã chạy đến Họa Vũ cung, mặc dù ngoài mặt bình tĩnh, trong lòng vẫn như lửa đốt.

Nếu người Hoài Hoài và Xuân Bảo không theo như thái giám kia nói không phải Hoàng thượng, vậy việc này không thể kéo dài nữa, hậu cung không có thái hậu lẫn hoàng hậu, chỉ có thể bấm báo thủ phụ tiền triều, đến lúc đó toàn quốc tìm kiếm hay giang sơn đổi chủ, thì chỉ đành nghe thiên mệnh.

Lại nói Du công công sáng sớm dậy mí mắt cứ giật hoài, tìm giấy bản dán lên vẫn chẳng ăn thua gì.

Du công công rửa mặt, nhớ tới chuyện đêm qua, đang tính đến phòng Hoài Hoài giục, lại chợt nghe tiếng cửa cung bên ngoài bị người ta đập ầm ầm.

Du công công nhú mồm, the thé mắng: “Mới sáng ra, muốn chết hả?”

Tiếng đập cửa càng to hơn, cánh cửa rung ùng ùng như muốn sập.

Du công công vội tiến lên vài bước, “Đừng đập nữa, đừng đập nữa, ta ra đây.”

Vừa nói vừa kéo chốt cửa, đập vào mắt lại là mấy chục thanh bội đao sáng loáng.

Du công công mềm nhũn chân, suýt nữa quỵ xuống đất, “Các vị đại nhân muốn làm gì?”

Thị vệ vẻ mặt tức sát, chỉ gơ tay đẩy Du công công ra, nối đuôi nhau vào.

Du công công không dám ngăn cản, run rẩy dựa vào tường cung, cố gắng không xui lơ xuống.

Ngay tiếp đó một thái giám tiến vào theo, đứng trước mặt Du công công, phía sau là hơn chục tiểu thái giám, đều vận cẩm y hoa phục, cúi đầu khom lưng đi theo đại thái giám nọ.

Thái giám dẫn đầu đôi mắt hồ ly nhìn chằm chằm Du công công, ngữ điệu lo lắng, “Tối qua có người lạ đến không?”

Du công công vội quỳ xuống, “Bẩm công công, tối qua chủ tử nhà ta nhật về một thái giám...”

Lời còn chưa dứt, thái giám nọ đã biến sắc, bảo các thị vệ kia, “Soát!”

Thị vệ trầm giọng đáp lời, hai ba người một đội, tách ra chạy tới mỗi phòng trong cung.

Cung nhân đang ngủ mơ bị người ta đập cửa vào đánh thức, quần áo cũng không kịp mặc, trốn trong chăn hoảng sợ nhìn chúng thị vệ.

Nhất thời, cả Họa Vũ cung khắp nơi đều là tiếng rơi vỡ và đập cửa.

Đại thái giám kia nhìn thấy vậy, nhíu mày nói: “Nhẹ tay thôi, nếu thực sự soát ra, các người làm thế chính là phạm thượng đấy!”

Du công công vẫn quỳ ở cửa, kéo tiểu thái giám đi cuối cùng, “Công công, có chuyện gì vậy, vị công công vừa nói là ai?”

Tiểu thái giám bị kéo ống quần nhìn xuống lão, hừ lạnh một tiếng, “Ta thấy người già đến hồ đồ rồi, ngay cả Hỉ công công cũng không nhận ra, về phần đã xảy ra chuyện gì, người đợi lúc nữa khắc hiểu.”

Du công công buông tay, quỳ dưới đất ngẫm nghĩ lời này, lập tức mặt xám như tro tàn.

Mặc dù lão chưa từng gặp Hỉ công công, song tên của Hỉ Liên người này, trong cung không ai là không biết.

Hồng nhân của Hoàng thượng, tuy là một nô tài nhưng ngay cả nương nương trong cung cũng phải nể mấy phần.

Sáng sớm không vào triều với Hoàng thượng, mà đến Họa Vũ cung này tìm người, khiến cho gà bay chó sủa, xem ra không phải việc nhỏ.

Lại nghĩ tới thái giám đêm qua Hoài Hoài khiêng về, mi thanh mục tú, bây giờ ngấm lại, chẳng chỗ nào có tướng thái giám cả.

Du công công mặt mướt mồ hôi lạnh, thật sự không dám nghĩ tiếp.

Nếu thực sự để mình đoán trúng, sợ là cả Họa Vũ cung đều phải bị lôi đi chém đầu.

Hỉ Liên siết chặt tay, nhìn thị vệ nhẹ tay nhẹ chân lần lượt lục soát từng phòng, nhưng không một tin tức tốt.

Cung nhân Họa Vũ cung đều đã mặc xong xiêm y, lục tục đi ra, tự giác quỳ đầy cạnh tường cung.

Gió nhẹ se lạnh, nắng sớm tuyết rơi.

Hỉ Liên căng thẳng nhìn thị vệ quỳ ở cửa chính cung, vẫn không dám thở ra.

Chỉ giờ tay, mọi người xung quanh dừng động tác.

Cả cung nhìn Hỉ Liên vội vã đi tới chính cung.

Hỉ Liên vượt qua thị vệ quỳ ở cửa, bất tự giác mồ hôi lạnh túa ra như tắm.

Chờ rốt cuộc thấy rõ người ngồi trên giường lò, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, quỳ thụp xuống đất như thoát lực, giọng nức nở, “Nô tài đáng chết! Nô tài đến chậm!”

Mặt trời mới mọc chiếu sắc mặt Nguyên Kinh trắng đến trong suốt, vết máu ở khóe môi đã đông lại từ lâu, nhưng vẫn đỏ đến ghê người.

“Đứng lên đi.”

Hỉ Liên khẩu đầu mấy cái thật vang, mới ngẩng lên muốn nói một câu, lại cúi luôn xuống.

Phi lễ chó nhìn, Hoàng thượng đầu tóc bù xù, quần áo xốc xếch như vậy, há có thể vào mắt một nô tài.

Hơi lạnh len khắp phòng, Hỉ Liên mở miệng, nói năng không trôi chảy lắm, “Nô tài... Nô tài đi lấy ít than đến...”

Dứt lời muốn quay người ra khỏi phòng, liền nghe phía sau giọng nói lạnh lẽo, “Lấy quần áo đến cho trẫm.”

Hoài Hoài hái được hai nhánh thủy tiên từ chỗ Tiểu Quế Tử, vội vàng chạy về Họa Vũ cung.

Xuân Bảo cùng Tiểu Quế Tử tán gẫu say sưa, lại vừa vịn gập lồng màn thêu Tiểu Quế Tử hấp sấp chín, liền ở lại nói là muốn trò chuyện với Tiểu Quế Tử.

Hoài Hoài một mình trở về Họa Vũ cung, vừa đến cửa cung liền gặp rất nhiều thị vệ vây quanh một chỗ, trông thấy Hoài Hoài đầy mắt đều âm trầm lạ lùng.

Hoài Hoài nghĩ tới Vương gia, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, vội vàng chen vào.

Thị vệ xếp hàng hai bên đợi lệnh, mấy hàng người quỳ trên bãi đất trống chính giữa, lấy Du công công làm đầu, đều là cung nhân Họa Vũ cung.

Một đại thái giám đứng trước cửa phòng hắc, vẻ mặt hung dữ, đang cao giọng nói gì đó.

“Hoàng thượng khẩu dụ, Họa Vũ cung mất hết lễ tiết, thật là bất kính, ban tử cả cung. Ngự thiện phòng Tiểu Quế Tử, dĩ hạ phạm thượng, đại bất kính, lập tức trảm.”

Trên tuyết địa tức thì tanh tưởi, chúng cung nhân khóc đến không thở nổi, “Hoàng thượng... Hoàng thượng tha mạng...”

Hỉ Liên tiếp tục: “Họa Vũ cung Hoài Hoài, miễn tử, đánh một trăm gậy, lập tức đuổi khỏi cung.”

Trời âm u, Hoài Hoài ngậy ra ở cửa, tay cầm thủy tiên, khiếp đảm tột độ.

Hỉ Liên truyền xong thánh dụ, liền khom lưng lui về sau, đón người trong phòng ra.

Mũ bạch ngọc, áo thêu rồng, mắt phượng lạnh lẽo, nhìn về hướng Hoài Hoài.

Bốn mắt tiếp xúc, chỉ nghe mọi người chấp tay quỳ xuống đất, cùng hô vạn tuế.

Hỉ Liên lên giọng, “Bãi giá-“

Hoài Hoài nghe hiểu những lời vừa rồi, chỉ nghĩ nếu bị đuổi khỏi cung, ngày sau sẽ không được gặp y nữa.

Quả thật khó chịu chết đi được.

Nghĩ đến đây, Hoài Hoài nắm chặt cành thủy tiên, điên cuồng lao lên phía trước.

“Đừng đi – chờ chút -“

Thị vệ phản ứng cực nhanh, ngăn hãm lại.

Hoài Hoài nhìn chằm chằm Nguyên Kinh, cơ hồ muốn đốt ra hai lỗ trên người y.

“Đừng đi-“

Dứt lời, liền dốc hết toàn lực giãy ra, tiếp tục lao tới.

Hỉ Liên nổi giận, “Còn không hộ giá!”

Thị vệ ủa lên, thế nhưng Hoài Hoài rất khỏe, không sao bắt được hắc, chỉ đành thuận tay lôi cây treo đèn bên tường cung đánh mấy gậy, mặt Hoài Hoài rờn rờn máu tươi.

Hoài Hoài xây xẩm mặt mày, vô lực ngã quỵ xuống đất, bị người ta đè chặt lại.

Thủy tiên vẫn được Hoài Hoài cầm trong tay, đã bị dập nát hết.

Trời lại bắt đầu đổ tuyết, cuốn theo băng vụn như phấn, dày đặc tung bay.

Nguyên Kinh hờ hững nhìn hết thấy, bàn tay trong tay áo lại nắm chặt, run nhè nhẹ. Y quay người muốn xuất cung, nhưng mới đi vài bước liền nghe xung quanh la hoảng.

Một gốc thủy tiên lem nhem chạm đến vạt long bào của Nguyên Kinh.

Tên ngọc kia chán sống lao tới, bắt chập người đau nhức, giơ thủy tiên rưng trụi cánh lên qua đầu.

“Hoa này cho người.”

Chất lỏng dính dính từ trên trán chảy xuống, ngấm ướt lông mi.

“Đừng giận ta nữa.”

Hai giọt nước mắt lăn xuống má, Hoài Hoài lại cười, “Đánh ta thế nào cũng được, chỉ xin đừng đuổi ta ra ngoài.”

23. Chương 23: Đốt Lửa

Nắng sớm mờ trắng, chiếu lên mặt thiên tử, xóa đi hắc khí nồng nặc kia.

Nghe Nguyên Kinh hồi lâu không một chút động tĩnh, Hỉ Liên liền hiểu, thấp giọng mắng Hoài Hoài một câu, “Làm càn, Hoàng thượng nhất ngôn cửu đỉnh, lý nào lại thu hồi thánh mệnh.”

Có thị vệ đánh thủy tiên trong tay Hoài Hoài rơi xuống đất, mười mấy người sẵn đà lôi hẩn đi.

Nguyên Kinh đang muốn phun ra một câu ác độc, nghe thấy tên ngọc kia gào khóc thất thanh, lại vẫn đổi chủ ý, “Hỉ Liên-“

Hỉ Liên vội vàng khom lưng, “Hoàng thượng, có nô tài.”

“Sắp xếp vài cung nhân mới đến đây.”

Đáy mắt Nguyên Kinh không giấu được sự mềm lòng, “Người cũng đừng đuổi nữa, ra ngoài cũng chỉ gây họa thôi.”

Hỉ Liên vâng một tiếng, lại khẽ hỏi: “Thứ cho nô tài ngu dốt, người này còn đánh nữa không ạ?”

Nguyên Kinh không nói gì, được một đám cung nhân vây quanh, chậm rãi đi khỏi.

Hỉ Liên đứng tại chỗ, suy tư một hồi lâu.

Hoàng thượng đối đãi tên ngọc này thế nào, từ đầu đến cuối Hỉ Liên đều chứng kiến hết.

Nếu có thể thật sự nhẫn tâm, thì nào còn tên ngọc này.

Chờ nghĩ thông suốt rồi, Hỉ Liên liếc nhìn đám thị vệ đang giải Hoài Hoài, vội vàng phất tay áo, “Đi đi đi.”

Chúng thị vệ trợn tròn mắt, “Công công, vậy có đánh nữa không?”

Hỉ Liên trợn mắt, cũng không tiện nói thẳng ra tâm tư của Hoàng thượng, qua loa cho xong: “Bữa khác nói sau đi.”

Cảnh Tuyên điện.

Hoa mai vờn bay.

Trên giường lò đặt gối phượng ôm lam ngọc, trải thảm lông hổ nhung tơ, trên bàn ăn khắc gỗ trầm hương rộng sáu thước để đĩa sứ men xanh đựng mấy món bánh ngọt tinh tế, mùi thơm ngào ngạt.

Ninh tần loay hoay món đồ thêu trong tay, chậm rãi kéo chỉ bạc từ trong gấm ra, lúc này mới đưa mắt nhìn cung nữ đứng hầu.

“Ban tử hết cả cung?”

Tử Trúc cung kính bưng đĩa kim lưu, dâng một chén tổ yến a giao. (A giao là một vị thuốc)

“Đúng thế ạ, chỉ riêng lựa trắng rượu cừu đã ban cho mười mấy người, tiếng khóc trong Họa Vũ cung cách rất xa cũng nghe thấy.”

Kim thêu một lần nữa đâm vào gấm trên khung, Ninh tần hạ mắt xuống, nói khẽ: “Bản cung đã xem nhẹ tên ngốc đó, hẳn lại có lá gan lớn như vậy, ngay cả Hoàng thượng cũng dám bắt về.”

Dừng một chút, lại tiếp: “Đại tội phạm thượng cỡ này, đừng nói ban tử, dù giảo sống một ngàn lần cũng là nhẹ.”

Tử Trúc mấp máy khóe môi, do dự nói: “Nương nương... tên ngốc đó không sao cả.”

Mũi kim bằng bạc đâm vào da, lập tức rướm ra một đóa huyết hoa. Bóp một tiếng, Ninh tần ném khung thêu vào mặt cung nữ bóp chân bên dưới, mặt hầm hầm giận dữ.

Tiểu cung nữ bóp chân vội quỳ xuống, dập đầu lia lịa, “Nô tỳ đáng chết, nương nương tha mạng.”

Tử Trúc hiểu rõ, vội nhặt khung thêu lên, mắng cung nữ nọ: “Cút ra ngoài, đồ vô dụng.”

Tiểu cung nữ kia mắt hàm lệ, đứng dậy khom lưng, “Đa tạ nương nương, đa tạ Tử Trúc tỷ tỷ.”

Dứt lời, liền khom người lui ra như chạy trốn.

Ninh tần nhíu đôi mày ngài, mút giọt máu trên ngón cái, “Vừa ngu vừa ngốc, nhìn là phiền lòng.”

Tử Trúc đặt khung thêu lên chiếc bàn bên cạnh, nhẹ nhàng bóp chân cho Ninh tần, “Nương nương đừng tức giận, nô tỳ sẽ đuổi nó đến hoán y cục, đỡ phải cả ngày ở đây khiến nương nương phiền lòng.”

Ninh tần cầm chén gốm lên, lấy thìa khuấy, “Bản cung đang nói kẻ trong Họa Vũ cung.”

Tử Trúc dừng động tác trên tay, giấy lát sau lại tiếp tục bóp, “Nghe nói ban đầu Hoàng thượng muốn đuổi tên ngốc đó khỏi cung, nhưng hẳn ta chết sống không chịu, gào khóc âm ỹ, làm Hoàng thượng động lòng trắc ẩn, mới cho ở lại.”

Ninh tần dừng khuấy tổ yến, “Hoàng thượng đã có ý nghĩ đuổi ra cung, hẳn cũng ghét hẳn rồi.”

Lại chột bỏ thìa xuống, ánh mắt quẩn rũ, “Nói vậy, nếu lần sau hẳn còn tái phạm, hẳn Hoàng đế sẽ không tha cho nữa.”

Thi thể đám Du công công qua buổi trưa liền bị dọn đi.

Hoài Hoài nhìn từng khuôn mặt xanh tím dưới đất, cùng đầu lười màu đỏ thè ra, hoảng sợ khó nén, lao về phòng như bỏ trốn, đóng chặt cửa co mình lại một chỗ mà buồn bã.

Không ngờ Vương gia kia nổi giận lên lại chết nhiều người thế này.

Nghĩ Du công công trước đây đối xử với mình không tệ, tuy ngoài miệng cay nghiệt nhưng cũng quan tâm. Rồi cả những cung nữ thái giám đó, cứ thế bị mình liên lụy, mình ngược lại yên ổn, thật đúng là đồ khôn nạn.

Hoài Hoài tát mình hai cái, nhỏ giọng khóc một lúc lâu.

Đang nước nỡ, lại nghe trên đầu vang lên giọng nói trào phúng, “Người bây giờ như thế này, thật là hèn nhát.”

Hoài Hoài thoáng chần chừ, sau đó từ dưới đất nhảy bật lên, hung tợn vung nắm đấm tới Hà Yến.

Hà Yến nghiêng người, Hoài Hoài đâm hụt, suýt nữa ngã xuống đất, lão đảo đứng vững lại một cách khó khăn, ngắc đầu quát, “Nếu không phải vì ngươi, Vương gia sẽ không nổi giận!”

Hà Yến nhếch môi cười, “Đồ ngu, đó không phải Vương gia, người nghe không hiểu à?”

Hoài Hoài đang tính lao tới, bị hấn hởi thể ngược lại ngay ra, “Không phải Vương gia? Thế thì là ai?”

Hà Yến cười nói, đôi mắt cương nghị, “Y từ lâu đã không còn là Vương gia gì đó, y hiện giờ, chính là Hoàng đế Đại Bình.”

Hoài Hoài ủ rũ cực độ, “Vậy mà là Hoàng đế...”

Hà Yến nói: “Không sao, y sợ người.”

Hoài Hoài nhất thời lại quên luôn chuyện muốn đánh hấn, “Ta thấy không giống.”

Bỗng nhiên lại sức nhớ ra, “Người với y trước kia, rốt cuộc là quan hệ thế nào?”

Hà Yến tới gần Hoài Hoài, ngữ khí dừng dừng, “Ta từng cưỡng bức y.”

Ngực Hoài Hoài nghẹn lại, mặt lập tức đỏ bừng, “Người... thật không biết xấu hổ.”

Hà Yến cười ha ha, “Việc này có tính là gì, y rất thích ta cưỡng bức y mà.”

Hoài Hoài tiến lên túm cổ áo Hà Yến, “Bậy bạ!”

Hà Yến lạnh lùng đẩy Hoài Hoài ra, “Tin hay không tùy người.”

Dứt lời liền quay người đi vào buồng.

Hoài Hoài đi theo sau, thấy Hà Yến lên giường, mặc nguyên quần áo mà nằm xuống, không bao lâu lại như trước đây, thành một người chết.

Hoài Hoài tiến lên vài bước, muốn lôi hấn dậy, nhưng thân thể Hà Yến như tảng đá mọc rễ, không chút nhúc nhích, dù cầm ghế lên đập cũng chỉ phát ra tiếng giường sập, Hà Yến thì vẫn hoàn hảo vô khuyết ngủ trên giường, tóc cũng chưa rối.

Hoài Hoài giằng co một lúc lâu cũng mệt, mắt sưng húp muốn ra khỏi phòng tìm nước uống, vừa đẩy cửa liền gặp Xuân Bảo gào khóc đi vào.

Xuân Bảo tìm lem nước mắt nước mũi, thấy Hoài Hoài nước mắt liền như châu đứt dây, “Hoài Hoài-“

Hoài Hoài thấy Xuân Bảo, cũng cay mũi, vội tiến lên nắm tay gã, “Xuân Bảo, may mà người không về cùng.”

Xuân Bảo không hiểu ý của câu này, chỉ lo gào, “Tiểu Quế Tử bị người ta lôi đi rồi-“

Hoài Hoài dùng vạt áo mình lau nước mắt cho Xuân Bảo, “Sao vậy?”

Xuân Bảo khóc đến thở không ra hơi, “Ta với Tiểu Quế Tử đang trò chuyện, màn thầu đã... chín, Tiểu Quế Tử... lại hầm thịt...”

Hoài Hoài hỏi: “Là vì Tiểu Quế Tử bị người ta lôi đi, nòi thịt cháy khét à?”

Xuân Bảo cắn môi, hít nước mũi, “Tiểu Quế Tử bị người ta lôi đi, nói là phải đi chém đầu, sau đó người của ngự thiện phòng đánh ta ra, màn thầu và thịt đều chưa kịp ăn...”

Hoài Hoài hỏi: “Vậy người rốt cuộc khóc Tiểu Quế Tử hay khóc nòi thịt?”

Xuân Bảo suy nghĩ một lúc, “Vẫn là Tiểu Quế Tử, trong cung ta còn không ít thịt dê mà.”

Nói xong, lại lau nước mắt, “Du công công không phát hiện chứ?”

Hoài Hoài nghe Xuân Bảo hỏi việc này, trong lòng cảm xúc lẫn lộn, thầm nghĩ đều do tên người chết kia vô lễ, chọc giận Hoàng thượng, hại người của Họa Vũ cung gặp nạn theo.

Trong lòng đã quyết định, Hoài Hoài hung tợn nhú mày, quay người chạy về phòng mình.

Xuân Bảo theo sau, thấy Hoài Hoài vào phòng liền lục tung lên, rất tò mò, “Hoài Hoài, người tìm Du công công à?”

Hoài Hoài cầm chiếc hộp bạc chạm khắc trên cạnh bàn, đổ hết mọi thứ bên trong ra, “Tìm hỏa chiết.”

Xuân Bảo lau mắt, “Tìm hỏa chiết làm gì?”

Hoài Hoài nghiêng răng nói: “Đuổi không được tên vô lại kia, thì ta đốt chết hắn!”

Xuân Bảo nhìn ngó xung quanh, “Vô lại ở đâu?”

Hoài Hoài chỉ lo cúi đầu tìm, “Trong buồng, cái tên nằm lì trên giường ta không dậy ấy.”

Xuân Bảo thò đầu nhìn cái giường trống không hồi lâu, chớp chớp mắt, “Hoài Hoài, ta lại bị bệnh mắt rồi.”

Hoài Hoài lục hồi lâu mà nửa thứ đốt lửa được cũng chẳng tìm ra, đứng dậy thở dài một hơi, “Xuân Bảo, người đến tiểu trừ phòng tìm lửa đi.”

Xuân Bảo nghe vậy đi ra ngoài, chỉ chốc lát lại trở về, “Đêm qua hầm dê đốt hết rồi, bây giờ lửa cũng đã tắt, tìm không ra.”

Hoài Hoài thất vọng ra mặt, ôm đầu ngồi chồm hổm, “Ta quả nhiên là phế vật, ngay cả việc cón con này cũng làm không xong.”

Xuân Bảo nói: “Không sao, hai ta đánh lửa là được.”

Dứt lời, liền lấy que gỗ vót nhọn từ tiểu trừ phòng tới, “Đây là sáng nay chưa dùng, người xoay đi.”

Hoài Hoài nói cảm ơn, cầm que gỗ đi vào buồng.

Hà Yến nằm trên giường, nhắm mắt lại vẫn không giấu được sự tức sát.

Hoài Hoài trợn mắt nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng, cúi người xuống bắt đầu xoay.

Xuân Bảo đứng bên trợn tròn đôi mắt, nhìn lom lom không hề chớp.

Ngân nguyệt mạ cung khuyết, gió Tây thổi cảnh khô.

Vài đường tà dương nơi chân trời không bao lâu liền biến mất gần hết.

Trong phòng tối om, Hoài Hoài xoay đau cả tay mà khúc gỗ kia chẳng bén ra nửa đốm lửa.

Xuân Bảo nhức mắt vô cùng, lúc này mới chớp mắt, chảy ra chút lệ xót, “Hoài Hoài, mắt ta bị bệnh nặng lắm rồi.”

Hoài Hoài đầu rịn mồ hôi, hai tay vù vù tiếng gió, “Xuân Bảo, tối quá, đốt đèn lên.”

Xuân Bảo cố mở mắt chạy đến trước giá nến, cầm hỏa chiết đốt nến, “Được rồi.”

Hoài Hoài vừa xoay que gỗ điên cuồng, vừa hùng hồn nói, “Hèn cái đêch! Xem ta có đốt chết người không!”

24. Chương 24: Dục Trì

Dưỡng Tuyền cung.

Ánh đèn rực rỡ, gợn sóng lăn tăn.

Trong cả đại điện ấm áp như mùa xuân.

Cung nữ qua lại bên ngoài tầng tầng lớp lớp cảm sa, trên cổ tay trắng ngần vòng ngọc óng ánh, hoàn bội đính đang, trong vò vàng đựng nước nóng mùi thơm ngào ngạt, cung nữ kia chân trần lên đài cảm thạch, ưu nhã nghiêng người, rót vò nước độ ấm thích hợp vào bể.

Thiên tử ngâm mình trong dục trì là nam tử xinh đẹp tuyệt đỉnh, có điều nét đẹp này sắc bén độc ác như có gai, khiến người ta không nhìn được, đến gần lại tự tiện mạng đi.

Nguyên Kinh mày đen như mực, ánh mắt dừng ở vãn nước lăn tăn, gợn sóng thi thoảng, nhón nhạo lên xuống, như đường vắn vẹo trên mặt người nọ khi tảng sáng.

Một mình lẩm bẩm độc thoại, tự tát miệng mình, nhưng vẫn không kìm nén được lộ ra ánh mắt tham lam. Nguyên Kinh rùng mình, dọa cung nữ rót nước run tay, để vò lăn xuống bể, nước vào đầy, chậm chậm chìm xuống đáy.

Cung nữ hoa dung thất sắc, vội vàng quỳ xuống, dập đầu liên tục, “Nô tỳ đáng chết, Hoàng thượng tha mạng...”

Nguyên Kinh như không nghe thấy, chỉ lo nhìn cái vò, thở dài hầu như không nghe được, rồi từ từ chìm xuống nước cùng với cái vò kia.

Nhất thời, xung quanh toàn là tiếng nước nghiền nghiền.

Nhấp nhô, như một bàn tay, vuốt ve thân thể đường nét tuyệt đẹp kia.

Những ngón tay đượm hơi ấm của Hà Yến lướt qua ngực y trượt xuống bụng, “Kể từ hôm nay, người chính là Hoàng thượng của Đại Bình, ‘Nguyên Kinh’ là niên hiệu của người.”

Giang Hoài Cẩn sắc mặt trắng bệch, không thể nhúc nhích, âm thanh trong cổ họng qua lớp khăn lụa bịt miệng lại có vài phần ai oán khản cầu.

Trên tấm áo bào rộng huyền sắc của Hà Yến có giao long dữ tợn, dùng kim ti ngân tuyến thêu đan nhau mà thành, như muốn lao ra bất cứ lúc nào.

“Hoàng thượng phải nhớ, dù ngài thành thiên tử, ngài cũng là của riêng thần.”

Mồ hôi ướt sũng rèm mi dày và dài, Giang Hoài Cẩn quỳ trên giường, bị Hà Yến dùng sức mạnh tách chân ra, cổ cột lên giường, bị ép làm tư thế vĩnh mộng dâm dăng.

Rèm châu bên giường đong đưa, lóe ánh sáng yêu dị, buông xuống cạnh tay Giang Hoài Cẩn, cọ qua các ngón tay nhỏ nhắn trắng trẻo.

Hà Yến lấy hộp gấm dưới gối, mở nắp ra, lại là một hộp cao. Phết một ít bôi vào khe mộng Giang Hoài Cẩn, tiến sâu vào trong, cao thể trắng mịn mát lạnh chợt làm tan đi cảm giác khô khốc.

Rèm châu chợt kêu đinh đàng, bị các ngón tay kia bóp mạnh, như muốn bóp nát ra.

Người bên trên không định cởi quần áo, chỉ lấy vật căng cứng phía dưới ra khỏi quần, cọ sát chỗ u mật kia một lúc lâu.

Hà Yến bình nhật chỉ thích như thế, quần áo chỉnh tề nhìn người bên dưới trần như nhộng.

Đình viện u ám tĩnh mịch, ánh nến hắt qua rèm châu, loang lổ hắc mâu hoảng sợ.

Sống lưng bóng loáng của Giang Hoài Cẩn như cây cung được kéo căng hết cỡ, nhấp nhô kéo dài về phía trước, cho đến khi bị người ta thông thả đâm vào, cọ nhẹ bên trong.

Châu ngọc trên cả tấm rèm đột nhiên rơi lả tả xuống đất, đập lên bàn tay kéo rèm, cùng thất lưng bị ép đong đưa, tạo thành những tiếng đồm độp vô cùng vô tận.

Hà Yến nhanh nhẹn vô cùng, hưởng thụ cảm giác chặt dí thường bên trong, thít hạ thân hấn tê dại một trận.

Phân thân và cao thể trắng mịn ra vào hai lần, lại không hề có cảm giác khô ráp, chỉ còn lại bao kín lấy, càng lúc càng thoải mái hơn.

Giang Hoài Cẩn thỉnh linh bị nâng một chân lên cao, Hà Yến quỳ một gối xuống giường, một tay đỡ chân y, thúc cả nam căn vào, “Hoàng thượng, ngài như thế này, có giống chó hoang giao hợp không?”

Giang Hoài Cẩn vận vẹo khuôn mặt tuần mỹ, túm chặt rèm châu bị giật nham nhở, bật ra tiếng rên rỉ mơ hồ.

Trong màn hồng la, hai người như đôi uyên ương thân thiết kề gáy, hoạt sắc sinh hương.

Tiếng rên rỉ khe khẽ do bị lụa chặn kín vào tai Hà Yến quấy rầy vô cùng, say đắm lòng người.

Hà Yến nằm trên người y, thúc mạnh cả trăm phát liên, khiến thân thể Giang Hoài Cẩn lắc lư liên tục, nhưng ngay cả sức để giãy giụa cũng không có.

Chưa quá nửa nén nhang, Hà Yến không nhịn nổi, xuất tinh một lần trong cơ thể y.

Giang Hoài Cẩn đầu mướt mồ hôi lạnh, bên dưới vừa căng vừa đau, nhưng chẳng có nửa phần cảm giác sung sướng, ngược lại rất khó chịu.

Thân thể như đúc bằng sắt của Hà Yến thì chẳng mấy may làm sao, hần tháo lỏng dây thừng trên cổ Giang Hoài Cẩn, lật người y lại, nâng thất lưng y lên, quỳ trên giường, lại lần nữa ra sức tiến sâu vào.

Người bên dưới tóc bết vào trán, nắm chặt chần gấm, kiều diễm đậm mị, trong đôi mắt lại là nỗi tuyệt vọng thống khổ.

Giang Hoài Cẩn mở mắt trờ trờ nhìn tấm màn đong đưa, càng lúc càng trống rỗng.

Xiêm y trên người Hà Yến ướt sũng mồ hôi, thúc một hồi, thấy đáy mắt y ướt ướt, liền lấy mảnh lụa trong miệng y ra.

“Hoàng thượng, ngài đang khóc ư?”

Giang Hoài Cẩn mắt ngấn nước, làm ướt rèm mi đen dày, thừ ra nhìn phía trước, “Ta không làm Hoàng thượng nữa, người buông tha cho ta đi.”

Hà Yến tư thế bồng bồng, cao cao tại thượng, “Làm Hoàng đế hay không cũng chẳng hề gì, nhưng buông tha cho người là không được.”

Giang Hoài Cẩn cơ hồ cắn nát hàm răng ngọc, “... Không bằng người giết ta đi.”

Hà Yến nghe vậy, đột nhiên lạnh giọng cười, “Hoàng thượng, nếu ngài muốn tìm đến cái chết, thần cũng sẽ không ngăn cản, dù sao thì mùi vị thân thể ngài thần đã nếm rồi, cùng lắm thì ngày sau nhớ đến sẽ hơi tiếc nuối thôi.”

“Cho nên, Hoàng thượng à, ngài chết hay không, lại có can chi đến thần?”

Dưới bể gợn sóng, trên bể vang đình đang.

Hoa trong gương, trăng đáy nước, hư vô mờ mịt.

Mái tóc đen dập dềnh trôi trên mặt nước, Nguyên Kinh bỗng nhiên trôi lên, sắc mặt tái mét, thở hồng hộc, như là suýt nữa chết đuối rồi.

Cung nữ khi này quỳ xin tha tội vẹo qua một bên, mắt lồi lên, chất lỏng sền sệt màu vàng uốn lượn chảy xuống từ khóe miệng.

Hắn là sợ vỡ mặt rồi.

Nguyên Kinh sờ bọt nước trên mặt, đáy mắt ngập tràn lệ khí, “Người đâu-“

Cung nữ bên ngoài nghe gọi vén rèm đến gần, chờ nhìn thấy xác chết trên bờ, giọng run rẩy, “Có... có nô tỳ.”

Nguyên Kinh đứng dậy, lạnh nhạt nói, “Thay quần áo.”

Cung nữ không dám chậm trễ, vội vàng quay người ra ngoài lấy thường phục kim long nguyệt sắc lót lụa, hầu hạ Hoàng thượng mặc vào.

Ngay sau đó lại gọi hai tiểu thái giám khác đến lôi xác chết kia ra ngoài.

Hỉ Liên đợi ở ngoại điện đã lâu, vì hôm nay Hoàng thượng phá lệ không lâm triều, đồn lại rất nhiều chính vụ cần xử lý, thủ phụ thật sự chờ không nổi, đến ngự thư phòng trước để chờ gặp thánh.

Nguyên Kinh đeo thất lưng ngọc dương chi trơn bóng, mái tóc đen búi lên bằng một cây trâm hồng ngọc, dung nhan cực kỳ xinh đẹp.

Trong đôi mắt đen như điểm sơn âm lãnh ẩm ướt, rất là hải người.

Chúng cung nhân theo hầu không dám thở mạnh, chỉ lẳng lặng đi đằng sau, cho đến khi gặp Hỉ Liên. Hỉ Liên thấy tâm trạng Hoàng thượng không tốt, khom lưng thật thấp, “Hoàng thượng, thủ phụ cầu kiến.” Nguyên Kinh lại đáp một nẻo, “Họa Vũ cung quá xa tiền cung.” Hỉ Liên nín thở đợi lệnh.

25. Chương 25: Quy Củ

“Đổi một nhóm cung nhân khác, sợ sẽ còn xảy ra sai sót.” Nguyên Kinh hơi nhíu đôi mày thanh nhã, “Nên tìm một người dạy sơ sơ quy củ cho hần.”

Hỉ Liên liên tục gật đầu, “Hoàng thượng nói đúng, tên gốc này đều vì không biết quy củ chứ không phải rập tâm làm loạn, đến lúc đó nô tài nhất định tìm một công công dạy hần.”

Nguyên Kinh khoát tay, đi ra ngoài, “Người luôn đi.”

Hỉ Liên cứng đờ ở đó, như bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Nhưng từ chối không được, chỉ đành bất chấp khó khăn vâng khế một tiếng, đi theo Hoàng thượng ra ngoài.

Lại nói Hoài Hoài và Xuân Bảo xoay gỗ cả đêm cũng chẳng ra nửa đống lửa, trái lại nệm trên giường bị dùi thủng một lỗ bằng đồng tiền, sợi bông xù ra rất khó coi.

Xuân Bảo dựa ghế ngủ khò khò, hơi há miệng, nước dãi chảy đầy vạt áo.

Hoài Hoài thì không hề buồn ngủ, xoay gỗ đau cả cánh tay, ném khúc gỗ kia đi nằm vật xuống giường mà nhìn đỉnh màn.

Nến cháy hết, trong phòng tối om như mực.

Hoài Hoài trợn mắt nghĩ vài chuyện cũ. Song rất kỳ lạ là, vất hết óc cũng chẳng nhớ ra.

Hà Yến bên cạnh ngay cả tiếng hít thở cũng không còn, giống như thật sự chết rồi.

Hoài Hoài hơi lạnh, bèn kéo tấm chăn bên trong đắp lên người mình, hai tay gối sau đầu, tiếp tục ngán ra.

Chợt lại nghĩ tới điều gì đó, kéo chăn đắp cho Xuân Bảo, bấy giờ mới yên tâm nằm xuống nghỉ ngơi.

Định bụng nghỉ cho khỏe rồi lại dậy xoay tiếp.

Sau đó Hoài Hoài nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ say.

Tận đến trưa, một vị công công từ ngoài vào đánh thức hần.

Hoài Hoài dụi mắt, nhìn thái giám trước mặt.

Sắc mặt khô héo, mở nhón tai khỉ, tướng hồ ly, đuôi mắt xéch lên, thái độ cung kính, “Nô tài Tú Tú, tham kiến chủ tử.”

Hoài Hoài đứng bật dậy, “Chủ tử?”

Tú Tú nói: “Chính thế, về sau nô tài sẽ là tổng quản thái giám của Họa Vũ cung này, tiếp tục công việc của Du thái giám, hầu hạ ngài.”

Hoài Hoài chằm chằm nhìn bát sứ men xanh mà lan hoa chỉ của thái giám kia bưng, bên trong đầy tràn nước thuốc đen quánh.

“Cái gì đây?”

Tú Tú để bát thuốc lên cái bàn bên kia, “Hồi bẩm chủ tử, đây là dược liệu sáng nay Thái y viện mới đưa tới, nói là điều lí sinh tức, an thần bổ khí.”

Hoài Hoài lúng túng nhìn cái bát ấy, kích cỡ hình như to hơn bát thuốc mọi ngày uống.

“Người để đó đi.”

Tú Tú giật giật da mặt, “Nô tài đã để xuống rồi.”

Hoài Hoài nói: “Vậy người ra ngoài trước đi, trong này không có việc gì đâu.”

Tú Tú vẫn đứng nguyên tại chỗ, “Nô tài tìm ngài có việc, sáng nay Tiểu Kim Tử bên cạnh Hỉ công công đến chuyển lời, nói là chờ chủ tử dậy thì kêu qua đó một chuyến, Hoàng thượng khẩu dụ cho Hỉ công công dạy ngài quy củ.”

Hoài Hoài vừa nghe hai chữ Hoàng thượng thì lập tức tinh thần tỉnh táo, vội vàng xuống đất, “Ta đi luôn đây.”

Tú Tú nói: “Ngài đừng gấp, uống thuốc trước đi đã.”

Hoài Hoài hỏi: “Tại sao Hoàng thượng phải cho Hỉ công công dạy ta quy củ, chẳng lẽ là muốn gậy ta?”

Tú Tú vẻ mặt như nước, ngữ khí lại không cho phép hoài nghi, “Ngài uống thuốc trước đi.”

Hoài Hoài bắt đầu lục lọi khắp phòng, “Nếu là gặp Hoàng thượng, ta nên tìm một bộ quần áo thật uy phong, hôm trước y giận ta, lần này không thể để lại ấn tượng quá tệ được.”

Tú Tú không nhin nổi nữa, lập tức sầm mặt, “Mau uống thuốc đi!”

Hoài Hoài rung mình, không ngờ công công mới tới này tính tình lại cố chấp như vậy.

Song cũng không tiện nổi giận, ngậm ngừng đi tới, bưng bát thuốc, bắt đầu thổi hơi nóng.

Tú Tú nhìn chằm chằm Hoài Hoài, “Hết nóng rồi, nô tài để đó đã lâu, độ ấm giờ vừa rồi.”

Hoài Hoài nghe mùi đắng nồng nặc của thuốc, không khỏi nhú mày, nhưng bị Tú Tú canh chừng, xung quanh cũng không có chậu hoa, không thể trực tiếp đổ đi.

Thở dài, Hoài Hoài đang định uống, vừa vận nhìn thấy Xuân Bảo há miệng ngủ bên cạnh.

Hoài Hoài lập tức có chủ ý, “Tú công công, trên bàn lò có cái hộp bạc, bên trong đều là quế hoa cao, phiền công công lấy một ít cho ta, thuốc này đắng lắm ta uống không nổi.”

Tú Tú nhếch khóe miệng, quay người đi lấy.

Hoài Hoài vội vàng đổ cả bát thuốc vào miệng Xuân Bảo.

Tú Tú chống hông lục tìm trong hộp, “Trong đây làm gì có bánh? Ngay cả vụn cũng không thấy...”

Hoài Hoài ra vẻ sầu khổ, “Không phải chứ, ta uống hết rồi... đắng quá...”

Tú Tú xuống giường lò, quay người hồ nghi nhìn cái bát không trong tay Hoài Hoài, thấy quanh hần cũng không có chỗ nào đổ được thuốc, chỉ có một tiểu thái giám vẹo qua một bên nhóp nhép nhai miệng không.

Tú Tú nhận bát thuốc, “Ngài cứ chuẩn bị trước đi, giờ nô tài ra ngoài sắp xếp ổn thỏa đám cung nhân mới, lát sẽ đến đưa ngài tới chỗ Hỉ công công.”

Dứt câu, liền đi ra ngoài.

Hoài Hoài lay Xuân Bảo, “Xuân Bảo, dậy đi.”

Xuân Bảo ngái ngủ, “Du công công tới rồi?”

Hoài Hoài không nói gì, tìm cả đồng dây lưng nổi lại, nghĩ mình phải đi gặp Hoàng thượng, nên trói tên vô lại kia trên giường để khỏi có chuyện.

Xuân Bảo liếm liếm môi, “Ta mơ càng ngày càng thật, trong mơ húp canh nấm, tỉnh dậy miệng quả thật có chút mùi vị này mới hay.”

Hoài Hoài chỉ lo cúi đầu nổi dây lưng, “Nổi giúp ta đi.”

Xuân Bảo thấy thế vội đến giúp đỡ.

Hai người nổi hơn chục sợi dây lưng, vẻ mặt Xuân Bảo nghiêm trọng hẳn, “Chung quy là chủ tử, lắm dây lưng ghê.”

Hoài Hoài đen sì mặt loay hoay mở dây lưng, “Vậy thì thế nào, còn không phải cũng bị vô lại ức hiếp.”

Xuân Bảo vẻ mặt xót xa: “Ta chỉ có một sợi dây lưng, vài hôm trước còn làm đứt, đành cột dây thừng.”

Nói xong liền vén áo lên, lộ ra từng vòng dây thừng trên hông.

Hoài Hoài dừng tay, “Ta đang cần dây thừng đây.”

Xuân Bảo lắc đầu, “Đây là dây lưng của ta.”

Hoài Hoài cầm mở dây lưng kia, “Mấy cái này đều là của người, người gỡ ra mà lấy, đưa dây thừng cho ta.”

Xuân Bảo suy tư chốc lát, nghĩ lấy một sợi dây lưng quá dài đổi chục sợi dây lưng ngắn cũng rất lời, liền tháo dây thừng đưa Hoài Hoài, mình thì ngồi chồm hổm gỡ mở dây lưng thắt nút chết.

Hoài Hoài cầm dây thừng, liếc nhìn Hà Yến trên giường, hừ lạnh một tiếng, lấy dây thừng trói chặt hẳn ta vào giường.

Xuân Bảo bên cạnh gắng sức muốn tháo các nút thắt chết.

Do khi nãy Hoài Hoài ra sức thắt chặt số dây lưng đó, hại Xuân Bảo lúc này tháo đau cả mắt.

Tú Tú sắp xếp xong các cung nữ thái giám mới tới, liền quay về phòng tìm Hoài Hoài.

Mới mở cửa tiến vào, liền sững sờ ra đó.

Tên gác kia quần giường không hết vòng này tới vòng khác, khuôn mặt dữ tợn, nhưng thật sự chẳng rõ vì việc gì mà phẫn nộ.

Một tiểu thái giám ở kế bên, quần tụt tới chân, mông trần ngồi chồm hổm dưới đất, mặt đỏ bừng, miệng hồng hộc thành tiếng.

Tú Tú phản ứng nhanh, rảo vài bước tới đá Xuân Bảo ngã lăn ra đất, “Tên khốn không biết quy củ từ đâu tới, dám đại tiện ở Họa Vũ cung, coi ta là kẻ mù hủ!”

Hoài Hoài giật nảy mình, quay đầu lại thấy Tú Tú liền dừng động tác trên tay, “Đây là bạn ta, ở ngay trong Họa Vũ cung này.”

Xuân Bảo bị đá chổng vó, hấp tấp che đống quần, “Người là ai?”

Hoài Hoài nói: “Đây là tổng quản thái giám mới, cùng một công việc với Du công công.”

Tú Tú mặt lạnh tanh, thu chân lại, liếc nhìn Xuân Bảo, “Cái gì cũng không có, người che làm đêch gì.”

Xuân Bảo như bị xoáy vào vết thương, “Ra thịt mới rồi mà...”

Tú Tú đứng thẳng dậy, quay sang Hoài Hoài, mặt đanh lại, “Đi thôi.”

Hoài Hoài nghe vậy lại hơi hoảng, “Phiền công công chờ ta, để ta chuẩn bị một chút.”

Dứt lời, lại gọi Xuân Bảo, “Mau tới xem giúp ta xem bộ nào tuần tú nhất.”

Tú Tú không nói gì, quay người đi luôn, “Lúc này vừa khéo Hoàng thượng tảo triều, Hỉ công công còn có chút thời gian gặp người, nếu hồi nữa mới đến, sợ là phải chờ tới chiều Hoàng thượng đọc sách lại đi sau.”

Hoài Hoài vừa nghe vậy vội kéo kéo vạt áo, “Công công, người thấy bộ này thế nào?”

Tú Tú chẳng thèm quay đầu lại, mở cửa đi thẳng.

Hoài Hoài cũng không màng ăn diện nữa, hốt hải đi theo.

Bên ngoài tuyết mỏng bị mặt trời chiếu, trông lại như sắp tan rồi.

Tiếng chuông thiên tử bãi triều ngân vang to rõ.

Dưới cung khuyết màu son, lại có hai người đang rảo bước đi, một trước một sau.

Hoài Hoài co tay vào tay áo cho ấm. Trước đây đều là bản thân liễu mạng trốn ra ngoài, đây là lần đầu tiên được người ta dẫn đến tiền điện, vui sướng tột cùng song vẫn tuân thủ quy củ theo sau Tú Tú, sợ chọc giận hấn ta lại quay về.

Chưa đầy nửa nén nhang, hai người đã đến ngự thư phòng phía sau Phúc Thọ điện.

Tú Tú chào thị vệ ở cửa, rồi dẫn Hoài Hoài vào trong.

Còn chưa vào phòng, chỉ trong hồi lang đã khí phách tột cùng.

Màn gấm chín tầng, trùng trùng điệp điệp.

Đâu đâu cũng trạm long troở phượng, tay vịn nga voi, rồng uốn vàng ngọc, danh quý hoa mỹ, ngay cả cung nữ đứng hai bên tựa hồ cũng khác với thường ngày gặp, mỗi người cài nghiêng ngọc lan, bạch mai lãnh hương.

Thế nhưng mặt lại cứng nhắc, như tảng băng không tan, thận trọng khom lưng, sợ xảy ra tí tẹo sai sót.

Tú Tú nhíu mày, “Nô tài phải vào báo Hỉ công công một tiếng, ngài đứng ở đây, nhất thiết đừng chạy lung tung.”

Nói xong, lại gọi một tiểu thái giám tới, ghé vào đầu vai thì thầm vài tiếng.

Thái giám kia gật đầu như gà mổ thóc, đưa mắt nhìn Hoài Hoài, khó giấu sự mỉa mai.

“Tú công công yên tâm, ta trông hấn cho.”

Hoài Hoài nghe lời đứng ở hồi lang bên ngoài, hiểu được ý của câu này.

“Tú công công yên tâm, ta sẽ không đi đâu.”

Tú Tú nhìn hấn một lúc, rồi quay người đi vào tìm Hỉ Liên.

Nhưng hấn ta vừa vào cửa, thị vệ thái giám phía xa liền bắt đầu quỳ xuống thành dải.

Hoàng đế mới hạ triều, giá lâm ngự thư phòng.

Hoài Hoài nhìn sắc vàng chói mắt kia từ xa đi đến.

Màu xám xịt xung quanh lập tức tươi tắn lên, bị màu vàng sáng người nọ mang đến làm dịu đi rất nhiều.

Trên cổ tay áo kim long uốn lượn, bị gió thổi như muốn lao ra.

Nguyên Kinh từ trên long liễn cao lớn bước xuống, đứng thẳng dậy, được một nhóm người vây quanh, chậm rãi vào ngự thư phòng.

Mặc dù trên mặt hắc mâu lạnh lẽo, lệ khí tỏa ra, vẫn không đông được sự ấm áp trong tim Hoài Hoài.

Hoài Hoài thấy y lơ đãng liếc đến bên này, ánh mắt dừng trên mặt hấn, lại hồ hững quay đầu đi như không nhìn thấy.

Nhưng chuỗi châu mân mê trong tay đánh rơi xuống đất, vang một tiếng giòn giã.

Như là tiếng bật cười thanh thúy.

Hỉ Liên từ ngự thư phòng ra đón vội tiến tới nhặt rồi trình lên.

Sự xấu hổ thoáng qua ai đó như chuồn chuồn lướt nước.

Nguyên Kinh cau mày, như cực kỳ tức giận, rảo bước nhanh hơn.

Cung nhân thấy Hoàng thượng tức giận đều ngưng thần nín thở, nơm nớp lo sợ theo sau.

Mặt trời chiếu cung khuyết, lạnh lẽo thê lương.

Về giận dữ của Nguyên Kinh vào mắt Hoài Hoài lại cực kỳ có phong tình, gây tơ lòng hấn.

Bên tai vang lên giọng nói thông thả, từ trong không khí hanh khô thổi ra hơi nóng.

“Người xem bộ dạng lẳng lơ đó kìa.”

Hoài Hoài toe toét, nhìn đến khô cả miệng, chỉ cười hà hà mà không nói gì.

“Người như y... trên giường rõ ràng lẳng lơ tận xương, bình nhật lại phải ra vẻ thanh cao, nhất định cần người ta lao tới đè mới chịu thôi.”

Hoài Hoài nhìn y như say như si, “Ta thấy không giống...”

“Giống hay không, cứ thử khắc biết.”

Hoài Hoài như sức nhớ ra, từ từ thu lại nụ cười trên mặt, nghiêng đầu nhìn người nói chuyện bên cạnh.

Hà Yến không biết thay ở đâu bộ cẩm bào màu tím, phủ xuống đôi giày ống dài màu xanh, ánh lên khuôn mặt kia, quả nhiên anh khí phi phạm.

Hoài Hoài run rẩy như rơi vào hầm băng, “Không phải ta trối người trên giường rồi à? Làm sao người trốn ra được?”

Tiếp đó lại chấp tay cầu xin, “Người mau quay về đi, người ở đây chắc chắn sẽ gây rắc rối, nếu y giận đuổi ta đi, ta còn không bằng chết luôn cho xong.”

Hà Yến liếc nhìn hắn, đáp một nẻo, “Người đã chết từ lâu rồi.”

Hoài Hoài hơi sững sốt, nhìn Hà Yến quay người đi, hướng về bóng lưng hắn nói: “Tuy ta không hiểu người đang nói gì, nhưng khúc mắc của hai người ngày trước, có thể buông xuống từ đây không? Ta làm người hòa giải, từ nay về sau, hai ta cạnh tranh công bằng, cũng coi như là một mỹ sự.”

Thái giám bên cạnh kinh hoảng nhìn chằm chằm Hoài Hoài, trên mặt mướt mồ hôi lạnh.

Nghĩ mình ở trong cung bao nhiêu năm, mới lần đầu tiên nghe có kẻ bôi nhọ Hoàng thượng tào tợn như vậy.

26. Chương 26: Trả Miếng

Bên trong ngự thư phòng.

Thiên tử mình y cẩm bào, thần sắc lãnh lệ.

Trên khuôn mặt hoàn hảo, lệ khí như đông bão sắp đến.

Hỉ Liên hiểu rất rõ.

Bỗng nhiên gặp tên gốc này, tâm trạng Hoàng thượng dĩ nhiên sẽ chẳng tốt đến đâu.

Khi này gặp Tú Tú mình cũng nổi trận lôi đình mắng hắn không đầu óc, Hoàng thượng sắp sửa hạ triều mà còn dẫn tên gốc này đến đây, nếu đụng mặt khiến long nhan đại nộ thì phải làm sao?

Ài ngờ thiên ý trêu người, mình nói thế mà trúng luôn.

Tú Tú đứng ở một bên, tuy sắc mặt xanh tái song cũng xem như trầm tĩnh.

Trong lòng Hỉ Liên hơi sợ hãi, thấy Nguyên Kinh ngồi trên long ỷ không nhúc nhích.

Ánh mắt nhìn cuộn công văn chưa mở hết, như pho tượng, không một chút hơi người.

Hỉ Liên lau mồ hôi lạnh vã ra đầy đầu, mặc dù đi theo Nguyên Kinh từ khi y còn là Vương gia, song nhiều lúc Hỉ Liên vẫn chẳng cách nào hiểu thấu tính tình vị thiên tử này.

Thở dài một hơi, Hỉ Liên chậm chậm quỳ xuống, khấu đầu thật vang, “Hoàng thượng, nô tài có tội.”

Tú Tú thấy thế cũng vội vàng quỳ xuống theo, đầu dán sát đất, tất cung tất kính.

Cung nhân xung quanh thấy Hỉ công công được Hoàng thượng sủng nhất cũng quỳ xuống xin tha, vô hình trung đều phát rét.

Ngự thư phòng nhất thời lặng ngắt như tờ, trong không khí ngập tràn sóng ngầm kinh sợ.

Nguyên Kinh như không nghe thấy, mi mắt hơi rũ xuống, nhìn bích tỷ trên bàn mà thờ ra.

Sắc mặt tự dừng lại hơi dịu đi.

Chừng một chén trà, Hỉ Liên đau mỗi hết hai đầu gối.

Nhưng vẫn quỳ nguyên không nhúc nhích, chỉ chờ Hoàng thượng mở miệng trách phạt, hoặc là đi thẳng ra ngoài, để mình quỳ ở đây đến khi bớt giận mới thôi.

Nguyên Kinh mới đầu quả thật ngưỡng quá hóa giận, song lúc này đột nhiên lại có chủ ý khác.

Nghĩ mình trước kia quen trốn tránh hấn, thế cho nên quên mất Hà Yến hiện giờ không còn là Hà Yến ngày xưa.

Trước mắt, là phải theo tính tình mình.

Có thể ăn miếng trả miếng, trái lại cũng không tệ.

Nguyên Kinh khẽ nâng mí mắt lên, hoàn hồn lại, “Đứng dậy đi.”

Hỉ Liên nghe Hoàng thượng giọng nói hòa hoãn, thầm giật mình, rất là bất ngờ, “Nô tài phạm lỗi, không dám đứng dậy.”

Nguyên Kinh giọng điệu lạnh nhạt, “Người cũng biết.”

Hỉ Liên lại dập đầu, “Nô tài biết lỗi.”

Những ngón tay dài nhỏ khớp xương rõ ràng nâng hờ lên, Nguyên Kinh thu lại lệ khí trong mắt, thần sắc bình thản như nước, “Ra ngoài cả đi.”

Cung nhân xung quanh nghe vậy vội vàng khom lưng lui ra.

Hỉ Liên cứng đờ chốc lát rồi cũng đứng dậy, theo sau Tú Tú định đi ra ngoài, nhưng bị Nguyên Kinh gọi lại, “Người ở lại.”

Hỉ Liên quay người lại, khiêm ti đáp, “Vâng, Hoàng thượng.”

Chờ tất cả đi hết, ngự thư phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người Nguyên Kinh và Hỉ Liên.

Có gió lùa vào qua khe hở, màn khẽ bay, kích khởi một tia gợn sóng trong tòa cung điện nặng nề này.

Nguyên Kinh giọng nói lạnh lẽo, “Đưa kẻ đó vào Linh Vũ điện.”

Hỉ Liên hơi trợn mắt, còn nghĩ rằng mình nghe nhầm.

Linh Vũ điện là cung điện sau ngự thư phòng, lúc không ngủ ở hậu cung, Hoàng thượng thường phê tấu chương rồi ngủ luôn ở đó. Trước mắt lại muốn đưa tên gốc này tới nơi ấy, thật sự không hợp tổ chế lắm.

Nguyên Kinh tiếp tục: “Đưa hấn đi tắm rửa sạch sẽ, dạy qua về quy củ.”

Hỉ Liên nghe vậy lập tức ngẩng đầu lên, há hốc miệng sửng sờ tại chỗ.

Không dám xác định suy nghĩ trong lòng, bèn mở miệng hỏi khẽ một câu, “Hoàng thượng... quy củ này...”

Nguyên Kinh quay đầu lại, nhìn vào mắt lão, “Thị tắm.”

Tự cổ đế vương thích nam phong không phải không có, mà Đại Bình từ khi khai quốc tới nay đã có một Thánh Trinh đế, cũng là thúc thúc của Nguyên Kinh.

Mỹ nhân ngoài cung Thánh Trinh thường niên sủng hạnh, chính là một nam nhân.

Hỉ Liên hít một hơi thật mạnh, nghẹn lại trong ngực, “... Nô tài sẽ đi làm ngay.”

Đẩy cửa ra, gió lạnh thốc vào mặt, Hỉ Liên cau mày, mặt mày xám xịt.

Tú Tú thấy vẻ mặt Hỉ Liên khó coi, bụng nghĩ tên gốc kia quả nhiên là sao chổi, ngay cả người làm việc ổn thỏa như Hỉ Liên cũng không thể tránh khỏi bị liên lụy, sau này mình phải cẩn thận hơn mới được.

Hỉ Liên hoàn toàn quên luôn việc giáo huấn Tú Tú, đi thẳng đến phía trước hồi lang, nhìn nam tử cường tráng thân cao tám thước kia, vẻ mặt phức tạp.

Nghĩ thân thể chiều chuộng từ bé của Hoàng thượng làm sao chế ngự nổi con trâu này.

Nhưng không thể cãi thánh chỉ, đành phải ngập ngừng mở miệng, “Người đi theo ta.”

Hoài Hoài biết Hoàng thượng ở bên trong, liền hơi tiếc rẻ, “Chỗ này rất tốt mà.”

“Đồ không quy củ,” Hỉ Liên hừ lạnh một tiếng, “Ở đây há có đường cho người thương lượng, người đầu-“

Thị vệ bên ngoài ngự thư phòng thấy thế tiến lên.

Vết thương ở thái dương Hoài Hoài vẫn chưa khỏi hẳn, vết máu còn mới, thấy hai thị vệ lom lom mắt hổ trừng mình cũng sợ rụt cổ lại, “Ta đi cùng công công là được...”

Hỉ Liên ngoái lại liếc Tú Tú đứng bên cạnh một cái, “Ta sẽ trị tội ngươi sau.”

Tú Tú nghe vậy lập tức khom lưng, “Xin công công tha tội.”

Hỉ Liên không thèm nhìn hần, chỉ dẫn Hoài Hoài đi đến Linh Vũ điện.

Linh Vũ điện, họa long thêu phượng, ung dung hoa quý.

Rất nhiều cung nhân la y cúi đầu đứng im, nghe hai người vào cũng chẳng ngẩng lên, hệt như rối gỗ vậy.

Hỉ Liên giao Hoài Hoài cho hạ nhân hầu hạ tắm rửa, rồi quay đi làm việc của mình.

Trong cung lắm việc rắc rối, mọi việc đều cần Hỉ Liên tự thân lo liệu, mà Hoàng thượng cũng không rời ra được, Hỉ Liên đi chuyển này hơn nửa ngày liền không thấy bóng dáng.

Tận đến khi mặt trời ngả về Tây, Hỉ Liên mới nhớ tới Hoài Hoài. Hoài Hoài chuẩn bị ổn thỏa, đã ở Linh Vũ cung cả một ngày.

Tới khi thấy Hỉ Liên, hần đã sốt ruột không chờ nổi.

“Công công, người tới rồi, ta còn tưởng người quên việc này rồi chứ.”

Hỉ Liên thấy Hoài Hoài vận trường bào tím sẫm, vạt thêu hoa đào bằng miệng bát, hơi lộ ra xương quai xanh, thuận mắt hơn thường ngày rất nhiều, cũng vừa lòng.

“Gấp cái gì, không phải đến rồi à.”

Tiếng vừa dứt, Hỉ Liên liền phân phó cung nữ bên cạnh, “Thắp đèn đốt hương.”

Hoài Hoài nhìn chăm chăm cung nữ đốt đèn, “Công công, chẳng lẽ về sau ta sẽ ở đây?”

Hỉ Liên nói: “Nghĩ hay nhỉ, đây là tẩm cung của Hoàng thượng, há là nơi người có thể ở lâu.”

Hoài Hoài bỗng nhiên mừng rỡ, “Đây là nơi Hoàng thượng ngủ? Thế lát nữa chắc chắn y sẽ đến đây rồi?”

Hỉ Liên nhớ chuyện buổi sáng Hoàng thượng dẫn mình, liền thấp giọng, nhẹ nhàng nói: “Có thể nhận thánh ân, chính là phúc phần người tu ba kiếp mới có.”

Hoài Hoài nhìn Hỉ Liên chăm chăm, “Gì cơ?”

Hỉ Liên dừng một thoáng, tiếp tục: “Người cũng đừng quá căng thẳng, chỉ cần để lòng thoải mái, lấy tính chế độ...”

Hoài Hoài hỏi: “Hoàng thượng muốn làm gì?”

Hỉ Liên nhìn Hoài Hoài một hồi, hừ một tiếng, “Người giả ngu cái gì chứ.”

Tiếp đó khựng lại, nói: “Hoàng thượng có khẩu dụ, truyền người hầu hạ, tức là đêm nay người phải hầu Hoàng thượng ngủ.”

Hoài Hoài nghe vậy vỗ đùi cái đét, “Tuyệt quá!”

Nói xong liền tự mình cởi sạch trơn, khiến người ta không thể nhìn thẳng, “Công công mau dẫn Hoàng thượng đến đây, ta đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi.”

Cung nữ hai bên thấy thế, bất chấp Hỉ Liên còn ở đây, vội vàng bịt mắt chạy ra ngoài, chỉ còn lại mấy tiểu thái giám nhìn lom lom vật dưới thân Hoài Hoài, ngoài kinh thán ra cũng ha ha nén cười.

Hỉ Liên dần lửa giận, “Đúng là càn quấy!”

Hoài Hoài thấy Hỉ Liên nổi giận, sợ lão không dẫn Hoàng thượng tới gặp mình, lại nhặt quần áo dưới đất quần lên người, “Công công đừng nóng, ta mặc vào là được.”

Hỉ Liên đang định nói, lại nghe tiếng bước chân vừa vội vừa nhẹ, một tiểu thái giám tiến vào, thấy Hỉ Liên, khom lưng cúi đầu, “Hỉ công công, Hoàng thượng đang đi đến đây.”

Hỉ Liên biến sắc, chỉ hận mình làm việc không ổn thỏa, không có thời gian giảng tử mĩ cho Hoài Hoài, chỉ đành cố gắng chuẩn bị trước.

Một đội người từ xa đi tới, Nguyên Kinh được cung nhân vây quanh đến Linh Vũ điện.

Thái giám đi đầu giọng ngân dài, “Hoàng thượng giá đáo-“

Người của Linh Vũ cung đều né ra bên đường, buông tay đứng hầu.

Nguyên Kinh thay thường phục thêu rồng, tuy vành mắt hơi thâm quầng song tinh thần cũng tạm tạm.

Chiến sự biên cương có chuyển biến tốt, tấu trình lên toàn là chúc mừng, đỡ nhọc lòng hơn bình thường nhiều, Nguyên Kinh cũng có thể về cung nghỉ ngơi sớm hơn.

Hỉ Liên từ trong Linh Vũ cung ra đón, vẻ mặt quái dị, “Nô tài khấu kiến Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh phất tay, không nói gì, đi thẳng vào cung.

Lại thấy đèn đuốc trong điện tối lạ thường.

Thần sắc Nguyên Kinh hơi sầm xuống, “Thấp đèn.”

Cung nhân quỳ hai bên nghe vậy vội đứng dậy đốt đèn.

Chỉ chốc lát cả Linh Vũ cung nền đỏ chiếu rọi, sáng rực như ban ngày.

Nguyên Kinh hoàn toàn quên mất chuyện Hoài Hoài sáng nay, thông thả bước đến trước long án, chờ Hỉ Liên trình tấu chương chưa xem xong.

Hỉ Liên cũng rất khó hiểu với phản ứng của Nguyên Kinh, chỉ khom người đứng ở một chỗ, im lặng chờ thánh mệnh.

Người phía trong màn thếp vàng chờ không kịp, ho khan một tiếng, rất gượng gạo.

Các ngón tay cầm bút chưa đặt xuống khựng lại, Nguyên Kinh thoáng giật mình, nghiêng mặt nhìn sang long tháp.

Bên trong tấm màn thếp vàng, loáng thoáng thấy một thân thể cường tráng.

Có người quỳ bò trong đó, dưới ánh nền chói mắt chiếu rọi, lại có vẻ hơi dữ tợn.

Hoài Hoài hướng mặt ra ngoài, chờ đến nóng lòng, “Hoàng thượng?”

Cảnh ban ngày từng màn hiện lên trong đầu, bấy giờ Nguyên Kinh mới nhớ tính toán của mình sáng nay, lại nhìn Hỉ Liên, Hỉ Liên cũng trừng ra vẻ mặt vô tội.

Khẽ thở ra, Nguyên Kinh đứng dậy chậm rãi đi tới, càng gần long sàng thì càng cẩn thận.

Tiểu thái giám quỳ cạnh giường cúi đầu, hiểu ý mà vén màn lên.
Nguyên Kinh trừng đôi mắt phượng, nhìn cặp mông quay thẳng vào mình, dạ dày lập tức nhờn nhợn.
Hỉ Liên vừa thấy tình hình không đúng liền vội vã tiến lên đỡ y.
“Hoàng...”
Nguyên Kinh sắc mặt trắng bệch, nghiêng người nôn sạch mọi thứ trong dạ dày.
Hoài Hoài chống mông trên giường, thò tay gãi mông, chán gần chết.
“Sao Hoàng thượng còn chưa đến?”
Hà Yến ngồi trên mép long tháp, giọng khàn khàn, “Sợ chạy rồi.”
Kế tiếp lại cười khê, “Y không có khả năng đó.”

27. Chương 27: Nỗi Giận

Hoàng thành ngân nguyệt, xa xăm vời vợi.
Tái ngoại đốt khói báo động, sáng rực cả bầu trời.
Quan lại bào đồ ô sa tay cầm một phong tấu chương, mày nhíu chặt, rảo bước tới ngự thư phòng.
Ánh nền yếu ớt, chiếu khuôn mặt nghiêng của người nọ ra cái bóng ưu mỹ trên kim bích.
Dịch chưa trong dạ dày ào ào phun ra, Hoàng đế nôn một lúc lâu, cho đến khi không còn gì để nôn nữa.
Hỉ Liên lo sợ tiến lại, khom lưng rất thấp, giơ chén sứ mạ vàng lên ngang đầu.
Nguyên Kinh thở dài, nhận trà súc miệng do Hỉ Liên dâng lên.
Hỉ Liên nhìn chăm chăm mặt già, “Hoàng thượng, người bên trong phải xử trí thế nào...”
Nguyên Kinh đang định nói, lại chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân nhẹ, tiểu thái giám đi vào thấy Nguyên Kinh liền quỳ xuống đất, “Khải bẩm Hoàng thượng, Binh bộ Thượng thư Điền Sùng Quang Điền đại nhân cầu kiến.”
Nguyên Kinh đặt chén trà lên cái khay Hỉ Liên đang bưng, khuôn mặt tuần tú sầm xuống, “Tuyên-“
Hỉ Liên nghe vậy, vội vàng quay người, bỏ khay xuống, lườm tiểu thái giám hai bên long sàng, “Buông màn.”
Tiểu thái giám nghe lệnh nhanh nện đi thả màn giao tiêu bảo la dày nặng bên ngoài long sàng xuống, che kín người bên trong, chẳng nhìn thấy tí tẹo gì.
Hoài Hoài thật sự hơi lạnh, mông cũng lạnh, bèn lật người lại, chui thẳng vào chăn gấm mềm mại.
Chờ đỡ hơn, lúc này mới sực nhớ ra, quay mặt sang trợn mắt nhìn Hà Yến, “Sao người...”
Hà Yến cười trầm trầm, dùng ngón tay bịt miệng và mũi Hoài Hoài, dè chặt hán trên gối thanh ngọc thơm phức.
Hoài Hoài liều chết chống cự, gắng sức lôi tay Hà Yến khỏi mặt mình, lòng bàn tay ấy lạnh ngắt không khác gì tay mình.
“Nói nhỏ thôi,” Hà Yến hơi nhíu đôi mày sắc lẹm như đao, “Hình như có người vào.”
Hoài Hoài giãy giụa một lúc lâu, chẳng dễ gì có một chút khe hở, mới trầy trật thốt ra mấy chữ, “Ta nhỏ giọng lại là được, người làm ta chết ngạt rồi.”
Hà Yến buông tay ra, nghiêng đầu lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Hoài Hoài quần chặt chần, hạ giọng cực thấp, “Sao người lại tới nữa? Mau nhân lúc Hoàng thượng vẫn chưa thấy người mà đi cho nhanh đi, nếu chộc giận Hoàng thượng, y nhất định sẽ trục xuất người khỏi cung.”

Hà Yến không nói gì, đôi mắt đen kịt như thể bóng đêm.

Hoài Hoài lại tiếp: “Người nghe gì vậy?”

Hà Yến đáp một nẻo, lời nói cũng rất kỳ lạ, “Nghe tiếng người nói chuyện, thì hình như là Điền Sùng Quang, nhớ lúc ấy ta ở trong triều, hẳn còn là một tiểu lại Hình bộ, không ngờ hôm nay cũng có thể được Thánh thượng yết kiến riêng rồi.”

Lại cười khẩy nói: “Đại Bình này quả nhiên không còn ai dùng được.”

Binh bộ Thượng thư Điền Sùng Quang này được tuyên vào điện, thấy Nguyên Kinh vội quỳ hai gối xuống, cúi đầu khấu bái.

“Vi thần khấu kiến Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh hơi phát tay, xem như bình thân.

Điền Sùng Quang đứng dậy, hít sâu một hơi định thần lại, mới cung kính dùng hai tay trình bản tấu lên.

Nguyên Kinh tựa nghiêng lên chiếc ghế rộng chạm long trổ phượng, bưng trà sâm cung nữ mới dâng, vẻ mặt lạnh lùng mệt mỏi.

Hỉ Liên vội tiến lên vài bước, lấy bản tấu từ tay Điền Sùng Quang, cung kính trình Nguyên Kinh.

Nguyên Kinh mở tấu chương buộc gắm kia, xem một lúc, lập tức sắc mặt đại biến, hằm hằm sát khí.

Điền Sùng Quang thấy thiên tử thịnh nộ, trong lòng hơi thấp thỏm, may mà việc này không liên quan đến mình, cũng không cần lo dẫn đến họa sát thân, chỉ im lặng đứng chờ thánh âm.

Ngón tay Nguyên Kinh đặt trên nắp chén trà, y đóng tấu chương lại, bóp mạnh, liền vang lên một tiếng vỡ vụn.

Nước trà ngấm ướt nền, từng khoảng, như những ánh sao.

Cung nhân xung quanh nghe tiếng vội quỳ hết xuống.

Điền Sùng Quang cũng quỳ theo, “Hoàng thượng bớt giận.”

Nguyên Kinh lạnh giọng bật cười, “Trẫm còn tưởng rằng chiến sự biên cương có khởi sắc, không ngờ đám người này ngay cả quân hưởng cũng dám nuốt riêng, còn lấy quân hưởng trẫm cấp đi tặng ngoại tộc, hồng hoãn binh...”

Điền Sùng Quang cúi đầu, “Thần nghe nói chuyện này đã có từ thời tiên đế, phen này cũng vì tiền tuyến chia chác không đều mới vỡ lở ra.”

Nguyên Kinh siết đến trắng bệch các ngón tay, “Thế quân hưởng còn lại bao nhiêu?”

Điền Sùng Quang lặng im hồi lâu, đưa ra con số: “Chưa đến năm vạn lượng.”

Hỉ Liên nghe thế, tuy ngoài mặt bình tĩnh song trong lòng cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Quốc khố trống rỗng, Hoàng thượng bỏ cả bạc của mình ra, lại bị đám sâu mọt quốc gia phung phí sạch sẽ, thậm chí đem cho địch, thật sự là tội đáng chết muôn lần.

Nguyên Kinh đứng bật dậy, nổi cơn tam bành, “Quả thực là chán sống rồi!”

Vội vàng đi hai bước lại nói: “Hỉ Liên-”

Hỉ Liên biết lúc này Hoàng thượng muốn làm gì, vội trải giấy Tuyên Thành ra, nhỏ nước mài mực.

Đôi mắt Nguyên Kinh đen sẫm, “Viết chỉ, Tổng đốc biên thành Bắc Cương, kể cả phó tướng, tham quân dưới trướng, nuốt trộm quân hưởng, thông địch phản quốc, bụng dạ hiểm ác, lập tức áp giải về kinh, năm sau xử trảm! Tịch biên! Tru cứu tộc!”

Điền Sùng Quang nhú mày, mặc dù sớm liệu được Hoàng thượng nhất định sẽ nổi trận lôi đình, nhưng thoáng cái chém sạch biên thành thì cũng hơi quá tay rồi.

Vô luận thế nào, cuộc chiến này vẫn phải tiếp tục, mà tướng lĩnh Bắc Cương trú thủ biên thành lâu năm, vạn phần quen thuộc địa thế chưa nói, họ cũng rành cách tác chiến yêu thích của quân địch, đột nhiên thay người không phải là chuyện tốt.

Nghĩ đến đây Điền Sùng Quang đánh bạo mở miệng, “Hoàng thượng, vi thần có một câu, không biết có nên nói hay không.”

“Thế thì đừng nói!” Nguyên Kinh nổi giận, “Cút ra ngoài!”

Điền Sùng Quang á khẩu, lập tức mồ hôi lạnh mướt trán, run rẩy tạ ơn dập đầu, rồi khom lưng lui ra.

Hà Yến nghe lén sau màn chột cười khê thành tiếng, “Hoàng thượng chém hết mọi người, thật sự là hạ sách.”

Hoài Hoài nghe câu này của Hà Yến, lập tức run bắn người, “Người lớn tiếng quá rồi...”

Hỉ Liên run ngời bút, chữ “tru” liền méo xẹo.

Nguyên Kinh chậm rãi nghiêng đầu, nhìn về hướng giọng nói kia.

Mắt phượng âm trầm như đao, tựa hồ muốn xé nát tấm màn dày ấy.

“Dẫn ra đây-“

Hỉ Liên gác bút, đưa mắt ra hiệu cho cung nhân hai bên, cung nhân liền nhanh nhẹn treo màn lên, Hỉ Liên thì cầm xiêm y khi này Hoài Hoài cởi, hơi vén tầng màn lụa bên trong, hầu hạ hẩn thay quần áo.

Hoài Hoài mặc Hỉ Liên làm gì thì làm, mắt đăm đăm nhìn dáng hình màu vàng bên ngoài, ngấm đến hơi ngậy ra.

Hà Yến bên cạnh thì nhú mày chăm chú nhìn người nọ, đáy mắt hiện rõ sự tàn nhẫn.

Trước lúc ra, Hoài Hoài không quên dặn Hà Yến, “Người ở yên đây đừng nhúc nhích, không gọi người đâu.”

Hỉ Liên đang thất đại lưng cho Hoài Hoài dừng tay lại, lão nhăn mặt, song cũng không nói gì.

Sau khi hết thấy đã thỏa đáng, Hoài Hoài theo Hỉ Liên ra ngoài, thấy khuôn mặt người nọ càng lúc càng gần, còn nhìn mình chăm chú, mặc dù là thịnh nộ, trong lòng Hoài Hoài đã ngập tràn tình yêu, gấp gáp nhìn y mà đi tới.

Cho đến khi người nọ trắng bệch mặt hừ lạnh quát lên, “Đủ rồi!”

Hỉ Liên túm vạt áo Hoài Hoài, kéo hẩn ra sau, “Gặp Hoàng thượng, phải quỳ xuống.”

Hoài Hoài không mấy may bị ảnh hưởng, vui mừng quỳ xuống, ngửa đầu nhìn mặt Nguyên Kinh, khuôn mặt ấy lạnh nhạt như tháng Hai đầu xuân vậy.

Nguyên Kinh bị hẩn nhìn rợn hết cả người, càng tức giận hơn, “Láo xược!”

Hỉ Liên lập tức mở miệng nhắc, “Gặp Hoàng thượng phải cúi đầu, không được ngẩng lên nhìn long nhan.”

Hoài Hoài cúi đầu một cách không tình nguyện, song con người chưa thay đổi vị trí, từ trong hốc mắt chăm chú ngấm Nguyên Kinh, trông trắng bị trợn hết ra, cực kỳ khó coi.

Trong mắt phượng của Nguyên Kinh lóe hàn quang, “Người đâu-“

Hoài Hoài vội cúi xuống nhìn mặt đất, “Người đừng nóng, ta không nhìn nữa là được.”

Nguyên Kinh cau mày, mắt tựa hàn đăng, “Người mới nói gì?”

Hoài Hoài: “Ta có nói gì đâu.”

Nguyên Kinh giận dữ: “Bậy bạ! Trầm rõ ràng nghe thấy người nói!”

Hoài Hoài suy tư chốc lát, choàng tỉnh ngộ, “A, đó là Hà Yến nói.”

Hỉ Liên nghe vậy, suýt nữa ho khan thành tiếng.

Hoài Hoài lại nghiêng đầu vẩy tay về hướng màn, “Gọi rồi người mau ra đây đi.”

Nguyên Kinh chăm chăm nhìn Hoài Hoài, lặng im một lúc lâu, hơi lộ ra thần sắc khác thường, che đi lệ khí dày đặc nơi đáy mắt, thêm một chút lóng lánh.

“Vậy... người thấy thế nào?”

Hà Yến nhìn vào mắt y, trong lòng chỉ cảm thấy có một loại tư vị không nói thành lời.

Tựa hận mà không phải hận, rồi lại thấu xương thấu hồn.

Nguyên Kinh nhìn hắn, “Không muốn nói?”

Hà Yến nở nụ cười như có như không, mắt mi đậm màu, “Hoàng thượng anh minh trị quốc, sao còn hỏi loại gian nịnh họa quốc thân bại danh liệt như ta?”

Trước điện tuyết khê rơi, gió Tây yếu ớt thổi.

Hắc đồng của Nguyên Kinh co lại, miệng y khô khốc, nửa câu cũng không nói được.

Trên mặt Hà Yến là vẻ mỉa mai.

“Hoàng thượng chỉ như vậy đã chém người, chẳng qua khiến biên cương không ai phòng thủ, có thêm ản loạn mà thôi.”

Sắc mặt Nguyên Kinh trắng đến hóa xanh, y hơi mím đôi môi mỏng.

“Trẫm há có thể giữ lũ tham quan ô lại này, để chúng tiếp tục hủy hoại cơ nghiệp tổ tông?”

Đôi mắt Hà Yến sáng rực, có vài phần biếng nhác chẳng để ý, “Cơ nghiệp tổ tông? Người bảo thủ như thế, chỉ có thể mất lòng người thôi. Tại sao lúc ấy Hà đẳng trải khắp triều đình, muôn người ủng hộ? Đó là vì lợi ích ta cho họ nhìn thấy được.”

“...”

“Dựa vào chút ít bổng lộc của Hoàng thượng, thì chỉ có thể hít không khí.”

“...”

“Những người này mục rữa đã lâu, bỗng nhiên bị ép làm thanh quan, Hoàng thượng cảm thấy có làm được không?”

“...”

Thấy Nguyên Kinh sầm mặt không nói gì, Hà Yến quả thật phải bật cười thành tiếng, “Người nổi điên muốn làm vua trung hưng, nhưng quốc gia này đã thối nát hết rồi.”

28. Chương 28: Uống Thuốc

Bên ngoài Cảnh Tuyên điện, nắng mai ấm áp.

Bụng Ninh tần đã hơi nhô lên, hôm nay nàng vừa dùng xong bữa sáng, trước mắt đang được Tử Trúc đỡ đi lại trong viện.

Ngân châm hồ mao phần phật trong gió, Ninh tần cài trâm vàng trên búi tóc, cầm lò sưởi tay khắc hoa chạm rồng, bước đi thong thả hơn.

“Tử Trúc-“

Tử Trúc bên cạnh kéo lại áo choàng cho Ninh tần, thừa khê một tiếng, “Nương nương...”

“Hoàng thượng bao lâu rồi chưa đến đây?”

Tử Trúc trầm tư chốc lát, co hai tay vào tay áo cho ấm, “Hồi bẩm nương nương, kỳ thực chưa lâu lắm, độ này nô tỳ cũng không nghe nói Hoàng thượng sung hạnh nương nương khác, chắc là do chính vụ bận rộn thôi.”

Ninh tần khẽ thở dài, một giọt nước mắt lóng lánh lăn xuống má, “Không phải bản cung không thể thông cảm, chỉ là long thai của bản cung đã cả tháng rồi, mà Hoàng thượng đến thăm mỗi một lần, chưa nói được mấy câu đã đi. Lâu như thế rồi, dầu chính vụ bận rộn hơn, nếu thật sự muốn đến, chung quy cũng nhín ra mà đến được...”

Tử Trúc vội nhìn bốn phía, “Nương nương, không dám...”

Bàn tay ngọc thon thon lau nước mắt, Ninh tần thở dài một hơi, “Thời gian Hoàng thượng đến hậu cung ngày càng ít, mà vẫn có một đám người kiểng chân trông ngóng, rõ là buồn cười.”

Tử Trúc cúi đầu đáp một nẻo, nói khẽ một câu, “Nương nương, bên ngoài gió lạnh, để nô tỳ dìu người vào nhà.”

Ninh tần chậm rãi chuyển hướng vào trong điện, lơ đãng hỏi một câu, “Bên phía Họa Vũ cung có động tĩnh gì không?”

Tử Trúc cẩn thận dìu Ninh tần, “Tú công công gần đây rất bận rộn, hôm qua trên đường đến hoán y cục nô tỳ có gặp hần, nói chuyện vài câu. Tú công công bảo mấy ngày gần đây Hoàng thượng sai Hỉ công công dạy tên ngọc kia quy củ, hôm qua mới đưa đến ngự thư phòng một chuyến, trò chuyện cả đêm, canh hai lại đưa về.”

Tử Trúc dừng một chút, trên mặt hơi có vẻ khó hiểu, “Tú công công còn nói tối nay lại đón hần đi... Cũng không biết có phải nô tỳ nghe nhầm hay không...”

Sắc mặt Ninh tần sầm xuống, “Đêm hôm khuya khoắt tới đó làm gì, người không hỏi à?”

Tử Trúc đáp: “Hỏi rồi ạ, Tú công công chỉ nói là Hoàng thượng gọi tên ngọc đó đến trò chuyện.”

Ninh tần nhíu đôi mày ngài, “Một tên ngọc thì có chuyện gì để nói, ngoại trừ xem trò hề, chẳng lẽ lại muốn bàn quân cơ chính vụ gì?”

Tử Trúc nói: “Cũng chẳng biết nữa, tâm tư của Hoàng thượng vốn khó nắm bắt mà.”

Vòng ngọc nạm vàng lắc lư trên tay, Ninh tần nói khẽ: “Người bảo Tú Tú chú ý một chút là được, có động tĩnh gì cứ tới đây báo một tiếng.”

Tử Trúc đáp: “Nương nương yên tâm, Tú công công này trung thành với nương nương mà.”

Hoài Hoài kích động đến mức cả đêm không ngủ được.

Lăn qua lộn lại trên giường như bánh nướng áp chảo, muốn trò chuyện với Hà Yến, thế nhưng Hà Yến kia lại thành người chết, nằm bên cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Cho đến khi sắc trời hơi hửng sáng, Hoài Hoài buồn ngủ không chịu nổi mới thiếp đi.

Song chưa ngủ bao lâu lại bị Xuân Bảo vào lay dậy.

“Hoài Hoài, dậy đi.”

Hoài Hoài chui sang phía Hà Yến, kéo chăn lên qua đầu, “Đợi lát nói sau.”

Xuân Bảo hít hít mũi, “Hoài Hoài, việc lớn không ổn, dậy đi lát ngủ tiếp.”

Hoài Hoài vùi mặt vào xiêm y của Hà Yến, “Dậy rồi làm sao còn ngủ tiếp được.”

Xuân Bảo đôi mắt sưng đỏ, xốc chăn của Hoài Hoài lên.

“Con lừa làm biếng này! Còn không chịu dậy, sợ là hai ta đều phải bị bắt đi!”

Hoài Hoài mí mắt nặng trĩu, dùng khuỷu tay huých Hà Yến, “Người dậy xem thử đi.”

Xuân Bảo nói: “Ta xem xong rồi mới tới đó chứ, người mau dậy đi.”

Hoài Hoài bị Xuân Bảo khua không chịu nổi, đành phải xốc tinh thần ngồi thẳng dậy, dụi mắt, vẻ mặt uể oải, “Có chuyện gì?”

Xuân Bảo vành mắt xanh tím, cũng thức suốt đêm, “Họa Vũ cung này không đúng lắm.”

Hoài Hoài ngáp, “Không đúng chỗ nào?”

Xuân Bảo nhìn lướt xung quanh, hạ giọng cực thấp, “Ta phát hiện, Du công công mất tích, Tiểu Điền Tử, Xuân Hoa cũng không thấy bóng dáng đâu.”

Hoài Hoài hỏi: “Tiểu Điền Tử với Xuân Hoa là ai?”

Xuân Bảo suyt một tiếng, “Tiểu Điền Tử và Xuân Hoa đều là thái giám và cung nữ của Họa Vũ cung, người không nhớ à?”

Hoài Hoài lắc đầu, “Ta chỉ biết mỗi người à.”

Xuân Bảo tiếp tục: “Họa Vũ cung bắt tri bắt giác thiếu nhiều người như thế, còn thay toàn người mới, trong đây chắc chắn có chuyện gì bí ẩn.”

Hoài Hoài đã hiểu, trong lòng trời lên nỗi xót xa, “Kỳ thực... Xuân Bảo...”

Xuân Bảo nhú đôi mày thưa thưa, “Chẳng trách mấy hôm nay đêm ngủ ta cứ thấy là lạ, sau mới nghĩ ra, thì ra người nằm bên đã đổi. Thái giám trước kia ngủ kế ta chỉ nghiêng rặng chứ không thối chân, nhưng lần này thì khác, đêm nào cũng nồng nặc mùi hôi, hại ta hôm trước còn nghĩ là chân của mình quá hôi, thay hết chăn nệm, mà mùi hôi ấy vẫn không giảm, chắc hẳn là do người bên cạnh rồi.”

Dứt câu, Xuân Bảo lại bịt mũi, “Người đó bốc mùi suốt một đêm, ngay cả bây giờ vẫn còn thoang thoang mùi chua.”

Hoài Hoài dòm hai miếng vải ống trên cổ Xuân Bảo, “Xuân Bảo, sao người đeo tất trên cổ vậy? Người không còn nhỏ nữa, mà sao quần áo cũng không biết mặc thế?”

Xuân Bảo nghe vậy vội cúi đầu nhìn, quả thế, liền lập tức gỡ tất trên cổ xuống xỏ vào chân, “Ta còn đang định kể với người có kẻ trộm tất của ta, hại ta khó chịu cả đêm, thì ra lại là thế này.”

Xỏ xong, lại hít hít, “Tâm trạng tốt rồi, ngay cả mùi hôi cũng không còn.”

Hoài Hoài nằm xuống tiếp, “Không có việc thì ta ngủ đây, chiều còn phải ra ngoài nữa.”

Xuân Bảo vẻ mặt buồn bã: “Đám Du công công đều không đứng biến mất, mà người chẳng để ý? Sợ kể tiếp sẽ tới phiên hai ta thôi.”

Hoài Hoài trở mình, không còn buồn ngủ.

Chỉ nghĩ sự tình đã qua, cũng không cần khiến Xuân Bảo thương tâm nữa, chỉ bằng lấp liếm qua chuyện, từ đây không đề cập tới, “Không đâu, hai ta chắc chắn không việc gì.”

Đáy mắt Xuân Bảo sáng lên, “Thật chứ?”

Hoài Hoài gật đầu, trên mặt bắt tự giác xuất hiện nét cười, “Hôm qua Hoàng thượng còn bảo ta hôm nay tới, hẳn y sẽ không đuổi ta ra ngoài nữa.”

Xuân Bảo sưng sốt, “Hoàng thượng kêu người làm gì?”

Hoài Hoài đứng bật dậy, chỉ Hà Yến bên cạnh, thần thái sáng láng, “Chuyện này nói ra dài dòng lắm, may nhờ vị huynh đệ này, nếu không có hẳn, Hoàng thượng cũng sẽ không kêu ta đến nói chuyện tiếp.”

Xuân Bảo nhìn hự không theo tay Hoài Hoài chỉ, dụi dụi mắt, mâu quang tối đi, “Hoài Hoài, mắt ta bị bệnh ngày càng nặng rồi... Không thấy rõ gì hết, phải làm sao đây?”

Hoài Hoài nói: “Không sao, ta sẽ kêu Thái y cho người.”

Tiếp đó lại sức nhớ ra, “Trước giờ vẫn quên giới thiệu cho người, đây là Hà huynh đệ.”

Xuân Bảo nhìn chăm chăm đồng chân nhẩn nhúm, cố hết sức che giấu bệnh mắt của bản thân, vái hơ không một cái, “Chào Hà huynh đệ.”

Hoài Hoài đẩy Hà Yến, “Sao còn không dậy, Xuân Bảo nói chuyện với người kìa.”

Hà Yến không nhúc nhích, da mặt như đóng băng, chẳng có tí tẹo sức sống nào.

Xuân Bảo nói: “Hai người thế mà đều họ Hà.”

Hoài Hoài thoát tiên sững sốt, lại tiếp lời: “Đúng thế thật.”

Rồi quay sang Hà Yến, “Chúng ta có duyên phận quá.”

Xuân Bảo ra sức chớp mắt, “Ta nên đi húp ít canh dê, ai cũng bảo gan dê sáng mắt mà.”

Đang định đi, lại bị Hoài Hoài túm tay áo, “Người khoan đã, đêm nay ta phải đến chỗ Hoàng thượng, người hãy nghĩ giúp ta xem làm sao mới có thể khiến Hoàng thượng nghĩ tốt hơn về ta?”

Xuân Bảo hỏi: “Người đến chỗ Hoàng thượng rồi cuộc làm gì?”

Hoài Hoài nói: “Chắc là trò chuyện thôi... Đêm qua Hà huynh đệ nói chuyện một lúc với Hoàng thượng, ta vốn tưởng rằng Hoàng thượng lại sẽ giận ta, ai ngờ Hà huynh đệ này xuất khẩu thành chương, Hoàng thượng chẳng những không giận, ngược lại kiên nhẫn nghe Hà huynh đệ nói rất lâu, xong rồi còn nói với ta, bảo ta hôm nay tới đó.”

Xuân Bảo nói: “Người đây là dựa hơi người ta rồi.”

Hoài Hoài: “Đúng thế, nghĩ trước đây ta còn ghét hẳn như vậy, thật sự hơi hổ thẹn.”

Dừng một chốc, lại tiếp: “Người mau nghĩ cùng ta, làm sao để lấy lòng Hoàng thượng.”

Xuân Bảo nói: “Hoàng thượng chẳng thiếu cái gì, muốn lấy lòng y thì cần phải tốn ít sức.”

Hoài Hoài nói: “Chung quy sẽ nghĩ ra được thôi.”

Xuân Bảo nói: “Không phải Hoàng thượng thích trò chuyện với Hà huynh đệ sao, người kêu Hà huynh đệ đi trò chuyện với y mỗi ngày là xong.”

Hoài Hoài lắc đầu, “Thế cũng không được.”

Xuân Bảo không hiểu: “Sao vậy?”

“Vạn nhất Hoàng thượng thích hẳn thì ta phải làm sao đây?”

Xuân Bảo nói: “Nếu thật sự như vậy, hẳn quá thiếu trượng nghĩa rồi.”

Hoài Hoài trầm tư hồi lâu, “Nếu thật như thế, cũng không thể trách hẳn không trượng nghĩa, vốn dĩ họ biết nhau trước, biết ta sau mà.”

Xuân Bảo nói: “Người tuyệt đối đừng để người này cướp đi sự nổi bật, phải luôn tỏ ra giỏi hơn hẳn mới được.”

Hoài Hoài thở dài, “Nói dễ hơn làm.”

Xuân Bảo nói: “Chuyện này thì khó gì, hẳn chẳng qua biết ăn nói thôi, ta sẽ đi tìm cho người ít sách, người đọc xong ghi nhớ, hẳn vừa mở miệng người liền nói tranh, biết đâu Hoàng thượng cũng sẽ nhìn người bằng cặp mắt khác xưa.”

Hoài Hoài rất đổi cảm kích, “Xuân đệ, người là nghĩa khí nhất.”

Xuân Bảo cười ngây ngô, “Đến lúc đó người với Hoàng thượng thành đôi, đừng quên ta là được.”

Hoài Hoài hỏi: “Người nói xem người muốn làm công việc gì?”

Đang nói chuyện thì Tú Tú chợt đẩy cửa tiến vào, để thực hạp trên cái bàn bên ngoài, mở nắp lấy ra mấy món bánh cháo cầu kỳ, trong phòng thoáng chốc toàn là mùi cơm canh.

“Hoài Hoài, uống thuốc trước đi.” Tú Tú cẩn thận lấy bát thuốc dưới đáy thực hạp ra, quay người bưng lên. Xuân Bảo dòm lom lom, tiếp lời Hoài Hoài vừa nói, “Không muốn gì, chỉ muốn ngày nào cũng có cái ăn là được.”

Hoài Hoài suy tư chốc lát, thông suốt, “Được, đến lúc đó sẽ điều người về ngự thiện phòng!”

Tú Tú bưng thuốc, mặt sầm xuống, “Ban ngày ban mặt mộng tưởng hão huyền cái gì, uống thuốc trước đi.”

Hoài Hoài nhìn Tú Tú, “Người bỏ đó trước đi, ăn cơm xong ta tự khắc sẽ uống, uống bát thuốc to như vậy, người bảo ta ăn làm sao nổi?”

Tú Tú mấp máy môi, nghĩ cũng không có gì là không ổn, lại quay người bỏ bát thuốc xuống, “Đừng quên là được.”

Nói xong, liền đi ra ngoài.

Xuân Bảo nhìn bát thuốc kia, “Hoài Hoài, bao lâu rồi người không uống thuốc bổ này?”

Hoài Hoài xuống giường, vuốt lại xiêm y nhẵn nhúm, “Từ khi người đến thì không uống nữa, sao vậy?”

Xuân Bảo nhìn chằm chằm bát thuốc, “Ta cứ cảm thấy thuốc này không đúng lắm.”

Hoài Hoài chỉ lo cúi đầu đi giày tất, “Không đúng chỗ nào?”

Xuân Bảo nói: “Cứ cảm thấy kích cỡ bát thuốc này ngày càng to, lúc trước ta uống hai ngụm là hết, mà sao mấy lần gần đây đều uống hoài không hết.”

Hoài Hoài nghe vậy tiến lại, cầm bát sứ Thanh Hoa ăn cháo so thử, quả thật nhỏ hơn bát thuốc kia không ít.

Xuân Bảo thở dài, bưng bát thuốc lên bắt đầu uống.

Hoài Hoài nhìn kích cỡ bát thuốc với mặt Xuân Bảo, hơi nhếch khóe miệng, “Xuân Bảo, ta nhận ra rồi, đây đâu phải bát, rõ ràng là chậu rửa mặt mà.”

Bên ngoài, Tú Tú đang dựa theo phương thuốc của Thái y viện lấy thảo dược ngày mai Hoài Hoài uống, lại lấy một gói giấy giấu trong dây lưng, nhìn lướt xung quanh, đoạn bỏ thêm mấy vị thuốc trong gói vào.

29. Chương 29: Xé Toạc

Trong tấm cung, sứ men xanh nóng ấm, trà thơm ngào ngạt.

Đàn hương vãn vút, thiên tử phía sau long án đang lật xem tấu chương.

Tầm mắt Nguyên Kinh dừng trên những nét mực đã khô, lại hoàn toàn không biết trên đó nói gì.

Hỉ Liên bên cạnh thấy Nguyên Kinh nhìn chằm chằm một bản tấu chương đến nửa nén nhang, lại thấy thần sắc y yên bình, không có lệ khí dĩ vãng, liền đánh bạo mở miệng, “Hoàng thượng hình như có tâm sự.”

Nguyên Kinh đóng tấu chương lại, “Trẫm không nên gọi hần tới đây.”

Hỉ Liên nghe vậy phủng đoán một hồi lâu.

Nghĩ Hoàng thượng chỉ mở miệng tự trách chứ chưa hạ lệnh cự tuyệt, ý tứ trong đây sợ không đơn giản như ngoài miệng.

Nghĩ đến đây, Hỉ Liên cúi xuống, “Nô tài ngu dốt, nô tài chỉ cảm thấy, gọi hần tới tựa hồ có thể phân ưu cho Hoàng thượng, Hoàng thượng một mình quá mệt mỏi, nô tài nhìn thấy cũng khó chịu.”

Nguyên Kinh nói nhàn nhạt: “Hần thì có thể phân ưu gì cho trẫm.”

Hỉ Liên há dám nói ra huyền cơ bí mật, chỉ khom lưng khiêm ti đáp: “Nô tài ngu dốt, nô tài không biết.”

Nguyên Kinh nói: “Hà Yến dầu gì cũng là Đốc sư quyền khuynh một thời, lúc ấy hấn làm Đốc sư, từng nhiều lần chinh chiến biên thành, man di và Đại Bình tuy cũng phân tranh không nghỉ, nhưng tổng thể xem như thái bình. Hôm qua trẫm chỉ muốn hỏi hấn một chút, biết đâu hữu ích cho cuộc chiến, lại quên hấn vốn là con mọt lớn nhất quốc gia này.”

Hỉ Liên nghe vậy, khẽ thở dài, “Nếu hấn không phải thì tốt biết mấy...”

Đáy mắt Nguyên Kinh hơi tối đi không thấy rõ lắm, cuối cùng y chẳng nói gì cả.

Tuyết cửa tây, tung tăng múa.

Ánh nến chiếu khuôn mặt trắng bệch không râu của thái giám, như sương mù dày đặc không tan, Hỉ Liên chột nghiêng đầu, “Hoàng thượng, người tới rồi.”

Bên ngoài vang tiếng bước chân, Hoài Hoài được Tú Tú dẫn tới ngoài điện, thái giám ở cửa được tin, vội vàng vào điện truyền lời.

Lại nói lúc sáng Xuân Bảo lục tìm sách cho Hoài Hoài trong ngự thiện phòng cả buổi, cũng chỉ có thể kiếm ra hai quyển sách dạy nấu ăn, sau đó vẫn đưa cho Hoài Hoài bảo xem tạm trước, chung quy vẫn hơn không biết gì.

Hoài Hoài đành phải đọc sách dạy nấu ăn suốt buổi trưa, trước mắt trong đầu toàn là chân giò chưng tương, sợ lát nữa không cẩn thận gặp Hoàng thượng lại hô lên bái kiến vệt bát bảo nọ kia thì hỏng.

Tiểu thái giám vào thông báo được thánh mệnh khom lưng lui ra, vẫy tay gọi Hoài Hoài, “Vào đi, Hoàng thượng tuyên người rồi.”

Hoài Hoài rất căng thẳng, nghiêng đầu nhìn Tú Tú bên cạnh, “Tú công công, ngài xem cổ áo ta có ổn không?”

Tú Tú chẳng thèm nhìn, “Nô tài ở bên ngoài chờ ngài.”

Dứt câu liền quay lưng đi.

Ngược lại Hà Yến kể bên khinh thường ra mặt: “Thật là khó coi.”

Hoài Hoài giật mình, “Sao người lại theo đến đây?”

Tiếp đó nhìn Hà Yến vận cẩm phục huyền sắc thêu măng xà, đi đôi giày da hươu chất lượng cực tốt, trông đầy anh khí, Hoài Hoài càng mất vui, “Người mỗi ngày kiếm đâu ra lắm quần áo đẹp thế, cũng không cho ta mượn vài bộ...”

Hà Yến hừ lạnh một tiếng: “Người hãy nhìn cái vẻ hèn nhát của người bây giờ đi, thật là mất mặt.”

Hoài Hoài đoán có lẽ Hà Yến muốn chọc tức mình, để nhân lúc mình về thay quần áo một mình lấy lòng Hoàng thượng, nghĩ đến đây càng cảm thấy không thể mắc mưu hấn ta, liền đứng tại chỗ ngấm vuốt một lúc lâu.

Tiểu thái giám truyền Hoài Hoài vào điện bên cạnh lần thị vệ ở cửa đều há hốc miệng, nhất thời quên cả gọi hấn vào.

Chờ Hoài Hoài chỉnh trang thỏa đáng, lúc này mới hoàn hồn dẫn hấn vào.

Vừa bước vào noãn các Hoài Hoài liền nhìn thấy Nguyên Kinh phía sau long án.

Trong phòng nền đỏ được che bằng chụp đèn tơ vàng, giảm rất nhiều ánh sáng, chiếu lên làn da như sứ của Nguyên Kinh, giống như thoa cho y một lớp phấn vậy, trông rất đẹp.

Hoài Hoài đứng im theo quy củ, nghĩ lại những điều Hỉ Liên và Tú Tú dạy bảo hai ngày nay, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, chỉ ra sức liếc trộm.

Tiểu thái giám phía sau chột thò đầu tới nhắc nhở, “Quỳ xuống.”

Hoài Hoài bưng tỉnh ngộ, ưỡn lưng quỳ xuống đất, “Khấu kiến Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh nghe tiếng hân thấy rất không thoải mái.

Tuy rằng hai người làm quân thần năm năm, nhưng Hà Yến gặp y chưa từng quỳ xuống vãn an, đột nhiên ngoan ngoãn như vậy, khiến người ta khó mà thích ứng nổi.

Hỉ Liên đứng nhìn cũng không quen, thấy Nguyên Kinh phát tay một cách mất tự nhiên, liền nhẹ giọng bảo Hoài Hoài một câu, “Đứng dậy đi.”

Hoài Hoài đứng lên, chăm chú nhìn Nguyên Kinh, si dại nói: “Hoàng thượng, ta có thể đến đây nhìn ngài mỗi đêm không?”

Nguyên Kinh thấy dáng vẻ ngu ngốc của Hoài Hoài là bực bội, “Nói nhảm.”

Hoài Hoài: “Ta không nói nhảm, là lời thật lòng đấy.”

Hà Yến lườm Hoài Hoài, cười khẩy một tiếng, “Muốn đến mỗi đêm là thật, nhưng không phải là muốn đến nhìn Hoàng thượng.”

Hoài Hoài quỳnh lên giậm chân, “Oan quá, ta không đến nhìn thì còn có thể đến làm gì?”

Hà Yến cười trầm trầm, “Đây là tầm cung đó.”

Cung nữ thái giám xung quanh nghe vậy đều cúi đầu nhìn mặt đất, chẳng ai dám lộ ra một nụ cười.

Nguyên Kinh nhìn Hoài Hoài độc thoại một lúc lâu, cảm thấy thật sự mất mặt, liền vung tay bảo cung nhân xung quanh, “Lui hết đi.”

Hỉ Liên vâng một tiếng, dẫn mọi người khom lưng lui ra.

Lập tức, nội điện chỉ còn lại hai người.

Tim Nguyên Kinh chột hơi hồi hộp, đưa mắt nhìn tên gốc đứng ở bên kia xem như còn đang hoảng, mới có thể hơi yên tâm.

Nghĩ nên kêu Hỉ Liên vào đây, chưa kịp mở miệng lại bị giành trước.

Hà Yến khế nhếch khóe môi: “Người đuổi hết mọi người ra ngoài, là có ý gì?”

Nguyên Kinh hoảng hốt, bất tự giác phủ nhận: “Không có...”

Ngay sau đó định thần lại, mắt phượng đen sẫm bắn lệ khí xuyên qua rèm mi dày và dài.

Hà Yến nhìn dáng vẻ ấy của Nguyên Kinh, tự đứng trong lòng ngứa ngáy như bị hàng trăm bàn tay cào.

Nguyên Kinh thấy hân ta như đổi người khác, mỗi lúc một gần mình hơn, “Người...”

Hà Yến vòng qua long án, nét cười nhàn nhạt, “Ta cái gì?”

Xung quanh bắt đầu mờ đi, chỉ còn long bào nền xanh khăn vàng này, tôn lên khuôn mặt tuần tú của đế vương, Nguyên Kinh nghiêng mặt đi.

Mở miệng, lại yếu ớt, “Lui ra!”

Trong lòng Hà Yến có tiếng vải rách, soạt một phát, thần trí bắt đầu nát bấy.

Tiến lên nắm tay Nguyên Kinh, giọng khàn khàn, “Đừng trốn nữa, được không?”

Khuôn mặt Nguyên Kinh lạnh như băng, “Cút ra ngoài cho trẫm.”

Thân thể Hà Yến kêu gào, điên cuồng muốn tìm một chỗ đâm vào.

Chẳng có tâm tư để ý Nguyên Kinh có bằng lòng không, ép y vào tường bắt đầu xé, thế nhưng Nguyên Kinh liều mạng giãy giụa, khiến Hà Yến một lúc lâu vẫn chưa đắc thủ.

Bụng dưới căng lên khó chịu, Hà Yến thấp giọng mắng: “Điêm! Mau cho ta!”

Nguyên Kinh sát khí đầy mặt, “Tin trẫm giảo song ngươi không!”

Cách quần áo dày cộm, Hà Yến không ngừng cọ xát thân thể Nguyên Kinh, đáy mắt đỏ ngầu, “Muốn giết muốn giảo tùy ngươi, giờ hãy cho gia gia sướng chết trước đã!”

Nguyên Kinh bị một thứ vừa to vừa cứng đẩy, xấu hổ và giận dữ vô cùng, ra sức đẩy hẳn, “Ngươi thật lão xược!”

Hà Yến cúi đầu vội vàng tháo đai lưng Nguyên Kinh, “Lão xược cái rắm!”

Mắt phượng hẳn lên sự tàn nhẫn, Nguyên Kinh nhắc chân đạp mạnh, lại để Hà Yến né được.

Hà Yến thuận thế giẫm một chân lên ghế, dùng chân nâng cái chân đá tới.

Đồ đạc kim loại trên bàn bị Hà Yến đá rơi xuống đất, lăn mấy vòng, phát ra những tiếng vang nặng nề.

Hà Yến lấy vật bên dưới ra, đẩy tới, thứ khổng lồ ấy dữ tợn như một con quái vật muốn xoi tái người ta.

Nguyên Kinh bị đè một chân lên tường, tức giận và sợ hãi.

Y đã thấy sự lợi hại của người này, đau đớn thô bạo, đâm vào như thể đao nhọn, từng đao lăng trì sạch sẽ tí tẹo tôn nghiêm của y.

Hà Yến bóp nắn một lúc lâu, mới cảm thấy vật bên dưới long bào dần dần cứng lên, “Tiện chủng, rốt cuộc cần ta dùng sức mạnh, ngươi mới chịu cương.”

Nguyên Kinh hơi run rẩy, thần sắc phức tạp, “Người đâu-“

Còn chưa dứt lời, đã bị người đối diện chặn kín đôi môi.

Thánh dụ chưa ra khỏi miệng nghe lại hơi giống lời ồm ồm ở mời gọi.

Ánh nền mờ mờ, tiểu mỹ nhân trước mặt, ánh mắt hàm hận, lóe hàn quang nguy hiểm, nhưng với Hà Yến lại như gọi mời, dụ dỗ, tựa hồ kế tiếp sẽ cầu mình đâm vào, hầu hạ cả đêm.

Cảm giác đói khát bao trùm lên, Hà Yến quần lấy lưới Nguyên Kinh, chỉ hận không thể nuốt trọn y vào trong bụng.

Bàn tay giãy ra khỏi lòng hẳn sờ soạng vuốt ve, đẩy ngã giá nền cao khảm đá quý.

Lưu ly hỏa bắn đầy đất, hoặc tâm mê nhân.

Hỉ Liên ngoài điện nghe động tĩnh vội tiến lên vài bước xem thử, thấy hai thân thể quấn vào nhau, phản ứng trước nhất lại là lui ra.

Đi theo Nguyên Kinh nhiều năm, Hỉ Liên không phải mới lần đầu thấy hai người như thế, từ lúc ở vương phủ, họ đã quấn lấy nhau mỗi đêm, phi lễ chó nhin, chính là bốn phận của kẻ làm nô tài.

Giơ cao món đồ kim loại cứng ngắc, nện xuống không lưu tình chút nào.

Có người thái dương lập tức loang lổ vết máu, bị đau bụng người bên dưới ra.

Hà Yến rất miễn cảm với máu, đặc biệt là của mình, gặp máu thu tay lại cũng là giới hạn của sự thô bạo. Hà Yến nhìn Nguyên Kinh, bật cười, “Ngươi chỉ có chút năng lực này?”

Nguyên Kinh khé mắt đỏ lên, thở yếu ớt, “Trẫm còn có thể lấy mạng ngươi.”

“Ta biết ngay, ngươi một lòng muốn ta chết mà,” Hà Yến bất chấp máu chảy đến lông mi, “Ngươi rốt cuộc nhân tâm hơn ta.”

Trong nội điện đột nhiên tĩnh mịch, nhưng tay hai người nắm nhau từ đầu đến cuối vẫn chưa hề tách ra.

Nguyên Kinh lẳng lặng nhìn Hà Yến một lúc, “Chẳng phải ngươi vẫn chưa chết sao?”

30. Chương 30: Khóc Tang

Hà Yến chợt im lặng.

Rất nhanh liền híp mắt cười.

Xung quanh không một chút tiếng vang, máu đỏ tươi từ trên trán chảy xuống, dính dính âm ẩm, kích khởi một tia gợn sóng huyết sắc cho bầu không khí ngọt ngào này.

Hà Yến thực sự vui chết đi được, còn vui hơn cả khi đánh thắng một trận ác liệt, hay có được một bảo vật hiếm lạ.

Người trước mắt này, cao cao tại thượng, tôn quý vô cùng. Y là chân long thiên tử, nắm giữ đại quyền sinh sát, bình luận giang sơn. Nhưng như vậy thì thế nào? Rốt cuộc cũng có một ngày dầu không tình nguyện thì y vẫn phải thừa nhận với mình về trái tim hèn mọn khuất nhục kia.

Dù là bạo quân ngoài mặt âm lệ lạnh lùng, trong lòng lại chẳng khác gì tiểu Vương gia toàn thân run rẩy của ngày xưa.

Vĩnh viễn đều là kẻ nhu nhược không dám thừa nhận, nhẫn nhục chịu đựng.

“Là như thế...” Hà Yến lẩm bẩm, vẻ mặt tươi cười, “Vậy mà là như thế.”

Trong đầu Nguyên Kinh như đao cắt, “Người nghĩ nhiều rồi.”

Hà Yến cười nhìn y, “Ta có nghĩ gì đâu.”

Nguyên Kinh gầm lên một tiếng, “Hỉ Liên!”

Hỉ Liên bên ngoài cơ hồ là chạy vào, mất thăng bằng ngã quỵ xuống, “Hoàng thượng, có nô tài.”

Nguyên Kinh hồ như thoát lực, “Lôi kẻ này xuống, kéo đến nơi trẫm không thấy!”

Canh tư, gió Tây tuyết bay.

Lúc Hoài Hoài tỉnh lại, đầu đau nhức cực kỳ, đưa tay sờ vậy mà quần vải trắng.

Xuân Bảo nghiêng qua một bên, ôm vò ngủ gà ngủ gật.

Bên ngoài tối đen như mực, không một tia ánh sáng.

Hoài Hoài nhồm dậy trên giường, nghiêng mặt nhìn khoảng trống bên cạnh.

Song hoàn toàn không có bóng dáng Hà Yến.

Hoài Hoài suy tư một lúc lâu, lập tức tìm thất lại, lay mạnh Xuân Bảo, “Xuân Bảo! Mau dậy đi!”

Do Hoài Hoài quá mạnh tay, Xuân Bảo suýt bị hất đẩy lăn quay xuống đất, may mà trước khi ngã gã đã dùng chân quắc ván giường, mới không bị ngã lộn nhào.

Xuân Bảo giật mình, ôm chặt cái vò, “Sao rồi?”

Hoài Hoài trưng ra vẻ mặt khóc tang, “Chẳng lẽ Hà huynh đệ chết rồi?”

Khuôn mặt Xuân Bảo uể oải do vừa tỉnh giấc, “Làm sao người biết?”

Hoài Hoài rất đổi thương tâm, chỉ vải trắng quần trên đầu mình mà nói: “Ta quần khăn tang, nhất định là có người chết rồi.”

Tiếp đó đáy mắt đỏ hoe, “Hà huynh đệ không còn bên cạnh, tuy bình nhật hắn không thường nói chuyện với ta, nhưng rất ít rời khỏi phòng này, nhất định là vì hắn ta mới quần khăn tang thế này. Thật là thảm mà, ngay cả Hà huynh đệ đi thế nào ta cũng không biết, người này nói đi là đi luôn...”

Xuân Bảo càng thương tâm hơn, “Người làm sao thảm bằng ta, ta đây đến cả diện mạo Hà huynh đệ cũng chưa thấy, mà Hà huynh đệ đã đi rồi, bảo ta phải làm thế nào...”

Vừa nói đầy mắt Xuân Bảo vừa lặn xuống hai giọt nước mắt, “Ta thật vô dụng, không kịp gặp Hà huynh đệ một lần trước khi hấn chết, quá là thiếu trọng nghĩa mà.”

Hoài Hoài thở dài, vỗ vai gã: “Xuân đệ quả nhiên là người giàu tình cảm, còn chưa gặp mặt đã khóc như thế, thật sự đáng để kết giao.”

Xuân Bảo nghe vậy càng khóc to, nước mắt lã chã như châu đứt dây, “Hà huynh đệ, người chết thảm quá!”

Hoài Hoài thấy Xuân Bảo gào khóc không ngừng, nội tâm lại hơi ghen tị, muốn khóc theo một trận, thế nhưng mắt ráo hoảnh như thịt khô hong gió, chẳng có tí nước nào.

Chỉ có thể lúng túng nói: “Người đâu biết Hà huynh đệ chết thế nào... có đến mức ấy không...”

Xuân Bảo khóc đến thở không ra hơi, “Ta vừa khóc Hà huynh đệ này... liền cảm thấy giống như đang khóc người... nghĩ đến đây... lòng ta tan nát...”

Cánh cửa bên ngoài đột nhiên rung một phát, Xuân Bảo dừng khóc, cùng ngó ra cửa theo Hoài Hoài.

Tay thái giám da mặt tái xanh, đôi mắt như đao nhìn lom lom bên này, tựa hồ muốn khoét một miếng thịt của hai người, “Đêm hôm gào gì thế?” Tú Tú lạnh giọng nói: “Khóc tang hã!”

Xuân Bảo gật đầu, “Đúng vậy.”

Da mặt Tú Tú nhăn nheo như vỏ quýt, “Ai chết?”

Hoài Hoài nói: “Không thấy Hà huynh đệ đâu, ta lại thấy mình quần khăn tang, lòng nghĩ có khả năng là Hà huynh đệ...”

Giọng Tú Tú khàn khàn khó nghe, “Ta thấy người bị đánh khủng hơn thì có.”

Nói xong, liền quay người đóng cửa rầm một tiếng.

Xuân Bảo nhìn chằm chằm mảnh vải trắng trên đầu Hoài Hoài, giật mình nói: “Hoài Hoài, chảy máu rồi.”

Hoài Hoài vội giơ tay sờ, cảm giác nóng ướt, lấy hai ngón tay vê thử, thấy đúng thật là vết máu nhạt màu, “Ai đánh ta? Sao ta không nhớ?”

Xuân Bảo suy nghĩ hồi lâu, sau cùng cho ra một kết luận, “Nói vậy, Hà huynh đệ còn chưa chết.”

Hoài Hoài vui vẻ nói: “Cũng phải.”

Lại thấy cái vò trong lòng Xuân Bảo, “Cái gì đây?”

Xuân Bảo sực nhớ tới, vội đưa vò cho Hoài Hoài, “Hồi đêm ta thấy người bị mấy thái giám khiêng vào, máu me đầy mặt đầy đầu, liền vội vàng chạy đến ngự thiện phòng tìm Tiểu Lục Tử xin nửa cái đầu heo về bồi bổ cho người.”

Hoài Hoài hỏi: “Nói như vậy, người đã sớm biết ta bị thương?”

Xuân Bảo gật đầu, chỉ lo cảm cúi mở nắp vò, lấy nửa cái đầu heo kia ra.

Hoài Hoài tiếp tục: “Vậy sao người không nhắc ta, còn khóc lóc như thế?”

Xuân Bảo đáp một đường, “Này, nhân còn chưa lạnh lắm, mau ăn đi.”

Hoài Hoài nhận cái đầu heo, chỉ cảm thấy lạnh cóng tay, “Đã đủ lạnh rồi, nên là nhân còn chưa đóng băng mà ăn mới đúng.”

Xuân Bảo hỏi: “Chẳng phải người đi gặp Hoàng thượng à, sao lại nằm trở về?”

Hoài Hoài cắn một miếng đầu heo, phát hiện còn sống, lại ném vào vò, “Chẳng nhớ.”

Xuân Bảo ra vẻ cảm thông, “Lẽ nào vừa vào đã bị đánh ngất?”

Hoài Hoài nói: “Cũng không phải, chỉ nhớ Hoàng thượng tuyên ta yết kiến, ta liền hỏi Hoàng thượng có thể đến đó mỗi ngày không?”

Suy nghĩ chốc lát, Hoài Hoài bỗng tròn tròn mắt, “Hình như ta đã ôm Hoàng thượng.”

Xuân Bảo kinh hãi: “Thật sao!”

Đôi mắt Hoài Hoài toàn mặt đường, “Hình như là thế...”

Xuân Bảo khó lòng tin nổi, “Hắn không thể đâu... Hoàng thượng có nhiều phi tử như vậy, sao bỗng nhiên lại thích người, chẳng lẽ người đọc sách cho y rồi?”

Hoài Hoài lắc đầu, “Không có, tựa hồ chưa nói mấy câu, y liền giơ chân quần lấy ta, hai người ôm nhau, sau đó liền hôn miệng.”

Xuân Bảo đột nhiên thất thanh thét lên, lấy tay che mặt, “Ủi trời ơi, đừng nói trắng ra như vậy, xấu hổ quá!”

Hoài Hoài nói: “Chẳng có tí xú can hệ gì với người, người xấu hổ cái gì?”

Xuân Bảo đáp: “Không phải xấu hổ, mà là hơi sợ.”

Hoài Hoài khó hiểu: “Người có gì phải sợ?”

Xuân Bảo vẻ mặt nghiêm trọng: “Người nghĩ xem, nếu Hoàng thượng hôn người, chứng minh Hoàng thượng cũng thích nam nhân. Vốn dĩ nữ nhân trong hậu cung này đều là của một mình Hoàng thượng, hiện tại nhìn lại, ngay cả nam nhân hậu cung cũng thế. Nói cách khác, nếu Hoàng thượng tùy lúc tùy nơi nhìn thấy một thái giám liền mang về sủng hạnh, ta dĩ nhiên phải sợ rồi.”

Hoài Hoài đánh giá Xuân Bảo một hồi, hơi nhíu mày, “Người không cần sợ, hẳn y sẽ không lâm hạnh ngoại hình như người đâu.”

Lại tiếp: “Việc này đừng nói ra ngoài, quản chặt miệng mình không bao giờ là sai.”

Xuân Bảo gật đầu, “Người còn chưa nói người rốt cuộc làm sao mà ngắt, ai đánh người?”

Hoài Hoài vắt óc nghĩ, “Có lẽ là buồn ngủ, đang ngủ thì ngã đập đầu thôi?”

Xuân Bảo thở dài: “Thật là không nên thân. Để ta chuẩn bị cho người một cái túi vải, nhét vài miếng gan dê vào, lúc đi gặp Hoàng thượng người hãy mang theo, không mở nổi mắt thì ăn hai miếng, lại kiểm cho người ít phân lừa khâu vào túi, buồn ngủ thì ngủ. Có câu gan dê sáng mắt, phân lừa tỉnh thần, bảo đảm người gặp Hoàng thượng sẽ tỉnh táo cả đêm.”

31. Chương 31: Sắc Thuốc

Hoài Hoài lắc đầu, “Thứ đó nặng mùi lắm, nếu làm Hoàng thượng ngộp cũng không được.”

Xuân Bảo khó xử, “Thế chẳng lẽ để người ngày nào cũng buồn ngủ?”

Hoài Hoài nghĩ ngợi một thoáng rồi nói: “Không bằng về sau ban ngày ta đều ngủ lâu hơn, chắc đến tối sẽ tỉnh táo được.”

Xuân Bảo hỏi: “Vạn nhất Hoàng thượng truyền người ban ngày thì phải làm sao đây?”

Hoài Hoài suy nghĩ chốc lát, “Thế lúc Hoàng thượng không truyền triệu, ta đều ở Họa Vũ cung nghỉ ngơi dưỡng sức là được.”

Vừa nói vừa vội vàng nằm xuống đắp chăn, “Người về đi, ta phải ngủ một lúc để chuẩn bị nghe triệu bất cứ khi nào.”

Xuân Bảo đồng ý, nhặt cái vò dưới đất lên: “Cái đầu heo này không ăn à?”

Hoài Hoài nhắm mắt, “Không ăn nữa, người cầm đi đi.”

Xuân Bảo nghe vậy đứng dậy, chợt mắt thẳng bằng ngời phịch xuống ghế.

Hoài Hoài mở một mắt nhìn gã, “Sao ngươi còn chưa đi?”

Xuân Bảo dầm dẫm chân, “Chân đau.”

Hoài Hoài mở nốt mắt kia, “Chân làm sao mà đau, chẳng lẽ là trời lạnh mặc quần mỏng quá nên cóng đầu gối? Hay ngươi cứ lấy vài bộ đồ ta đi mà mặc.”

Xuân Bảo bóp vai, “Có lẽ là ngồi lâu bị tê, không phải đau, chỉ hơi mỏi thôi. Ngươi ngủ trước đi, thấy ngươi không sao ta cũng yên tâm rồi.”

Hoài Hoài nhắm mắt lại, “Ra ngoài tắt nến đi.”

Xuân Bảo đi hai bước, cảm thấy người ngợp mấy bữa nay rất chậm chạp, cơ đau nhức, buổi tối đi ngủ thiện phòng một chuyến cũng mệt đến thở hồng hộc.

Ôm chặt vò, Xuân Bảo chỉ nghĩ có lẽ là do mình quá mệt nhọc, bèn mở cửa đi đến dãy phòng kẻ.

Ánh trăng bàng bạc, bóng mờ chập chờn trên nền tuyết chưa quét sạch, giăng mấy sợi tơ, bị gió thổi đu đưa qua lại như u hồn.

Xuân Bảo ngẩng đầu lên, thấy trước cửa phòng Tú Tú căng một sợi dây thừng, phơi vài xâu mã tiền, giường nanh múa vuốt, trông như sẽ bị thổi rơi bất cứ lúc nào.

Giày dính đầy tuyết, Xuân Bảo chỉ rụt cổ rào bước đi tới phòng mình.

Đêm khuya, người trên giường trở mình liên tục như bánh nướng áp chảo.

Hoài Hoài rất lâu vẫn chẳng buồn ngủ tẹo nào, đầu nóng rát, sưng đau khó chịu.

Trong tầm mắt mông lung, có một người thân hình cao to cường tráng đứng cạnh giường, được ánh trăng chiếu rọi, lưng thẳng như cọc tiêu.

Hoài Hoài dụi dụi mắt, chăm chú nhìn một lúc lâu, đoạn ngồi dậy, “Hà huynh đệ, sao ngươi không đốt đèn?”

Mặt Hà Yến khuất trong bóng tối, chỉ có thể loáng thoáng thấy đôi môi hơi nhếch lên, như là đang cười.

Hoài Hoài hoảng sợ rụt lại, “Sao biến thành đáng sợ như vậy... Ban nãy ngươi đã đi đâu?”

Hà Yến nhìn Hoài Hoài một cái, nụ cười trên môi đậm hơn, mở miệng lại đáp một đường, “Ta rốt cuộc đã biết chuyện gì xảy ra rồi.”

Hoài Hoài mặc xiêm y xuống giường, sờ soạng tìm tất xô vào, “Biết chuyện gì?”

Hà Yến lẩm bẩm: “Rượu cừu đã bị giở trò...”

Trong bóng tối, Hoài Hoài tìm hỏa chiết thấp đèn lên.

Ngọn lửa vàng nhạt bùng lên trong đêm tối, chiếu khuôn mặt người đối diện, lại có một khối huyết ban to tướng, y như lỗ thủng vậy.

Hoài Hoài bất tự giác run tay, toàn thân như sa vào hầm băng, hỏa chiết rơi xuống đất, tóe ra đốm lửa, lại hóa thành tro tàn.

“Đầu ngươi... sao toàn là máu...”

Nụ cười của Hà Yến nhạt như tờ liều, “Y đập đấy.”

Hoài Hoài không hiểu, “Y nào?”

Trong mắt Hà Yến có tia sáng rắn như hợp kim vàng đồng, “Giang Hoài Cẩn.”

Hoài Hoài sửng sốt, “Hoàng thượng... Tại sao y phải làm thế với ngươi, chẳng lẽ ngươi lại chọc giận y?”

Hà Yến sờ vết máu trên đầu, cười khẩy nói: “Người này làm Hoàng đế lâu thay đổi hẳn, vậy mà cũng thành một kẻ hay nổi nóng rồi.”

Hoài Hoài: “Xem ra nhất định là người lại chọc giận y rồi.”

Tiếp đó sờ mảnh vải trên đầu mình, “Sao người chọc giận y mà ta cũng bị đánh chung?”

Hà Yến nhìn hẩn một cái, vẻ mặt chế giễu, “Sao người ngày càng dần vậy?”

Hoài Hoài nói: “Người không nói chuyện đằng hoàng thì thôi, lâu lâu còn sỉ nhục ta, đúng là quá bạc tình, tốt xấu gì hai ta cũng ngủ chung chăn bao lâu nay mà.”

Hà Yến tựa hồ chẳng thèm tranh luận với Hoài Hoài, chỉ liếc hẩn một cái, lạnh nhạt nói: “Thôi.”

Hoài Hoài sực nhớ ra, “Người còn chưa trả lời ta, sao đêm hôm không ngủ, lại đứng ở đây cười ngây ngô làm gì?”

Hà Yến nghe Hoài Hoài hỏi thế lại cười tươi hơn, “Có nói sợ người cũng chẳng hiểu.”

Hoài Hoài lại quay về mép giường, quấn chăn cho ấm, “Nói vài chuyện khác cũng được.”

Hà Yến thần sắc ngạo mạn, để lộ đôi chút mệt mỏi, “Có gì để nói đâu.”

Hoài Hoài nhìn hẩn lom lom, “Nói về chuyện của người với Hoàng thượng trước đây đi.”

Hà Yến chợt cười, “Người quên rồi?”

“Quên cái gì?” Hoài Hoài ngó ra một lúc lâu, lại vội vàng giục: “Người mau nói cho ta nghe một chút đi.”

Sắc mặt Hà Yến trở nên quái dị, “Ngoại trừ chuyện trên giường, ta với y cũng chẳng còn chuyện gì khác để nói.”

Hoài Hoài cứng đờ, “Thôi người đừng nói nữa.”

Lại tiếp: “Vậy người có thích y không?”

Hà Yến nhướn mày nhếch môi, vẻ mặt như cười như không, “Người nói sao?”

Hoài Hoài lắc đầu, “Ta đâu có biết.”

“Không phải người thích y à...” Hà Yến nói nhàn nhạt, mặt bị nén chiếu, lạnh cực mà uy.

Hoài Hoài tiếp tục nói: “Đúng vậy... Nhưng ta xem đáng về y, hẩn là y rất ghét ta.”

Hà Yến nhìn Hoài Hoài một cái, “Không bằng ta dạy cho người.”

Đôi mắt Hoài Hoài sáng rực lên, “Được!”

Hà Yến quay người đi tới giường, “Kỳ thực khiến y thích người cũng không phải là việc khó, người ngủ với y một đêm, là y sẽ không rời khỏi người nữa.”

Hoài Hoài lặng im hồi lâu, sau đó chấp tay khom lưng, rất vui mừng, “Đa tạ Hà huynh đệ chỉ điểm, nếu lần sau được triệu kiến, ta nhất định làm theo lời người!”

Hà Yến không nhìn Hoài Hoài, nhắm mắt nằm im.

Chỉ còn Hoài Hoài ngồi một mình ở đầu giường, nghĩ ngày mai nên bảo Tú công công chuẩn bị cho mình cái gối sạch mang theo, tắm rửa thơm tho, lại kêu Xuân Bảo kể cho vài điển cổ trước khi ngủ, tránh để đến lúc đó chán ngắt.

Nhưng chớp mắt lại nghĩ, Hà Yến bày cho mình biện pháp như vậy, nhất định là đã tự thân trải qua rồi.

Song ban đêm ngủ cạnh mình, trừ hẩn ra thì không còn ai khác nữa.

Nghĩ đến đây, Hoài Hoài dùng hai tay bịt đống quần, vội vàng bảo vệ thân thể mình, “Hà huynh đệ, dậy đi, vừa rồi người có ý gì...”

Linh Vũ điện đèn sáng suốt đêm.

Tiểu thái giám trong ca trực ngủ gà ngủ gật, bị thái giám đứng kế đạp chân mới tỉnh táo lại.

Người phía sau long án, trong ánh đèn lay động, như chim nhận lẽ bóng, tịch liêu khó nói thành lời.

Trên khuôn mặt nhợt nhạt gần như trong suốt của Nguyên Kinh tràn ngập hàn khí.

Múa bút, khoanh dấu xā tắc trên tấu chương kia, không biết lại có ai thăng quan, hay mất mạng.

Tiểu thái giám thăm thử dài trong bụng, qua một canh giờ nữa là canh năm tảo triều, xem ra đêm nay cả thời gian nhắm mắt làm biếng cũng không có, chỉ có thể cố chịu vậy.

Hỉ công công đã sắp xếp thỏa đáng, chậm rãi vào điện.

Nguyên Kinh đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hỉ Liên phía xa, mắt phượng như đao.

Hỉ Liên tránh không kịp, hơi giật mình, cung kính khom lưng, “Hoàng thượng, nên chuẩn bị lâm triều rồi.”

Khuôn mặt Nguyên Kinh lạnh băng y nguyên, “Đi hỏi thử cho trẫm, Họa Vũ cung là ai lo việc sắc thuốc, sao lại để người uống càng ngày càng tỉnh táo.”

32. Chương 32: Xuân Yếu

Hỉ Liên không dám trì hoãn, nhân khi Nguyên Kinh lâm triều, gấp gấp dẫn người đến Họa Vũ cung.

Ánh nắng long lanh, cung khuyết lưu quang.

Lại nói Tú Tú mới vào phòng Hoài Hoài xem thử, thấy Hoài Hoài còn ngủ, cũng không vội vã sai người nấu bữa sáng, chỉ đem cất số hạt mã tiền đem qua phơi. Hạt mã tiền tuy có tác dụng thông mạch giảm đau, nhưng cũng là cấm dược trong cung, Thái y viện cực ít sử dụng, số này là Tiểu Lý Tử lục tìm hàng tồn ở chỗ nương nương mang đến, hơi ẩm mốc rồi, song không tiện phơi ban ngày, chỉ có thể nhân đêm khuya vắng vẻ mang ra cho gió thổi khô, lại cất đi chuẩn bị sau này sử dụng.

Tú Tú mặt mày âm trầm, cất hai xâu hạt mã tiền, mới đi làm việc khác.

Cho đến khi mặt trời lên cao ba sào, mới có thời gian tới phòng gọi Hoài Hoài.

Mở cửa, cung nhân đã thêm than xong, tuy bên ngoài trời lạnh đất đông, trong phòng lại ấm áp như mùa xuân.

Tú Tú thông thả đi vào, nhìn thấy người ngủ say trong chăn gấm, ho nhẹ một tiếng, “Dậy đi.”

Người trên giường trở mình, vải trắng trên đầu bung ra, cơ hồ che hết mắt.

Tú Tú chậm rãi khom người, hít sâu một hơi, đang tính mở miệng, lại nghe phía sau có tiếng gõ cửa cóc cóc.

“Tú công công, Vương công công chỗ Hỉ công công tới báo là Hỉ công công sắp đến Họa Vũ cung.” Tiểu thái giám ngoài cửa cao giọng nói.

Tú Tú nhíu mày, đứng dậy suy nghĩ một hồi lâu, rồi quay người ra khỏi phòng.

Chờ tới khi đám Hỉ Liên đến cửa Họa Vũ cung, Tú Tú tổng quản thái giám của Họa Vũ cung đã chờ một lúc lâu, từ xa thấy Hỉ Liên tới liền vội vàng cung kính tiến lên.

Trên mặt gượng ra nụ cười, Tú Tú khom lưng cực thấp, “Hỉ công công, Họa Vũ cung hẻo lánh như vậy, có việc gì ngài cứ sai người tới truyền một tiếng là được, còn tự mình cất công đến làm chi.”

Hỉ Liên thu tay vào tay áo, lạnh lùng liếc Tú Tú một cái, “Ta còn món nợ chưa tính xong với ngươi, dĩ nhiên phải đích thân đến.”

Tú Tú theo sau Hỉ Liên, cười tươi hơn, “Vậy cũng nên là tiểu nhân tự mình tới tạ tội, chứ làm phiền Hỉ công công thế này, trong lòng tiểu nhân thật sự áy náy quá.”

Hỉ Liên vẫn lạnh tanh mặt, đi thẳng vào cung, “Người nên dốc sức vào việc đảng hoàng, đừng có cả ngày gở trò ngoài mặt.”

Tú Tú đáy mắt âm trầm, song ngoài mặt vẫn cười, “Hỉ công công nói rất đúng, tiểu nhân sẽ ghi vào lòng.”

Nói xong, liền dẫn lão vào phòng cạnh Họa Vũ chính điện.

Hỉ Liên vào phòng giơ tay xòe ra trước lò đồng, liếc nhìn tiểu thái giám đi theo, tiểu thái giám kia hiểu ý tiến lên vài bước, đứng trước mặt Tú Tú, lớn tiếng quát: “Họa Vũ cung hiện tại là ai phụ trách việc sắc thuốc?”

Tú Tú chột dạ, nghĩ Hỉ Liên đích thân tới đây, nhất định là Hoàng thượng hỏi đến, không thể qua loa lấy lệ, liền nói dối: “Là Xuân Bảo.”

Tiểu thái giám kia tiếp tục: “Thế phiên Tú công công đem thuốc lên cho ta xem thử.”

Tú Tú nhìn Hỉ Liên hơ tay bên cạnh, đáp khẽ một tiếng, “Hỉ công công chờ một chút.”

Tiếp đó quay người ra khỏi phòng, lấy thuốc, nhanh nhẹn nhặt sạch hạt mã tiền ra mới trở lại, cung kính trình lên cho Hỉ Liên.

Hỉ Liên nhìn tiểu thái giám nhận thảo dược từ tay Tú Tú, khẽ thở dài, “Người tốt xấu gì cũng là tổng quản một cung, sao lại đem việc quan trọng như vậy giao cho một tên dân làm, thật là hồ đồ mà.”

Tú Tú tức mà không dám nói gì, chỉ lúng túng đáp, “Công công giáo huấn phải lắm, về sau việc sắc thuốc này tiểu nhân sẽ tự mình làm.”

“Cần phải nhìn hẩn uống mỗi ngày,” Sắc mặt Hỉ Liên không dễ nhìn, “Việc khác thì ta sẽ không nhiều lời, người hãy tự lo liệu đi!”

Tú Tú gật đầu lia lịa, thấy Hỉ Liên sắp đi, trong bụng rất khó hiểu. Hỉ Liên sáng sớm đột nhiên tới hỏi việc này, lại lấy thuốc đi, chắc chắn là có chuyện gì rồi, nhưng cũng không thể hỏi thẳng, liền làm bộ lơ đãng nói, “Sao thế, Hỉ công công, ngài đi luôn à?”

Hỉ Liên giọng cứng nhắc, “Ta không rảnh trị người, Hoàng thượng sắp sửa hạ triều rồi.”

Tú Tú nói: “Sao công công lại đem thuốc đi, đây là liều cuối cùng còn lại của Họa Vũ cung, chủ tử chưa dậy nên chưa sắc, vậy hôm nay có uống nữa không?”

Hỉ Liên kéo lại xiêm y đi ra cửa, “Người bây giờ ngược lại bắt đầu nhọc lòng.”

Nói xong, liền có người mở cửa cho, bước ra ngoài.

Tiểu thái giám theo sau Hỉ Liên quay đầu lại nhìn Tú Tú, nhắc một câu, “Người chờ đi.”

Vân phù nhật quang.

Một cỗ kiệu dừng trước cửa Thái y viện, từ trên bước xuống không phải ai khác, chính là đô tri giám tổng quản thái giám Hỉ Liên.

Lại nói đoàn người Hỉ Liên không hề dừng chân đến thẳng Thái y viện, vội vã vào viện, giao gói thảo dược kia cho Thái y viện để Hứa lão thái y xem.

Hứa thái y vuốt râu một lúc lâu, bới tới bới lui, kéo dài giọng nói, “Chu sa, khiên ngư tử đều là thứ tổn thân thương não, không bổ béo gì, sao lại lẫn vào thang thuốc bổ này?”

Hỉ Liên nhếch khóe miệng, “Hứa thái y, ta thấy ngài ngày càng đáng trí rồi, mấy vị thuốc này, lúc trước còn không phải đều là ngài tự mình phối...”

Lão Thái y ngẩng đầu nhìn Hỉ Liên, trong mắt như phủ sương mù, dùng đục mờ mờ.

Hỉ Liên đảo mắt, “Ngài quên rồi... một năm trước... khi Hoàng thượng trừ Hà đảng...”

Thái y lúc này mới thở ra thật dài, “Lão phu nhớ ra rồi.”

Hỉ Liên cho đám người phía sau lui đi hết, giọng thấp dần, “Nhưng sao người này càng uống càng tỉnh táo...”

“Vốn không nên thế...” Lão Thái y để gói thuốc kia vào cái khay bên cạnh, xung quanh toàn là chai lọ xanh xanh đỏ đỏ, “Cứ để ở đây trước, chờ lão phu phối xong, sẽ đem đến cho công công.”

Hỉ Liên nói: “Vẫn là câu kia, người này phải giữ lại... không thể mất mạng.”

Lão Thái y cúi đầu nhìn chăm chăm số được liệu đó, nếp nhăn ở khóe mắt sâu hơn, giống như chưa nghe thấy lời Hỉ Liên nói, lấy đầu ngón tay khều bởi một lúc lâu.

Hỉ Liên nhìn một vị thuốc Hứa thái y lựa ra, rất cảnh giác, “Đây là cái gì?”

Lão Thái y nhón mẩu nhỏ kia lên, trong lòng nắm được, “Đây hẳn không phải là lão phu bỏ vào.”

Hoài Hoài thức dậy thì đã là buổi trưa rồi.

Mảnh vải trắng trên đầu bung ra rơi xuống cổ, trên trán lộ ra vẩy đen, dữ tợn xấu xí.

Hoài Hoài dậy mặc quần áo, lôi mảnh vải trắng ra, đang định lay Hà Yến, phát hiện người này lại không thấy bóng dáng đâu.

Tính ra ngoài tìm, nhưng mở cửa ra chỉ nghe một tiếng ai ôi thảm thiết, đưa mắt nhìn lên, lại là Xuân Bảo ngã chống vó, mặt mày méo xệch, giống như vô cùng đau đớn.

Hoài Hoài kéo Xuân Bảo dậy, “Ngã thôi mà, đâu có đau đến mức ấy.”

Xuân Bảo mặt mày xanh lè, toàn thân run rẩy, “Hoài Hoài, mấy hôm nay cơ thể ta không ổn lắm.”

Hoài Hoài đánh giá Xuân Bảo một hồi lâu, “Hình như linh hoạt hơn ngày trước.”

Xuân Bảo lắc đầu, đi theo Hoài Hoài vào nhà, “Nhưng cũng khó chịu hơn rất nhiều.”

Hoài Hoài hỏi: “Cơ thể người không khỏe chỗ nào?”

Xuân Bảo trầy trật thở một hơi, “Ăn không ngon, ngủ không yên, cả ngày hụt hơi ngọt ngọt, giống như bị bệnh nặng.”

Hoài Hoài nói: “Không sao, để ta kêu Tú công công mời Thái y tới cho người là xong.”

Xuân Bảo lắc đầu, “Chẳng lẽ do ta bình nhật ham ăn biếng làm, khiến xương yếu đi?”

Hoài Hoài nói: “Gần đây ta chỉ bận chạy qua chạy lại tiền hậu cung, quả thật không quan tâm đến người, không biết người cả ngày làm những gì.”

Xuân Bảo nói: “Không bằng bây giờ người đi với ta một lúc, có lẽ hoạt động một chút giãn gân giãn cốt sẽ ổn thôi.”

Hoài Hoài gật đầu, “Có thể làm những gì?”

Xuân Bảo nói: “Hay mình chơi gà đi?”

Hoài Hoài đứng lên, “Được, ta đi kêu Tú công công chuẩn bị hai con.”

Nói xong, liền đứng dậy lấy hơi, “Tú công công!”

Cung nhân ở cửa nghe vậy đi truyền lời, chỉ sau một ngụm trà, Tú Tú đã đứng trong phòng Hoài Hoài.

“Có chuyện gì?”

“Người kiếm cho ta hai con gà sống đi.”

Sắc mặt Tú Tú nhất thời rất khó coi, “Người bảo ta đi đâu tìm gà sống cho người?”

Hoài Hoài vội nói: “Chắc chắn sẽ có biện pháp, là gà sống thôi mà, nếu tìm không được, thế Xuân Bảo...”

Xuân Bảo bên cạnh chợt xen vào, “Tiểu Lục Tử của ngự thiện phòng với ta giao tình cũng khá, chỉ bằng ta viết cho hắn một phong thư, phiên Tú công công đi một chuyến?”

Tú Tú hung tợn lườm Xuân Bảo một cái, quay lưng bỏ đi.

Hoài Hoài thở dài, an ủi Xuân Bảo: “Không sao, lát nữa ta sai một cung nữ đi là được.”

Tiếp đó lại leo lên giường lò, tìm giấy bút, trải trên bàn ăn, “Lại đây viết đi.”

Mặt Xuân Bảo y như giấy nhám, “Ta không biết chữ.”

Hoài Hoài khựng lại, “Vậy thì khó rồi.”

Xuân Bảo nói: “Không bằng ta đọc người viết?”

Hoài Hoài nói: “Cũng được.”

Tiếp đó cầm bút chấm mực, “Người đọc đi.”

Xuân Bảo suy nghĩ rất lâu, cân nhắc từng câu từng chữ, sau đó rì rì ngâm một câu: “Cho ta hai con gà, Trương.”

Hoài Hoài viết mấy chữ, sau đó vẽ mặt dần nghiêm túc, không nhận được hỏi: “Gà viết thế nào?”

Xuân Bảo nói: “Gà. Gà trong chim ấy.”

Hà Yến bên kia uể oải nói, “Đúng thế đấy.”

Hoài Hoài ngó Hà Yến, “Sao gần đây người ngày càng xuất quỷ nhập thần vậy?”

Hà Yến nằm nghiêng trên cái gối ngọc của giường lò, vạt viền vàng lỏng lẻo, đầy anh khí, “Nhưng ta vẫn đều ở đây mà.”

Hoài Hoài đưa bút cho hẳn, “Người viết đi.”

Hà Yến cũng không cự tuyệt, im lặng nhận bút, chấm ít mực, từng nét một mà viết các chữ to trên giấy, mỗi nét đều mạnh mẽ.

Hoài Hoài dòm lom lom chữ hẳn viết, “Sao chữ người với ta viết giống nhau thế?”

Xuân Bảo nhìn Hoài Hoài hồi lâu, “Hoài Hoài, viết nhanh lên, hình như đầu óc ta cũng không dùng được nữa rồi, sao ta chỉ thấy người lăm bắm một mình thôi?”

Hoài Hoài không ngó tới Xuân Bảo, thấy Hà Yến viết xong liền vội vàng cầm ra, kêu đại một cung nữ mang đến ngự thiện phòng.

Cung nữ kia làm việc cũng nhanh nhẹn, chỉ nửa nén nhang đã xách về hai con gà mái già, chỉ nói là Tiểu Lục Tử sắp hầm canh gà, lát còn phải đem trả.

Hoài Hoài rất vui mừng, “Xuân Bảo, chọi gà đi.”

Xuân Bảo càng uể oải hơn, cố xốc tinh thần đứng dậy, cùng Hoài Hoài đi ra ngoài.

Tú Tú đang đen sì mặt dọn đình viện, thấy Xuân Bảo ném gà xuống cạnh tường cung, sau đó gã với Hoài Hoài mỗi kẻ co một chân lên, nổi điên mà húc nhau.

Chỉ tiếc còn chưa đá được hai hiệp, Xuân Bảo bỗng nhiên toàn thân co giật, ngã thẳng xuống tuyết, đập vào con gà mái kia, lông gà bay tung lên.

Hoài Hoài thoát đầu sững sốt, sau đó gào khóc muốn đứt ruột đứt gan, “Xuân Bảo! Người đè chân ta rồi!”

33. Chương 33: Thăm Bệnh

Thấy Xuân Bảo không một chút động tĩnh, lại cúi xuống nhìn.

Người nằm trên đá phiến gạch xám hốc mắt hõm sâu, da mặt tái xanh, co giật một lúc lâu, miệng sùi bọt, mãi chẳng thấy động tĩnh gì.

Hoài Hoài lo lắng, vội công Xuân Bảo vào phòng kê, thả lên giường.

Tú Tú đi theo sau, trên mặt không thấy lo âu, ngược lại đầy hồ nghi.

Hoài Hoài giơ tay thử hơi thở, phát hiện còn sống, bấy giờ mới hơi yên lòng, ghé vào tai Xuân Bảo gọi mấy tiếng, “Xuân Bảo, cơm được rồi, dậy ăn đi.”

Kêu mấy tiếng liền, song trừ lông mi rung nhẹ thì Xuân Bảo không còn phản ứng nào khác.

Hoài Hoài nghiêng mặt nhìn Tú Tú đằng sau, “Công công, phải làm thế nào đây?”

Tú Tú dùng đôi mắt dài nhỏ nhìn Xuân Bảo một hồi, lại nhìn Hoài Hoài, trong đầu như có vài chuyện dần dần sáng tỏ, chực chờ lao ra, rồi lại chỉ thiếu một chút như vậy.

Kể nên ngã xuống chưa ngã xuống, kẻ không nên trúng độc ngược lại trúng độc.

Tú Tú đang rối rắm, lại nghe bên ngoài có tiếng bước chân gấp gáp.

Cung nữ Họa Vũ cung mặt mướt mồ hôi, nhìn thấy Tú Tú mới thở phào, “Tú công công, Hỉ công công đang chờ ngài ở bên ngoài.”

Tú Tú cau mày, “Sao còn quay lại làm gì?”

Cung nữ nói: “Trông dáng vẻ Hỉ công công thì hẳn là tâm trạng không tốt, ngài mau đi xem thử đi.”

Tú Tú nghe vậy đành mặt đi theo cung nữ ra ngoài.

Trong phòng kê này chỉ còn mình Hoài Hoài lo lắng suông cho Xuân Bảo.

Suy tư chốc lát, Hoài Hoài kéo hết chăn đắp cho Xuân Bảo, lại cảm thấy phòng kê này tối tăm ẩm mốc, thật sự không phải là nơi để dưỡng bệnh, liền đỡ Xuân Bảo dậy công ra ngoài, đi thẳng vào phòng mình.

Lót một lớp chăn dày trên giường, mới thả Xuân Bảo xuống, lại đắp thêm một tầng chăn gấm bên trên.

Bận rộn xong, lại cứ cảm thấy giống như thiếu chuyện gì quan trọng.

Hà Yến bên cạnh đột nhiên mở miệng, “Tìm Thái y.”

Hoài Hoài nghe vậy hơi xoay người, nhìn Hà Yến hỏi: “Ta không biết Thái y viện ở đâu, người có biết không?”

Hà Yến ngữ điệu lãnh đạm, “Ta trước kia chưa từng ở đây, làm sao biết được.”

Hoài Hoài nói: “Thế để ta ra ngoài tìm xem.”

Vừa mở cửa đi ra, lại gặp Hỉ Liên và Tú Tú đứng ngay cửa, một người trợn mắt nhìn, một người khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

Tú Tú nghe tiếng động, quay đầu lại thấy Hoài Hoài như thấy cứu tinh, “Hoài Hoài, Xuân Bảo đâu?”

Hoài Hoài đứng ở cửa, gió thổi chóp mũi đỏ lên, “Phòng gã ẩm thấp, ta đã công gã đến phòng ta.”

Tú Tú vội tươi cười quay sang Hỉ Liên, “Hỉ công công, tìm ra Xuân Bảo sắc thuốc rồi.”

Hỉ Liên lườm Tú Tú một cái, nhanh chóng đi tới phía Hoài Hoài, đẩy cửa vào phòng, lúc này mới nhìn thấy Xuân Bảo trên giường. Do lúc ấy Hoài Hoài thả vội, Xuân Bảo nằm sấp, chỉ lộ ra một góc nghiêng, da mặt tái xanh, đôi môi tím tái, trông rất là không ổn.

Hỉ Liên khó xử.

Vốn tưởng là tiểu thái giám này bỏ thứ chết người kia vào, nhưng xem chừng thái giám ngốc này cũng khó giữ nổi mình.

Mặc dù trong cung mình tranh ám đấu kéo dài không suy, Hỉ Liên đã quá rành rẽ, song Họa Vũ cung cũng dính luồng khí bẩn này, thật sự khiến người ta nghĩ không ra nguyên do.

Thấy rằng nán lại đây thêm cũng vô ích, hơn nữa lại đến giờ Hoàng thượng bãi triều rồi, Hỉ Liên không nhiều lời, quay người muốn đi.

Còn chưa đi được mấy bước, lại bị Hoài Hoài kéo tay áo, “Hỉ công công, kêu một Thái y đến đi, Xuân Bảo bị bệnh nặng, gọi thế nào cũng không dậy.”

Hỉ Liên nhìn chăm chăm Hoài Hoài, “Nếu gã ta thật sự không làm việc gì then với lòng, thì sẽ nhiều phúc.” Nói xong, liền được một đám tiểu thái giám vây quanh, vội vàng đi khỏi.

Phúc Thọ điện, ánh dương đỏ rực mọc lên đằng Đông.

Thiên tử di giá, bá quan quỳ bái.

Nguyên Kinh vận lãng la màu vàng, đai ngọc giày da, làm khuôn mặt ôn hòa hơn, song cặp mắt phượng kia vẫn như đóng băng, bắn ra lệ khí.

Dưới cột cẩm thạch cao lớn, một thái giám gầy gò đứng đó, cổ tay áo thêu hoa văn phức tạp, bay múa sinh động theo động tác của tay.

Nguyên Kinh liếc thấy Hỉ Liên cũng không lên tiếng, chỉ khẽ gơ tay, long liễn vững vàng dừng lại.

Hỉ Liên cung kính tiến lên, “Hoàng thượng...”

Sóc phong nổi lên, thổi ống tay áo Nguyên Kinh tung bay, “Chuyện trăm giao cho, người hỏi thế nào rồi?”

Hỉ Liên thông thả nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, đều là đám nô tài Họa Vũ cung làm ăn tắc trách, đi giao việc sắc thuốc cho một thái giám gốc.”

Dừng một thoáng, tiếp tục: “Mà lần này đi tra, nô tài lại phát hiện một chuyện khác, nô tài tự biết sự thể nghiêm trọng, không dám giấu giếm.”

Ánh mắt Nguyên Kinh dừng ở nơi xa, khuôn mặt cực kỳ lạnh lẽo.

Hỉ Liên cúi xuống nói: “Trong thuốc còn có một vị mã tiền, thứ này Thái y viện chưa từng có...”

Nguyên Kinh nghe thế, đáy mắt im ắng tối đi, lặng thinh hồi lâu mới mở miệng: “Đó là cái gì?”

Hỉ Liên: “Hồi bẩm Hoàng thượng, hạt mã tiền kia mặc dù làm thuốc được, nhưng độc tính cực mạnh, sử dụng không thỏa đáng có thể dẫn đến cái chết, trong cung đã rất nhiều năm rồi không dùng.”

Nguyên Kinh nhìn thẳng Hỉ Liên, “Là kẻ nào làm?”

Hỉ Liên vội vã quỳ xuống, “Hoàng thượng, thứ cho nô tài làm việc bất lực, nô tài chỉ nghĩ có lẽ là do thái giám gốc kia làm, nhưng nô tài mới đến Họa Vũ cung một chuyến, thái giám kia đã bất tỉnh nhân sự... Sau đó vội chạy tới nghênh Hoàng thượng hạ triều...”

Khuôn mặt Nguyên Kinh được ánh dương ấm áp chiếu lên, lại vận phần âm lãnh.

Đầu ngón tay cơ hồ bấm vào lòng bàn tay, Nguyên Kinh không suy nghĩ nhiều, “Bãi giá, Họa Vũ cung.”

Sau lại nói: “Tuyên Hứa thái y.”

Chưa quá nửa nén nhang, thị vệ thông báo đã gõ mở cổng lớn của Họa Vũ cung.

Nghe nói Hoàng thượng sắp tới, cung nữ mở cửa sợ đến mặt cắt không còn chút máu.

Hoàng thượng xưa nay không đến nơi hẻo lánh như vậy chưa nói, lần trước đến còn là lúc Họa Vũ cung bị ban tử cả cung.

Cung nữ kia nghe thị vệ truyền lời xong, chân căng xoắn lại, mặt mày trắng bệch, run rẩy đến thiên điện, gọi Tú Tú ra.

“Tú công công, Tú công công!”

Tú Tú đang đốt ít hạt mã tiền còn thừa, bị cung nữ gọi hoảng sợ đứng bật dậy, suýt nữa ngã nhào, “Gào cái gì mà gào, còn gào ta xé nát miệng người.”

Cung nữ kia trán toát mồ hôi lạnh, “Hoàng thượng... Hoàng thượng tới.”

Tú Tú tới sầm mặt, nỗi lo lắng ùn ùn kéo đến.

Không gắng gượng nổi, lập tức xụi lơ dưới đất, mắt trợn trừng.

Tú Tú không sao ngờ nổi, chuyện này việc không hoàn thành, ngược lại kinh động Hoàng thượng, nếu thật sự bại lộ, bất kể khai ra Ninh tần hay không, mình đều chỉ có một con đường chết.

Đang suy nghĩ, lại nghe thái giám bên ngoài ngân dài giọng như một sợi dây, thít người ta thở không nổi.

“Hoàng thượng giá đáo-“

Cung nữ kia chỉ cho rằng Tú Tú cũng đang nhớ tới chuyện đám Du công công của Họa Vũ cung, hai mắt rưng rưng nói: “Công công, phải làm sao bây giờ?”

Tú Tú giơ tay cho cung nữ kia đỡ, mượn sức đứng dậy, “Khóc tang cái gì, không phải còn chưa chết à?”

Cung nữ lấy khăn ra lau nước mắt, miệng mếu máo, đáy mắt lại lóng lánh một chuỗi lệ.

Tú Tú đổ mớ tro đốt còn thừa vào lò đồng, gắng gượng đi ra cửa, dẫn chúng cung nhân quỳ xuống, mặt rạp dưới đất, đón Hoàng thượng vào cung.

Nguyên Kinh xuống long liễn, tâm thần ngẩn ngơ.

Nhìn tường sơn ngói ngọc, nghĩ đến đêm dài chưa hết hôm ấy, sát khí dày đặc dưới mắt phượng vậy mà chẳng còn sót lại tẹo nào.

Hỉ Liên định dẫn Hoàng thượng vào phòng, lại thấy Nguyên Kinh quen đường rành lối đi tới phòng chính.

Khẽ thở dài, Hỉ Liên ngậm miệng, vẻ mặt bình tĩnh.

Khi này còn buồn bực sao một thái giám bất tỉnh nhân sự có thể khiến Hoàng thượng đích thân đến, giờ mới biết, thì ra Hoàng thượng không phải tức giận, chẳng qua là lo lắng thôi.

Nguyên Kinh vội vàng đẩy cửa, nhìn thấy người trên giường, ngược lại không dám đi tiếp.

Một đám người quỳ đầy bên ngoài, không ai dám thở mạnh, chỉ im lặng ở đó, mặc kệ Hoàng thượng một mình vào phòng.

Một người nằm sấp trên giường, đắp chăn gấm dày cộp, không thấy rõ, chỉ lộ một chút da mặt xám trắng, và đôi môi xanh tím.

Ánh dương ủa vào, bóng người trên mặt đất cứng đờ hồi lâu, mới cực kỳ chậm rãi đi tới.

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Chờ tới gần, đầu ngón tay trắng nõn như ngọc khẽ vén màn, Nguyên Kinh nhìn người nằm sấp trên giường, trên khuôn mặt tuần tú là sự ôn nhu hiện rõ.

Bên tai có một tiếng thở dài, khẽ đến không thể nghe thấy.

Nhưng Nguyên Kinh chẳng mấy may phát hiện, chỉ chăm chú nhìn người trên giường, không nhúc nhích.

Cho đến khi có người từ phía sau đặt tay lên vai mình, mới kinh hãi quay đầu lại.

Lại nói Hoài Hoài ra ngoài một chuyến, chưa tìm thấy Thái y viện, nghĩ nên đi về trông Xuân Bảo trước rồi tính toán tiếp.

Chẳng dễ gì tìm được đường về, nhưng từ xa đã thấy ngoài cửa Họa Vũ cung tuyền một màu vàng.

Hàng loạt thị vệ thái giám đứng ở bên ngoài, hết như cọc gỗ, không chút biểu cảm.

Hoài Hoài thành linh biến sắc, rảo bước đi vào.

Thấy Hỉ công công đứng bên ngoài, liền sợ hãi đi tới hỏi.

Hỉ Liên thấy Hoài Hoài cũng giật mình, “Sao ngài lại ở bên ngoài? Mau vào đi.”

Tiếp đó bàn tay nhăn nheo kia đẩy mạnh Hoài Hoài lên phía trước.

Hoài Hoài rón rén vào phòng, nhìn quanh một vòng, bấy giờ mới hiểu ý của Hỉ Liên.

Người nọ trước mắt ngay cả triều phục cũng không thay, đội kim long quan tới đây luôn.

Lúc này đang cúi đầu, ôn tình trong mắt khó nén.

Hoài Hoài nhìn ngây người, giơ tay ra, đầu ngón tay run rẩy giấu không được.

Cứ cho rằng mình đang nằm mơ, tận đến khi đặt tay lên vai Nguyên Kinh, chạm tới thật, mới như choàng tỉnh lại.

Nhìn thấy Nguyên Kinh quay đầu lại đối mặt với mình, Hoài Hoài đột nhiên mỉm cười, “Hoàng thượng?”

Nhất thời, Nguyên Kinh thật sự không cách nào giải thích, trở lên nơi đáy lòng rốt cuộc là mùi vị gì.

Hoài Hoài định mở miệng, lại chỉ cảm thấy gió lướt qua tai, cuối cùng dừng trước mắt mình, chạm vào ấm áp, mềm mại tận xương.

Hà Yến nắm lấy tay Nguyên Kinh, khoe môi cong lên, “Sao còn đánh người?”

Nguyên Kinh cắn hận nói: “Sao không độc chết người đi.”

Mắt phượng ẩn tình vừa rồi, chỉ thoáng qua như chuồn chuồn lướt nước.

Tựa như nằm mơ, Hoài Hoài cúi đầu nhìn thấy mình nắm tay Nguyên Kinh, lại nhìn Hà Yến, đã không còn bóng dáng.

Người Nguyên Kinh nhìn chăm chăm lại là mình, “Buông tay!”

Hoài Hoài không biết lá gan từ đâu tới, “... Không buông.”

Khoe mắt Nguyên Kinh như ẩn như hiện hắc khí, y nhìn thẳng Hoài Hoài, “Hà Yến!”

Hoài Hoài đột nhiên nhớ ra, mình cũng họ Hà.

Trong đầu rối tung lên, những cái bóng chồng lên nhau, toàn là hắc và y.

Mắt phượng oán hận, cảnh xuân trôi xa, chồn vờn hoa mắt.

Nhoáng một cái mà đã sáu bảy năm rồi.

34. Chương 34: Phát Diên

Nguyên Kinh thấy Hoài Hoài mơ màng, liền giật mạnh tay ra, quay người ra khỏi phòng.

Hoài Hoài đứng nguyên tại chỗ, ngây ra một lúc lâu mới định thần lại, bỏ bàn tay đang giơ lên xuống.

Hỉ Liên thấy Nguyên Kinh ra khỏi phòng, rào bước lên đón, “Hoàng thượng, Hứa thái y đến rồi.”

Lão Thái y đeo hòm thuốc sau lưng thở hổn hển chen lên, quỳ một gối xuống đất, “Khải bẩm Hoàng thượng, thứ cho ty chức đến muộn.”

Nguyên Kinh mặt không biểu cảm, như không nhìn thấy Hứa thái y, chỉ quay sang cung nhân quỳ một dải, giọng lạnh nhạt, “Ai là tổng quản thái giám của Họa Vũ cung?”

Nhất thời, xung quanh yên ắng không một tiếng động.

Hỉ Liên đứng ở một bên quay người nhìn đằng sau, kẻ hèn nhất kia đang quỳ dưới đất, co rúm run rẩy, một câu cũng không nói nổi.

Tiểu thái giám phía sau thấy Hỉ Liên hơi há miệng liền hiểu ý tiến tới, giơ chân khều Tú Tú, “Còn không mau tiến lên trả lời, rúc ở đây giả chết cái gì...”

Trên khuôn mặt khô héo của Tú Tú mất sạch huyết sắc, đôi môi run run, hần vẫn quỳ y nguyên, dùng đầu gối làm chân, tốn rất nhiều sức mới lết tới, dốc hết sức đập đầu, “Hoàng thượng tha mạng... Nô tài đáng chết... Hoàng thượng tha mạng...”

Nguyên Kinh cau mày, nhìn Tú Tú toác đầu chảy máu, “Người cũng biết...”

Tú Tú nghe Nguyên Kinh nói như thế, cơ hồ khầu vỡ đầu, nhưng cũng không xác định Nguyên Kinh có thực sự tra ra là mình làm hay không, chung quy vẫn còn chút hi vọng.

Nguyên Kinh lạnh lùng nói: “Họa Vũ cung xảy ra chuyện như vậy, người khó mà thoát tội, hãy ra ngoài lĩnh năm mươi gậy, đợi điều tra rõ, trẫm sẽ không bỏ qua cho người.”

Tú Tú nghe thế, như được cứu, thở phào một hơi, khầu đầu thật mạnh, “Nô tài tạ ơn không giết của Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh nói tiếp: “Đô tri giám Hỉ Liên nghe chỉ.”

Hỉ Liên nghe gọi liền quỳ một gối xuống, “Nô tài nghe chỉ.”

“Hậu cung không có chủ, việc này sẽ giao cho người triệt tra, không được sai sót.”

Hỉ Liên cung kính đập đầu, “Nô tài tuân chỉ.”

Ánh mắt Nguyên Kinh nhìn nơi khác, “Bãi giá hồi cung.”

Hỉ Liên nghe vậy, đưa mắt ra hiệu cho tiểu thái giám phía sau, tiểu thái giám kia liền quay người đi gọi các cung nhân thị vệ chuẩn bị hồi cung.

Lại nói Hứa thái y bên kia đợi rất lâu cũng không thấy Hoàng thượng hạ chỉ, dậy không được mà quỳ cũng không xong.

Nguyên Kinh được Hỉ Liên hầu hạ, thông thả đi ra ngoài, nhìn kẻ quỳ dưới đất một cái, “Người cứ ở lại đây đi.”

Nói xong, liền được vây quanh xuất cung.

Hứa thái y cúi đầu hạ mắt, “Ty chức tuân chỉ.”

Tiểu thái giám ngân dài giọng, “Khởi giá-“

Đoàn người hùng dũng, chẳng bao lâu liền không còn bóng dáng.

Cung nhân Họa Vũ cung thở phào một hơi dài, như vừa sống lại.

Tú Tú càng hự thoát hơn, mềm nhũn để hai thị vệ kéo ra, bắp chân run run như muốn xụi lơ dưới đất bất cứ lúc nào.

Hứa thái y được một cung nữ dẫn vào phòng chính, “Hứa thái y, mời-“

Hai người mở cửa vào buồng, kẻ ngồi cạnh giường đang ngơ ngác nhìn một chỗ, giống như khúc gỗ, thấy Hứa thái y tiến vào bấy giờ mới hoàn hồn, vội vàng đứng dậy, “Ông chính là Thái y?”

Hứa thái y ngược lại nhớ rõ nam tử cao to vạm vỡ trước mắt.

Đột trước chê Thái y xấu mà đuổi mình khỏi Họa Vũ cung, không phải là tiểu tử khốn trước mắt này sao?

Hứa thái y liếc Hoài Hoài một cái, “Sao, chẳng lẽ lại muốn đổi người?”

Hoài Hoài không hiểu ý ông ta, chỉ sốt ruột tiến lại kéo, “Mau đến xem Xuân Bảo đi, mới một lúc mà mặt xám ngoét rồi.”

Hứa thái y chậm rì rì bỏ hòm thuốc trên vai xuống, mở ra, lấy một cái gối thơm thêu hoa, mắt cũng không nhìn lên, “Vén chẩn.”

Hoài Hoài theo lời nhanh nhẹn xốc chần bông lên, lật Xuân Bảo lại cởi áo tháo giày, nhưng mới tháo một chiếc đã nghe Hứa thái y run giọng, “Thôi xỏ vào đi...”

Hoài Hoài nhăn mũi, nghe mùi đó cũng buồn nôn, bèn nín thở xỏ giày cho Xuân Bảo, lui lại vài bước.

“Thái y, ông phải khám kỹ vào.”

Nói xong, vẫn cảm thấy mùi hôi nồng nặc, liền quay lưng đi thẳng ra ngoài.

Chỉ để lại một mình lão Thái y ở trong phòng với Xuân Bảo, bịt mũi bắt mạch chẩn trị.

Bên ngoài không khí giá ngắt, như thể nước lạnh, ngấm hết cả người.

Hoài Hoài đứng ở cửa, đợi một lúc lâu mới thấy Hứa thái y xanh mặt tông cửa lao ra.

Hứa thái y chạy chậm chậm, đột nhiên lại sức nhớ điều gì, quay lại nhét phương thuốc vào tay Hoài Hoài.

“Sai người đến ngự dược phòng lĩnh ba con trùng trăm chân, sáu đồng bộ cạp, uống một lần là được.”

Dứt câu quay đầu chạy mất.

Cung nữ bên ngoài thấy sắc mặt Hứa thái y không tốt, tiến lên ngăn lại, “Thái y vội vàng thế làm gì, lúc cóc đến tận đây, tốt xấu gì cũng uống hộp trà rồi hãy đi.”

Hứa thái y cả giận nói: “Uống trà cái khỉ gì! Lão phu hành y trong cung từng ấy năm, chưa bao giờ chịu đại nhục này.”

Lấy hơi, mắng tiếp: “Cho dù muốn đuổi lão phu đi, cứ nói một tiếng là được, chứ sao lại dùng thủ đoạn hạ lưu cỡ này, cởi giày đuổi người ta, thật đúng là bỉ ổi!”

Hoài Hoài chỉ lo cúi đầu xem phương thuốc.

Nhìn nét chữ rồng bay phượng múa quần vào nhau, chẳng hiểu một chữ nào, liền than một câu, “Khó coi quá.”

Hứa thái y đang nói chuyện bên kia nghe vậy ngượng quá hóa giận, chỉ thở dài nói: “Thôi thôi thôi, lão phu chấp làm gì một tên tiểu tử.”

Cung nữ thật sự chẳng hiểu gì hết, “Thế... để Liên Châu tiễn Hứa thái y vậy.”

“Thôi thôi thôi, ta tự đi được.”

Lời vừa dứt, Hứa thái y cầm hận phẩy tay áo bỏ đi.

Hoài Hoài giao phương thuốc cho Liên Châu, sai đi bốc thuốc.

Độ chừng một nén nhang, mới thấy Liên Châu cầm gói giấy bản đi vào, nhưng không về một mình, còn có hai thái giám lạ mặt theo sau, công một người đã chết ngắt.

Quần người nọ ướt sũng máu, nhỏ bắn tuyết, tan ra một loạt lỗ màu đen.

Một tiểu thái giám của Họa Vũ cung tiến lại nhìn một hồi, “Úi cha, sao đánh Tú công công ra thế này...”

Hoài Hoài đứng im rất lâu, đang muốn tiến lên lại bị người ta kéo tay.

Quay đầu lại, chính là Hà Yến.

Ngày mùa đông ngán, lại thêm gió tuyết sắp đến, thành thử mới sau giờ Ngọ mà đã hơi giống hoàng hôn rồi.

Trên mặt Hà Yến chồng chồng bóng đen, khá hỗn độn, chỉ có đôi mắt sẫm màu kia lóe vẻ sắc lém như lưỡi đao.

“Người cảm thấy hấn hảm?”

Hoài Hoài gật đầu, mũi hít hít, “Thảm quá...”

Hà Yến cười khẩy, “Nhưng không bằng được người.”

Hoài Hoài chăm chú nhìn Hà Yến, chợt nhớ tới một việc, “Ban nãy Hoàng thượng gọi sai tên ta rồi.”

Lại sửa: “Cũng không phải, Hoàng thượng gọi người, mà người không ở đó.”

Giọng Hà Yến như nước, “Y gọi người đấy.”

Hoài Hoài cúi đầu, thở dài, “Hơn nữa... hình như trước kia ta cũng biết Hoàng thượng, giống như lúc ta quen y, y còn chưa phải là Hoàng thượng.”

Mặt Hà Yến càng tối hơn, như sẽ tan vào không khí hanh khô bất cứ lúc nào, “Còn gì nữa?”

Hoài Hoài vắt óc nghĩ, “Không nhớ thêm được nữa.”

Đáy mắt Hà Yến bắn ra tinh quang, “Không bằng để ta nói cho người biết?”

Hoài Hoài rất tò mò, “Làm sao người biết được?”

Hà Yến tiến lên một bước tới gần Hoài Hoài hơn, trong đôi mắt sâu và đen lại pha lẫn rất nhiều tình cảm không rõ, “Trước kia người là Đốc sự nhất phẩm của triều đình, nắm giữ trọng binh, nhưng người bị hấn tính kế, ban rượu cừu, tru cừu tộc, người từ trên vạn người rơi xuống nông nỗi này, vừa điên vừa ngốc, ngay cả mình là ai cũng chẳng nhớ...”

Hoài Hoài xua tay, “Người mau thôi đi, ta thế này sao mà trên vạn người được; vả lại, ta không ngốc một chút nào, ta thông minh hơn Xuân Bảo nhiều.”

Hà Yến giống như không nghe thấy Hoài Hoài nói gì.

Chỉ gơ tay nắm vạt áo hần, diện mạo dữ tợn, lạnh băng: “Người nên hận y, muốn thịt y, hoặc là hung tợn làm y, khiến y muốn sống không được muốn chết không xong, sao đến cuối cùng cũng thành tiện chủng, đi cầu xin y, thích y.”

Hoài Hoài bị Hà Yến thít thở không nổi, “Con người người... không thể nói chuyện đằng hoàng à... lại đi nói vớ nói vẩn... còn động thủ...”

Hà Yến không định buông tay, da mặt vằn vẹo, gầm lên, “Người vừa rồi không phải đã nhớ ra à, sao không nhớ thêm nữa?”

Hoài Hoài bị Hà Yến bóp chảy nước mắt, “Mau buông tay...”

Tròng mắt Hà Yến phủ một tầng màu đỏ, “Thích ta thì thế nào... Ta không tha cho y... Người cũng không thể tha cho y...”

Hoài Hoài ho như điên, sắc mặt xanh tím, cơ hồ tắt thở.

Liên Châu sắc thuốc xong bưng thực hạp tới, lại nhìn thấy Hoài Hoài tự ra sức bóp cổ mình, đầu ngón tay bấm vào, tụ huyết loang lổ.

Bát thuốc bằng sứ men xanh sứt nửa đánh rơi, Liên Châu vội vàng bỏ thuốc xuống, quay người lại gọi, “Người đâu mau tới đây!”

Vài thái giám nghe tiếng chạy đến, nhìn thấy Hoài Hoài nổi điên liên ụa hết lên, xoi mảy đập mới gỡ được đôi tay bóp chặt kia.

Hoài Hoài khóe miệng co giật, mặt đầm nước mắt.

“Ta không tin!”

“Người thấy Hoàng thượng đối tốt với ta nên ghen tị thôi!”

“Ta đối tốt với Hoàng thượng! Hoàng thượng cũng sẽ tốt với ta!”

“Không cần nói nữa! Ta không tin!”

...

Những lời này khiến cung nữ thái giám xung quanh lắc đầu, nhưng cũng chẳng có biện pháp gì, chỉ có thể trối hân lại ném lên giường lò, lại sợ hân không nằm im mà lăn xuống, bèn dùng dây thừng to bằng ba ngón tay cột hân vào cửa sổ, bấy giờ mới yên tâm.

Xuân Bảo trên giường cũng bắt đầu co giật, Liên Châu thấy thế vội đổ thuốc, gã mới nằm im.

Nhất thời, trong Họa Vũ cung luồng cuồng tay chân, kẻ thì bệnh kẻ thì điên, Tú Tú bị đánh mông nở hoa, đến bây giờ cũng chưa tỉnh lại.

Cung nhân thở dài, đều nói hoàng ân cuộn cuộn, nhưng mỗi một lần Hoàng thượng đến, nơi đây lại biến thành luyện ngục.

Gió lạnh cắt qua, tuyết li ti vờn bay.

Trong ngự thư phòng, đàn hương thấm vào người.

Phía sau tấu chương chất thành đống, thiên tử mặt mày lạnh lẽo.

“Hỉ Liên-“

Hỉ Liên đứng lúc vào điện, rảo vài bước lên, “Có nô tài...”

Nguyên Kinh vẫn vui đùa vào phê tấu chương, “Họa Vũ cung không ở được nữa, dời người đến Vị Ương cung đi.”

Lại nói Vị Ương cung kia, dưới thời Thánh Trinh là tẩm cung của Hoàng đế, từ khi Nguyên Kinh đăng cơ tới nay, do Hoàng thượng dọn đến Linh Vũ điện mà bị bỏ không đó.

Hiện giờ cho tên gốc kia ở, thật sự là ân đức lớn lao.

Mà Vị Ương cung rất gần Linh Vũ điện, có việc chạy đến cũng tiện.

35. Chương 35: Độc Chết

Hôm sau, khi Hỉ Liên đến Họa Vũ cung tuyên chỉ, Hoài Hoài đã bệnh nặng liệt giường.

Tuy hôm qua bị trối trên giường lò cả đêm, vốn không nên bị lạnh, nhưng Hoài Hoài vẫn nhiễm lạnh, gần trưa liền sốt cao.

Lúc này đang nằm mê man trên giường lò, chưa được giọt nước nào vào miệng.

Xuân Bảo ngủ trong buồng trái lại sắc mặt tươi tắn, ngáy o o, thói quen nhai miệng không vẫn chưa chịu sửa.

Mặc dù buổi sáng Liên Châu đã tới nói đây, thế nhưng trối một đêm tay chân Hoài Hoài vẫn tê cứng.

Hoài Hoài cuộn tròn trên giường, trán rịn mồ hôi.

Bữa sáng trên bàn đã không còn hơi nóng, Hoài Hoài nhìn lướt qua, song không thấy thứ thuốc thường ngày nữa.

Hỉ Liên mở cửa vào phòng, nhìn người trên giường, quay đầu quả mắng Liên Châu đi theo, “Sao người như thế rồi mà còn không mời thái y đến?”

Liên Châu bị mắng đầy mắt đầy oan ức, mà cũng không dám cãi, chỉ ngập ngừng nói: “Hồi bẩm công công, sáng sớm nô tỳ đã đi mời rồi, nhưng Hứa thái y thà chết không chịu đến, nô tỳ cũng chẳng có cách gì...”

Hỉ Liên hừ lạnh một tiếng, “Thật ngu xuẩn, Hứa thái y là ngự y đứng đầu Thái y viện, không có khẩu dụ của Hoàng thượng, há là ai cũng mời được. Gọi ông ta không được, còn không biết đổi người khác?”

Liên Châu nghe vậy mắt rưng rưng, “Nô tỳ biết rồi, nô tỳ sẽ đi mời ngay.”

Nói xong, liền quay người đi.

Hỉ Liên đặt tay lên trán Hoài Hoài, nhúu mày nói: “Sáng sớm đã sốt thế này, đến tối phải làm sao mới được...”

Hoài Hoài dựa lên gối mềm, như không nhìn thấy Hỉ Liên, chỉ nghiêng mắt chăm chú nhìn bên kia bàn ăn, như thể cũng có một người ngồi ở đó.

Thái giám bên cạnh mở miệng: “Hỉ công công, người bệnh nặng thế này, có chuyển đi không?”

Hỉ Liên lấy tay về, thần sắc bình tĩnh, “Thánh dụ há có đạo lý không tôn trọng. Vả lại, sốt cao không phải là bệnh nặng, Vị Ương cung cũng tốt hơn nơi này nhiều, không có gì để thu dọn, người hãy kêu hai người vào, đỡ hấn lên kiệu, khiêng qua là được.”

Thái giám vâng một tiếng, ra ngoài gọi người vào.

Hỉ Liên thở dài, quay người ra khỏi phòng, lại nghe kẻ trên giường nói một câu, “Quá hoang đường, cho dù ta buồn, cũng không phải vì tin những điều người nói...”

“Ta chẳng qua là, sốt cao khó chịu thôi.”

“Ta không muốn hận y, người nhiều lời vô ích.”

Ninh tần đột nhiên run tay, đánh rơi thìa bạc vào bát canh, “Cái gì? Hoàng thượng muốn tra!”

Tử Trúc mặt mày trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt lo lắng, “Chính thế ạ... Nương nương, phải làm sao đây...”

Bát sứ men xanh đặt lên bàn cộp một tiếng, bắn ra một ít nước canh trong veo.

Ninh tần nhúu đôi mày ngài, “Cầu nô tài làm việc không nên hờn, chuyện đơn giản thế mà cũng để lộ dấu vết.”

Tử Trúc vội vàng bước lên vuốt ngực cho Ninh tần, tay lại run rẩy, “Nương nương đừng tức giận, coi chừng hại người.”

Vừa khuyên vừa thăm nghĩ, nếu Tú Tú thực sự bị người của Hoàng thượng điều tra ra, hoạn quan không cần cũng chẳng có cốt khí, tất sẽ khai ra Ninh tần, tới lúc đó mình khó tránh khỏi liên lụy, nghĩ đến đây tay liền run dữ hơn.

Ninh tần đẩy Tử Trúc ra, “Kêu Tiểu Lý Tử đến.”

“Nương nương?”

Ninh tần trợn mắt, “Ngây ra làm chi? Không muốn chết thì mau kêu hấn đến.”

Tử Trúc nghe vậy hốt hải quay người chạy đi, mới ra cửa liền đụng phải một tiểu cung nữ, cung nữ kia đang bưng một chung thuốc dưỡng thai, bị Tử Trúc va trúng, chung thuốc rơi xuống đất vỡ tan.

Ninh tần nghe tiếng động này trong lòng căng thẳng, chỉ tiểu cung nữ mà mắng, “Đồ mất mùa, xui xẻo!”

Tiểu cung nữ sợ hãi quỳ sụp xuống, “Nương nương tha mạng.”

Ninh tần vung tay, “Lôi ra ngoài vả miệng.”

Nói xong, tiểu cung nữ nọ liền khóc sụt sùi bị một cung nữ lớn tuổi hơn lôi ra khỏi điện.

Ninh tần dùng đôi tay nhỏ nhắn trắng như ngọc khẽ chống đầu, khuôn mặt phù dung hằm hằm tức giận.

Tiếng vả miệng bên ngoài vang lên liên tục, cùng với tiếng cung nữ kêu khóc cầu xin, càng khiến người ta phiền lòng hơn.

Trời âm u như muốn đổ tuyết.

Tính ngày, thì Hoàng thượng đã suốt một tháng không lộ diện rồi.

Trong phòng, khóe mắt phi tần buông xuống hơi động nhẹ, lại lặn dài một giọt nước mắt lóng lánh.

Ninh tần thở ra một hơi dài, ghen ngào nức nở.

Tử Trúc dẫn Tiểu Lý Tử vào, thấy Ninh tần như thế, cùng sợ hãi quỳ xuống.

“Nương nương, long thai quan trọng.”

Ninh tần nghe vậy, nước mắt càng như châu đứt dây, nhìn Tiểu Lý Tử mà gần từng chữ, “Tiểu Lý Tử, nếu bản cung có việc gì, các người đừng ai thoát được can hệ.”

Tiểu Lý Tử quỳ dưới đất dập đầu thật mạnh, “Chỉ cần nương nương nói một câu, Tiểu Lý Tử muôn chết không từ.”

Tử Trúc cũng đỏ mắt theo, lại không quên đưa mắt ra hiệu cho xung quanh lui đi.

Chờ những kẻ không phận sự trong noãn các lui sạch, Ninh tần mới lại mở miệng, “Tiểu Lý Tử, trong cung còn ít mã tiền cuối cùng, người đem chúng đi nấu hết, đổ cho cẩu nô tài Họa Vũ cung kia, nếu không thành thì người cũng không cần quay lại nữa.”

Tiểu Lý Tử sắc mặt trắng bệch, hai chân run lẩy bẩy, “Nô tài biết, nô tài sẽ đi làm ngay.”

Trời âm u mây lè tè, còn chưa vào đêm mà Họa Vũ cung đã lẻ loi ánh nến.

Lúc Tú Tú tỉnh lại, trên bàn gỗ kê bên thấp nửa đoạn nền đỏ.

Do phòng ốc đang ở hướng mặt về đông đưa lưng về tây, đợi đến khi mặt trời ngả về tây, sẽ tối hơn các phòng khác rất nhiều.

Cửa kết một tiếng, bước chân rón rén như mèo, rất cẩn thận.

Tú Tú nằm bẹp trên giường, quay đầu không được, chỉ hỏi một câu khô khốc, “Ai?”

Người phía sau nhìn ra ngoài, thấy không có ai, liền vội vàng đóng cửa.

Tú Tú trợn mắt, rất cảnh giác, “Ai đó?”

Nhưng người nọ vẫn không đáp, chỉ tiến lại gần hơn, thổi tắt nến.

Tú Tú sợ hãi vô cùng, cổ nén đau nhổm dậy, quay đầu lại nhìn.

Mặt Tiểu Lý Tử y như người chết, trắng đến hãi người, hấn tiến lại, cười âm trầm, hệt như tiểu quỷ đòi mạng của Diêm vương.

“Lý Đức Thắng...” Môi Tú Tú run run, “Người... người... đến làm gì?”

Tiểu Lý Tử đặt thực hạp lên bàn gỗ bên cạnh, đẩy đoạn nền chưa cháy hết xuống đất, lăn vào trong bóng tối dưới gầm giường, không tìm thấy nữa.

“Tú công công, nghe nói người bị đánh, ta đến thăm người thôi...”

Tú Tú nhìn chằm chằm đôi tay quắt queo của Tiểu Lý Tử lấy một cái lọ sứ cổ nhỏ thân to trong thực hạp, trên mặt chết cứng, “... Đây là... đây...”

Tiểu Lý Tử cười rút nút lọ, nước thuốc bên trong còn ấm, phả ra mùi đắng, “Đây là thuốc nương nương ban cho người, uống nó rồi công công sẽ chóng khỏi...”

Ở trong cung làm nô tài nhiều năm, giờ khắc chết người này, trong lòng Tú Tú dĩ nhiên hiểu rõ.

Bất chấp đau, Tú Tú giãy giụa muốn xuống đất, nhưng bị Tiểu Lý Tử đè lại, “Tú công công, người bị thương nặng như vậy, ta thấy người nên tĩnh dưỡng thì hơn...”

Tú Tú môi tím tái, giọng run rẩy, “Lý công công... ta đối xử với người không tệ mà...”

Tiểu Lý Tử bóp cằm Tú Tú, trên đầu lồi gân xanh, “Bớt nói nhảm đi!”

Tú Tú hai mắt lồi ra, liều chết giãy giụa, móng tay bầu vào tay Lý Đức Thắng rướm máu.

Nước thuốc đen đặc chảy ra khóe miệng, song chảy vào cổ và chui vào phế phủ nhiều hơn.

Trong bóng tối, hai người vật lộn chốc lát, cuối cùng theo một cánh tay buông thõng xuống mà quay về tĩnh mịch.

Tiểu Lý Tử thả kẻ co quắp xuống, tìm một mảnh vải lau khô thuốc trên khuôn mặt dữ tợn kia, bấy giờ mới nhân trời tối mà yên ắng rời đi.

Bên ngoài gió thổi bóng lay, mây tuyết mịt mù.

Trời càng tối hơn.

Bận rộn ở Vị Ương cung cả ngày mới sắp xếp xong cho Hoài Hoài, Hỉ Liên thở một hơi, chạy tới ngự thư phòng.

Vào điện, vừa vặn Nguyễn Kinh cũng phê tấu chương sắp xong.

Trên long án chỉ còn mấy bản tấu cuối cùng, Nguyễn Kinh tựa hồ tâm trạng không tệ, vẻ mặt ôn hòa, trông càng tuấn tú hơn.

Hỉ Liên khom người đứng bên, lấy chén trà trên đĩa của thái giám dâng trà, đặt cạnh tay Nguyễn Kinh.

Nguyễn Kinh lật tấu chương trên tay, không ngẩng đầu lên, “Dọn qua rồi?”

Hỉ Liên nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, đã dọn qua rồi.”

Suy tư giây lát, lại tiếp: “Nhưng mà thân thể không khỏe lắm.”

Nguyễn Kinh khẽ nâng mi mắt lên, “Không khỏe thế nào?”

Hỉ Liên cúi đầu nói: “Đêm qua trời lạnh, sáng sớm liền sốt cao, nô tài đã sai người mời thái y đến khám, thái y nói không đáng ngại, kê ít thuốc uống là khỏi thôi.”

Nguyễn Kinh gác bút, “Người đã khỏe chưa?”

Hỉ Liên dừng một thoáng, “Hồi bẩm Hoàng thượng, vẫn chưa.”

Nguyễn Kinh đứng dậy, vân rồng như ẩn như hiện trên thường phục màu vàng, khẽ cử động là sẽ lăn tăn như gợn sóng.

“Trẫm đi thăm hẩn một chút.”

Hỉ Liên cung kính nói: “Nô tài sẽ đi chuẩn bị ngay.”

Nguyễn Kinh chậm rãi ra khỏi điện, “Không cần, đi tới là được.”

Hỉ Liên vâng một tiếng, không nói gì nữa, theo sau Hoàng thượng ra khỏi ngự thư phòng.

Lại nói Vị Ương cung kia, từ lúc dựng đã hết sức hoa lệ, vàng son rực rỡ.

Cung nhân so với cung thường cũng nhiều hơn gấp ba, mới có thể lo liệu nổi.

Thế nhưng Hoài Hoài không phẩm không cấp, phân lệ kém xa tần phi, nên cung nhân phân đến hầu hạ cũng không nhiều, thành thử Vị Ương cung này lại trống vắng chưa từng thấy.

Từ Vị Ương cung đến ngự thư phòng, không cần kiệu, chỉ một chén trà là đến nơi.

Nhưng chỉ một lúc như vậy, chờ Hoàng thượng đến Vị Ương cung thì sắc trời đã hoàn toàn tối đen rồi.

Cung nữ cầm đèn của Vị Ương cung vấy áo lả lướt, mạn điệu nhu mỹ.

Nghe Hoàng thượng giá lâm vội khom người khấu bái.

Thị vệ tùy tùng rất thức thời đứng chờ ở ngoài điện, cung nhân Vị Ương cung cũng đều quỳ ở cửa đại điện.

Chỉ có mình Hỉ Liên theo sau Nguyễn Kinh vào điện.

Màn gấm tầng tầng, trong tòa cung điện rộng lớn lại trống vắng không một bóng người.

Nguyên Kinh dừng bước cạnh vách ngăn, đầu ngón tay vén tấm màn trắng như tuyết che kín, trên long sàng rộng lớn chần đã tung lên, nhưng không có một ai.

Cái bóng cao lớn từ tấm màn cạnh cây cột sơn đỏ rồng uốn đi ra, chăm chú nhìn phần gáy trắng như ngọc trước mắt, đột nhiên giơ tay ra.

Lưng Nguyên Kinh căng lên, sắc mặt trắng bệch, thân thể cứng còng.

Có người từ sau lưng vòng qua ôm chặt lấy y, mạnh tay mà không mất đi sự ôn nhu.

Nguyên Kinh đẩy mắt âm lãnh, đang muốn nổi giận, lại nghe giọng nói khàn khàn của người nọ.

Hoài Hoài sốt đến hồ đồ, mặt nóng bừng dán lên gáy Nguyên Kinh, mười ngón tay đan trước thắt lưng y, “... Ta chỉ trông ngóng người đến...”

Hỉ Liên tròn mắt, “Không biết quy củ... người thật to gan...”

Trong mũi toàn là mùi đàn hương thoang thoang, Hoài Hoài hít hít, bất tự giác cười, “Ta biết người tốt với ta, Hà Yến chỉ lừa ta thôi.”

Nguyên Kinh đột nhiên thay đổi chủ ý.

Những ngón tay vốn muốn giật Hoài Hoài ra hạ xuống, lại đặt lên đôi tay nóng hổi trên hông.

Hoài Hoài mơ mơ màng màng cảm thấy tay lạnh, nắm lấy theo phản xạ.

“Hoài Cẩm...”

Hỉ Liên lơ đãng nhìn thiên tử vẻ mặt giận dữ bị người ta kéo vào sau vách ngăn điêu hoa, quay người, buông màn, không thể nhìn thấy nữa.

Nến đỏ cháy rực, ánh trăng bàng bạc.

Giữa quang ảnh, Vị Ương cung lại bị chiếu rọi rực rỡ tột cùng.

Nguyên Kinh từ đầu đến cuối không nói một lời, Hỉ Liên cũng không dám ngăn cản, nghĩ tới vẻ tức giận phức tạp trên mặt Hoàng thượng, vừa như ngầm đồng ý, vừa không tình nguyện, thật sự là bản thân lão bình sinh chưa thấy bao giờ.

Hỉ Liên ngậy ra trong nội điện, đi không được ở không xong, đứng yên nửa giờ liền như đã nghĩ thông, quay ra ngoài điện chờ, trước khi đi không quên thổi tắt ngọn nến bập bùng.

Tổng quản nội giám chờ ngoài cửa, nhìn thấy trong điện tối đi, dáng người từ trong bóng đêm đi ra lại chỉ có mình Hỉ Liên.

Vội vàng khom lưng tiến lên, “Hỉ công công... việc này...”

Hỉ Liên cúi nhìn thẻ bài trên tay tổng quản nội giám, “Cầm về đi, đêm nay... có người thị tẩm rồi.”

Nội điện u tĩnh, trừ tiếng hít thở đều đều bên tai ra, thì không còn tiếng động nào khác.

Người trên giường, mặc nguyên quần áo mà nằm, như keo như sơn.

Nguyên Kinh bị Hoài Hoài ôm cứng ngắc, hoảng sợ mở mắt, hoàn toàn không buồn ngủ.

Nhưng người ngủ say sau lưng lại khác với ngày xưa, rất im lặng, thỉnh thoảng nhúc nhích, cũng nắm chặt các ngón tay, sợ mình chạy mất.

36. Chương 36: Mười Kế

Nằm đến canh ba, Nguyên Kinh mới hơi buồn ngủ.

Bị Hoài Hoài ôm, mặc dù rất khó chịu, song cũng không vương vís lắm.

Tận đến canh năm hừng sáng, Hỉ Liên đứng bên ngoài gọi lâm triều, Nguyên Kinh mới tỉnh giấc.

Người phía sau sốt cao cả đêm, mồ hôi dính đầy người Nguyên Kinh, chạm đâu cũng ẩm.

Nguyên Kinh đen sì mặt đứng dậy, vừa giầy khỏi đôi tay quanh hông, Hoài Hoài liền nhồm dậy.

Chăm chú nhìn Nguyên Kinh, “Đừng đi.”

Nguyên Kinh bị dọa không nhẹ, quay đầu lại, chỉ nói hai chữ, “... Tảo triều.”

Hoài Hoài à một tiếng, nhìn người bên cạnh chỉnh lại áo mũ, đứng dậy, vén rèm ra ngoài.

Trong không khí thoang thoảng mùi đàn hương, là mùi thơm trên người y.

Hoài Hoài cười ngốc nghếch, hoàn hồn lại, mới biết đêm qua mình được ân sủng cỡ nào.

Hoài Hoài đi chân trần xuống đất, xiêm y cũng không buồn mặc, như trúng cổ mà ra ngoài, đứng ở cửa đại điện, nhìn người nọ được một đội người bảo vệ xuất điện.

Trời còn chưa sáng hẳn, những ngọn đèn treo như ánh sao, chấp chờn trong gió lạnh, tựa đôi mắt rừng rừng.

Nguyên Kinh ngoái lại, vừa vịn gập ánh mắt Hoài Hoài dõi nhìn mình, như bị kim đâm, vội vàng quay đầu đi, rảo bước xuất cung.

Chờ tiền Hoàng thượng đi rồi, cung nhân Vị Ương cung đang quỳ vội vàng đứng dậy, lấy một tấm áo choàng lông hồ khoác cho Hoài Hoài, “Ngài coi chừng cảm lạnh.”

Hoài Hoài như bị câu hồn, mặc đôi tay cung nữ kia sờ trán mình, “Cũng ổn, hạ sốt rồi.”

Hoài Hoài vô thức hỏi lại, “Ta khỏi rồi, vậy Hoàng thượng còn đến nữa không?”

Cung nữ kia thoát tiên sững sốt, nhớ tới những lời chiều nay cung nhân mới được phân đến tụ lại bàn tán, bèn không nói gì.

Chẳng qua là một tên ngốc, nói cũng chỉ mất công.

Rồi lại thấy tên ngốc kia đột nhiên như đổi người khác, âm trầm, “Người cho rằng ta không ra, là bị người thuyết phục rồi à?”

Lại tiếp: “Y thiếu cảnh giác với người, trái lại cũng không phải là chuyện xấu.”

Họa Vũ cung.

Xuân Bảo sáng sớm tỉnh dậy không thấy Hoài Hoài, liền đi khắp nơi tìm.

Hỏi qua nhiều cung nhân, đều nói hôm qua Hoài Hoài đã dọn đến Vị Ương cung, Họa Vũ cung này không còn chủ tử, chúng cung nhân ở lại chỉ có thể chờ phân tới cung khác.

Xuân Bảo rất nóng lòng, muốn kiếm Tú Tú, để hắt dẫn mình đi tìm Hoài Hoài, nếu chậm, bị phân đến cung khác sẽ kém hơn theo Hoài Hoài rất nhiều.

Mở cửa vào phòng, Xuân Bảo nhìn thấy Tú Tú còn nằm ngửa trên giường, mặt mày xanh xám, trông mất lỗi ra, rất là đáng sợ.

Xuân Bảo hít hít mũi, đi tới vuốt mắt cho Tú Tú, “Công công, sao ngủ không nhắm mắt, mệt lắm đấy.”

Tiếp đó lại kẻ tới ngắm nghía, “Người xem này, vành mắt thâm đen, đều do ngủ không ngon.”

Ngồi hồi lâu, thấy Tú Tú vẫn chưa có động tĩnh, Xuân Bảo bĩu môi nói: “Thế công công cứ ngủ đi, chờ người ngủ dậy ta lại đến.”

Xuân Bảo vừa mới đi, Liên Châu liền bưng chậu vào muốn rửa mặt cho Tú Tú.

Thấy người trên giường đắp chăn bông nhắm mắt ngủ say, bèn đặt chậu đồng trên bàn gỗ, vừa giặt khăn vừa gọi Tú Tú dậy.

Nhưng mới gọi hai câu đã cảm thấy không thích hợp.

Tú Tú hôm qua bị đánh, mông mắt mấy miếng thịt, toàn phải nằm sấp, mà hôm nay lại nằm ngửa một cách khác thường.

Nghĩ đến đây Liên Châu dừng tay, cúi xuống nhìn.

Nhìn thấy da mặt Tú Tú xám ngoét, trong lòng đột nhiên căng thẳng.

Run rẩy giơ tay chạm thử, lúc này mới phát hiện hắn đã tắt thở từ lâu.

Chậu đồng bị cung nữ kinh hãi va rơi xuống đất, coong một tiếng lạnh lẽo.

Cung nhân Họa Vũ cung dừng công việc trong tay, lũ lượt tìm đến chỗ tiếng thét thê lương ấy.

Ngự thư phòng.

Hỉ Liên bỏ chén trà xuống, theo quy củ đứng ở một bên, giọng cung kính, “Khải bẩm Hoàng thượng, đã tìm được kẻ hạ độc Hà Yến.”

Thấy Nguyên Kinh không nói gì, lại tiếp tục: “Kẻ này là Tú Tú tổng quản thái giám Họa Vũ cung, hôm nay đã uống thuốc độc chết rồi. Sau khi bị phát hiện, người ta lại tìm thấy một chậu than cháy hết dưới gầm giường, bên trong có vài hạt mã tiền chưa đốt sạch, chắc là Tú Tú này có tật giết mình, mới tự sát nhận tội.”

Nguyên Kinh không ngẩng đầu lên, “Hoang đường.”

Hỉ Liên khom lưng thấp hơn, “Nô tài ngu dốt, mong Hoàng thượng chỉ dạy.”

Nguyên Kinh lạnh lùng nhìn người trước mắt, “Hắn là một nô tài, vì sao phải hại chủ tử mình, nhất định là có kẻ sau màn sai sử, sợ sự tình bại lộ, giết người diệt khẩu thôi.”

Hỉ Liên nói: “Hoàng thượng thánh minh, nô tài sẽ đi tra ngay.”

Đang muốn quay người ra ngoài, chợt thấy tổng quản nội giám bưng khay tới.

Tổng quản nội giám quỳ xuống đất cúi đầu, giơ cái khay bày đầy thẻ bài lên qua đầu, “Khải bẩm Hoàng thượng, đến lúc chọn nương nương thị tẩm rồi.”

Nguyên Kinh đỡ bạch ngọc quan trên đầu, đột nhiên nói: “Hỉ Liên-“

Hỉ Liên theo lời tiến lên, “Hoàng thượng, có nô tài.”

“Tháo ra, nặng quá.”

Hỉ Liên cẩn thận bước tới, thuận thực tháo ngọc quan giúp Nguyên Kinh, lại nghe Nguyên Kinh hờ hững nói.

“Đêm nay không cần thị tẩm.”

Hỉ Liên vâng một tiếng, lại nói: “Nếu Hoàng thượng định nghỉ ngơi ở ngự thư phòng, nô tài sẽ đi chuẩn bị ngay.”

Nguyên Kinh im lặng, mắt phượng dừng dừng.

Hỉ Liên phỏng đoán, đột nhiên hiểu được chút ít, nhưng cũng không tiện nói thẳng ra, liền vòng vo thăm dò: “Hay là đến Linh Vũ điện phía sau?”

Thấy Nguyên Kinh vẫn không định ra tiếng, lúc này Hỉ Liên mới yên tâm mở miệng, “Như thế, Vị Ương cung cũng gần.”

Nguyên Kinh mặt không biểu cảm, “Theo ý người đi.”

Tay Hỉ Liên lặng lẽ run nhẹ, “Hoàng thượng làm tổn thọ nô tài rồi.”

Lại nói tiếp: “Nô tài sẽ đi chuẩn bị ngay.”

Nguyên Kinh đứng dậy, “Không cần, trăm chẳng qua muốn đi xem một chút.”

Hỉ Liên vâng một tiếng, trong bụng lại chỉ nghĩ, dù sao Hà Yến cũng không phải là nữ nhi, không cần phải chuẩn bị.

Hầu hạ Hoàng thượng ra khỏi ngự thư phòng, một đội người liền hướng đến Vị Ương cung.

Vị Ương cung, điều lan ngọc thể.

Hoài Hoài đang trải giấy cầm bút, muốn viết thư cho Xuân Bảo.

Vừa đặt bút viết chữ Trương, mới nhớ Trương Xuân Bảo không phải là tên của Xuân Bảo, chỉ đành vo giấy lại, trải tờ giấy Tuyên Thành khác.

Hà Yến ngồi dựa lên chiếc ghế bên cạnh, mày đen như mực, “Viết thư làm gì, nhờ người chuyển lời không được à?”

Hoài Hoài lắc đầu, tập trung cầm bút, “Không được, ta sợ người khác nói không rõ, dùng thư sẽ rõ hơn.”

Hà Yến ngấm ngấm Vị Ương cung, “Có gì để nói, mà còn có thể nói không rõ?”

Hoài Hoài: “Ta phải cho gã biết ta ở Vị Ương cung này, cửa lớn hơn xa Họa Vũ cung, phòng trống cũng rất nhiều, gã mau mau đến ở, tránh để ta một mình ở đây chán lắm.”

Hà Yến nhú mày, “Sao người nhiều lời quá, cứ trực tiếp gọi gã đến là được.”

Hoài Hoài lắc đầu, “Lời tuy dài, nhưng ta sẽ không viết nhiều như vậy, chỉ hai chữ ‘đến gấp’ là được.”

Hà Yến nhếch khóe môi, “Vòng vèo mất công lại chỉ vì hai chữ như thế.”

Hoài Hoài không ngó tới Hà Yến nữa, cầm bút lại hơi do dự, “Chữ ‘gấp’ này viết thế nào nhỉ...”

Lại quay đầu nhìn Hà Yến, “Người biết viết không?”

Hà Yến hơi hạ mi mắt, đang muốn từ chối, lại nghe ngoài điện âm điệu ngân nga.

“Hoàng thượng giá đáo-“

Ngòi bút dừng trên giấy run lên, lập tức loang một vết mực lớn, Hoài Hoài chăm chăm nhìn Hà Yến, rùng mình một cái, hoàn toàn không vui mừng khi nghe Hoàng đế tới.

Hà Yến chậm rãi ngồi ngay ngắn lại, dáng người cao lớn, như một thanh lợi kiếm xuyên tròng.

Không khí trong nội điện lập tức vạn phần kỳ dị.

Chờ định thần lại, Hoài Hoài ném bút đi, “Hà huynh đệ, ta thấy sắc trời không còn sớm, người nên quay về Họa Vũ cung đi.”

Hà Yến nhìn cửa lớn sơn son mạ vàng, khe nhếch khóe môi, hơi ma mị.

Lại bất ngờ theo mong muốn của Hoài Hoài, “Được, có điều, người phải giữ y lại.”

Hoài Hoài vội vã đẩy hẳn ra, thuận miệng nhận lời, “Được được được, người đi mau đi.”

Nói xong, Hà Yến liền không còn bóng dáng.

Chỉ một lúc đầu Hoài Hoài đã mướt mồ hôi lạnh, hẳn gơ tay lau đi, như sực nhớ ra mà ngoảnh lại nhìn hướng cửa.

Giữa chúng cung nhân quỳ ở cửa, hai người từ xa đến, người đi trước sắc mặt nhợt nhạt, vành mắt ửng ửng hắc khí.

Mặc dù thần sắc ôn hòa song người theo sau đều căng thẳng ra mặt, chẳng dám thở mạnh.

Nguyên Kinh nhìn cung nhân quỳ dưới đất, phất tay nói: “Lui hết đi.”

Một đám người dập đầu tạ ơn, sau đó lui ra hết, chỉ còn Hỉ Liên đứng đằng sau Nguyên Kinh, cúi đầu hạ mắt, như một người gõ.

Nguyên Kinh nhìn Hoài Hoài ngây ngốc một cái, “Người đang viết chữ à?”

Hoài Hoài hết sức vui sướng, gật đầu, “Ta viết thư cho Xuân Bảo, gọi gã tới đây.”

“Xuân Bảo?”

“Chính là tiểu thái giám của Họa Vũ cung.”

“Sai người kêu đến không được à?”

Hoài Hoài khựng lại, “Người nghĩ ngược lại giống hần.”

Nguyên Kinh giọng hồ hững, “Ai?”

Hoài Hoài dừng một chút, nghĩ không thể khiến Hoàng thượng nhớ tới Hà Yến, đến lúc đó lại giận mình, mất nhiều hơn được, “... Xuân Bảo.”

Nói xong, lại quay người đổi giấy, dùng đuôi bút chống cằm mà vắt óc suy nghĩ, nhưng vô luận thế nào cũng chẳng nghĩ ra chữ “gấp” này viết làm sao.

Qua nửa chén trà, Nguyên Kinh nhẫn nại hỏi, “Người viết đi chứ...”

Hoài Hoài xấu hổ nhìn Nguyên Kinh, “Ta không biết viết...”

Nguyên Kinh cười khẽ một tiếng, “Đưa bút cho trẫm.”

Hoài Hoài một tay dâng lên, Nguyên Kinh nhận cây bút lông cán ngọc, một thủ diệu thư bưng bưng trên giấy.

Hoài Hoài ngắm nét chữ kia một lúc lâu, “Chữ đẹp thật.”

Nguyên Kinh thu lại nụ cười trên mặt, “Há so được với người.”

Hoài Hoài không nghĩ nhiều về ý của câu này, chỉ viết tiếp sau chữ của Nguyên Kinh, lại hoàn toàn không có bút phong hùng hậu xưa kia, loằng ngoằng khắp giấy như rắn bò vậy.

Nguyên Kinh thật sự nhìn không nổi, lạnh giọng mắng: “Ngốc chết được.”

Hoài Hoài sợ đầu sợ đuôi, “Hoàng thượng mắng phải lắm.”

Ngay lập tức lại ngưng thần nín thở, rất cẩn thận viết từng nét.

Nguyên Kinh nhìn hần, tâm tư mơ màng.

Chỉ nghĩ người này gốc vẫn tốt hơn. Thương thay chúng sinh, đều bị ngũ dục giày vò, há yên bình không màng danh lợi được như hần trước mắt.

Lúc hần khỏe mạnh, chuyện kiểu này lại chẳng dám nghĩ.

Ngoài cung tuyết rơi, không một tiếng động.

Ngẩn ngủi một năm, kẻ lành sẹo quên đau lại sấn tới, mặc dù ngoài mặt ẩn nhẫn nhưng cũng xum xoe nịnh bợ.

Nghĩ đến đây Nguyên Kinh lạnh giọng nói một câu “Bãi giá”, rồi quay người muốn đi.

Hoài Hoài nắm tay Nguyên Kinh, ngăn cản động tác kế tiếp, “Khoan đã.”

Tay Hoàng đế thuôn dài lạnh ngắt, trên cổ tay áo vàng nhạt văn lộ triền miên, giống như niệm tưởng cả ngày của Hoài Hoài.

Mở miệng, giọng Hoài Hoài nghe không hề tự tin, “Cung này lớn quá, ta ở một mình, thật sự quạnh quẽ...”

Nguyên Kinh hơi cụp mi mắt, không có vẻ giận dữ, cũng không nói gì.

Hỉ Liên bên cạnh nhìn hiểu, khom người lui vài bước, quay ra ngoài.
Trống canh một chậm chạp, quên lãng tiền trần.
Trống canh hai lạnh lẽo, bán thưởng tham hoan.
Người nằm trên long sàng vẫn mặc nguyên quần áo.
Nguyên Kinh lần này rất yên ổn, không bao lâu đã ngủ say.
Trong Vị Ương cung ánh trăng tùy ý, nền đỏ bập bùng.
Kẻ nằm bên trong đột nhiên mở mắt, hắc đồng lạnh lẽo, đầy vẻ đói khát.

37. Chương 37: Cường Bức

Trong nội điện không một tiếng động.
Hỉ Liên đứng yên ở ngoại điện rất lâu, cuối cùng chân hơi đau nhức.
Nếu là ngày xưa, nên có tiểu thái giám khác đến trực đêm.
Nhưng ở Vị Ương cung, Hỉ Liên ít nhiều vẫn không yên tâm, dù nghe bên trong không có tí tẹo động tĩnh gì, cũng không dám đi, chỉ tìm cái ghế ngồi xuống nghỉ ngơi.
Ánh nến ở ngoại điện càng lúc càng yếu, cơ hồ sắp cháy hết.
Qua rất lâu, cơn buồn ngủ kéo đến, Hỉ Liên mặc dù không thể ngủ, nhắm mắt nghỉ ngơi cũng không sao.
Cái bóng dưới đất đang cực thong thả hướng đến bóng người nghỉ ngơi kia.
Không hề có âm thanh, hết như quỷ mị vậy.
Hỉ Liên cúi đầu buông tay, thoáng chớp mắt, hoàn toàn không nghĩ tới giây tiếp theo mình sẽ bị người ta bịt miệng đánh mạnh vào đầu.
Người nọ tay chân lạnh lẽo, thậm chí chưa phát ra bất cứ tiếng động gì, Hỉ Liên đã tối sầm hai mắt, ngã xuống đất ngất xỉu.
Hà Yến nhắc chân đá đá thái giám nằm xụi lơ, sau đó mới yên tâm đi tới long sàng bên trong.

Trong giấc mơ, cảnh xuân êm đềm.
Năm Nguyên Kinh thứ nhất.
Hà Yến đánh giá trang phục của thiên tử đối diện, tươi cười dạt dào, “Người mặc long bào đẹp hơn lão đầu kia rất nhiều.”
Lại nói Giang Hoài Cẩn khi mới đăng cơ đang tuổi nhược quán, đương nhiên tuần nhã mỹ tú, phong độ phiến phiến.
Hà Yến nhìn mà lòng rung động, không nhịn được tiến lên ôm ghì lấy y.
Dõi chặt đôi hắc đồng trước mắt, Hà Yến lẩm nhẩm: “Hoàng thượng, nếu ngươi luôn nghe lời ta, ta sẽ đối xử tốt với ngươi.”
Giang Hoài Cẩn sắc mặt trắng đến trong suốt, cứng đờ người nhìn Hà Yến, không thể không gạt đầu.
Hà Yến nhìn thấy trên khuôn mặt trước mắt rèm mi run khe khẽ, khóe môi mỏng mím chặt, lại quật cường bất ngờ, liền trêu: “Nhìn cái gì, có phải thích ta rồi không?”

Giang Hoài Cẩn lặng im hồi lâu, mà không lên tiếng.

Hà Yến vẫn tươi cười.

Một chút thất vọng đột nhiên lướt qua kia, hầu như không để lại dấu vết.

“Ta sẽ coi là vậy.”

Đôi mắt phượng của Giang Hoài Cẩn như thể đóng băng, “Sẽ không.”

Hà Yến bỗng nhiên buông đôi tay đang ôm cơ thể ấy, gơ lên, vẻ mặt giận dữ.

Giang Hoài Cẩn vội nhắm mắt lại, cắn răng chờ, nhưng bàn tay kia chậm chạp không giáng xuống.

Mở mắt, Giang Hoài Cẩn lại thấy Hà Yến thu tay về, hừ lạnh một tiếng, “Ta cũng không thèm, chẳng qua là một món đồ chơi mà thôi.”

Nói xong phất áo bỏ đi.

Nổi giận bùng bùng, không tập trung.

Mới đi vài bước, liền sợ vấp một tảng đá ngã chổng vó.

Cười phì một tiếng, Giang Hoài Cẩn hiếm khi tan băng, nhìn Hà Yến, nét cười rạng rỡ lâu rồi không thấy.

Nhớ lần trước, còn là khi mới gặp.

Hà Yến bò dậy muốn nổi cơn tam bành, song quay đầu lại ngậy người ra nhìn.

Vậy mà chỉ có trong mơ.

Bật cười, cảnh mơ chợt kết thúc.

Nguyên Kinh mở mắt, giữa hỗn độn tan ra lại là khuôn mặt người nọ.

“Hà Yến?”

Hà Yến lạnh lùng nói: “Mơ thấy cái gì mà có thể cười tỉnh luôn thế?”

Sững sờ chốc lát, Nguyên Kinh mới hoàn hồn, muốn chống tay đứng dậy, lại phát hiện một tay đã bị Hà Yến trói chặt vào đầu giường từ lâu.

Nguyên Kinh tức khắc toát mồ hôi lạnh, trong giọng nói giấu không được nỗi sợ hãi, “Người đâu-“

Hà Yến nói nhàn nhạt: “Vị Ương cung lớn như vậy, ngươi đã đuổi hết mọi người ra ngoài. Thị vệ đều canh ở ngoài cung, trước mắt đứng là kẻ trời trời không biết, kẻ đất đất chẳng hay.”

Nguyên Kinh hoảng sợ, “Hi Liên-“

Hà Yến không nói gì, hứng thú nhìn Nguyên Kinh.

Thái giám ở ngoại điện co quắp nằm sấp dưới đất, ô sa lẩn đi, không hề nhúc nhích, hệt như người giả.

Nguyên Kinh thông thả quay mặt lại nhìn chằm chằm Hà Yến, “Ngươi muốn làm gì...”

Hà Yến nói: “Hoàng thượng, ngài đúng là biết rõ còn hỏi mà.”

Nguyên Kinh đột nhiên gơ bàn tay bị trói chặt túm lấy hán, “Mau thả trẫm ra, bằng không...”

Tay Hà Yến bị Nguyên Kinh bóp đến tái xanh, vẻ mặt lại điềm tĩnh như cũ, chỉ lẳng lặng nhìn y, tươi cười hờ hững, “Lâu lắm chưa chạm vào ngươi, ta há có thể bỏ qua?”

Vẻ mặt Hà Yến càng bình tĩnh hơn, lời nói ra lại như kim đâm vào ngực Nguyên Kinh, “Ngươi không cần sợ hãi, ta sẽ thương yêu ngươi.”

Nói xong, Hà Yến liền xé mạnh, mở rộng long bào găm vóc trên người Nguyên Kinh.

Người nọ lộ ngực ra, hai điểm hồng anh run rẩy co rúm lại.

Hà Yến đang muốn cúi người ném thì lại bị Nguyên Kinh gơ chân chặn.

Đôi môi mềm mại khẽ hạ xuống vãi vóc trắng tinh, Hà Yến không hề nổi giận, tách hai chân người nọ ra. Nhìn dáng vẻ âm hiểm này của Hà Yến, trong đầu Nguyên Kinh như bị cấm một khối băng.

“Hà Yến! Dám bức gian thiên tử, ngươi chán sống rồi sao!”

Hà Yến cười, đáy mắt toàn là phong mang màu lửa.

Song không nói gì, chỉ một tay cởi quần Nguyên Kinh, vội vàng tháo đai lưng của mình, vật cằng cứng kia lập tức húc vào mé trong đùi Nguyên Kinh, nóng rực cứng ngắt.

Giọng nói không khống chế được run rẩy, đáy mắt Nguyên Kinh đầy tuyệt vọng, “Hà Yến... ngươi dám...”

Hà Yến nhổ nước bọt vào bàn tay, bôi lên dương vật to khỏe, “Tại sao không dám? Ta đã bị ngươi hại ra nông nỗi này, còn gì mà không dám?”

Nói xong lại dùng ngón tay chạm vào huyết khẩu thít chặt kia, lần lượt xoa từng nếp uốn nhỏ như trêu ghẹo.

Nguyên Kinh đỏ mặt, siết chặt tay, nổi điên đánh tới cầm Hà Yến, “Cút!”

Hà Yến một tay đón được, xé một mảnh vải, cột nốt tay còn lại vào đầu giường bên kia.

Trong lúc này Nguyên Kinh liều mạng giãy giụa, Hà Yến rất thiếu kiên nhẫn, chẳng để gì xong xuôi, cười lên cho y mấy bạt tai, “Bớt làm bộ làm tịch đi, dù ngươi là Hoàng đế, ngươi cũng là Hoàng đế ta đưa lên thượng vị, dù ngươi giỏi giang cỡ mấy, ngươi cũng là cái miệng của ta!”

Nguyên Kinh bị Hà Yến cột chặt vào đầu giường, chính diện nhìn người bên trên, hai má sưng đỏ, “Trẫm nhất định sẽ giết ngươi.”

Hà Yến uể oải cười, “Giết ta? Không phải ngươi đã giết một lần rồi sao?”

Nguyên Kinh sững sờ, chợt quay đầu đi không nói nữa.

Hà Yến kéo hai chân y ra, giọng lạnh đến độ khiến người ta phát rét, “Chén rượu ngươi cho ta, uống vào, đau lắm...”

Nói xong, liền nhắm phân thân ngay huyết khẩu mà thúc vào, nhưng do bên trong quá chặt, chỉ vào được phần đầu, khó tiến thêm nữa.

Hà Yến dĩ nhiên sẽ không đau lòng, dùng sức mạnh thúc hết vật cứng ngắt bên dưới vào.

Không hề được bôi trơn, huyết khẩu lập tức bị rách, máu từ chỗ giao hợp chảy tràn ra.

Nguyên Kinh đau đến mất ba phần hồn, lại ngậm chặt môi không hề rên tiếng nào.

Hà Yến nhìn y một hồi, “Thế nào? Còn thoải mái không?”

Nguyên Kinh chảy ròng ròng mồ hôi lạnh, trên rèm mi đen dày bám đầy mồ hôi li ti.

Hà Yến thở ra một hơi thật mạnh, cúi người đè xuống, sống mũi cao thẳng muốn dán vào mặt Nguyên Kinh, nhìn y chăm chăm như muốn ăn thịt, đồng thời hông thông thả đưa ra vào.

Nguyên Kinh khóe mắt ửng đỏ, nhú mào cắn môi, miễn cưỡng chịu đựng.

Hà Yến thở hắt hắt, hơi thở nóng rực phả lên khuôn mặt xinh đẹp kia, “Ta biết... ngươi trời sinh hạ tiện, ngươi chỉ thích ta cưỡng bức ngươi thế này, không phải sao?”

Nguyên Kinh lạnh lùng nhìn hắn, “Hà Yến, tốt nhất là ngươi hãy giết chết ta đi, nếu như không thể, chờ rời khỏi đây ta nhất định sẽ giảo sát ngươi.”

Hà Yến nhướn mày, “Sao không tự xưng trẫm nữa, Hoàng thượng? Chẳng lẽ bị thần làm cho ý loạn tình mê rồi?”

Nguyên Kinh mắt phượng oán độc, hung tợn trừng Hà Yến, đột nhiên nhồm dậy cắn môi hắn.

Môi lưỡi quấn vào nhau, bay ra mùi tanh ngọt.

Hà Yến bị đau gầm nhẹ một tiếng, vội giật tóc Nguyên Kinh kéo xuống, đè chặt y trên giường.

Da đầu đau nhức, hạ thân như nứt ra, Nguyên Kinh không khỏi bật ra một tiếng rên.

Hà Yến rất hưởng thụ âm thanh này, tim thất lại, hạ thân ra vào thật lực, liên tiếp thúc mấy phát, đều dốc hết sức, điên cuồng đâm cả trăm lần liên.

Nguyên Kinh mới đầu còn chống cự, xấu hổ khi bị tách chân ra, kẹp Hà Yến rất chặt. Nhưng lúc này bị làm nhũn cả chân, dục vọng bên dưới cũng khó nén, lắc lư theo động tác bên trên, cảm giác sung sướng ngày càng mãnh liệt.

Hà Yến thẳng lưng lên, lồng ngực để trần, cường tráng mạnh mẽ.

Nắm thất lưng Giang Hoài Cẩn, nhìn dương vật mình thúc vào huyết khẩu, mật huyết kia đã không còn chặt được như lúc mới vào, sau khi rút ra đã hơi không thể hợp lại.

Hà Yến thấy thế đầu nóng lên, người run lên, thúc mạnh hai phát, bắn sóng nhiệt trắng đục kia vào sâu bên trong.

Chờ rút ra, lại cúi nhìn tiểu huyết sưng đỏ, thấy nó chảy ra dịch đục rất đáng thương.

Hà Yến vỗ cặp mông trắng như ngọc, “Thứ này thật là tuyệt vời...”

Nguyên Kinh đã không nói nên lời, đôi tai đỏ ửng, vẻ mặt mơ màng.

Hà Yến thỏa mãn nhìn nam nhân bên dưới, lại lần nữa thúc vào thật sâu, bắt đầu ra vào.

Có chất dịch trắng làm trơn, cũng dễ dàng hơn trước.

Mồ hôi dọc theo thái dương ướt đầm của Hà Yến chảy xuống từng giọt, nhỏ lên làn da dẻo dai bên dưới, thâm nhập vân da, hoan tình khắc cốt.

Nhưng trong lòng Hà Yến lại không thoải mái được như thân thể.

Trước kia người này độc ác thế nào, lừa gạt mình thế nào, khiến mình không hoài nghi y, thừa cơ phân tách thể lực của mình, dùng một bầu rượu cứu tiền mình lên đường, tru cửu tộc, tịch biên...

Vừa nghĩ đến đây Hà Yến liền phát điên, cơn giận trút hết lên nhục thể này.

Cũng không biết Nguyên Kinh hôn mê hay đã chết lặng, dạng chân nằm trên giường mặc người ta làm gì thì làm như bị thôi miên.

Hà Yến vuốt ve thân thể trắng như ngọc của y, động tác dịu dàng, trên môi lại là nụ cười ác độc, “Hoàng thượng... đừng sợ... ta còn chưa dùng hết sức đâu...”

Nở một nụ cười, đột nhiên lại nói: “... Ta đâu hẳn tâm được bằng người...”

Nguyên Kinh nâng mi lên, đôi mắt hờ hững, cuối cùng chẳng nói gì.

Hà Yến nhìn dáng vẻ ấy, khá hưng phấn, động tác bên dưới mạnh hơn, “Nhưng ta không chết, ta biết không phải là số ta chưa hết,”

Nguyên Kinh không có phản ứng gì, vẫn như khúc gỗ mặc Hà Yến giày vò.

Hà Yến cười càng quái dị hơn, “Mà là người thủ hạ lưu tình.”

Đôi mắt thất thần kia dần dần tỉnh lại, như thanh đao chăm chăm nhìn Hà Yến, sắc bén muốn đâm xuyên người.

Hà Yến cười to thành tiếng, “Ta biết người cố ý.”

“...”

“Giang Hoài Cẩn, dù người không thừa nhận ta cũng biết, người thích ta.”

Nguyên Kinh vẻ mặt kinh hoàng, chợt thét to một tiếng, giấy giữa như phát điên.

Tấm màn rung lắc dữ dội như chực rơi.

Hà Yến rút ra, đè chặt hai chân y, cổ hết sức ổn định thân thể y.

Sợi dây trên cổ tay thít vào da thịt, cơ hồ nhỏ máu, Nguyên Kinh không thèm để ý, giống như đó không phải tay y, y cũng chẳng buồn quan tâm, chỉ một mực muốn rút tay ra, chạy khỏi nơi này.

Hà Yến có phần lực bất tòng tâm, “Người điên rồi, còn giật nữa là gãy tay đấy!”

Lời còn chưa dứt, liền có tiếng vải rách, Nguyên Kinh giãy thoát ra, máu tươi xuôi cánh tay uốn lượn xuống, nhỏ lên chần nệm trắng tinh, nhìn mà ghê người.

Trên đôi môi bọt bọt là nụ cười thâm hiểm, Nguyên Kinh nói: “Người đối xử với ta như vậy... ta còn có thể thích người... thế không phải thật sự thành thứ hạ tiện như súc sinh mà người nói...”

“Vậy nên tuyệt đối không thể... cũng không cho phép...”

38. Chương 38: Đổ Thuốc

Hỉ Liên là bị người ta đá tỉnh lại.

Cổ nén đau nhức ở gáy bò dậy, tìm ô sa đội lên, Hỉ Liên đang muốn đứng dậy mắng, ngẩng đầu lên lại bị cảnh trước mắt dọa xụi lơ một lần nữa.

Hoàng thượng đứng ngay bên cạnh, sắc mặt trắng bệch như thi thể.

Tháng Chạp trời lạnh, mà chỉ mặc xiêm y mỏng manh, đứng ở ngoại điện, giày cũng không mang, cả người lạnh run.

Nhưng vẻ mặt cao cao tại thượng, ngập tràn lệ khí, “Đi-“

Hỉ Liên ngồi dưới đất như gặp ma nhìn chằm chằm vết máu loang lổ trên cổ tay trước mắt, hoàn toàn không còn sự thận trọng bình tĩnh mọi khi, “Hoàng... Hoàng thượng...”

Nguyên Kinh cúi nhìn lão, “Ngây ra làm gì? Còn không mau cút đi chuẩn bị.”

Hỉ Liên nghe vậy, bò mấy bước, khó khăn đứng dậy, vội vàng lao đảo ra ngoài.

Giơ tay đẩy mạnh, gió lạnh nối đuôi nhau vào điện, thổi màn trắng tung bay, như thể u hồn, quần vào nhau.

Dưới y phục bay lên một góc, toàn là các dấu đỏ đan nhau.

Hỉ Liên quay đầu đi, trán rịn mồ hôi lạnh, chạy mấy bước ra ngoài, để giày giẫm trên tuyết kêu kệt kệt.

Như tiếng nhai nuốt ăn sạch sự tĩnh mịch này.

Thị vệ trực đêm bên ngoài thấy Hỉ Liên kinh hoảng chạy tới vội cầm đao tiến lên.

Chúng cung nhân đi theo đã tìm chỗ nghỉ ngơi từ lâu, ai cũng cho rằng đêm hôm hắc Hoàng thượng sẽ không cần người hầu hạ.

Hỉ Liên theo bản năng ngăn thị vệ đi đầu, môi tái xanh, “Khoan đã.”

Ngự tiền thị vệ dẫn đầu rất khó hiểu, “Công công?”

Gió lạnh khiến Hỉ Liên hơi tỉnh táo, lão định thần tĩnh tư chốc lát. Sự tình dù sao cũng liên quan đến thể diện của Hoàng thượng, không thể cứ thế lao vào, phi lễ chớ nhìn, chộc giận Hoàng thượng, ngược lại mất nhiều hơn được.

Chỉ bằng cứ theo tính tình Hoàng thượng, đi trước nói sau.

Nghĩ đến đây, Hỉ Liên thở hắt ra một hơi dài, “Chuẩn bị kiệu.”

Thị vệ đầu lĩnh kia đưa mắt ra hiệu cho thuộc hạ, tra đao vào vỏ, lui ra.

Hỉ Liên không dám trở về, chịu cái lạnh bên ngoài chuẩn bị một lúc lâu, sai cung nhân lấy lò sưởi với y phục tới, chờ thu xếp xong hết, mới nơm nớp lo sợ cầm đồ vào điện.

Trong Vị Ương cung nến đã cháy hết, tối như mực, vừa vào lại không nhìn thấy gì cả.

Hỉ Liên đứng tại chỗ hồi lâu, mới thấy rõ Hoàng thượng bên kia, khom lưng đi tới, hầu y mặc quần áo.

Ngẫu nhiên chạm đến da Hoàng thượng, đều lạnh lẽo ẩm ướt.

Máu cũng đã khô, đông trên cổ tay, đen sẫm dữ tợn.

Trong đầu Hỉ Liên dần dần rõ ràng, chỉ cảm thấy Hoàng thượng bình tĩnh lạ thường, không lên tiếng để mình mặc quần áo, chẳng biết là chết lặng hay tức giận tột cùng rồi.

Xong xuôi, hai người một trước một sau thông thả ra khỏi Vị Ương cung. Hỉ Liên chạy lên phía trước, vén màn kiệu ấm, Nguyên Kinh cúi đầu bước vào.

Chất dịch đục dính dính trên chỗ đập chân màu son bị màn găm buông xuống cọ đi, không còn dấu vết gì.

Hứa thái y vào cung ngay trong đêm.

Khi Hoài Hoài tỉnh lại, tứ chi đau nhức, xoang mũi toàn là mùi tanh mặn dâm mỹ.

Hoài Hoài đứng dậy, nhìn nệm chăn nhẵn nhúm cùng vết máu lớn trên đó, nhất thời lại hơi ngáy người.

Trong Vị Ương cung một cung nhân cũng không có.

Trống vắng, như thể lãnh cung.

Hoài Hoài ngồi trên long sàng, mở mắt suy nghĩ một hồi, mặt từ từ đỏ lên.

Cảnh diên loan đảo phượng, phiên vân phúc vũ trong điện này hôm qua, ngày càng rõ nét.

Mình như bị giam cầm ở một chỗ, la không ra, dậy không được, chỉ có thể trơ mắt mặc tên súc sinh kia tùy ý giày xéo.

Hoài Hoài nghĩ đến muốn nứt tim ra, “Hà Yến! Lăn ra đây!”

Nhảy xuống giường, giày cũng không xỏ, lao ra ngoài, “Hà Yến! Hà Yến!”

Tìm một lúc lâu, nhưng đừng nói Hà Yến, khắp nơi đều không một bóng người.

Chỉ còn kẻ diên tóc tai bù xù kia, kêu khóc, chạy, cuối cùng mệt mỏi ngồi dưới đất, im lặng thở dài, “Phải làm thế nào đây, sợ là y sẽ không bao giờ trở lại nữa...”

Hoài Hoài lẩm bẩm, mà chẳng ai tiếp lời.

Không bao lâu liền nghe bên ngoài có tiếng bước chân lộn xộn, đưa mắt nhìn qua, là mấy thái giám giày đen, khuôn mặt trắng bệch, phía sau dẫn hai thị vệ, đá cửa xông vào.

Hoài Hoài vẫn ngồi dưới đất, chỉ cảm thấy lạ mặt, “Các người là tổng quản thái giám mới tới à?”

Thái giám mặt nhọn dẫn đầu khước mắt cong lên, môi như tô son, trông rất đáng sợ, “Ngài mộng tưởng hào huyền gì thế... Vị Ương cung này sáng sớm đã ban tử mấy chục người rồi...”

Hoài Hoài bị thị vệ lôi dậy, chỉ dăm dăm nhìn thái giám kia mà nói: “Chết hết rồi... là vì sao...”

Thái giám mặt nhọn tay đeo thực hạp sơn đen, đầu ngón tay khô trắng dờn lên, mở nắp lấy ra một cái bình gốm tỏa ánh sáng lạnh lẽo.

“Còn có thể là vì sao... Hình như ngài đã phạm một tội lớn...”

Hà Yến trợn mắt há hốc miệng, lập tức ngửa mặt cười to, “Tốt, tốt lắm...”

Thái giám kia hai tay bưng bình ngọc dương chi, đưa mắt ra hiệu cho tiểu thái giám phía sau, “Đứng đợi ra đó làm gì, còn không mau tiến lên.”

“Sống thế này chỉ tổ làm trò cười, nhưng dù sao phút cuối cũng không bị thiệt,” Hà Yến cười như không đủ, hai mắt đỏ ngầu, “Ta há còn sợ y? Giang Hoài Cẩn, người chỉ có chút khả năng này!”

Thái giám kia sầm mặt, “Gọi thẳng tục danh của Hoàng đế, quả là lão xược!”

Hà Yến nói: “Người sắp chết còn sợ gì, không mất công các người, ta tự làm được.”

Nói xong, liền giấy mạnh khỏi thị vệ bên cạnh, xách bình ngọc kia lên như xách vỏ rượu, ngửa mặt dốc xuống.

Nước thuốc mát lạnh cay đắng chảy xuống khoe miệng, chảy qua cần cổ chỉ chút gân xanh, cho đến khi vang lên một tiếng lanh lảnh, hết thấy mới kết thúc.

Thái giám kia dòm từng mảnh ngọc vỡ dưới đất, hừ lạnh một tiếng, dẫn người đi.

Vị Ương cung lại lần nữa vắng tanh vắng ngắt.

Hoài Hoài nằm dưới đất, nhìn Hà Yến, “Người uống ít thôi... đau đầu quá đi...”

Hà Yến nghiêng qua bên kia, trên mặt không còn bá khí ngày xưa, trái lại rất suy sụp, “Y còn nhẫn tâm như vậy... đêm qua đáng ra ta nên giết chết y.”

Hoài Hoài cố hé mí mắt nặng trĩu ra: “Người không nhẫn tâm?”

Hà Yến cười nói: “Cái rắm!”

Hoài Hoài: “Không nói chuyện tào lao với người nữa, buồn ngủ quá, ta ngủ trước đây, dậy nói tiếp.”

Hà Yến hỏi: “Không phải mới rồi người còn đi khắp nơi tìm mạng ta à?”

Hoài Hoài nhắm mắt, “Không nên trách người à? Hại ta cũng bị liên lụy theo.”

Lại tiếp: “Người thật phức tạp, tội tình gì mà phải tính toán ân oán trước kia, muốn gì cứ làm thế, có khó gì đâu...”

Hà Yến không nói gì, chăm chú nhìn kim loan, trước mắt tối sầm, không còn tri giác.

Hình như hơi đau, nhưng thật sự không biết là đau ở đâu.

Thái giám mặt nhon đặt thực hạp trống kia ở chính giữa, mở nắp, cung kính lui lại.

Hỉ Liên thò cổ nhìn vào trong.

Nghĩ lúc cầm đi còn là món đồ sứ hoàn chỉnh, mà giờ về chỉ còn lại một hộp mảnh vỡ.

“Lại đập...” Hỉ Liên nói khẽ, quay mặt nhìn thái giám kia, “Người đổ cho hấn à?”

Thái giám nọ cung kính cúi đầu đáp: “Hồi bẩm Hỉ công công, không phải ta đổ, mà là hấn tự uống, ta chính mắt thấy hấn uống hết sạch, sau đó gục xuống.”

Hỉ Liên đẩy lại, “Hiện giờ thế nào?”

Thái giám mặt nhon nói: “Ngất đi rồi, trước khi về ta đã khiêng lên sập, trước mắt người này hấn còn đang ngủ.”

Hỉ Liên giọng thông thả, nói như đọc thoại, “Thuốc của Hứa thái y, quả nhiên vừa đúng mức...”

Thái giám mặt nhon tiếp tục: “Hỉ công công, Vị Ương cung lớn như vậy, lại không có một cung nhân, không ai quản không ai hỏi, sợ là tình hình sẽ không tốt đâu.”

Hỉ Liên đưa mắt lên, ghim vào mặt kẻ đối diện, “Việc này không cần người nhọc lòng, Hoàng thượng hạ chỉ, điều Họa Vũ cung Xuân Bảo đến hầu hạ, thêm một cung nữ là được.”

Thái giám mặt nhon đáp, “Một tội nhân... có người hầu hạ là không tệ rồi...”

Hỉ Liên thở dài, “Việc này cứ giao cho người chuẩn bị, mau đi làm đi.”

Cung nhân Họa Vũ cung đều đi gần hết, Xuân Bảo tìm hết các góc ngách trong phòng Hoài Hoài.

Trong phòng giá ngắt, ẩm ẩm hơi lạnh của than tro.

Xuân Bảo hai tay đỏ lên, hít nước mũi vào, chẳng dễ gì moi được một hộp bánh khắc hoa, mà mở ra bên trong lại trống trơn, đừng nói bánh ngọt, ngay cả vụn cũng chẳng thấy một mẩu.

Tiểu trù phòng của Họa Vũ cung mấy ngày liền không nhóm lửa nấu cơm, Xuân Bảo đói rã họng, ném hộp xuống đất, tiếp tục lục lọi.

Khi mở cửa đi vào, thái giám mặt nhon lại bị tiểu thái giám đôi mắt phát xanh vì đói hù hết hồn, bắt tự giắc đá vào ngực Xuân Bảo một phát, “Tặc nhân từ đâu tới, tay chân không sạch sẽ như vậy...”

Xuân Bảo đau méo mặt, ôm ngực rên hừ hừ một lúc lâu, “Công công, oan uổng quá, ta là thái giám trong cung này mà...”

Thái giám nọ hỏi: “Vậy người có biết Xuân Bảo không?”

Xuân Bảo xoa người, “Ta chính là Xuân Bảo, không biết công công tìm ta có việc gì?”

Thái giám mặt nhon đánh giá kẻ diện mạo ngu si kia, nhú mày, “Người nghĩ ta bị ngu chắc... nhìn bộ dạng ngớ ngẩn của người, há là nô tài có thể hầu hạ chủ tử...”

Xuân Bảo lắc đầu, “Không có đâu công công, ta nói đều là sự thật, hơn nữa ngài nhìn không ngu chút nào, mặt nhon như khi...”

Thái giám mặt nhon nhướng mắt lên, “Miệng còn tạm được. Dù sao trong Họa Vũ cung này cũng chẳng còn ai khác ngoài người, thôi thì người đi với ta đi.”

Xuân Bảo đứng lên, lấy tay áo chùi nước mũi, “Công công, ta phải đi đâu?”

Thái giám mặt nhon đi trước dẫn đường, không quay đầu lại, “Đến Vị Ương cung, về sau người sẽ làm việc ở đây.”

Xuân Bảo đi theo sau hần, khá xót xa, lòng nghĩ chuyến này từ biệt không biết năm nào tháng nào mới có thể gặp Hoài Hoài, nghĩ đến đây lại rưng rưng lệ nóng, quỳ thụp xuống tuyết, mặt hướng về Họa Vũ cung, dập đầu một cái thật vang, “Hoài Hoài, hai huynh đệ ta thế mà hữu duyên vô phận, nếu có kiếp sau...”

Thái giám kia lại đập một phát, Xuân Bảo ngã lăn ra tuyết, “Dài dòng quá, còn không mau đi.”

Xuân Bảo đứng lên, chùi tuyết trên mặt, chấp tay, giọng thê lương, “Kiếp sau gặp lại.”

Tiếp đó gào khóc như cha chết.

Thái giám mặt nhon rất khó hiểu: “Khóc tang chính là thế này đây.”

Xuân Bảo khóc ra bong bóng mũi, lại hít về, “Phút cuối cùng cũng không được gặp một lần, chung quy phải khóc một chút, mới là tượng nghĩa.”

Thái giám kia lườm gã, “Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, nghe mệt quá.”

Xuân Bảo nuốt nước mắt, định thần, lại mở miệng hỏi: “Công công, thế ta tới Vị Ương cung rồi, sẽ đi theo công công nào làm việc?”

Thái giám mặt nhon suy nghĩ một lát.

“Hắn người chính là tổng quản thái giám của Vị Ương cung.”

Xuân Bảo mừng rỡ, “Ta còn nhỏ tuổi, lại có thù vịnh này...”

Thái giám mặt nhon hừ lạnh một tiếng, “Phải, cũng là tổng quản thái giám thanh nhàn nhất, chỉ cần quản tốt chính người là được.”

Xuân Bảo chưa hiểu ý câu này, chỉ vui mừng nói: “Thế tới Vị Ương cung rồi, trước tiên ta phải đặt một quy củ cho tiểu trù phòng, một ngày tám bữa mới là chính sự.”

39. Chương 39: Tập Võ

Cảnh Tuyên điện.

Phi tần trên giường lò đoan trang thanh lịch.

Trước mắt phi tần kia đang ngả lên gối mềm viền thêu phượng, bụng hơi nhô lên, tay ngọc thông thả vỗ về, cực kỳ cẩn thận.

Cung nữ quỳ dưới đất bóp chân nắm chặt đôi bàn tay phấn, đảm không mạnh không yếu, rất là thoải mái.

Ninh tần nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, thái dương ấm áp giữa trời, mái hiên tan băng, lại thoáng có sắc xuân.

“Đừng đảm nữa,” Ninh tần khoát tay, “Bây giờ cũng không sưng nặng.”

Tử Trúc đảm chân thẳng người dậy, lại lót thêm nệm mềm sau lưng Ninh tần.

Ninh tần đứng lên, không có ý định nằm xuống tiếp, “Bản cung thấy bên ngoài thời tiết cũng đẹp, không bằng ra ngoài giải sầu đi, cứ nghỉ ngơi trong oán các mãi, người ngược lại càng yếu hơn.”

Tử Trúc nghe vậy nói, “Nương nương, người mới có thai, thân thể đang trong giai đoạn chưa ổn định, nên nghỉ ngơi nhiều thì tốt hơn.”

Ninh tần cố chấp xuống đất, “Nghỉ nữa, sợ là bản cung phải xui luôn trong điện này.”

Tử Trúc không lay chuyển được, chỉ đành đỡ Ninh tần lên nằm trên giường lò, lại nhận áo choàng cung nữ phía sau trình lên, giữ ra choàng cho Ninh tần.

Chờ hết thấy chuẩn bị xong xuôi, mới ôm lò sưởi tay, dìu Ninh tần ra khỏi phòng.

Ninh tần ru rú trong nhà lâu khá hào hứng, được một nhóm người vây quanh, chậm rãi đi ra ngoài.

Mặt trời tan băng, hoàng đô đầy hơi ẩm.

Tường cung thường ngày ẩm đậm được tuyết tan rửa sạch, rất là sáng rõ.

Ninh tần hít sâu một hơi, “Không khí bên ngoài suy cho cùng vẫn tốt hơn, ngửi mùi hương liệu nhiều cũng rất chán.”

Tử Trúc không lòng dạ nào tản bộ, chỉ chuyên tâm đỡ Ninh tần, sợ xảy ra một chút sự cố.

Dẫu sao cũng là lần đầu Ninh tần có thai, chưa đủ tháng, thai khí còn chưa đủ ổn, mà đường trơn trượt, nếu bị ngã, đừng nói long thai ra sao, chỉ chút sai sót này đã đủ để mình rơi đầu rồi.

Nô tài trời sinh tính mạng chẳng đáng một xu, vài ngày trước còn nghe nói Vị Ương cung bị Hoàng thượng ban tử cả cung, thật sự khiến người ta phải sợ hãi.

Đang nghĩ việc này thì đằng trước có hai tiểu cung nữ rẽ ra, vận váy dài trắng thuần, bím tóc thanh lịch, xách thực hạp, vừa đi vừa cười, hoàn toàn không chú ý tới những người đằng sau.

“Đãi ngộ sau thị tẩm chung quy khác biệt, hôm qua nương nương chúng ta thị tẩm trở về, mới sáng sớm thái giám các cung đến tặng quà cơ hồ đã xếp hàng dài ra ngoài cung.”

“Đúng thế, vừa thị tẩm là có thể được sủng ái, nếu hoài long thai, đương nhiên phải lên trời, đến lúc đó quà biếu ở đâu mà bằng được.”

“Thật hy vọng nương nương nhà ta cũng có thể mang thai, chủ tử đắc thế, nô tài vẻ vang theo, người nhìn Tử Trúc của Cảnh Tuyên điện kia xem, mắt mọc trên đầu, thấy ai cũng ngứa mắt đi...”

“Đó là chủ tử nhà nàng ta chịu cố gắng, hoài long thai đầu tiên, hậu cung này lại chưa có hoàng hậu, phi tần mang thai dĩ nhiên quý giá nhất.”

...

Tử Trúc nghe hiểu, thả Ninh tần ra muốn rảo bước lên, lại bị Ninh tần ngăn cản.

Hai tiểu nha đầu đằng trước càng lúc càng đi xa.

Tử Trúc đỏ hoe vành mắt, hơi cắn môi, “Nương nương, nô tỳ không ngại người khác nói xấu sau lưng nô tỳ, trái lại nương nương, sao chịu được có kẻ lên đâm cột sống.”

Ninh tần không phải không tức giận, chẳng qua tức giận hơn là, Hoàng thượng không đến thăm mình, ngược lại đi sủng hạnh phi tần khác.

“Gần đây là nương nương những cung nào thị tẩm? Sao bản cung đều không biết?”

Tử Trúc lúng túng nói: “Hồi bẩm nương nương, nô tỳ không nói với người, là không muốn khiến người phiền lòng thôi.”

Ninh tần ngữ điệu bình thản, “Cứ nói đi không sao.”

Tử Trúc nói: “Kỳ thực cũng không nhiều, hôm qua là Đông quý nhân, hôm kia là Liên phi, hôm trước nữa...”

Ninh tần trắng bệch mặt, “Đủ rồi!”

Tử Trúc vội khom người, “Nương nương bớt giận.”

Ngọc diện hầm hầm giận dữ, Ninh tần siết chặt tay, “Sao Hoàng thượng bỗng nhiên lại thay đổi tâm tính, thật là kỳ lạ.”

Tử Trúc suy tư hồi lâu, mắt sáng lên, “Nương nương, mấy hôm trước Vị Ương cung mới ban tử một đám cung nhân, cũng không biết hai việc có liên quan không.”

Ninh tần nghe Tử Trúc nói như vậy, thái dương chiếu lên mặt, lại thoáng vẻ mệt mỏi, “Hi vọng Hoàng thượng thật sự ghét tên gốc đó rồi, dầu trước mắt đông đảo phi tần tranh sủng thượng vị, chúng ta cũng có chút hi vọng.”

Hoài Hoài mở mắt ra, vươn vai, đầu đau như búa bổ.

Tiểu thái giám bên cạnh tròn mắt, thỉnh thoảng nháy ra, “Úi cha, xác chết vùng dậy-“

Hoài Hoài dòm khuôn mặt tròn xoe của Xuân Bảo hồi lâu, nhức đầu, “Xuân Bảo?”

Xuân Bảo hoảng sợ vô cùng, “Người ngủ bảy tám ngày rồi, tiếng hít thở cực nhỏ, ta còn tưởng người chết rồi chứ.”

Hoài Hoài chép miệng, “Sao miệng đắng ngắt vậy...”

Xuân Bảo nói: “Mấy ngày nay người nằm suốt, chỉ có Doanh Doanh đút cho ít cháo loãng và thuốc bổ, chứ không ăn thứ gì khác.”

Hoài Hoài xuống đất xỏ giày, “Doanh Doanh là ai?”

Xuân Bảo đáp: “Cung nữ trong Vị Ương cung.”

Dứt câu, lại than thở: “Vị Ương cung này lớn thật, ta ở đây nhiều ngày, mà đi đến đâu cũng khó gặp bóng người, chỉ có duyên với Doanh Doanh, ngày nào cũng gặp nàng ấy.”

Hoài Hoài nói: “Bảy tám ngày... sao ta có thể ngủ lâu như thế...”

Xuân Bảo suy tư chốc lát, “Lần cuối cùng gặp người, là lúc chơi gà ở Họa Vũ cung, chơi gà xong ta liền bệnh nặng, không gặp người nữa, chắc người cũng mệt nên mới ngủ đến bây giờ.”

Hoài Hoài bưng tỉnh đại ngộ, “Đúng là như vậy, chơi gà thật hại người.”

Xuân Bảo nói: “Về sau không dám nữa.”

Tiếp đó lại tán dóc: “Hôm qua ta nghe Doanh Doanh nói, Vị Ương cung này là nơi ngày trước Hoàng thượng ngủ, cũng gần tấm cung của Hoàng thượng hiện giờ, chẳng phải là càng tiện cho chúng ta.”

Hoài Hoài nghiêng đầu nhìn Xuân Bảo, “Tiện cái gì?”

Xuân Bảo sững sốt, “Không phải ngươi thích Hoàng thượng sao, gần như thế, chúng ta cũng dễ trèo tường đi gặp Hoàng thượng.”

Hoài Hoài suy nghĩ một lúc lâu, “Hoàng thượng?”

Xuân Bảo cứng đờ người, “Ngươi không nhớ à?”

Hoài Hoài gật đầu, “Hoàng thượng ta dĩ nhiên có nhớ, chỉ là ta cảm thấy hình như Hoàng thượng ghét ta thấu xương, nhưng thật sự không nhớ nổi là vì sao.”

Xuân Bảo nói: “Chẳng lẽ lại là vì Hà huynh đệ?”

Hoài Hoài ngớ ra, “Ngươi đang nói ta?”

Xuân Bảo cả kinh nói: “Không phải có một Hà huynh đệ à?”

Hoài Hoài nói: “Chưa bao giờ nhớ có người nào như vậy.”

Xuân Bảo mếu máo, “Hoài Hoài, sao ngươi ngủ mấy ngày dậy, mà đầu óc dần ra rồi?”

Hoài Hoài lộ vẻ ưu sầu, lại đáp một nẻo, “Ta chọc giận Hoàng thượng rồi, phải dỗ y làm sao đây.”

Xuân Bảo nói: “Hoàng thượng giận ngươi, sợ là cảm thấy ngươi không thú vị thôi, con người dù sao cũng phải có một sở trường, mới có thể được coi trọng.”

Hoài Hoài nghe vậy vắt hết óc, nhưng cũng chẳng nhớ mình có sở trường gì, lúng túng nói: “Ta không có chỗ nào đặc biệt, chẳng trách Hoàng thượng coi thường ta.”

Xuân Bảo đứng thẳng dậy, học các tổng quản thái giám trong cung, cong ngón út, búng tấm áo bông nhem nhuốc, “Không sao, để ta dạy ngươi.”

Hoài Hoài nhìn tấm áo bông như mảnh gỗ bị búng lắc lư, “Ngươi ngoại trừ ăn nhiều thì cũng chẳng có sở trường gì.”

Xuân Bảo bỗng nhiên mất lộ vẻ mỉa mai, “Hoài Hoài, ngươi thật sự xem thường ta rồi.”

Dứt câu, liền chạy ra ngoại điện, đầu cũng không quay lại.

Hoài Hoài theo sau, thấy Xuân Bảo đứng lại trước một cánh cửa sổ, dán lên nghe hồi lâu, lại chạy sang bên kia, động tác chẳng khác vừa rồi là mấy.

Chạy qua chạy lại một lúc lâu, Xuân Bảo đổ mồ hôi đầy đầu, lúc này mới xong.

Hoài Hoài hơi đờ mắt, “Đây là sở trường mà ngươi nói? Nghe trộm à?”

Xuân Bảo mặt đỏ không ra hơi, “Đâu có, đây là ta sợ tai vách mạch rừng, nghe lén cuộc nói chuyện của chúng ta.”

Tiếp đó buông hết màn trong Vị Ương cung xuống che ánh sáng.

Trong nội điện lập tức tối om như đêm.

Xuân Bảo kéo Hoài Hoài ngồi xõm trong một góc, hạ giọng cực thấp, “Ta gần đây...”

Hoài Hoài nghiêng đầu tới, “Ngươi nói to lên, ta không nghe thấy.”

Xuân Bảo lườm Hoài Hoài, hai tay ôm đầu Hoài Hoài, dán vào tai hắn mà nói.

“...”

Hoài Hoài bị bịt kín hai tai, “Xuân Bảo, ngươi bịt tai ta càng không nghe thấy.”

Xuân Bảo bấy giờ mới phát hiện, cầm tay nói: “Ta luyện võ rồi.”

Hoài Hoài thẳng người lên, “Xuân Bảo, thật không ngờ người lại có bản lĩnh như vậy.”

Xuân Bảo rất đắc ý, “Người nghĩ xem, nếu người có tuyệt kỹ, Hoàng thượng nhất định nhìn người bằng cặp mắt khác xưa.”

Hoài Hoài nhìn Xuân Bảo một lúc lâu, “Sao người bỗng nhiên nảy ra ý định tập võ?”

Xuân Bảo nói: “Từ sau khi bị bệnh nặng, ta cảm thấy thân thể khỏe mạnh là rất quan trọng, chỉ có cường thân kiện thể mới là chính đồ, thể là luyện luôn.”

Hoài Hoài gật gù: “Thật là có lý, gần đây thân thể ta cũng không khỏe, nên đi theo người luyện tập một phen, vừa cường thể, vừa có một sở trường, có thể lấy lòng Hoàng thượng, thật sự là nhất cử đa đắc.”

Xuân Bảo mỉm cười, “Thế nào, ta đối xử với người không tệ chứ?”

Hoài Hoài lập tức quỳ hai gối xuống đất, “Thế ta bái người làm thầy đi.”

Xuân Bảo thần sắc nghiêm trọng, “Không cần, chúng ta là huynh đệ, luận bàn với nhau thôi, không cần bái sư học nghệ.”

Hoài Hoài nghe vậy đứng dậy, “Chẳng hay người luyện là đao hay côn? Ta không muốn luyện côn, khó coi lắm, chỉ có hòa thượng mới luyện cái đó.”

Xuân Bảo nói: “Ta mới đầu cũng tính luyện đao, nhưng trong cung trừ đao phay ra thì không còn binh khí nào khác, vả lại chỉ có một con, nếu ta cầm đi, Doanh Doanh sẽ không còn dao nấu cơm. Sau một phen đau đớn, ta chỉ có thể nén đau bỏ thứ yêu thích.”

Hoài Hoài rất thất vọng, “Vậy thì luyện côn đi.”

Xuân Bảo lắc đầu, “Ta luyện tay không.”

Hoài Hoài nói: “Thế cũng được, tay không cũng có thể luyện dễ coi hơn.”

Vừa dứt lời, lại thấy Xuân Bảo đồng tai, căng thẳng lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Hoài Hoài thấy thế siết chặt nắm tay, làm ra vẻ phục kích.

Nhất thời, hai người lại hơi giống hiệp sĩ giang hồ.

Hoài Hoài thấp giọng hỏi: “Chẳng lẽ trên mái nhà có người?”

Xuân Bảo nhắm mắt lắng nghe một hồi, lại chợt mở ra, tinh quang tứ xạ, “Đến giờ rồi!”

Dứt lời, liền chạy như điên.

Hoài Hoài bám sát theo sau, “Giờ gì?”

Xuân Bảo nói: “Ta đặt quy củ cho mình, mỗi ngày nghe gà gáy mà luyện, ta vừa nghe thấy gà gáy!”

Hoài Hoài lập tức máu xộc lên đầu, “Xuân Bảo! Dẫn ta theo!”

Hai người chạy trong viện, Xuân Bảo dừng lại dưới gốc cổ thụ của Vị Ương cung, trung bình tấn, ngưng thần hấp khí.

Hoài Hoài nghiêng đầu nhìn, thấy một con gà nằm úp bụng trên tuyết kêo cục tác, vẻ rất nôn nóng, “Xuân Bảo, sao lại là gà mái?”

Xuân Bảo không mở mắt, “Thảo nào, con gà này mỗi sáng đều không gáy, mà lại gáy buổi chiều.”

Hoài Hoài ngồi xổm xuống, nhìn con gà mái kia kêo không ngừng, càng lúc càng dồn dập, chờ nó đứng dậy khỏi ổ, trên tuyết lại có một quả trứng.

Trứng rơi, chuông phong khởi.

Cổ thụ chọc trời.

Tiểu thái giám đứng trung bình tấn ở phía dưới bỗng nhiên điên cuồng dùng một tay chặt cây, miệng hồng hộc thành tiếng, rất đổi chuyên tâm.

Một nén nhang sau, Hoài Hoài ngáp, “Xuân Bảo, người không đổi chiêu thức cũng không sao, nhưng đổi tay đi chứ.”

“Tay phải sưng vù không thành tay rồi.”

40. Chương 40: Kinh Mã

Xuân Bảo gật đầu, “Cũng đúng nhỉ... Tay phải còn phải cầm bánh bao, vậy đổi tay đi.”

Nói xong liền đổi tay trái, tiếp tục chém cây.

Hoài Hoài múa may theo một lúc lâu, mới luyện mấy chiêu đã nghe mùi thơm từ bên cạnh bay tới, quay đầu sang thấy là một cung nữ mặt trái xoan.

Cung nữ búi tóc rất gọn gàng, đôi mắt hạnh nhân đen láy, nhìn Hoài Hoài, trên mặt không một chút tươi cười.

Trên tay bưng một cái mâm đầy kín, nhưng không che được mùi cơm.

“Đã dậy rồi thì tới dùng bữa đi.”

Hoài Hoài đứng thẳng dậy, trả lời một tiếng, sau đó lại hỏi: “Người là ai?”

Doanh Doanh bưng mâm, khom người ứng phó, “Nô tỳ Doanh Doanh, là cung nữ duy nhất của Vị Ương cung này, chuyên môn hầu hạ cơm nước cho ngài.”

Hoài Hoài gãi đầu, “Thế thì cảm ơn nhé.”

Doanh Doanh không nói gì, chỉ quay lưng bưng mâm vào trong, “Lại đây đi.”

Hoài Hoài quay đầu lại nhìn Xuân Bảo đang tập võ, vẫy tay gọi, “Xuân Bảo, ăn cơm.”

Ngoài dự đoán của mọi người, Xuân Bảo đặc biệt say mê, không quay đầu lại, chuyên chú chặt cây, “Lát nói sau.”

Hoài Hoài tự thấy không bằng người, nghĩ Xuân Bảo chấp nhất như vậy, mai sau nhất định sẽ thành một tông sư.

Hoài Hoài liền quay người đi theo Doanh Doanh vào nội điện.

Vị Ương cung không như các cung khác, không có giường lò, nhưng có địa long khắp nội điện, ấm áp yên bình.

Doanh Doanh bày mấy món cơm canh trên chiếc bàn tử đàn nạm vàng, thức ăn trong mấy cái đĩa sứ men xanh nhỏ mặc dù hơi đậm bạc nhưng nấu nướng đều dày công.

Hoài Hoài cầm đĩa bạc lên, đang toan dùng bữa, lại thấy Xuân Bảo lăm lem đi vào.

Trán rịn mồ hôi, sắc mặt ửng đỏ.

Hoài Hoài quay sang Doanh Doanh, “Thêm một bộ bát đĩa đi.”

Doanh Doanh cúi đầu dọn thực hộp, “Thái giám là nô tài, há có thể ngồi ăn cùng bàn với chủ tử?”

Hoài Hoài nói: “Gã là sư phụ ta.”

Doanh Doanh xách thực hộp đi ra ngoài, “Thế cũng không được.”

Chờ Doanh Doanh ra khỏi điện, Hoài Hoài liếc nhìn Xuân Bảo đang dòm lom lom mâm cơm, “Nàng ta đi rồi, người ngồi xuống đi.”

Xuân Bảo xoa tay, “Ngại chết được.”

Dứt câu, liền tìm cái ghế tròn ngồi xuống.

Xuân Bảo giờ tay phải muốn lấy đĩa sữa chưng, nhưng mới chạm tới rìa đã đau quá thu tay lại.

Hoài Hoài nói: “Người xem đi, ta đã bảo đừng dùng một tay mà.”

Xuân Bảo dùng tay trái cầm một miếng bánh ngọt, há miệng cắn một nửa, “Hoài Hoài, người thấy về sau ngày ngày luyện tập cùng ta thì thế nào?”

Hoài Hoài thổi món cháo gạo xanh Doanh Doanh nấu, ném một hớp, “Được, dù sao ta cũng không có việc gì để làm.”

Xuân Bảo ăn ngấu nghiến, má phồng lên, “Quên nói cho người biết, ta bây giờ là tổng quản thái giám của Vị Ương cung.”

Hoài Hoài sững sốt, “Lợi hại thế cơ à?”

Xuân Bảo đắc ý ăn một miếng bánh, “Đúng thế, ta đây cũng là lão nhân ở trong cung mười năm rồi, hiện giờ cuối cùng đã có thể ngóc đầu dậy.”

Hoài Hoài nói: “Thật uy phong, về sau việc đến ngự thiện phòng, có thể sai kẻ dưới đi làm rồi.”

Xuân Bảo gật đầu, “Đúng vậy, có điều cung này lớn thật, muốn tìm một người mát công lắm, đến bây giờ ta còn chưa gặp thái giám thứ hai trừ ta ra.”

Nghển cổ nuốt thứ trong miệng xuống, Xuân Bảo tiếp tục nói: “Đây là do người cả ngày nằm trên giường nên không hề cảm thấy, chứ nếu người cũng dậy đi khắp nơi, ta đây sợ là ngay cả người cũng chẳng tìm được.”

Hoài Hoài nói: “Ta đâu có nơi để đi, chắc chắn sẽ ở trong phòng cả ngày.”

Xuân Bảo nói: “Không bằng lát ta dẫn người xuất cung đi dạo đi.”

Hoài Hoài ngừng đưa, khó lòng tin nổi, “Thật sao?”

Xuân Bảo phất tay, đang định nói chuyện thì lại ợ một cái.

Sau đó lại xoa ngực nói: “Trước kia Du công công và Tú công công đều quản người, còn trước mắt, Vị Ương cung này là ta quyết.”

Hoài Hoài vội vàng dâng đĩa, “Trương công công, mời ngài dùng, số thức ăn còn lại đều là của ngài hết.”

Xuân Bảo nhận đĩa, “Đúng là mồm mép.”

Hoài Hoài đánh giá Xuân Bảo một lúc lâu, “Đừng nói người thăng quan rồi, ngay cả so với bình thường cũng có khí phái hơn, nếu người nói thêm hai câu ‘Coi chừng ta xé nát miệng người’ thì sẽ càng giống tổng quản thái giám hơn đó.”

Xuân Bảo toét miệng cười, để lộ lá rau dớn trên răng, “Đúng thế thật.”

Hoài Hoài lại tiếp: “Mỗi tội xiêm y hơi đơn giản, nếu ăn vận đẹp hơn thì càng tốt.”

Xuân Bảo nói: “Không bằng đợi lát dùng bữa xong, người cùng ta đến phủ nội vụ lĩnh một bộ xiêm y.”

Hoài Hoài gật đầu, “Ta đã ăn xong rồi, chỉ chờ người thôi.”

Xuân Bảo nghe vậy, như gió cuốn mây tan chén sạch thức ăn trên bàn, cầm đĩa lên định liếm, lại thấy Doanh Doanh từ xa đi tới, liền vội vàng bỏ xuống, đứng dậy rời bàn.

Doanh Doanh đặt bát thuốc trên bàn, “Ăn rất sạch đấy.”

Hoài Hoài nhìn bát thuốc kia, nhúu mày, “Đợi lát uống, người ra ngoài làm việc trước đi.”

Doanh Doanh chậm rãi nghiêng mắt, “Nô tỳ phụng chỉ, phải ngày ngày tận mắt nhìn chủ tử uống thuốc, nếu không sẽ phải lấy chết tạ tội.”

Hoài Hoài nghe thế, bưng bát một cách không tình nguyện, sợ hãi nhìn Doanh Doanh một cái, thấy không còn đường thương lượng, chỉ đành miễn cưỡng ngửa mặt uống.

Lại khiến Xuân Bảo thêm quá chếp miệng, nước dãi tràn ra.

Thấy Hoài Hoài uống thuốc xong, Doanh Doanh liền dọn sạch các thứ trên bàn, bưng thực hộp quay về tiểu trù phòng rửa.

Hoài Hoài được Xuân Bảo dẫn ra khỏi cung.

Hai người theo thói quen co tay vào tay áo, một trước một sau.

Dấu chân lộn xộn trên tuyết đọng lại bị giẫm hai hàng mới, đi tới phủ nội vụ.

Mặt trời lúc hoàng hôn mặc dù không nóng lắm, lại vừa vắn chiếu thẳng vào mắt.

Hai người đi một lúc lâu, Hoài Hoài híp mắt vì nắng chói, ngẩng đầu nhìn chân trời phơn phớt đỏ, khói chiều lả lướt.

Cuối sắc xám kia, một đội người từ xa đến, giữa thị vệ bội đao và thái giám khom lưng, long bào màu vàng, quần dài trắng thuần, rồng uốn phượng thêu, ung dung hoa quý.

Đang chậm rãi hướng tới nơi này, bước chân ngày càng gần kia, như lời gọi ôn nhu.

Cung nhân hai bên vừa thấy Hoàng thượng giá đáo liền nhao nhao tránh đường quỳ lạy.

Hoài Hoài dừng chân, ánh mắt lướt qua Xuân Bảo đã quỳ xuống, chăm chú nhìn khuôn mặt người nọ, như hoa trong gương trắng đáy nước, rõ ràng thành hình.

Kể kiểng chân ngóng cái gì cũng không nhớ, chỉ ôm một trái tim si mê, hóa thành mật ý tràn đầy, đổ không ra mà nhịn cũng không được.

Hoàng thành tà dương vàng rực.

Phi tần như thiên tiên tươi cười xinh đẹp, “Có thể tản bộ với Hoàng thượng, thần thiếp mặc dù đội ơn, nhưng cũng không cầu mong xa vời thường có thể như thế.”

Nguyên Kinh giấu đi lệ khí nơi đáy mắt, thần sắc âm áp, nhưng lời nói ra vẫn lạnh như băng, “Chẳng lẽ là gần vua như gần cọp?”

Liên phi mỉm cười, “Nói một câu không thỏa đáng, trong mắt thần thiếp, Hoàng thượng là phu quân thần thiếp, không phải là quốc quân chấp chưởng thiên hạ kia.”

Tiếp đó gót sen nhẹ bước, “Thần thiếp ái mộ phu quân nóng lòng, nhưng cũng biết Hoàng thượng quốc vụ bận rộn, có thể bớt thời giờ đến hậu cung thăm thần thiếp, đã là thần thiếp vạn phúc, đương nhiên không dám cầu mong xa xỉ.”

Nguyên Kinh nghe vậy, như đang nghĩ gì đó, lặng thinh không nói gì.

Ánh mắt nhìn nơi xa, xung quanh đều là cung nhân tránh lui quỳ xuống, chỉ có một người đứng thẳng, nổi bật vô cùng.

Liên phi đang định nói tiếp, lại thấy hắc mâu lạnh lẽo, nhìn thẳng một chỗ, liền nhìn theo ánh mắt y.

Nam nhân cao lớn phủ ánh chiều tà, cũng đang nhìn về nơi đây, vẻ mặt si mê, tự dưng khiến người ta đau lòng.

Hỉ Liên ngược lại tinh mắt, vội vàng chạy lên kéo Hoài Hoài vào góc tường vậy, thấp giọng quát, “Không biết quy củ, gặp Hoàng thượng còn không quỳ xuống.”

Hoài Hoài bị Hỉ Liên ấn vai quỳ xuống, nhưng vẫn nhìn Nguyên Kinh, chẳng mấy may dời đi.

“Hoàng thượng... đừng giận ta... ta không dám nữa...”

Hỉ Liên cứng đờ người, “Người đang tìm đường chết đấy, còn không câm miệng, coi chừng Hoàng thượng sai người đuổi người đi.”

Hoài Hoài phớt lờ Hỉ Liên.

Chứng kiến người nọ chẳng buồn nhìn mình một cái, để một nữ nhân theo hầu, hờ hững đi.

Bóng lưng kia cũng bị một đám thị vệ cao to cường tráng chặn mất, chỉ còn lại một chút sắc vàng loáng thoáng, dần dần rời xa.

Nguyên Kinh cup rèm mi xuống, nghe Liên phi bên cạnh mở miệng, “Hoàng thượng, kẻ đó thật là to gan.”

Quay mặt sang, Nguyên Kinh chăm chú nhìn phi tần xinh đẹp như đào lý trước mắt, “Người thấy sao?”

Liên phi ở trong cung đã lâu, cũng rành đạo lý nơi đây, liền nhỏ nhẹ nói: “Chẳng qua là lỗi nhỏ, nếu phạt nặng, người khác cũng sẽ nói Hoàng thượng bạo ngược, theo thần thiếp thấy, chỉ cho người cảnh cáo một tiếng là được rồi.”

Nguyên Kinh ánh mắt mệt mỏi, gật đầu, xem như khen ngợi.

Hỉ Liên thở dài, nhìn Hoài Hoài một cái không nhẹ không nặng, không nói gì nữa, quay người đuổi theo.

Cung nhân xung quanh thấy Hoàng thượng đi xa rồi, đều lũ lượt đứng dậy phủi quần áo, đi làm việc của mình.

Xuân Bảo kéo Hoài Hoài, “Đi thôi.”

Hoài Hoài đứng tại chỗ như khúc gỗ, đột nhiên thay đổi chủ ý, “Xuân Bảo, ta không đi với người nữa.”

Tiếp đó liền chạy theo đội người vừa rồi.

Xuân Bảo thấy thế cũng theo sau, “Thôi thôi thôi, ta cũng không lấy quần áo bỏ đi gì nữa, ta đi cùng người, cũng có người chiếu ứng.”

Phía trước chính là ngự thư phòng.

Người của ngự mã giám dắt một thót ngựa màu xanh đen, thông thả đi sát tường cung.

Thái giám dẫn ngựa từ xa trông thấy sắc vàng liền quỳ xuống khấu bái theo phản xạ.

Dây cương tuột tay, thót ngựa chưa thuần phục kia liền lao đi như tên.

Thị vệ hộ giá mặc dù giỏi ngựa người nhưng không biết cách ghìm ngựa, đối mặt với vó ngựa to bằng miệng bát kia cũng có chút sợ hãi.

Có mấy người không biết chừng mực xông lên, đều bị xô ngã xuống đất, đè trúng thị vệ đằng sau muốn lao tới.

Đến lúc này ngược lại làm con ngựa giật mình, chồm vó giáng xuống thật mạnh, đá một thị vệ vỡ đầu chảy máu.

Liên phi đầu từng gặp trận thế như vậy, hét lên một tiếng, chân mềm nhũn, ngồi phịch trên người cung nữ.

Hỉ Liên mặt mày tái mét, “Hộ giá-“

Nói xong, liền lấy thân bảo vệ Nguyên Kinh.

Trường Thu cung của Nguyên Kinh Liên phi cách Linh Vũ điện chẳng qua lộ trình một chén trà, nên lần này xuất hành Hỉ Liên không dẫn theo bao nhiêu thị vệ, ai biết nửa đường chui ra súc sinh như vậy, kinh nhiều thánh giá cũng thôi, lại còn muốn làm bị thương người khác.

Đang suy nghĩ, Hỉ Liên thấy súc sinh kia bị thị vệ chém đâm đầu máu tươi, mắt đỏ lên, điên cuồng lao đến.

Người run cầm cập, cắn răng nhắm mắt, muốn dùng mạng hộ giá, lại nghe một tiếng trầm trầm bên tai, lập tức máu ngựa bắn đầy mặt.

Thị vệ nhìn vó đao trống trơn của mình, ngây ra như phỗng.

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, gơ tay chém xuống, lưỡi đao ghim vào cổ.

Nguyên Kinh sắc mặt trắng bệch được Hoài Hoài kéo ra, trong đầu lại còn đang nghĩ, lúc trước nhìn hấn giờ roi phóng ngựa, cũng đầy hào hứng như vậy.

Hoài Hoài liếc nhìn tay mình đầm đìa máu me tanh dính, cũng rất bất ngờ.

Quay mặt sang, gặp ánh mắt Nguyên Kinh, tức thì ném nghi hoặc trong lòng ra sau đầu.

Mùi vị khi giai nhân trong lòng đó, như tê như dại, tiêu hồn thực cốt.

Xuân Bảo đứng ngây ra hồi lâu ngay lập tức quỳ xuống chấp tay, “Hoài Hoài, nhận ta làm đồ đệ đi...”

41. Chương 41: Người Quen Cũ

Thái giám của ngự mã giám sắc mặt xám ngoét, thăm nghĩ nếu lần này thực sự để Hoàng thượng bị thương, thì mình nhất định khó giữ được đầu.

Thái giám kia liều mạng chen lên phía trước, chẳng dễ dàng gì lách qua mũi đao của thị vệ, đang muốn kéo ngựa, lại thấy một người thân hình cao lớn cầm đao tiến lên, rút đao đoạn hầu, dứt khoát lưu loát.

Hoàng thượng bị người nọ lôi sang một bên, tuy mặt hơi nhợt nhạt quá nhưng nhìn chung cũng bình tĩnh.

Chỉ là mặt Hỉ công công thực tình không cách nào nhìn nổi, bị máu ngựa phun đầy lên, trước mắt lão đang đưa tay lau mí mắt, hung tợn nhìn sang chỗ này.

Ngự mã giám quỳ thụp xuống đất, cuống quýt dập đầu, “Nô tài đáng chết... nô tài đáng chết... Hoàng thượng tha mạng.”

Nhưng Hoàng thượng giống như không nghe thấy, đôi mắt phượng lạnh lẽo nhìn người bên cạnh.

Thị vệ nhanh nhẹn lôi con ngựa chết đi, phi tần hoa dung thất sắc cũng được công lên kiệu đưa về cung.

Hỉ Liên chẳng màng lau sạch mặt, quay người nhìn Hoàng thượng trước, “Nô tài đáng chết... hộ giá bất lực... mong Hoàng thượng tha tội...”

Nguyên Kinh bị câu này của Hỉ Liên gọi hồn quay lại, y đẩy Hoài Hoài ra, giọng điệu hờ hững, “Hồi cung.”

Hỉ Liên vâng một tiếng, lại tiếp: “Hoàng thượng, thế thái giám này...”

Nguyên Kinh vung tay, “Lôi xuống.”

Hỉ Liên nghe vậy, quay đầu lên giọng, “Người đâu – đưa thái giám này vào bạo thất, chờ xử lý.”

Hoài Hoài vô thức giơ tay muốn kéo Nguyên Kinh, nhưng cuối cùng vẫn thả xuống, sau đó bị Xuân Bảo giữ chặt.

“Hoài Hoài, sao ngươi không nhận lời, người thu ta làm đồ đệ đi mà.”

Hoài Hoài nhìn Nguyên Kinh được hộ tống vào cung điện kế bên, mở miệng lại nói một nẻo, “Đó là nơi nào?”

Xuân Bảo cẩn thận quan sát một hồi lâu, “Ngự thư phòng, là nơi Hoàng thượng cả ngày triệu kiến đại thần, phê duyệt tấu chương.”

Hoài Hoài nói: “Lại gần Vị Ương cung đến thế.”

Xuân Bảo nói: “Đúng vậy, trèo tường qua rất tiện.”

Hoài Hoài nói: “Không bằng đêm nay chúng ta trèo qua đi?”

Xuân Bảo kéo Hoài Hoài đi về, “Giờ ta với người trở về chuẩn bị.”

Hoài Hoài không muốn về, liên tục ngoái lại, “Chuẩn bị cái gì?”

Xuân Bảo nhú mảy nói: “Người nghĩ thị vệ bên cạnh Hoàng thượng đều húp cháo hết? Trèo tường qua bên Hoàng thượng, chính là giẫm mũi đao leo lên, sợ sẩy là rơi đầu, nhất định phải chuẩn bị kỹ lưỡng mới được.”

Hoài Hoài cũng cảm thấy có lý, lại hỏi: “Vậy chúng ta nên chuẩn bị những gì?”

Xuân Bảo dừng chân, nhưng cũng chẳng nghĩ được gì, lúng túng nói: “Tóm lại, chuẩn bị vài thứ nhất định là không sai...”

Hoài Hoài đứng thẳng người, liếc nhìn Xuân Bảo, “Không phải người cũng không có chủ ý chứ?”

Xuân Bảo rất sợ Hoài Hoài xem thường mình, liền nói: “Trèo tường qua bên Hoàng thượng, nhất định phải chuẩn bị một cây gậy.”

Hoài Hoài suy tư hồi lâu, “Tại sao phải chuẩn bị gậy, chẳng lẽ là dùng lúc xông vào?”

Xuân Bảo ra vẻ thần bí, nhưng cũng chẳng chắc ăn, “Đến lúc đó người sẽ biết.”

Vào đêm.

Nến chiếu nửa lồng kim phỉ thúy, đàn hương nhẹ nhẹ thêu giao long.

Nguyên Kinh ngồi sau long án, cầm bút chấm mực đỏ, cầm một bản tấu lên, chữ tiểu Khải nắn nét sống động trên giấy.

Chữ son kia nhuộm thấu tờ giấy mỏng, đỏ tươi.

Hỉ Liên lặng lẽ đứng hầu, thấy tổng quản nội giám từ đằng xa bưng khay đi tới, đứng ở ngoại điện nhìn mình chăm chăm.

Lại đưa mắt nhìn Hoàng thượng bên cạnh.

Mây đen tựa mực, lệ khí lan tràn, như thể đóng băng.

Hỉ Liên hơi do dự, song vẫn gặt đầu với nội giám kia, ngầm đồng ý cho hấn vào điện.

Tổng quản nội giám thấy thế, giờ khay qua đầu, lưng khom thấp, “Hoàng thượng, nương nương thị tẩm đêm nay...”

Nguyên Kinh không ngẩng đầu lên, đáy mắt lạnh hơn, “Không cần thị tẩm.”

Tổng quản nội giám nghe vậy vâng một tiếng, cung kính lui xuống.

Hỉ Liên cụp mắt, nghĩ hấn là tình hình quốc gia lại không tốt, Hoàng thượng mới nôn nóng như vậy, chẳng dễ gì được vài ngày thanh nhàn, xem chừng lại phải thức mấy đêm rồi.

Đang suy nghĩ điều này, Hỉ Liên bỗng nghe bên cạnh vang lên giọng nói lạnh nhạt, “Đi, gọi Binh bộ Thượng thư Điền Sùng Quang tới.”

“Nô tài tuân chỉ.” Cung kính đáp một tiếng, Hỉ Liên vội vàng quay ra sai tiểu thái giám bên ngoài đi truyền thánh dụ.

Tiểu thái giám kia mặc dù vẻ mặt đã hơi mệt mỏi, song cũng không dám lè mề, kéo chặt xiêm y chạy ra ngoài, tìm một thớt khoái mã, dẫn mấy thái giám xuất cung đến phủ Binh bộ Thượng thư truyền chỉ.

Để tiện cho Hoàng thượng triệu kiến, phủ đại thần phàm là nhị phẩm trở lên đều dựng gần hoàng cung, chuyện này cũng không cần bao lâu, độ một nén nhang người đã tới.

Canh hai, tuyết nhẹ phát phơ, sóc phong lạnh buốt.

Hai bóng đen trong tuyết địa, để tránh bị phát hiện, ngay cả đèn cũng không cầm, nhẹ giọng khê chân hướng đến cung điện cách đó không xa.

Hoài Hoài trợn to mắt, “Xuân Bảo, đêm nay trời âm u không trăng, tối lửa tắt đèn, làm sao tìm được chỗ?”

Xuân Bảo rút cổ, hai tay co vào tay áo, “Hai ta đi trèo tường, người còn muốn xách đèn lồng chiếu sáng, người tưởng là đang dạo chơi hoa viên chắc?”

Hoài Hoài gật đầu, “Cũng phải, nhưng tối quá, người có nhớ đường không?”

Xuân Bảo không nói gì, rảo bước về phía trước, “Mau lên, nếu đi muộn là không kịp đâu.”

Hoài Hoài cột trường còn cao hơn đỉnh đầu dư ba thước ở sau lưng, “Xuân Bảo, gậy này dài quá à?”

Xuân Bảo không quay đầu lại, “Lần trước làm cờ còn dư, may mà ngự thiện phòng chưa dùng làm củi, bằng không chúng ta chỉ có thể đi tay không.”

Hoài Hoài không nói gì, đi theo sau Xuân Bảo một lúc lâu, ánh mắt mới hơi thích ứng, chăm chú nhìn cung điện cách không xa, lại cứ cảm thấy có chút không thích hợp lắm.

Xung quanh một thị vệ cũng không có, chỉ có một lão thái giám đẩy cửa đi ra, hắt một chậu nước canh lên đá phiến trước điện, bốc lên hơi nóng như sương mù.

Hoài Hoài nhú mày, dòm tấm biển của cung điện kia, “Xuân Bảo, đây là ngự thiện phòng, không phải ngự thư phòng.”

Xuân Bảo nói: “Cũng không khác quá nhiều.”

Hoài Hoài khá tức giận, kéo Xuân Bảo quay về, “Tuy tên chỉ khác một chữ nhưng hai chỗ xa nhau lắm. Người nghĩ xem, ngự thiện phòng này nào có Hoàng thượng tới? Lần này chúng ta chịu lạnh ra đây, còn không phải là vì gặp mặt Hoàng thượng?”

Xuân Bảo bị Hoài Hoài xách cổ áo, thấp giọng lẩm bẩm, “Uổng công đi một đoạn đường dài.”

Hoài Hoài đeo trường còn trên lưng rất khó chịu, “Còn không phải do người dẫn đường.”

Xuân Bảo nói: “Không vội, dù sao đi trèo tường ngự thư phòng cũng phải đợi đến lúc đêm khuya người vắng thị vệ đều mệt rồi mới trèo được.”

Hoài Hoài bước nhanh hơn, “Giờ sắp canh ba rồi, nếu đêm nay chúng ta muộn hơn nữa, sợ là trời sáng mất.”

Nói xong, liền vác gậy chạy đi, Xuân Bảo phía sau thấy thế bĩu môi, nhưng cũng không nói gì, vung tay áo đuổi theo sau.

Hai người chạy một lúc lâu, cuối cùng đã tới ngự thư phòng, từ xa thấy thị vệ thành đoàn, liền dừng lại dựa vào chân tường cung nghỉ giải lao.

Hoài Hoài nhìn những thị vệ đó, hạ thấp giọng, “Nhiều binh như vậy chúng ta làm sao qua được?”

Xuân Bảo nói: “Có lẽ đều là ngủ đứng đó thôi.”

Hoài Hoài ngấm hồi lâu, “Đều mở mắt mà.”

“Như thế... thì không dễ xử lý...” Xuân Bảo ngẩng đầu nhìn bức tường cung bên cạnh, “Không bằng trèo tường này đi, không có ai hết.”

Mặt Hoài Hoài giật giật, “Xuân Bảo, bức tường này xa ngự thư phòng lắm.”

Xuân Bảo suy tư một lúc lâu, “Không bằng chúng ta đi vòng ra đằng sau, ở đó hẳn không có thị vệ đâu.”

Hoài Hoài gật đầu, đang toan đi cùng Xuân Bảo, lại thấy một đội người từ xa xách đèn lồng đến.

Nam nhân dẫn đầu vận thường phục huyền sắc, râu ngọc đai sừng tê, ánh nến mờ nhạt chiếu lên mặt, lại có chút hải người.

Điền Sùng Quang cau mày, nghĩ lần này Hoàng đế triệu kiến giữa đêm, hẳn lại là vì việc Đông Nam giặc cỏ thế như chẻ tre, hạ hai thành liên.

Thân là Binh bộ Thượng thư, Điền Sùng Quang đã rất lâu rồi không được ngủ ngon giấc, cả ngày bận đến toác đầu vì ngoại tặc nội loạn, xách đầu qua lại triều đình, ứng đối quốc quân, lần này hẳn trái lại hi vọng Hoàng thượng cách chức mình luôn cho thanh nhàn.

Đang suy nghĩ chuyện này, lại trông thấy hai thái giám đứng bên tường cung, phía sau có vật dựng thẳng lên một cách nổi bật, rất là quái dị.

Điền Sùng Quang không khỏi ngó một cái.

Nhưng một ánh nhìn này quả thực đòi mạng hẳn.

Tiểu thái giám dẫn đường đi vài bước, phát giác hắn không đi theo, liền dừng chân, khom lưng quay đầu lại, “Điền đại nhân...”

Điền Sùng Quang không nhúc nhích, sững sờ nhìn bóng đen cao hơn, lặng im một lúc lâu mới vẫy tay, “Cầm đèn đến đây-“

Hoài Hoài cả người cứng ngắc, mím môi, phun tí chút âm thanh qua kẽ răng, “Xuân Bảo... hỏng rồi...”

Xuân Bảo cúi đầu, giọng cực thấp, “Câm miệng...”

Thái giám giơ cao đèn lồng, chiếu mặt người nọ, tuy là mắt sụp xuống, lại giấu không được sự cương nghị tàn nhẫn.

Điền Sùng Quang trợn mắt nhìn, trán lập tức rịn mồ hôi lạnh, “Bỏ xuống!”

Hoài Hoài nghe vậy vội vàng ném cây gậy sau lưng xuống đất, ngẩng lên nhìn Điền Sùng Quang, “Bỏ xuống rồi.”

Điền Sùng Quang lui về sau vài bước, mặt mày xám ngoét, như nhìn thấy chuyện gì khủng khiếp lắm, run run chỉ thái giám kia, “Đèn... bỏ đèn xuống, đừng soi nữa.”

Tiểu thái giám tiến lên đỡ Điền Sùng Quang, “Đại nhân sao vậy?”

Điền Sùng Quang lau mồ hôi lạnh trên mặt, ngậm miệng không nói gì, quay người vội vàng đi tới ngự thư phòng.

Trong lòng lại nghĩ hẳn là mình đã gặp quỷ sống.

Năm đó Hoàng thượng hạ chỉ ban tử cho Hà Yến, mình chính tai nghe, mà sau khi Hà Yến uống rượu độc, thi thể khiêng ra triều đình, cũng là mọi người đều thấy.

Sao mới một năm, hắn lại xuất hiện trong thâm cung này, còn ăn vận kiểu thái giám?

Chẳng lẽ đã thành cô quỷ oan hồn, tìm đến đòi mạng Hoàng thượng?

Nhưng ban nãy nhìn thấy kẻ đó sắc mặt hồng hào, sống sờ sờ, hoàn toàn không giống người chết, khói trắng tỏa ra khi nói chuyện đều chân thật.

Nếu thật là như thế, vậy Hoàng thượng phen này...

Điền Sùng Quang càng nghĩ càng sợ, đến mức Hỉ Liên đi ra tuyên vào điện gặp thánh cũng không hề phát hiện.

Hỉ Liên lại gọi một tiếng nữa, “Điền đại nhân?”

Điền Sùng Quang tử khí đầy mặt bấy giờ mới hoàn hồn, “Công công?”

Hỉ Liên hơi khom lưng, “Hoàng thượng gọi ngài vào.”

Điền Sùng Quang định thần hít sâu, lúc này mới lại nói: “Phiền công công dẫn đường.”

42. Chương 42: Thích Khách

Hoài Hoài và Xuân Bảo vòng ra phía sau, thấy hai thị vệ dựa vào nhau ngủ say, liền rón rén vòng qua.

Hoài Hoài đứng dưới tường cung, nhất thời bối rối.

Gần bức tường này cả một gốc cây cũng không thấy, nếu muốn tay không trèo lên thì thật sự hơi khó.

Do dự đủ điều, Hoài Hoài quay đầu nhìn Xuân Bảo kể bên, thì thào: “Cao quá... Làm thế nào đây?”

Xuân Bảo ngửa đầu nhìn bức tường cao tít, vẻ mặt càng phiền muộn hơn.

Hoài Hoài thân thủ tốt như vậy cũng không thể lên, nói chi loại người sợ độ cao như mình, mà ban nãy đi cũng quên mang cái móc bữa trước làm, bức tường này cao hơn mình không chỉ gấp hai, dù móc cánh sợ cũng chẳng bay qua nổi.

Hai thị vệ cúi đầu co lại, hít thở nhẹ nhẹ, ngủ chưa say, thỉnh thoảng động đậy đều là nhích tới người bên cạnh.

Màn này khiến Xuân Bảo cũng buồn ngủ theo.

Xuân Bảo gáp một cái, chảy ra ít nước mắt, “Hoài Hoài, người trèo một mình đi, ta ở đây ngủ một giấc.”

Hoài Hoài thấp giọng nói: “Thị vệ sẽ tỉnh dậy bất cứ lúc nào, làm sao người có thể ngủ ở đây?”

Xuân Bảo nhắm mắt, “Không bằng ta đứng chộp mắt một lúc, người giẫm lên vai ta đi.”

Hoài Hoài vui mừng, “Đây quả là một biện pháp tốt.”

Nói xong liền đẩy Xuân Bảo tới chân tường, giẫm mắt gã trèo lên.

Xuân Bảo bị Hoài Hoài giẫm xây xẩm mặt mày, suýt cắn nát hàm răng, “Mẹ ơi, mắt sắp lọt ra rồi...”

Hoài Hoài chẳng thèm bớt sức, chỉ muốn mau chóng trèo lên.

Hai tay chạm đến đầu tường, đề khí, cả người bay vọt lên.

Nhìn xuống, thấy Xuân Bảo đang đảo quanh tại chỗ như con quay, suýt xụi lơ ra đó.

Hoài Hoài giơ tay gọi gã, “Xuân Bảo, lên đây.”

Ô sa của Xuân Bảo biến dạng lồm vào, y như thỏi nguyên bảo màu đen, thấy Hoài Hoài muốn kéo mình lên vội lắc đầu, “Ta ở bên dưới canh chừng cho người, người thấp xuống đi.”

Hoài Hoài không nói gì, ngay người lại quay đầu nhìn vào trong.

Bên trong toàn là thị vệ canh gác, cách năm bước có một người, tuy đã tới canh ba nhưng hai mắt họ vẫn sáng rực, tràn đầy tinh thần.

Hoài Hoài sợ vã mồ hôi lạnh.

Nằm mọp xuống đầu tường không dám nhúc nhích, sợ bị người ta thấy, hồi lâu sau mới đánh bạo ngهن cổ nhìn về hướng ngự thư phòng.

Trước mắt trừ một lớp giấy dán cửa ra thì chẳng nhìn thấy gì khác.

Hoài Hoài ảo não bò tới, nghĩ tiến lên một chút có lẽ sẽ nghe được động tĩnh bên trong, ai ngờ vừa nhúc nhích thì trường côn sau lưng khua trúng ngói, phát ra một tiếng cọt rất nhỏ.

Cũng may thị vệ bên dưới đều chưa có phản ứng gì.

Hoài Hoài rút côn ra, đang định ném xuống, nhưng bỗng nhiên nảy ra một chủ ý.

Xuân Bảo mang trường côn này, rõ ràng là để mình dùng chọc giấy dán cửa mà.

Hoài Hoài cảm kích nhìn Xuân Bảo ngủ phía dưới một cái, cầm một đầu trường côn, thọc giấy dán cửa.

Thị vệ đứng dưới giấy dán cửa buồn ngủ díp mắt lại, gáp một cái, mắt híp lại, thành thử không nhìn thấy bóng đen dài nhỏ thò qua đỉnh đầu, chọc thủng một lỗ.

Chờ tới khi mở mắt ra, bốn phía đã im ắng, chẳng hề có gì dị thường.

Người trên tường đã thu côn lại, căng mắt nhìn vào lỗ thủng kia.

Giấy dán cửa bị Hoài Hoài dùng cùn chọc thủng một góc, mặc dù hơi xa không nghe thấy tiếng động nhưng cảnh bên trong nhìn chung có thể thấy rõ.

Đại thần ban này dùng đèn lồng chiếu mình khom lưng cúi đầu, liên tục lau mồ hôi, hình như bị mắng không nhẹ.

Sau đó quỳ xuống, mới nói hai câu lại bị tấu chương đập thẳng vào mặt làm xây xẩm mặt mày.

Hoài Hoài âm thầm đắc ý, nghĩ Hoàng thượng thật lợi hại, cách xa thế cũng có thể ném trúng mặt, quả thật là nghệ kỹ bất phạm.

Xuân Bảo phía dưới lạnh quá đập đập hai chân cho ấm, đột nhiên lại bị tát một phát.

“Lớn mật! Người là thái giám cung nào!”

Xuân Bảo bị tát tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn người hung thần ác sát trước mặt, sửng sốt một lát, “Có câu quân tử động khẩu bất động thủ, các người vì sao phải động thủ?”

Thị vệ nhíu mày, “Ngự thư phòng há là nơi cho người đến ngủ gật, không biết quy củ như vậy, đương nhiên phải đánh rồi.”

Xuân Bảo lúc này mới phát hiện đứng trước mặt chính là thị vệ khi này ngủ gật. Gã dụi dụi mắt, rất oan ức, “Ta không có cố ý đến ngủ, chẳng qua là đi ngang qua đây thôi.”

Hai thị vệ nhìn nhau, nghĩ từ lúc mở mắt ra vẫn thấy tiểu thái giám này ngủ ở đây, nhưng cũng không có bất cứ hành vi gì vượt quy củ, liền lạnh giọng nói: “Đêm hôm không về ngủ, ngược lại chạy tới đây ngủ, chẳng lẽ là có tà tâm gì?”

Xuân Bảo hít hít mũi, “Chủ tử sai ta đến ngự thiện phòng lấy ít thức ăn, ta buồn ngủ quá bèn dựa tường ngủ một giấc, có vướng ngại ai đâu? Hai người đừng cản đường, ta còn phải đi lấy thức ăn cho chủ tử, nếu để nương nương nhà ta đói, sợ hai người không gánh nổi đâu.”

Thị vệ thấy Xuân Bảo mặt mũi ngốc nghếch, cũng không giống kẻ dối trá, nhìn nhau một lúc lâu, rồi lần lượt nhường đường, “Đi đi.”

Xuân Bảo nghe vậy, chỉnh ô sa trên đầu ngay lại, nghênh ngang bước đi.

Bóng đen trên tường nhúc nhích, thò cổ muốn tìm bóng dáng Hoàng thượng, lại nghe bên dưới gầm lên một tiếng, “Có thích khách!”

Hoài Hoài giật mình, trông xuống thấy một thị vệ ngửa mặt nhìn mình mà rút đao ra.

Trong đêm tối yên tĩnh, tiếng của thị vệ này đặc biệt rõ, không bao lâu đã có mấy chục người chạy tới.

Mũi đao lóe hàn quang, đâm lên không trung, muốn xé rách ra.

Người dẫn đầu lạnh giọng quát lớn, “Lấy tên đến-“

Hoài Hoài cẩn thận nhìn quanh, thấy trên tường không còn ai khác ngoài mình, cũng không thể giả bộ tiếp, bèn ngồi dậy nói: “Đừng bắn ta, ta xuống là được mà.”

Nói xong liền nhảy xuống, lăn hai vòng dưới đất, bị người ta đè chặt trên tuyết.

Trong ngự thư phòng, long nhan chấn nộ.

Hỉ Liên đứng hầu, thở mạnh cũng không dám.

Tấu chương rơi đầy dưới đất mở ra, không ai dám tiến lên nhặt.

Điền Sùng Quang quỳ bên dưới, hai chân run lẩy bẩy, “Hoàng thượng bớt giận.”

Nguyên Kinh hắc mâu sầm xuống, chậm rãi mở miệng, giọng nói ấy tuy không còn tức giận, lại như tơ lụa thít lên, khiến ngực khó chịu.

“Việc đã đến nước này, người hãy nói xem, nên làm thế nào thì tốt?”

Điền Sùng Quang dập đầu thật vang, “Hồi bẩm Hoàng thượng, theo vi thần thấy, Bắc Cương trú binh dư dả, có thể điều về mười vạn để bình khấu.”

Nguyên Kinh im lặng hồi lâu, lại cười gằn thành tiếng, “Người tốt xấu gì cũng là quan nhất phẩm, mà lại hồ đồ như thế?”

Điền Sùng Quang nói không được gãy gọn lắm, “Hoàng thượng... Thứ cho vi thần ngu dốt, nhưng trước mắt, quả thật không còn biện pháp khác... Đông Nam binh bại, tổng binh hai thành một chết một hàng, giặc cỏ hung hãn, tinh binh Đại Bình hiện giờ chỉ có thiết kỵ Bắc Cương, phen này... coi như là giải mối nguy sém lông mày, đến lúc đó đánh xong điều về không muộn.”

“Ngu xuẩn quá sức!” Nguyên Kinh đập bàn đứng dậy, “Ngoại di thế như hổ lang, công phòng còn bất lực, há có thể làm việc triệt binh tự hủy trường thành?”

Điền Sùng Quang túa mồ hôi lạnh như tắm, “Vi thần đáng chết.”

Sắc mặt Nguyên Kinh tái nhợt, “Trước mắt binh lực Đông Nam được bao nhiêu?”

Điền Sùng Quang đáp: “Hồi bẩm Hoàng thượng, chưa đầy năm vạn.”

Nguyên Kinh nói: “Giặc cỏ lên phương Bắc, có dấu hiệu bức tới kinh sư, việc cấp bách trước mắt nên là đốc hết sức phòng thủ. Người điều gấp quân dự bị nam bắc hai kinh, tăng cường cho Đông Nam, để chuẩn bị cho cuộc chiến.”

Điền Sùng Quang ngáp ngừng nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng... quân dự bị hai kinh... từ hai năm trước đã sắp xếp hầu hết vào thiết kỵ Bắc Cương... Mà nhân số còn thừa, vừa rồi thần đã tính vào năm vạn binh mã kia.”

Nguyên Kinh xanh xám mặt, giọng cực lạnh, “Ai xếp vào?”

Điền Sùng Quang nghe vậy, đột nhiên toàn thân run rẩy, vẻ mặt vạn phần kỳ lạ, “Hồi bẩm Hoàng thượng... là... là Hà Yến.”

Nguyên Kinh cứng lại, đang định nổi cơn tam bành, lại nghe bên ngoài bỗng nhiên hỗn loạn, ồn ào náo động không thôi.

“Có thích khách!”

Hỉ Liên căng thẳng, vội vàng hô to, “Hộ giá!”

Vừa dứt tiếng, thành linh cửa cung mở rộng, một toán thị vệ ủa vào ngoại điện hộ giá, nhất thời ngự thư phòng ai nấy đều hoảng sợ.

Nguyên Kinh giật mình quên luôn nỗi giận, siết chặt tay nhìn ra ngoài điện.

Điền Sùng Quang vẫn quỳ dưới đất, không hề nhúc nhích, như thể đã chết rồi.

Ngự tiền thị vệ dẫn đầu khom lưng tiến vào, chột quỳ xuống chấp tay, “Khải bẩm Hoàng thượng, thích khách đã bị bắt.”

Nguyên Kinh thở phào nhẹ nhõm, giọng hồ hững, “Dẫn vào đây.”

Thị vệ trầm giọng đáp lời, quay người đi ra ngoài, không bao lâu liền cùng một thị vệ khác giải thích khách vào điện.

Kỳ thực không phải là giải, Hoài Hoài vừa nghe thị vệ muốn dẫn mình vào liền mừng vui khôn xiết, ngoan ngoãn đi vào, thuận thế quỳ xuống.

Chờ thấy rõ mặt người nọ, Nguyên Kinh suýt nữa nghẹt thở.

Hỉ Liên biết rõ nội tình, vội tiến lên che mặt Hoài Hoài, “Đồ khốn nạn, sao lại là người?”

Điền Sùng Quang nghe vậy run lên, nghiêng đầu nhìn, nhưng mặt người nọ đã bị Hỉ Liên che kín, chẳng thấy gì cả.

Nhìn Hoàng thượng, trong con người đen kịt hàn quang sáng rực, lại chẳng có tí tẹo sát khí nào.

Nguyên Kinh phát tay, “Người về trước đi, canh năm tảo triều lại bàn tiếp.”

Điền Sùng Quang như được cứu, dập đầu tạ ơn, khom người lui ra ngoài.

Hoài Hoài bị Hỉ Liên bịt khó chịu, giãy giụa lộ mặt ra, “Hoàng thượng, là ta đây.”

Hỉ Liên thấy Điền Sùng Quang đã ra khỏi điện, lúc này mới buông tay lui sang một bên.

Nguyên Kinh đôi mắt mệt mỏi, “Đưa hấn về đi.”

Hoài Hoài nghe vậy đánh bạo nói: “Hoàng thượng, ta muốn ở lại đây.”

Nguyên Kinh lạnh lùng nhìn hấn một cái, “Hỗn xược!”

Hỉ Liên thấy thế, quay đầu lại đưa mắt ra hiệu cho hai tiểu thái giám bên cạnh, “Đứng đực ra làm chi, còn không mau lôi hấn đi.”

Tiểu thái giám nhanh nhẹn tiến lên, dùng hết sức bình sinh lôi Hoài Hoài, nhưng người nọ chẳng hề nhúc nhích.

Hoài Hoài quỳ dưới đất như mọc rễ, thuận miệng bịa đại: “Hoàng thượng, lần này ta đến, kỳ thực là có một thứ cho người.”

Nguyên Kinh sững sốt, “Thứ gì?”

Hỉ Liên hiểu ý tiến lên, đang muốn giơ tay tóm, Hoài Hoài lại né đi, “Vật này cần tự mình giao cho Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh xanh xám mặt, “Thế thì thôi đi.”

Hoài Hoài cơ hồ rơi lệ, “Hoàng thượng, không cần cởi trói cho ta, người đến lấy là được.”

Nguyên Kinh chăm chú nhìn Hoài Hoài hồi lâu.

Thầm nghĩ hấn ta bị trói chặt, hấn sẽ không có chuyện gì, liền chậm rãi đi tới.

Hoài Hoài nói: “Hoàng thượng, còn hơi xa.”

Nguyên Kinh nhú mày, tiến thêm một bước.

Hoài Hoài lại nói: “Hoàng thượng, gần chút nữa đi.”

Nguyên Kinh dần cơn giận, cúi người xuống, “Để chỗ nào?”

Gò má lạnh ngắt bị đôi môi ấm áp dán lên, chỉ một cái, như nước lặn gợn sóng.

Gió lùa qua giấy dán cửa bị rách, thổi ngọn nến nhảy nhót, mê loạn đôi mắt, dây dưa với ánh trăng hắt vào, giống như hai người này.

Nguyên Kinh hơi hạ tầm mắt, nhìn các ngón tay nắm chặt của mình, lặng im chốc lát, đột nhiên giơ tay, cho người nọ một cái tát như trời giáng.

Nhưng không phải hận, mà giống xấu hổ và giận dữ hơn.

Hoài Hoài bị đánh bất ngờ, quay thẳng mặt lại, bốn mắt nhìn nhau, cười đơn thuần, “Hoàng thượng, dù người đánh ta thế nào, ta đều thích người.”

43. Chương 43: Tín Vật

Tuy rằng thời gian cách đã lâu, nhưng do từng thấy hơn thế này, nên Hỉ Liên cũng không có phản ứng gì.

Chỉ khổ cung nữ thái giám nội điện ngự thư phòng, chưa một ai từng thấy cảnh này.

Nếu người đó là phi tử thì cũng thôi, thế nhưng đó lại là một người đàn ông, còn nói thích Hoàng thượng, thật sự là dị số trong dị số.

Nguyên Kinh đỏ bừng tai, hắc mâu sầm xuống, không nói ra lời.

Hỉ Liên hiểu được nỗi khổ của Nguyên Kinh, lườm tiểu thái giám đứng sững ra, “Diên ngôn diên ngữ, thật mất mặt, còn không mau lui hắc xuống.”

Sau đó lại nói: “Hoàng thượng nhân hậu, không chấp một kẻ diên mà thôi.”

Tiểu thái giám dùng hết sức, nhưng cũng chẳng kéo nổi Hoài Hoài, Hỉ Liên thật sự nhìn không được, lại gọi thị vệ vào, lôi Hoài Hoài ra ngoài điện.

Hoài Hoài bị kéo đi, ngoái lại nhìn người sắc mặt trắng bệch kia, “Hoàng thượng, người không nói gì, ta sẽ coi là người ngầm ưng thuận rồi.”

Nguyên Kinh tức giận, “Thật hỗn xược!”

Nhưng nhìn Hoài Hoài thì hắn đã bị thị vệ lôi đi không còn bóng dáng, Nguyên Kinh cũng dần lửa giận xuống, thầm nghĩ chúng thị vệ khi này như khúc gỗ, bây giờ ngược lại nhanh nhẹn.

Hoài Hoài bị hai người giải về Vị Ương cung, cõi trời, lúc này mới nhớ tới Xuân Bảo, chờ thị vệ đi xa, muốn ra ngoài, lại vừa vận dụng mật Xuân Bảo.

Xuân Bảo cũng sững sốt, “Hoài Hoài, người về rồi à?”

Hoài Hoài nhìn Xuân Bảo ô sa bẹp dúm biến dạng, mắt phải bầm tím, đôi môi sưng phù, kinh hãi hỏi: “Xuân Bảo, người bị thị vệ đánh à?”

Xuân Bảo hít nước mũi, khuôn mặt tím đỏ, “Không có, người không bị thị vệ lôi xuống chứ?”

Hoài Hoài nói: “Họ định lấy tên bản ta, ta nghĩ hạo hán không chịu thiệt trước mắt, liền tự nhảy xuống, tuy ngã nhưng cũng không đáng ngại. Còn người, sao mặt sưng thế kia?”

Xuân Bảo giơ một tay ra khỏi tay áo, chạm nhẹ mí mắt mà đau méo mặt, “Còn không phải là người giẫm.”

Hoài Hoài lắc đầu, “Oan cho ta quá, ta nhớ ta chỉ giẫm đỉnh đầu người thôi mà. Người cũng không nghĩ xem, mặt người dựng thẳng, ta làm sao đạp lên được?”

Xuân Bảo nói: “Tên gốc này, ta cho là vóc người người đủ cao, chỉ giẫm vai ta là được, ai ngờ người còn thiếu một khúc, chẳng nói tiếng nào giẫm luôn lên đầu. Ta chỉ có một cái ô sa, đương nhiên rất xót, liền ngửa mặt muốn xem người trèo lên được không, nào ngờ gót giày người đạp xuống, còn chọc vào mí mắt, đau muốn chết...”

Hoài Hoài nghe thế cười làm lạnh, “Thật xin lỗi, để ta nhường thuốc bổ cho người, xem như bồi tội vậy?”

Xuân Bảo nhấc chân vào điện, “Người cũng tốt đấy.”

Hoài Hoài đi theo sau Xuân Bảo, “Đêm nay sang phòng ta nói chuyện.”

Xuân Bảo ngáp, “Buồn ngủ lắm, ngày mai nói sau không muộn.”

Hoài Hoài kéo Xuân Bảo đi tới chủ điện, “Đây là việc vui lớn, bảo đảm người nghe xong sẽ không buồn ngủ chút nào.”

Hai người vào Vị Ương cung, Xuân Bảo giơ tay đốt ngọn nến trong đèn treo ba màu trong nội điện.

May là lúc tối Doanh Doanh chuẩn bị lửa than dư dả, lúc này Xuân Bảo chỉ cần mở lồng che bằng tờ trên lò đồng chính giữa, lấy xẻng sắt cán gỗ gầy gầy cho lửa mạnh hơn, chờ xong hết thấy, Xuân Bảo quán chân, nghiêng lên đầu giường, “Người có việc vui gì?”

Hỉ khí dưới đáy mắt Hoài Hoài như muốn tràn ra, “Ta biểu lộ tâm ý với Hoàng thượng, Hoàng thượng ngầm chấp nhận rồi!”

Xuân Bảo nghe vậy, vành mắt suýt nứt ra vì giật mình, “Thật hả?”

Hoài Hoài đặc ý vênh mặt, “Ngàn chính vạn xác.”

Xuân Bảo lập tức không còn buồn ngủ, “Hoài Hoài, nếu đúng như thế, người sẽ thăng quan tiến chức vùn vụt. Vẫn nói một người thành tiên gà chó được nhờ, đến lúc ấy nhớ đừng quên ta nhé.”

Hoài Hoài cười ha ha, khoát tay, “Đương nhiên rồi.”

Xuân Bảo tiến lại, “Mau nói ta nghe xem, Hoàng thượng ngầm chấp nhận như thế nào?”

Hoài Hoài còn cười một lúc lâu, mới lại nói: “Ta nằm trên tường bị người ta tưởng là thích khách kêu xuống, vốn vạn phần chán chường, nghĩ nếu bị những thị vệ đó trực tiếp đuổi ra cung thì xui quá, ai ngờ họ lại trói ta đưa đến trước mặt Hoàng thượng, thật sự đúng ngay tâm ý ta.”

Xuân Bảo không nhịn được xen vào, “Nói vậy, nếu lần sau muốn gặp mà không được, người chỉ cần cầm dao phay xông vào là xong.”

Hoài Hoài khinh thường, “Huynh đệ ngốc, đâu còn có thời điểm muốn gặp mà không được, Hoàng thượng đã ngầm ưng thuận ta rồi.”

Lại tiếp: “Vừa rồi đã nói đến chỗ ta bị trói vào nội điện. Trước đó ta ở bên ngoài nhìn thấy Hoàng thượng nổi cơn tam bành ném đồ vào mặt đại thần kia, nhưng vừa thấy ta, Hoàng thượng ngược lại không còn giận, chỉ ôn hòa kêu người dẫn ta ra ngoài thôi.”

Xuân Bảo chép miệng, “Hoàng thượng quan tâm người ghê...”

Hoài Hoài tiếp tục: “Ta thấy Hoàng thượng như vậy, đương nhiên không đồng ý đi, thông minh kêu Hoàng thượng tới hôn một cái.”

Xuân Bảo giật mình la lên, hai tay che mặt, “Thật là xấu hổ quá...”

Hoài Hoài nói: “Hôn xong, Hoàng thượng sờ mặt ta, ta liền bảo là ta thích y, ngặt nỗi có nhiều người ở đó, Hoàng thượng cũng không tiện trực tiếp nhận lời, đôi mắt đẹp ẩn tình nhìn ta, người nói xem, có tính là ngầm ưng thuận không?”

Xuân Bảo nghe say mê, “Đương nhiên! Hoài Hoài, người sắp thăng quan rồi!”

Vừa dứt lời, liền cảm thấy không đúng, kẻ mặt tối, “Hoài Hoài, sao mặt người sưng thế? Giống như bị người ta đánh vậy.”

Hoài Hoài sờ sờ má, “Đâu có, Hoàng thượng sờ đó.”

Xuân Bảo rất bội phục, “E là Hoàng thượng từng luyện Thiết Sa Chưởng.”

Hoài Hoài: “Có lẽ thế. Lại nói, ta đã làm rõ với Hoàng thượng, vậy ta phải tặng y tín vật đính ước đúng không?”

Xuân Bảo hỏi: “Tặng cái gì thì được?”

Hoài Hoài nói: “Xuân đệ, người kiến thức rộng rãi, phen này còn cần người ra chủ ý.”

Xuân Bảo nói: “Không bằng sáng mai ta tìm vài thứ đến cho người.”

Phúc Thọ điện.

Tảo triều.

Người trên ghế cửu long nhợt nhạt mà lạnh lẽo, trong mắt không xua đi được lệ khí.

“Đông Nam chiến sự cấp báo, ai có thể gánh trọng trách này?”

Câu này vừa nói ra, phía dưới lặng ngắt như tờ.

Đông Nam từ thời Thánh Trinh đã chiến hỏa liên miên, đến năm Nguyên Kinh thứ sáu, Tổng đốc đổi đêm không xuể, kẻ thì chém đầu, kẻ thì lưu đầy, hầu hết kết cục thê thảm, ngay cả những Tổng đốc thắng trận cũng không thể may mắn thoát được, thành ra Tổng đốc Đông Nam thật sự là một công việc xui xẻo.

Thêm nữa, trước mắt không binh không tiền, lưu tặc lại hung hãn vô cùng, củ khoai lang phồng tay cỡ này, dĩ nhiên chẳng ai dám dây vào.

Nguyên Kinh đợi hồi lâu, dần lửa giận nói: “Vương ái khanh, theo ý kiến người thì sao?”

Đại thần kia run rẩy tiến lên một bước, khom lưng cúi đầu, “Hoàng thượng, thứ cho thần ngu dốt, thần thật sự không biết...”

Lời còn chưa dứt, đã nghe trên đầu giọng nói lạnh lẽo, “Sợ rước hỏa vào thân phải chứ?”

“Người đâu-“

Đại thần béo trắng kia nghe vậy lập tức nhũn chân, “Vi thần đáng chết... Hoàng thượng tha tội...”

Nguyên Kinh mặt không cảm xúc, “Kéo ra cửa Phúc Thọ điện, đánh năm mươi gậy.”

Có ngự tiền thị vệ lĩnh mệnh tiến lên, lôi đại thần như lợn chết kia ra ngoài.

Không bao lâu bên ngoài liền kêu khóc thê lương.

Hình như xen lẫn vài tiếng thét bắn ra.

Người trong đại điện cúi đầu, mặt mày tái mét như sáp, không có tí tẹo sức sống.

Mặt Nguyên Kinh ngược lại hơi dịu đi, “Lâm ái khanh, người nói đi.”

Đại thần họ Lâm kia nắm chặt tay, giọng vang to, “Hiện giờ quốc nạn trước mắt, chúng thần nên vì nước tiến tài, nhưng Đại Bình ngoại ưu nội hoạn, tướng tài thiếu thốn, trước mắt trong triều không người, cũng chỉ có thể điều từ Bắc Cương, để giải mối nguy sém lông mày.”

“Hay cho câu trong triều không người!” Nguyên Kinh nghe vậy sắc mặt sầm xuống, “Người hãy nhìn mấy võ tướng ở đây, chẳng lẽ họ đều là quỷ à?”

Đại thần quỳ xuống, chắp tay giữa mặt, “Hoàng thượng, thứ cho thần nói thẳng, tướng lĩnh có thể đánh trận hay trấn thủ biên quan, hoặc đã chết trận sa trường, hoặc còn lại những người quanh năm sống trong thành, không hề có kinh nghiệm tác chiến, nếu như tùy tiện đi, để lời cái dốt, ngược lại mất nhiều hơn được.”

Điền Sùng Quang đứng ở một bên không lên tiếng, trong lòng lại cực kỳ tán đồng.

Đại Bình vốn không nhiều tướng tài, thời Thánh Trinh có một Hạ Niệm Bạch, thời Thái Sơ Nguyên Kinh thì cũng chỉ có mỗi Hà Yển.

Chỉ tiếc rằng, hai người này đều không thể vẹn toàn trước sau, một lưu đầy, một ban tử.

Đáy mắt Nguyên Kinh dày đặc hắc khí, lặng im hồi lâu y lại mở miệng, “Cứ làm theo lời người nói đi.”

Ánh dương đầu xuân le lói, chiếu trên tuyết chảy, tựa như phù kim.

Trong Vị Ương cung hai người xúm lại, tiểu thái giám thấp hơn xòe bàn tay, trên đó có rất nhiều thứ.

Hoài Hoài chọn một món trên tay Xuân Bảo, ngẩng ngía một lúc lâu, “Đây là cái gì?”

Xuân Bảo nói: “Con quay.”

Hoài Hoài quan sát tỉ mỉ, “Cũng chỉ có cái này nhìn còn được.”

Xuân Bảo cất túi thơm gương lược đi, “Đây là một món đồ chơi, thật sự thú vị lắm.”

Hoài Hoài hỏi: “Làm bằng ngà voi à?”

Xuân Bảo bĩu môi: “Người nhìn không ra à, là gỗ đó.”

Hoài Hoài hơi nhú mày, “Lạnh quá!”

Xuân Bảo đưa lược lên, “Đây mới là ngà voi.”

Hoài Hoài ngẩng qua cây lược, “Thôi cứ cái này đi, Hoàng thượng hẳn không thiếu lược.”

Nói xong, liền cầm con quay kia đi ra ngoài.

Xuân Bảo thấy thế hô một câu, “Người đi đâu vậy?”

Hoài Hoài không quay đầu lại, “Đi tìm Hoàng thượng.”

Xuân Bảo cả kinh, “Hoài Hoài, quay lại đây.”

Hoài Hoài quay lưng lại, “Sao thế?”

Xuân Bảo nói: “Thứ tổ tình như thế này, nào có ai đưa ngay trước mặt, đều là nhờ người ta chuyển hộ, mới có ý nghĩa.”

Hoài Hoài im lặng chốc lát, “Thế ta sẽ đưa Hỉ Liên vậy.”

Xuân Bảo túm Hoài Hoài, “Từ từ!”

Hoài Hoài nói: “Ta còn chưa đi mà.”

Xuân Bảo đưa cho Hoài Hoài một tấm khăn lụa xanh nhạt, “Bọc cái đó vào chiếc khăn này, trông sẽ quý giá hơn.”

Hoài Hoài gơ con quay lên cho Xuân Bảo gói lại, vội vàng bỏ vào ngực, đi đến ngự thư phòng.

Ngự thư phòng, khói trà mù mịt.

Hỉ Liên do dự một lúc lâu, khom lưng tiến lên, “Hoàng thượng, sáng nay có người kéo nô tài lại nhờ gửi một thứ cho Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh đã thay thường phục màu vàng, đôi mày thanh nhã hơi nhíu lại, “Không hợp quy củ.”

Hỉ Liên dĩ nhiên biết không hợp quy củ, nếu đổi thành phi tử khác, nhất định cũng khéo léo từ chối.

Nhưng người tặng là Hoài Hoài, thì việc này lại khác.

Mặc dù không đoán được tâm tư Hoàng thượng, nhưng tâm tư của Hoàng thượng đối với Hoài Hoài, Hỉ Liên lại rất hiểu.

Hỉ Liên quỳ xuống, “Nô tài đáng chết, nô tài bị tên gốc đó bảm riết cả buổi sáng, thật sự không chịu nổi...”

Nguyên Kinh nghe vậy, vẫn đọc quyển sách trên tay, không rời mắt, “Cầm lại đây đi.”

44. Chương 44: Truyền Tin

Hỉ Liên đứng dậy, hai tay trình chiếc khăn quần kín kia, “Mời Hoàng thượng xem qua.”

Nguyên Kinh nâng mi mắt lên, nhìn chiếc khăn cột kín, “Mở ra.”

Hỉ Liên nghe thế cẩn thận lấy con quay ra, đặt trên long án trước mặt Nguyên Kinh.

Nguyên Kinh nhìn món đồ ấy một hồi lâu, “Đây là cái gì?”

Hỉ Liên nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, là con quay ạ.”

Nguyên Kinh bỏ sách trên tay xuống, mắt phượng mát rượi khó gặp, “Con quay?”

Hỉ Liên thấy thế bất tự giác cười nói: “Hoàng thượng, đây là đồ chơi dân gian, trong cung quả thật không hay thấy.”

Nguyên Kinh cầm thứ kia lên, “Chơi như thế nào?”

Hỉ Liên cung kính nói: “Kính xin Hoàng thượng kêu nô tài làm mẫu cho người.”

Nguyên Kinh không nói gì, chỉ đặt con quay trên bàn, sau đó chăm chú nhìn Hỉ Liên dùng hai ngón tay nhón phía sau con quay kia, khéo léo xoay, vật be bé ấy liền tự xoay vù vù thành một cái bóng.

Hỉ Liên nghe thấy một tiếng cười khê, liền nhìn mặt Hoàng thượng, nét cười ôn nhã tựa gió mát cuối xuân, nổi gợn sóng trên khuôn mặt mới nầy còn như thể nước tù.

Hỉ Liên cúi đầu xuống, mắt lại cay cay.

Nguyên Kinh cười khen, “Hay!”

Thấy con quay kia hết đà dừng lại, liền nhìn Hỉ Liên, “Làm lần nữa đi.”

Hỉ Liên vâng khê một tiếng, lại tiến lên quay.

Cung nhân xung quanh đều cúi gằm đầu, cắn môi, không dám phát ra tí tẹo tiếng động.

Nguyên Kinh tươi cười điềm nhiên, “Không tồi, khảm lại!”

Hỉ Liên run tay, “Hoàng thượng, thứ này phải khảm lên vật gì ạ?”

Nguyên Kinh mở miệng, lại đáp một đường, “Lát đặt kế đồ rửa bút này, người đi làm đi.”

Hỉ Liên cất con quay đi, mặt hơi cứng lại, “Nô tài tuân chỉ.”

Nguyên Kinh nhìn Hỉ Liên cầm con quay đi, lập tức như đổi người khác, khôi phục sự hồ hững thường ngày, “Đi nhanh về nhanh.”

Hỉ Liên khom lưng ra khỏi ngự thư phòng, đứng ở cửa ngó ra một lúc lâu.

Đầu óc mù tịt.

Nghĩ mình đi theo Hoàng thượng nhiều năm, tính Hoàng thượng lạnh lùng hơn người ta, cũng chưa bao giờ thấy y thích cái gì, thân là Hoàng đế, từng gặp không ít kỳ trân dị bảo, hiện giờ lại coi trọng cục gỗ như vậy, thật là hiếm thấy.

Hỉ Liên thở dài, cúi đầu nhìn con quay trong tay, nghĩ Hoàng thượng phen này lại đưa ra cho mình một nan đề.

Nếu khảm vào ngọc về sau nó sẽ không thể quay nữa, mà bọc vàng bên ngoài thì không khỏi quá tục khí.

Đang khó xử, lại thấy Ninh tần được hạ nhân dìu vào.

Hỉ Liên vội vàng cất con quay, khom người tiến lên, “Nô tài khấu kiến nương nương.”

Phi tần đeo ngọc bội đình đang, thanh lịch cao quý, phấn trên mặt tôn đôi mắt như nước hồ thu, tăng thêm vài phần xinh đẹp đáng yêu.

Ninh tần khê gơ tay, vòng ngọc dương chi trên cổ tay được nắng chiếu trong suốt, “Hỉ công công không cần đa lễ.”

Hỉ Liên hơi ngẩng đầu lên, gượng ra một nụ cười, “Nương nương thân thể nặng nề, sao còn cất công đến tận ngự thư phòng làm gì, có việc cứ sai người nói một tiếng với nô tài, nô tài nhất định tận tâm tận lực làm cho nương nương.”

Ninh tần cả người thoảng mùi thơm, môi thắm khê mở, “Hoàng thượng có ở đây không?”

Hỉ Liên khom lưng, “Nương nương chờ một chút, để nô tài đi bẩm báo Hoàng thượng.”

Nói xong, liền quay người vào điện.

Nhưng còn chưa mở miệng, đã thấy Nguyên Kinh cầm tấu chương tồn đọng, trong mắt đầy lệ khí.

Nguyên Kinh nghe tiếng động, ngẩng lên thấy là Hỉ Liên, ngược lại hơi dịu đi, “Nhanh thế?”

Hỉ Liên vội quỳ xuống, “Hoàng thượng thứ tội, nô tài còn chưa ra ngoài...”

Dùng một thoáng, lại nói: “Ninh tần nương nương cầu kiến.”

Nguyên Kinh bỏ tấu chương trong tay xuống, “Ninh tần?”

Hỉ Liên ngẩng đầu lên, “Chính là trưởng nữ nhà Chinh Di tướng quân Ninh Nguyệt Quan...”

Nguyên Kinh mặt không biểu cảm, “Tuyên.”

Hỉ Liên đứng dậy lui ra, cung kính dẫn Ninh tần vào, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, quay người rảo bước rời khỏi.

Ninh tần được Tử Trúc dìu, một tay đỡ hông, khom người chào, “Thần thiếp...”

Nguyên Kinh liếc nhìn nàng một cái, “Không cần đa lễ, ban tọa.”

Tiểu thái giám bên cạnh thấy thế vội đem đến một chiếc ghế gỗ lê vàng, lại có cung nữ cẩn thận trải nệm mềm, lúc này Tử Trúc mới đỡ Ninh tần ngồi xuống.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Ninh tần chợt chảy nước ra, nàng mím môi gật đầu, “Đa tạ Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh hỏi: “Lần này đến, là vì chuyện gì?”

Ninh tần cười nhẹ, “Thần thiếp có thai chưa đầy ba tháng, nếu thực sự có việc vốn có thể kêu Hỉ Liên truyền lời. Thần thiếp có ý đến, kỳ thực là vì lâu rồi không gặp Hoàng thượng... thần thiếp rất nhớ người.”

Nguyên Kinh lặng im hồi lâu, sau đó mở miệng nói: “Trẫm nên đi thăm ngươi một chút.”

Ninh tần mặt như hoa đào, hàng mi lấp lánh, “Hoàng thượng bận rộn chính vụ, thần thiếp há không thể thông cảm, lần này đến quấy rầy Hoàng thượng, mong rằng Hoàng thượng đừng trách tội.”

Nguyên Kinh nói: “Không sao.”

Ninh tần thấy dáng vẻ Nguyên Kinh lơ đãng thì rất buồn, song cũng không tiện biểu lộ, chỉ cười dịu dàng, nghĩ cách nán lại một lúc, “Hôm qua thần thiếp nhận được một phong thư nhà, nói gia mẫu nhớ con thành bệnh, muốn vào cung thăm, mong Hoàng thượng ân chuẩn.”

Nguyên Kinh nói: “Chuẩn.”

Ninh tần nghe vậy, đáy mắt chan chứa tình cảm, phần trên mặt như đậm hơn, “Đa tạ Hoàng thượng.”

Lại tiếp tục: “Gia phụ nhiều năm chinh chiến xa nhà, thần thiếp lại ở trong cung, trong nhà không còn huynh muội nào khác, gia mẫu một thân một mình rất cô đơn.”

Nguyên Kinh lại giống như có điều suy nghĩ, “Phụ thân ngươi là Ninh Nguyệt Quan?”

Ninh tần khẽ gật đầu: “Chính là gia phụ.”

Nguyên Kinh nhìn Ninh tần, đáy mắt có tâm tư đoán không ra, “Phụ thân ngươi trú lâu ở Bắc Cương, phòng thủ vững chắc biên thành, thật sự vất vả công cao.”

Ninh tần vui mừng, nghĩ đây chính là thời điểm tốt để cầu Hoàng thượng điều phụ thân về, giọng hơi nghẹn ngào mất tự nhiên, “Hoàng thượng, mỗi lần gửi thư về nhà, phụ thân đều chỉ nói không cần lo lắng. Nhưng thần thiếp biết rõ phụ thân bị bệnh phổi, mỗi năm trời đông giá rét sẽ phát tác, Bắc Cương khổ hàn, mùa đông cũng lâu hơn nơi khác, phụ thân tuổi già không chịu nổi tra tấn, hễ nghĩ đến đây, thần thiếp đều hận không thể chịu tội thay cha.”

Mắt phượng hơi sụp xuống, trong đầu Nguyên Kinh tính toán, lại là chuyện khác.

Ninh Nguyệt Quan mấy lần thấy chết không cứu, cơ đầu rứt cổ trong thành, Nguyên Kinh đã không vừa mắt từ lâu, niệm thủ thành có công và tướng tài thiếu thốn mới cố nịnh.

Phen này Đông Nam chiến sự nguy cấp, tướng tài giỏi thủ cơ này sử dụng cũng hợp ý.

Ninh tần thấy Nguyên Kinh không nói gì, ngược lại hơi sợ hãi, đang muốn mở miệng, lại thấy đôi hắc mâu trước mắt hồi thần nhìn mình, khiến tim đập như điên.

“Trẫm sẽ hạ chỉ, điều ông ta khỏi Bắc Cương, coi như là vẹn hiếu tâm của ngươi.”

Ninh tần sững sốt một lát mới phản ứng được, bất chấp thân thể nặng nề, thuận thế muốn quỳ xuống, “Ân đức của Hoàng thượng, thần thiếp cả đời cũng không báo đáp được.”

Nguyên Kinh hơi cau mày phất tay, “Không cần đa lễ.”

Thấy cung nữ đỡ Ninh tần, lại nói nhàn nhạt: “Thân thể người bất tiện, hãy về nghỉ ngơi trước đi.”

Ninh tần cảm động rơi nước mắt, khom người chào, “Thần thiếp cáo lui.”

Vị Ương cung, Doanh Doanh bận sức đầu mẻ trán.

Trong điện này còn chưa kịp quét bụi một lần, mà đã lại đến giờ dùng bữa rồi.

Thật sự chẳng có thời gian để sắc thuốc.

Vừa vặn gặp Xuân Bảo đi ngang qua, liền lên giọng gọi: “Xuân Bảo, lại đây!”

Xuân Bảo đang định đi tìm Hoài Hoài, nghe Doanh Doanh gọi liền dừng chân, “Làm gì?”

Doanh Doanh gác chổi lông gà trong tay, lau mồ hôi rịn trên trán, “Người đến tiểu trừ phòng sắc thuốc, rồi đem qua cho chủ tử.”

Xuân Bảo à một tiếng, quay người đi tới tiểu trừ phòng.

Chưa đi được mấy bước, lại nghe Doanh Doanh phía sau gọi một câu, “Đừng quên canh y uống, nếu có gì sơ suất, hai ta đều khó giữ được đầu.”

Xuân Bảo tiếp tục đi, quay đầu hô một tiếng, “Biết rồi.”

Dứt câu liền đâm sầm vào Hoài Hoài.

Xuân Bảo quay tròn tại chỗ như con quay nửa khắc, không sao dừng được.

Hoài Hoài ngó ra, “Người tập võ mà không chịu được va đập như vậy.”

Xuân Bảo xoay tròn nghe thế rất khó chịu, lập tức trung bình tấn, lúc này mới đứng vững.

Thở phào một hơi, gã ta hỏi: “Người đi đâu vậy?”

Hoài Hoài đáp: “Ta đi tìm Hỉ Liên.”

“Tìm lão làm gì?”

Hoài Hoài nói: “Ta gửi một phong thư cho Hoàng thượng để bày tỏ nỗi nhớ mong, không phải đang muốn nhờ Hỉ Liên gửi hộ sao.”

Xuân Bảo khó lòng tin nổi, “Người còn biết làm thơ cơ à?”

“Không phải,” Hoài Hoài quay người rảo bước đi, “Lát nói với người sau, ta phải đi tìm Hỉ Liên trước đây, nếu muộn sợ Hoàng thượng sẽ ngủ mất.”

Xuân Bảo nhìn thanh thiên bạch nhật, lúng túng khép chân lại đứng thẳng dậy, “Hoài Hoài, trời còn sáng mà.”

Hỉ Liên cầm cái hộp gấm nhung đỏ to một tắc từ phủ nội vụ đi ra, vẻ mặt thoáng dịu đi.

Chung quy là người trong nghề, tổng quản thái giám phủ nội vụ tìm cái đế tự ngọc phượng cuốn mà khảm con quay kia lên, một khối không lớn không nhỏ, nhìn như phượng múa long vờn, ngắm được mà chơi cũng không ảnh hưởng, thật sự rất hợp tâm ý.

Hỉ Liên rất hài lòng, cẩn thận cất món đồ kia vào hộp, đi đến ngự thư phòng.

Mới đi nửa nén nhang, từ xa đã nhắc thấy kẻ kia.

Hỉ Liên cẩn rắng quay đầu đi, vờ như không thấy.

Ngược lại Hoài Hoài niềm nở tiến lên chặn đường lão, “Hỉ công công, lần này ta đến quả thật là có việc.”

Hỉ Liên chần chừ liếc nhìn hắn, “Hình như ta còn chưa hỏi người đâu...”

“Ta biết ông muốn hỏi mà,” Hoài Hoài lấy tờ giấy gấp cẩn thận trong vạt áo ra, nhét vào tay Hỉ Liên, “Hoàng thượng thấy cái này chắc chắn sẽ cao hứng.”

Hỉ Liên đẩy ra, “Người tha cho ta đi.”

Hoài Hoài lại đẩy về, “Hỉ công công, hà tất như thế? Ông cũng biết nếu ông không giúp việc này thì ta sẽ không từ bỏ ý định mà. Chẳng lẽ ông vẫn muốn như lần trước, mất nửa ngày mới chịu nhận?”

Hỉ Liên hận đến nghiến răng, đang muốn ném về, lại thấy Hoài Hoài quay lưng chạy mất, “Đa tạ Hỉ công công, sau khi sự thành, ta nhất định cảm ơn ông đền bù hoàng.”

Hỉ Liên dửng dưng tay, thở dài.

Nghĩ trước nghĩ sau, luôn không nhẫn tâm nổi.

Đó cũng là một kẻ đáng thương.

Cất tờ giấy đi, Hỉ Liên chỉnh vạt áo, chậm rãi vào ngự thư phòng, sợ đem hơi lạnh vào điện làm Hoàng thượng bị cảm, lại đứng ở ngoài điện làm ấm người một lúc lâu.

Mới làm ấm một lúc, liền nghe bên trong vang lên giọng nói lạnh nhạt, “Người đâu-“

Hỉ Liên giơ tay ngăn tiểu thái giám đang muốn vào, khom lưng bước vào nội điện.

“Có nô tài.”

Nguyên Kinh thấy Hỉ Liên, thoát tiên hơi sững sốt, “Truyền Lại bộ Thượng thư.”

Hỉ Liên vâng khê một tiếng, quay người sai một tiểu thái giám đi, mới vừa dặn dò thỏa đáng, lại nghe Nguyên Kinh hỏi: “Sự tình làm thế nào rồi?”

Hỉ Liên nghe vậy lấy cái đế tỳ ngọc kia ra đặt trên long án, nín thở chờ lệnh.

Nguyên Kinh ngắm vật ấy một lúc lâu, giơ tay cầm con quay chính giữa, xoay trên bàn.

“Rất tốt.”

Hỉ Liên thở phào, trộm nhìn Hoàng thượng một cái, thấy y tươi cười nhàn nhạt, liền nhân cơ hội nói: “Hoàng thượng, còn một thứ.”

Nguyên Kinh thôi cười, mắt phượng hơi sầm xuống, “Sao lại còn nữa?”

Im lặng một lúc, lại nói: “Đưa đây.”

45. Chương 45: Hẹn

Hỉ Liên lấy tờ giấy ra, cẩn thận trình lên.

Nguyên Kinh hơi nâng mắt lên nhìn, “Thư?”

Hỉ Liên cung kính bẩm: “Kẻ đó nói là Hoàng thượng nhìn thấy chắc chắn sẽ thích.”

Nguyên Kinh mím môi không lên tiếng, tiếp tục xem tấu chương hôm qua còn tồn đọng.

Hỉ Liên thấy thế, thức thời khom lưng lui ra.

Nguyên Kinh cầm bút phê tấu chương, đưa mắt nhìn lần nữa, thấy trước bàn không còn nữa bóng người, mới nhìn tờ giấy bỏ qua một chỗ kia.

Được gấp cẩn thận nhưng vẫn hơi nhăn.

Nguyên Kinh cầm lấy, đang định mở thì lại nghe thái giám ở ngoại điện tiến vào tấu, “Khải bẩm Hoàng thượng, Lại bộ Thượng thư cầu kiến.”

Nguyên Kinh bỏ thứ trong tay xuống, “Tuyên.”

Tiểu thái giám khom lưng vâng một tiếng, chậm chậm lui hai bước, mới quay người rảo bước ra.

Đại thần đi vào bào xanh đai ngọc, mắt nhỏ mày rậm, thấy Nguyên Kinh vội quỳ lạy, “Vi thần tham kiến Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh hơi phát tay, “Đứng lên đi.”

Lại bộ Thượng thư cung kính tạ ơn, bấy giờ mới thông thả đứng dậy, im lặng đợi thánh mệnh.

Ngữ khí Nguyên Kinh nhạt nhẽo vô vị, “Tân nhiệm Tổng đốc Đông Nam, có ai để chọn không?”

Lại bộ Thượng thư nhú mày, “Hồi bẩm Hoàng thượng, vi thần đang bàn bạc với Binh bộ Điền đại nhân, nhưng trước mắt... còn chưa có ai thích hợp.”

Mặt Nguyên Kinh lạnh đi, “Các người giỏi kéo dài đấy.”

Lại bộ Thượng thư run lên, “Hoàng thượng tha tội.”

Do dự giây lát, lại giải thích: “Vi thần biết rõ chiến sự Đông Nam lửa sém lông mày, nhưng Bắc Cương man di hung hãn, chiến sự cũng hết sức căng thẳng, thời điểm thế này, vô luận điều ai đều là động một sợi tóc kéo toàn thân, cho nên chúng thần vắt óc suy nghĩ nhiều ngày, mà vẫn chưa có lời giải.”

Nguyên Kinh lạnh lùng nói: “Ninh Nguyệt Quan thì sao?”

Lại bộ Thượng thư lặng im hồi lâu, “Nơi người này trú không phải là cứ điểm trọng yếu của biên quan, vốn cũng nằm trong vòng cân nhắc của thần, nhưng ý Binh bộ Thượng thư Điền đại nhân là muốn chủ chiến với lưu tặc Đông Nam, điều thủ tướng tới sợ không thể giải mối họa căn bản.”

“Chung quy có thể đối kháng tạm thời, trì hoãn một thời gian...” Nguyên Kinh tiếp tục nói: “Chờ có người thích hợp, lại phái một Đốc sự năng chinh chiến tới.”

Lại bộ Thượng thư suy tư hồi lâu, “Hoàng thượng nói có lý, vi thần sẽ đi làm ngay.”

Ánh mắt Nguyên Kinh đầy mệt mỏi, “Lui xuống đi.”

Lại bộ Thượng thư nghe vậy khom lưng lui ra.

Nhưng Nguyên Kinh cũng không còn tâm tư mở tờ giấy ra xem.

Tầm nhìn dừng trên tấu chương, trống rỗng.

Trong lòng lập đi lập lại suy nghĩ về việc lúc trước mình ép người nọ đến biên cảnh.

Hăm thành, người nọ lên ngựa, mặc áo giáp, cầm binh khí.

Sóc phong phần phạt, vân trình vạn dặm.

Đại tướng quân kiểm chỉ cổng thành, ngoài thành có man di, có lưỡi đao.

Lúc ấy tiểu Vương gia mười bảy tuổi nhìn khói báo động và cảnh chém giết bên ngoài, sợ hãi gần chết.

Thế nhưng thấy bóng lưng người nọ biến mất ngoài cổng thành, lại yên tâm lạ lùng.

Hoài Hoài hất xì, dụi dụi mũi, “Xuân Bảo, ta tìm người lâu rồi...”

Chờ thấy rõ người trước mắt, lại giật mình lui vài bước, “Sao mặt người như đất nồi thế... chẳng lẽ là ngã vào bếp lò?”

Xuân Bảo mặt đen thui bừng lên một bát thuốc, “Doanh Doanh bận rộn làm không xuể, sai ta sắc thuốc cho người, ai ngờ củi lửa lại bỏ hơi nhiều, khói đặc mù mịt, làm ta chảy cả nước mắt.”

Thở dài, Xuân Bảo thận trọng đặt thuốc trên bàn, “Sợ là bệnh mắt lại xấu đi rồi.”

Hoài Hoài nhìn bát thuốc đen như mực kia, nhú mồm, “Thuốc hôm nay màu đen hơn mọi ngày nhiều...”

Xuân Bảo nói: “Chắc là bị khói hun.”

Hoài Hoài nói: “... Thôi ta không uống đâu, nghe mùi ghê quá.”

Xuân Bảo trợn mắt, khuôn mặt đen thui làm mắt gã càng trắng hơn, “Người không nói sớm, mắt công ta bừng tới, biết vậy ta uống luôn dưới bếp cho xong.”

Hoài Hoài nói: “Sau này đều thuộc về người hết.”

Xuân Bảo bưng bát, “Thế ta không khách khí nữa.”

Kế đó ngửa cổ uống sạch bát thuốc, chùi miệng: “Đã quá.”

Hoài Hoài nói: “Xuân Bảo, ta có việc muốn bàn với người.”

Xuân Bảo ợ một cái, “Việc gì?”

Hoài Hoài nhìn quanh một hồi lâu, hạ giọng nói: “Không phải khi này người gặp ta viết thư cho Hoàng thượng sao, ta đến tìm người, chính là để nói chuyện lá thư.”

Thở mạnh một hơi, lại tiếp: “Trong thư ta không ngâm thơ làm câu đối, chẳng qua là hẹn Hoàng thượng ra ngoài gặp mặt thôi.”

Xuân Bảo cả kinh: “Thế Hoàng thượng có nhận lời không?”

Trong mắt Hoài Hoài như ngậm mật, “Hắn sẽ không cự tuyệt.”

Xuân Bảo hỏi: “Ở đâu? Giờ nào?”

Hoài Hoài vỗ đầu, “Hổng rồi, ta quên viết giờ, chỉ nói gặp ở Mai viên, nếu Hoàng thượng đến sớm không thấy ta thì phải làm thế nào đây?”

Dứt câu, liền ra vẻ muốn xuất cung.

Xuân Bảo vội vàng kéo Hoài Hoài lại, “Bây giờ sắc trời còn sớm, chắc Hoàng thượng đang dùng bữa, không đi sớm thế đâu. Vả lại, người cũng không sửa soạn một chút, cứ thế mà đi thì không ổn lắm.”

Hoài Hoài tự đánh giá mình một phen, “Thay tới thay lui đều là mấy bộ quần áo này, còn có cái gì để sửa soạn?”

Xuân Bảo ngắm Hoài Hoài một lúc lâu, “Hay là chấm nốt ruồi mỹ nhân cho người đi?”

Hoài Hoài gật đầu, “Cũng được.”

Doanh Doanh cầm thực hạp bước qua bậc cửa, “Chủ tử, đến giờ dùng bữa tối rồi.”

Xuân Bảo thấy Doanh Doanh lập tức có chủ ý, “Doanh Doanh, người có phần vẽ mày không?”

Doanh Doanh liếc Xuân Bảo, “Người muốn thứ đó làm gì?”

Xuân Bảo nói: “Đương nhiên là dùng cho chủ tử, nếu người có thì mau đem tới đây.”

Doanh Doanh lạnh lùng đặt thực hạp xuống, quay người ra ngoài, không bao lâu liền đem tới cho Xuân Bảo, “Người hầu chủ tử ăn cơm đi, ta còn rất nhiều việc chưa làm xong.”

Xuân Bảo nhận lời, chờ Doanh Doanh đi rồi liền bảo Hoài Hoài: “Người lại đây ta chấm cho.”

Hoài Hoài cúi người xuống, thò cổ ra, “Làm đi, nhưng phải chấm nổi vào nhé.”

Xuân Bảo bĩu môi, “Ý người là bảo ta chấm trên mặt cho người?”

Hoài Hoài rất khó hiểu, “Không chấm trên mặt, chẳng lẽ chấm trên mông?”

Xuân Bảo: “Chăm trên mặt quá tục khí, chi bằng chăm ở chỗ đặc biệt, càng mới mẻ hơn.”

Hoài Hoài suy tư hồi lâu, ngượng ngừng nói: “Thôi để ta tự làm.”

Xuân Bảo đưa phần vẽ cho hẳn, nhìn Hoài Hoài quay người đi, cúi đầu chăm nốt ruồi, mặt hơi đỏ lên, “Hoài Hoài, ngươi chăm chỗ nào thế?”

Hoài Hoài thắt đai lưng, trả phần cho Xuân Bảo, thở phào một hơi, “Chăm xong rồi, đến lúc đó cởi quần, thật sự sẽ mới mẻ lắm.”

Thần sắc Xuân Bảo khá phức tạp, “Chỉ cần đừng hỏng việc là được.”

Hoài Hoài vuốt lại tóc, “Trước mắt mọi sự đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Xuân Bảo nói: “Không đem theo vài thứ à, chỉ nói chuyện không thôi thì chán lắm.”

Hoài Hoài hỏi: “Đem cái gì theo?”

Xuân Bảo nhìn thực hạp kia, “Đem ít thức ăn, vừa ăn vừa nói, ngâm thơ làm đối, cũng có sức đúng không?”

Hoài Hoài mừng rỡ, “Ý kiến hay đấy.”

Dứt câu, liền mở nắp thực hạp, lấy từng món bên trong ra, chỉ để lại bánh ngũ vị nhân trái cây, “Món bánh ngọt này làm cầu kỳ, chọn nó đi.”

Xuân Bảo tỏ vẻ khen ngợi, “Cũng dễ mang theo, thực sự không tệ đâu.”

Hoài Hoài chuẩn bị xong xuôi, “Thôi ta đi đây, tránh để Hoàng thượng đến sớm không tìm thấy ta.”

Canh hai.

Trong ngự thư phòng ánh nến chập chờn.

Bên long án, một chiếc bóng lẻ loi.

Nguyên Kinh đặt bút xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Yên lặng hồi lâu, đột nhiên lại sức nhớ ra, đưa mắt nhìn tờ giấy bị ném qua một bên.

Chén trà gổm màu vàng mở nắp, hơi nóng vẫn vút.

Mở ra, bên trong đứt quãng, toàn lỗi chính tả, chẳng qua là hện gập ở Mai viên.

Nguyên Kinh im lặng giây lát, ngượng quá hóa giận.

Vo tròn tờ giấy kia định ném đi, ma xui quỷ khiến lại mở ra lần nữa, xem tới xem lui mấy lần mới ném xuống đất.

Tiểu thái giám mài mực bên cạnh run tay, sắc mặt tái mét.

Nguyên Kinh khẽ thở ra một hơi, cầm bút chấm mực, nhưng vô luận thế nào đều phê không được.

Bên ngoài có tiếng mở cửa rất khẽ, như là có ai vào.

Cung nhân canh cửa ngự thư phòng mở cửa, thái giám bước qua bậc cửa mà vào, mũi đỏ lên vì lạnh.

Hỉ Liên thấp giọng phàn nàn, “Vào xuân rồi mà sao tuyết hầy còn rơi.”

Trong lúc nói được hai cung nữ cầm chổi lông gà phủi tuyết trên vai, rồi mới chậm rãi vào nội điện, vừa đi vài bước liền thấy cục giấy dưới đất, trong lòng Hỉ Liên lập tức hiểu được ba phần.

Lại chỉ vờ không nhìn thấy, khom người nói với Nguyên Kinh, “Hoàng thượng, sáng mai còn phải tảo triều, hầy nghỉ sớm đi ạ.”

Nguyên Kinh thấy Hỉ Liên lạnh đến tái xanh môi, không nói gì, gác bút đứng dậy.

Hỉ Liên thấy thế, vội vàng gọi cung nhân bên cạnh hầu hạ.

Cởi áo bông màn, ánh đèn le lói.

Bên ngoài gió mạnh gào thét, giấy dán cửa kêu vù vù.

Hỉ Liên cực khê mà dặn cung nhân trực đêm, “Đốt địa long lớn hơn đi, đêm nay lạnh quá.”

Nguyên Kinh chỉ nhắm mắt vờ không nghe thấy.

Nhưng vô luận thế nào đều không ngủ được.

Còn nhớ năm ấy mừng một tháng Giêng, Hà Yến khai hoàn trở về, Thái Sơ để đích thân ra khỏi thành nghênh đón, để được thấy long nhan, bên ngoài biển người nghìn nghịt, sóng sau tiếp sóng trước, huyên náo không thôi.

Vương gia bị giấu trong kiệu ấm, bỗng nhiên màn kiệu vén lên, chen vào lại là người quen nước mũi đóng băng.

Đại tướng quân vốn cười trên con ngựa cao to lại không chịu nổi lạnh chui vào sưởi ấm.

Nhưng kiệu rất chật, chẳng ai nhường ai, xô xô đẩy đẩy, tướng quân đập đầu vào nóc kiệu, hằm hằm sát khí nói: “Ta còn không phải là một lòng mong nhớ người? Dịch vào trong!”

Bên ngoài mọi người hò reo ngày càng gần, bên trong cỗ kiệu nhỏ hẹp lại chỉ có y và hấn.

Một mặt lạnh tanh, một trợn mắt.

Là nhu tình mật ý không ai chịu thừa nhận, cũng không hiểu nhau.

Nguyên Kinh đứng dậy, mặt vẫn lạnh tanh y nguyên, “Hỉ Liên-“

Hỉ Liên đang tính đi, bị Hoàng đế gọi ngược lại hơi sững ra, “Hoàng thượng, có nô tài.”

“Đi Mai viên.”

Canh ba.

Gió Tây cuốn băng, hồng mai ngạo tuyết.

Nửa nén nhang sau, Nguyên Kinh đứng ở ngoài Mai viên, hồ cừu cấm khâm, quần kín mít.

Nhưng gió thổi vào mặt vẫn hệt như dao.

“Các người chờ ở đây.”

Nguyên Kinh giọng điệu lạnh nhạt, không quay đầu lại.

Hỉ Liên buộc phải tòng mệnh, nghĩ tới chuyện lúc trước, tim đập nhanh, lệnh cho thị vệ bao vây cả Mai viên, nghiêm chờ thánh mệnh.

Chưa đi bao xa, Nguyên Kinh liền trông thấy người tuyết kia.

Hoài Hoài co ro đứng bên một gốc mai, mỗi mắt trông chờ.

Thấy có người đến, thậm chí chưa phản ứng được, chỉ sững sờ nhìn Nguyên Kinh một lúc lâu, sau đó mới vui mừng chạy tới, trên mặt mi đọng một tầng sương dày, toàn thân phát run.

“Hoàng thượng... người đến rồi...”

Nguyên Kinh sắc mặt nhợt nhạt như du hồn ban đêm, đang muốn nổi giận, lại bị một đôi tay mạnh mẽ giam chặt. Giọng Hoài Hoài hơi run run, “Ta sưởi chút... lạnh quá...”

Nguyên Kinh hoảng sợ giãy ra, lui về sau vài bước, dựa lên cây mai. Đỉnh đầu tuyết lạng tuôn rơi, xen lẫn vài cánh hoa mai.

Người trong tầm nhìn hai mắt sáng ngời, bàn tay đẩy ngực là của mình.

Đôi mắt Hoài Hoài sáng bừng lên, “Hoàng thượng...?”

Giọng Nguyên Kinh khá mất bình tĩnh, “... Đừng qua đây.”

Hoài Hoài nói: “Hoàng thượng yên tâm, ta không qua.”
Nguyên Kinh nhìn một lúc lâu, thấy đôi mắt người nọ trong veo như hài đồng, mới yên tâm thu tay.
Hoài Hoài tiếp tục, “Ta chỉ ở đây thôi.”
Nói xong, hơi nhô người ra.
Thuần thực, một tay giữ gáy Nguyên Kinh, một tay ôm chặt thắt lưng y.
Nguyên Kinh trợn mắt.
Trên môi nụ hôn mềm mại lạnh lạnh, dây dưa càng lúc càng chặt chẽ.

46. Chương 46: Bệnh Nặng

Nguyên Kinh đẩy mạnh kẻ đè trên người, “Cút!”
Không ngờ lần này lại rất dễ dàng đẩy được hẳn ra.
Kẻ trước mặt không xuất hiện vẻ giận dữ quen thuộc, ngược lại sững sờ ở đó, ánh mắt nghi hoặc, “Hoàng thượng... người giận à?”
Mắt phượng hơi trầm xuống, Nguyên Kinh dợm bước muốn đi.
Nhưng người nọ lại không hề nhúc nhích, đứng trước mặt cản đường mình.
Nguyên Kinh mặt không biểu cảm, dần cơn giận xuống, “Tránh ra.”
Hoài Hoài rất oan, “Hoàng thượng, không phải ta không muốn tránh, mà là người đang giẫm chân ta.”
Nguyên Kinh nhắc chân trái ra, đẩy mắt dày đặc lệ khí.
Hoài Hoài cúi đầu nhìn mặt giày, lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt đáng thương, “Hoàng thượng, là chân khác.”
Nguyên Kinh hàng mi run run, nhưng cũng không nói gì, dịch sang bên hai bước, quay người bỏ đi.
Hoài Hoài vội chặn phía trước Nguyên Kinh: “Hoàng thượng, người từ từ đã.”
Sau đó nói: “Sao mới đến mà đã muốn đi rồi?”
Đôi mắt Nguyên Kinh lạnh lẽo như băng: “Lạnh quá.”
Hoài Hoài nghe vậy giơ hai tay ra, “Không sao, ta ôm người.”
Nguyên Kinh biến sắc, “Không được vô lễ.”
Hoài Hoài lúng túng, “Hoàng thượng nói phải.”
Lại thu tay vào tay áo, si mê nhìn người trước mắt, “Hoàng thượng, người trò chuyện với ta một lúc được không?”
Người đối diện được ánh trăng chiếu soi, bị Hoài Hoài ngăn cản, không nhúc nhích, “Không được.”
Hoài Hoài buồn bã, “Chỉ một lúc thôi.”
Nguyên Kinh vẻ mặt hờ hững, “Thế cũng không được.”
Hoài Hoài chợt cười nói: “Đã như vậy, ta sẽ nói về ta cho Hoàng thượng nghe nhé?”
Nguyên Kinh nổi giận: “Trẫm nói không được!”
Hoài Hoài vui mừng nói: “Ta quý mến người đã lâu, mới đầu không hề biết người là Hoàng thượng, còn tưởng người là một cung nữ tỷ tỷ, mấy cái này đều là nói nhảm, kỳ thực ta muốn nói...”

Nguyên Kinh lạnh lùng cắt ngang, “Người cũng biết là nói nhảm.”

Hoài Hoài làm như không nghe thấy, “Ta muốn nói, là ta cao tám thước, giỏi trèo cao leo tường, nếu Hoàng thượng đi theo ta, về sau không hái được trái cây, ta đều nghĩa vô phần cố trèo thay người, dù người muốn hái trắng trên trời...”

Nguyên Kinh mắt phượng âm lãnh, “Đây cũng đều là những lời nói nhảm.”

Hoài Hoài lắc đầu, “Không phải, đây đều là lời trong lòng. Hoàng thượng, dù người muốn hái trắng trên trời, ta cũng sẽ kiên nhẫn thuyết phục người, là không hái được đâu.”

Nguyên Kinh hắc mâu lạnh lẽo, “Trẫm phải đi rồi.”

Hoài Hoài hốt hải chặn phía trước, “Hoàng thượng, ta còn chưa nói xong mà.”

Nguyên Kinh thấy sắc mặt Hoài Hoài lạnh đến tái xanh, bất tự giác nói: “Lạnh thành như thế mà còn không về?”

Hoài Hoài nói: “Ta không lạnh, gặp Hoàng thượng là ta nóng lắm.”

Nói xong liền cầm tay Nguyên Kinh, “Không tin người thử xem.”

Nguyên Kinh phẫn nộ hất tay, “Láo xược!”

Hoài Hoài nói: “Hoàng thượng, sao tay người còn nóng hơn ta rất nhiều... chẳng lẽ là sốt rồi?”

Nguyên Kinh hít sâu một hơi, giơ tay áo ấm lông hồ lên, “Ồ đây có lò sưởi tay.”

Hoài Hoài bừng tỉnh ngộ, “Chẳng trách...”

Nguyên Kinh nhìn chằm chằm Hoài Hoài, “Đến giờ rồi chứ?”

Hoài Hoài vội nói: “Hoàng thượng, ta còn chưa nói xong, ta bình nhật thích bàn với Xuân Bảo cách lấy lòng Hoàng thượng, nói trắng ra, chính là ta thích Hoàng thượng.”

Thấy Nguyên Kinh phất tay áo bỏ đi, lại bám sát phía sau, “Không biết Hoàng thượng thích gì?”

Nguyên Kinh sắc mặt trắng bệch, khóe môi hơi mím, giống như là muốn nói lại thôi.

Hoài Hoài đi bên cạnh Nguyên Kinh, đột nhiên nhớ tới hộp bánh ngũ vị mang theo, “Hoàng thượng, trời lạnh quá, ta có đem theo đồ ăn cho người, ăn vào sẽ ấm hơn đây.”

Mặt Nguyên Kinh run nhẹ không lộ rõ, y rảo bước nhanh hơn.

Hoài Hoài không nỡ cách quá xa Nguyên Kinh, song thật sự tìm không ra thực hạp kia, chán nản nói: “Tìm không thấy, hay là ăn tạm ít tuyết trước đi.”

Nguyên Kinh cuối cùng đã hết nhịn nổi, “Người đâu-“

Hoài Hoài chạy lên, “Có ta!”

Hỉ Liên ngoài cửa Mai viên đồng thẳng tai, nghe động tĩnh này căng thẳng hô, “Hộ giá!”

Thị vệ nối đuôi nhau vào, may mà chỗ Hoàng thượng và Hoài Hoài đang đứng không hề khó tìm.

Từ xa trông thấy hai người đang giằng co, liền ủa lên vây chặt kẻ đối diện Hoàng thượng.

Hoài Hoài còn chưa chờ được Nguyên Kinh trả lời, đã bị người ta đè xuống đất.

Hỉ Liên khom lưng tiến lên, thấy Hoài Hoài liền tức phát điên, “Sao lại là người?”

Hoài Hoài giống như chưa nghe thấy, chỉ nhìn Nguyên Kinh, “Hoàng thượng, không phải mới rồi còn tốt sao?”

Nguyên Kinh thần sắc không rung rinh, trên mặt phủ một tầng ngân nguyệt mỏng.

“Hồi cung.”

Hỉ Liên vâng một tiếng, lại hỏi: “Hoàng thượng, thế còn kẻ này?”

Nguyên Kinh được hộ tống ra ngoài, “Đuổi về Vị Ương cung.”

Hoài Hoài mặc dù ảo não, song cũng chẳng có cách nào, bị hai người vừa kéo vừa lôi về.

Đợi vào Vị Ương cung thì đã là canh tư.

Trăng mờ gió cao, thái giám thấp bé dưới cây cổ thụ chọc trời, hình bóng cô lẻ.

Hoài Hoài lúc này mới phát giác đầu hơi nặng, lão đảo tiến lên, “Xuân Bảo?”

Xuân Bảo nhắm mắt, một tay chặt cây, hừ ra một tiếng xem như trả lời.

Hoài Hoài thấy Xuân Bảo ô sa cũng quên đội, búi tóc như tổ quạ, chắc là mới dậy, “Ngươi lại nghe gà gáy mà luyện à?”

Xuân Bảo không nói gì, vận sức vào tay, một lúc lâu mới thông thả chặt cây một lần, “Chính thế, cũng không biết hôm nay con gà này bị làm sao mà nửa đêm đã gáy.”

Hoài Hoài hai tay ôm chặt người, không nhịn được run, “Nửa đêm gì chứ, trời sắp sáng rồi, chẳng lẽ lần này ngươi đã đổi gà trống?”

Xuân Bảo thu tay khép chân, ngáp một cái, “Hôm nay cũng luyện tầm tạm rồi, về nghỉ ngơi thôi.”

Vừa dứt lời, liền thấy Doanh Doanh cầm đèn lồng đi ra, “Chủ tử, ngài về rồi.”

Hoài Hoài hắt xì, hai hàng nước mũi chảy xuống, “Ừ, lạnh quá.”

Doanh Doanh khoác áo choàng thuần xanh, vẻ mặt rất buồn ngủ, “Ngài về phòng đi, để ta đi nấu ít canh gừng.”

Hoài Hoài gật đầu, run rẩy vào nhà, quần áo cũng không cởi, chui luôn vào chăn gấm.

Trong đầu nghĩ chuyện khi nãy, không nhịn được tươi cười rạng rỡ.

Khi Doanh Doanh bưng canh gừng vào phòng, người trên giường đã ngủ say.

Tóc mai mướt mồ hôi bết trên mặt, sắc mặt đỏ bừng, chạm tay vào rất nóng.

Doanh Doanh dịch lò đồng tới gần, lại dứt cho Hoài Hoài ít nước gừng, đều không có tác dụng gì.

Vừa vặn gặp Xuân Bảo buồn ngủ lơ mơ đi nhầm phòng, Doanh Doanh vội sai gã đi mời thái y.

Hoài Hoài lần này bệnh ròng rã bảy tám ngày liền, Thái y viện thoát đầu phái đến một ngự y, dùng mấy thang thuốc cũng không thấy đỡ, tin tức truyền đến chỗ Hoàng thượng, liền hạ lệnh dừng cả thuốc lúc trước, lệnh cho Hứa thái y đích thân điều trị, bấy giờ mới dần dần có chút khởi sắc.

Ngày hôm ấy, gió xuân ấm áp.

Tuyệt trong cung đã tan gần hết, Hoài Hoài trở mình dụi mắt, thần sắc tiêu tụy.

Lão thái y bên cạnh đang nhắm mắt bắt mạch, vè chòm râu, hùng hồn khẳng định, “Mạch tượng bình ổn, chắc hẳn không còn đáng ngại, lão phu cũng yên tâm rồi.”

Doanh Doanh nhìn Hoài Hoài nói: “A, tỉnh rồi.”

Hứa thái y nghe vậy vội thu tay đứng dậy, quay lưng muốn đi, lại sực nhớ tới, cất cái gối bắt mạch trên giường.

Hoài Hoài nằm trên giường mấy ngày, cả ngày dùng cháo loãng bỏ bụng, người gầy đi trông thấy, lúc này gặp Hứa thái y lại hơi lơ mơ, “Ông là ai?”

Lọ thuốc trong tay Hứa thái y từ trên bàn lăn xuống đất, nước thuốc bắn tung tóe.

Doanh Doanh liếc mắt nhìn, “Hứa thái y, cái này...”

Hứa thái y mặt không biểu cảm, đến cả hòm thuốc cũng không thu dọn, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo đi ra ngoài.

Đợi đến cửa, lại tức không chịu nổi, hung tợn quay đầu mắng một câu, “Phường vô ơn! Lão phu cứu người bao nhiêu lần, mà người còn không nhớ.”

Lại đi thêm một bước, chân vấp bậc cửa suýt ngã, “Thôi thôi thôi, lão phu chấp gì một tên nhãi si ngốc.”

Doanh Doanh vội vàng đuổi theo.

Hoài Hoài cũng dậy theo, nhưng do quá yếu mà ngồi lại trên giường, “Doanh Doanh, người quên mang hòm thuốc của ông ta rồi.”

Doanh Doanh không quay đầu lại, vén váy đi gấp ra ngoài, “Hứa thái y, quên kê đơn rồi.”

Hoài Hoài nghe vậy, suy nghĩ một lúc lâu, cũng rất lo lắng.

Nếu mình không mau khỏe lại, thì không có sức đi tìm Hoàng thượng. Điều nói rên sất khi còn nóng, mình lại nằm trên giường mấy ngày, tự dưng để lỡ thời gian tốt đẹp.

Hoài Hoài cố đứng dậy, mặc quần áo, chậm rãi xuất cung.

Muốn đuổi theo thái y kia, nhưng ngay cả bóng Doanh Doanh cũng không gặp.

Hoài Hoài thở dài một hơi, cắn răng xuất cung đi tìm.

Nắng ấm tan băng tuyết, gió nhẹ thổi lùa các.

Ninh phu nhân được Hoàng thượng ân chuẩn, chuẩn bị rất lâu, cuối cùng có thể vào cung thăm con.

Tóc nửa búi nửa tết, cắm nghiêng trâm ngọc lục bảo, Ninh phu nhân đan hai tay trước bèo rộng đỏ tươi, để lộ vòng vàng vòng bạc trên cổ tay.

Mấy cung nhân đi trước dẫn đường cho Ninh phu nhân, thông thả đến Cảnh Tuyên điện.

Lần đầu vào cung, tuy trong lòng cảm thấy mới lạ, nhưng lão phu nhân cũng không dám ngẩng đầu lên, dù sao thì có thể vào cung thăm đã là ân đức lớn lao của Hoàng thượng rồi, không thể để xảy ra sự cố được.

Đang nghĩ điều này, liền nghe đằng trước vang lên một giọng nói ngọt ngào, “Nô tỳ Tử Trúc, tham kiến Ninh lão phu nhân.”

Ninh phu nhân khẽ ngược mắt lên, tươi cười điềm nhiên, chỉ gật đầu mà không nhiều lời.

Tử Trúc vốn là nha đầu của Ninh tần lúc ở Ninh phủ, hầu hạ chu đáo lại lanh lợi, lần này đến cũng làm người ta cảm thấy thân thiết bội phần.

Đi một lúc lâu cũng không gặp bóng người nào, sắp sửa tới Cảnh Tuyên điện thì đằng trước lại rẽ ra một nam nhân.

Ninh lão phu nhân lơ đãng đưa mắt nhìn, lập tức sắc mặt trắng bệch.

Cúi đầu, cứ cảm thấy không nên là kẻ đó, nhưng thật sự không dám ngẩng đầu nhìn lại.

Tử Trúc không phát hiện khác thường, nhìn tên ngốc kia tới hỏi mình một câu, “Vị tỷ tỷ này, có gặp Hứa thái y không?”

Cung nữ xung quanh nghe vậy đều cúi đầu mím môi nén cười.

Tử Trúc đành mặt, “Không gặp.”

Ninh lão phu nhân nghe thấy tiếng kẻ đó càng như nghe sấm, ngẩng đầu nhìn Hoài Hoài chằm chằm.

Hoài Hoài cũng nhìn lão phu nhân, bị nhìn toàn thân rợn lên, “Bà... có gặp không?”

Tử Trúc đang toan đuổi hẩn đi, quay sang lại thấy lão phu nhân mặt mày xám ngoét, lẩm bẩm nói: “Hà đại nhân... không phải ngài... không phải...”

Lại nói Ninh lão phu nhân này vốn là nữ quyến cổng chính không ra cổng trong không bước, không có cơ hội gặp quan viên triều đình. Nhưng lúc trước khi Ninh Nguyệt Quan còn làm quan trong kinh, ngày nọ tiếp khách ở nhà, Ninh phu nhân không biết, bưng bát trà sâm đi vào, vừa vịn gặp lão gia nhà mình quý

dưới chân một người trẻ tuổi, mặt rịn mồ hôi, hai chân run rẩy. Người trẻ tuổi ấy thấy có người vào thì ánh mắt như đao, dọa Ninh phu nhân lập tức đánh rơi bát trà sâm. Sau đó mới hỏi thăm ra người nọ là hồng nhân Hà Yến quyền khuyh triều dã, Ninh phu nhân còn vì thế mà bị Ninh Nguyệt Quan mắng mấy lần.

Sau nghe nói Hà Yến bị tịch biên ban tử, Ninh lão phu nhân cũng âm thầm thở phào một hơi.

Ai có thể ngờ lại đụng phải việc thế này, gặp quỷ giữa ban ngày, thật là khó tin.

Tử Trúc mặc dù không hiểu, nhưng cũng biết không hợp quy củ, bước lên phía trước nhắc nhở, “Phu nhân...”

Ninh lão phu nhân lúc này mới hoàn hồn, tránh Hoài Hoài như chạy trốn.

47. Chương 47: Hà Đăng

Hoài Hoài cuối cùng không thể tìm được Hứa thái y.

Đi một vòng ngoài Vị Ương cung, ngược lại hơi lên tinh thần.

Chờ trở về cung, mới bước qua bậc cửa, Hoài Hoài lại trông thấy Xuân Bảo đang đứng dưới chân tường cung, một tay dẫm tường.

Hoài Hoài sững sốt, “Hôm nay gà gáy sớm nhỉ.”

Xuân Bảo không hề nhúc nhích, miệng hồng hộc thành tiếng, như thể trúng cổ, lặp lại động tác dẫm tường, lại thấy trên mặt gạch đỏ sẫm sẫm ấn ra năm dấu tay, không phải Xuân Bảo sức mạnh thấu tường, mà chỉ là bụi đất trên tay làm tường hơi bẩn thôi.

Hoài Hoài ngẩng một vòng xung quanh, đừng nói gà, đến cả bóng sợi lông gà cũng không có, “Xuân Bảo, sao hôm nay lại dẫm sang tường? Cổ thụ chưa đổ mà sao không đi dẫm tiếp?”

Xuân Bảo nghiêng đầu, ánh mắt đại ra, “Người nói gì?”

Hoài Hoài hỏi: “Sao người không dẫm cây nữa?”

Xuân Bảo nhìn thẳng bức tường hồi lâu, thu tay nói: “Ta còn cho đây là cây chứ, thoát nhìn rất giống, mà nhìn kỹ lại không phải.”

Môi Hoài Hoài run run, “Hai thứ này khác xa nhau mà.”

Xuân Bảo không tiếp lời, lẩm bẩm một câu “Khát quá”, sau đó đứng thẳng dậy, một tay xách cái vò gốm trắng đặt cạnh chân, ngửa đầu dốc mấy ngụm.

Nước thuốc đen đặc xuôi cầm chảy xuống vạt áo, làm quần áo ướt một mảng.

Hoài Hoài vội vàng giật cái vò khỏi tay Xuân Bảo, “Người uống cái gì đây?”

Xuân Bảo chùi miệng, “Thuốc bổ đó.”

Hoài Hoài nhíu mày, “Thảo nào ta thấy người ngu si hơn trước kia rất nhiều. Thuốc bổ tuy tốt nhưng cũng không thể uống thay nước được, thuốc có ba phần độc, người không sợ bị bệnh à?”

Xuân Bảo nói: “Người bị bệnh nhiều ngày, được liệu dồn dồn lại, mỗi ngày ta lén uống một ít, mà vẫn còn nhiều lắm, ta sợ hỏng thì tiếc, bèn sắc chung cất vào vò này, mỗi khi tập võ uống một chút, để tránh tẩu hỏa nhập ma.”

Hoài Hoài đổ cặn thuốc còn thừa trong vò xuống đất, “Dược liệu đều phơi khô, làm sao hỏng được, ta thấy đầu óc người hỏng thì có.”

Xuân Bảo tiếc đứt ruột, tắc lưỡi, “Hoang phí quá.”

Hoài Hoài xách vò quay về phòng, vừa vịn gặp Doanh Doanh ôm một chồng quần áo định vào điện.

Thấy Hoài Hoài, Doanh Doanh hơi khom người, vẻ mặt vẫn lạnh tanh, “Bệnh nặng mới khỏi, sao lại chạy ra ngoài, coi chừng bị cảm lạnh.”

Hoài Hoài tiện tay bỏ cái vò xuống đất, “Ta nhớ bữa trước còn lạnh muốn chết, sao hai hôm nay lại ấm áp vậy? Ta mới ra ngoài dạo một vòng, thấy tuyết trong cung thể mà đã tan không ít rồi.”

Doanh Doanh nói: “Sang xuân đã nhiều ngày, ngoại trừ hôm ấy đổ một trận tuyết, mấy ngày sau đó ngài nằm trên giường, trời mỗi lúc một ấm hơn.”

Hoài Hoài nhìn quần áo trên tay Doanh Doanh, “Không phải người đuổi theo Hứa thái y à, sao không cầm về phương thuốc, ngược lại cầm mấy thứ này về?”

“Đuổi theo rồi, Hứa thái y bảo không cần dùng thuốc, tĩnh dưỡng vài hôm là được,” Doanh Doanh tiếp tục: “Mấy bữa trước phủ nội vụ phát rất nhiều vải mỏng cho các cung, ta tìm cô cô khéo tay may gấp vài bộ đồ mới cho chủ tử, giữa đường vừa vặn gặp cô cô, bèn lấy quần áo về luôn.”

Hoài Hoài nghe vậy rất vui mừng, tiến lên bối bối.

Mấy bộ long huyền y, ám văn vân tự, kiểu dáng rất sang đẹp.

Hoài Hoài tròn tròn mắt, “Sao không phải là quần áo thái giám?”

Doanh Doanh lắc đầu, “Mấy hôm trước phủ nội vụ đưa tới, nô tỳ cũng đang bức đây.”

Hoài Hoài ôm quần áo vào phòng, “Để ta thay luôn.”

Doanh Doanh lạnh lùng cau mày, “Mới khỏi đã mặc quần áo mỏng, coi chừng lại bệnh đó.”

Thấy Hoài Hoài chạy mất dạng, lại không tiện vào phòng, chỉ đứng bên ngoài hô, “Tốt xấu gì cũng phải khoác thêm áo choàng nhé.”

Hoài Hoài ôm quần áo mới rất vui mừng, chạy vào nội điện, bỏ lên giường, đang định thay, lại cảm thấy không thích hợp.

Có người đứng cạnh cột bàn long sơn vàng, ánh mắt sáng rực.

Hoài Hoài dừng một thoáng, nhưng chưa quay đầu lại, chỉ lo cởi quần áo cũ, lộ ra vùng ngực bụng rắn chắc.

Cầm cầm y ám văn phù ấn, mặc lên thân thể cao lớn, vừa vặn, cuối cùng thắt đai ngọc, danh quý hoa mỹ, tôn anh tư bừng bừng.

Rất lâu không có.

Tiểu thái giám phơi nắng bên ngoài, cổ họng phát ra một tiếng mơ hồ, vẻ mặt ngu si hơn.

Hoài Hoài quay người lại, nam nhân đối diện đứng trong bóng tối.

Ánh dương rọi qua giấy dán cửa sổ, giữa quảng sáng màu vàng nhạt chỉ chiếu một khuôn mặt, quyền luyến nhìn quanh, trong mắt thỉnh thoảng có khói mù.

Hoài Hoài hỏi: “Người là ai?”

Người nọ cười quái dị, “Thật sự không nhớ ra?”

Hoài Hoài đứng yên hồi lâu, toét miệng cười theo, lộ ra hàm răng trắng, “Hà huynh đệ.”

Ba ngày sau.

Phủ Thượng thư.

Điền Sùng Quang vội khom lưng đỡ người dưới đất dậy, “Ninh đại nhân, ngài làm văn bối tổn thọ chết.”

Ninh Nguyệt Quan quỳ dưới đất không chịu đứng lên, “Điền đại nhân, nếu ngài không nhận lời, lão phu chỉ có thể quỳ ở phủ đại nhân không dậy nữa.”

Điền Sùng Quang thu tay, mi sụp xuống, “Ninh đại nhân, ngài tội tình gì kia chứ...”

Đương nhiên Ninh Nguyệt Quan đâu chịu từ bỏ ở đây.

Lại nói lão lần này từ Bắc Cương điều về, vốn tưởng rằng nhờ vào Ninh tần, có thể rời khỏi nơi khổ hàn tỉnh dưỡng tuổi già, nhưng không ngờ còn chưa ngủ nóng giường phủ mình, trên lại hạ một lệnh điều động, phải đi Đông Nam ngự tặc.

Việc phỏng tay ấy người khác đều tránh không kịp, tiếc rằng mình đóng quân biên quan nhiều năm, ngại thân phận không dám qua lại với cận thần của thiên tử, thế cho nên trên triều đình các mối quan hệ còn yếu, dẫn đến việc xui xẻo này rơi xuống đầu.

Nghĩ ngày xưa khi còn làm Thị lang mình cũng có qua lại vài lần với Điền Sùng Quang, còn đối xử với hắn không tệ, trước mắt chẳng còn ai khác để cầu, bèn dày mặt đến thăm.

Dù sao chẳng nữa, trước mắt chiến loạn khắp nơi, một câu của Binh bộ Thượng thư tại triều đình vẫn rất có sức nặng.

Ninh Nguyệt Quan ai oán nói, “Điền đại nhân, ngài cũng biết, Hoàng thượng dụ lệnh gọi lão phu về, còn không phải là thương lão phu tuổi già sức yếu, sợ không thể thủ vững Bắc Cương, để phòng hoạn chưa xảy ra, mới điều lão phu về, phen này sợ rằng cũng trái với tâm ý Hoàng thượng. Vả chẳng, người sáng suốt đều thấy rõ lão phu không phải là lương tướng thiện công, thật sự không phải lựa chọn tốt nhất để về Nam tiểu tặc.”

Về mặt Điền Sùng Quang khá quỷ dị, “Ninh đại nhân nói sai rồi...”

Ninh Nguyệt Quan giật mình, ngẩng đầu nhìn Điền Sùng Quang, thấy hắn ngập ngừng, hàm chứa nụ cười, như là không nhẫn tâm nói ra hết.

Lại tiếp: “Điền đại nhân cứ nói đi không sao. Lão phu mấy hôm trước mới được Hoàng thượng thăng quan tiến chức, làm quan nhị phẩm lại bị người ta ép đến Đông Nam kháng tặc, trên trời dưới đất, hiện giờ đã không còn gì là không chịu nổi.”

Điền Sùng Quang ngồi ngay ngắn lại, giơ tay lấy chén trà, nhưng chưa bưng lên, đầu ngón tay vòng qua nắp chén, giọng nhẹ nhàng thông thả, “Kỳ thực cũng không phải là chuyện gì ghê gớm lắm.”

Lại nói: “Chẳng qua là Ninh đại nhân ở biên tái lâu, không rành quy củ làm việc của triều đình lắm thôi...”

Đầu gối Ninh Nguyệt Quan đang quỳ run lên, sắc mặt lão khó coi hơn, “Điền đại nhân, rốt cuộc là chuyện gì?”

Điền Sùng Quang ngược nhìn lên, “Ninh đại nhân, ngài hãy nghĩ xem, với tính tình Hoàng thượng, nếu thật sự không hợp tâm ý, há có thể chuẩn việc này?”

Ninh Nguyệt Quan suy nghĩ chốc lát, lại xụi lơ ngồi lên chân mình, “Chẳng lẽ, Hoàng thượng lần này điều về, là đã sớm nghĩ kỹ...”

Điền Sùng Quang hòa nhã nói: “Ninh đại nhân, mau dậy đi, nếu quỳ hại người, Sùng Quang thật sự gánh không nổi đâu.”

Dứt lời đứng lên đi tới đỡ Ninh Nguyệt Quan dậy.

Hai mắt Ninh Nguyệt Quan thất thần, “Đã như vậy, lão phu cũng không còn lời nào để nói.”

Thấy Điền Sùng Quang không nói gì, lại không nhận được hỏi: “Triều đình trên dưới nhân tài đông đúc, vì sao Hoàng thượng lại phái lão phu đi? Thật là khó hiểu.”

“Ninh đại nhân nói lời này sai rồi,” Điền Sùng Quang cười nói: “Chính bởi vì thiếu người, Hoàng thượng mới phái ngài đi ngăn một thời gian.”

Ninh Nguyệt Quan: “Nói vậy, lần này về Nam tiểu phi, không phải là bản thân lão phu?”

Điền Sùng Quang lặng lẽ gật đầu, “Nói thì nói như thế, nhưng hiện giờ lương tướng khó cầu, thật sự không so được với trước đây...”

Nói xong, thần tư lại hơi quái đản, da mặt tái xanh, giống như nhớ tới điều gì hãi hùng.

Ninh Nguyệt Quan nhìn dáng vẻ ấy của Điền Sùng Quang, trong lòng rất rõ.

Tên người kia, hiện giờ đã thành cấm kị, không được nhắc.

Nghĩ đến đây lại đột nhiên nhớ tới những lời hôm qua vợ mình về nói, lập tức cũng lạnh cả sống lưng, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt.

Suy nghĩ một lúc lâu, lại là càng nghĩ càng sợ.

Ninh Nguyệt Quan thường niên xuất chinh, không hàm súc khó hiểu bằng thần tử ở trong triều đình lâu, mọi việc giữ trong bụng không được, tự dừng buột ra một câu, “Lão phu nghe nói, trong cung hình như có quỷ, ban ngày ban mặt lại có người thấy Hà... vong linh người kia...”

Điền Sùng Quang đưa mắt nhìn Ninh Nguyệt Quan, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nói vậy, việc Hà Yến còn sống, phải chắc đến tám chín phần mười.

Nhớ lúc trước Hà đẳng trải rộng triều dã, Hoàng thượng trù tính rất lâu, một lần nhỏ tận gốc, song cũng chỉ giới hạn trong triều đình.

Thế nhưng tổng binh mười sáu thành biên cương, ai không phải là tâm phúc Hà Yến đích thân dẫn dắt.

Lúc ấy khi Hoàng thượng triệt tra Hà đẳng, thiết nghĩ là vì đại cục, chưa bảo đảm biên cương bình yên, mới không ra tay.

Nhưng một năm nay, dải ngọc của đám “cá lọt lưới” đó, rõ ràng Hoàng thượng vẫn nắm rõ trong lòng.

Nếu những người này thắng trận còn đỡ, còn có thể sống tạm bợ ít hôm, mà nếu như chiến bại, lăng trì mất đầu chẳng qua muộn một năm thôi.

Năm đó Ninh Nguyệt Quan dựa dẫm vào Hà Yến, ai nấy đều biết.

Do ở biên cương thủ thành, thời điểm thanh trừ Hà đẳng mới giữ được mạng.

Thế nhưng chuyện mình mới đầu khi còn làm tiểu lại ở Hình bộ đã thuộc Hà đẳng, thì không mấy ai hay.

Ngay cả đa nghi như Hoàng thượng cũng không phát hiện.

Điền Sùng Quang nhìn Ninh Nguyệt Quan, bỗng nhiên cười có thâm ý khác, “Ninh đại nhân, trên đời này, ở đâu lại có quỷ chứ...”

Ngự thư phòng, lại đến giờ thắp đèn.

Hỉ Liên dâng trà đặt trên long án, sau đó khom lưng lui ra.

Phía sau tấu chương chồng chất như núi, ánh mắt thiên tử mệt mỏi không xua đi được.

Nguyên Kinh ngừng bút, tầm nhìn dừng ở con quay bày ngay mép bàn, lại có chút buồn bực không vui.

Mấy ngày nay, trong cung này thật sự thanh tịnh đến hơi quá.

48. Chương 48: Thay Đổi

“Hỉ Liên-“

Hỉ Liên khom lưng tiến lên, “Hoàng thượng, có nô tài.”

“Triệu Hứa thái y.”

Hỉ Liên vâng một tiếng, lui về sau hai bước, quay người ra sau điện sai một tiểu thái giám đi truyền lời.

Độ chừng một chén trà, Hứa thái y mới chậm chạp theo tiểu thái giám đi tới, gặp Hoàng thượng, đang toan hành đại lễ ba quỳ chín bái, lại thấy Nguyên Kinh phát tay, “Miễn.”

Hứa thái y cúi đầu đứng đó, đợi thánh âm.

Nguyên Kinh mân mê vật be bé khảm vào ngọc kia, “Hắn mấy ngày nay có chuyển biến tốt không?”

Hứa thái y dĩ nhiên hiểu Hoàng thượng quan tâm tới ai, cung kính đáp: “Hồi bẩm Hoàng thượng, trước mắt đã không đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng vài hôm là khỏi hẳn.”

Nguyên Kinh mặt không biểu cảm, chẳng hề thấy vui vẻ, “Người có tỉnh lại chưa?”

Hứa thái y nói: “Mấy ngày trước đều mê man, thỉnh thoảng tỉnh chốc lát rồi lại ngủ, hôm nay trước khi ty chức rời khỏi đó, vừa vặn gặp chủ tử Vị Ương cung tỉnh lại, trông tinh thần cũng ổn, còn... đặc ý sai kẻ dưới tiễn ty chức xuất cung.”

Nguyên Kinh im lặng một lúc lâu.

Sau đó nói: “Thuốc lúc trước, hãy thêm vào mấy vị bổ thân thể.”

Hứa thái y sửng sốt, đáp nhỏ: “Ty chức hiểu.”

Nguyên Kinh hơi phát tay, Hứa thái y liền biết ý khom người lui ra.

Hỉ Liên thấy lão thái y kia ra điện, nghĩ mấy ngày nay Hoàng thượng làm gì cũng không lên tinh thần nổi, số lần triệu kiến thái y hỏi chuyện lại tăng hơn mọi khi rất nhiều.

Người ngoài không hay, còn tưởng rằng long thể bệnh nhẹ, rất nhiều nương nương trong cung đều âm thầm hỏi thăm mình.

Nhưng có ai biết, Hoàng thượng đâu phải thân thể không khỏe, chẳng qua là sắp bị tâm bệnh thôi.

Nghĩ đến đây Hỉ Liên tự nhiên sinh ra thương hại, “Hoàng thượng, đã phê mấy canh giờ rồi, hãy nghỉ ngơi một chút, cẩn thận mệt quá hại người.”

Nguyên Kinh nhìn con quay kia, rõ ràng tinh thần mơ màng.

Hỉ Liên ho nhẹ một tiếng, “Hoàng thượng?”

Nguyên Kinh hoàn hồn nhìn Hỉ Liên, ngoài dự liệu, lại khẽ thở dài một tiếng.

Hỉ Liên không dám vạch rõ, chỉ nói theo: “Hoàng thượng ưu phiền vì quốc sự ạ?”

Nguyên Kinh lắc đầu, vẫn không nói gì.

Hỉ Liên cười nói: “Không bằng nô tài cùng Hoàng thượng đi dạo, giải khuây cũng tốt.”

Nguyên Kinh cầm tấu chương lên tiếp tục phê duyệt, “Không cần.”

Viết được vài nét lại đột nhiên nhớ tới, “Rồi thì đến Vị Ương cung xem thử, đừng để xảy ra sai sót với thuốc.”

Nắng rọi vào phòng, lồng sa nên cạn.

Vị Ương cung sáng sớm đã bị gõ cửa.

Trong viện, một tiểu thái giám đứng ngậy ra đấm tường, mặt mày nhem nhuốc, vành mắt tím xanh, dường như cả đêm không ngủ.

Doanh Doanh rảo bước ra đón, mở cửa, người vào lại là Hỉ Liên bên cạnh Hoàng thượng.

Doanh Doanh là người thông minh, thấy Hỉ Liên tới, trong lòng đã hiểu được ba phần.

Hắn là vì chuyện chủ tử bị bệnh uống thuốc.

Lại nói Hỉ Liên nhân lúc Hoàng thượng lâm triều đến đây, vốn cũng không định nán lại lâu, mở miệng nói ngay: “Thái y viện đưa thuốc đến chưa?”

Doanh Doanh khom lưng thưa, “Hồi bẩm công công, tôi qua đã đưa tới rồi.”

Hỉ Liên hỏi: “Sắc thuốc chưa?”

Doanh Doanh chần chờ một lúc lâu, “Nô tỳ mới nấu bữa sáng, định lát nữa sẽ sắc.”

Hỉ Liên thu hai tay vào tay áo, “Hoàng thượng trăm công nghìn việc nhưng cũng còn để ý việc này, nếu người làm không tốt, coi chừng khó giữ được cái mạng nhỏ.”

Sắc mặt Doanh Doanh trắng bệch, “Nô tỳ biết, Hỉ công công cứ yên tâm.”

Hỉ Liên nói: “Biết thì tốt.”

Nói xong liền quay lưng rời đi.

Doanh Doanh thở dài một hơi, quay về tiểu trù phòng lấy dược liệu Thái y viện đưa tới, chia ra gói vào giấy thô.

Nghĩ việc này không thể giao cho Xuân Bảo, mấy bữa nay gã ta ngày càng ngu si, không dùng được nữa.

Công việc trong Vị Ương cung có thể làm từ từ, mà việc chết người cỡ này, lại không thể có mảy may sai sót.

Doanh Doanh vào trù phòng nhóm lửa, bỏ dược liệu vào ấm, đổ nước, sắc lửa nhỏ hai canh giờ, lại để một lúc lâu cho nguội, lấy vải thưa lọc bã, thuốc kia đặc một bát, không lạnh không nóng, vừa uống.

Nhớ Hoài Hoài sợ đắng, lại đặc biệt thêm một đĩa bánh ngọt, chờ sắp xếp thỏa đáng hết, Doanh Doanh liền xách thực hạp đi đến chính điện.

Nội điện Vị Ương cung.

Ánh nắng chiếu vào đôi mắt thất thần kia, tựa những vì sao màu đen.

Kể cả đêm không ngủ ngồi trên giường, ngơ ngác nhìn song linh điêu hoa, phảng phất có một người dựa lên đó, anh tư bình bình, nét mặt tươi cười.

“Thật sao?” Hoài Hoài hỏi, “Người sẽ không bao giờ ép ta nữa?”

Hà Yến chăm chú nhìn Hoài Hoài hồi lâu, “Ta sẽ chỉ giúp người.”

Hoài Hoài hồ nghi nhìn Hà Yến, “Tại sao người phải giúp ta?”

Hà Yến cười nói, “Người muốn có được y, ta muốn ra ngoài, nếu người đắc thủ, dĩ nhiên cũng có thể giúp ta.”

Hoài Hoài lắc đầu, “Giả dối.”

Sau đó cúi đầu xuống, “Không phải người cũng thích Hoàng thượng à?”

Hà Yến dựa song linh, trên mặt mạ sắc vàng hư ảo, “Ta thích y lại có ích gì? Cuối cùng còn không phải là để y đùa bỡn, quyền lợi vẫn thực tế hơn.”

Hoài Hoài ngẩng đầu lên, “Người muốn làm quan?”

Hà Yến cười, trong mắt gợn sóng nhộn nhạo, “Kỳ thực không muốn.”

Về mặt Hoài Hoài đầy khó hiểu, “Vậy người muốn làm gì?”

Hà Yến cúi người nhìn sát hấn, “Đến lúc đó người sẽ biết.”

Hoài Hoài đang định nói, lại thấy Hà Yến sầm mặt nhìn ra ngoại điện, Hoài Hoài cũng nhìn theo, tiếng bước chân kia chậm vững, thông thả đi đến, lại là cung nữ Doanh Doanh.

Đặt thực hạp lên bàn, Doanh Doanh nhô người vào trong, “Hoài Hoài, đến giờ dùng bữa rồi.” Chờ thấy rõ quần áo trên người hẳn lại không khỏi hơi nhíu mày, “Rốt cuộc vẫn mặc rồi...”

Hoài Hoài đứng dậy ra khỏi phòng, nhưng nhìn đĩa màu xanh, bát hắc ngọc, ngược lại sững sờ ở đó.

Doanh Doanh bưng bát thuốc kia tới, “Uống trước đi kẻo nguội.”

Hoài Hoài nhìn trái ngó phải, “Xuân Bảo đâu?”

Doanh Doanh không hề nghĩ ngợi, “Có lẽ còn ngủ, uống xong nô tỳ sẽ gọi cho ngài.”

Hoài Hoài bưng bát lên cau mày, “Nóng quá!”

Doanh Doanh sầm mặt nói: “Uống.”

Hoài Hoài thương lượng: “Lát ta nhất định sẽ uống.”

Doanh Doanh không nghĩ ngợi gì nói luôn: “Bên trên có lệnh, nô tỳ phải chính mắt nhìn chủ tử uống xong.”

Hoài Hoài run tay, nghĩ phen này trốn không thoát, đang tính giữa đầu uống, lại bị người ta ấn tay bỏ bát thuốc xuống.

Doanh Doanh thấy Hoài Hoài như đối một người khác, đáy mắt giấu không được nỗi lo sợ.

Đang định lui lại, đột nhiên bị Hoài Hoài bóp cổ đè lên bàn.

Người cửa quây đá đập run rẩy, la không ra tiếng, mặt nổi gân xanh, nhìn chăm chăm kẻ bên trên.

Hà Yến mặt không cảm xúc, dường như không tồn chút sức nào.

Hoài Hoài luống cuống đứng đó, nhìn Hà Yến đổ cả bát thuốc vào miệng Doanh Doanh, lại sặc ra hơn một nửa.

Cho đến khi bát thấy đáy, Hà Yến mới buông ra, thuận tay ném bát thuốc lên bàn.

Doanh Doanh ôm cổ trượt xuống đất, ho sù sụ một lúc lâu, chất lỏng chảy dài xuống miệng và mũi.

Hoài Hoài nhìn Hà Yến, “Việc này... sợ là không tốt lắm đâu...”

Nhưng Hà Yến chẳng để ý tới Hoài Hoài, chỉ nhìn chăm chăm Doanh Doanh, giọng cực lạnh, “Chẳng qua một nô tài, dù là bị người ta sai sử, cũng táo tợn quá mức rồi.”

Nước mắt chảy đầy mặt Doanh Doanh, “Nô tỳ... nô tỳ biết lỗi...”

Hà Yến nói: “Người có thể đi mách người kia việc hôm nay, đến lúc đó xem là người chết trước hay ta chết trước?”

Doanh Doanh há miệng thở, thần sắc sợ hãi.

Hoàng thượng mặc dù không thường đến, nhưng vài ngày trước quan tâm Vị Ương cung, trong lòng nàng rất rõ, dù phen này Hoài Hoài kháng chỉ bất tuân, đến lúc đó thực sự truy cứu xuống, chân chính xui xẻo vẫn là đám nô tài làm việc bên dưới này.

Doanh Doanh chùi cằm cổ dính nhớp, “Chủ tử tha mạng, nô tỳ không dám.”

Hà Yến phát tay, “Cút!”

Doanh Doanh nghe vậy đồ cũng không màng dọn, quay người bỏ chạy ra ngoài.

Hoài Hoài liếc nhìn Hà Yến, “Doanh Doanh đối xử với ta tốt lắm, tại sao ngươi hung dữ thế?”

Hà Yến nâng mí mắt lên, “Không phải ngươi không muốn uống sao?”

Hoài Hoài bĩu môi, “... Chẳng qua là ngại hơi đắng thôi...”

Lại nhìn thấy bánh ngọt trên bàn, càng tự trách hơn, “Người xem, nàng ấy còn đặc biệt mang bánh đến cho ta.”

Hà Yến hừ lạnh một tiếng, “À ép ngươi uống thuốc, thuốc kia rõ ràng có vấn đề, ngươi không sợ chết à?”

Hoài Hoài nói: “Sợ cái gì... Đó là thuốc bổ mà...”

“Trò cười, người hãy nhìn tiểu thái giám đứng tường bên ngoài kia xem, đã ngu si thế nào rồi?” Hà Yến không kiên nhẫn cắt ngang Hoài Hoài, nhìn thẳng vào hắn, “Trước mắt, trong cung này, chỉ có ta sẽ không hại người.”

Hoài Hoài sững sốt, “Xuân Bảo? Sao người biết? Chẳng lẽ sáng hôm qua người nhìn lên ta nói chuyện với Xuân Bảo?”

Dừng một chốc lại ra vẻ vui mừng, “Trong thời gian người đi vắng, ngày nào Xuân Bảo cũng nhắc tới người. Lần này ta sẽ giới thiệu hai người với nhau, trước mắt đang là xuân về hoa nở, hoa đào nở rộ, đến lúc ấy ba chúng ta tìm đào viên kết nghĩa kim lan, cũng không uổng giao tình trong cung.”

Hà Yến giận dữ nói: “Người đúng là hết thuốc chữa rồi!”

Hoài Hoài tiến lên kéo tay Hà Yến, kiên nhẫn nói: “Hà huynh đệ, từ lâu ta đã muốn nói với người, người nên sửa cái tính này đi, mọi việc đều nên coi trọng dĩ hòa vi quý.”

Hà Yến hất tay đi ra khỏi điện, “Đủ rồi!”

Hoài Hoài nhìn qua thức ăn trên bàn, do dự chốc lát rồi vẫn đi theo, “Hà huynh đệ, người đi đâu thế?”

Hà Yến không quay đầu lại, “Ngự thư phòng.”

Hoài Hoài căng thẳng, “Người đến đó làm chi, chẳng lẽ lại muốn đi gây chuyện?”

Hà Yến không nhìn hắn thêm, “Người yên tâm, ta không đi trêu vào y nữa đâu.”

Hoài Hoài rốt cuộc không yên tâm, theo sau Hà Yến ra khỏi cung.

Cuối đông đầu xuân, vốn nên là cảnh xuân đẹp tươi vô hạn, nhưng trong cung vẫn lan tràn sự u ám, xua đi không được.

Gió nhẹ lướt qua.

Hồng mai héo tàn, hoa đào chớm nụ.

Bóng lưng nam nhân đứng trước thẳng như cọc tiêu, hoàn toàn khác với những cung nhân cúi đầu khom lưng xung quanh, tựa cây thích cắm trong thâm cung này, mạnh mẽ lẫm liệt, không thể nhìn thẳng.

Cho đến khi sắc vàng đằng xa đến, mới che nam nhân lại.

Cùng với lãnh hương bạch vụ, thiên tử hoa phục cấm bào được một đám người vây quanh, khuôn mặt không rõ.

Nụ cười trên mặt Hoài Hoài như vạn hoa khoe sắc, hắn đang muốn chạy lên, bỗng nhiên lại nhớ tới, nghiêng người túm Hà Yến.

Hà Yến liếc hắn một cái, không lên tiếng.

Hoài Hoài nói: “Người đừng làm chuyện ngu ngốc.”

Mấy chục đôi mắt nhìn nơi đây, ngoại trừ Hoàng thượng.

Hoài Hoài đứng ở một bên, cung nhân đi ngang qua quỳ đầy dưới đất.

Hoài Hoài nhìn chăm chăm Hà Yến, sợ hắn làm hỏng việc.

Hà Yến đứng yên đó, mắt sụp xuống, mày rậm như mực không biết tại sao lại mang đến cảm giác tâm sự nặng nề.

Hoài Hoài yên tâm, tới khi ngẩng đầu lên thì Hoàng thượng đã đi xa rồi.

Muốn đuổi theo, thấy Hà Yến về mặt lạnh lùng đi về hướng ngược lại.

Hoài Hoài đành phải giậm chân đuổi theo, “Hà huynh đệ, người rốt cuộc đi đâu vậy?”

Ở một đầu khác càng lúc càng xa, là Hoàng thượng khuôn mặt giận dữ.

Nguyên Kinh siết chặt tay, càng nghĩ càng tức.

Sao hôm nay tên này thanh cao như thế, lại vờ không nhìn thấy mình, thật là đáng ghét.

Nghĩ đến đây liền mở miệng gọi: “Hỉ Liên-“

Hỉ Liên rảo một bước tiến lên, “Có nô tài.”

“Quay lại.”

49. Chương 49: Quà Đáp Lễ

Hoài Hoài đuổi theo Hà Yến, “Hà huynh đệ, sao đi nhanh vậy?”

Hà Yến nói: “Đừng quay đầu lại.”

Hoài Hoài ngoái đầu nhìn một cái, vừa vặn gặp ánh mắt Hỉ Liên phía sau.

Vội vàng quay đi, cổ cứng ngắc, “Sao hai ta lên đằng trước Hoàng thượng rồi?”

Hà Yến cau mày, “Không phải đã bảo người đừng quay đầu lại sao!”

Hoài Hoài hơi méo mặt, “Ta không quay lại.”

Hà Yến nổi giận: “Không phải mới quay lại à!”

Hoài Hoài lúng túng nói: “Lần sau ta không quay lại là được.”

Rảo vài bước theo Hà Yến, mới nhớ tới lời vừa rồi chưa nói xong, “Sao hai ta lên đằng trước Hoàng thượng rồi? Chẳng lẽ người dùng khinh công?”

Hà Yến hừ lạnh một tiếng, “Ngu xuẩn, đương nhiên là y quay lại rồi.”

Hoài Hoài kéo tay áo Hà Yến, thấp giọng thương lượng: “Hà huynh đệ, người có thể đi từ từ không, để ta nói vài câu với Hoàng thượng.”

Hà Yến bước nhanh hơn, “Nếu bây giờ người chạy, y chắc chắn sẽ bắt người tới hỏi.”

Hoài Hoài vội nói: “Thật hả?”

Hà Yến nói: “Thừa lời.”

Hoài Hoài nghe vậy liền co giò chạy.

Đội người phía sau sắp sửa đuổi kịp, nào ngờ tên gốc kia lại chạy.

Hỉ Liên há hốc miệng nhìn Hoàng thượng.

Nguyên Kinh mắt như hàn đăng, tức giận khó nén, “Bắt!”

Hỉ Liên lập tức hiểu, quay đầu bảo chúng thị vệ, “Còn không mau bắt hắn quay lại.”

Hoài Hoài chạy đến nỗi gió bên tai, chợt có ý nghĩ chần chừ, nhớ tới lời Hà Yến vừa nói, lại liều mạng chạy tiếp. Nhưng không bao lâu lại nghe phía sau thiết khí leng keng, tiếng võ đao va chạm ngày càng gần, Hoài Hoài chợt dừng lại, mấy thị vệ liền chạy vượt qua.

Hoài Hoài cười ha ha, “Đừng không được à?”

Nói xong liền bị thị vệ chạy sau đè xuống đất, cạp bùn đầy miệng.

Nguyên Kinh nhìn Hoài Hoài lê dưới đất mặt xám mày tro, cũng được trút giận, nhưng vừa thấy thị vệ dẫn hắn tới, nhất thời ngược lại hơi luống cuống.

Đang toan mở miệng quát lui, lại thấy hấn ta vui vẻ quỳ xuống, dập đầu thật vang, lấy lòng tốt cùng, “Hoàng thượng, người sai người bắt ta, là muốn ta trở về với người à?”

Nguyên Kinh nghe vậy suýt nữa thở không nổi, đang muốn nổi giận, lại nghe tiếng Hỉ Liên quát to, “Trước mặt Hoàng thượng, không được vô lễ!”

Hoài Hoài cúi đầu nhìn kỹ mình một lúc lâu, “Công công, ta đang quỳ mà.”

Hỉ Liên sững sờ, “Láo xược! Vừa rồi người lại chạy cái gì?”

Hoài Hoài nhìn sang Nguyên Kinh, vẻ mặt chan chứa yêu thương, “Đương nhiên là vì muốn gặp Hoàng thượng.”

Bấy giờ Nguyên Kinh mới hiểu.

Nghĩ vừa rồi mình bị quỷ ám, trước mặt những người này đấu với tên gốc đó, rồi lại nhớ hấn, bám theo hấn thế nào... Không ngờ mình lại sập bẫy hấn ta, cứ như vậy, tâm ý của mình đã rõ ràng.

Nguyên Kinh nhất thời túng túng vô cùng, tai đỏ ửng, hồi lâu không nói nên lời.

Hỉ Liên thấy thế vội mở miệng quát, “Cuồng đồ lớn mật, cả gan trêu đùa thiên tử, phải bị tội gì!”

Trong mắt Hoài Hoài hoàn toàn không chứa được ai khác, nhìn Nguyên Kinh quẫn bách, càng cảm thấy y tuấn tú rung động lòng người, “Hoàng thượng, món quà hôm trước ta tặng, người có thích không?”

Nguyên Kinh rất ức chế, im lặng một lúc lâu mới hơi bình tĩnh, lạnh giọng nói: “Ném rồi.”

Giống như trả thù.

Hoài Hoài cười cười, đáp một nẻo, “Hoàng thượng đã thích quà ta tặng, lần tới cũng tặng ta một món thì thế nào?”

Nguyên Kinh xanh xám mặt, vung tay lên, “Người đâu-“

Thị vệ trầm giọng đáp.

“Đưa tên gốc này về cung!”

Nói xong liền dẫn một đội người đi đến ngự thư phòng như chạy trốn.

Hỉ Liên đuổi theo Nguyên Kinh đến thờ hồng học, nhưng lại không thể quá xa Hoàng thượng, chỉ đành cằn rằn đi nhanh hơn, cho đến khi tên gốc phía sau bị thị vệ lôi đi mất dạng, mới hơi thả lỏng.

Nguyên Kinh bước chậm lại, hơi nhú mào, ẩn chứa tâm sự. Chờ vào điện, ngồi ngay ngắn, nhìn chằm chằm con quay trước long án kia hồi lâu.

Oán khí trong mắt dày hơn, lại là đáng về muốn ném mà tiếc.

Hỉ Liên mím chặt môi nén cười, chỉ vờ như không thấy.

Quả nhiên, một lúc lâu sau, liền nghe Nguyên Kinh giọng nói lãnh thanh, “Bút này không tốt lắm.”

Hỉ Liên đưa mắt nhìn qua, Nguyên Kinh đang hơi cau mày, hí hoáy cây bút lông cứng trong tay.

Thân bút dùng ngọc dương chi điêu mài thành, đầu là lông dê cực tốt, độ cứng vừa phải, thật sự là thượng phẩm.

Hỉ Liên cân nhắc giây lát, đang định mở miệng, lại nghe Nguyên Kinh tự nói tiếp: “Vứt đi cũng phí, không bằng cứ cho tên gốc kia đi.”

Hỉ Liên há dám nghi ngờ, vội cúi đầu đáp theo, “Hoàng thượng nói có lý, dù sao cũng không phải đồ tốt, chỉ bằng thưởng cho tên gốc kia làm đáp lễ. Hoàng thượng thân là quốc quân còn đối đãi người như thế, cũng có thể có được mỹ dự, thật là nhất cử đa đắc...”

Nguyên Kinh có phần không nghe nổi, ném bút cho Hỉ Liên, “Được rồi, cầm đi đi.”

Hỉ Liên khom lưng thật thấp, “Nô tài sẽ đi làm ngay.”

Nguyên Kinh không lên tiếng, muốn đọc sách tập viết, nhưng thuận tay sờ qua, chỗ gác bút bình nhật rỗng tuếch, chỉ đành bực dọc giơ tay, “Bút.”

Hỉ Liên lấy một cây mới trên giá bút, cung kính trình lên.

Nguyên Kinh nhận bút, lúc này mới nhớ mình lâm thời quay lại ngự thư phòng, Điền Sùng Quang thì vẫn chờ ở tiền điện, liền lạnh giọng nói: “Gọi Điền Sùng Quang tới đây.”

Hoài Hoài nhìn thị vệ ra khỏi Vị Ương cung, thở dài thườn thượt, quay đầu lại, vừa vặn thấy Hà Yến về mặt túc mục chấp tay đứng đằng sau.

“Hà huynh đệ, sao ngươi cũng về cùng rồi?”

Hà Yến nói ngay: “Ta ngược lại muốn đi, nhưng ngươi bị người ta bắt về không phải à?”

Ánh mắt Hoài Hoài ấm áp, “Hà huynh đệ, ta biết ngay ngươi không yên tâm về ta mà.”

Hà Yến nói: “Đủ rồi.”

Hoài Hoài tiến lên cầm tay hắn, “Hà huynh đệ, chủ ý khi này ngươi bày cho ta, thật là một biện pháp tốt, Hoàng thượng đuổi không kịp, còn đặc ý tìm người dẫn ta tới, ta thấy hai má y ửng đỏ, giống như xấu hổ tột cùng, thật sự là thích ta lắm rồi.”

Hà Yến hất tay cười khẩy, “Điều đó trái lại là thật.”

Hoài Hoài nhìn Hà Yến bằng đôi mắt như hồ nước trong veo, “Hà huynh đệ, về sau ta đều nghe lời ngươi.”

Hà Yến suy tư giây lát, “Vây về sau trước mặt người khác ngươi đừng nói chuyện với ta.”

Hoài Hoài không hiểu, “Tại sao chứ?”

Hà Yến nói: “Để người ta nhìn thấy, sẽ chỉ coi khinh ngươi.”

Hoài Hoài nói: “Hà huynh đệ nhất biểu nhân tài, thông minh giỏi giang, lại còn có sức khỏe, ta đứng cạnh Hà huynh đệ, cũng cảm thấy thơm lây.”

Hà Yến mắt đầy lệ khí, “Nhưng ta cảm thấy ngươi chẳng ra làm sao.”

Hoài Hoài phất tay, “Ngươi cho là ta sẽ tin? Nếu ngươi không thích ta, sao lại ngày ngày đi theo ta?”

Đang nói, lại thấy mấy thái giám mặt trắng từ xa đến, thấy Hoài Hoài đứng ở cửa liền cười đi tới, “Chủ tử, đây là Hoàng thượng ban cho ngài.”

Nói xong liền nghiêng người, tiểu thái giám phía sau tiến lên vài bước, hai tay nâng cao, bưng cái hộp dài bằng gỗ lim tơ vàng, thanh nhả vuông vắn, hoa văn hoàn toàn tự nhiên.

Hoài Hoài mừng rỡ, “Hoàng thượng thưởng cho ta à?”

Thái giám kia mặt cứng đờ, “Chủ tử, ngài phải quỳ xuống tạ ơn.”

Hoài Hoài thuận thể quỳ xuống, “Đa tạ Hoàng thượng ban thưởng.”

Tiểu thái giám kia dâng hộp gỗ, sau đó lại lui mấy bước, mới đứng thẳng người lên.

Mấy thái giám đứng ở cửa Vị Ương cung cùng Hoài Hoài hàn huyên hồi lâu, nói toàn là những lời chúc mừng, nhưng Hoài Hoài chẳng đáp, chỉ cười ngô nghê một lúc lâu, đoạn đứng dậy chạy vào trong cung.

Để một đám người chờ thưởng ở bên ngoài trơ mắt ếch ra.

Hoài Hoài kéo Hà Yến vào điện, “Hà huynh đệ, Hoàng thượng thưởng cho ta này.”

Hà Yến lạnh lùng đánh giá cái hộp kia vài lần, “Mở ra xem.”

Hoài Hoài nghiêng đầu, “Không được, ngươi đoán trước đi.”

Hà Yến nói: “Có tin ta đập không?”

Hoài Hoài như không nghe thấy, vui vẻ ra mặt, “Hoàng thượng lại thật sự dùng vật truyền tình...”

Hà Yến quay người muốn đi, “Ta không có thời gian rối rắm việc này với người.”

Hoài Hoài vội kéo hắn, “Đừng đi, ta mở ra là được mà, con người người... thật là khô khan quá...”

Tiếp đó lại buông tay, cẩn thận mở hộp ra, trắng tinh nằm giữa nhung đỏ, lại là một cây bút lông cứng cán bằng ngọc.

Hoài Hoài reo một tiếng, “Hoàng thượng nhớ ta viết chữ không tốt nên đốc thúc đây mà.”

Hà Yến liếc hắn, “Không phải là một cây bút thôi sao? Có gì hiếm lạ?”

Hoài Hoài cầm cây bút kia, tắc lưỡi thành tiếng, “Thật đúng là hàng tốt, trắng ghê đó.”

Hà Yến cầm ngắm một lúc lâu, lại ném về hộp, “Làm không tệ, cũng là ngọc dương chi tốt nhất, đáng vài đồng đấy.”

Hoài Hoài vội che cái hộp kia, “Coi chừng hỏng, đây là Hoàng thượng cho ta đấy.”

Hà Yến toàn thân ớn lạnh, đi vài bước ra khỏi phòng, muốn tránh xa Hoài Hoài.

Hoài Hoài thấy Hà Yến đi ra ngoài, do dự chốc lát, vội gác bút lại, nhét vào chần gấm, rồi mới quay người đuổi theo.

“Hà huynh đệ, ngươi lại làm gì thế?”

Hà Yến không quay đầu lại, “Thử vận khí.”

Sau buổi tảo triều, Hỉ Liên truyền lời cho Điền Sùng Quang kêu chờ ở Phúc Thọ điện, nhưng đã đến trưa rồi mà nửa bóng Hoàng thượng cũng chẳng thấy đâu.

Điền Sùng Quang vận triều phục đỏ thẫm, đứng bên ngoài cung điện nguy nga, oán thầm một lúc lâu.

Đợi thêm chừng nửa canh giờ, mới trông thấy một lão thái giám từ rất xa đi tới.

Lão thái giám đến gần, liền khom lưng tiến lên, “Điền đại nhân, Hoàng thượng truyền ngài đến ngự thư phòng.”

Điền Sùng Quang hít sâu một hơi, giọng hòa hoãn, “Làm phiền công công.”

Lão thái giám cúi đầu khom lưng, “Đại nhân, mời-“

Tường đỏ ngói xanh, thâm cung chạy dài.

Điền Sùng Quang theo sau thái giám dẫn đường, độ chừng một nén nhang, sắp sửa đến nơi, lại xảy ra chút chuyện bất ngờ ở ngoài ngự thư phòng.

Kỳ thực cũng không phải là bất ngờ.

Dưới tường cung đỏ tươi, ánh mắt nam nhân, như cung tên kéo hết cỡ, nhìn thẳng vào mình, hoàn toàn không có sự hốt hoảng luống cuống đêm ấy, ngược lại là sự kiên cường đã lâu không thấy, vận sức chờ phát động.

Hoài Hoài thấy Hà Yến nhìn chằm chằm vị quan kia, đang muốn nói một câu, lại nhớ chuyện khi nãy Hà Yến dặn, mới nuốt lời nói ra đến môi vào bụng.

Hà Yến từ xa thấy Điền Sùng Quang, suy tư chốc lát, quyết định cược một ván.

Xấu nhất cũng chẳng qua là chết một lần nữa.

Lão thái giám không hề phát hiện, chỉ lo cúi đầu dẫn đường.

Điền Sùng Quang máu xộc lên đầu, thấy người nọ nhìn mình mấp máy môi, mà không phát ra một tẹo âm thanh nào.

Nhưng Điền Sùng Quang lại nhìn thấy rõ.

Hà Yến nói,

“Ta chờ người ra.”

Điền Sùng Quang trợn trừng mắt, được lão thái giám dẫn vào ngự thư phòng.

50. Chương 50: Tờ Giấy

Hà Yến nhân lúc Điền Sùng Quang yết kiến Hoàng thượng, trở về Vị Ương cung một chuyến.

Hoài Hoài đi theo sau nói: “Không phải muốn đến ngự thư phòng à, sao lại quay về?”

Hà Yến vẻ mặt ghét bỏ, “Câm miệng.”

Hoài Hoài nhìn bốn phía, “Xung quanh làm gì có ai.”

Hà Yến không trả lời nữa, đi thẳng vào nội điện tìm giấy bút, nhú mày trằm tư một lát, đem suy nghĩ trong lòng viết từng nét trên giấy.

Chỉ nửa chén trà, đã viết xong xuôi.

Cung nữ đứng ở ngoài điện do dự hồi lâu, hít sâu một hơi, bưng bữa trưa vào.

Doanh Doanh hoàn toàn không còn vẻ vênh vác nhơn nhơn thường ngày, mặc dù khuôn mặt lạnh tanh, sắc mặt lại trắng bệch, hốc mắt sưng đỏ.

Hoài Hoài chỉ muốn thò đầu xem lá thư ngắn Hà Yến viết, cũng không rảnh nhìn Doanh Doanh.

Doanh Doanh khom lưng, lần lượt đặt mấy món ăn tinh tế kia lên bàn, xong xuôi mới chậm chậm lấy bát thuốc ra, vừa đặt lên bàn liền quay người lao ra khỏi điện như chạy trốn, ngay cả thực hạp cũng không kịp cất.

Hà Yến nâng mí mắt lên, âm sắc cực lạnh, “Đứng lại.”

Doanh Doanh đứng ở chỗ bậc cửa, giọng hơi run run, “Có nô tỳ.”

Hà Yến ngó bát thuốc kia, lại nhìn Doanh Doanh, đôi mắt tối tăm như vực sâu.

Doanh Doanh nhìn mà hãi hùng, bước lên cất bát thuốc vào thực hạp, cung kính bưng đi.

Hoài Hoài sững sờ, nói: “Người lại dọa nàng ấy.”

Hà Yến cúi đầu không nói gì, chỉ gấp giấy cất vào tay áo, đang muốn ra ngoài, lại bị Hoài Hoài ngăn cản, “Không ăn cơm à?”

Hà Yến không quay đầu lại, “Đi.”

“Đi đâu?”

“Đi rồi khắc biết.”

Hoài Hoài nhìn cơm canh, song cũng không thấy đói, liền nói: “Lần này theo người vậy.”

Hai người ra khỏi chính điện, nhìn thấy Doanh Doanh hắt bát thuốc đen sì xuống đất.

Tiểu thái giám ngoài điện đứng ngây ra đó, trông mong mà nhìn một lát, vội bước lên ngăn cản, “Tỷ tỷ chậm đã, đây là thuốc tốt đó.”

Doanh Doanh bị Xuân Bảo đẩy suýt ngã, đang muốn nổi giận, ngẩng đầu liếc thấy Hoài Hoài lại sinh ra vài phần sợ hãi, “Người muốn thì sau này cho người hết đó.”

Xuân Bảo nghe vậy vội giật cái bát, uống sạch ít thuốc còn lại, chép miệng liếm lưỡi, rất thèm thuồng.

Doanh Doanh đẩy mắt thất thần, nhếch khóe môi cười, “Điên rồi cũng tốt, đến lúc đó bại lộ, Hoàng thượng sai người tới chém đầu ta, ngươi cũng không sợ bị liên lụy.”

Nói xong, liền quay người vào tiểu trù phòng.

Xuân Bảo ôm bát gặm một hồi lâu, lúc này mới tiếc rẻ bỏ xuống, muốn tìm Doanh Doanh, nhưng ngay cả bóng cũng không thấy.

Hà Yến đứng ở cửa cung, đột nhiên như đã quyết định, khẽ vẫy tay gọi Xuân Bảo, “Ngươi lại đây.”

Xuân Bảo lúng túng quay đầu lại, lặng im giây lát, đẩy mắt mới hơi có ánh sáng, “Hoài Hoài?”

Hoài Hoài cười nói: “Sao còn không nhận ra ta?”

Xuân Bảo tiến lên vài bước, nhào tới, “Hình như lâu lắm rồi ta không gặp ngươi.”

Hoài Hoài nghe mùi chua trên người gã, không nhịn được nhú mày, “Ta ngày nào chẳng ở đây.”

Ô sa của Xuân Bảo áp lên người Hoài Hoài, “Hoài Hoài, hôm qua khi ta tập võ...”

Hà Yến lạnh giọng cắt ngang Xuân Bảo, “Ngươi đi một chuyến với ta.”

Hoài Hoài nhìn Hà Yến một cái, “Gọi gã đi làm gì?”

Hà Yến nói: “Kêu thái giám này chuyển đồ giúp ta.”

Vừa nói vừa lấy tờ giấy trong tay áo, lom lom nhìn Xuân Bảo, “Vật này ngươi hãy cất kỹ, nếu đánh rơi, ta nhất định bẻ chân ngươi.”

Xuân Bảo nghe vậy lui lại hai bước, song quyền giơ ra trước mặt, bày ra trận thế, “Ngươi hãy phóng chiêu tới đây.”

Hoài Hoài thấy thế bước lên giảng hòa, “Hà huynh đệ cho ngươi đồ thôi, không phải muốn luận võ với ngươi đâu.”

Xuân Bảo thu chiêu, “Hà huynh đệ?”

Hoài Hoài sực nhớ tới, chỉ Hà Yến kể bên mà nói: “Quên chưa giới thiệu, đây là Hà huynh đệ.”

Xuân Bảo dụi mắt tìm một lúc lâu không thấy ai, chỉ mơ hồ khom lưng chào chỗ Hoài Hoài trở, chấp tay, “Tạ hạ họ Trương, chào Hà huynh đệ.”

Hoài Hoài quay đầu, đang định mở miệng, lại thấy Hà Yến đã ra cửa cung, chỉ còn chéo áo tung bay, vẽ thành một cái bóng trong hư không.

Hoài Hoài không dám trì hoãn, kéo Xuân Bảo đuổi theo.

Chờ tới gần ngự thư phòng, hai người đứng bên ngoài nửa canh giờ, từ xa thấy đại thần bào đồ đai ngọc kia được một lão thái giám dẫn ra.

Hà Yến quay đầu nhìn Xuân Bảo, “Tờ giấy kia đâu?”

Xuân Bảo chùi nước mũi trên miệng, “Gì?”

Hà Yến cố nén cơn giận, kéo Xuân Bảo tới gần hơn.

Lại lấy tờ giấy từ trên người Xuân Bảo ra nhét vào tay gã, kể đó chỉ chỉ đằng trước, “Có thấy kẻ mặc y phục màu đỏ kia không?”

Xuân Bảo nhìn theo, gật đầu, “Ừ.”

Hà Yến nói: “Ngươi cầm chắc tờ giấy này, đợi lát tiến lên hỏi hắn có phải Tiểu Quế Tử không.”

Xuân Bảo nghiêng đầu nhìn Hà Yến, “Tiểu Quế Tử sống lại à?”

Hà Yến phát tay, “Tùy tiện, Tiểu Lý Tử cũng được, ngươi nhớ hỏi hắn như thế là được.”

Ô sa lại bị đập mốp, Xuân Bảo ôm đầu nói: “Biết rồi.”

“Đến lúc đó người lại nhét tờ giấy vào tay hấn, nói là hôm qua hấn đã nhận lời cung nữ Vương, giúp nàng xuất cung mua ít sơn phấn về, có ghi rõ trên tờ giấy này.”

Xuân Bảo nói: “Chỗ ta còn một hộp, không bằng bán rẻ lại cho cung nữ Vương đi?”

Mắt Hà Yến bắn ra sát khí, “Người còn nói nhảm một câu là ta sẽ làm thịt người.”

Xuân Bảo bĩu môi trách móc, “Hoài Hoài, sao người lại biến thành hung dữ như thế.”

Hoài Hoài cãi: “Ta chưa nói gì mà.”

Lại nghiêng đầu nhìn Hà Yến, “Hà huynh đệ, người mau nói vài câu đi... Ta oan quá...”

Hà Yến mặt không biểu cảm, thấy Điền Sùng Quang càng lúc càng tới gần, liền đẩy Xuân Bảo, “Đi!”

Lại nói Điền Sùng Quang kia bị Nguyên Kinh kêu đến hỏi một lúc lâu, trước mắt nỗi lòng đang khó yên.

Ninh Nguyệt Quan hôm qua về Nam, song thế cục Đông Nam không hề khả quan, khi nãy mới nhận được chiến báo nói lưu tặc lại chiếm thêm một thành, vừa vặn là nơi Ninh Nguyệt Quan sắp nhậm chức, Nguyên Kinh biết chuyện giận tím mặt, bắt mình hôm nay phải trình lên danh sách Đốc sư Đông Nam, thực sự đã cho mình một nan đề.

Điền Sùng Quang nhú mày, thở dài.

Đương suy tư đủ đường, lại bị một tràng bước chân dồn dập cắt ngang.

Tiểu thái giám chảy nước mũi giờ đôi tay lem nhem túm triều phục của hấn, “Người là Tiểu Lục Tử của ngự thiện phòng à?”

Lão thái giám dẫn đường sững sốt, quay sang thấy là Xuân Bảo, vội tiến lên kéo, “Đồ con lừa! Mệnh quan triều đình há là loại thấp hèn như người có thể trêu đùa, mau buông tay ra.”

Xuân Bảo bị lão thái giám đánh rớt ô sa, búi tóc hơi tung ra, nhưng nghĩ vì Hoài Hoài, vẫn cắn răng nhét tờ giấy vào tay Điền Sùng Quang, “Cung nữ tỷ tỷ cách vách đưa người, những món người mua giúp nàng đều ghi trên đây, chờ về sẽ trả bạc cho người luôn...”

Lão thái giám giờ tay tát mấy phát, hai má Xuân Bảo sưng đỏ, lại do dính nước mũi đầy tay, lão thái giám giẫm thêm mấy cú, đập Xuân Bảo co ro dưới đất không dậy nổi.

Điền Sùng Quang bị Xuân Bảo phá rối, khựng lại đó một lúc lâu, định tìm một thị vệ đến giúp đỡ, nhưng nhìn xung quanh, thị vệ không thấy, chỉ gặp ánh mắt người kia.

Như lợi kiếm lóe hàn quang, thẳng tắp cắm vào trong lòng mình.

Hà Yến nhìn thẳng Điền Sùng Quang, nghĩ chỉ cần để người này nhìn thấy, là chuyện đó đã thành công một nửa rồi.

Dù sao chẳng nữa, nếu Nguyên Kinh biết việc mình còn chưa chết bị Điền Sùng Quang phát hiện, chắc hấn tâm tình sẽ không tốt lắm.

Cho nên, để tự bảo vệ bản thân, nhất định Điền Sùng Quang sẽ giữ bí mật giúp hấn.

Điền Sùng Quang cúi đầu liếc qua nét chữ trên tờ giấy kia, bút lực mạnh mẽ, rõ ràng viết cho Tổng đốc Bắc Cương Lâm Xương.

Mối quan hệ của Lâm Xương và Hà Yến, là huynh đệ cùng nhau vào sinh ra tử trên chiến trường, hồi ấy may là Lâm Xương chiến tích trác tuyệt, lại vừa vặn gặp Bắc Cương man di áp sát, khi thanh tiểu Hà đẳng Nguyên Kinh mới tha cho hấn, song một năm qua uống gió biên cương, rất là khổ cực.

Ý của Hà Yến, Điền Sùng Quang rất hiểu.

Trong triều đình không còn đồng đẳng, trước mắt huynh đệ biên quan là đường ra cuối cùng của hấn.

Phen này, là đang cược mình có bằng lòng bước vào vũng nước đục này không.

Nghĩ đến đây, Điền Sùng Quang kinh hãi há miệng, họng như bị chặn kín, một lúc lâu không nói ra lời.

Ván cược này, Hà Yến nắm chắc thắng lợi.

Ở trong thâm cung nhìn thấy đầu sỏ gian đảng chết đi sống lại, là mình đã bước một chân vào quỷ môn quan, lội xuống vũng nước đục này.

Trán Điền Sùng Quang lấm tấm mồ hôi.

Lại ngẩng đầu nhìn Hà Yến, tựa hồ cười cười, như hiểu rõ tâm tư mình.

Do hai người còn chưa đi quá xa ngự thư phòng, có hai thị vệ nghe tiếng ồn ào chạy tới, nhìn tiểu thái giám bị lão thái giám đánh ngã nhào dưới đất, liền quay người chấp tay tiến lên, “Đại nhân bị giật mình rồi, để chúng ta hộ tống ngài xuất cung.”

Điền Sùng Quang lúc này mới hoàn hồn, tờ giấy trong tay lại hơi ướt, hắn nắm chặt tờ giấy, chấp tay nói: “Làm phiền hai vị.”

51. Chương 51: Bên Ao

Hỉ Liên đặt một chén trà ngân châm Quân Sơn thượng hảo lên long án.

Quay đầu nhìn Hoàng thượng, thấy y đang nhắm mắt nghỉ ngơi, khuôn mặt nhợt nhạt hơn.

Nghĩ chắc do gần đây hai vùng chiến loạn liên miên, tấu chương trình lên chất đầy bàn.

Hoàng thượng mỗi đêm phê tấu sớ cũng phải đến canh ba, hôm sau tảo triều xong còn phải tiếp tục xử lý tấu chương tồn đọng, ngày trước còn có thời gian đọc sách luyện chữ, bây giờ thì cả đến thời gian dùng bữa cũng phải tranh thủ. Hoàng thượng nào phải người làm bằng sắt, sau mấy ngày đã gầy đi rất nhiều.

Tuy nhắm mắt nhưng trong đầu Nguyên Kinh lại toàn là chuyện Bắc Cương.

Bắc Cương chiến sự giằng co một năm, vài hôm trước Lâm Xương đột nhiên dâng tấu nói Bắc di hung hãn khó ngăn, trận chiến Bạch Thành mặc dù đuổi quân địch lui trăm dặm, song tổn thất nặng nề, sợ binh lực không đủ phòng, phen này muốn mộ binh hai mươi vạn, xin quân hưởng trăm vạn.

Đồng thời, Ninh Nguyệt Quan đã đến Trung Tĩnh, để cố thủ thành trì, cũng xin tăng binh năm vạn, quân lương ba trăm vạn thạch.

Phản ứng của quan văn trên triều đình đối với tin tức này chia thành hai cực đúng như trong dự kiến.

Một bên chủ trương muốn trừ ngoại cần an nội trước, phê cho Ninh Nguyệt Quan trước, một bên chủ trương giặc ngoài mạnh hơn giặc cỏ, cung cầu nên xếp đầu.

Nhưng mà nói đến cùng đều là phải cấp.

Thái thượng không lương thực, có thể trưng thu bách tính, quốc khổ rồi, thì Hộ bộ chỉ có thể ngửa tay hỏi Hoàng đế.

Dù sao thì kho riêng của Hoàng đế vẫn có tiền.

Thế nhưng phản ứng của Nguyên Kinh lại ngoài dự đoán của mọi người.

Chẳng những gác lại việc này hơn hai ngày, còn mặc kệ đám đại thần trên triều đình luân phiên thuyết phục, lần nữa không phê.

Thực ra không phải Nguyên Kinh xót mấy trăm vạn bạc đó, mà là phen này có tính toán khác.

Ninh Nguyệt Quan và Lâm Xương ngày trước qua lại rất chặt chẽ với Hà Yến, đều là nhân vật xếp đầu trên danh sách Hà đảng. Sở dĩ Nguyên Kinh giữ lại mạng họ, là do trước mắt Đại Bình còn cần họ bình loạn

đuổi địch, mà mở rộng binh lực cống hiến sức lực cho quốc gia cũng không phải là không thể. Chỉ có điều đối với đám dư nghiệt gian đảng này, đường giới hạn của Nguyên Kinh hơi thấp hơn bình thường.

Thái Sơ để đường hổ vi hoạn, là một ví dụ sờ sờ ra đó.

Những người này sớm muộn đều phải xử lý, Nguyên Kinh sẽ không cho bất cứ kẻ nào trong đó cơ hội một mình lớn mạnh.

Thế nhưng trong ngoài đều khốn đốn, quốc gia nguy ngập, cũng không thể bỏ mặc mãi.

Nguyên Kinh mở mắt, trên tròng mắt giăng một tầng tia máu, lại lần nữa cầm bút lên.

Hỉ Liên thật sự không nhìn nổi, khom lưng tiến lên, “Hoàng thượng... thứ cho nô tài cả gan.”

Nguyên Kinh không ngẩng đầu lên, “Nói.”

Hỉ Liên: “Hoàng thượng đã phê tấu suốt năm canh giờ, nô tài nhìn thôi cũng thấy mệt.”

Nguyên Kinh tâm tư mơ màng, “Lâu thế rồi.”

Hỉ Liên nói: “Trước mắt hoa đào trong ngự hoa viên nở đang rộ, không bằng nô tài đưa Hoàng thượng đi ngắm một chút để giải sầu, trở về phê sau cũng không muộn.”

Nguyên Kinh nghe vậy, quả thật thấy mệt mỏi vô cùng, bèn gác bút đứng dậy.

Hỉ Liên thấy thế quay ra ngoại điện chuẩn bị, chỉ một chén trà đã ổn thỏa, đoàn người vây quanh Hoàng đế đi ra ngự thư phòng.

Ngự hoa viên, cảnh xuân ấm áp.

Rêu xanh bò trên đá phiến, cánh hoa đào rải khắp hành lang.

Có lẽ do thời tiết đẹp, nường nường dạo hoa viên cũng không ít, mới đi chưa bao lâu đã gặp Liên phi và Diệp quý nhân. Lại nói phi tử hậu cung cũng nhiều ngày rồi chưa được thánh sủng, gặp Nguyên Kinh đều trở hết vô nghệ muốn ở lại bên cạnh.

Ngặt nổi Nguyên Kinh đang phiền muộn, đối với chúng phi tử tới quỵn rũ đều chỉ đáp một câu nhạt nhẽo vô vị, hoàn toàn không có ý định sóng vai đi cùng.

Hỉ Liên im lặng theo sau Hoàng thượng một lúc lâu.

Thấy Hoàng thượng dừng lại, đang nghĩ lại gặp nường nường cung nào, Hỉ Liên ngẩng đầu lên, nhưng trước mặt Hoàng thượng trống trải, làm gì có bóng nường nường nào.

Nguyên Kinh dừng chân, dõi nhìn ao nước biếc đằng trước, bên bờ hoa đào rực rỡ.

Giữa mây nước, bóng lưng người nọ cô đơn như một vết mực.

Hoài Hoài đứng cạnh ao nước tuyết tan, lơ đãng ném đá trong tay xuống ao.

“Hà huynh đệ, tại sao không trèo tường với ta, mà khăng khăng đến nơi quý quái này ném đá?”

Đôi mắt Hà Yến đầy cứng rắn, “Sau này người bớt làm ta mất mặt đi.”

Hoài Hoài nói: “Ta đâu có làm người mất mặt, trèo tường cũng là một kỹ thuật đó chứ, người còn chẳng biết trèo cơ mà.”

Hà Yến lạnh giọng nói: “Ta không thèm.”

Hoài Hoài thở dài, “Nhiều ngày rồi ta không gặp Hoàng thượng.”

Hà Yến cũng ném một hòn đá, đánh xuống mặt nước ra một tiếng vang nặng nề, “Có gì hay mà gặp.”

Hoài Hoài nói: “Ta không giống với người.”

Hà Yến suy nghĩ giây lát, nhúu mày, “Cũng phải.”

Hoài Hoài nói: “Người cả ngày chỉ nghĩ cách liên lạc với người ngoài cung, muốn ra ngoài, nhưng ta lại muốn ở đây, ngày ngày làm bạn với Hoàng thượng, ở ngay cạnh tấm cung của y, mãi thích y.”

Hà Yến cau mày, “Không chút tiền đồ!”

Hoài Hoài im lặng một lát, “Tối hôm qua thái giám kia cho người cái gì vậy?”

Hà Yến thấp giọng nói: “Là một tin tốt.”

Dừng một chút, lại tiếp: “Họ đã bắt đầu tập binh rồi.”

Hoài Hoài đảo mắt nhìn hai bên, đoạn tiến lên, “Chẳng lẽ người muốn tạo phản?”

Hà Yến nghe vậy cười lắc đầu, “Còn xa mới đến.”

Hoài Hoài cả giận nói: “Người không thể hại Hoàng thượng.”

Hà Yến im lặng hồi lâu, cười khê đôi tiếng, nhưng không mở miệng.

Trong đôi mắt cảm xúc phức tạp khó nói rõ.

Hoài Hoài trách móc: “Người đã nói tìm Hoàng thượng tới giúp ta mà.”

Hà Yến mở miệng, “Người có tìm hay không, y đều sẽ đến tìm người, vậy thì cần chi phải mất công.”

Hoài Hoài: “Nói láo, đã bao nhiêu ngày rồi, đừng nói Hoàng thượng, cả đến Hỉ công công cũng chẳng thấy bóng đâu.”

Hà Yến hơi suy tư, “Chắc y đang sầu lo vì chiến sự ở hai vùng.”

Hà Yến lẩm nhẩm, mặt ao sắc vàng lấm tấm.

Nguyên Kinh ngó ra hồi lâu, thấy người nọ lẻ loi ném đá, cực giống năm đó ở ven hồ Tây Tử, sau cơn mưa Giang Nam.

Mình cũng đứng đằng xa, nhìn Tuần phủ địa phương nịnh nọt lấy lòng Hà Yến, Hà Yến nghiêng mặt qua, bị lão thần kia chọc cười ha ha, đôi mắt thâm thúy, đứng giữa một đám người khom lưng gật đầu, quả thật chói lòa.

Giang Hoài Cẩn nhìn ngậy người, đứng dậy ra khỏi tiểu đình trú mưa.

Thị vệ đằng trước giơ tay cản đường, “Vương gia, Hà đại nhân nói ngài ở lại đây.”

Giang Hoài Cẩn vận bạch y, gió lạnh thổi chực bay lên, “Hắn kêu các người trông ta, chẳng qua là sợ ta chạy, xung quanh toàn là quân của hắn, người thấy ta có thể chạy thoát không?”

Thị vệ không nói gì, nhưng vẫn không bỏ tay xuống.

Mắt Giang Hoài Cẩn như điểm sơn, “Ta chỉ đi xem thử thôi.”

Thị vệ đã hiểu, cung kính nói: “Mời Vương gia-“

Chờ đến khi Giang Hoài Cẩn lại nhìn sang, bên hồ chỉ còn mình Hà Yến.

Như đang suy tư điều gì, thi thoảng ném đá, hoàn toàn không nhận thấy mình tới gần.

Sương chiều mỹ lệ, đỏ đỏ nửa bầu trời.

Hai cái bóng dài thượt chiếu lên bùn đất màu mỡ, một ở đằng trước, một ở đằng sau.

Mặt hồ sóng nước lăn tăn, bóng người nọ vỡ theo nước chảy, rất lâu chưa hợp lại.

Giang Hoài Cẩn đột nhiên nghĩ, nếu đẩy Hà Yến xuống từ đây, phải chăng có thể giải thoát.

Nghĩ đến đây, Giang Hoài Cẩn giơ tay tới thân thể cường tráng kia, do dự hồi lâu lại lấy tay về.

Suy nghĩ một lúc lâu về người này làm nhiều việc ác, sàm nịnh chuyên quyền như thế nào, liền cắn răng một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm.

Nhưng vẫn không được.

Cứ thế lặp đi lặp lại.

Hà Yến mãi chưa quay đầu lại.

Cho đến khi ném sạch đá cuội trong tay, vẫn đứng trước nước, trù tính thiên hạ.

Tiểu Vương gia sau lưng giơ tay bỏ xuống, tiếp tục giơ tay bỏ xuống.

Cuối cùng không chịu nổi tựa đầu lên lưng Hà Yến, lấm tấm trên mặt lại không phải mồ hôi lạnh.

Hỉ Liên khẽ mở miệng, “Hoàng thượng?”

Đôi mắt phượng trong veo sáng ngời của Nguyên Kinh dần dần sâu hơn.

Định thần lại, nói nhàn nhạt một câu, “Chờ trầm ở đây.”

Nói xong, liền đi tới người kia.

Hoài Hoài ném nốt hòn đá cuối cùng trong tay, cũng không hề nhúc nhích.

Nguyên Kinh bước nhẹ hơn, chờ tới gần, vừa giơ tay ra thì Hoài Hoài quay người lại nắm tay y, cười tươi rói, “Ta đã nói phía sau có người mà, không ngờ lại là Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh há hốc miệng nhìn, tay bị Hoài Hoài nắm chặt.

Nắm ngón tay đan vào nhau, lưu luyến triền miên.

Hoài Hoài rất vui mừng, “Hoàng thượng, người rốt cuộc tới tìm ta rồi?”

Thấy Nguyên Kinh không nói gì, lại tiếp: “Hoàng thượng, sao tay người lạnh thế?”

Nguyên Kinh cup mắt xuống, nghĩ đến cảnh đã hoàn toàn thay đổi kia, giọng lại run rẩy không hề báo trước, “Trầm rất mệt, người đi với trầm một chút.”

Hoài Hoài cười nói: “Được.”

Nguyên Kinh lấy tay về, quay người bước đi.

Hoài Hoài đi theo sau, đột nhiên sực nhớ tới, quay đầu lại tìm Hà Yến.

Hà Yến vẫn đứng ở cạnh ao, như sắp hòa vào thanh tuyền kia.

Hoài Hoài định mở miệng, nhưng nghĩ đến lời dặn của Hà huynh đệ, lại không nói gì nữa, theo Nguyên Kinh đi khỏi.

Hai người sóng vai đi một lúc lâu, Hoài Hoài rất vui, ngược lại Nguyên Kinh tâm sự nặng nề, dọc đường không lên tiếng.

Cho đến khi mặt trời ngả về tây, ánh trăng mờ tối.

Đoàn người đến cửa Vị Ương cung, đi tiếp sẽ là ngự thư phòng.

Hoài Hoài bỗng nhiên kéo Nguyên Kinh lại, “Hoàng thượng, đừng đi.”

Thị vệ cung nhân phía sau thấy Hoài Hoài như vậy, đều cuống quýt cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Nguyên Kinh nghĩ đến tấu chương chất đống như núi, thở dài, “Không được.”

Hoài Hoài vội nói: “Thế ta trở về với người nhé?”

Nguyên Kinh nhìn hẩn, ngữ khí lại mơ hồ chậm chạp, “... Không được.”

Hoài Hoài tiếp tục nài nỉ: “Chỉ một lúc thôi, người xem trời còn chưa tối, chờ trời tối người đi cũng không muộn.”

Nguyên Kinh chăm chăm nhìn Hoài Hoài.

Nghĩ cái người đôi mắt đơn thuần như hài đồng trước mặt, không hề giống nam nhân coi trời bằng vung năm đó.

Khi ấy trong mắt hắn chỉ có quyền lợi, mình đi theo sau hắn, chứng kiến hắn xoi tái từng kẻ ngăn cản hắn bay thẳng lên mây xanh.

Chưa bao giờ giống như bây giờ, ngày ngày nói thích mình, muốn tốt với mình.

Thấy Nguyên Kinh không nói gì, Hoài Hoài thật sự chờ không được, liều một phen, đánh bạo kéo y vào Vị Ương cung.

Hỉ Liên sưng sốt, đi theo vào cung, lại bị Hoài Hoài đuổi ra, “Người đừng vào theo.”

Hỉ Liên đang định nổi giận, song thấy Hoàng thượng không nói gì cũng bèn thôi, may mà thời tiết không lạnh, đứng trong viện một lúc cũng không đáng ngại lắm.

Trăng bạc và nắng chiều giao ánh, rọi dư huy thanh lạnh trên mặt đất.

Nội điện Vị Ương cung còn chưa đốt đèn, khắp nơi dưới đất đều là bóng song linh đan nhau, sáng sáng tối tối, tầng tầng lớp lớp.

Hoài Hoài đóng cửa, khuôn mặt khuất trong tối, đôi mắt sáng rực.

“Hoàng thượng...”

Người gần trong gang tấc, hơi thở ngày càng nặng nề hơn, Nguyên Kinh không tránh né, chỉ tự dưng nói một câu, “Nói ra có thể người không hiểu, nhưng quả thật ta hơi hối hận.”

Người đối diện quả thật không hiểu, trong đầu kêu gào, máu phun trào, cố nén cảm xúc.

Hoài Hoài thử lại gần, như dã thú ngửi hương vị, “Hoàng thượng... có thể không?”

52. Chương 52: Cầu Được

Nguyên Kinh thở dài một tiếng rất nhẹ, không ưng thuận, nhưng cũng không cự tuyệt.

Hoài Hoài đợi một lúc lâu.

Tiếng hít thở trong không khí nghe rõ mồn một.

Hoài Hoài thật sự chờ không nổi nữa, cẩn thận ôm y vào lòng, đôi môi nhẹ nhàng cọ xát vành tai và má người nọ.

Cánh môi mềm mại, chớp mũi hơi lạnh, xoa dịu từng tắc da.

Có người thử, do dự, nén hỏa mà vẫn không dám vượt qua.

Nguyên Kinh mơ màng, không biết chỗ nào xảy ra sai sót, nghĩ có lẽ mình thật sự mệt quá hồ đồ rồi, lại ở chỗ này làm chuyện hoang đường tốt cùng như vậy với một kẻ điên.

Giống như là mình cũng điên mất rồi.

Hoài Hoài thấy Nguyên Kinh không phản kháng, bỗng nhiên siết chặt tay.

Nguyên Kinh theo phản xạ giật mình đẩy Hoài Hoài ra.

“Không được.”

Hoài Hoài ngớ ra: “Tại sao không được, Hoàng thượng, chẳng lẽ người không thích ta?”

Nguyên Kinh đang định bỏ đi, nghe lời này lại không khỏi cứng đờ ở đó.

Người phía sau một lần nữa quấn lấy y, “Hoàng thượng, ta thích người lắm.”

Nguyên Kinh nghiêng đầu, nhìn thấy đôi mắt Hoài Hoài chăm chú nhìn mình, chứa đựng sự cầu xin trước kia y chưa từng thấy trong mắt hân.

Nguyên Kinh hơi mềm lòng.

Tiếp đó liền bị Hoài Hoài vịn người lại, dè lên cửa, hôn sâu vào.

Khác với lần ở Mai viên, lần này Nguyên Kinh lại là cam tâm tình nguyện.

Bất tri bất giác hôn đáp lại, quần lấy cổ hân, bỗng nhiên hông bị siết chặt, người nọ bế thốc y lên đi vào nội điện.

Trăng sáng giữa trời, soi rọi khắp viện.

Hỉ Liên đứng trong viện, gọi lại Doanh Doanh đang muốn mở cửa đi vào.

“Người làm gì vậy?”

Doanh Doanh cầm đồ lấy lửa, vốn định vào đốt nén, thình lình nghe thấy giọng nói ở chỗ tối, sợ tái mét mặt mày, quay đầu lại, chờ thấy rõ là Hỉ Liên, càng kinh nghi vô cùng, “Hỉ công công... sao ngài ở đây?”

Hỉ Liên lạnh giọng nói: “Ta tới lâu rồi.”

Doanh Doanh tiến lên vài bước, “Trong ngoài Vị Ương cung đều do một mình nô tỳ lo liệu, khi nãy nô tỳ bận dọn dẹp ở hậu điện, không thể ra đón Hỉ công công, mong công công khoan dung.”

Dứt lời, lại sực nhớ ra, “Bên ngoài rất lạnh, Hỉ công công vào điện với nô tỳ đi.”

Hỉ Liên nghe vậy vội kéo Doanh Doanh lại, “Đừng vào!”

Doanh Doanh sửng sốt, “Đèn còn chưa thắp...”

Hỉ Liên nhìn cung điện tối om kia, “Thắp đèn gì, xem chừng không cần nữa đâu.”

Doanh Doanh không hiểu lắm, rướn cổ nhìn thấy một đội thị vệ ở cửa cung, bấy giờ mới biết là ai ở bên trong chủ điện.

Doanh Doanh lập tức đầu mướt mồ hôi lạnh.

May mà Hỉ Liên tinh mắt, chứ nếu thật sự để mình xông vào, sợ rằng mình có mười cái đầu cũng không đủ chém.

“Đa tạ Hỉ công công nhắc nhở.”

Hỉ Liên phát tay, “Không sao, người đi tìm cái lò sưởi tay lại đây cho ta.”

Ánh trăng rọi vào điện.

Có gió lùa vào cửa sổ, thổi bay một góc la trướng trước long sàng, lộ ra hai thân thể ôm nhau trên giường.

Hoàng đế lưng trần trụi, đường nét nhấp nhô, một bàn tay mơn trớn trên đó, cực giống đang âu yếm tơ lụa thượng hạng, trượt xuống, dừng ở chỗ u bí giữa hai cánh mông.

Thâm cung tối om, thở dốc kìm nén.

Đầu ngón tay len vào chạm rãi đảo quanh nơi mềm mại kia, môi lưỡi ngậm trong miệng bỗng nhiên bật ra một tiếng rên khẽ, vừa như xin tha, vừa như dụ dỗ.

Hoài Hoài dè Nguyên Kinh bên dưới, nhồm người dậy, thúc thật lực tiến vào toàn bộ.

Đầu như muốn vỡ ra, Hoài Hoài nhắm mắt rồi mở ra, lông mi bám đầy mồ hôi.

Nguyên Kinh mái tóc xỏa tung, trên mặt như có thần sắc diễm lệ, nhìn kỹ lại là đau đớn không chịu nổi.

Trong đầu Hoài Hoài rối tung lên.

Dục niệm đến, cuộn cuộn trào dâng.

Người thay đổi qua lại, duy trì một cách đáng thương, chỉ sợ mình thay hình đổi dạng.

Hà Yến vùi đầu ra vào, chưa đến một chén trà đã đầm đìa mồ hôi.

Hoài Hoài định thần hít sâu một hơi, bỗng nhiên dừng lại, “Hoàng thượng... Ta là ai?”

Trên người Nguyên Kinh rịn một lớp mồ hôi mỏng, thoảng lãnh hương nhẹ nhẹ, “Hà Yến...”

Hoài Hoài lắc đầu, “Cái gì?”

Hai má Nguyên Kinh nóng lên, “Hà Yến.”

Hà Yến cười, “Là ta.”

Nguyên Kinh lúc này mới thấy rõ đôi mắt như hổ rình mồi kia, muốn dậy, lại thấy đồng tử người nọ dần dần rút đi chỉ còn trong veo.

Hoài Hoài nói: “Không phải Hà Yến, là Hoài Hoài.”

Ngực Nguyên Kinh âm ỉ đau một trận, y không ra tiếng.

Canh hai.

Hứa phủ có người đến thăm.

Lão Thái y như sớm có chuẩn bị, bị hạ nhân gọi dậy cũng không hỏi gì nhiều, chỉ khoác thêm áo, đi vào sảnh tiếp khách.

Nha đầu trong phủ quan tâm đốt vài cục than củi, bưng trà nóng cho hai người. Hứa thái y dù gì đã cao tuổi sợ lạnh, không so sánh được với thanh niên thân thể khỏe mạnh.

Người vừa tới khom lưng vái, “Tiểu nhân phụng lời Điền đại nhân, đến hỏi xin Hứa thái y phương thuốc.”

Kế đó dừng một thoáng, “Điền đại nhân bảo hôm qua đã nói chuyện với Thái y rồi.”

Lão Thái y bị ánh nến chiếu lên mặt, da mặt như cây khô, liếc nhìn ngón út hơi cong của người nọ, “Người là người trong cung?”

Người nọ thoát tiên sững sốt, lập tức lại trắng bệch khuôn mặt mà cười, “Hứa thái y từng gặp ta?”

Thái y dắc ý hừ một tiếng, chậm rãi nói: “Gặp thì chưa, chẳng qua là lão phu tiếp xúc với người trong cung lâu, chỉ mấy động tác lão phu đã nhận ra.”

Thái giám kia cười nói, “Hứa thái y thật là tinh mắt.”

Hứa thái y thở dài: “Không ngờ Điền Sùng Quang cũng có bản lĩnh, quan hệ trải tận trong cung.”

Thái giám nói: “Hoạn quan từ xưa đã bị văn thần coi khinh, riêng Điền đại nhân lại là ngoại lệ, đã cứu mạng ta còn đặc biệt cung kính với ta, nên ta mới cam nguyện làm liều.”

Lão Thái y lẩm bẩm: “Người cũng biết việc này rất hung hiểm, lão phu thực không hiểu nổi, hắn làm tới chức Binh bộ Thượng thư, tội gì phải bước vào vũng nước đục này.”

Thái giám nói: “Việc này, ta cũng có nghi ngờ tương tự, nhưng hỏi Điền đại nhân, Điền đại nhân chỉ nói ngài lúc trước đã rất kính nể người nọ, huống chi người nọ vốn là mệnh không nên tuyệt, làm vậy biết đâu có thể cứu quốc gia.”

Lão Thái y: “Đạo trong đây, người ngoài cuộc chúng ta há có thể hiểu thấu.”

Thái giám gật đầu, “Hứa thái y nói có lý, người này cũng là thần nhân, điên rồi còn có thể cầu người chữa bệnh cho mình, hơn nữa nằm trong hoàn cảnh đó, mà còn có thể khiến Điền đại nhân quyết một lòng bán mạng cho hắn.”

Lão Thái y ho vài tiếng, quay sang nhìn nha đầu bên cạnh, “Lấy giấy bút đến đây.”

Nha đầu kia đáp khẽ một tiếng, không bao lâu liền cầm bút mực đi ra, trải lên bàn, lại đốt thêm một ngọn đèn, chiếu sáng cho lão Thái y.

Lão Thái y run rẩy cầm bút, chấm mực vài cái, “Chư tảo cuồng viết, đều thuộc về hỏa, lúc trước đúng là lão phu hạ được cho hấn không sai, mấy vị được liệu kia thương não tổn thần, nhưng tâm trí hấn rối loạn đến mức này, lại là việc ngoài ý muốn, chắc là do tâm tính, mấy vị thuốc này chẳng qua là dưỡng thần tu tính, có thể khỏi hấn hay không thì còn phải xem số của bản thân hấn.”

Thái giám kia cười nói: “Ta sẽ chuyển lời đến Điền đại nhân.”

Lão Thái y gác bút, thở dài, “Đúng thật là thế sự trêu người, thuốc là lão phu kê cho hấn, lại đến phiên lão phu giải.”

Thái giám cất phương thuốc vào tay áo, “Đa tạ Hứa thái y, ta xin cáo từ tại đây.”

Thái y ngáp một cái, chảy ra hai dòng nước mắt dùng đũa, “Lão phu già rồi, chẳng còn sống được mấy năm, vốn định hai năm nữa sẽ cáo lão hồi hương, nhưng lần này, chỉ sợ phải chết trong kinh thành này.”

Nói xong kéo áo lại, thông thả đi vào buồng, “Điền đại nhân là ân nhân của lão phu, người hãy chuyển lời đến hấn, sau lần này là không còn nợ nần gì nhau, cũng đừng đến tìm lão phu nữa.”

Gió xuân lạnh lẽo, thổi hoa đào trên cây lá tả rơi.

Sau màn gấm long sàng, giữa đôi chân mở rộng, là mông eo lác lư.

Đôi chân bị bắt nâng lên đóng đưa nhận người nọ thúc thẳng vào, các ngón tay trắng như ngọc bấu chặt tấm lưng bên trên, cắm vào thịt, để lại mấy dấu đỏ nhàn nhạt.

Nguyên Kinh sắc mặt trắng bệch, đầu mướt mồ hôi lạnh.

Bị làm cả nửa đêm, thân thể thật sự có chút không chịu nổi, may là người nọ bắn tinh rồi, mới được nghỉ một lúc.

Trên người Hoài Hoài rùng rùng mồ hôi.

Cúi đầu xuống mút nhẹ xương quai xanh xinh xắn bên dưới, ôn nhu khó nén.

Nguyên Kinh bỗng nhiên mở miệng, “Người cứ thế này thì tốt.”

53. Chương 53: Cao Thế

Canh năm.

Trăng lạnh sao thưa, sắc trời tối om.

Thiên tử trong nội điện, mũ kim long, bào bàn long, nhất phái khí độ uy nghiêm hoa quý.

Chúng cung nhân sau khi chuẩn bị xong xuôi cho Hoàng đế, liền vây quanh Hoàng đế ra cửa đi đến Phúc Thọ điện.

Ngày xuân rất lạnh, song Nguyên Kinh không ngồi long liễn, mà đi bộ vào triều.

Hỉ Liên đi theo sau, cảm thấy Hoàng thượng bình thường đi đã chậm rồi, mà sao bữa nay lại chậm đến lạ kỳ.

Nhưng cũng không dám hé môi, chỉ chậm chạp theo sau Hoàng thượng.

Cho đến khi sắc trời sáng rõ, Nguyên Kinh mới đến Phúc Thọ điện.

Trên triều đình bá quan văn võ nín thở đứng đó, chờ đợi đã lâu.

Trước khi vào triều, Nguyên Kinh đột nhiên nghiêng người nói mấy câu với Hỉ Liên.

Hỉ Liên nghi hoặc, “Hoàng thượng, thứ cho nô tài ngu dốt, món này ở trong cung nô tài chưa từng nghe nói bao giờ.”

Nguyên Kinh sầm mặt, ngập ngừng muốn nói, cuối cùng ném lại một câu lạnh như băng, “Xuất cung đi tìm, tìm không thấy thì đừng về.”

Dứt câu, liền quay người đi lâm triều.

Hỉ Liên bị làm khó.

Hoàng thượng không nói rõ, mình lại không thể không làm. Bất đắc dĩ đành lĩnh yêu bài xuất cung, thay thường phục, ra ngoài cung đi tìm.

Dưới chân hoàng thành, dân chúng ồn ào.

Hỉ Liên hỏi thăm ngoài đường rất lâu, rốt cuộc mới biết Hoàng thượng muốn thứ gì.

Cũng nghe ngóng được nơi mua thứ này.

Lại nói Tương Tư lang kinh thành là quán có tiếng thời này, hồng bài Sở Sở quan tuyệt tứ phương.

Hôm ấy Tương Tư lang vừa mở cửa đã đón một vị khách kỳ lạ. Mặc dù quần áo bình thường, lại khó giấu sự hoa quý, vị khách này ngẩng mặt lên, mặt trắng không râu, đôi mắt hồ ly đầy khôn khéo.

“Vị khách quan này nhìn lạ mặt, chắc là lần đầu đến nhỉ?” Người trong sảnh ra đón, cười tít cả mắt.

Hỉ Liên gạt đầu, tò mò đảo mắt nhìn bài trí bên trong.

Khắp nơi đều là sa đăng mạn trướng, điểm thêm rất nhiều ngọc lan hải đường, có người vén rèm lam, đi ra là thiếu niên ca nhi tuần tú, nhìn Hỉ Liên, cười nũng nịu tiến lên, “Vị khách quan này, tuần tú thật...”

Hỉ Liên suýt nữa nôn cả cơm ăn từ đêm qua, nghĩ bản thân đã bị đất vàng chôn hết nửa người, mặt nhăn nhoe như vỏ cây già, chỗ nào còn có thể tú nổi.

Lại nhìn tiểu ca nhi trắng nõn trước mắt, dáng điệu trông còn thái giám hơn cả thái giám.

Thiếu niên cười quyến rũ tiến lên, “Ta chỉ thích dạng như ngươi, nhìn thực tế.”

Hỉ Liên lấy bàn tay trên vai ra, “Bớt động tay động chân với ta đi.”

Thiếu niên sững sốt, chột mím môi, “Bá bá này còn rất dễ mến...”

Hỉ Liên ớn lạnh cả người, đi thẳng vào vấn đề, “Ở đây có một loại cao chi lãnh hương không? Chính là loại hộp ngoài khảm vài hạt châu đó...”

Thiếu niên kia dĩ nhiên hiểu Hỉ Liên đang nói thứ gì, che mặt đấm khế Hỉ Liên một cái, “Khách quan xấu quá... Ban ngày ban mặt, tìm thứ đó làm gì?”

Hỉ Liên nhếch nhếch khóe miệng, “Ta... Ta tìm thứ này thì làm sao? Có gì mất mặt? Ảnh hưởng đến người à?”

Thiếu niên kéo tay Hỉ Liên, “Khách quan nóng quá, nào nào nào, vào trong với Tiểu Liên, Tiểu Liên tiêu hỏa cho khách quan.”

Hỉ Liên nghe hai chữ “Tiểu Liên” lập tức nổi da gà, lại bật thốt ra một câu, “Láo xược! Không biết quy củ!”

Tiểu Liên thấy Hỉ Liên nổi giận thật, vội buông tay lui về sau vài bước.

Con cháu vương cung kinh thành đến Tương Tư lang tìm vui cũng không ít, mà vị khách trước mắt tuy không có khí độ tôn quý, nhưng cũng ẩn ẩn có uy thái, chắc hẳn lai lịch không nhỏ, nên cẩn thận, bớt đắc tội với người ta thì hơn.

Hỉ Liên cả giận nói: “Rốt cuộc có cao chi kia không?”

Tiểu Liên nhướn mắt lên, quay người lăm bằm, “Đến nơi đây không mua xuân lại mua thứ này, ngài đúng thật là người đầu tiên.”

Đi hai bước lại quay đầu hỏi: “Muốn bao nhiêu?”

Hỉ Liên suy nghĩ giây lát, “Lấy hết.”

Tiểu Liên nghe Hỉ Liên muốn gom sạch lập tức biến sắc, nghĩ có lẽ là kẻ cùng nghề tới phá rối, muốn mua hết cao chi kia để tiểu quan trong Tương Tư lang này đau chết hết.

Nghĩ đến đây, Tiểu Liên vội quay người đi tìm lão bản ra.

Lão bản là một người làm ăn mập lùn, chậm rãi đi ra, đánh giá Hỉ Liên một lúc lâu, thấy mặt lạ, đoán chắc là mối khách cũ, bán cho lão cũng không sao, nhưng cũng phải để người trong đường dùng, nên chỉ bán một trăm hộp.

Hỉ Liên thở phào một hơi, cầm một trăm hộp cao chi này về phục mệnh.

Đợi đến ngự thư phòng, Hoàng thượng đứng lúc hạ triều, trước mắt đang cầm bút chấm mực, xử lý tấu chương tồn đọng tối qua.

Hỉ Liên khom lưng cầm một hộp đi lên, mở ra đặt ngay trong tầm mắt Hoàng thượng.

Nguyên Kinh viết mấy dòng, hơi nhìn lướt qua, “Ừm.”

Hỉ Liên cung kính nói: “Nô tài đã chuẩn bị một trăm hộp.”

Nguyên Kinh nghe vậy, ngòi bút run nhẹ, ngẩng lên nhìn Hỉ Liên.

Trong mắt phượng cảm xúc khác lạ, giống như là sợ hãi.

Hỉ Liên bị Nguyên Kinh nhìn lạnh cả sống lưng, liền giải thích: “Đây là một vật hiếm lạ, tương đối khó tìm, cho nên nô tài bèn chuẩn bị hơi nhiều.”

Nguyên Kinh cúi nhìn giọt mực trên tấu chương, “Đưa hết đến Vị Ương cung.”

Vị Ương cung sáng sớm đã có rất nhiều cung nhân tới.

Tổng quản thái giám mới tới dẫn chúng cung nhân cọ rửa phủ bụi, quét dọn sạch sẽ Vị Ương cung.

Doanh Doanh rốt cuộc cũng hơi tươi cười, dẫn cung nữ thái giám đến thiên điện sắp xếp chỗ ở, xong việc lại đốt hương dây ở mỗi một góc, Vị Ương cung lập tức trong lành sạch sẽ, đàn hương thơm phức.

Thỉnh thoảng có thái giám đến tuyên đọc thánh chỉ, gắm Thục đồ quý đưa vào từng buồng, hai cung nữ quỳ dưới đất kiểm kê một lúc lâu, mặt mày rạng rỡ.

Nhân thủ nhiều, ngay cả lam đèn ngọc trì ở hậu điện Vị Ương cung cũng được dọn, treo đèn đỏ, buộc màn lên, rất là hoa mỹ tú lệ.

Trong nội điện mấy cung nữ qua lại dọn dẹp, gót sen thướt tha, khuyên tai đình đình.

Hoài Hoài tìm một góc thanh tịnh, nhìn tiểu thái giám đầm tường bên ngoài cửa sổ mà cười si dại.

Hà Yến vô cùng bức bối, “Sao đưa lắm thái giám cung nữ đến vậy, thật là đáng ghét.”

Hoài Hoài chống cằm cười cười, “Hoàng thượng...”

Hà Yến nhìn nơi xa, “Tiểu tử Diên Sùng Quang này cũng không tệ, là nhân tài đào tạo được.”

Hoài Hoài mặc dù mở mắt, trước mắt lại toàn là cảnh đêm qua, “Hoàng thượng...”

Hà Yến cau mày, lạnh lùng nói: “Nhưng hấn cũng tận tâm quá rồi, mọi chuyện đều đồng ý dễ dàng, làm cũng nhanh nhẹn, không biết có tâm tư gì đây.”

Hoài Hoài thành linh che mắt, “Thật là xấu hổ chết ta rồi...”

Hà Yến đứng dậy đập một phát, “Đủ rồi!”

Hoài Hoài bị Hà Yến đá ngã lăn ra đất, bò dậy, phủ bụi trên vạt áo, “Hà huynh đệ, người phải sửa tính đi, hổ tí là ra tay, thật sự không phải hành vi của bậc quân tử.”

Hà Yến lạnh giọng nói: “Bớt nói nhảm đi.”

Hoài Hoài không nhịn được cười nói: “Nơi đây bỗng nhiên đến nhiều người như thế, có phải sau này hàng đêm Hoàng thượng đều đến hay không?”

Thần sắc Hà Yến hơi sầm xuống, “Có lẽ thế.”

Hoài Hoài toét miệng cười, “Hoàng thượng cũng thích ta!”

Hà Yến thờ ơ nói: “Giờ người mới nhận ra.”

Đang nói chuyện thì tổng quản thái giám cẩn thận tiến tới, tay xách thực hạp, thấy Hoài Hoài liền cung kính khom lưng, “Chủ tử, nô tài Thuận Thuận, là tổng quản thái giám mới tới của Vị Ương cung.”

Hoài Hoài ngớ ra, “Không phải Xuân Bảo à?”

Thuận Thuận hỏi: “Xuân Bảo là ai?”

Hoài Hoài nhào lên cửa sổ nhìn ra ngoài một lúc lâu, quay đầu lại nói: “Chính là tiểu thái giám khi nãy còn đắm tường.”

Thuận Thuận thấy Hoài Hoài như thế, trong lòng rất rõ, cũng không nhiều lời, chỉ thấp giọng nói: “Nô tài được dặn, mang vài thứ đến cho chủ tử, chờ khi chủ tử nhớ ra, lại đến tìm nô tài cũng không muộn.”

Đáy mắt Hà Yến sáng lên, “Là thuốc à?”

Thuận Thuận đang định quay đi, nghe câu này của Hà Yến liền ngẩng đầu nói, “Chính thế, tôi qua nô tài nhờ Hứa thái y kê đơn thuốc, tìm thuốc ở ngoài cung, đã sắc xong rồi.”

Hà Yến nói nhàn nhạt: “Đừng làm lung tung.”

Thuận Thuận đặt thực hạp trên cái bàn dưới cửa sổ, “Nô tài làm việc, xin chủ tử cứ yên tâm.”

Sau đó quay người lui ra.

Hoài Hoài mở nắp thực hạp, lấy ra một cây châm to bằng bạc, “Trâm.”

Hà Yến cầm trong tay, lại xem thứ trong thực hạp kia, là một lọ sứ đút nút bằng dây đỏ.

Chắc tay thái giám kia bỏ ngân châm vào là để mình yên tâm.

Hoài Hoài cầm lọ sứ ra, rút nút, cẩn thận ngửi thử, méo mặt, “Đáng quá.”

Hà Yến lạnh giọng nói: “Uống.”

Hoài Hoài hỏi: “Sao người không uống? Không phải đã nói là cho người à?”

Hà Yến nói: “Như nhau cả thôi, bớt nói nhảm đi.”

Lại nói Thái y viện mỗi ngày đều đưa dược liệu đến, Doanh Doanh như thường lệ sắc thuốc, sau đó sai người khác đưa đến cho Hoài Hoài, lúc này Hoài Hoài mới ngửa cổ uống một lọ thuốc, liền gặp một tiểu cung nữ khác bưng thuốc vào, “Chủ tử, đến giờ uống thuốc rồi.”

Hoài Hoài méo miệng, đang định phản bác, lại nghe Hà Yến nói: “Để đó đi.”

Tiểu cung nữ không dám nhiều lời, bỏ bát thuốc xuống, lại tiện tay dọn thực hạp trên bàn, khom lưng lui ra.

Hoài Hoài kinh hãi nói: “Sao còn một bát nữa, chưa hết à...”

Hà Yến không nói gì, thấy cung nữ kia đi, cầm bát thuốc hất ra ngoài cửa sổ, sau đó bỏ bát không xuống.

Hoài Hoài cười nói: “Vẫn là Hà huynh đệ thông minh, có điều sao khi nãy không đổ luôn, ta cũng đỡ phải chịu khổ...”

Bên ngoài đột nhiên ồn ào, tiểu cung nữ mới đưa thuốc bỗng vui mừng chạy tới, khom lưng bẩm, “Chủ tử, Hoàng thượng lại ban thưởng.”

Hà Yến lạnh lùng đáp một tiếng, “Ừm.”

Tiểu cung nữ nói: “Công công tuyên chỉ bảo rằng ngài phải đi một chuyến.”

Hà Yến nói: “Kêu tên thái giám đó vào.”

Tiểu cung nữ do dự: “Việc này...”

Hà Yến phát tay, “Nhanh đi.”

Tiểu cung nữ gật đầu, quay người ra ngoài.

Hoài Hoài cũng muốn chạy ra xem, lại bị Hà Yến kéo tay áo, “Sốt ruột cái gì, chỉ là một đồ vật thôi mà.”

Hoài Hoài nói: “Hoàng thượng tặng ta nhiều thứ như thế, cũng chưa từng bảo ta tự mình đi nhận bao giờ, lần này chắc hẳn là món hiếm lạ.”

Hà Yến buông tay, hơi ngẩng đầu lên, “Chẳng phải hẳn tới rồi sao?”

Thái giám tuyên chỉ vội vàng vào phòng, thấy Hoài Hoài, mặc dù sắc mặt hơi khó coi, nhưng cũng còn cố cười, đặt trên khay chẳng qua là một hộp gấm khảm châu.

Thái giám tuyên đọc thánh ý xong liền trình khay lên.

Hoài Hoài quỳ xuống tạ ơn, nhận lấy.

Thái giám tuyên chỉ nói vài lời cát tường, sau đó được tiểu cung nữ dẫn ra điện.

Hoài Hoài cầm hộp nhỏ kia lên mở nắp ra, bên trong cao thể trắng như ngọc, mùi thơm, mát rượi.

Hoài Hoài cả kinh nói: “Son?”

Hà Yến khựng lại, tiếp đó lửa giận thiêu đốt, còn nghĩ người nọ coi mình là phi tử, đang định ném xuống đất, lại cảm thấy hơi quen mắt.

Ngắm nghía một lát, Hà Yến chợt bật cười.

Hoài Hoài hỏi: “Cười gì? Chẳng lẽ người rất thích son này?”

“Son đâu mà son”, Hà Yến tươi cười, “Rõ ràng là hương chi dùng để bôi trơn mà.”

“Y còn rất biết thương cái móng mình.”

54. Chương 54: Dùng Cao

Binh bộ, Linh Vận đường.

Vương Thị lang sắc mặt tái mét, im lặng hồi lâu mới thấp giọng nói: “Điền đại nhân, việc này không đùa được đâu.”

Điền Sùng Quang cười cười: “Lúc ấy ta biết việc này, phản ứng còn e sợ hơn ngài.”

Vương Thị lang chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân dựng hết lên, trên mặt giấu không được sự kinh sợ, “Ty chức trái lại hi vọng đại nhân chưa bao giờ nói với ty chức.”

Điền Sùng Quang trầm giọng nói: “Binh bộ bao lâu nay do hai ta cùng quản lý, thiết nghĩ các động tác khác thường gần đây cũng không giấu được ngài. Chúng ta đều là môn sinh của Trương Nam, lại là đồng hương, lần này cho ngài biết tình hình thực tế, không phải muốn kéo ngài xuống nước, mà chỉ hy vọng ngài cáo bệnh tính dưỡng, để tránh khi sự việc bại lộ sẽ liên lụy đến ngài.”

Vương Thị lang vốn vẫn cúi đầu, nghe lời này bình tĩnh nói một câu, “Sùng Quang tin tưởng ta như vậy, không sợ ta tố cáo à?”

Điền Sùng Quang cười nói: “Hai ta quen biết mấy chục năm, tính tình ngài vẫn như khi còn đi học, nếu ngài thật sự muốn tố cáo, thì sẽ không cho ta biết.”

Dừng một chút, Điền Sùng Quang cười tươi hơn, “Còn nữa, ngài có thể ngồi vào vị trí này, cũng phải rất hiểu đạo làm quan, chuyện Hoàng thượng giấu giếm bỗng nhiên bị truyền ra, sợ là chẳng ai thoát được can hệ.”

Vương Thị lang nghe một phen trong mềm có cứng của Điền Sùng Quang, thở dài thườn thượt, “Ngài liệu linh bát gạo thổi nột như thế, không khỏi quá khinh suất.”

Điền Sùng Quang cười cười, lại vào thẳng chủ đề, “Nếu cứu người này, có thể giữ cho thiên hạ thái bình.”

Vương Thị lang sững sốt nói: “... Sùng Quang... Đó là gian nịnh kết đảng họa quốc...”

Điền Sùng Quang nhú mày, “Hắn là gian nịnh họa quốc không sai, nhưng không phải là hạng chỉ biết nịnh nọt, ngược lại là người thật sự có năng lực.”

Vương Thị lang nói khẽ: “Cũng phải, người này dụng binh quả thật có tài.”

Điền Sùng Quang đột nhiên có hưng trí, “Lúc ấy khi ta còn là tiểu lại Hình bộ, chứng kiến hẳn một mình lĩnh binh lên bắc bình tặc, về nam trừ khấu, nan đề từ thời Thánh Trinh cũng chưa thể giải quyết, chỉ bảy tám năm trên cơ bản đã bình định, nếu không phải Hoàng thượng thấy chuyển biến tốt động thủ sớm, sợ rằng thiên hạ bây giờ sớm đã thái bình, không còn chiến loạn.”

Vương Thị lang nói: “Ta từng nghe Lâm Xương nói, người này dụng binh rất quỷ dị, thủ đoạn lại âm độc, toàn là dương đông kích tây, đào hầm phục kích, địch tiến ta lui, địch lui ta đuổi, thật sự là vô lại trong vô lại.”

Điền Sùng Quang cười ha ha, “Bình nhiều thì đánh, bình ít thì chạy, ta cũng nghe nói từ lâu, cơ bản là bám theo tặc khấu cả tháng, ngay đến thần tiên cũng bị chinh gằn chết.”

Vương Thị lang thấy Điền Sùng Quang hào hứng, bỗng nhiên lại có vài phần kính ý, “Sùng Quang một lòng cứu quốc, khí lượng như thế, ta không bằng ngài.”

Điền Sùng Quang liếc nhìn hắn, “Ai biết ta có phải đang làm chuyện ngu ngốc không...”

Lặng im chốc lát, lại tiếp: “Cũng không phải là một lòng cứu quốc đâu. Dù ta chưa có một tẹo giao tình với Hà Yến, nhưng chứng kiến hẳn một bước lên mây, kết bè kết cánh, sau lại thua như núi lở, tuy là trong dự kiến, song trước mắt nghĩ lại, ngoài hả giận ra, tiếc hận vẫn nhiều hơn...”

Vương Thị lang gật đầu, “Cũng phải, mặc dù hẳn có phần độc đoán kiêu ngạo, nhưng cũng không phải là người xấu...”

“Một tướng công chưa thành, nuốt hận dở điền,” Điền Sùng Quang chậm rãi nói, “Ta thật sự không nhìn nổi.”

Tối canh hai, dù cung nữ vào giục mấy lần, Hoài Hoài vẫn nhất định không chịu đi ngủ.

Đi qua đi lại trước long sàng, lại dừng chân nhìn Hà Yến, “Sao Hoàng thượng còn chưa đến?”

Hà Yến lạnh lùng liếc tới, “Không nên thân.”

Hoài Hoài mặc kệ Hà Yến, chỉ hỏi tiểu thái giám đứng ở cửa, “Bên ngoài có ai đến không?”

Tiểu thái giám thấy Hoài Hoài độc thoại một lúc lâu, mà vẻ mặt thay đổi tự nhiên, đã rất đổi hoảng sợ, lúc này nghe hẳn kêu mình, lười lú lại, “Bẩm... bẩm chủ tử... không... không có ai ạ.”

Hoài Hoài thở dài, “Chẳng lẽ đang bận tắm rửa?”

Hà Yến tức giận ra mặt, “Người đừng nằm mơ ban ngày nữa.”

Hoài Hoài sửa lại: “Trước mắt đang là ban đêm.”

Hà Yến vẻ mặt ghét bỏ, hừ lạnh quay đi, xốc tấm màn màu vàng, bóng người chui vào sau tấm ngăn khắc hoa.

Thoạt nhìn giống như là đã nằm xuống, nhưng nhìn kỹ lại, chân gấm phẳng phiu chẳng có tí tạo hình người.

Hoài Hoài chẳng bận tâm nhiều như vậy, thật sự chờ không nổi, vội vàng ra khỏi điện.

Chưa kịp xuất cung đã đụng phải Thuận Thuận đứng bên ngoài thu xếp.

Thuận Thuận thấy thần sắc Hoài Hoài nôn nóng, rào vài bước tới, “Chủ tử?”

Hoài Hoài một lòng muốn gặp Nguyên Kinh, lời nói chưa qua não đã thốt ra, “Ta phải đi ngự thư phòng một chuyến.”

Vừa dứt lời, Hoài Hoài liền hơi hối hận.

Trước kia Du công công canh mình rất chặt, tổng quản thái giám trước mắt trông lại cẩn thận nghiêm túc, chắc chắn nghĩ mọi cách giữ mình lại trong cung, không cho ra ngoài.

Thuận Thuận trầm tư chốc lát, nghĩ Hà đại nhân mà muốn đi thì ắt hẳn là có việc quan trọng, liền mở miệng: “Để nô tài đưa ngài đi.”

Hoài Hoài sững sốt, “... Thế đương nhiên là tốt.”

Thuận Thuận nói: “Không có khẩu dụ Hoàng thượng triệu kiến, muện thế này đến ngự thư phòng cầu kiến, thị vệ ngoài cửa phần lớn không cho qua. May mà nô tài cũng xem như quen biết đầu lĩnh canh ngự thư phòng, nô tài có thể đưa ngài vào trong, vào trong rồi có thể vào điện hay không, thì chỉ có thể xem vận may của ngài.”

Hoài Hoài rất bất ngờ, đáp một tiếng, rồi theo Thuận Thuận ra khỏi cung.

Chờ hai người đến bên ngoài ngự thư phòng, quả nhiên có binh lính tới chặn lại. Thuận Thuận khiêm nhường cung hòa, thì thăm với người nọ một lúc lâu, lại dứt cho hắn ít bạc, mới miễn cưỡng thuyết phục được thị vệ canh cửa, dẫn Hoài Hoài vào.

Thuận Thuận không tiếp tục đi theo, Hoài Hoài một mình tới cửa ngự thư phòng, thái giám canh cửa ngăn lại, cho rằng nhất định là Hoàng thượng triệu kiến, bèn chuẩn bị truyền báo.

“Ngài là người của cung nào?”

Hoài Hoài đáp: “Vị Ương cung, Hoài Hoài.”

Thái giám kia nói: “Ngài chờ một chút.”

Nói xong, liền quay người đẩy cửa vào ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng, Nguyên Kinh đang phê duyệt tấu chương.

Hỉ Liên do dự một lúc lâu lại mở miệng: “Hoàng thượng, đã canh hai rồi.”

Nguyên Kinh cúi đầu không nói gì, đôi tay trắng nõn như ngọc dương chi, do cầm bút quá lâu mà đầu ngón tay hơi đỏ lên.

Trước đó Hỉ Liên đã giục một lần, nhưng do tấu chương tồn đọng đã phê không còn bao nhiêu, Nguyên Kinh chỉ muốn phê hết cho xong, không dừng lại.

Tiểu thái giám ngoại điện khom người tiến lên, “Khải bẩm Hoàng thượng, Vị Ương cung Hoài Hoài cầu kiến.”

Nguyên Kinh nâng mi mắt lên, không nói gì.

Tiểu thái giám quỳ dưới đất, im lặng chờ thánh mệnh.

Hỉ Liên đứng bên nhìn trộm sắc mặt Nguyên Kinh.

Hơi nhú mày, da dẻ rút đi sắc đỏ, lại trắng như trong suốt, không biết nghĩ đến điều gì, hay do dự chuyện gì.

Hỉ Liên nhắc, “Hoàng thượng?”

Nguyên Kinh lẩm bẩm một câu, “Không được.”

Hỉ Liên ngó ra, bụng nghĩ tuy hỏi một đằng đáp một nẻo nhưng tốt xấu gì cũng có chữ “không”, hẳn ý là không gặp. Nghĩ đến đây Hỉ Liên phát tay với thái giám đang quỳ, ý bảo không gặp.

Tiểu thái giám kia hiểu ý, khom người đứng dậy, đang định lui ra ngoài, lại nghe Hoàng thượng giọng nhẹ nhàng nói, “Tuyên-“

Hỉ Liên khựng lại, song cũng không nói gì.

Hoài Hoài được thái giám dẫn vào, thấy Nguyên Kinh liền cười rạng rỡ, “Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh không ngẩng đầu lên, “Ban tọa.”

Cung nhân đem vào một chiếc ghế rộng kim ti nam mộc, đặt đối diện long án, Hoài Hoài ngồi xuống, nhìn con quay khảm ngọc tinh xảo trên bàn, chợt nhớ ra, “Hoàng thượng, không phải người nói vút đi rồi à?”

Chữ trên tấu chương hơi biến dạng, trong đôi mắt phượng thoáng qua sự tức giận, “Không phải lúc trước người không nghe thấy à?”

Hoài Hoài nói: “Lúc ấy ta không tin, như vậy xem ra, Hoàng thượng quả nhiên đang gạt ta.”

Nguyên Kinh ấn mạnh bút, chuẩn tấu Đại lý tự xử quyết Tuần phủ Sơn Tây tham ô lương ngân chẩn tai, ngẩng đầu muốn quở mắng Hoài Hoài vài câu, nhưng vừa gặp đôi mắt người nọ thì mặt lại hơi nóng lên.

Nguyên Kinh vội cup mắt xuống, tiếp tục phê duyệt.

Hoài Hoài tiến lên quan sát, “Hoàng thượng, sao tai người đỏ vậy?”

Hỉ Liên thấy Hoài Hoài lớn mật như thế cũng thấp thỏm theo, vài lần muốn ra ám hiệu cho Hoài Hoài, lại thấy Nguyên Kinh thái độ khác thường, hoàn toàn không dày đặc lệ khí như mọi khi, tuy hơi kinh nộ không chắc, song từ đầu đến cuối dung túng hấn làm càn.

Nguyên Kinh cắn răng, vẫn chưa nổi giận.

Hoài Hoài đợi một lúc lâu, thấy Nguyên Kinh không mấy may có ý định nghỉ ngơi, liền đứng dậy vòng ra sau lưng Hoàng đế.

“Hoàng thượng, người còn viết tiếp, sợ là trời sẽ sáng mất...”

Hơi thở ấm áp phả lên gáy, chữ trên tấu chương càng viết càng méo.

Hỉ Liên thấy thế vội cúi đầu, khom lưng lui ra, tiện thể kêu tắt cả cung nhân nội điện đi.

Nguyên Kinh thấy Hỉ Liên đi, sợ hãi giờ tay muốn gọi lại, song bị người nọ ôm trong vòng tay, tùy ý hôn mút sau tai.

Tại Nguyên Kinh càng lúc càng đỏ hơn, “Cứu...”

Chữ cuối cùng rốt cuộc không thể nói ra miệng.

Âm thanh nằm giữa môi răng không rõ lắm, Hoài Hoài nói: “Hoàng thượng, ta đã đem theo thứ tốt người tặng...”

Nguyên Kinh sắc mặt tái nhợt, run bần bật, còn chưa kịp chạy trốn đã bị bế lên cái giường đằng sau, tùy ý làm gì thì làm.

Do Hoàng thượng thường xuyên phê tấu chương đến sau nửa đêm, tiện thể ngủ lại ngự thư phòng luôn, để tiện cho Hoàng thượng nghỉ ngơi, nội điện ngự thư phòng có một cái giường, nhưng không có màn, khi này cung nhân ra ngoài hơi gấp, ngọn đèn lả lướt treo cao kia cũng chưa kịp tắt.

Trước mắt một đám người đứng hết ở ngoại điện, trở mắt nhìn nhau, biểu cảm ngày càng quái dị. Đặc biệt là nghe thấy âm thanh từ nội điện vọng ra, càng bối rối hơn.

Trái lại Hỉ Liên mặt không biểu cảm, bình tĩnh như thường dặn thái giám bên cạnh công việc sáng mai phải chuẩn bị, giống như hoàn toàn chẳng để ý việc hoang đường này.

Cao chi mở nắp, bị người ta quét một tảng to, để trên giường chìa ra một nửa, trông như sắp trượt xuống.

Nguyên Kinh nằm sấp trên giường, áo xốc xé rách rơi một ít xuống đất, quần ngược lại cởi sạch, người bên trên đang nắm cặp mông tuyết bên dưới không ngừng thúc sâu vào, rất là hứng khởi.

Dù đã dùng cao thể bôi trơn, bên trong vẫn hơi căng đau, Nguyên Kinh miễn cưỡng chịu đựng, nhúu mày mím môi, hồi lâu mới có chút sung sướng.

55. Chương 55: Bóng Đè

Hai người làm tận đến canh ba, Hoài Hoài chỉ cảm thấy mật huyết kia chặt vừa đủ, thật sự tuyệt không thể tả, uốn lưng thúc mạnh vài cái, bấy giờ mới phun trào ra.

Nguyên Kinh cả eo lẫn chân mỗi nhừ, bị người ta điên cuồng thúc vào chỗ u mật, trước mắt đã trở hồng hộc.

Nằm trên mép giường như rã ra, Nguyên Kinh mơ mơ màng màng để Hoài Hoài làm sạch, cả quy củ nự thư phòng không cho ai ở lại cũng quên mất, trực tiếp mê man đi.

Cung nhân ngoại điện chỉ để lại vài thái giám cung nữ trực đêm, số còn lại đều về nghỉ ngơi.

Hỉ Liên nghe bên trong không còn động tĩnh gì, liền khẽ khàng đi vào.

Trong nội điện thoang thoảng mùi tanh, hai người trên giường đắp chăn ngủ cùng, thò ra một chân, không biết là của ai.

Hỉ Liên khẽ thở dài, tắt mấy ngọn đèn rồi quay người đi ra.

Hoàn toàn không chú ý tới Hoàng thượng ngủ ở bên ngoài lại thỉnh thoảng nhúu mày.

Phúc Thọ điện, chuông lớn ngân vang ngàn đời.

Linh Vũ cung, hồng mai ngậm tuyết.

Đầu năm Nguyên Kinh thứ năm, bá quan triều thánh.

Long liễn hạ, người vén màn bước ra, mặt trắng thẳng tuyết, mày đen như mực, thật là nam tử tuấn tú tuyệt đỉnh, có điều loại tuấn tú đó không phải dùng để thưởng thức, giống như đoá hoa chỉ chút gai nhọn vậy, mặt đầy lệ khí, chỉ được ngắm mà không thể ghẹo.

Hôm qua tuyết rơi suốt đêm, trong hoàng thành lạnh vô cùng, sương tuyết rải khắp nơi.

Hỉ Liên đi ở đằng trước cẩn thận hầu hạ, “Hoàng thượng, coi chừng đường trơn.”

Long bào màu vàng bị gió lạnh thổi tung bay, vùng chân mày Nguyên Kinh để lộ độ quý hoa, khiến người ta mê mẩn.

Mới được Hỉ Liên đỡ vào Phúc Thọ hậu điện, liền thấy có người từ tiền điện tới đây.

Bào đồ ô sa, vân thụ tứ sắc, đôi mắt đen như bóng đêm, lộ ra bá khí.

Phạm thượng không coi ai ra gì như vậy, chẳng cần nghĩ cũng biết, chỉ một người có thể làm được.

Trước mặt văn võ cả triều Hà Yến không chút e dè đi vào hậu điện, chớ hề kiêng kỵ.

Nguyên Kinh nhìn hần càng lúc càng tới gần, siết chặt nắm tay, mặt không biểu cảm.

Hỉ Liên phía sau vừa thấy tình thế không đúng, vội đưa mắt ra hiệu cho cung nhân đằng sau, đám cung nhân đó liền thúc thời lui hết.

Hà Yến đã sớm nhìn thấy khuôn mặt hồ hững của Nguyên Kinh, lại cười tươi, “Đêm qua không phải còn đâm muốn chết à? Sao sáng nay lại ỉu xìu thế này rồi?”

Các ngón tay trong tay áo siết đến trắng bệch, Nguyên Kinh giấu đi vẻ lạnh lùng trên mặt, gượng ra nụ cười, “Chỉ là dậy hơi sớm thôi.”

Hà Yến tiến lên, khẽ nắm cầm người nọ, giống như rất thân mật, lời nói ra lại khiến người ta lạnh vô cùng, “Chưa được ta cho phép, sao điều hết binh của ta đến biên cảnh?”

Cầm Nguyên Kinh bị đau, mắt phượng lại ầm ập, “Bắc di làm loạn, Tổng đốc biên thành thỉnh binh, thủ hạ ngươi toàn là tinh binh cường tướng, điều đi cũng là thường tình.”

Hà Yến hơi nhướn mày, “Tại sao không dùng mười vạn trú quân dưới tay Triệu Lập?”

Nguyên Kinh nói: “Hắn chẳng qua là một kinh vệ đô thống con con, và thuộc hạ đa số áp vận lương quân, há có thể lên phương bắc ngự tặc?”

Hà Yến lẩn lộn chốn quan trường mấy năm, là người khôn khéo cỡ nào, hoàn toàn không dễ tin, chỉ cười nói: “Chẳng trách mấy bữa nay ngươi ngoan như vậy...”

Nguyên Kinh nghe câu này của Hà Yến, lòng bàn tay rịn mồ hôi lạnh, mặt vẫn ôn hòa y nguyên, “Người nghĩ nhiều rồi, giang sơn vững chắc không phải còn cần dựa vào người?”

Hà Yến nhìn y chăm chăm, tựa hồ muốn tìm ra manh mối gì trên mặt y.

Nguyên Kinh lại nói: “Người không tin ta?”

Hà Yến nghe vậy hơi rung động, chỉ cúi đầu nói một câu, “Đừng giở trò, ta sẽ mãi bảo vệ hoàng vị của ngươi.”

Một mặt cười đắc ý, cúi đầu hôn đôi môi nhợt nhạt lạnh lẽo kia.

Hỉ Liên cúi gằm đầu, chỉ nghe thấy người nọ thở hổn hển mạnh hơn, rồi đột nhiên mở miệng nói một câu, “Lại đây.”

Tiếp đó lặng ngắt như tờ.

Giây lát sau, tiếng Nguyên Kinh vang lên nhẹ và nhạt, “... Nơi đây là Phúc Thọ điện, bên ngoài chính là văn võ bá quan.”

Hà Yến giọng nói gấp gáp, không cho thương lượng, “Thì sao? Mau...”

Hỉ Liên run run, chỉ nghe thụp một tiếng, len lén ngược lên nhìn, lại là Hoàng thượng quỳ dưới chân người nọ, vừa vận che động tác trên tay, hình như là đang cởi đai lưng.

Nhất thời trong hậu điện toàn là tiếng vang utor utor nhấp nháy, không thể diễn tả.

Hỉ Liên xụi lơ dưới đất, đập đầu thật mạnh, nức nở mở miệng, “Hoàng thượng...”

Nguyên Kinh đã không nói ra lời, trong cổ họng ực ực thành tiếng.

Khuôn mặt trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng, utor sưng hàng mi đen dày.

Hà Yến đẩy mạnh vài lần, sau khi bắn toàn bộ tinh dịch vào miệng Nguyên Kinh, lập tức rút ra.

Tinh dịch chảy xuống khoe môi trơn bóng, Nguyên Kinh hơi chậm chạp chùi miệng, thần sắc trống rỗng.

Hà Yến chỉ lo cúi đầu chỉnh lại quần áo, chẳng buồn ngẩng lên, “Liếm cho sạch đi, để tránh thượng triều lại bị người ta nhìn ra.”

Thấy Nguyên Kinh quỳ dưới đất một lúc lâu không nói gì, lại giơ tay ra, “Đứng lên.”

Nguyên Kinh sắc mặt xanh tái, phớt lờ bàn tay giơ ra, tự đứng dậy.

Ngọc hoàn bội trên hông đột nhiên rơi xuống đất nứt làm đôi.

Hà Yến nhìn trang sức vỡ dưới đất, “Ta đi trước đây.”

Đi hai bước lại quay người nhìn Nguyên Kinh, “Người giận à?”

Nguyên Kinh lắc đầu, vẫn không lên tiếng.

“Việc này mà người cũng giận...” Thần sắc Hà Yến khá phức tạp, “Cùng lắm thì lần sau không làm ở đây nữa là được.”

Nguyên Kinh đang suy tính việc khác, không nghe thấy Hà Yến nói gì, dĩ nhiên cũng không tiếp lời.

Hà Yến không nghĩ nhiều, quay người rời đi.

Hỉ Liên bò dậy, run rẩy giúp Nguyên Kinh chỉnh trang lại.

Hồi lâu sau nghe thấy trên đầu vang lên giọng nói cực thấp, “Thư cho Triệu Lập đã gửi chưa?”

Hỉ Liên đảo mắt nhìn xung quanh, “Bẩm Hoàng thượng, đêm qua nô tài đã tự mình đưa đến tay Triệu đại nhân rồi.”

Nguyên Kinh hỏi: “Hắn nói thế nào?”

Hỉ Liên đáp: “Mọi sự đã sẵn sàng, chỉ chờ Hoàng thượng ra lệnh một tiếng.”

Ngọn nến u ám, như muốn nhỏ xuống.

Người ngủ ở bên ngoài, hàng mi dài ướt ướt, tựa như yếu đuối, lại ẩn ẩn sự sát phạt.

Hoài Hoài bên cạnh mắt nhắm nghiền, ngón tay động động, giống như không thở nổi.

Hà phủ.

Lại bộ Thượng thư thần hồn thấp thỏm, “Hà đại nhân, chẳng lẽ ngài thực sự cho rằng những tấu sớ gần đây buộc tội ngài đều là ngẫu nhiên?”

Hà Yến lơ đãng đáp một tiếng, cúi đầu chuyên tâm mân mê hộp gấm.

“Ý ngài là những người này bị kẻ khác sai sử?”

Lại bộ Thượng thư thò đầu nhìn thấy trong hộp gấm kia rực rỡ sắc màu, toàn là danh ngọc cực phẩm, lại nhìn khỏe mắt Hà Yến đầy sự chuyên chú, lập tức sốt ruột nói, “Hà đại nhân! Việc đã đến nước này, mà ngài vẫn có tâm tư thưởng ngọc! Lục bộ Thượng thư một lòng hướng về đại nhân, há cho phép bất cứ tấu nào buộc tội đại nhân lọt ra. Song trước mắt tiếng buộc tội thanh thế lên dần, e là Hoàng thượng sợ thế ngài lớn, muốn trừ ngài cho thống khoái!”

Thấy Hà Yến làm thinh, lại tiếp tục: “Đám Lâm Xương và Ninh Nguyệt Quan đều điều đến Bắc Cương, kinh thành không có binh lực, đến lúc đó thật sự họa từ trong nhà, nước xa không cứu được lửa gần, ta và ngài chỉ có thể ngồi chờ chết. Triệu Lập đóng ở ngoài kinh thành là cục gỗ cứng đầu, lại được Hoàng thượng dẫn dắt bao lâu, hiển nhiên một lòng với Hoàng thượng, ngài khoanh tay ngồi nhìn như vậy, rõ ràng là đưa mình lên thớt!”

Hà Yến cầm một khối “hồng quang ly ngọc” thượng hạng, ngắm nghía tỉ mỉ, “Mấy ngày nay các người làm sao vậy, thi nhau chạy tới trước mặt ta nói như thế, ngay cả nội dung cũng chẳng khác gì nhau.”

Lại bộ Thượng thư ngớ ra, đoạn thở dài thườn thượt, “Đại nhân...”

Hà Yến nắm danh ngọc trong tay, lúc này mới nhìn thẳng Lại bộ Thượng thư, “Ta há lại không nhìn ra sơ hở, trước mắt trong ngoài triều đình, sợ là ngay cả lão thái giám quét rác kia cũng biết Hoàng thượng muốn ra tay trừng trị ta.”

Lại bộ Thượng thư chần chừ nhìn hắn, “Thế vì sao đại nhân còn mặc y làm vậy?”

Hà Yến cười nói: “Đánh cờ trên triều đình này, không so được với lĩnh binh đánh giặc, không phải hai đội người dồn hết sức chém giết là được, ngược lại là nước ẩm nấu ếch, mọi việc đều tính toán đến. Ta nghĩ việc này trước sau lỗ hổng lớn như vậy, lại rõ ràng đến mức này, hắn không phải là Hoàng thượng thật sự muốn động thủ.”

Lại bộ Thượng thư nói: “Ta cũng cảm thấy việc này kỳ hoắc. Hoàng thượng đánh tiếng muốn trị ngài, bá quan triều đình cơ hồ không ai hưởng ứng, Hoàng thượng trẻ tuổi, mà kinh nghiệm chưa đủ, cũng không đến mức gan lớn như vậy, phen này lại là ý muốn thế nào đây?”

Hà Yến nói: “Có lẽ là đang dự đoán nhân số bên này, các người ở trên triều đình cao giọng kêu oan, sợ rằng sớm đã bị người ta ở sau lưng ghi một khoản.”

Lại bộ Thượng thư nói: “Bất kể Hoàng thượng hù dọa hay đao thật kiếm thật, tâm tư muốn trừ đại nhân đã rất rõ, về sau đại nhân định làm thế nào đây?”

Hà Yến không tiếp lời, ngược lại đi ra khỏi phòng, gọi một hạ nhân tới.

Lại bộ Thượng thư thấy Hà Yến lấy mỹ ngọc kia ra, “Đi đưa cho Hỉ công công trong cung, hẳn tự biết đưa cho ai.”

Tiểu tư kia gật đầu khom lưng, “Đại nhân có muốn nói gì không ạ?”

Hà Yến suy nghĩ giây lát, “Cứ nói dền cho y.”

Tiểu tư kia vâng lời quay người đi làm việc.

Hà Yến thở dài, vẻ mặt hơi cáu, “Thật là khó hầu...”

Lại bộ Thượng thư lại nói: “Đại nhân hãy trả lời ta.”

Hà Yến nhìn hắn, trong đầu lại nghĩ về một người khác, bất tự giác khòe mắt hàm tiếu, lời nói ra khiến Lại bộ Thượng thư không tài nào hiểu nổi, “Ta quả thật không tin y, nhưng ta cũng sợ y, không có tâm tư hiểu lắm y nữa, ta đối xử với y không tốt, ta phải thay đổi.”

“Chắc ta cũng hồ đồ rồi, ta không tin y dám động thủ.”

Lại bộ Thượng thư ghen hòng trở mặt, lẩm bẩm: “Toàn nói nước ấm nấu ếch, cũng không biết là ai dùng nước ấm, bất tri bất giác, tiềm di mặc hóa, cứ thế phé đi thần trí đại nhân.”

Đêm khuya bỗng nhiên nổi gió lạnh, song linh vang khê.

Hà Yến mở mắt, định thần một lúc lâu, giơ tay bóp tắt bắc của ngọn đèn đầu giường.

Người bên cạnh cuộn mình nằm trên giường, không nhận thấy gì cả, Hà Yến đang định đứng dậy thì người nọ lại trở mình dựa qua đây.

Trời còn lạnh, hai tay Nguyên Kinh lạnh ngắt, bất tự giác dán lên ngực Hà Yến sưởi ấm.

Ngay cả chóp mũi vùi vào hõm vai cũng lạnh lẽo.

Hà Yến không chút do dự đẩy người trong lòng ra.

Đứng dậy mặc xiêm y.

Nguyên Kinh nghe tiếng động tỉnh dậy, ngược nhìn người đứng trên giường, “Người đi đâu?”

Ánh trăng lạnh lẽo rọi vào điện, chiếu lên mặt người nọ, đầy u ám.

Hà Yến cực thong thả buộc đai lưng, lại nhặt xiêm y dưới đất lên, mặt không cảm xúc.

Nguyên Kinh ngồi dậy, hắc mâu gợn sóng. Hà Yến hít sâu một hơi, quay đầu lại giả ngu, “Hoàng thượng, ta phải trở về tìm Xuân Bảo.”

56. Chương 56: Tội Kỷ

Trăng mờ mây thấp.

Thái giám xách đèn lồng, gõ cửa Vị Ương cung.

Tiểu thái giám trực đêm dụi đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, miễn cưỡng hỏi một câu, “Ai thế-“

Hoài Hoài nói vẻ không vui: “Là ta đây.”

Tiểu thái giám vội vàng tiến lên mở cửa, đón Hoài Hoài vào cung, “Chủ tử, ngài đã về.”

Thái giám đứng bên ngoài hơi gật đầu, mặt hướng sang Hoài Hoài, “Ngài hãy nghỉ ngơi đi, nô tài xin cáo từ.”

Hoài Hoài không quay đầu lại, tựa hồ cực kỳ tức giận, đi thẳng vào chủ điện.

Người trực đêm vừa vặn là Doanh Doanh, trước mắt đang gục lên bàn ngủ say, bị một trận gió khi mở cửa lùa vào thổi lạnh run, mở mắt thấy khuôn mặt Hà Yến, sợ quá nhảy dựng lên.

Hà Yến phát tay, “Ra ngoài.”

Doanh Doanh trên mặt còn hằn dấu, không nói gì, khom người lui ra khỏi điện.

Hoài Hoài giận dữ nằm trên giường, quần áo cũng không buồn cởi, “Ta ở chỗ Hoàng thượng đang ngủ ngon, sao lại lôi ta đi!”

Hà Yến lạnh giọng nói: “Câm miệng.”

Hoài Hoài lườm Hà Yến một cái, “Người còn giả làm ta nói dối Hoàng thượng, thật không phải là hành vi của bậc quân tử.”

Hà Yến nằm xuống theo, “Đủ rồi.”

Hoài Hoài đẩy Hà Yến, “Vào trong một chút.”

Hà Yến trở mình, một lúc lâu không nói gì.

Hoài Hoài bỗng nghiêng đầu, “Hình như ngươi rất đau lòng?”

Hà Yến hơi giật mình, chợt cau mày nói: “Không có gì.”

Hoài Hoài: “Bớt nói nhảm đi, ngươi giận Hoàng thượng rồi.”

Hà Yến nhất thời cứng họng, sau đó lại giận dữ nói: “Ta không giống với ngươi, bất kể lúc nào nhìn y đều không vừa mắt.”

Hoài Hoài kinh hãi nói: “Chẳng lẽ về sau ngươi còn muốn ức hiếp Hoàng thượng?”

Hà Yến lạnh lùng nói: “Hôm nay không như ngày xưa, thời điểm không thể không cúi đầu, ta há lại sinh cường.”

Hoài Hoài cúi đầu nói: “Hà huynh đệ, ta không muốn uống thuốc nữa.”

Hà Yến hỏi: “Sao thế?”

Hoài Hoài nói: “Uống thuốc rồi giống như tâm trạng rất tệ, chẳng lẽ Thái y bỏ vị đoạn trường tán vào?”

Hà Yến hơi nhếch khóe môi, “Bỏ đoạn trường tán ngươi đã chẳng sống đến bây giờ.”

Hoài Hoài trịnh trọng nói: “Ý ta là đoạn trường trong đoạn trường nhân tại thiên nhai ấy.”

Hà Yến bật cười, “Người còn biết ngâm thơ cơ đấy.”

Hoài Hoài sờ ngực, “Hà huynh đệ, ngày sau ngươi xuất cung, đừng kéo ta đi, ta ở lại đây với Hoàng thượng.”

Hà Yến ngơ ngẩn suy nghĩ hồi lâu, “Ừ.”

Phúc Thọ điện.

Nguyên Kinh chẳng rằng chẳng nói, ngồi im trên long y.

Nhìn chúng thần tử bên dưới cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, đầu đau như búa bổ.

Bên ngoài cảnh xuân tươi đẹp.

Lục bộ và nội các thay nhau ra trận, thành một nỗi thập cẩm.

Trên khuôn mặt tròn xoe của nội các Vương đại học sĩ toàn là nét cười, “Thuế má, lương hưởng, đều thuộc phạm sự của Hộ bộ, không biết Hộ bộ Thượng thư việc gì phải chữa đầu mâu sang nội các?”

Hộ bộ Thượng thư bật lại: “Vương đại nhân đừng trách ty chức nói chuyện khó nghe, chẳng phải là ngài thượng tấu, nói cái gì mà cải cách giảm miễn thuế má, hoàn toàn mặc kệ quân nhu, miễn trưng thuế ngân, khiến quốc gia vào chẳng bằng ra. Trước mắt quốc khố không có bạc, thái thượng không có lương thực, ngài nói xem, đây có phải do diệu chiêu của ngài gây ra hay không?”

Sau đó lại chấp tay lên vua, vẻ mặt đau buồn, “Hoàng thượng minh giám, trước mắt thiếu ngân ít lương, đầu mâu lục bộ lại đều chỉ sang Hộ bộ, ty chức thật sự oan uổng.”

Vương đại học sĩ nghe vậy vội phải sạch: “Hộ bộ Thượng thư chụp cái mũ này, lão phu thật sự đội không nổi, lúc trước lão phu có đề nghị không sai, nhưng chân chính ủng hộ chấp hành, lại là Công bộ.”

Công bộ Thị lang dần lửa giận nói: “Công bộ ta chẳng qua nghe lệnh làm việc! Trời cao chứng giám, vu oan nực cười cỡ này cũng có thể chụp lên đầu Công bộ? Vả lại, tháng trước không phải cắt giảm hơn hai trăm trạm dịch, còn báo tin mừng nói tiết kiệm tám mươi vạn lượng kinh phí hiệu quả rõ rệt à? Sao tới lúc tiêu tiền, ngược lại không ai nhắc tám mươi vạn lượng bạc kia?”

Lại bộ Thượng thư bị kích nổi giận, “Ý Lâm đại nhân, chẳng lẽ là bóng gió Lại bộ ta tham ô tám mươi vạn lượng bạc kia? Cắt giảm trạm dịch, ý là tiết kiệm, tám mươi vạn lượng bạc trắng kinh phí bớt được, chẳng qua là tiền lương khi triệt trên vạn dịch tốt, khoản này chưa phát đi, đương nhiên chỉ là bớt lại không dùng, chứ nào có bạc thu vào?”

Vương đại nhân đột nhiên hiểu ra, “Lúc trước là ai nói làm thế có thể tiết kiệm ngân lượng cho triều đình, giảm bớt gánh nặng địa phương?”

Đô ngự sử mở miệng: “Là Hình bộ viên ngoại lang Lư Ninh.”

Lại bộ Thị lang chợt chửi ầm lên, “Biện pháp tổn nhân bất lợi kỷ cỡ này cũng nghĩ ra, triều đình chẳng được chút lợi, kinh phí địa phương bớt ra cũng không đến lượt bách tính, dùng giỏ trúc múc nước, đúng thật là hồ đồ!”

Hình bộ Thượng thư thông thả mở miệng, “Sao lúc ấy lão phu không thấy đại nhân tinh tường như vậy, bây giờ lại chỉ trích Hình bộ, trông như muốn trốn tránh trách nhiệm ấy.”

“Trốn tránh trách nhiệm? Thôi thôi thôi, ta cứ làm rõ với ngài, để tránh ta chết cũng không biết làm sao mà chết...”

... Thấy mọi người tranh cãi không thôi, Binh bộ Thị lang đứng ngoài yên lặng hồi lâu chợt tiến lên một bước, trong tiếng ồn ào phía sau giọng nói ấy lại có vẻ hơi lực bất tòng tâm, “Khải bẩm Hoàng thượng, Bắc Cương báo rằng Ninh Thành thế cục căng thẳng, đại chiến sắp tới, binh lực không đủ, mong Hoàng thượng phát gấp quân hưởng để mộ binh.”

...

Điền Sùng Quang không lên tiếng, ngược nhìn người ngồi ngay ngắn trên ghế cửu long sơn vàng, giấu không được sự cảm thông.

Sự suy bại của Đại Bình, bắt đầu từ Thánh Trinh.

Từ khi Thánh Trinh đế đăng cơ cho đến Thái Sơ, triều chính hoang phế, loạn trong giặc ngoài, dân chúng lầm than, thêm một Trọng Đình Ngọc họa loạn triều cương, khiến tham quan ô lại vô cùng hung ác, đợi đến thời Nguyên Kinh, thiết nghĩ người đứng trên đỉnh quyền lợi kia nhìn thấy không phải giang sơn như họa, mà là hoang tàn đổ nát.

Chuyện thú vị là, Nguyên Kinh đế cũng rất giỏi giang, liều gộp một viên gạch, ngăn thế suy tàn.

Viên gạch thứ nhất này chính là Hà Yến.

Lấy gian trị gian, bình định tứ dã, hiệu quả không tệ.

Kế tiếp là trừ tham quan, thay đổi phong khí triều đình.

Chỉ tiếc vận số của Nguyên Kinh để thật sự quá tệ, đăng cơ năm năm, vừa thanh trừ gian đảng đã gặp nạn đói hiểm thấy, mùa thu không một hạt gạo, tới mùa xuân lương thực thường dư dả cũng thiếu đói, bách tính lưu vong, khiến khẩu hoạn bùng nổ, thế như chẻ tre.

Đồng thời tộc Hách Liên quan ngoại thanh thế dần khởi, Bắc Cương chiến hỏa liên miên, biên cảnh nguy ngập.

Đại Bình đã thành thế lắc lư sắp sập, khoảnh khắc sụp đổ.

Cục diện hỗn loạn này vừa mới có chút khởi sắc thì lại sắp sửa phải dọn quây.

Lệ khí dày đặc quanh quần trên trán Nguyên Kinh, y quát một tiếng, “Câm miệng hết!”

Nhất thời, triều đình lặng ngắt, không còn tí tẹo tiếng động.

Quần thần đều cho rằng Hoàng đế phen này sẽ phát áo bỏ đi.

Liền đều khom lưng chuẩn bị hô to vạn tuế, tiễn Hoàng đế bãi triều.

Tiếng Nguyên Kinh trong không khí nghe giá lạnh dị thường, “Đối chiếu từng vụ cho trẫm! Đối không xong thì đừng ai đi!”

Dừng một chút, lại nhìn xuống Diên Sùng Quang, “Lâm Xương xin hai trăm quân hưởng, trước mắt quốc khố không còn bạc, trẫm sẽ lấy một trăm vạn lượng từ tàng khố hậu cung cho hấn, việc này do người lo liệu, tìm người áp tải, đợi đến Bắc Cương nếu thiếu một chút, trẫm nhất định không tha cho người.”

Diên Sùng Quang chấp tay quỳ xuống, “Thần tuân chỉ.”

Nguyên Kinh tiếp tục: “Thái thượng không có lương thực, do Hộ bộ định ra trưng lương, để cung cấp quân nhu cho Đông Nam.”

Hộ bộ Thượng thư vội tiến lên một bước, giọng run rẩy, “Hoàng thượng, thứ cho thần vô năng, không thể tận thiện quốc khố, thần thẹn không thể gánh vác, khẩn cầu Hoàng thượng cho thần cáo lão hồi hương.”

Nguyên Kinh hơi nhíu mày, “Người dốc sức cho quốc gia, trẫm đều thấy cả, trước mắt quốc khố đến nông nỗi này, không phải là lỗi của bản thân người.”

Chúng thần cứng lại, khó nén hồi hộp.

Theo như trước đây Nguyên Kinh nên nổi trận lôi đình mới đúng, mà hôm nay y lại ôn hòa như vậy, thật là khác thường.

Đang phỏng đoán nghi ngờ, lại nghe Nguyên Kinh thanh sắc lạnh thanh, “Hỉ Liên-“

Hỉ Liên bên cạnh khom người tiến lên, “Có nô tài.”

“Viết thay cho trẫm.”

Hỉ Liên khựng lại một lát, cung kính vâng một tiếng, sau đó vội vàng trải giấy cầm bút.

Cả đám người ngơ ngác nhìn nhau, nhưng cũng không dám lên tiếng, đều cúi đầu khom lưng, im lặng chờ thánh ý.

Nguyên Kinh khẽ thở ra một hơi, sắc mặt thoáng dịu đi, “Đại Bình ưu hoạn đến nông nỗi này, tội ở trẫm, trẫm nguyện từ nay về sau giảm bớt tiệc tùng, hạ chiếu tội mình, cáo khắp dân gian, hiểu cho lòng trẫm, cùng cứu quốc mệnh.”

Ngoài Phúc Thọ điện, xuân ý chính thịnh, cỏ thơm um tùm.

Từng chữ từng câu của thiên tử cao ngạo tự phụ, như ngọc rơi khay châu.

Chữ Khải nhỏ vuông vẫn kéo dài không nghỉ trên lụa trắng, từng chữ nghen ngào.

Giấc mộng trung hưng, thỏa thuê mãn nguyện, chớp mắt thành khói.

Mùa xuân năm Nguyên Kinh thứ sáu, Nguyên Kinh để hạ chiếu tội mình, có thể nói là do nguy cục ép buộc.

Vị Ương cung, ngoài cửa sổ có tiếng vỗ cánh, tựa hồ là chim chóc giạt mình bay lên.

Hà Yến bỏ tín hàm trong tay xuống, nhìn ra ngoài.

Thuận Thuận kể bên tươi cười nói, “Đầu xuân rồi, chim én đều đã bay về.”

Hà Yến không tiếp lời, chỉ ngơ ngẩn nhìn sắc vàng loáng thoáng ngoài cửa cung, vo tròn tín hàm trong tay, ném vào thực hạp chứa lọ thuốc, “Xử lý.”

Thuận Thuận vẽ mặt bình tĩnh, đẩy nắp thực hạp, quay người ra khỏi điện.

Một độ xuân đến, mấy phiến dấu hoa, mặc kệ ai ly hận.

Nguyên Kinh vào điện, gặp ánh mắt Hà Yến, thoáng nở nụ cười như có như không, “Hoài Hoài, lại đây.”

Hà Yến đứng tại chỗ, hơi rùng mình không nói ra lời, sau đó lại nhìn quanh tìm Hoài Hoài.

Hồi lâu sau, mới không nhận được mả mai ra mặt.

Nào có Hoài Hoài gì.

Mình chẳng phải là Hoài Hoài sao?

57. Chương 57: Đánh Tráo

Nguyên Kinh cũng không chấp nhận, ngược lại chậm rãi tiến lên, cúi đầu nhìn đồng giấy bừa bộn trên bàn.

“Sao vẫn còn luyện chữ?”

Hà Yến thấy mi mắt y buông xuống, trông như buồn bực, liền lạnh giọng nói một câu, “Nhìn đáng vẻ người, chẳng lẽ là trên triều đình bị ức hiếp?”

Nguyên Kinh nổi lòng bề bộn, hoàn toàn chưa nhận ra Hoài Hoài khác thường, chỉ lạnh nhạt đáp một câu, “Không có.”

Hà Yến lẩm bẩm: “Cũng phải, trừ ta ra còn ai dám ức hiếp người.”

Nguyên Kinh ngược nhìn Hà Yến một cái, hắc mâu u u tỏa ánh sáng lạnh.

Hà Yến như choàng tỉnh lại, trong đầu nghĩ đáng vẻ bình thường của Hoài Hoài, kéo Nguyên Kinh vào lòng, gượng cười nói, “Không sao, Hoàng thượng, còn có ta mà.”

Nguyên Kinh nhú mày, song không đẩy ra, “Ừ.”

Vừa vặn tới giờ uống thuốc, tiểu cung nữ Vị Ương cung xách thực hạp mở cửa đi vào, đang định đưa thuốc, lại thấy Hỉ Liên khoanh tay đứng kế bên, trong lòng lập tức hiểu được ba phần, vội khom lưng lui ra.

Còn chưa đi được mấy bước đã bị gọi lại, “Cái gì vậy?”

Tiểu cung nữ đáp: “Thuốc ạ.”

Hỉ Liên nói: “Đưa đây cho ta.”

Cung nữ nghe vậy đặt thực hạp xuống ngay ngắn, cẩn thận bưng chén thuốc ra, đưa lên tay Hỉ Liên, “Làm phiền công công.”

Hỉ Liên nhận thuốc, ho nhẹ một tiếng, quay vào nội điện.

Hai người mới còn như keo như sơn nghe động tĩnh bên ngoài đã tách ra. Hỉ Liên đặt chén thuốc trên bàn ăn, cúi đầu thưa: “Đến giờ uống thuốc rồi ạ.”

Nguyên Kinh dĩ nhiên biết đây là thuốc gì, quay đầu nhìn Hà Yến.

Hà Yến tránh không kịp, bốn mắt nhìn nhau, trong lòng chấn động.

Nhưng cũng không thể làm gì, chỉ đành ra vẻ vui mừng, tiến tới bưng chén thuốc.

Phút cuối cũng không quên lườm tiểu cung nữ đưa thuốc, sau đó ngửa đầu uống hết.

Nguyên Kinh nhìn chằm chằm người uống thuốc kia mà thất thần.

Mấy lần muốn mở miệng ngăn cản, kết quả là vẫn nhịn xuống.

Tâm nền như hạt đậu, một đôi tay khô gầy nhận gói bánh tiểu tư đưa.

Bánh hoa mai trong cung màu rất đẹp, hương thơm nức mũi, lại bị người ta đổ hết trên bàn, cầm giấy gói lên chăm chú xem.

Điền Sùng Quang lấy một tờ tín hàm mỏng từ tường kẹp bằng giấy vàng bên ngoài.

Tới gần chỗ ánh nến, Điền Sùng Quang gỡ lá thư ra đọc một lúc lâu lại cầm một góc đốt đi.

Ngọn nến đột nhiên cháy bùng chiếu sắc mặt đại thần đối diện vàng lên, nhăn nheo như giấy, tưởng như sắp cháy bất cứ lúc nào.

“Điền đại nhân, trên thư nói gì vậy?”

Điền Sùng Quang thông thả ngồi xuống, giơ tay sờ chén trà bên cạnh.

“Nói là Hoàng thượng chắc chắn chuẩn việc lần này Bắc Cương xin lương hưởng, kêu Lâm Xương xin lương hưởng lần nữa.”

Đại thần đối diện ồ một tiếng, sắc mặt hơi trầm xuống, “Việc xin lương hưởng lần này ngược lại bị hấn đoán trúng. Nhưng lần này Lâm Xương trầy trật bao lâu mới xin được một nửa, bạc mới chuẩn xuống còn chưa đưa tới, lại bảo Lâm Xương lần thứ hai ngửa tay xin Hoàng thượng quân hưởng, chẳng lẽ Điền đại nhân nhìn nhầm rồi?”

Điền Sùng Quang không đáp, cúi đầu nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu, nét cười nơi đáy mắt đậm dần, “Khổng đại nhân, nếu lại đòi bạc, liệu Hoàng thượng có phê chuẩn rất nhanh?”

Đại thần kia bật thốt ra, “Tất nhiên là không, từ lần trước xin quân hưởng cho đến hôm nay được phê chuẩn, đã cách hơn chục ngày rồi.”

Điền Sùng Quang đẩy nắp chén trà, “Thế số bạc lần đầu tiên, phải chăng còn cần áp tải?”

Đại thần nói: “Đương nhiên rồi, quân vô hí ngôn, hưởng ngân Bắc Cương há là trò đùa, nói cho là cho nói thu hồi là thu hồi.”

Điền Sùng Quang hơi trầm giọng, “Nói vậy, số bạc lần này chắc chắn phải áp tải tới. Nhiều quân hưởng như thế, lại chi từ nội tàng khố trong hậu cung của Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định coi trọng vô cùng, hấn nhiên binh lực hộ tống quân hưởng cũng sẽ không ít. Như thế, binh lực hộ tống quân ngân này lại đến từ đâu?”

Đại thần chờ hết hai ngụm trà, “Mặc dù Đại Bình trước mắt binh lực thiếu, song thủ quân kinh sư cũng không dưới năm vạn, có thể rút ra một ít để áp tải quân hưởng...”

Điền Sùng Quang cười nói: “Đại nhân nói cực phải, Hoàng thượng tất nhiên rút kinh sư đi áp vận.”

Đại thần kia khó nén sự nghi hoặc, “Điền đại nhân hỏi ty chức mấy vấn đề này, nhưng vẫn chưa nói rõ nghi điểm trong mấy lần Lâm Xương xin quân hưởng.”

Điền Sùng Quang đặt chén trà trong tay xuống, thở ra một hơi thật dài, “Đại nhân thế mà còn chưa hiểu, phen này chính là kế diệu hổ ly sơn, khoét rỗng kinh sư!”

Đại thần nọ cũng lẩn lộn chốn quan trường rất nhiều năm, nói qua là hiểu ngay, “Như thế, Lâm Xương chia số lần xin quân hưởng, Hoàng thượng chắc chắn do dự, nhưng cũng sẽ không khoan tay ngồi nhìn, chờ sau khi chuẩn lần hưởng ngân thứ hai, lại không thể không rút thêm binh lực áp tải, lập đi lập lại, kinh sư tất nhiên trống không.”

Điền Sùng Quang gật đầu, “Đến lúc đó binh lực dưới chân hoàng thành bạc nhược, việc Hà Yến phục khởi sẽ thêm vài phần nắm chắc.”

Đại thần kia chấp tay vái, “Điền đại nhân anh minh.”

Điền Sùng Quang xua tay, thông thả nói: “Đây nào phải chủ ý của ta, ta chẳng qua truyền lời thay người khác thôi.”

Lại tiếp một câu, “Hà Yến xét cho cùng là tay lão luyện trên triều đình, không động một binh một tốt đã có thể tỏa huệ khí người khác, đây là kế tuyệt diệu.”

Đại thần kia đang định nói thì lại nghe bên ngoài có tiếng động, chờ tiểu tư khê gõ cửa, Điền Sùng Quang hơi nghiêng đầu, “Đến rồi?”

Bóng trên cửa cúi đầu, “Hồi bẩm đại nhân, Phỉ Thanh đang chờ ở tiền điện.”

Điền Sùng Quang nói: “Ta qua ngay đây.”

Nói đoạn chấp tay chào người bên cạnh, “Phỉ Thanh đến rồi, thứ khó phụng bồi.”

Đại thần kia không kịp đáp lễ, ngược lại sợ hãi tiến lên cản đường Điền Sùng Quang: “Phỉ Thanh?”

Điền Sùng Quang gật đầu, “Đại nhân cảm thấy người này thế nào?”

Trong lòng đại thần kia rối loạn một trận, “Người này... người này...”

Điền Sùng Quang ôn hòa nói: “Người này là tiến sĩ nhất giáp năm ngoái, trước mắt đang ở Hàn Lâm viện giúp Quốc Tử giám biên tu sách sử, ta định xin hẩn về Binh bộ ta.”

Đại thần lập tức hiểu ý hẩn, “Nếu đại nhân muốn mất cá lẩn châu, người này quả thật là một lựa chọn tốt. Có điều, trước mắt sợ rằng Hoàng thượng sẽ không đồng ý cho Phỉ Thanh vào Binh bộ, dù sao hẩn cũng là quan văn, lý nào lại mặc giáp cầm binh khí.”

Điền Sùng Quang cười cười, “Đại nhân có điều không biết, quan văn mặc dù không thể lên chiến trường giết địch, song có thể làm đốc quân tùy quân chinh hành, mà Đại Bình từ lúc khai triều không phải chưa có tiền lệ, Dương Đào dưới thời Thánh Trinh xưa kia chính là một ví dụ cực tốt, khi ấy Dương đại học sĩ ngăn mấy vạn hùng binh Bắc di, là giai thoại một thời.”

Đại thần suy nghĩ chốc lát, mới nói: “Tuy là như thế, nhưng ty chức vẫn còn lo ngại.”

Điền Sùng Quang: “Cứ nói đi không sao.”

Người nọ nhú mày nói: “Đến lúc đó Hà Yến thành Phỉ Thanh, người trên triều đình này cũng đâu có mù...”

Điền Sùng Quang cười ha ha, “Đại nhân, chẳng qua là bắc thang cho Hoàng thượng xuống thôi, râu ông nọ cắm cằm bà kia, vẫn tốt hơn chết đi sống lại.”

Thần tử chậm rãi nói: “Người này chung quy mạng chưa nên tuyệt, trên đời này lại có việc trùng hợp như vậy.”

Điền Sùng Quang chấp tay, không nói gì nữa.

Tiếp đó đẩy cửa đi ra, để tiểu tư kia dẫn đến tiền điện.

Vào đêm, bốn bề tối đen như mực.

Phỉ Thanh thật sự nghĩ không ra, Binh bộ Thị lang này gọi mình đến có việc gì.

Ngồi trong phòng đợi rất lâu mới nghe cánh cửa kêu khẽ, người bước vào vẻ mặt ôn hòa.

Phỉ Thanh lập tức đứng dậy, khom lưng vái, “Ty chúc Phỉ Thanh tham kiến Điền đại nhân.”

Điền Sùng Quang hơi khoát tay, “Không cần khách khí như thế.”

Rồi lại nói: “Ngồi đi.”

Phỉ Thanh khách sáo vài câu, chờ Điền Sùng Quang ngồi ngay ngắn mới ngồi xuống phía tây, “Không biết Điền đại nhân lần này gọi ty chúc đến là vì việc gì?”

Điền Sùng Quang nhìn chằm chằm khuôn mặt kia, một lúc lâu không nói gì.

Năm Nguyên Kinh thứ năm, khi thi đình mình có mặt.

Lúc ấy khuôn mặt người này còn gây chú ý hơn thi từ tuyệt diệu kia, mấy vị đại thần lên xì xào bàn tán, lắc đầu tiếc hận, tiếc cho Phỉ Thanh một bụng kinh luân, mà sinh ra ngoại hình này, nếu là hai năm trước, văn chương hầu như có thể khâm điểm Trạng nguyên, nhưng trước mắt Hà Yến mới bị tru cử tộc, diện mạo hẳn cũng thành tai họa.

So với Hà Yến thì Phỉ Thanh thấp hơn không ít, nhỏ hơn không chỉ một cỡ, thế nhưng mắt mũi lại hơi na ná, chẳng qua hoàn toàn không có sự tàn nhẫn cương nghị của Hà Yến, ngược lại không nóng không lạnh, như nước lã vậy, nhìn rất thoải mái.

Kết quả cuộc thi đình lại ngoài dự đoán của mọi người.

Phỉ Thanh lại vào Hàn Lâm viện, tiền đồ tươi sáng.

Các thần tử quả thật đã xem nhẹ khí độ của Nguyên Kinh đế, tuy y cực tàn nhẫn với gian đảng, song lại do mến tài mà không hại lấy cá chậu.

Nhưng châm chọc là, nếu lúc ấy Nguyên Kinh có thể liệu được có ngày hôm nay, sợ rằng y phải kéo Phỉ Thanh này ra ngoài chém trăm lần cũng chưa thể giải hận.

Điền Sùng Quang mặt không biểu cảm, “Lúc trước từng vinh dự được đọc văn chương của ngài, quả thật là rường cột nước nhà, lần này gọi ngài đến, là muốn nhận ngài vào Binh bộ, cùng tính đường ra cho quốc gia.”

Nguyệt mãn cung khuyết, nến đỏ thê lương.

Tiểu thái giám trực đêm của Vị Ương cung ngủ ở ngoại điện, nhắm mắt, lông mi lại rung rung như ngủ không yên.

Càng đi vào trong càng nồng mùi dâm mỹ.

Kim nhê hương lạnh, chăn cuộn sóng đỏ. (Kim nhê là loài thú thường xuất hiện trên lư hương)

Các ngón tay đặt trên mép giường siết đến trắng bệch.

Mà thắt lưng đang đưa bên trên lại càng lúc càng mạnh, chẳng mấy may thương xót, liều mạng thúc vào.

Quần áo kiểu dáng phức tạp đè dưới thân, người nằm giữa, bị nghiệt căn ngoại cỡ đâm vào nơi chật chội kia, mặc sức điên cuồng.

Trong cổ họng phát ra tiếng khàn khàn, như con thú liều chết triển đấu.

Mặt Hà Yến như muốn dán lên chóp mũi người bên dưới, trên trán nổi đầy gân xanh, lại có vẻ dữ tợn.

Nguyên Kinh run rẩy không ngừng được, dùng tay đẩy, nhưng người nọ như một ngọn núi nhỏ không hề nhúc nhích.

“Nhẹ... nhẹ thôi...”

Thế nhưng trong khi nói, bản thân lại càng lúc càng cương cứng lên.

Nếu nói bình nhật không nhìn thấu người này, thì ở trên giường Hà Yên lại hiểu tính y nhất. Thấy Nguyên Kinh cảm nhận được sự tuyệt vời, hắn liền nắm chặt tay y, vật bên dưới rút ra hơn bốn tấc, lại thúc vào thật lực, lập đi lập lại như thế, cảm thấy thứ đẩy bụng mình cứng như thiết, rỉ ra dinh dính.

Mồ hôi ngấm vào da, mờ đi các điểm đỏ, Nguyên Kinh thở dốc nặng nề dần, ngập chìm trong khoái cảm.

Hà Yên thúc thật lực một lúc lâu, lại rút hết ra, đẩy mạnh vào mật huyết sưng đỏ kia, một phát đến tận cùng, bắn tinh.

Năm ngón tay thon thon bắt chợt vịn gáy Hà Yên kéo hắn xuống, tay chân Nguyên Kinh run rẩy không dừng được.

Hà Yên không hề hay biết, trong ánh mắt chẳng thấy tí tẹo tình cảm ngọt ngào nào.

Hai người trong hoàng trường quần lầy nhau, mặc dù như uyên ương kề gáy, song mỗi người một tâm sự.

Mắt phượng đen sẫm trống rỗng, Nguyên Kinh siết chặt cánh tay cường tráng kia, trong đầu suy nghĩ một câu.

Có thể hùng phi, thì vì sao phải thụ phục.

Chờ kẻ điên này đến chiếm hết phong hoa, cũng là một kẻ điên.

58. Chương 58: Điều Người

Lâm triều.

Phúc Thọ điện.

Trông mắt Hộ bộ Thượng thư muốn rớt ra, “Cái gì? Tổng đốc Bắc Cương lần thứ hai xin trăm vạn lượng bạc!”

Điền Sùng Quang hạ mắt xuống, “Chính là như thế.”

Hộ bộ Thượng thư nghe thế trợn mắt, hoàn toàn bất chấp lễ nghi, “Lão phu không nghe nhầm?”

Điền Sùng Quang lặng thinh không nói gì, giống như sớm đoán được.

Yên lặng giây lát, rồi triều đình lần thứ hai ầm lên.

“Lâm Xương này thật hồ đồ, hôm qua mới áp vận bao nhiêu bạc, tuy trước mắt còn chưa tới, nhưng hắn dám giữa tay xin lần thứ hai, hắn coi quốc khố là của nhà hắn à?”

“Cậy mình đánh thắng vài trận, liền khinh cuồng như vậy, quốc nạn trước mặt, tài chính căng thẳng, mà người này đòi bạc lại không khách sáo chút nào.”

“Đại nhân nói sai rồi, mấy trận chiến Bắc Cương lúc trước đâu tính là thắng trận, chẳng qua là tận bản phận bảo vệ thành trì thôi. Mà trong quân báo còn nói là bên ta thương vong nặng nề, so với nhân số Bắc di tử thương chỉ hơn chứ không kém.”

“Thương vong nặng nề nên mới cần phải mộ binh, chưa trực tiếp xin binh đã là rất tốt rồi.”

“Thôi, ta nói thế này đi, Bắc Cương chiến cục giằng co, binh lực tổn hao nghiêm trọng, chắc hẳn Lâm tổng đốc nhiều lần xin bạc cũng là bất đắc dĩ. Mà chiến trường chớp mắt vạn biến, phen này xin bạc mộ binh cũng là phòng ngừa chu đáo, đến lúc đó tộc Hách Liên đột nhiên tăng mạnh thế công, Đại Bình cũng còn người để chống lại phải không?”

“Đạo lý này ai cũng hiểu, nhưng trước mắt quốc gia không phát nổi quân hưởng, nếu bạc mà dư dả thì cũng chẳng tính toán chi li làm gì.”

...

Bên dưới đôi mắt phượng hắc khí dày đặc, Nguyên Kinh phát tay, “Việc này ngày mai bàn tiếp, để trẫm nghỉ lại.”

Mọi người mới còn tranh luận không thôi nghe Nguyên Kinh nói vậy đều im lặng, nhất thời trên triều đình lại yên tĩnh dị thường.

Nội các đại học sĩ thấy thế hơi đứng thẳng lên, “Khải bẩm Hoàng thượng, thần có bản tấu.”

Nguyên Kinh nhíu mày, “Nói.”

Nội các đại học sĩ nói: “Theo thần thấy, nam bắc chiến sự nguy cấp, tập binh tồn lương, dẫn đến tướng lĩnh biên cương nắm giữ trọng binh một phương. Nhưng mà biên tướng không cùng lý niệm với triều đình, đây là ẩn hoạn quốc gia, để bảo đảm triều đình vững chắc, Hoàng thượng nên phái Đốc sư tùy quân thảo tặc, truyền đạt thánh ý.”

Nguyên Kinh nghe vậy chỉ im lặng.

Tuy là nói như vậy, nhưng Đốc sư nắm binh mấy tỉnh, quản Tổng đốc Tuần phủ các nơi, thực quyền rất lớn, quan chức bình thường không thể thấy bóng lưng.

Mà lúc ấy Hà Yến chính là dùng chức này mở rộng vây cánh, sau đó hô phong hoán vũ trên triều đình, nắm giữ triều chính, khống chế thiên tử.

Bởi thế, sau khi diệt trừ Hà Yến, Nguyên Kinh vẫn còn sợ chức vị này, chưa thiết lập lại.

Vả lại, trên triều đình cũng không có sự lựa chọn thích hợp để làm Đốc sư.

Điền Sùng Quang nhậm chức Binh bộ Thượng thư, vốn nên là lựa chọn tốt nhất, song hần bình thường hành xử quá cẩn thận chu đáo, thiếu sát phạt quyết đoán, không thể thượng nhiệm.

Đang suy tư thì Điền Sùng Quang cất bước tiến lên, khom lưng cúi đầu, “Thần cho rằng Đốc sư là việc trọng đại, nên bàn bạc kỹ hơn.”

Nguyên Kinh giọng lạnh nhạt, “Khanh thấy sao?”

Điền Sùng Quang nói: “Thần cho rằng, người nhậm chức Đốc sư này, xét hết bá quan triều đình cũng không ai đảm đương được.”

Câu này vừa vặn hợp ý Nguyên Kinh, song y cũng không tiện trực tiếp đồng ý, chỉ nói nhàn nhạt: “Trẫm thấy người kính chung thận thủy, xử sự khéo léo, có thể gánh vác.”

Điền Sùng Quang lập tức quỳ một gối xuống, hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt trung thành, “Không phải thần tự coi nhẹ mình, mà là thần tự biết mình quá cẩn thận, mọi việc đều nghĩ tới nghĩ lui mãi mới làm, không phải là người có tài quyết đoán trên chiến trường, nếu thực mang danh Đốc sư ra trận, sợ sẽ ảnh hưởng quân đội.”

Tuy nói như thế, trong lòng Điền Sùng Quang tính toán lại là một việc khác.

Nếu mình cứ thế tùy quân xuất chinh, việc trừ tính đã lâu chỉ có thể gác lại. Vả lại mình quả thật không có tài làm Đốc sư, thay vì ra ngoài thân bại danh liệt, chẳng bằng ở lại bày mưu nghĩ kế.

Tiếc thay Binh bộ Thị lang không thể hiểu ý hần, ngược lại tiến lên nói, “Thần thấy Điền đại nhân là rường cột nước nhà, thật sự là lựa chọn duy nhất cho chức Đốc sư.”

Điền Sùng Quang khước mắt giật nhẹ, đang định phản bác, lại nghe lục khanh đột nhiên tranh luận.

“Điền đại nhân chớ chối từ, tuyệt đối đừng lãng phí ý tốt của Hoàng thượng.”

“Ta lại cảm thấy chức Đốc sư này tạm thời để trống vẫn tốt hơn, người hữu mưu vô dũng đích xác hỏng việc.”

“Ý ngài là đang ngầm trào phúng Binh bộ ta không có người, Điền đại nhân là hạng nhất gan sợ phiền phức?”

“Đại nhân nghĩ nhiều rồi, ty chức chẳng qua luận sự công bằng, không hề có ý ám chỉ.”

...

Trên mặt Nguyên Kinh hơi xuất hiện vẻ tức giận, “Đủ rồi!”

Chờ quần thần im lặng, y lại nói: “Điền ái khanh đã từ chối khéo bằng mọi cách, thế thì trẫm cũng không cưỡng cầu.”

Điền Sùng Quang vội nói: “Thần cô phụ Hoàng thượng ưu ái, mong Hoàng thượng tha tội.”

Nguyên Kinh tiếp tục: “Công việc thuộc phần của Đốc sự, tạm do kinh quan xuống thay thế đốc quân, cũng chính là đốc quân tùy binh, việc này do Lại bộ và Binh bộ bàn bạc xử lý, hạn ngày kia trình danh sách lên, trẫm lại định đoạt sau.”

Điền Sùng Quang thầm thở phào, nghĩ Nguyên Kinh vừa rồi cũng đã suy tính kỹ càng, làm thế vừa giám quản quân quyền địa phương vừa tránh cá nhân thế lớn, nhất cử lưỡng tiện.

Nguyên Kinh nhìn Điền Sùng Quang một cái, “Đứng dậy đi.”

Điền Sùng Quang chấp tay, “Tạ Hoàng thượng.”

Đứng thẳng dậy rồi, Điền Sùng Quang lại chưa buông tay ra, “Thần còn một việc khải tấu.”

Nguyên Kinh: “Nói.”

Điền Sùng Quang dừng một chút, giống như không mấy để ý mà nói một câu, “Hàn Lâm viện Phỉ Thanh, tài kiêm văn võ, đầu óc khôn khéo, thần muốn đưa vào Binh bộ, hiệu trung cho quốc gia.”

Nguyên Kinh không nghĩ nhiều, chỉ nói nhàn nhạt: “Chuẩn.”

Điền Sùng Quang cung kính vâng một tiếng, đáy mắt loáng thoáng vui mừng.

Nguyên Kinh thấy mọi người đều cúi đầu im lặng, mà cũng gần đến giờ rồi, liền nói: “Có việc khải tấu, không việc bãi triều.”

Văn võ nhất tề quỳ lạy, “Cung tiễn Hoàng thượng.”

Nhưng đợi một lúc lâu mà không nghe bên trên có tí tạo động tĩnh gì, có vài người gan lớn ngẩng đầu nhìn trộm, chỉ thấy Nguyên Kinh mặt mày xanh tái, chậm chậm đứng dậy, mới đi một bước đã nhũn chân ngã xuống.

Chúng thần tử thót tim sục sùi.

“Hoàng thượng...” May là Hỉ Liên phản ứng cực nhanh, vội vàng tiến lên đỡ y, “Cẩn thận...”

Bá quan ngập tràn kính ý, muôn miệng cùng khen.

Nói Hoàng thượng cần cù chính sự, ngay cả thân thể cũng mệt quá rồi.

Nguyên Kinh lại bỗng nhiên đỏ bừng mặt, đẩy Hỉ Liên ra, tập tễnh bước đi.

Gió qua hoa đào, cánh hoa chồn vờn.

Rơi lên bả vai vững chãi của người nọ, bị tay phải lại rơi xuống đất, mặc người ta giẫm đạp.

Tay áo Hà Yến đột nhiên bị kéo.

Quay đầu, tiểu thái giám bên cạnh bộ dạng ngu si, “Hoài Hoài, cùng ngắm hoa xuân được không?”

Xuân Bảo hít nước mũi, trên đầu từ lâu đã không còn ô sa, lộ ra búi tóc dơ dáy bù xù, rơi xuống mấy cánh hoa, “Hoài Hoài, ta tìm được ở chỗ Tiểu Lục Tử một món ngon lắm, giữ lại chờ người ăn cùng đây.”

Hà Yến thần sắc hồ hững, rút mạnh tay ra, “Không đi.”

Xuân Bảo bám theo sau không bỏ cuộc, “Hoài Hoài, rất nhiều ngày rồi người không kể ta nghe chuyện của người với Hoàng thượng, hôm qua ta đã nghĩ ra một biện pháp tốt, chiều nay nhất định làm Hoàng thượng thích...”

Hà Yến hơi trầm ngâm, “Về sau đều không cần nữa.”

Xuân Bảo vui vẻ nói: “Chẳng lẽ ngươi với Hoàng thượng đã... hỉ kết liên lý...”

Lại thở dài: “Ồi... Nhớ lúc trước, ngươi đuổi theo sau Hoàng thượng như chó, có thể có ngày hôm nay, chung quy là ông trời đền bù người cần cù...”

Hà Yến siết chặt tay, vẻ mặt lạnh lẽo, “Ta thấy ngươi chán sống rồi đấy?”

Xuân Bảo vội lui xa ba bước, sau đó thông thả đi, “Chỉ mong người có tình sẽ thành duyên thuộc... Đừng cô phụ tấm chân tình của hai ta lúc trước...”

Hà Yến nhìn bộ dạng giả thánh hiền ngứa đòn của tên đàn kia, thật sự không chịu nổi, đang định xông lên kéo tiểu thái giám nọ về, lại thấy Thuận Thuận đi tới.

“Chủ tử, có tin tức rồi.”

Hà Yến buông lỏng tay, lòng vui mừng, “Vào nhà nói.”

Dứt lời liền cùng Thuận Thuận vào điện, Thuận Thuận lấy túi thơm giấu Thục trong tay áo, tìm kéo cắt ra, trong hương liệu lại bọc một viên thuốc nhỏ.

Hà Yến bóp nát viên thuốc lòi ra một tờ giấy mỏng, trên đó nói là Phỉ Thanh đã được điều vào Binh bộ.

Hà Yến cười khê, “Như vậy, sau này hẳn ta sẽ phải đổi thành họ Phỉ rồi.”

Thái giám bên cạnh cúi đầu cầm lọ thuốc ra, “Chủ tử, đến giờ dùng thuốc rồi.”

Hà Yến rút nút lọ, song không uống, mắt nhìn nơi khác, tựa hồ có tâm sự, “Phải nghĩ cách sớm ngày xuất cung.”

Thuận Thuận nhìn xung quanh, hạ thấp giọng, “Muốn Hoàng thượng đồng ý việc này, quả hơi khó.”

Suy nghĩ hồi lâu, lại tiếp: “Nhớ dưới thời tiên đế từng có lệ cung nhân chịu tội xuất cung tu hành, nhưng Hoàng thượng của chúng ta tính tình âm lệ, nếu thực sự phạm lỗi, hầu hết đưa đến bạo thất, hoặc tàn hoặc chết, chủ tử vạn không thể mạo muội.”

Hà Yến ngấm ngấm lộ sớ trong tay, lạnh giọng nói một câu, “Muốn đi thì thoải mái đi, chứ để người ta áp giải ra, thì chẳng thà ở lại đây luôn cho rồi.”

Ngẩng đầu uống thuốc, sau đó tiện tay ném lọ sớ vào thực hạp, “Chờ ta nghĩ lại đã.”

Thuận Thuận vâng một tiếng, dọn dẹp thực hạp, khom người lui ra.

Hà Yến chấp tay đứng phía sau bình phong bàn long hội phong, liếc nhìn kẻ nấp sau màn, “Sao người còn ở đây?”

Hoài Hoài lúng túng nói: “Hà huynh đệ, người không cần ta nữa à?”

Hà Yến nhìn hẳn một cái, “Người không phải là ta sao?”

Hoài Hoài cúi đầu, mếu máo, “Cũng phải.”

Hà Yến nói: “Suy nghĩ rõ rồi?”

Hoài Hoài lắc đầu, “Nghĩ chưa rõ.”

Sắc mặt Hà Yến hơi sầm xuống, “Không sao, dù gì ta cũng nghĩ rõ rồi.”

Hoài Hoài như không nghe thấy, đôi mắt trong veo, “Ta nghĩ không rõ, người muốn xuất cung, nhưng ta muốn ở lại đây, người ghét Hoàng thượng như vậy, mà ta lại rất thích y.”

Hà Yến nhìn đi chỗ khác, “Đó là do tâm tính người đơn giản, chuyện giữa ta và y há là dăm ba câu có thể nói hết.”

Hoài Hoài nói: “Phức tạp quá.”

Sau lại sực nhớ ra, trách móc: “Sao người luôn giả làm ta trước mặt Hoàng thượng vậy? Thật là bỉ ổi!”

Hà Yến nhướn mày, “Người nghĩ ta muốn à, có giỏi thì người ra đi, ta khỏi phải mất công đóng kịch.”

Hoài Hoài ỉu xiu, “Chỉ trách lúc trước ta không nên học hát hí khúc với Xuân Bảo, kết quả là lại giúp cho người, đúng là trò giỏi hơn thầy.”

59. Chương 59: Phối Thuốc

Hoàng thành thâm cung, cỏ mọc oanh bay.

Ninh tần được Tử Trúc dìu đi giải sấu trong ngự hoa viên.

Hoa đào nở rộ, đã có xu hướng héo tàn.

Tử Trúc cẩn thận đỡ Ninh tần, “Nương nương ra ngoài đi dạo lâu rồi, nên về nghỉ ngơi thôi.”

Ninh tần dùng ngón tay nhỏ nhắn đẩy trâm cài trên tóc mai, “Người sắp ngu dần rồi, chẳng dễ gì đầu xuân đi dạo một chút, còn bị người khuyên về hết lần này tới lần khác.”

Tử Trúc không nói gì nữa, thấy Ninh tần ngồi xuống ghế đá phía dưới lan can bằng ngọc.

Ninh tần dùng chiếc khăn vàng nhạt lau mồ hôi li ti trên trán, lơ đãng bóp chân.

Tử Trúc vội thức thời ngồi xổm xuống đấm bóp cho Ninh tần.

Lại nói một nhóm người đi dạo cả buổi trưa ở ngự hoa viên rồi, Ninh tần cứ chậm chạp không muốn về, lại trang điểm xinh đẹp như vậy, tâm tư cũng không khó đoán lắm.

Bàn tay phấn dùng vừa đủ sức bóp chân Ninh tần, Tử Trúc thở dài trong bụng, sợ là Ninh tần nhớ Hoàng thượng lắm rồi.

Phi tử trong cung đều chịu được tịch mịch, thế nhưng Ninh tần không phải là chủ tử chịu sống yên, suốt ngày thở dài thở ngắn, oán Hoàng thượng không đến thăm mình, sai hạ nhân đến ngự thư phòng ám chỉ Hỉ Liên, nói thân thể mình không khỏe, eo mỗi chân đau.

Nhưng chẳng biết là Hoàng thượng bận quá hay nhần tâm quá, mà mấy tháng rồi cũng chưa một lần đến thăm.

Ninh tần ru rú trong cung một thời gian, hôm nay bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, dậy thật sớm, điểm trang bao nhiêu lâu, thay hoa phục đồ tươi đi dạo hoa viên.

Chỉ tiếc thái dương sắp xuống núi rồi, mà đừng nói Hoàng thượng, ngay cả bóng Hỉ Liên cũng chưa thấy đâu.

Ninh tần thở dài, “Đừng đấm nữa.”

Tử Trúc nghe vậy dừng tay.

Ninh tần đặt tay vào lòng bàn tay Tử Trúc, mượn sức đứng dậy, “Ra ngoài đi dạo.”

Tử Trúc đỡ Ninh tần dậy, “Nương nương, thân thể người bất tiện, không bằng nô tỳ kêu kiệu mềm đến cho người?”

Mộc lan hoa li ti nhấp nhô theo tấm váy dài, lại hơi dập dềnh, Ninh tần thở ra một hơi dài.

“Đừng lẩm miệng, cứ đi theo bản cung là được.”

Tiểu Lý Tử đằng sau thấy Tử Trúc mới một lúc đã bị Ninh tần mắng hai lần, rụt cổ cố nén cười, không phát ra một tẹo âm thanh nào.

Tử Trúc hung tợn liếc một cái, đỏ mặt, không lên tiếng nữa.

Đoàn người ra khỏi ngự hoa viên, song không phải là hướng hồi cung, trong đầu Tử Trúc biết rõ, xuôi theo con đường này, qua vài cửa là sẽ đến ngự thư phòng.

Người đi tới trước mặt, vẻ ngoài anh khí, mày rậm như mực. Chờ đi tới chút nữa, lại thấy trong đôi mắt đồng kia hoàn toàn không còn vẻ ngu si ngày xưa, ngược lại ẩn ẩn sự cương kiên hung ác.

Thuận Thuận theo sau Hà Yến thấy Ninh tần vội cười tiến lên, cúi đầu khấu bái, “Nô tài khấu kiến Ninh tần nương nương.”

Ninh tần không nói gì, lạnh nhạt nhìn nam nhân phía sau Thuận Thuận.

Quả nhiên nay đã khác xưa.

Người này được sủng, ngay cả xiêm y cũng khác với ngày xưa, gấm Thục chất lượng thượng hảo, buộc đai ngọc, rất là tuấn lãng.

Vài hôm trước mẫu thân tiến cung thăm mình, đã nói kẻ này không phải hạng tầm thường, song không chịu nói thừa một câu, lúc ấy mình còn khịt mũi coi thường, hiện giờ xem ra lời của mẫu thân lại không sai chút nào.

Tướng nam nhi đường đường, không ngờ mị chủ lại chẳng thua gì nữ nhân.

Mấy ngày nay mình cũng nghe nói không ít những phong lưu vận sự của Hoàng thượng và chủ tử Vị Ương cung, nói hai người đêm đêm xuân tiêu, hút khô thân thể Hoàng thượng, khiến cho Hoàng thượng ngày càng gầy gò, mặt mày nhợt nhạt.

Mặc dù tự cổ chí kim có không ít đế vương thích nam sắc, song Ninh tần cũng rất tò mò, chờ rốt cuộc hỏi rõ chỗ làm việc nam nam, quả thật nôn cả cơm từ đêm hôm trước ra.

Nghĩ đến đây trong đôi mắt hạnh của Ninh tần giấu không được sự khinh bỉ, “Láo xược, chẳng qua là nam sủng Hoàng thượng tìm vui, sao thấy bản cung mà cũng không quỳ xuống!”

Hà Yến đang tính cùng Thuận Thuận đến Thái y viện làm việc, nửa đường gặp vị nương nương này, cũng không muốn gây chuyện, chỉ nghiêng người cúi đầu, không ngờ lại dẫn tới chế nhạo như vậy.

Hà Yến há là hạng chịu khinh bỉ, thấy Ninh tần cậy thế bắt nạt người, bị chọc giận, mặt lạnh tanh phát tay áo bỏ đi.

Còn lại Thuận Thuận quỳ dưới đất, đi không được ở cũng không xong.

Ninh tần sau khi hoài long thai thì rất nổi bật, nào chịu nổi lạnh nhạt như vậy, lập tức khí huyết cuộn cuộn, “Thật to gan, người đầu, bắt hẩn lại cho bản cung!”

Đám thái giám phía sau nghe vậy đều xấn tay áo, bọc đánh từ sau lưng Hà Yến.

Hà Yến khẽ cắn răng một tiếng, “Thật là phiền phức.”

Vừa dứt lời, liền một cước đá ngã thái giám lao tới.

Thái giám kia co rúm lại dưới đất, khuôn mặt vặn vẹo như là đau đớn cực kỳ, đám còn lại thấy thế đều chỉ vậy quanh không dám lên, hồi lâu chưa thấy một kẻ động thủ.

Ninh tần ở phía sau nhướng mày quát to: “Một đám phế vật, còn không lên, thì đừng trách bản cung tống các người đến bạo thất chịu phạt.”

Tử Trúc thở dài trong bụng, chẳng biết có phải do có thai hay không, mà dạo này Ninh tần ngày càng ngang ngược can rõ, hoàn toàn không yên ổn kín đáo như trước kia.

Thuận Thuận sợ hãi quỳ dưới đất dập đầu liên tục, “Ninh tần nương nương tha mạng, Ninh tần nương nương tha mạng.”

Hà Yến lúc này mới nghe thấy hai chữ “Ninh tần”, không khỏi cười gằn một tiếng, “Người chính là trưởng nữ của Ninh Nguyệt Quan?”

Ninh tần bị hẩn hỏi, ngược lại hơi ngớ ra, “Hỗn lảo, tục danh của phụ thân mà người cũng có thể tùy tiện nói!”

Hà Yến hờ hững nói: “Ninh Nguyệt Quan là loại nhu nhược, không ngờ con gái trái lại có vài phần khí phách.”

Ninh tần bị Hà Yến nhìn dựng hết lông tơ lên, chỉ vào trán hấn, “Người...”

Còn chưa nói xong, đã thấy Hỉ Liên căng thẳng đi tới, “Có chuyện gì vậy?”

Ninh tần vội vàng bỏ tay xuống, sợ để Hoàng thượng nhìn thấy mình hùng hổ ức hiếp người ta, cúi đầu ra vẻ đáng thương.

Thấy Ninh tần hạ mình, đám tiểu thái giám vây quanh Hà Yến cũng vội vàng lui về chỗ, cúi đầu chờ lệnh.

Hỉ Liên hành lễ với Ninh tần, “Nô tài khấu kiến Ninh tần nương nương.”

Ninh tần ngẩng đầu lên, lại thấy phía sau Hỉ Liên căn bản không có Hoàng thượng, hơi sượng mặt, “Sao chỉ có mỗi mình người?”

Hỉ Liên trả lời: “Nô tài phụng lệnh Hoàng thượng, đến Vị Ương cung truyền người, không ngờ nửa đường lại gặp nương nương.”

Ánh mắt Ninh tần chợt dịu dàng hẳn, “Hỉ công công tới đúng lúc lắm, nếu muộn chút nữa, sợ là bản cung phải bị kẻ này chọc tức đến sinh non.”

Hà Yến nghe Ninh tần càng lúc càng quá quắt, thật sự chẳng thèm đấu võ mồm với hạng phụ nhân, chỉ nhìn xuống Thuận Thuận dưới đất, “Đứng dậy, đi-“

Ninh tần thấy Hà Yến hoàn toàn không coi mình ra gì thì càng uất ức hơn, “Hỉ công công, người xem...”

Hỉ Liên nhíu mày, “Hoài Hoài, Hoàng thượng truyền người tới.”

Hà Yến không quay đầu lại, “Đợi lát nữa đi.”

Nói đoạn bỏ Ninh tần và Hỉ Liên lại, mặc kệ tất cả mà rời nơi đấu khẩu.

Đi một lúc lâu, Thuận Thuận lau mồ hôi lấm tấm trên mặt, “Chủ tử, cứ đi như vậy, sợ sẽ kết oán với Ninh tần.”

Hà Yến vùng chân mày lấm tấm sự, chỉ thuận miệng nói một câu, “Không cần để ý.”

Thuận Thuận tiếp tục: “Chủ tử không để ý Ninh tần thì thôi, nhưng khi này bị Hỉ Liên nhìn thấy, chắc hẳn Hoàng thượng sẽ biết việc hôm nay, sợ sẽ ảnh hưởng danh dự của chủ tử trước mặt Hoàng thượng.”

Hà Yến cân nhắc một lúc lâu, bỗng nhiên thần sắc giao hoạt.

Mở miệng, lại đáp một nẻo, “Ta đang lo không tìm được người, giờ ngược lại nữ nhân đó diễn một vở kịch hay với ta.”

Thuận Thuận ngó ra, “Đây là...”

Hà Yến nói: “Trước mắt việc xuất cung phải dựa hết vào vị nương nương này.”

Thuận Thuận không hiểu gì cả, song cũng chẳng hỏi nhiều, chỉ dẫn Hà Yến đi Thái y viện.

Điều lan hảo hộ, thuốc sắc tỏa hương.

Lão Thái y đang ngồi trên chiếc ghế gỗ lê thông thả thưởng trà, thỉnh thoảng lại cầm thìa bạc gắp bã thuốc trên hỏa lò, rất là hài lòng.

Có người khê gõ cửa, lão Thái y ngược lên thấy Thái y trẻ tuổi đứng ở chỗ bậc cửa, giọng nhẹ nhàng, “Hứa thái y, Thuận công công đến tìm, nói là có việc quan trọng muốn bàn.”

Lão Thái y đặt chung trà tử sa xuống, “Gọi hấn vào.”

Thấy Thái y trẻ tuổi kia quay người, lại nói một câu, “Đừng nói việc này với ai khác.”

Thái y trẻ tuổi gật đầu, ra ngoài gọi hai người vào.

Lão Thái y còn tưởng Thuận Thuận lần này lại đến vì chuyện Điền Sùng Quang, đang suy nghĩ lời từ chối, ngẩng lên liền thấy khuôn mặt chộc tức kia.

Hà Yến cười, “Hứa thái y, đã lâu không gặp.”

Lão Thái y suýt phun luôn ngụm trà trong miệng, cổ nuốt xuống song vẫn chảy một ít ra khóe miệng, rất xấu hổ.

Hà Yến liếc nhìn Thuận Thuận, “Người xem người này già đến không thể tự lo thân rồi, có thể được việc không?”

Thuận Thuận rất rành tính sĩ diện hão của Hứa thái y, vội ra hiệu cho Hà Yến đừng nói, lại móc khăn tiến lên, “Hứa thái y, xin lỗi, chủ tử nhà ta thẳng tính, ngài tha thứ cho.”

Lão Thái y tức đến run lên, đẩy Thuận Thuận ra, lấy tay áo làm khăn, run rẩy chùi miệng, “Lão phu không thể trợ giúp các vị thành sự, mời ngài quay về đi.”

Thuận Thuận căng thẳng, “Hứa thái y, tốt xấu gì cũng nể mặt Điền đại nhân một chút đi.”

Lão Thái y phất tay áo, “Không phải lão phu đã nói với người rồi à, sau này đừng đến tìm lão phu nữa.”

Hà Yến tìm một chỗ ngồi xuống, nhếch môi, “Hứa thái y, đã cuốn vào việc này, há có thể muốn rút thì rút?”

Thái y mặc dù già nhưng đầu óc không hề hồ đồ.

Mình đã giúp, thì đừng hòng tự phủi sạch, lúc trước nghĩ Điền Sùng Quang chắc hẳn không thể trở mặt uy hiếp mình, nào ngờ hôm nay lại gặp tiểu tử này, nói trúng tử huyệt.

Thấy Hà Yến thông dong, lão Thái y sầm mặt nói: “Người còn muốn làm gì nữa?”

Hà Yến cười nói: “Hứa thái y quả nhiên là người thức thời.”

Lão Thái y tức đến vểnh râu, “Người cứ nói nhanh đi là được, đừng dài dòng làm gì.”

Hà Yến nói: “Cũng không phải việc gì to tát, chẳng qua muốn nhờ ông phối cho một liều thuốc, thuốc này gây hôn mê, nhưng không mất mạng, nếu có thể nôn máu tươi thì càng tuyệt.”

Lão Thái y liếc Hà Yến, “Lão phu trái lại có thể phối cho người một liều thuốc khiến hạ thể chảy máu.”

Hà Yến khẽ cười một tiếng: “Hứa thái y đừng đùa.”

Lão Thái y ném linh chi khô trên tay, “Thôi thôi thôi, giờ ta sẽ phối thuốc cho người mang đi, lão phu từng này tuổi, thật sự không chịu nổi đùa giỡn khuấy nhục cỡ này đâu.”

Nói xong, liền quay người đến được phòng phối thuốc.

Thuận Thuận ngậm miệng một lúc lâu, “Không ngờ Hứa thái y lại đồng ý thống khoái như vậy.”

Hà Yến thu lại nụ cười trên mặt, “Lăn lộn trong cung nhiều năm, đứng đầu Thái y viện, dĩ nhiên nói qua là thếu, không cần tốn nhiều lời.”

Thuận Thuận hỏi: “Chủ tử phối thuốc này để làm gì?”

Hà Yến chỉ nói nhàn nhạt một câu: “Đến lúc đó người khắc biết.”

Lại nói lão Thái y phía sau bình phong phối xong dược liệu, để trên khay bạc cân đủ rồi, đang định gói lại thì bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, quay người quơ một nắm thuốc tiêu chảy bỏ vào dược liệu đã phối xong.

Đáy mắt lão Thái y lập lòe ánh sáng lạnh, “Nhãi ranh, cho tiêu chảy chết cha người đi.”

60. Chương 60: Hãm Hại

Khi Hà Yến và Thuận Thuận cầm thuốc ra khỏi Thái y viện thì mặt trời đã ngả về tây.

Thuận Thuận cất gói thuốc vào tay áo, “Chủ tử, lần này phải đến ngự thư phòng thôi.”

Hà Yến thông thả nói: “Còn chưa vội đi.”

Thuận Thuận cung kính nói: “Đã như vậy, nô tài cùng chủ tử về Vị Ương cung trước.”

Hà Yến nghiêng mặt, trên mặt mạ một tầng nắng chiều ấm áp, “Người có thể nói chuyện với người trong cung Ninh tần không?”

Thuận Thuận đáp: “Nô tài và Lý công công của Cảnh Tuyên điện cũng coi như quen biết.”

Hà Yến gật đầu, “Không tồi.”

Thuận Thuận ngẩng đầu lên, “Chủ tử có gì phân phó ạ?”

Hà Yến: “Hồi cung nói sau.”

Chờ hai người trở về Vị Ương cung, hoàng hôn đã buông xuống, chim nhạn bắt tằm, ánh trăng treo nghiêng.

Cung nữ Vị Ương cung váy trắng lay động, thấp nền đỏ trong đèn cừ khúc linh lung, đốt đàn hương, khói nhẹ vẩn vút.

Thấy Hà Yến trở về đều lũ lượt khom lưng.

Hà Yến khoát tay, “Lui xuống cả đi.”

Sau đó quay lại phân phó Thuận Thuận, “Đi xuống sắc thuốc, đừng quên để lại một ít.”

Thuận Thuận ngó ra, “Để lại một ít làm gì ạ?”

Hà Yến nói: “Sau đó tìm cơ hội nhét vào người Lý công công của Cảnh Tuyên điện.”

Thuận Thuận bấy giờ mới hiểu, thấp giọng đáp một câu, “Chủ tử cứ yên tâm.”

Hà Yến thông thả bước vào trong, cúi đầu nhìn người nằm trên long sàng, “Sao trông người như sắp tắt thở vậy?”

Hoài Hoài nằm ngang trên giường hệt như xác chết, “Thật là thời thế đảo điên, nhớ lúc trước người cả ngày nằm ỳ trên giường ta không dậy, lần này ngược lại đổi thành ta ỳ ra trên giường người.”

Hà Yến nói: “Người may mắn hơn ta rất nhiều, đây là long sàng, không giống ván giường cũ đến không giấu được mùi mốc meo ở Họa Vũ cung.”

Hoài Hoài sờ bụng, “Cả ngày chưa ăn gì, đói quá.”

Bị Hoài Hoài nhắc, dạ dày Hà Yến lại hơi chua chua, nghĩ mình cả ngày một mỗi trừ tính, mấy lần đều bỏ lỡ giờ dùng bữa, tới giờ này rồi, bụng không khỏi kêu ọc ọc.

“Đợi lát kêu Thuận Thuận lấy ít bánh đến đây là được.”

Hoài Hoài vui mừng ngồi dậy trên giường, “Thêm ít chân giò nhiều thịt thì càng tuyệt.”

Hà Yến nhú mày, “Bữa ăn phải ăn tinh tế, người nghe mấy món thô tục này từ đâu vậy?”

Hoài Hoài nuốt nước bọt, “Ta từng ăn với Xuân Bảo.”

Hà Yến nghe hai chữ đó là tức bốc khói, quay người tìm trong nội điện một lúc lâu, “Không có một vật nào dùng được à? Không cho tên tiểu thái giám kia chút giáo huấn, thật sự khó giải mối hận trong lòng ta.”

Màn gấm ngoại điện bỗng nhiên kêu sột soạt, bàn tay lem nhem vịn cây cột sơn đỏ, người thò đầu ra, trên khuôn mặt tròn xoe nước mũi chảy dài.

“Ta ở đây này.”

Hà Yến cả kinh, “Người ẩn vào khi nào?”

Hoài Hoài bỗng nhiên nói: “Xuân Bảo, chẳng lẽ người luyện thành võ công rồi?”

Xuân Bảo thấy Hoài Hoài quan tâm ra mặt thì mừng mừng tủi tủi, “Hoài Hoài...”

Hoài Hoài đôi mắt long lanh, “Xuân Bảo...”

“Hoài Hoài...”

“Xuân Bảo...”

Hà Yến ngưỡng quá nổi giận, “Đủ rồi!”

Nói xong, liền xách tiểu thái giám rưng rưng nước mắt nhìn mình lên lơ lửng.

Xuân Bảo bị túm cổ áo mặt đỏ lên, “Hoài Hoài, chẳng lẽ người uống thuốc đến mơ hồ thần trí rồi, sao mỗi lúc một kiêu vậy?”

Hà Yến hung ác nói: “Lúc trước người hại ta mất hết thể diện, hôm nay ta nhất định không tha cho người!”

Đang định ra tay thì lại nghe thái giám bên ngoài giọng ngân nga, “Hoàng thượng giá đáo-“

Tiểu thái giám bị xách lơ lửng, giày cũng rơi mất một chiếc.

Xuân Bảo nghiêng đầu, chảy một dòng lệ đục hai dòng nước mũi, ánh mắt thất thần, “Hoài Hoài, ta luyện võ trăm ngày, mà không thể địch một chiêu của người, hôm nay có thể chết trong tay người, ta cam tâm tình nguyện.”

Đang nói lại đột nhiên hắt xì, cả đồng nước mũi nhảy nhẩy dính hết lên mu bàn tay Hà Yến.

Hà Yến dạ dày nhờn nhợn, như thể chạm vào lửa, ném ngay gã xuống đất, “Mau cút đi!”

Xuân Bảo bò dậy, quần mớ tóc rơi xuống vài vòng lên búi tóc, lại chấp tay nói: “Mặc dù người tha cho ta không phải chết, nhưng thật sự làm mất mặt ta, trước mắt chỉ cầu giang hồ quên nhau...”

Hà Yến một quyền đâm gã lăn quay ra đất, “Bớt nói nhảm đi.”

Hỉ Liên vào phòng, thấy tiểu thái giám dưới đất chảy máu mũi, vội vàng gọi cung nữ ngoài cửa lối đi, “Sao lại nổi nóng thế?”

Hà Yến cầm mảnh vải mềm trên góc bàn lau tay, “Không có việc gì.”

Hỉ Liên nói: “Hoàng thượng ở ngoài cửa đấy, ra nghênh giá đi.”

Hà Yến đáp một tiếng, theo sau Hỉ Liên ra khỏi cung.

Người trên long liễn bước xuống, ngẩng đầu mỉm cười với Hà Yến, mắt phượng đen sẫm, làm tâm thần người ta mơ màng.

Tiếng Nguyên Kinh khẽ và nhẹ, “Người giận à?”

Vùng chân mày Hà Yến vẫn nhíu chặt, “Ta giận cái gì chứ.”

Đáy mắt Nguyên Kinh ẩn ẩn hắc khí, “Người tìm cái gương đồng mà soi.”

Hà Yến quay người đi, “Một đại nam nhân như ta, không đương soi gương làm gì?”

Nguyên Kinh theo sau hấn vào điện, “Chẳng lẽ là vì chuyện buổi chiều?”

Hà Yến nói: “Ninh tần kia? Tin tức của người nhanh đấy.”

Nguyên Kinh im lặng chốc lát, “Không phải bị Hỉ Liên gặp được sao?”

Chờ hai người vào phòng, Hoài Hoài bên trong thấy Hoàng thượng liền lao ngay tới như chú báo con, “Hoàng thượng... Ta thật sự nhớ người...”

Trong đôi mắt phượng của Nguyên Kinh chất chứa ưu sầu, nhưng ôn nhu lại nhiều hơn.

“Khi này gọi người qua, người cũng không đi, trầm chỉ đành đến đây.”

Hà Yến hờ hững nhìn Hoài Hoài kéo Nguyên Kinh đi thân mật nói chuyện.

Cái bộ dạng như keo như sơn, mắt phượng hàm tiếu kia, khiến Hà Yến ghen hận.

Nhưng không phải hận Hoài Hoài, mà là hận người kia từng nhấn tâm như vậy, nếu không, hết thấy trước mắt vốn nên là chân tâm thật ý.

Hà Yến hoàn hồn, lại phát hiện mình đang ngồi đối diện Nguyên Kinh, nắm các ngón tay nhỏ và lạnh kia, nhìn y cười tươi như hoa, mặt mày như họa.

Hỉ Liên kể bên thấy Nguyên Kinh như thế rất vui mừng.

Cả ngày quốc sự quần thân, tính kể qua ngày, thật sự là lâu lắm rồi Hoàng thượng không thoải mái như vậy.

Nguyên Kinh thu hết nét cười bên môi, lời nói ôn hòa, “Lại sao thế?”

Hà Yến nhìn y, buông tay ra, “Không có gì.”

Thuận Thuận vừa vặn bưng thuốc vào, “Chủ tử, đến giờ uống thuốc rồi.”

Nguyên Kinh bỗng nhiên thay đổi vẻ mặt, một lúc lâu không nói gì.

Hà Yến đứng dậy nhận thuốc, đang định uống thì lại nghe Nguyên Kinh mở miệng, “Thuốc này... cũng không cần uống mỗi ngày đâu.”

Hà Yến cúi xuống nhìn Nguyên Kinh, “Đây là thứ tốt Hoàng thượng ban cho, sao ta có thể không uống được?”

Nói xong liền uống một hơi hết sạch bát thuốc kia.

Nguyên Kinh ngón tay run nhẹ, nhìn chăm chăm Hà Yến, “Dừng tay.”

Hà Yến nhìn vào mắt y, “Cái gì?”

Nguyên Kinh cup mắt xuống, “Về sau người không cần uống nữa.”

Nhất thời mọi âm thanh tắt hết, há chỉ có hồng trần phù hoa này?

Hà Yến chỉ cảm thấy tim mình cũng thoáng ngừng đập, “Tạ Hoàng thượng.”

Trong lư hương sương tím khói trắng, như thôi tình được, thiên tử mi vũ tuần tú, sóng ngầm trào lên.

Thật là hấp dẫn.

Hà Yến chăm chú nhìn Nguyên Kinh, ngực bụng nóng lên.

Kéo người nọ đến hôn ngẫu nghiêng, ra sức cắn nuốt, như muốn ăn vào bụng.

Hỉ Liên thấy thế thức thời lui ra.

Nguyên Kinh lui về sau hai bước, va rơi phi thúy bạc ngọc trên bàn.

Một tiếng rơi vỡ, cũng giống như lòng người, không gấn lại được.

Môi Nguyên Kinh bị đau, lại nếm được vị tanh mặn, từng giọt, rơi đầy dưới đất.

Hà Yến bỗng nhiên buông y ra, dựa lên cạnh bàn, sắc mặt tái mét.

Nguyên Kinh nhìn các điểm đỏ trên mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn Hà Yến, “Đây...”

Hà Yến bất chấp khóe miệng chảy máu, ôm bụng, “A...”

Còn chưa dứt lời, lại lập tức ngất xỉu đi.

Hỉ Liên bên ngoài nghe động tĩnh khác lạ, vội vã tiến vào nội điện.

Nguyên Kinh luống cuống tay chân, “Mau truyền Thái y-“

Chỉ nửa nén hương, Hứa thái y đã đeo hòm thuốc tới cửa cung, dọc đường bị người ta giục vào điện suốt.

Chờ gặp Nguyên Kinh, đã thở hồng hộc không dừng được, “Lão thần... lão thần... tham... tham kiến...”

Nguyên Kinh chỉ nói: “Không cần đa lễ, đến khám xem.”

Lão Thái y ngược lên thấy người nằm trên long sàng, chỉ hận không thể xông lên bóp chết luôn.

Thuốc mình kê, nửa đêm còn phải tự mình đến giải, đi tới đi lui, đúng là muốn lấy mạng năm xương già này mà.

Nhưng Hoàng thượng ở đây, Hứa thái y cũng không thể từ chối khám, chỉ đành làm bộ làm tịch bắt mạch một lúc lâu, vuốt râu nói: “Đây là tướng trúng độc...”

Nguyên Kinh im lặng một lát, bỗng nhiên trên mặt tỏa đầy lệ khí, “Gọi tổng quản thái giám Vị Ương cung tới!”

Hỉ Liên vội vàng kêu Thuận Thuận vào, Thuận Thuận quỳ dưới đất, mặt rịn mồ hôi, “Nô tài Thuận Thuận, khấu kiến Hoàng thượng.”

Hứa thái y chậm rãi hỏi: “Hôm nay hắc có dùng thứ gì không?”

Thuận Thuận nói: “Chủ tử cả ngày hôm nay chưa ăn gì cả.”

Hứa thái y đáy mắt chán ngắt, thật tiếc cho năm thuốc xổ to của mình, kết quả là chẳng có gì để ra.

Hỉ Liên nói xen vào, “Không phải vừa uống thuốc à...”

Nguyên Kinh lạnh giọng nói, “Đem bã của thang thuốc kia tới.”

Hỉ Liên quay người sai tiểu cung nữ đi lấy bã thuốc, đựng vào đĩa sứ men xanh, đặt ngay trước mắt Hứa thái y.

Hứa thái y kề sát tới ngửi một lúc lâu, quay mặt sang Nguyên Kinh, “Hoàng thượng, trong đây có một vị qua để, thứ này đắng hàn có độc, vào dạ dày, ban nãy miệng hắc học máu tươi, chắc hẳn là bị thương dạ dày rồi.”

Thuận Thuận nghe vậy vội dập đầu lia lịa, “Hoàng thượng, nô tài oan uổng, nô tài vẫn sắc theo thuốc Thái y viện cho, nô tài vụn vụn không biết vị độc được này là từ đâu đến.”

Khuôn mặt Nguyên Kinh lạnh tanh, “Hôm nay có người ngoài tới Vị Ương cung không?”

Thuận Thuận run rẩy ngẩng đầu, suy nghĩ một lúc lâu, “Lý công công của Cảnh Tuyên điện đã tới một chuyến ạ.”

Nguyên Kinh chỉ nhìn Hỉ Liên mà không lên tiếng.

Hỉ Liên hiểu được ý Nguyên Kinh.

Buổi chiều hôm nay hai người vừa cãi nhau, không ngờ Ninh tần này cũng ngu xuẩn thật, làm chuyện không đầu óc kiểu này để người ta bắt tận tay.

“Hoàng thượng yên tâm, nô tài sẽ đi làm ngay.”

Nguyên Kinh nói: “Lôi thái giám họ Lý kia vào bạo thất, tra hỏi đến cùng.”

Hứa thái y kê đơn, cung nhân Vị Ương cung cầm đi sắc, sau khi đổ cho Hà Yến, thấy sắc mặt thoáng dịu đi, nhắm mắt ngưng thần, giống như là ngủ rồi.

Nguyên Kinh thấy hẳn không việc gì, liền về ngự thư phòng tiếp tục phê tấu chương.

Chỉ khổ Tiểu Lý Tử của Cảnh Tuyên điện, đêm hôm đột nhiên bị lôi đi dùng hình phạt, roi da thêm bàn đĩnh tra tấn suốt một đêm.

Lại bị người ta lục được một gói nhỏ qua để giấu trong xiêm y, chứng cứ xác thực, trước mắt có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch nổi.

Bị vu oan giá họa thì cũng thôi, ấy thế mà ngay cả chuyện độc hại Tú Tú lúc trước cũng khai ra luôn. Hỉ Liên cầm lời khai mà ớn lạnh, không ngờ lần này thẩm vấn thật sự thu hoạch khá nhiều.

61. Chương 61: Thành Công

Hoa đèn dần xuống cực thấp, sáp nến thỉnh thoảng nhỏ xuống, như máu loãng vậy.

Một đôi tay xanh nhạt cầm chụp đèn bên ngoài, tiểu cung nữ dùng trâm gậy gậy tâm nến, ngọn đèn kia lại lần nữa sáng bừng lên.

Hỉ Liên trình tờ giấy mỏng kia lên, lui lại vài bước, im lặng đứng ở chỗ thường ngày vẫn đợi.

Nguyên Kinh tạm bỏ tấu chương trên tay xuống, liếc nhìn tờ giấy mỏng ấy, “Khai hết rồi?”

Hỉ Liên cung kính thưa: “Bẩm Hoàng thượng, đã khai hết rồi.”

Nguyên Kinh không ngẩng đầu lên, “Hình sơ tấy.”

Hỉ Liên nghe hai chữ “sơ tấy” kia không khỏi rung mình.

Sơ tấy này không phải là việc trang điểm ăn mặc thường ngày của nữ nhi, mà là đem nước sôi giội lên người phạm nhân hai lần, lấy bàn chải sắt chà thịt chín, cho đến khi chà sạch da thịt, lộ ra xương trắng. Thường cứ đến lúc này, người chịu hình đã sớm không chịu nổi, tắt thở châu trời rồi.

Định thần một lúc lâu, Hỉ Liên lại nói tiếp: “Ngoại trừ lần này, Lý Đức Thắng còn khai việc khác.”

Nguyên Kinh nhíu mày, ngắm chữ nhỏ lít nhít trên tấu chương, “Nói.”

Hỉ Liên nói: “Đột trước Hoàng thượng giao cho nô tài tra chuyện Tú Tú tổng quản thái giám Họa Vũ cung bị độc chết, nô tài ngu dốt, không thể làm tròn bổn phận, ai ngờ chuyện đó quả như hôm ấy Hoàng thượng nói, Tú Tú quả nhiên không phải sợ tội tự sát, mà là bị Lý Đức Thắng ép uống thuốc. Nguyên do sự tình là Tú Tú bị Ninh tần sai sử bỏ mấy vị mã tiền vào thuốc của Hoài Hoài, nào ngờ âm mưu bại lộ, Ninh tần sợ liên lụy, sai Lý Đức Thắng giải quyết Tú Tú, Lý Đức Thắng là loại hèn nhát, dụng hình không bao lâu đã khai hết.”

Nguyên Kinh vẻ mặt tê ngắt, giơ tay lật một trang giấy.

Hỉ Liên hơi ngẩng đầu lên, “Hoàng thượng, Ninh tần này đang có thai năm tháng...”

Cầm bút viết mấy dòng trên tấu chương, thần sắc Nguyên Kinh lạnh lẽo y nguyên, mở miệng lại như độc thoại, “Ninh Nguyệt Quan trấn thủ Đông Nam, cũng tận tâm tận lực...”

Hỉ Liên nghe vậy lòng đã sáng tỏ, “Nô tài hiểu rồi.”

Tuy rằng Ninh tần tội không thể tha, nhưng trước mắt đại cục làm trọng, để ổn định Ninh Nguyệt Quan, Hoàng thượng tất nhiên sẽ không giết Ninh tần.

Nguyên Kinh nói: “Ninh tần bị phạt cấm túc ở Cảnh Tuyên điện, không có ý chỉ của trẫm, bất cứ ai cũng không được ra vào.”

Hỉ Liên khom lưng, “Hoàng thượng nhân từ.”

Nguyên Kinh phất tay, “Đi xuống tuyên chỉ đi.”

Khi Hà Yến tỉnh lại, mặt trời đã lên cao ba sào.

Doanh Doanh vừa vịn bưng một bát cháo hoa vào.

Sau khi đặt trên bàn ăn, lại quay người đối mắt với Hà Yến, Doanh Doanh không khỏi run lên, “Ngài tỉnh...”

Hà Yến ngồi dậy trên giường, dạ dày hơi quặn đau, “Thuận Thuận đâu?”

Doanh Doanh cung kính thưa, “Thuận công công tối qua bị giải đến bạo thất thẩm vấn, sáng sớm hôm nay mới đưa về, cũng chịu mấy roi, may mà thương thế không nặng, giờ đang ở thiên điện thoa thuốc ọ.”

Hà Yến nhìn lướt qua cháo hoa trên bàn, “Đêm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Doanh Doanh nói: “Ngài nôn ra một búng máu, dọa tới Hoàng thượng, sau đó Hứa thái y đến, nói là trong thuốc bị người ta bỏ thêm một vị độc dược, Hoàng thượng giận dữ, hạ chỉ bắt cả Thuận công công lẫn Lý công công của Cảnh Tuyên điện lại thẩm vấn, công công vừa mới về, nô tỳ cũng chưa kịp hỏi nhiều.”

Hà Yến nói: “Chờ hẩn thoa thuốc xong, người kêu hẩn đến đây.”

Doanh Doanh khom lưng, “Nô tỳ tuân lệnh.”

Hà Yến được hai cung nhân hầu hạ dậy rửa mặt, vừa ngồi xuống dùng vài miếng cháo hoa, đã thấy Thuận Thuận mặt mày trắng bệch từ ngoại điện đi vào.

Trên vết roi nứt ra ở cổ thoa một lớp tử thảo dược, vết thương kia như con rết trăm chân bám trên da thịt khô vàng, rất là hãi người.

Hà Yến bỏ thìa sứ xuống, lập tức không muốn ăn nữa.

Thuận Thuận cẩn thận khom lưng, “Nô tài nghe nói chủ tử đang tìm nô tài.”

Hà Yến cho cung nhân bên cạnh lui xuống, “Vắt vả cho người rồi.”

Thuận Thuận cố tươi cười, “Phiền chủ tử lo lắng, chẳng qua vài roi, nô tài còn chịu được.”

Lại tiếp: “Lý Đức Thắng kia bị đánh thảm hơn, cả người đều biến dạng, nhưng trận đòn này không oan uổng hẩn chút nào, ngay cả chuyện xấu lúc trước hẩn cũng đã khai ra.”

Hà Yến hỏi: “Ninh tần xử trí thế nào?”

Thuận Thuận hít khê một hơi, “Nghe nói là cấm túc, Lý Đức Thắng đêm qua đã bị sơ tẩy rồi.”

Hà Yến giọng điệu cứng nhắc, “Ninh Nguyệt Quan chinh chiến sa trường, y xử sự trái lại cẩn thận...”

Thuận Thuận nói: “Nô tài ngu dốt, thật sự không nghĩ ra vì sao chủ tử bỗng nhiên phải giá họa cho Ninh tần?”

Hà Yến đang định mở miệng, đột nhiên mặt mày xanh xám, run rẩy đứng dậy đi ra ngoài, chờ Thuận Thuận định thần lại thì trong điện đã không thấy nữa bóng người.

Hứa thái y của Thái y viện lúc này đang thanh thoi thưởng trà, khá là sung sướng.

Thái y trẻ tuổi mài thuốc ở kế bên nghiêng đầu cười hỏi, “Hứa thái y, rốt cuộc là chuyện tốt gì khiến ngài cao hứng như vậy?”

Khói trà mù mịt, nếp nhăn ở khóe mắt lão Thái y càng sâu hơn, “Nhãi ranh, cho người cả ngày bắt nạt lão phu, người trốn được một lần, không thể trốn lần thứ hai...”

Hà Yến buổi sáng chạy ba bốn lần, chân căng hơi nhũn ra, cổ xóc tinh thần dùng ít bữa trưa, sau đó uống thuốc tối qua Hứa thái y kê, rồi lại bắt đầu chạy vào nhà xí không nghỉ.

Đến khi mặt trời ngả về tây, dù là người nền tảng tốt như Hà Yến cũng chịu không nổi, ngã gục trên long sàng, nói cũng không nên lời, mặc người ta bưng trà rót nước, đều chỉ xua tay vẫy lui cho xong việc.

Ngự thư phòng.

Điền Sùng Quang vào nội điện, khom lưng bái, “Vi thần khấu kiến Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh bình tĩnh mà bận rộn phê tấu chương.

Điền Sùng Quang thấy Nguyên Kinh không nói gì, như thói quen quỳ chờ ở đó.

Không bao lâu, liền nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng thong thả, một đôi giày đen đứng trước mắt, ngẩng đầu lên, đó là khuôn mặt căng thẳng của Hỉ Liên, “Điền đại nhân, Hoàng thượng đưa cho ngài.”

Điền Sùng Quang dùng hai tay nhận tấu chương, mở ra xem lướt qua, trên đó nói không phải việc gì khác, mà chính là Bắc Cương Lâm Xương lần thứ hai xin quân hưởng, phê đỏ bên trên nhìn mà giật mình, chuẩn tấu.

Nguyên Kinh không ngẩng đầu lên, “Lần trước áp vận hưởng ngân dùng trú quân kinh thành?”

Điền Sùng Quang phỏng đoán chốc lát, “Bẩm Hoàng thượng, chính thế.”

Nguyên Kinh lại nói: “Lần này người tính áp vận như thế nào?”

Điền Sùng Quang hơi ngẩng đầu lên, thấy Nguyên Kinh mắt phượng sụp xuống, vùng chân mày có lệ khí, lòng bàn tay lại hơi rịn mồ hôi, “Bẩm Hoàng thượng, vẫn như lần trước, dùng năm ngàn kinh sư...”

Nguyên Kinh ngược lên, trong hắc mâu chợt lóe ánh sáng lạnh, “Ồ đồ!”

Điền Sùng Quang run tay, tấu chương rơi xuống đất bộp một tiếng.

“Mong Hoàng thượng chỉ dạy.”

Nguyên Kinh cả giận nói: “Kinh sư là gốc rễ quốc gia, giang sơn bấp bênh, người lại điều hết binh lực củng cố kinh thành đi vận ngân, là có rắp tâm gì?”

Điền Sùng Quang túa mồ hôi đầy mặt, “Hoàng thượng tha tội, tội thần ngu dốt, trước mắt quốc gia thiếu thốn binh lực, ngoại trừ dùng kinh sư, thần thật sự không nghĩ ra cách nào khác...”

Nguyên Kinh nói: “Chờ năm ngàn người áp hưởng lần trước trở về lại áp lần thứ hai.”

Đáy lòng Điền Sùng Quang chùng xuống, nghĩ Hoàng thượng ngược lại không dễ lừa, nhưng trước mắt thật sự không nghĩ ra cái cơ nào, chỉ đành đáp: “Tội thần tuân chỉ.”

Nguyên Kinh cầm bút, “Lui xuống đi.”

Điền Sùng Quang lúc này mới đứng dậy, hai đầu gối đã tê rần, “Vi thần cáo lui.”

Thấy Điền Sùng Quang lui xuống, Hỉ Liên nghĩ hương liệu trong lư hương không còn nhiều, đang định quay ra ngoài diện sai người lấy một ít, thì bị Nguyên Kinh gọi giật lại, “Bên phía Vị Ương cung thế nào rồi?”

Hỉ Liên nghe vậy vội quay người lại, cung kính đáp, “Bẩm Hoàng thượng, buổi chiều hôm nay nô tài có đi xem một lần, thấy hắc nằm thoi thóp, nghe nói là nằm trên giường cả ngày không uống một giọt nước nào.”

Nguyên Kinh đặt bút xuống, “Sao còn chưa khỏe lên?”

Hỉ Liên nói: “Buổi chiều lại truyền Hứa thái y một lần nữa, Thái y nói hiện giờ đã không còn đáng ngại, nghỉ ngơi thêm vài hôm là khỏi.”

Nguyên Kinh đứng dậy, “Đi Vị Ương cung.”

Vị Ương cung nội điện tối om om.

Thuận Thuận đốt nến đỏ trong chụp đèn linh lung, nắm chặt túi thơm nhìn long sàng.

Bóng đen bên trong cuộn mình ngủ say như chết, cũng không nhận thấy manh mối gì.

Thuận Thuận đặt túi hương lên cạnh giường, đang định gọi Hà Yến dậy, thì nghe ngoài cửa cung vang lên một tiếng “Hoàng thượng giá đáo”.

Người ngủ say lông mi rung rung, vẫn chưa tỉnh lại.

Thuận Thuận vội vàng ra điện nghênh đón.

Nguyên Kinh vào điện, nhìn thấy ngọn đèn cô lẻ bên trong, hơi nhíu mày, “Sao tối thế?”

Thuận Thuận vội thưa: “Bẩm Hoàng thượng, chủ tử ngủ rồi, có cần nô tài gọi dậy không ạ?”

Nguyên Kinh nói: “Không cần, trăm chỉ đến xem một cái thôi.”

Người trên long sàng chậm rãi trở mình, túi thơm Thuận Thuận để trên giường vừa vặn bị đẩy rơi xuống đất.

Ngón tay thuôn thuôn khe vén màn, Nguyên Kinh hơi khom người, song không ngồi xuống, mà nhặt túi thơm dưới đất lên.

Thuận Thuận thót tim, khom lưng vờ như không có việc gì, nhưng trông mắt không chịu nghe lời, nhìn chằm chằm túi thơm kia.

Song Nguyên Kinh chỉ đặt túi thơm lên mép giường, đang định quay người đi, lại nghe người trên long sàng dứt quãng như nói mê, “Trong cung... không ở được nữa...”

Nguyên Kinh từ từ quay mặt lại, cúi xuống nhìn Hà Yến.

Hà Yến hơi nhú mày, như bị bóng đè, “... Không ở được...”

Thuận Thuận thấy thế, trong lòng lập tức hiểu tám chín phần mười, vờ như vô ý nói: “Chủ tử lại mơ thấy ác mộng rồi, cả ngày hôm nay ngài toàn nói câu này thôi.”

Nguyên Kinh khe buông màn xuống, quay sang nhìn Hỉ Liên, giọng cực thấp, “Hậu cung này... quả thật không phải nơi hẳn nên ở.”

Hỉ Liên nói: “Hoàng thượng, nô tài sẽ ra ngoài tìm một tòa nhà, đến lúc đó lại phái binh canh gác, thanh tịnh hơn ở trong cung rất nhiều.”

Nguyên Kinh im lặng một lúc lâu, “Đi làm đi.”

Nói xong liền bãi giá hồi cung.

Đoàn người Vị Ương cung dập đầu tiễn giá, không còn thấy bóng long liễn đâu, mới đứng dậy đi làm việc của mình.

Thuận Thuận quay vào điện, cười tiến lại, “Chủ tử, Hoàng thượng đi rồi.”

Bóng người sau màn gấm màu vàng ngồi dậy, cầm túi thơm trên giường, khe nhếch môi.

“Làm sao người biết ta tỉnh rồi?”

Thuận Thuận nói: “Nô tài mặc dù hầu hạ chủ tử thời gian chưa dài, nhưng từng trực đêm vài lần, chưa bao giờ nghe chủ tử nói mơ cả.”

Hà Yến cười cười, “Bây giờ còn cần ta giải thích, vì sao ta phải diễn khổ nhục kế này?”

Thuận Thuận trình lên một cái kéo, “Nô tài hiểu rồi ạ.”

Hà Yến cầm kéo cắt túi thơm, “Đến lúc đó xuất cung rồi, kêu Điền Sùng Quang thay lính gác bên ngoài, là sẽ thật sự không còn gò bó gì nữa.”

62. Chương 62: Xuất Cung

Trong khi nói chuyện, Hà Yến vắt vả bóp nát viên thuốc trên tay, lôi một tờ giấy mỏng ra đọc kỹ.

Trên đó nói về việc Lâm Xương xin quân hưởng, ý của Hoàng thượng là, để kinh sư vững chắc, chỉ sử dụng năm ngàn nhân mã kia.

Hà Yến nhú mày, trong đầu có biện pháp ứng đối, song thật sự lười viết thư cho Điền Sùng Quang lần nữa.

Dù sao Thuận Thuận xuất cung cũng bất tiện, mỗi lần kiểm tra đều chặt, vả lại mình cũng không còn xa thời gian xuất cung, đợi ra ngoài gặp mặt trao đổi chưa muộn.

Thuận Thuận đứng kế bên chờ hồi lâu, thấy không có việc gì, bèn quay người lui ra.

Ánh đèn le lói, đôi mắt trốn sau màn khác với vẻ trong veo ngày xưa, ngược lại như con sò cần người.

“Hà huynh đệ, người sắp đi rồi à?”

Hà Yến nghiêng đầu nhìn, mà chỗ Hoài Hoài vừa đứng lại trống vắng, trừ gió lạnh thông thả ra thì chẳng còn gì khác.

Vo tròn tờ giấy trong tay, Hà Yến cúi nhìn cái bóng trên mặt đất, cũng chỉ lẻ loi một mình.

Canh một.

Tiểu thái giám ở bên ngoài Vị Ương cung lại dậy luyện quyền đâm tường, miệng thở hồng hộc, nghe mà tim đập nhanh theo.

Hà Yến ngồi ngay ngắn, nhìn ngọn nến bập bùng trên bàn.

Tiếng Hoài Hoài đột nhiên lớn hơn, từ chính miệng mình nói ra, như thể cào tim.

“Nếu đi rồi, sẽ không thể gặp Hoàng thượng mỗi ngày nữa.”

“Trước kia chẳng phải người ngày ngày trông mong Hoàng thượng chân tâm thật ý thích người à...”

“Người lừa Hoàng thượng như thế, Hoàng thượng biết được nhất định lại xa cách...”

“Nhớ người ngày trước, không phải cũng định thay đổi sao...”

Người ngồi trên long sàng thành linh túm cổ áo mình, nghiêng rằng nói: “Đừng nhắc chuyện ngày trước với ta.”

Mặt Hoài Hoài đỏ lên, “Hà huynh đệ...”

Hà Yến nhìn chằm chằm đôi mắt mát lạnh kia, lại nghe mùi thuốc nồng nặc trên người mình, nghĩ mình không bao giờ muốn nhìn thấy ánh mắt như vậy và mình như vậy nữa.

Siết chặt các ngón tay, trán Hà Yến gồ lên gân xanh, “Cút...”

Hoài Hoài mặt mướt mồ hôi lạnh, thần sắc thay đổi, đôi con ngươi cũng từ đơn thuần trở nên hung ác hơn, tựa độc xà thè lưỡi, “Hà huynh đệ, ta sẽ không bao giờ đi cùng người nữa.”

“Người đi việc người, ta ở việc ta.”

...

Trước mắt tối sầm, Hà Yến ngã lên giường.

Chỉ còn một đường đỏ tía dữ tợn trên cổ, đến ngày xuất cung cũng chưa thể biến mất.

Vài ngày sau, Linh Vũ điện.

Thái giám khom lưng đi vào, qua từng đại môn điêu hoa sơn đỏ, vào trong nữa toàn là cung nhân gật đầu khom người, mặt không biểu cảm bận rộn việc trên tay.

Tới nội điện, mới vừa liếc thấy một góc màu vàng kia, Hỉ Liên liền vội vàng cúi đầu.

“Bẩm Hoàng thượng, nô tài đã tìm được nhà rồi, ngay cạnh hoàng cung. Hôm trước nô tài đã thuê vài hạ nhân, trước mắt nhà cửa đã dọn xong, có thể ở được rồi.”

Trên kim đỉnh hương nhẹ vẩn vít.

Phía sau long án rồng uốn phượng vờn kia, Hoàng đế trẻ tuổi đang nhú mày mí mắt, cầm bút lông cán ngọc khoanh khoanh sửa sửa trên tấu chương.

Hỉ Liên đợi một lúc lâu, hơi ngẩng đầu lên, “Hoàng thượng?”

Nguyên Kinh mắt phượng buông xuống, “Nhưng quanh hoàng cung có rất nhiều nhà của đại thần nhất phẩm.”

Hỉ Liên đương nhiên hiểu được ý trong câu này.

Hà Yến là người đã chết, nếu ở bên ngoài để những đại thần đó nhìn thấy, đến lúc ấy đồn đãi rộ lên, dao động triều cương, chính là tội lớn chém đầu.

May mà mình sớm tính trước, bị Nguyên Kinh hỏi cũng vững dạ, “Hoàng thượng yên tâm, lúc tìm nhà, nô tài đã đặc biệt hỏi thăm rồi, tòa nhà đó dựng ở cửa sau hoàng cung, rất là kín đáo, và thần tử bình thường đều thích cất phủ chỗ cửa chính hoàng cung.”

Nguyên Kinh bỏ cuốn sách trong tay xuống, “Điều ba mươi hộ thành quân tới, ngày đêm luân phiên canh gác, không có khẩu dụ của trẫm, bất cứ ai cũng không được ra vào.”

Hỉ Liên đáp: “Nô tài tuân chỉ.”

Nguyên Kinh không nói gì nữa, tiếp tục cúi đầu phê tấu chương.

Hỉ Liên đang định quay đi, lại như trúng ma chướng, quay người nói một câu mà chính bản thân cũng bất ngờ, “Hoàng thượng, thứ cho nô tài lẩm miệng.”

Nguyên Kinh thần sắc hồ hững, không ngẩng đầu lên, “Nói.”

Hỉ Liên dừng một thoáng, “Kẻ trong Vị Ương cung kia hình như đã nhiều ngày không đòi tới thăm Hoàng thượng, nhớ trước đây Hoàng thượng cũng cả ngày bận rộn, mà hần lại bám riết nô tài, tìm đủ mọi cách bắt nô tài chuyển đồ cho người, nhưng lần này liên tục mấy ngày cũng chưa có mảy may động tĩnh gì.”

Nguyên Kinh nói: “Không phải hần bị bệnh à?”

Hỉ Liên ngập ngừng muốn nói, “Hoàng thượng, có lẽ là nô tài đa tâm, nô tài cảm thấy hần không giống ngày xưa lắm.”

Nguyên Kinh dừng bút, trong lòng cũng rối như tơ vò.

Chỉ ngơ ngẩn nhìn con quay khảm ngọc trước mặt: “Không phải hần từ lâu đã không còn là người trước kia sao?”

Hỉ Liên đánh bạo, “Nô tài không hiểu.”

Nguyên Kinh nói nhàn nhạt: “Tuy đầu óc kẻ này khi tốt khi hỏng, nhưng tóm lại cũng không khỏi được nữa.”

Hỉ Liên gật đầu, “Cũng phải, nô tài nghĩ nhiều, chỉ sợ Hoàng thượng bị thiệt.”

Nguyên Kinh khẽ thở ra, “Còn có thể bị thiệt thời gì, trước kia trẫm chỉ muốn hòa nhau, nhưng sau mới phát hiện, lúc ấy bị thiệt vẫn dễ chịu hơn.”

Dừng một chút, lại tiếp: “Nhưng mà lòng người lại chỉ thích phân biệt rạch ròi.”

Năm Nguyên Kinh thứ năm.

Hà Yến vào cung lần cuối.

Khi đó hoa mai nở rộ khắp vườn, hừng hực khí thế, đổ hết nửa bầu trời, đầu cành bị hoa đè trĩu, rơi vài cánh lên tuyết trắng, dấu hần nhìn tưởng rất cạn mà lại cực sâu.

Một hàng giày đen giẫm trên đó, thành một chuỗi dấu chân bấn.

Xiêm y xám bạc viền vàng, thêu đồ đằng màu vàng, chiếu một thân thanh huy, tôn lên anh khí tuấn đạt.

Hà Yến được chúng thái giám thị vệ cung kính đón vào Linh Vũ điện, bây giờ nhớ lại, da mặt tái xanh của thái giám kia lúc ấy, và dao nắm chặt trong tay thị vệ, nên là điềm báo trước.

Mà Hà Yến khi ấy chưa hề phát hiện, vào điện, quay người, song không thể nhìn thấy nam tử mắt phượng ôn nhã kia, ngược lại là cửa lớn sơn son lạng lẻo, đóng lại không mở ra nữa.

Suốt ba ngày ba đêm, người tạm lánh đời, lại đoán được sự nghiêng trời lệch đất bên ngoài.

Khi lại được thấy ánh mặt trời, chiếu vào cũng không hề là ánh dương ấm áp.

Một thanh đao lóe hàn quang chĩa vào mình, Hỉ Liên ở phía sau lách lên, quỳ bên chân mình, giờ chén quỳnh lên cao qua đầu.

Ban rượu độc, tru cửu tộc.

Thật là hận mà, oán hận che kín trời đất.

Hồng mai bên ngoài lại bay lả tả đầy dưới đất, che đi một số thứ, và hiển lộ một số.

Có cái gì rơi trên mặt đất, trong suốt, rất nhanh lại bị màu đỏ tươi che lấp mất.

Chờ đến khi tỉnh lại, hết thấy đều thành quái mộng chẳng liên quan gì đến mình.

Tên ngọc trên giường ở Họa Vũ cung ngậy ngó mở mắt nhìn hư không, “Giang Hoài Cẩn? Là ai?”

Hoàng thành trắng cô lẻ, Sở hà, Hán giới.

Cuối xuân hoa đã tàn, cảnh còn, người mất.

Người trong giấc mơ, nắm chặt tay, trên thái dương rịn một lớp mồ hôi mỏng.

Thuận Thuận bên cạnh thấy khác lạ, liền tiến lên, hơi vẩy tay, “Cầm đèn tới. Tối quá!”

Doanh Doanh vội vã nhận cây đèn đứng từ tay tiểu cung nữ, hơi tới gần bên kia long sàng.

Hà Yến bị ánh sáng làm chói, lập tức mở mắt ra, “Sao vậy?”

Doanh Doanh sợ quá vội vàng cất đèn đi, nhìn Thuận Thuận.

Thuận Thuận khom lưng lui vài bước, “Chủ tử, ngài buổi trưa đi nằm, ngủ đến tận bây giờ, khi nãy lại giống như bị bóng đè, nô tài lo lắng...”

Hà Yến ngồi dậy, nhìn một phòng người, thần sắc hơi sầm xuống, “Ở hết trong này làm gì?”

Cung nhân nghe Hà Yến mở miệng, vội quỳ hết xuống, “Xe ngựa đã chờ ở bên ngoài, nói là hôm nay chủ tử phải xuất cung, bọn nô tỳ đặc biệt đến tiễn chủ tử.”

Cung nhân không quỳ thì thôi, vừa quỳ liền lộ ra một quái nhân, tiểu thái giám bắn thối một mình đứng ở mé ngoài, chùi nước mũi, bị cung nữ kéo bên kéo một cái mà vẫn đứng nguyên, “Hoài Hoài, giang hồ rộng lớn, có duyên tự khắc sẽ gặp lại.”

Hà Yến nghe mà da đầu ngứa ngáy, đứng bật dậy, “Mau đi thôi!”

Thuận Thuận đi theo sau Hà Yến, “Nô tài đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, cũng không cần mang gì nhiều, chẳng qua vài bộ xiêm y và vàng bạc châu báu lúc trước Hoàng thượng ban cho thôi. Phủ bên kia cái gì cũng có, Hỉ công công nói chi phí cũng phát mỗi tháng như trong cung, chủ tử chỉ cần ngồi xe ngựa qua đó là được.”

Hà Yến đi thẳng ra ngoài không quay đầu lại, “Biết rồi.”

Thuận Thuận lại nói một câu, “Chủ tử, phải chăng chúng ta nên đến ngự thư phòng một chuyến...”

Khuôn mặt Hà Yến lạnh tanh, “Không cần.”

Trong khi nói chuyện, hai người vừa ra khỏi cung, còn chưa kịp lên xe, thì đã trông thấy một hàng đèn lồng xách từ rất xa.

Sắc trời tối vô cùng, khuôn mặt người nô cũng không rõ lắm.

“Hoàng thượng giá đáo-“

Thuận Thuận vội vàng quỳ xuống, “Nô tài khấu kiến Hoàng thượng.”

Hà Yến đang tính khom người, lại nghe đằng trước giọng nói thanh lạnh, “Không cần đa lễ.”

Hỉ Liên cười tươi rồi tiến lại, “Hoài Hoài, Hoàng thượng đặc biệt bớt thời gian tới tiền người đấy.”

Hà Yến cup mắt xuống, trái lòng nói: “Ta đang định qua đó đây.”

Nguyên Kinh cười, “Khéo thật.”

Tiếp đó lại đưa hân một yêu bài mạ vàng khắc lân, “Lúc muốn trở về, bằng vật này là qua hết không bị cản trở.”

Hà Yến giơ tay nhận lấy, lại cầm tay người nọ.

Trên cổ tay áo vàng nhạt của Hoàng đế thêu ngũ thảo kim long, từ dưới tay áo lộ ra đầu ngón tay, lạnh lẽo mềm mại, vẫn như trước đây, chẳng có mấy may khác biệt.

Hà Yến đứng im rất lâu, thở dài, “Tạ Hoàng thượng.”

Song vẫn không buông tay.

Gió lạnh thổi, đèn lồng lắc lư hàng loạt, tựa ánh sáng trên mặt sông, thái giám nghiêm túc cúi đầu đứng ở một bên, như thể rồi gỗ, cung nhân thái độ kính cẩn cũng cúi đầu theo, một chút khó hiểu nơi đáy mắt, cũng chỉ lướt qua mà thôi.

Nguyên Kinh thân thể cứng đờ, hơi cúi đầu xuống.

Đôi tay nắm lấy nhau lại càng chặt, quấn vào nhau, không phân ra là ngón tay ai.

Hỉ Liên ho nhẹ một tiếng, Nguyên Kinh vội vàng rút tay ra, để lại yêu bài trong tay Hà Yến, “Cầm đi.”

Hà Yến nắm yêu bài kia, lúc này mới ngẩng đầu nhìn người đối diện một cái.

Nhếch khóe môi, “Ừm.”

Lên xe ngựa, tiếng roi chọt vang lên, bánh xe lộc cộc.

Tường đỏ ngói xanh, nền lễ canh tàn.

Đi xa, há chỉ là một tòa hoàng cung kia.

Một năm trước, kẻ được người ta vây quanh đi vào, ý khí phong phát, cuối cùng lại rơi xuống kết cục cô đơn chịu chết.

Một năm sau, kẻ lẻ loi trên xe ngựa, giả ngây giả dại, vén màn dối nhìn kinh thành dần đến gần, một lần nữa trù tính ngàn dặm.

63. Chương 63: Trù Mưu

Canh ba.

Trong đại đường đốt một ngọn đèn dầu, khi sáng khi tối, như sắp tắt bất cứ lúc nào.

Nước trà trong tay đã nguội ngắt từ lâu, Diên Sùng Quang hơi mệt mỏi ngồi trên cái ghế rộng bằng gỗ lê.

Tiếng bước chân chỗ tối vừa nhẹ vừa vội, theo cánh cửa kết một tiếng, tiểu tư bước qua bậc cửa quay lại đóng cửa, đi tới, “Đại nhân, có thể qua rồi.”

Diên Sùng Quang hơi ngược mắt lên, da mặt bị ánh nến chiếu thêm vài phần u ám, “Người có nhìn rõ ràng chưa? Người canh ở bên ngoài, là Vương thống binh?”

Tiểu tư nghe hỏi gật đầu thưa, “Đại nhân yên tâm, tiểu nhân nhìn rất kỹ, còn tiến lại chào Vương thống binh, nhất định không sai được.”

Điền Sùng Quang nghe vậy đứng dậy, búng nếp nhăn trên áo bào, “Đi.”

Tiểu tư đi theo sau Điền Sùng Quang, vẻ mặt nịnh nọt, “Đại nhân, tiểu nhân đã chuẩn bị sẵn kiệu cho ngài rồi.”

Điền Sùng Quang chậm rãi ra khỏi phòng, “Chính là kiệu lớn thường ngày?”

Tiểu tư lạnh lợi cỡ nào, “Đại nhân, tiểu nhân chuẩn bị cho ngài một cỗ kiệu nhỏ, bất cứ ai cũng sẽ không để ý nhiều...”

Khóe mắt Điền Sùng Quang có một chút nếp nhăn, “Không tệ.”

Gã tiểu tư tươi cười càng rạng rỡ, vội vàng hầu hạ Điền Sùng Quang ra cửa lên kiệu, sau đó thu hai tay vào tay áo, đi theo đến hướng cổng thành sau hoàng cung.

Lại nói người xuất hành chuyến này, tính cả kiệu phu tổng cộng là bốn, cả đến đèn lồng cũng không cầm, lẫn mò trong bóng tối, loạng choạng vòng tới cửa sau hoàng cung.

Đi theo con đường nhỏ, không bao lâu tòa nhà mái cao vút kia đã ở trước mắt.

Chỗ đặt kiệu còn cách tòa nhà một khoảng, gã tiểu tư vén màn, Điền Sùng Quang nhô người ra, nhìn đèn lồng tứ giác treo cao, tự dừng da đầu lại ngửa ran.

Tiểu tư thấy thế, liền hiểu ý tiến lên, gọi thống binh họ Vương đến.

Thống binh kia chức quan bằng hạt mè, được thượng cấp chỉ thị, chẳng qua là vai sai vặt, cho nên cũng không biết thân phận Điền Sùng Quang, chỉ biết là một vị quan lớn, tiến tới quỳ một gối xuống, “Khấu kiến đại nhân.”

Điền Sùng Quang lui đến chỗ tối, nhìn hai bên một lúc lâu, “Người là Vương Điền?”

Vương thống binh chấp tay ngẩng đầu, “Chính vậy.”

“Người trước đó đã đổi hết rồi? Không sót một kẻ?”

“Không sót một kẻ.”

“Đổi đi đâu?”

“Cấp trên nói là nhân số không nhiều, sợ sinh ra vấn đề, nên nhốt hết vào lao trước, chờ đại nhân xử lý.”

Điền Sùng Quang vẫn chưa thể yên tâm, “Trong đó có tai mắt Hoàng thượng xếp vào không?”

Vương Điền thoáng dừng, “Đã thẩm vấn hết lượt, chỉ nói là từ trong cung theo đến một thái giám, mấy hôm nay tỵ chức đang chuẩn bị ra tay.”

“Thái giám kia tên gì?”

“Thuận Thuận.”

Điền Sùng Quang thở phào, “Không cần, là người mình cả.”

Nói xong liền để tiểu tư kia dẫn vào cửa bí mật bên cạnh.

Đình viện tối đen như mực, thi thoảng có chim bay qua, càng âm trầm khủng bố hơn. Bọn hạ nhân đã ngủ, Điền Sùng Quang lần theo ánh sáng mỏng manh trong đêm tối, một mình tới thiên điện, nín thở gõ nhẹ cửa.

Thái giám mở cửa chính là Thuận Thuận, đã nói từ trước nên thấy Điền Sùng Quang cũng không bất ngờ, chỉ vội vàng đón hần vào, “Mời đại nhân mau vào.”

Điền Sùng Quang ngược hơi khó chịu, chỉnh vạt áo, đi hai bước chân căng lại hơi run run.

Tuy đã truyền mật hàm với Hà Yến nhiều ngày nhưng mặt đối mặt ngồi cùng một chỗ nói chuyện lại là lần đầu tiên.

Nhớ trước kia khi mình còn làm một tiểu lại chép sách ở Hình bộ, người này đã sát trá triều đình, nhưng chưa bao giờ nhìn thẳng mình một cái.

Điền Sùng Quang siết tay, cúi đầu tiến lên, đợi đến chỗ có ánh sáng mới hơi ngẩng đầu.

Người ngồi ngay ngắn trước ngọn đèn bằng hạt đậu kia chính là Hà Yến, anh tuấn sắc bén, vùng chân mày lạnh thấu xương.

Điền Sùng Quang bắt tự giác khom lưng, “Đại nhân...”

Thấy Điền Sùng Quang như thế, Hà Yến đột nhiên đứng dậy tiến lên đỡ, “Điền đại nhân thật sự khách khí...”

Điền Sùng Quang nhất thời mừng mừng tủi tủi, giọng hơi nghẹn ngào, “Sùng Quang chưa từng nghĩ sinh thời còn có thể nghị sự với đại nhân...”

Hà Yến bật cười nói: “Ta đâu còn là đại nhân gì, Điền đại nhân quá đề cao tại hạ rồi.”

Điền Sùng Quang tự biết thất thố, im lặng chốc lát, lại nói một câu ý tứ sâu xa, “Phỉ Thanh Phỉ đại nhân, hiện tại làm chủ sự Binh bộ, tiền đồ không thể đoán trước...”

Nhìn nhau cười, Hà Yến hơi nhướn mày, “Tuy ta cũng rất muốn gặp người này, nhưng trước mắt còn chưa phải lúc.”

Điền Sùng Quang nói: “Ta làm việc chung với người này cũng được vài ngày, điều đến Binh bộ, quả thật tiếc cho văn chương của hắn.”

Hà Yến nói: “Chắc hẳn ngài cũng phải vất vả một chút.”

Điền Sùng Quang nói: “Trước mắt Binh bộ cơ bản do một tay ta nắm giữ, xếp người này vào cũng không phiền toái lắm, đợi đến khi đại nhân thay thế danh phận Phỉ Thanh trở về triều đình, Hoàng thượng cũng không đến mức quá khó xử.”

Dừng một chút, lại tiếp: “Trước mắt chỉ có giấu tài chờ thời, chỉ chờ... binh bắt huyết nhận.” (Binh bắt huyết nhận đại khái là gươm không cần dính máu đã thắng)

Thuận Thuận xách một ấm trà nóng đến, tiếng nước trà rót vào chén trong đêm vắng đặc biệt rõ rệt.

Điền Sùng Quang nhìn chằm chằm chén sứ men xanh kia, khe thở dài, “May mà Lâm tổng đốc ngày xưa chinh chiến với đại nhân vẫn còn, chứ không thì thật sự chẳng còn ai để dùng.”

Hà Yến ngẩng đầu lên, khuôn mặt bị ánh nến mạ sắc vàng dử tợn, “Phó Tuyết Xuyên chắc vẫn còn.”

Điền Sùng Quang há hốc miệng, “... Còn, trước mắt đã thành nội các đại học sĩ.”

Hà Yến dừng dừng nói, “Ngày khác hãy kêu lão đến.”

Điền Sùng Quang há miệng rồi lại ngậm vào.

Trên mặt giấu không được sự sợ hãi.

Phó Tuyết Xuyên vốn là số ít ngao cốt năm đó dám chống lại Hà Yến, sau khi Hà Yến rơi đài, người này cũng vì vậy mà thăng quan vùn vụt, chỉ trong một năm đã vào nội các.

Dù có nghĩ nát óc thì người này cũng không nên có liên quan với Hà Yến.

Hà Yến thấy khuôn mặt Điền Sùng Quang cứng đờ, dĩ nhiên biết nỗi lo âu trong lòng hắn, cười nói: “Chuyện đến bây giờ, ta cũng không cần giấu ngài nữa, Phó Tuyết Xuyên này ngay từ đầu đã bị ta khống chế, dù sao ta cũng phải để lại đường lui cho mình chứ.”

“Làm như thế, chẳng qua là bịt mắt che tai người ta thôi.”

Điền Sùng Quang cúi nhìn xuống, lòng bàn tay lạnh lẽo ẩm ướt.

Hà Yến tiếp tục: “Triệu Dật còn ở Lại bộ không?”

Điền Sùng Quang lau mồ hôi rịn ra trên trán, “Hiện tại đã là Lại bộ Thị lang.”

Hà Yến cười nói: “Những người này đều còn dùng được.”

Điền Sùng Quang im lặng một lát, lại không nhin được hỏi: “Những người này mà cũng thuộc Hà đẳng... ngày trước thật sự là không nhận ra...”

Hà Yến nói: “Trên triều đình này lại có quan viên nào có thể sạch sẽ, chỉ cần đã nếm được lợi, thì bất cứ ai cũng không thanh liêm nổi.”

Bên ngoài tiếng gió xào xạc, thổi cánh cửa kêu kéo kẹt.

Băng dần suốt một mùa đông trên mái hiên rồi cuộc muốn rơi, từ trên cao rơi xuống, vụn băng chỉ chút dưới đất.

Hai người im lặng, đều nhìn theo âm thanh, Thuận Thuận thấy thế vội đẩy cửa ra ngoài tìm hiểu, chờ hỏi rõ mới trở về, “Chẳng qua là tảng băng trên cao bị gió thổi rơi xuống.”

Lòng Điền Sùng Quang hơi chùng xuống, hần tiếp tục nói: “Vốn định mượn chuyện Lâm Xương xin quân hưởng điều kinh sư đi, nhưng Hoàng thượng rất cẩn thận, việc này sợ rằng phải bàn bạc kỹ hơn.”

Hà Yến nghe tiếng băng rơi bên ngoài, trầm mặc rất lâu.

Đôi mắt đen sẫm, cất giấu ánh sáng sâu không lường được.

“Việc này có khó gì, vận ngân mỗi lần dùng năm ngàn kinh sư, chờ năm ngàn người này tới Bắc Cương rồi, kêu Lâm Xương đổi thành người mình, lặp lại vài lần như thế, vét hết một nửa trữ quân kinh thành sau đó đổi thống binh, thân lương hoán trụ, kinh sư sẽ thành quân của mình, ngày sau khỏi phải ngàn dặm xa xôi điều người từ biên thành về.”

Sương mù giữa xuân, rơi ướt ruộng hoa.

Ngoài ngự thư phòng tiếng bước chân vội vàng, Hỉ Liên nghe tiếng liền thò đầu ra nhìn.

Cuối con đường đá phiến xám tro đi ra, chẳng qua cũng là một thái giám, bưng một xấp tấu chương dày cộp, hướng đến chính điện.

Bên ngoài thái dương sáng rực, chiếu rọi cung điện nặng nề, ánh sáng rạng rỡ, tràn đầy sinh cơ.

Không biết là cung nhân cung nào thả một con diều đỏ thắm, nhấp nhô trong mây, lướt qua thâm cung hậu viện, tự do tự tại.

Tiếng thở dài rất khê vang lên, Hỉ Liên lúng túng rút cổ, quay đầu nhìn người phía sau.

Trong nội điện không khí nặng nề, Hoàng đế khuôn mặt trắng bệch bệnh trạng, hiện giờ đang cầm bút, ánh mắt dừng ở cửa, nhìn thái giám kia bưng tấu chương mới vào, lại lần nữa cầm cúi phê.

Hỉ Liên vội đi lên giúp đỡ dọn chỗ để, trong lòng lại suy nghĩ chuyện khác.

Từ ngày Hoài Hoài xuất cung, tính đến hôm nay đã khoảng nửa tháng rồi không thấy bóng hần đâu.

Khoan nói đến Hoàng thượng, ngay cả Hỉ Liên không có việc gì cũng trông hần trở về.

Đang suy nghĩ, thì chông tấu chương tiểu thái giám bên cạnh bưng không cẩn thận đổ hết xuống đất, rơi tứ tung.

Tiểu thái giám vội vàng quỳ xuống, hoảng loạn dập đầu, “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết, Hoàng thượng bớt giận...”

Đầu ngón tay nhỏ gầy đặt bút xuống, Nguyên Kinh hơi sầm đôi mắt phượng, giấu không được vẻ mệt mỏi hờn nhọc.

Hỉ Liên đi tới đập thái giám kia một phát, “Đồ ngu xuẩn, còn không mau cúi đi...”

Tiểu thái giám kia đội ơn, sắp ngã chạy ra khỏi điện.

Tấu chương dưới đất bị gió thổi soàn soạt.

Chữ nhỏ lút nhút bên trên, như bàn tay lấy mạng, kéo để vương trẻ tuổi xuống vực sâu.

Hỉ Liên và cung nhân nội điện quỳ dưới đất nhặt tấu chương, thỉnh thoảng cũng ngẩng đầu liếc trộm người ngồi gần ra đó.

“Hỉ Liên-“

Hỉ Liên nghe tiếng gọi lại kích động đến run giọng, “Hoàng thượng...”

“Người có đi xem chưa?”

Hỉ Liên nói: “Có đi hai lần, hình như lại bị phong hàn, mỗi lần nô tài đến đều đang ngủ ạ.”

Nguyên Kinh giọng lạnh nhạt, “Chẳng lẽ đã đánh mất yêu bài?”

Hỉ Liên cứng đờ, ngập ngừng muốn nói, nhưng cũng không dám khi quân, chỉ thấp giọng đáp một câu, “Không ạ.”

Sắc xanh đậm dần, oanh ca không mệt.

Tùng bách xanh ngắt cao vút tầng mây, xung quanh Hà Yến, lại không phải là một góc thiên địa giam cầm tứ phương phía sau hoàng cung kia.

Phó Tuyết Xuyên lật mảnh gấm màu đen trên bàn, cười rạn rở.

Hà Yến híp mắt lại.

Nhìn chằm chằm giáp huyền thiết, mũi gần dải lụa đỏ, trầm tĩnh sắc bén, toàn là những thứ năm đó mình dùng.

Chỉ có điều, trước mắt đã là tang vật tịch biên.

Song Hà Yến không để ý chút nào, giờ tay sờ vỏ kiếm tích bụi kia.

Ngắm nghía một lúc, lại bất thành linh cười rút kiếm ra.

Thế tựa giang hà, hào hứng như xưa, khiến cho liễu rủ hoa mềm tháng Tư đều chột cách xa.

64. Chương 64: Hoài Nghi

Buổi trưa, mây dày sương mỏng.

Phó phủ.

Lại bộ Thị lang Triệu Dật được tiểu tư đón vào tiền sảnh.

Hoành treo cao, lão giả nhỏ gầy ngồi ngay ngắn bên dưới, là Phó Tuyết Xuyên nội các đại học sĩ của triều đình hiện nay.

Lại nói Triệu Dật với Phó Tuyết Xuyên này tuy làm quan đồng triều, nhưng cũng là quan hệ lão sư và môn sinh, năm ấy khi Triệu Dật mới vào Quốc Tử Giám, Phó Tuyết Xuyên đang nhậm chức ở đó. Đợi đến khi Triệu Dật đỗ nhị giáp, vào Hàn lâm, sĩ đồ thành thang, cũng được vị ân sư này chỉ dạy nhiều. Trước mắt Triệu Dật mặc dù là Thị lang, song ở trước mặt Phó Tuyết Xuyên vẫn vô cùng khiêm tốn kính cẩn, nói gì nghe nấy, cho nên Phó Tuyết Xuyên cũng coi hắn là tâm phúc, mọi việc đều tận tâm chiếu cố.

Lần này Triệu Dật đến, chính là vì việc Hà Yến.

Bỗng nhiên biết được Hà Yến chết đi sống lại, nghĩ lúc trước do Phó Tuyết Xuyên có dự kiến trước, cả mình cũng tìm được đường sống trong chỗ chết theo, lần này nếu lại dựa vào Hà Yến, thì thật sự thành loạn thần tặc tử, lòng có rất nhiều lo ngại, liền nhân đêm đến tìm ân sư thương thảo.

Hai người gặp mặt, cũng không cần thăm hỏi gì, ngồi xuống đi thẳng vào vấn đề luôn.

Triệu Dật nhô người ra phía trước, “Tiên sinh có gặp Hà Yến chưa?”

Phó Tuyết Xuyên há không biết tâm tư của hắn, chỉ cười nhẹ nói: “Gặp rồi, tứ chi kiện toàn, sinh long hoạt hổ, xem ra ở trong cung không tệ.”

Triệu Dật giật mình, “Ồ trong cung... Học trò không nghe nhầm chứ...”

“Một năm qua, chẳng phải hắn vẫn ở suốt trong cung sao,” Tuy cái lạnh mùa xuân đã tan đi, Phó Tuyết Xuyên vẫn sợ lạnh, lão thông thả vuốt lò sưởi dưới tay, chậm rãi nói, “Thần nhân là gì, sinh thời cuối cùng lão phu đã được gặp một rồi.”

Triệu Dật trợn tròn mắt, “Học trò không hiểu, rõ ràng Hoàng thượng hận hắn thấu xương, ngay cả cử tộc cũng tru rồi, tại sao còn phải giả vờ ban tử để giữ lại tính mạng hắn, dường hồ vi hoạn...”

Nét cười nơi khóe mắt Phó Tuyết Xuyên sâu hơn, “Hận thấu xương? Chỉ bằng câu này, có thể nói đạo hạnh người còn kém lắm...”

Triệu Dật hơi ngượng ngùng, vẫy tay cho nha đầu vào dâng trà lui đi, “Học trò xin lắng nghe.”

Phó Tuyết Xuyên thông thả nói: “Người có còn nhớ, mùa đông năm ngoái, khi Hoàng thượng nắm lại đại quyền, Hà đảng có những kết cục gì?”

Triệu Dật nghe vậy, sắc mặt đột nhiên ớn lạnh.

Thiết nghĩ thần tử trên triều đình này, dù là ai cũng không quên ngày hôm đó, ngoài Phúc Thọ điện đánh đến thịt bay tung tóe, mùi máu tanh tươi và mùi nước tiểu khai rình nồng nặc khắp điện, các đại thần lớp nô lớp ngất, nghe nói còn khiến một thái giám sợ dần ra.

Trời đông giá rét tuyết bay, vết máu trên mặt đất chùi không sạch, như bám rễ trên đá phiến, mỗi khi vào triều Triệu Dật đều phải đi vòng, bây giờ nhớ tới lòng hảy còn sợ hãi.

Giữa sự yên tĩnh, tiếng Phó Tuyết Xuyên đặc biệt rõ, “Người còn sống toàn bộ lăng trì, tịch biên, tru tam tộc, chết rồi, thì đào ra, trạc thi...”

Thấy đáy mắt Triệu Dật ánh lên vẻ kinh sợ, giọng càng ôn hòa, “Tay sai còn không muốn lưu toàn thân, người chết cũng không chịu buông tha, nhưng tại sao đầu sỏ lại chỉ ban rượu độc?”

Triệu Dật hồi lâu mới nói: “Học trò hiểu rồi.”

Phó Tuyết Xuyên nói: “Triều đã đánh cờ, đến thời khắc sinh tử, Hoàng thượng lại vẫn không đành lòng, thật không phải phách của kẻ thành đại sự. Dù trước mắt Hà Yến hơi có thể suy tàn, nhưng hắn lại là người chiến thắng định trước, đợi một thời gian nhất định có thể Đông Sơn tái khởi, người ta chẳng qua là thuận nước đẩy thuyền, lại để người ta nợ mình, tội gì mà không làm?”

Triệu Dật khom lưng vái, “Tiên sinh nhìn xa trông rộng, học trò tự thẹn thua kém.”

Về mặt Phó Tuyết Xuyên như cười như không, “Làm thần tử, là giỏi phỏng đoán lòng người nhất, tại sao Hà Yến trước mắt còn có thể nhất hô bá ứng, thiết nghĩ mọi người đều thấu tỏ đạo lý này.”

Dừng một chút, lại tiếp tục: “Qua chuyện này, ngược lại cho người ta thấy rõ, chỗ dựa vững chắc nhất của người này không phải trăm vạn thiết kỵ Bắc Cương và các mối quan hệ ngày xưa, mà là người không thể chọc nhất thiên hạ này. Đắc thế như vậy, người hãy nói xem, còn ai có thể coi khinh hắn?”

Đáy mắt Triệu Dật hơi có vẻ lo ngại, “Tuy rằng Hoàng thượng ngày trước bị Hà Yến khống chế, nhưng hiện tại dầu gì đã một mình cai quản triều đình, hoàng vị cũng vững như Thái Sơn; vả lại, lúc hắn thế lớn Hoàng thượng còn có thể cầm tù, thì há lại cho hắn vờ ngược?”

Phó Tuyết Xuyên mỉm cười, đầu ngón tay chấm trà ngội trên mép bàn, viết hai chữ.

Triệu Dật thò đầu nhìn.

Vết nước hơi đậm trên mặt bàn xám đen kia, chẳng qua là “căn cơ” mà thôi.

“Hà gia ba đời quan cao, đến Hà Yến, quan hệ trên triều đình từ lâu đã là đánh gãy xương còn dính gân. Hoàng thượng trước khi đăng cơ không hỏi việc đời, sau khi đăng cơ lại có năm năm bị Hà Yến khống chế, chỉ còn một năm này, thì có thể có bao nhiêu thân tín?”

Sấm mùa xuân đi đùng, giống như mưa gió sắp đến rồi.

Người đứng trong đình viện, yên sam huyền bào, lưng thẳng, hiên ngang tịch liêu như một cảnh trúc cô độc.

Tay phải giấu trong ống tay áo, tay trái lại vè một vật, đôi mắt đen sẫm lạnh lẽo.

Thuận Thuận đứng đằng sau chột mở miệng, “Chủ tử, hình như sắp mưa rồi.”

Hà Yến giống như không nghe thấy, chỉ cúi nhìn vật trên tay mình.

Thuận Thuận nhìn yêu bài kia, trong lòng đoán được bảy tám phần, “Chủ tử từ khi xuất cung đến bây giờ chưa về cung thăm lần nào, nô tài cả gan, làm vậy sợ là không ổn.”

Hà Yến lạnh nhạt nói, “Không phải cáo ốm rồi à?”

Thuận Thuận cung kính nói: “Nhưng cứ ‘bệnh’ mãi, cũng không phải là cách.”

Hà Yến nắm yêu bài kia, “Chẳng lẽ Hoàng thượng đã sinh lòng nghi ngờ?”

Thuận Thuận lắc đầu, “Hi công công từng hỏi thăm nô tài vài lần, Hoàng thượng tuy có nghi ngờ, nhưng còn phải mệt mỏi ứng đối quốc vụ bận rộn, chỉ có điều ngài ‘bệnh’ lâu như vậy, thật sự không dễ báo cáo lên Hoàng thượng...”

Hà Yến không lên tiếng.

Mấy hôm nay mình cũng bận thông đường, không có thời gian rỗi rãi, nhưng mỗi khi đêm khuya mộng về, nghĩ đến người trong thâm cung kia thì tim lại lạnh lẽo.

Có điều, nếu vì lấy đại cục làm trọng, mình thật sự không nên tùy tiện như thế nữa, nếu thật sự đã thảo kinh xà, thì mất nhiều hơn được.

Nghĩ đến đây Hà Yến ngược mắt lên, giọng trầm thấp, “Chuẩn bị xe ngựa, vào cung.”

Thuận Thuận vâng một tiếng, quay đi chuẩn bị.

Ngự thư phòng.

Trời ngày càng âm u, còn chưa vào đêm mà nội điện đã thấp đèn.

Trong quảng sáng màu vàng nhạt xuất hiện hai khuôn mặt, một lưu luyến nhìn quanh, một lạnh như băng sương.

Nguyên Kinh đặt bút xuống, mi mắt khẽ nâng lên.

Người trước mặt quỳ một gối xuống, chắp tay không dậy, “Hoàng thượng, thứ cho thần nói thẳng, kinh sư là nền tảng giữ vững triều đình, trước mắt lại xảy ra việc lạ như thế, binh không biết tướng, thật sự khiến người ta đảm hàn tâm kinh.”

Nguyên Kinh nhìn Triệu Lập, “Trừ Diên Sùng Quang ra, còn ai khác điều động không?”

Triệu Lập suy nghĩ chốc lát, “Bẩm Hoàng thượng, những ngày gần đây điều dụng kinh quân vận chuyển lương hưởng nam bắc, số lần có thể bằng dĩ vãng cộng lại.”

Hắc mâu của Nguyên Kinh hơi trầm xuống, “Lui xuống đi.”

Triệu Lập ngẩn ra, lòng như lửa đốt còn muốn nói thêm vài câu, nhưng thấy mặt Nguyên Kinh như sương hàn, bèn ngậm miệng, khấu bái lui xuống.

Chân trời ảm ảm sẫm rền, mây đen gió cuốn.

Trên long án ánh nến lóa mắt.

Nguyên Kinh nhìn con quay khảm ngọc kia, bỗng nhiên ngực khó chịu, chỉ cảm thấy giống như thở cũng không nổi.

Nghĩ tới nghĩ lui, cứ cảm thấy tên ngọc kia hẳn không có bất cứ liên quan gì với việc này.

Có lẽ chỉ là Điền Sùng Quang có ráp tâm khác, hoặc đám thần tử bề lữ xu nịnh gây ra thôi, có điều, bất luận thế nào đều phải tra rõ việc này.

“Người đâu-“

Tiểu thái giám cúi đầu đứng hầu vội vàng khom lưng tiến lên, “Có nô tài.”

“Truyền Đại lý tự khanh.”

Tiểu thái giám càng cẩn thận hơn, “Nô tài tuân lệnh.”

Sau đó chậm chậm lui hai bước, rồi mới quay người đi.

Vừa mở cửa, lại lao thẳng vào lòng Hỉ Liên đang đi vào.

Hỉ Liên nét mặt tươi cười, cũng không chấp lăm hành vi lỗ mãng của tiểu thái giám này, chẳng nhiều lời một câu, đẩy tiểu thái giám trước mặt ra, vội vàng đi vào nội điện.

“Hoàng thượng, đến rồi...” Nói xong, Hỉ Liên mới nhớ hành lễ, lại khom người cúi đầu, “Nô tài hấp tấp, xin Hoàng thượng tha tội.”

Song Nguyên Kinh giống như căn bản không hề thấy có người vào, chỉ lo suy nghĩ việc trong lòng.

Mấy ý nghĩ này một khi sinh ra, thì nhìn kiểu nào đều cảm thấy rất nhiều điểm đáng ngờ.

Hỉ Liên đứng im rất lâu, sự vui mừng đã bay mất bảy tám phần.

Cho đến khi thái giám ngoài cửa vào thông báo, mới lại hoàn hồn, khẽ nhắc nhở, “Hoàng thượng?”

Nguyên Kinh choàng tỉnh lại, đưa mắt nhìn Hỉ Liên.

“Hoàng thượng, Hoài Hoài đến rồi, đang chờ ngay cửa.”

Nguyên Kinh sửng sốt một lúc lâu.

Nụ cười bất tự giác rạng ngời trên môi, “Ừm.”

Hỉ Liên cười nói: “Vậy nô tài đi đón hần vào...”

Vừa dứt lời, lại thấy người trước mặt đột nhiên thay đổi vẻ mặt, “Không gặp.”

Hà Yến và Thuận Thuận đứng ở bên ngoài, hít sâu một hơi, trong lòng lo lắng.

Thuận Thuận thấy hần đen sì mặt, không nhận được nhỏ giọng nhắc nhở, “Nếu chủ tử đi gặp Hoàng thượng bằng dáng vẻ này... sợ là không được...”

Đang nói thì thấy Hỉ Liên mặt không cảm xúc từ sau cửa đi ra, thở dài nói, “Hoàng thượng đang bận, không bằng hôm khác lại đến đi.”

Thuận Thuận chột dạ, sống lưng ớn lạnh.

Trong lòng cầu nguyện các lộ thần tiên, tuyệt đối đừng là Hoàng thượng phát hiện khác thường mới không gặp.

Đang lo lắng, vô tình liếc thấy Hà Yến, lại bị dọa lui một bước.

Hà Yến hoàn toàn không còn sự trầm tĩnh ổn định ngày xưa, vẻ mặt rõ ràng nổi trận lôi đình.

Vốn không thêm đến, đến rồi lại bị chặn ngoài cửa.

Hà Yến cả giận nói: “Không gặp? Ta cứ nhất định phải gặp!”

Nhưng cũng không tiện xông thẳng vào, chỉ đành dẫn lửa giận chờ ở bên ngoài.

Hỉ Liên chỉ cho là tên ngốc này lại lỗ mãng, cũng không thèm chấp nhặt, thấp giọng dỗ dành: “Người nói người xem, nhiều ngày không đến, chẳng lẽ còn bảo Hoàng thượng đi mời người?”

Hà Yến nhú mày, “Cứ vào truyền lời là được, bớt đứng đây đông dài đi.”

Hỉ Liên sững sốt, lườm hăn một cái, “... Còn giỏi lên mặt đấy...”

Nói xong, liền đi vào truyền lời.

Lần này đi vào không quay ra nữa.

Nhưng trời bên ngoài không đợi người, hai người mới đứng nửa nén nhang đã đổ mưa.

Thuận Thuận lấy ô ra che cho Hà Yến.

“May mà lúc đi nhớ mang theo, bằng không, sợ là chủ tử sẽ bị bệnh...”

Trong nội điện, Hỉ Liên nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài một hơi, “Mưa to thật...”

Nguyên Kinh cầm tấu chương xem, đôi mắt như nước tuyết.

Im lặng một lát, Hỉ Liên lại đánh bạo nói, “Hoàng thượng, hăn còn đứng bên ngoài, nô tài vừa ra ngoài xem, hình như không mang ô.”

Nguyên Kinh chẳng mấy may phản ứng, ngược lại tiểu thái giám bên cạnh nghiêng đầu nhìn Hỉ Liên, ánh mắt nghi hoặc.

Hỉ Liên nói thẳng luôn, “Hoàng thượng... Sét đánh rồi.”

Nguyên Kinh lạnh lùng nhìn lão, “Còn nói nhảm, cẩn thận trảm cắt lưỡi người.”

Bên ngoài bỗng nhiên liệt tuyết phi quang, hàn mang tứ xạ, ngay sau đó tiếng sấm dồn dập, có thể đòi núi sụp đổ.

Thuận Thuận che ô giật mình, tay run lên, yêu bài liền rơi xuống đất.

Hà Yến đứng một lúc cũng hết cả giận, thở dài một hơi, “Đi thôi.”

Đang định quay người đi, lại thấy cửa lớn điêu hoa sơn son kia “Két” một tiếng mở vào trong, người mở cửa vậy mà là Nguyên Kinh.

Hà Yến đứng thẳng ở dưới ô, đôi mắt sáng rực như sao.

Lại nhìn Nguyên Kinh, cằm gầy nhọn, mặt không chút máu, đôi mắt phượng lạnh lùng tức giận nhìn Hỉ Liên.

Hỉ Liên ngứa ran da đầu, quỳ cả hai gối xuống đất, “Nô... nô tài đáng chết... không nhìn thấy hăn mang ô...”

Nguyên Kinh lui lại, “Đóng cửa!”

Song Hà Yến tiến lên một bước, một chân bước qua bậc cửa, “Đợi đã.”

Hai tiểu thái giám đóng cửa hai bên nhìn nhau, thật sự không biết có nên chèn gậy cái chân Hà Yến đưa vào hay không.

Chỉ thoáng thất thần thì người nọ đã lách vào cửa trước đôi mắt ba phần tức giận bảy phần sợ hãi của Hoàng thượng.

Thuận Thuận đứng bên ngoài, thấy cửa đóng kín vào, không ai đi ra nữa.

Mưa xuân rả rích mãi không tạnh.

Không bao lâu, cánh cửa đẩy nhẹ, Hỉ Liên mặt mày xám xịt từ bên trong đi ra.

Thuận Thuận vội vàng che ô đi tới, “Hỉ công công, sao không ở bên trong trú mưa mà ra đây làm gì?”

Hỉ Liên khẽ thở dài, “Thật sự là rất nhiều năm rồi ta không bị phạt.”

Tiếp đó lại nhìn thấy yêu bài dưới đất, khom lưng nhặt lên, “Sao lại để rơi yêu bài này?”

Thuận Thuận cất cẩn thận, “Nô tài biết lỗi.”

Hỉ Liên nói: “Để ta nói một câu với Hoàng thượng, cho người thêm vài tấm, để tránh không cẩn thận đánh rơi lại không vào cung được.”

Thuận Thuận nói: “Đa tạ Hỉ công công, nô tài sẽ bảo quản cẩn thận.”

Hỉ Liên nói: “Thế làm sao được, chúng ta là nô tài, nên có tâm tư này, thứ quan trọng, nhất định phải chuẩn bị thêm một ít mới được...”

Thuận Thuận nói: “Hỉ công công giáo huấn phải, nhưng yêu bài này cũng chẳng qua là yêu bài tầm thường...”

Hỉ Liên nói: “Lắm miệng, kêu chuẩn bị thì cứ chuẩn bị đi, đừng nhiều lời...”

Trong lúc nói chuyện ngẩng đầu trông thấy một người đứng bên ngoài, bị mưa dầm ướt như chuột lột.

Đại lý tự khanh chùi nước mưa trên mặt, “Đại lý tự khanh Dương Liên phụng chỉ đến, nhờ công công thông báo.”

Thuận Thuận và Hỉ Liên liếc nhìn nhau, lại đồng thanh nói, “Về trước đi, hôm khác lại đến.”

65. Chương 65: Thấy Rõ

Hà Yến bị kẹp bàn chân đau điếng.

Vốn nén giận, nhưng vào nội điện, lồi lồi kéo kéo một lúc lâu với người nọ, máu khi nãy xông lên lại chạy ào xuống hạ thân.

Tiểu biệt trùng phùng, da thịt vừa tiếp xúc, liền dẫn đến thiên lôi địa hỏa.

Nguyên Kinh cup mắt phượng xuống, tránh ánh mắt kẻ trước mặt, “... Người làm gì vậy?”

Hà Yến hít sâu một hơi, giọng khàn khàn, “Hoàng thượng, ta còn chưa làm gì đâu.”

Nguyên Kinh như không có sức, thoáng cái đã bị hấn đè ngồi trên giường nội điện, “... Đừng xé tay áo...”

Hà Yến thấy hắc mâu y lo lắng, đầu còn nhện được, tay cũng nhanh nhẹn hơn, “Không xé, ta chỉ cởi quần áo người thôi.”

Nguyên Kinh đỏ bừng tai, nhìn Hà Yến từ từ cởi hết xiêm y trên người, hơi lo âu, đầu óc dần dần rõ ràng.

Vốn định nói chuyện với hắn, song người này vừa vào phòng đã gấp gáp muốn làm chuyện đó.

Nguyên Kinh đẩy Hà Yến một phát không nhẹ không mạnh, “Khoan đã...”

Hà Yến nghe vậy động tác hơi chậm lại, nghĩ có lẽ Nguyên Kinh phát hiện mình khác với bình thường, không dám dùng sức mạnh, nhưng cũng tiếc rẻ dừng ở đây, giả vờ vẻ mặt ngoan ngoãn, thấp giọng nài nỉ, tiếng mơ hồ, “Hoàng thượng... chờ không được...”

Hơi thở nóng rực phả lên tai Nguyên Kinh, như lông vũ khẽ nhẹ.

Nguyên Kinh vô ý rụt lại, “... Trẫm có việc muốn hỏi người...”

Hà Yến dĩ nhiên nhìn ra mắt phượng động tình, gờ tay vén lọn tóc đen xoa trên xương quai xanh xinh xẻo của Nguyên Kinh, cúi đầu ngậm xương quai xanh trắng như ngọc, “Người nói đi, ta đang nghe đây...”

Nguyên Kinh đang định mở miệng, nhưng nhanh chóng bị người nọ vô lại vặn cằm, nạy mở hàm răng ra mà quần lấy đầu lưỡi.

Những nghi ngờ khi nãy lóe qua trong đầu, trong nụ hôn lẫn hơi thở mạnh mẽ của người kia, bị nghiền nát, chôn vùi, biến mất dần từng chút.

Nụ hôn dây dưa đầu nhau, dùng không được.

Cung nhân xung quanh thấy thế đều thức thối lui ra ngoài điện chờ đợi.

Đã quen tự mình đơn phương công thành đoạt đất, lúc này Hà Yến lại rất không quen.

Nghĩ cảnh trước khi diên mình ngóng không tới, trước mắt lại thực hiện dễ dàng như vậy.

Đúng là thiên ý trêu người.

Bất tri bất giác, Hà Yến đã buông lỏng người đón nhận mình một cách trực trác.

Hắc mâu trước mặt ngơ ngẩn nhìn thẳng mình, vương tình dục, như thủy triều lặng lẽ.

Hà Yến thấy Nguyên Kinh như thế, sắc lạnh nơi đáy mắt rút đi, bất tự giác mở miệng nói một câu, “Giang Hoài Cần...”

Nguyên Kinh sửng sốt, không hề trách cứ, ngữ khí lại dịu dàng, “Hửm?”

Hà Yến nghe được lời trong lòng mình, rất đối thất bại, sờ mặt bật cười.

Một câu xin lỗi lại tuyệt đối không thể nói ra, nếu để người trước mắt sinh nghi, đến lúc ấy thiên đạo vạn quả, thất bại trong gang tấc, là không còn cơ hội vùng dậy nữa.

Nguyên Kinh mắt phượng ẩn sóng nước, bất thành linh nói một câu, “Xin lỗi.”

Thần xui quỷ khiến nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Hà Yến thôi cười, hơi rùng mình không nói ra lời.

Song Nguyên Kinh chỉ cho là hẩn không hiểu, lại tiếp tục: “Là trăm lúc trước đã làm sai, người không nhớ được mà thôi.”

Triệu Lập vừa rời hoàng cung chưa bao lâu, Điền Sùng Quang rất nhanh đã nhận được tin.

Lại nói Điền Sùng Quang lúc ấy đang dùng bữa tối, nghe tin này thì cơm cũng chẳng màng ăn, phát tay kêu hạ nhân dọn bàn, đi đến phủ đại học sĩ.

Mưa rơi tựa rèm châu.

Kiểu phu thỉnh thoảng lau nước mưa trên mặt, lại sợ đại nhân ngã, nên cẩn thận hơn bình nhật.

Đoàn người đội mưa đi một canh giờ mà còn chưa đến phủ Phó Tuyết Xuyên.

Mặc dù bên trong kiệu rộng rãi êm ái, song Điền Sùng Quang lại như ngồi trên đồng than, thỉnh thoảng gió tay vén rèm bên hông, mưa tạt vào làm ướt lớp nệm dày thêu tỉ mỉ, thành từng mảng vết bẩn cực đậm màu.

Điền Sùng Quang một lần nữa vén màn nhìn ra ngoài.

Lần này lại chậm chạp không buông tay.

Đại lý tự khanh Dương Liên che ô của Thuận Thuận, đi ra cửa cung.

Khuôn mặt đầm mưa xanh tái, đôi môi trắng bệch, run rẩy vẫy tay gọi xa phu nhà mình.

Chờ xe ngựa đi tới, thái giám phía sau khom lưng cười, cẩn thận hầu Dương Liên lên kiệu.

Điền Sùng Quang thả rèm xuống, đáy mắt trầm ngưng, suy tư một lúc lâu.

Mình vừa biết Triệu Lập vào cung tố cáo Bình bộ, ngay sau đó lại ở cửa cung nhìn thấy Đại lý tự khanh yết kiến hồi phủ.

Suy nghĩ cẩn thận chân tướng việc này, lòng bàn tay không khỏi lại ướt mồ hôi.

Xem ra, Hoàng thượng nhất định đã sinh lòng nghi ngờ, chuẩn bị động thủ rồi.

Nghĩ đến đây, Điền Sùng Quang lập tức toát mồ hôi lạnh, đứng bật dậy xốc rèm cửa chính diện, “Đi mau!”
Tiểu tư che ô bên kiệu thấy Điền Sùng Quang vẻ mặt dữ tợn cũng sợ hết hồn, cuống quýt giục kiệu phu, “Mau lên, đại nhân nổi giận rồi.”

Kiệu phu nghe vậy vội vàng bước nhanh hơn, chẳng để gì đến được Phó phủ, Điền Sùng Quang hốt hải xuống kiệu, ngay cả lễ nghi cũng bất chấp, chưa được mời đã chạy thẳng đến chính sảnh.

Lúc này Phó Tuyết Xuyên đang ở nhà sau nghỉ ngơi thưởng trà, bị gia đình gọi, nói Binh bộ Thượng thư Điền Sùng Quang đã tới chính sảnh.

Phó Tuyết Xuyên nghi ngờ chốc lát, vậy mà cũng biến sắc, quần áo chưa thay đã đứng dậy ra đón.

Điền Sùng Quang thường ngày bình tĩnh ổn định, không phải hạng người lỗ mãng hấp tấp, trước mắt lo lắng như vậy, nhất định là đã xảy ra đại loạn rồi.

Điền Sùng Quang không kiềm chế được, bước quanh tại chỗ, ngẩng đầu thấy Phó Tuyết Xuyên liền tiến lên kéo tay lão nói: “Phó đại nhân... Phó đại nhân...”

Phó Tuyết Xuyên thấy hấn nhú chặt hai hàng lông mày, cũng nhú mày theo, “Sao vậy?”

Điền Sùng Quang: “Hạ quan được tin, nói là Triệu Lập sáng nay đã biết kinh sư bị đổi...”

Phó Tuyết Xuyên hơi yên tâm, ngắt lời: “Hấn sớm muộn gì cũng sẽ biết...”

Hai mắt Điền Sùng Quang sáng lên, “Nhưng hôm nay hấn đã vào cung gặp thánh...”

Phó Tuyết Xuyên thất thanh nói: “Cái gì?”

Điền Sùng Quang tiếp tục: “Hơn nữa ban nãy khi hạ quan tới, vừa vặn thấy Đại lý tự khanh Dương Liên ra khỏi cửa cung, chắc hấn cũng mới được Hoàng thượng triệu kiến.”

Phó Tuyết Xuyên giật mình, như rơi vào hầm băng, hai chân thoát lực ngã ngồi xuống ghế, may mà Điền Sùng Quang đỡ lại mới không bị ngã đau.

Hạ nhân bên cạnh vội vàng giúp đỡ dìu Phó Tuyết Xuyên chậm rãi ngồi xuống.

Điền Sùng Quang mặt mày suy sụp, “Đại nhân, trước mắt phải làm thế nào cho được?”

Phó Tuyết Xuyên định thần một lúc lâu, chầm chậm ngược lên nhìn Điền Sùng Quang, “Như vậy, thanh trừ gian đảng còn lại, chẳng qua là việc sớm chiều.”

Dừng một thoáng lại nói, “Trước mắt, là tên đã lên dây, không thể không bắt.”

Điền Sùng Quang nghe thế lặng im hồi lâu.

Không phải sợ hãi, mà cảm thấy không thỏa đáng lắm.

Phó Tuyết Xuyên thấy hấn không nói gì, liền quay đầu nhìn tiểu tư phủ mình, “Lại đây-”

Tiểu tư kia khom lưng tiến lên, “Đại nhân có gì phân phó ạ?”

Phó Tuyết Xuyên nói: “Đi, đón người kia đến.”

Tiểu tư đương nhiên biết người này là ai, hiểu ý quay người ra cửa.

Bấy giờ Điền Sùng Quang mới lại mở miệng, “Đại nhân, theo hạ quan thấy, việc này vẫn còn vài đường, nếu hành sự gấp gáp, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.”

Phó Tuyết Xuyên lúc này cũng đã bình tĩnh hơn không ít, ngẩng đầu lên nhìn hấn, “Có đường nào?”

Điền Sùng Quang khẽ thở ra một hơi, “Kinh sư không ổn định, hạ quan đứng mũi chịu sào, nhưng Hoàng thượng không kêu hạ quan tới hỏi tội, ngược lại gọi Đại lý tự khanh, chắc là muốn tra rõ việc này. Đã muốn kiểm chứng, chung quy còn cần chút thời gian...”

Mưa rơi gió tạt, suýt nữa thổi tắt ngọn nến nha đầu vừa thấp.

Sắc mặt Phó Tuyết Xuyên càng xám xịt, lão lắc đầu, “Thịt trên thớt, đồ tể há chờ ngài? Vả lại, lão phu vừa rồi không phải muốn lập tức động thủ, mà là phòng ngừa chu đáo, tránh để Hoàng thượng bỗng nhiên động thủ giết cho không kịp trở tay, ngài là người thông minh, cũng nên hiểu rõ đạo lý trong đây.”

Lại nói tiểu tư ra ngoài tìm Hà Yến thấy đại nhân nhà mình lo lắng bèn dùng khoải mã lao đi, chẳng qua vài chén trà đã về, vội vàng xuống ngựa, nhét dây cương vào tay lão nô ra đón, rào bước vào phòng.

Mưa trên người chảy xuống mặt đất thành một vũng nhỏ, tiểu tư chấp tay khom lưng, “Đại nhân, người đó không có ở phủ.”

Điền Sùng Quang quay người lại nhìn hạ nhân ướt sũng kia, “Người đi đâu rồi?”

Tiểu tư thưa: “Nghe hạ nhân trong phủ nói, buổi chiều y vào cung rồi.”

Phó Tuyết Xuyên giật mình: “Là Hoàng thượng triệu kiến?”

Tiểu tư lắc đầu, “Nói là tự mình đi ạ.”

Trong phòng yên tĩnh hồi lâu.

Điền Sùng Quang chấp tay đứng đó, chậm rãi nghiêng mắt, quay mặt sang Phó Tuyết Xuyên, “Đại nhân...”

Phó Tuyết Xuyên hơi ngẩng đầu lên, “Sao?”

“Ngài có từng nghĩ, vì sao lúc trước Hoàng thượng bỏ qua cho Hà Yến không?”

Về mặt Phó Tuyết Xuyên khá quái dị, “Ở trong cung sao, thế đương nhiên là...”

Điền Sùng Quang chợt cười, “Đại nhân, hạ quan có một diệu kế.”

Mưa rơi rả rích, hoa đèn kết nhụy.

Nội điện ngự thư phòng chỉ để lại một tiểu thái giám, cúi đầu quỳ sau màn gấm.

Bình nhật đều là Hỉ Liên ở bên trong hầu hạ, nhưng hôm nay lão bị Hoàng thượng đuổi ra, việc này liền rơi vào đầu tiểu thái giám này.

Dâm thanh giao hợp vang lên trong nội điện, khiến tiểu thái giám đỏ bừng mặt.

Có thứ gì rơi xuống đất bộp một tiếng, tiểu thái giám hoảng sợ, ngược lên nhìn chằm chằm cái hộp không lẫn trước mặt, như thể trúng cổ, chằm chằm nhìn trộm theo tiếng.

Người liễu chết dây dưa trên long sàng, tóc đen đổ xuống, rơi lên sống lưng trần trụi, che không được các vết đỏ tình ái.

Người bị đè bên dưới, đôi chân thon dài thẳng tắp, tách ra nằm sấp trên giường.

Một chân buông xuống mép giường, mũi chân vừa chạm mặt đất, lại do bị thúc không ngừng mà cọ liên tục.

Tiểu thái giám thầm than trong lòng, Hoàng thượng uy vũ, Hoài Hoài vóc dáng cao to cũng bị làm thành như thế, quả thật là công phu ghê gớm.

Đang suy nghĩ, ngược lên nhìn người ra vào thật lực ở bên trên, thì lại là Hoài Hoài.

Lại nhìn Hoàng thượng khuôn mặt trắng bệch, bị thúc vào liên tục nước nở, mũi chân còn căng hơn dây cung.

Mưa đã tạnh, việc đã xong.

Bên ngoài sắc trời vẫn tối đen, không nhìn thấy gì cả.

Nền trong nội điện cũng không có ai đến thêm, xung quanh đều tối đen như mực, vô cùng vô tận, cực giống vực sâu không lường được.

Trong bóng tối, hai thân thể dán vào nhau, thở hồng hộc không ngừng.

Hà Yến cúi người xuống, dán chặt vào tấm lưng ướt mồ hôi của Nguyên Kinh.

Trong đầu suy nghĩ, lại là quá khứ không xa.
Chỉ cách vồn vẹn một năm mà thôi.
Toàn bộ phong hoa tuyết nguyệt cũng chỉ một người này mà thôi.

66. Chương 66: Biển Số

Lại nhìn Nguyên Kinh, hàng mi tựa cánh bướm buông xuống, hình như đang ngủ.
Chờ sau khi hơi thở ổn định lại, Hà Yến đứng dậy mặc quần áo.
Nguyên Kinh bỗng nhiên trở mình, nhìn chằm chằm Hà Yến không rời mắt.
“Phải đi?”
Cuối xuân đêm dài.
Ánh nến chiếu khuôn mặt người nọ, đặc biệt trầm tĩnh bình thản.
Hà Yến nghĩ một chút, lại lắc đầu.
Mồ hôi trên người đã khô từ lâu, Nguyên Kinh giơ tay kéo chăn gấm bên trong mà không còn sức.
Hà Yến thắt xong nút cuối cùng, kéo chăn đắp cho y.
Nguyên Kinh nhích vào trong nhường một chỗ.
Thấy Hà Yến không có ý định tới, liền mở miệng hỏi: “Phải đi?”
Hà Yến cắn răng, quay đầu lại cố cười, “... Không phải nói rồi à, không đi.”
Nguyên Kinh giọng lạnh nhạt, “Vừa rồi người chỉ lắc đầu thôi, ai biết được người không đi hay không ở.”
Hà Yến thấy khuôn mặt y lạnh tanh, mắt phượng hơi trầm xuống, dáng vẻ như giận như không, rất là vừa ý, không tự chủ được nói: “Dĩ nhiên là không nữa đi.”
Nguyên Kinh nhúu đôi mày rậm, sinh ra chút khí thế không nổi giận mà tự có uy, “Nói dối, nếu thật muốn ở lại, thì người còn mặc quần áo làm gì?”
Hà Yến thấy y nói chuyện như trẻ con giận lẫy, bất đắc dĩ cười nói: “... Chẳng phải ta chỉ mới mặc trung y thôi sao, người không thể bắt ta ngủ trần truồng chứ.”
Nguyên Kinh lập tức ngồi dậy, “Thế trẫm cũng muốn mặc.”
Nói xong muốn với lấy xiêm y ném trên mép giường, nhưng vừa giơ tay đã bị dè về.
Hà Yến nói: “Ta cởi là được.”
Tiếp đó nhanh nhẹn cởi xiêm y, vén chăn nằm xuống, “Dịch vào trong.”
Nguyên Kinh lại nhích vào, “Thế này được chưa?”
Hà Yến nói: “Người né xa quá, tới một chút đi.”
Nguyên Kinh lần thứ hai dịch người, “Lần này thì sao?”
Hà Yến nói: “Lại hơi chật.”
Nguyên Kinh lạnh giọng nói: “Đi xuống!”
Hà Yến nghe vậy nói: “Lần này vừa vặn rồi.”
Đoạn nhìn Nguyên Kinh, bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc.

Tầm một chén trà, hai người đều không lên tiếng, ôm tâm tư riêng, lại là tình thâm nhập cốt giấu không được.

Da Nguyên Kinh đã hết đỏ, lại trắng đến trong suốt, rèm mi dài và dày còn ướt, thần thái đặc biệt dịu dàng, “Người ở bên ngoài có ổn không?”

Hà Yến im lặng rất lâu, chậm chậm nói: “Ừm.”

Nguyên Kinh nói: “Thế tại sao lại bị bệnh?”

Hà Yến khựng lại, “Ai mà biết được.”

Nguyên Kinh nói: “Ta cảm thấy người không giống với vài ngày trước lắm.”

Hà Yến gượng cười, “Không có mà.”

Nguyên Kinh quở mắng: “Không được cười giả.”

Hà Yến nhìn thẳng y không e dè, “... Là thật.”

Canh hai, trăng như liềm ngọc.

Phó phủ.

Điền Sùng Quang đã đi lâu rồi.

Phó Tuyết Xuyên ngồi ngay ngắn trong sảnh đường, rất lâu vẫn chưa thể hoàn hồn.

Chỉ nghĩ đến nụ cười thâm trầm của Điền Sùng Quang ban nãy, “Đã là loại quan hệ đó, thì vào cung diện thánh sẽ thành một chuyện cực tốt.”

“Sao ngài lại nói vậy?”

“Phó đại nhân à... Tục ngữ nói ‘nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản’, một khi nhiễm thứ vô dụng kia, người này sẽ trì độn hơn bình nhật rất nhiều.”

“Ý ngài, là kêu Hà Yến...”

“Làm rối tâm trí y, ám độ Trần Thương.”

Phó Tuyết Xuyên hơi gật đầu, “Hay... hay cho ám độ Trần Thương...”

Tiểu thái giám quỳ sau rèm đã sớm buồn ngủ díp mắt lại, ngủ gục đi.

Người trên giường nhìn nhau trò chuyện suốt nửa đêm, mà vẫn như không đủ, thấp tiếng mềm giọng, tươi cười thuần túy.

Hà Yến hơi say, hoàn toàn không còn tâm tư ủ dột lúc ban đầu, nghe Nguyên Kinh kể chuyện vui về đại thần trên triều đình, cũng không khỏi nhoẻn miệng cười, “Thế Hoàng thượng nhất định là buồn cười chết rồi?”

Nguyên Kinh nói: “Không có, hẩn một bầu trung huyết, dù lời nói ngu dốt, cũng không nên làm mất mặt hẩn trước văn võ bá quan, trăm chỉ an ủi hẩn một câu, tiện thể cười trộm trong bụng thôi.”

Tiếp tục: “Trái lại Hỉ Liên, nhin đến đỏ bừng mặt lên, y như ngâm máu vậy.”

Hà Yến như cười như không, “Nói vậy, Hoàng thượng là minh quân?”

Nguyên Kinh khựng lại, không hề có ý cười, “Không phải.”

Hà Yến yên lặng giây lát, “Ta lại cảm thấy Hoàng thượng giống.”

Nguyên Kinh lập tức phủ nhận, “Không phải!”

Nói xong nhúu đôi mày bén như đao, trong mắt người đối diện, lại tự dưng sinh ra chút đáng thương.

Hà Yến rung động trong lòng, không nhận được tới gần, cắn nhẹ đôi môi mỏng nhạt màu kia.

Hắc mâu hơi kinh ngạc, Nguyên Kinh cup mi mắt quay người đi, im lặng từ chối.

Thấy Nguyên Kinh vai hao lụng gầy, trong lòng Hà Yến trỗi lên tình cảm lạ lùng, liền ra sức in một chuỗi dấu hôn như son trên sống lưng kia.

Nguyên Kinh cảm thấy người phía sau thở dốc và khô nóng: "... Đừng... chân đau."

Hà Yến véo cái eo nhỏ dẻo dai, ôm y vào lòng, "Không nên thế... chỉ chân đau thôi?"

Nguyên Kinh nóng bừng mặt, "Người..."

Hà Yến hơi nhếch môi, ngón tay dài nhỏ lần xuống theo khe hông, ấn vào chỗ u mật kia.

"Chỗ này đã không việc gì, chi bằng làm một lần nữa đi?"

Nguyên Kinh giận dữ mắng: "Cút!"

Tiểu thái giám ngủ gật bị tiếng quát này của Hoàng thượng đánh thức.

Còn nghĩ mình hầu hạ không chu đáo, vội vàng quỳ ngay ngắn, ra sức dập đầu, đang định nói một tiếng "nô tài đáng chết", lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Hoàng thượng mới mắng một câu, trong nội điện lập tức chỉ còn tiếng môi lưỡi quần vào nhau, thỏa sức giao hoan.

Tiểu thái giám thở dài, ngẩng đầu nhìn ra ngoại điện, cung nhân đã lui gần hết, chỉ còn vài kẻ trực đêm.

Thầm nghĩ Hoàng thượng cũng nên quý trọng thân thể mình, sắp sửa lâm triều rồi mà còn ở nơi này tuyên dâm suốt đêm, một chết chính mình không nói, còn hại người khác ngay cả ngủ yên cũng không thể.

Bên ngoài ngự thư phòng, Hỉ Liên ôm vai, khuôn mặt nhợt nhạt.

Thuận Thuận trái lại biết tốt xấu, thấy vào đêm hắc còn chưa ra liền về Vị Ương cung ngủ.

Chỉ đáng thương mình thủ bên ngoài cả đêm cũng không thấy Hoàng thượng người giận.

Đợi đến canh năm gà gáy, phương đông ló ra sắc trắng bạc, bấy giờ mới có người gọi Hỉ Liên vào.

Khom lưng vào điện, Hỉ Liên vành mắt thâm quầng, trực tiếp quỳ xuống đất, "Hoàng thượng bớt giận, nô tài đáng chết."

Nguyên Kinh lúc này đang được mấy cung nhân hầu hạ, kim quan long bào đã chỉnh tề.

"Đứng lên đi."

Hỉ Liên dập đầu hai cái thật vang, "Tạ Hoàng thượng."

Tiếp đó đứng dậy, cung kính theo sau Nguyên Kinh, chậm rãi ra khỏi điện.

Người trên giường tựa mình, mở mắt ra.

Chắc là còn chưa ngủ say, Hà Yến tỉnh dậy thì không muốn ở lại nữa.

Cung nữ thái giám bên cạnh thấy hắc dậy, cũng không dám chậm trễ, cung kính tiến lên hầu hạ.

Chờ rửa mặt chải răng xong, Thuận Thuận cũng tới ngoài điện rồi.

Nhân lúc để người ta hầu hạ mặc quần áo, Hà Yến ngẩng lên nhìn tấu chương chất trên long án.

Đêm qua mặc dù Nguyên Kinh có kể vài chuyện trên triều đình, song đều là râu ria, chẳng có lấy mấy may tác dụng.

Cung nữ trước mặt thất đai ngọc cho Hà Yến, khom lưng thưa, "Chủ tử, xong rồi ạ."

Hà Yến giống như không nghe thấy, cầm tấu chương lên xem.

Cung nhân thấy hấn không nói năng gì, cũng không đứng đó chờ nữa, mà đi làm việc của mình.

Thuận Thuận chờ bên ngoài tầm một nén nhang.

Đang suy nghĩ Hà Yến lẽ mề gì bên trong, ngẩng lên lại thấy Hỉ Liên đến, vẻ mặt mệt mỏi, hình như thức suốt đêm.

Hỉ Liên thấy Thuận Thuận liền rào vài bước tới, “Ta đang định tìm ngươi đây.”

Thuận Thuận cung kính gật đầu, “Không biết Hỉ công công tìm nô tài sớm như vậy là vì việc gì?”

Hỉ Liên lấy mấy tấm yêu bài trong tay áo, “Cất cho chủ tử nhà ngươi, để ngừa vạn nhất.”

Thuận Thuận gật đầu nhận yêu bài, “Nô tài biết rồi.”

Hỉ Liên hơi nghiêng đầu, nhìn vào trong điện, “Người vẫn chưa dậy à?”

Thuận Thuận lắc đầu, đang định phủ nhận, thì nghe phía sau âm thanh hờ hững. Quay đầu lại, chỉ thấy Hà Yến mặt mày lạnh lẽo.

“Thuận Thuận, hồi phủ.”

Phúc Thọ điện.

Đông Nam cấp báo, Ninh Nguyệt Quan khổ thủ thành trì, sắp sửa tên tận lương tuyệt.

Trên triều đình cãi vã không ngừng.

“Hoàng thượng, chỉ thủ không công, chờ hao hết lương thảo chính là lúc lưu tặc phá thành. Theo thần thấy, trước mắt chỉ có thể điều tướng bắc về nam, mà Bắc Cương Lâm tổng đốc thân kinh bách chiến, nhất định có thể đuổi giặc.”

“Tuyệt đối không thể thừa Hoàng thượng, điều tướng bắc về nam không khác gì uống rượu độc giải khát, man di thế như hổ lang, hai ngày trước còn công thành mà không được, nếu thực sự điều Tổng đốc Bắc Cương đi, hậu quả khó mà lường nổi!”

“Cổ hủ! Nếu thực sự khoanh tay ngồi nhìn, việc tổn thất Ninh Nguyệt Quan nhỏ, mất nửa giang sơn Đại Bình mới là lớn!”

“Triệu đại nhân nói thế sai rồi, kinh thành cách Bắc Cương không quá ngàn dặm, nếu thực mất biên thành, thì giữa Đại Bình với man di không còn chướng ngại, đến lúc đó man di xâm phạm khiến kinh thành thất thủ, thiên tử hổ thẹn, tội danh này Triệu đại nhân có gánh nổi không?”

Người nọ tức giận, môi run run, “Ngài...”

Nguyên Kinh phiền vô cùng, trên mặt đầy lệ khí, “Đám các ngươi, quốc nạn trước mắt không một kẻ có thể vì nước tuyển tài hoặc thanh bình xuất chiến, chỉ biết trốn tránh cãi nhau, thật là đáng chết!”

Lời này vừa nói ra, chúng thần tử mới còn cãi nhau om sòm lập tức im bật như ve sầu mùa đông.

Nguyên Kinh mắt tựa hàn đàm, nhìn đại thần bào đồ đai ngọc đứng dưới ghế cửu long sơn vàng, “Điền Sùng Quang.”

Điền Sùng Quang run sợ trong lòng, “Có vi thần.”

“Ngươi thấy thế nào?”

Điền Sùng Quang dừng một chút, “Thần cho rằng, Đô thống kinh thành Triệu Lập Triệu đại nhân có thể gánh trọng trách này.”

Câu này vừa nói ra, cả triều ồ lên.

Nguyên Kinh hồi lâu không nói gì.

Điền Sùng Quang cúi đầu, trán rịn mồ hôi.

Ban nãy lúc mọi người tranh luận, Điền Sùng Quang đã trù tính dưới đáy lòng rất lâu.

Đông Nam chiến sự nguy cấp, tin tức này với mình lại là nửa mừng nửa lo.

Mừng là, trước mắt ngoại trừ Triệu Lập, triều đình không còn ai khả dụng, nếu hắn ta thật sự đi rồi, đối với mình là trăm lợi mà không một hại; lo là kỳ thực Triệu Lập này cũng không phải sự lựa chọn thích hợp, Đại Bình tương lai rất đáng lo. Vả lại, Hoàng thượng đã sớm sinh lòng nghi ngờ mình, chưa chắc sẽ đồng ý.

Nguyên Kinh suy nghĩ lại là một chuyện khác.

Suy tư giây lát, liền quyết định, “Chuẩn-“

Điền Sùng Quang mừng thầm, đang định tạ ơn, thì lại nghe giọng nói lạnh lẽo vang lên trên đầu, “Điền ái khanh hành động và suy nghĩ cẩn thận, là rường cột nước nhà, không bằng người làm đốc quân, cùng về phương nam đi.”

Điền Sùng Quang sững sốt, ngẩng đầu nhìn ánh mắt âm lệ của Nguyên Kinh, “Phải năm vạn kinh sư đi theo các người.”

Điền Sùng Quang không giấu được sự kinh hãi.

Hoàng thượng dùng dao sắc chặt đay rối, có thể nói là tàn nhẫn tuyệt nhiên.

Mà khoan nói Hoàng thượng tin ai hay không, lần này ai cũng khởi cần ở lại kinh thành, mấy vạn bắc kỵ mình phí hết tâm huyết xếp vào, xem ra cũng khó trốn lệnh điều động.

Kiểm củi ba năm đốt một giờ, thật sự nằm ngoài dự liệu.

Nhưng Điền Sùng Quang cũng không thể nói gì, dù sao chẳng nữa thánh mệnh khó trái.

Chỉ đành quỳ xuống nói một câu, “... Thần tuân chỉ.”

Cuối xuân, phồn hoa tan hết.

Gió nhẹ thổi rơi cánh hoa đào trắng tinh như tuyết, rơi vào đồ rửa bút bằng sứ trắng Thanh Hoa trên bàn, thông thả xoay vòng.

Bút lông dê trên giá bút, là cây lúc trước Nguyên Kinh tặng Hà Yến.

Hà Yến gấp thư ngay ngắn, đưa cho Thuận Thuận.

“Đến Điền phủ chờ.”

Thuận Thuận đáp nhỏ một tiếng, cất thư đi, quay người ra ngoài.

Hà Yến chấp tay đứng trước cửa sổ, nhìn bên ngoài hoa rơi rớt rã, xuân sắc đẹp tươi.

Khuôn mặt lại như trời đông giá rét, lạnh lẽo tựa băng.

Trong mấy bản tấu sáng nay giở trên long án, bản cuối cùng là mật tấu của Triệu Lập.

67. Chương 67: Đánh Cờ

Như thế, chắc hẳn Nguyên Kinh đã sớm nghĩ thấy mùi âm mưu.

Phong thư khi nãy không phải cho Điền Sùng Quang, mà là nhờ gửi cho Lâm Xương ở Bắc Cương, hắn có chức quyền, truyền tin đến Bắc Cương tiện hơn rất nhiều.

Đang suy nghĩ thì chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân nhè nhẹ, nhìn sang thấy lại là Thuận Thuận khuôn mặt căng thẳng trở về.

Hà Yến hơi nhú mảy, “Sao đã trở lại rồi?”

Lời còn chưa dứt, lại thấy một người theo sau Thuận Thuận đi vào, phi bào ô sa, vôi vàng đến độ triều phục cũng chưa thay.

Thuận Thuận lúc này mới mở miệng, “Nô tài trên đường đến Điền phủ gặp Điền đại nhân, vừa vặn đại nhân cũng muốn tới đây...”

Điền Sùng Quang vẻ mặt ưu sầu, đi thẳng vào vấn đề, “Việc lớn không tốt...”

Hà Yến quay người, “Vào nhà nói.”

Điền Sùng Quang theo Hà Yến vào phòng, chưa kịp ngồi xuống đã đem việc Triệu Lập nói ra một năm một mười.

Hà Yến đứng yên cạnh bàn, mặt không biểu cảm, “Việc này sáng nay ta đã biết rồi.”

Điền Sùng Quang sửng sốt, “Chẳng lẽ là Phó đại nhân cho ngài biết?”

Hà Yến lắc đầu, “Buổi sáng ta đã xem tấu của Triệu Lập trình Hoàng đế.”

Điền Sùng Quang thở dài nói: “Vốn còn định nhờ ngài giúp đỡ kéo dài thời gian, để chúng ta chuẩn bị ứng đối. Nhưng thời thế thay đổi bất ngờ, bên phía Ninh Nguyệt Quan có chút nhiễu loạn, hôm nay tảo triều Hoàng thượng đã phái Triệu Lập về phương nam, dẫn theo năm vạn kinh sư, ta đi theo đốc quân, lần này là công dã tràng rồi.”

Thần sắc Hà Yến hơi sầm xuống, “Đường đường Binh bộ Thượng thư, không có thụ hàm mà về nam đốc quân, như thế... hửn Hoàng thượng đã sinh lòng nghi ngờ người rồi.”

Điền Sùng Quang ánh mắt cay đắng, “Kinh sư khác thường, độ trước lại đa số là ta điều hành, dĩ nhiên Hoàng thượng sẽ hoài nghi ta. Chẳng qua không có chứng cứ, ta còn ôm hi vọng may mắn, ai ngờ Hoàng thượng lại phái ta đi đốc quân, tuy lần này kinh thành không phòng cố cũng không ảm họa, ai biết ta đi chuyến này còn có thể trở về không.”

Hà Yến hỏi: “Người đã xem thư ta đưa cho người chưa?”

Điền Sùng Quang lắc đầu, “Còn chưa.”

Hà Yến nói: “Cũng không phải gửi người, mà là nhờ người sai người gửi Lâm Xương.”

Điền Sùng Quang lấy tờ giấy gấp ngay ngắn cất trong tay áo, cẩn thận mở ra, xem lướt qua một chút, lập tức vẻ mặt lo lắng, “Điều binh?”

Hà Yến nói: “Việc đã đến nước này, há có thể mặc người ta mài dao? Nên tiên phát chế nhân.”

Điền Sùng Quang do dự: “... Nhưng như vậy không khỏi quá gấp gáp...”

Hà Yến lạnh lùng nói: “Vây theo ý kiến của người, phải kéo dài tới khi nào?”

Lại tiếp: “Chỉ sớm chiều đã là kinh sư trống không, quan to nhất phẩm đi đây, biến số này còn chưa đủ nhanh à?”

Điền Sùng Quang suy nghĩ giây lát, “Nhưng Triệu Lập cũng cùng về phương nam...”

Hà Yến hừ lạnh một tiếng, “Điều người đi rồi, Hoàng đế sẽ có cả đồng thời gian để điều tra người. Ta cảm thấy người khỏi cần lo lắng có thể trở về không, ngược lại nên lo lắng người có thể đến Đông Nam hay không.”

Điền Sùng Quang nghe vậy, lông tơ cả người dựng hết lên, “Đại nhân nói chí phải.”

Hà Yến nói: “Kinh thành đã trống, thì cũng không cần nhiều binh lực lắm.”

Vừa nói vừa lấy mặt hàm trong tay Điền Sùng Quang xé nát, “Chỉ cần ba vạn tinh binh là đủ để thành sự.”

Điền Sùng Quang da mặt xám xịt, trầm mặc không nói gì.

Hà Yến nhìn hửn một cái, “Người sợ gì?”

Điền Sùng Quang lau mồ hôi rịn ra thái dương, “Ta cảm thấy chưa đủ thỏa đáng.”

Hà Yến nói: “Thời gian không đợi người, may mà Hoàng đế nắm triều chính mới một năm, nếu lâu hơn, đừng nói người, dù là ta nắm giữ trọng binh cũng không dám làm gì.”

Điền Sùng Quang lại nói: “Chuyện lớn như điều động bắc kỵ, dù cho Lâm Xương cố ý giấu giếm, biên thành không báo, Huyện lệnh Tuần phủ ven đường nhất định sẽ phát giác, đến lúc đó một bản tấu đưa về, khoái mã khẩn cấp nhanh hơn hành quân rất nhiều.”

Hà Yến cầm bút trải giấy, “Việc này ban nãy trong thư ta đã nói rồi, nhắc nhở Lâm Xương cố gắng tránh các tòa thành phần hoa, chọn đường hoang dã mà hành quân. Bắc Cương cách kinh thành chẳng qua ngàn dặm, thành trì không dày đặc như Giang Nam, tuy rằng cũng phải qua mấy chỗ tắt yếu, không phải còn có Phó Tuyết Xuyên sao?”

Điền Sùng Quang đứng ở một bên, nhận nghiên mực từ tay Thuận Thuận, thông thả mài mực, “Phó đại nhân môn sinh đông đảo, quả thật có thể xử lý việc này.”

“Chỉ mong Bắc Cương bình yên, Lâm Xương có thể rút ra ba vạn người này,” Hà Yến cúi nhìn phong thư lần nữa, “Mới không tới mức một bầu tâm huyết chảy về đông.”

Viết xong đưa cho Điền Sùng Quang, “Cấp tốc gửi đi.”

Điền Sùng Quang cất phong thư đi, cung kính nói: “Ngài yên tâm, ta nhất định gửi trước khi khởi hành, chỉ có điều, sau khi ta đi, mong ngài bảo trọng hơn.”

Hà Yến hồ hững nói: “Trước khi đi người an bài Phỉ Thanh kia cho thỏa đáng là được.”

Điền Sùng Quang nói: “Ngài yên tâm, ta đã bớt thời gian đi tìm Triệu Dật dần xếp ổn thỏa rồi. Mặc dù Hoàng thượng hoài nghi ta, nhưng Triệu Dật là người của Lại bộ, không dính dáng gì với ta, để hấn an bài, chắc hẳn sẽ không khiến Hoàng thượng chú ý.”

Hoàng thành mưa phùn.

Lần này Đại lý tự khanh Dương Liên đã mang theo ô, bỏ đồ che mưa bên ngoài, chỉnh lại áo mũ, được thái giám ở cửa gọi vào.

Sau khi cung kính khấu bái, Dương Liên im lặng chờ thánh mệnh.

Nguyên Kinh đang ngăn người nhìn tấu chương trên long án, “Đứng dậy đi.”

Dương Liên chậm rãi đứng dậy, trầm giọng nói tạ ơn.

Nguyên Kinh không nói gì, giơ tay đưa một bản tấu chương cho Hỉ Liên.

Hỉ Liên hiểu ý tiến lên, cẩn thận nhận lấy, lại đưa tấu vào tay Dương Liên.

Dương Liên nhận bản tấu bằng hai tay, mở ra xem, lại là tấu chương của Triệu Lập.

Những dòng chữ nhỏ trên đó nhìn mà ghê người, từng chữ như thể lưỡi đao.

Nguyên Kinh giọng lạnh nhạt, “Việc này giao cho người triệt tra.”

Dương Liên hơi ngẩng lên, “Hoàng thượng, thứ cho thần cả gan.”

Nguyên Kinh thần sắc mệt mỏi, “Nói.”

“Chẳng phải sáng nay Hoàng thượng đã phái cả Điền đại nhân lẫn kinh sư về nam ư? Thế vì thần làm sao mà kiểm chứng được?”

Trong mắt phượng lóe hàn quang, phủ một tầng lệ khí, “Điền Sùng Quang quan cư cao vị, không có lý do mạo hiểm như vậy, trăm kêu người đi tra, không phải là trong đây đối bao nhiêu binh, mà là binh thay đổi đã đi đâu hết, lần theo đó sẽ biết kẻ làm chủ sau màn.”

Dương Liên choàng tỉnh ngộ, “Thần hiểu rồi.”

Nguyên Kinh khẽ khoát tay, “Lui xuống đi.”

Dương Liên nghe vậy khẩu bái, đứng dậy lui ra.

Nhưng người còn chưa ra khỏi ngự thư phòng đã gặp Triệu Lập đi tới.

Hai người nhìn nhau giây lát, hơi gật đầu, đều hiểu ngầm trong lòng.

Triệu Lập vào ngự thư phòng, quỳ một gối xuống, “Tham kiến Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh sắc mặt tái nhợt, cầm bút viết, không ngẩng đầu lên, “Ban tọa.”

Hỉ Liên theo lời sai cung nhân đưa đến một chiếc ghế rộng chính diện có chữ.

Triệu Lập chấp tay tạ ơn, đứng dậy ngồi lên ghế.

Đàn hương mù mịt, màn rèm điều lan.

Thiên tử trước mắt khuôn mặt nhợt nhạt, vành mắt thâm quầng, không giấu được sự mệt mỏi.

Song vẫn cẩn trọng, một khắc cũng không chịu nhàn hạ, “Sau khi về nam ba trăm dặm, để lại hai vạn tinh binh ở Lâm Thành, chuẩn bị cho kinh thành dùng.”

Triệu Lập hơi khựng lại, “Thần tuân chỉ.”

Nguyên Kinh khoanh tròn trên tấu chương chốc lát, “Trước khi khởi hành, người phân hai vạn người đó ra trước, phải bảo đảm mỗi một người đều là binh của người.”

Triệu Lập dĩ nhiên biết nỗi lo trong lòng Nguyên Kinh, “Hoàng thượng yên tâm, thần nhất định tận tâm tận lực.”

Dừng một chút, lại nói: “Hoàng thượng, thần thắc mắc, Hoàng thượng đã muốn chuẩn bị cho kinh thành, tại sao không để hai vạn người này ở kinh thành, ngược lại phải tránh đi ba trăm dặm?”

Nguyên Kinh dừng bút ngẩng lên, trong hắc mâu yên ổn bình hoãn, “Ninh Nguyệt Quan khổ thủ thành trì, binh lực hao tổn, đã sớm đại thương nguyên khí, chỉ hai người các ngươi đến, có tướng không có binh cũng khó thành sự, vào lúc chỉ mảnh treo chuông cũng chỉ có thể dùng kinh quân trợ người về nam bình khẩu. Nhưng triều đình ẩn chứa họa hoạn, có kẻ cả đến trú quân kinh thành cũng dám đối, rắp tâm thấy rõ, cho nên, để hai vạn người này giữa hai vùng, cần vương được, viện binh được, là sách lược vạn toàn.”

Triệu Lập đang ngồi trên ghế đứng dậy vén quan phục quỳ lạy, “Hoàng thượng anh minh, vi thần tự thấy không bằng.”

Nguyên Kinh nói nhàn nhạt: “Chỉ mong người chiến thắng trở về, đừng phụ sự chờ mong của trăm đối với chiến dịch này.”

Triệu Lập lĩnh mệnh mà đi, quay người ra ngoài, trong lòng lại tích tụ.

Ngoài điện nắng chiều phủ khắp, làm giang sơn càng trắng lợt hơn.

Thế nhưng nghĩ tới hai vùng chiến hỏa, xác chết đống khắp nơi, quả thật là cô phụ non sông tươi đẹp này.

Triều đình không thái bình, âm mưu hiểm ác, người lừa ta gạt, càng đổ dầu vào lửa.

Lại nhìn Hoàng thượng còn mỗi da bọc xương, khiến người ta sùi sụt than thở, cảm khái muôn phần.

Ban đêm, Binh bộ đèn đuốc sáng trưng, bàn tính suốt đêm.

Quân doanh kinh thành cũng thâu đêm suốt sáng, điểm binh trắng đêm.

Thâm cung u bế, gió đêm nổi lên, cỏ thơm thê lương.

Một cỗ kiệu dừng trước ngự thư phòng, thái giám đi theo bên cạnh vén màn, khom lưng bước ra lại là một nam nhi tám thước.

Tư dung anh vũ, mắt sáng như sao.

Thuận Thuận bước vào trong bẩm báo thông truyền.

Hà Yến đứng bên ngoài, ánh trăng bạc rải khắp người.

Nghĩ sau này mình nên thường ở cạnh Hoàng thượng, như vậy dù là gió thổi cỏ lay cũng có thể biết nhanh hơn.

Một nhóm thái giám đi qua bên ngoài tường cung, kẻ dẫn đầu cầm một chiếc đèn lồng, chiếu khuôn mặt tái xanh cứng đờ như tảng băng vậy.

Thuận Thuận từ phía sau đi tới, “Chủ tử, Hoàng thượng tuyên ngài vào.”

Hà Yến đang định quay người đi vào, chợt nghe trong đội thái giám kia thét lên một tiếng, “Hoài Hoài?”

Hà Yến khựng lại, quay người nhìn bóng đen nhỏ lao tới, giật nảy mình.

Đầu ngón tay bám trên cổ tay lạnh lẽo, hơi dính dính, như là lâu rồi không rửa.

Xuân Bảo nức nở, “Hoài Hoài! Quả nhiên là người!”

Thuận Thuận nhú mày, đang tính ngăn cản, lại nghe Hà Yến hòa hoãn nói, “Ừ.”

Xuân Bảo chảy hai dòng lệ, “Hoài Hoài, ta kiếm người nhiều ngày rồi, ta có việc muốn tìm người.”

Hà Yến vẫn để Xuân Bảo túm cổ tay: “Việc gì?”

Xuân Bảo nói: “Ngày ấy ta gặp Hoàng đế ở ngoài ngự thư phòng, còn nói vài câu với Hoàng đế đó! Thật đúng là tam sinh hữu hạnh.”

Hà Yến sững sốt, “Nói gì?”

Xuân Bảo: “Hoàng thượng nói ‘Làm càn!’, kế tiếp liền có thị vệ lấy đao kề cổ lôi ta đi, nói ta chặn đường gì đó.”

Hà Yến đen mặt, vội vàng rút tay khỏi các ngón tay tên gốc kia nắm chặt.

Xuân Bảo không may phát hiện, tiếp tục: “Ta liền nghĩ, Hoàng thượng đã nể mặt nói chuyện với nô tài địa vị thấp kém như mình, thì mình cũng không thể không biết tốt xấu, liền gào to một câu ‘Hoàng thượng, Hoài Hoài thích ngài lắm’ để hồi báo.”

Thuận Thuận lạnh mặt, quay đầu nhìn thị vệ kẻ bên, “Còn không dẫn tên gốc này đi.”

Hà Yến khoát tay, lại nhìn chăm chăm Xuân Bảo, vẻ mặt hoài nghi, “... Sau đó thì sao...”

“Kể đó Hoàng thượng cười, cười đẹp lắm, còn kêu thị vệ thả ta ra,” Xuân Bảo lau nước mắt trên má, “Ta nhớ lúc trước Hoàng thượng chỉ toàn nổi giận, lần này sợ là thích người rồi, liền muốn đem việc vui này nói cho người biết để người cũng vui mừng.”

Hà Yến lặng im hồi lâu.

Song không vui mừng chút nào.

Thuận Thuận nhắc nhở một câu, “Chủ tử, mau vào đi, Hoàng thượng chờ lâu rồi.”

Thái giám cầm đèn kia ra sức lôi Xuân Bảo, “Lề mề cái gì, trở về còn rất nhiều việc kìa.”

Xuân Bảo bịn rịn, liên tục ngoái nhìn lại, “Hoài Hoài, hôm nào cùng chơi đá đẽ đi, ta có để một con cho người đó.”

Hà Yến không lên tiếng, quay người vào cung, tới cửa lại được Hỉ Liên đón vào nội điện.

Người phía sau điều lan ngọc bình kia, vận cẩm y thường phục trắng như hoa lê, không phê tấu chương như mọi khi, ngược lại đứng đó đưa lưng lại, chẳng biết loay hoay thứ gì.

Có cái gì rơi xuống đất, khảm ngọc, bên trong là chất gỗ, trông rất quen mắt.

Hỉ Liên vội vàng khom lưng nhặt, Nguyên Kinh hơi nghiêng người, lúc này mới nhìn thấy Hà Yến, “Người đến rồi.”

Hà Yến nhú mày, nhìn y tươi cười rạng rỡ, không gì sánh bằng.

Không nhận được rung động, tiến lên kéo tay Nguyên Kinh, nắm chặt vào lòng bàn tay.
“Đến rồi.”

68. Chương 68: Mười Nghịch

Liên tiếp rất nhiều ngày, Hà Yến đều ngủ lại Linh Vũ cung.

Triệu Lập và Diên Sùng Quang đã đến Đông Nam, chiến sự hơi dịu đi, song không có hiệu quả rõ rệt.

Trên triều đình, Phỉ Thanh chủ sự Binh bộ nhậm chức Hoài Viễn tướng quân, chức quan tam phẩm, thăng chức vùn vụt khiến người ta phải nhìn ngó.

Sắc xanh mùa xuân đi xa, sắc đỏ đón chào mùa hạ.

Hoàng cung, chiều hôm trữu xuống.

Hà Yến nhận một viên thuốc, rồi vội vã dẫn Thuận Thuận xuất cung.

Thuận Thuận không hiểu gì cả, nghĩ bình thường chủ tử dù có việc cũng xử lý xong hết lúc ban ngày rồi, ban đêm nhất định ở lại hoàng cung, nhưng hôm nay lại khác, ở ngự thư phòng cùng Hoàng thượng phê tấu chương một buổi trưa, mà Hoàng thượng sắp được nghỉ ngơi lại tìm cớ về phủ.

Nhưng không hỏi nhiều, im lặng theo Hà Yến xuất cung, từ trên xe ngựa vén màn nhìn ra ngoài, thấy cũng không giống đường về phủ.

Chờ đoàn người đến Phó phủ, trăng sáng đã treo giữa trời.

Hà Yến vừa xuống xe ngựa, liền được hạ nhân chờ sẵn ở cửa đón vào trong phủ.

Bắc đèn tựa hạt đậu, chiếu lão nhân tóc mai sương hoa, mặt nhăn nheo như vỏ cây khô, đầy tíc mịch.

Giọng Phó Tuyết Xuyên khá nghiêm trọng, “Cách kinh thành hai trăm dặm, trú hai vạn tinh binh, dụng ý của Hoàng thượng đã hiển hiện rồi.”

Hà Yến nghe tin tức này, thần sắc trấn định, “Ông và ta cũng coi như may mắn, ba vạn bắc kỵ của Lâm Xương cách nơi này cũng chẳng qua ba trăm dặm.”

Phó Tuyết Xuyên chột cười, chấp tay, “Lâm nguy không sợ, quả nhiên là kiêu hùng trời sinh, lão phu bội phục.”

Đáy mắt Hà Yến khá hồ hững, “Ông gọi ta đến, cũng chỉ vì việc này?”

Phó Tuyết Xuyên nói: “Có người muốn gặp ngài.”

Hà Yến nhướn mày, “Chẳng lẽ là hắn?”

Phó Tuyết Xuyên cười nói: “Ngài đi sẽ biết, lão phu đã chuẩn bị sẵn ngựa ở bên ngoài rồi.”

Sau đó nhét một tấm ngọc bài cho Hà Yến, “Dùng vật này ra cửa bắc, lão phu chuẩn bị xong hết rồi.”

Hà Yến chấp tay cảm ơn, quay người ra khỏi phòng.

Giục ngựa về hướng bắc, rẽ bụi phóng đến tận bắc giao ngoài thành.

Nam nhân chấp tay đứng trong đình nghỉ mát, mây nguyệt mất sao, gió bụi mịt mờ, thấy người đang trước ghim ngựa dừng chân, hỏi to một câu, “Người là người hay quỷ?”

Hà Yến ngồi ngay ngắn trên con ngựa cao to, khuôn mặt lạnh tanh, “Lầm lời!”

Người nọ ra đón, “Huynh đệ, đi quỷ môn quan một chuyến, mà người vẫn chưa đổi được tính nết này.”

Hà Yến xuống ngựa, “Sao người còn đích thân đi một chuyến?”

Người nọ nói: “Huynh đệ gặp nạn, Lâm Xương tất nhiên quên mình giúp bạn.”

Hà Yến mắng một câu “Bậy bạ”, nét mặt lại tươi cười.

Lâm Xương cười bước đến, “Ta mặc dù nhận được bút tích của ngươi, nhưng cũng sợ có trá.”

Hà Yến lạnh giọng hừ một tiếng, “Đây trái lại là tình hình thực tế.”

Lâm Xương nắm cánh tay Hà Yến mà đánh liên tục, đáy mắt hơi ươn, “Một năm qua, sợ là không dễ chịu.”

Hà Yến phiền chán đẩy tay hắn, “Vẫn khá hơn ngươi.”

Lâm Xương cười ha ha, “Cũng phải, tiểu Hoàng đế của ngươi một năm nay chen ép ta không ít, dù không có ngươi, sợ là ta cũng phải phản thôi.”

Hà Yến nói: “Đó là người của ta, ngươi dám phản!”

Lâm Xương lắc đầu thở dài, “Thôi thôi, không phải để lại cho ngươi phản đây sao...”

Hà Yến lườm Lâm Xương, “Không đứng đắn.”

“... Lời đứng đắn không phải không có,” Lâm Xương nghiêm mặt nói: “Mấy vạn người kia khoảng ba bốn ngày là đến, ta đến đây trước, cũng là vì trừ tính đại kế với ngươi.”

Thấy Hà Yến sầm mặt, lại nói một câu, “Chỉ cần ngươi nghĩ kỹ rồi, chỉ cần thấy bản thân ngươi đến, chúng ta sẽ lập tức công thành.”

Hà Yến trầm mặc hồi lâu, “Không cần công thành, ta có yêu bài.”

Ba ngày sau.

Ngự hoa viên, hoa thơm vườn cao, nắng chiều xuyên qua rừng.

Người đứng bên hồ nước, gấm thạch thanh, sa thủy mặc, thắt đai lưng ngọc ngũ sắc, che không được anh hoa.

Thái giám đứng phía sau cúi đầu, vẻ mặt lại mệt mỏi.

Hôm qua đợi Hà Yến cả đêm ở cổng thành bắc, Thuận Thuận dĩ nhiên mệt mỏi khó giấu.

Hà Yến ném đá xuống ao nước trước mặt, gợn sóng lan ra, không tụ lại nữa.

Thuận Thuận hơi nghiêng đầu, thấy sắc vàng tới gần, giọng cực khẽ, “Chủ tử, Hoàng thượng tới.”

Hà Yến ném đá trong tay đi, quay người lại, nhìn người nọ giáng sa phi ngư bào, nguyệt dung ngọc nhan, thông thả đi đến.

Hỉ Liên thức thời dừng chân, để một mình Hoàng thượng bước đến.

Thuận Thuận thấy thế khom lưng khấu bái, sau đó cũng lui đến bên cạnh Hỉ Liên.

Hà Yến đánh giá Nguyên Kinh vài lần, tiếp tục cười ra tiếng, “Sao hôm nay mặc như tân nương tử vậy?”

Nguyên Kinh sững sốt, cúi nhìn xiêm y trên người, “Không phải là triều phục sao, giống tân nương tử chỗ nào?”

Hà Yến nói: “Ngươi nhìn xem, màu xiêm y của ngươi còn kiều diễm hơn hoa này mấy phần.”

Nguyên Kinh nói nhàn nhạt: “Mặc màu vàng chán rồi, bèn đổi màu khác.”

“Ta thấy ngươi cả ngày bận đến sứt đầu mẻ trán, không ngờ ngươi cũng có nhàn tâm nhĩ.” Hà Yến cười khá có thâm ý, “Chẳng lẽ là, nữ vi duyệt kỹ giả dung?”

Nguyên Kinh sầm mặt, “Ngươi ngày càng hỗn xược đấy.”

Hà Yến khẽ cười nói: “Hoàng thượng thứ tội.”

Mắt phượng giận dữ, Nguyên Kinh quay người đi, “Trẫm đi thay xiêm y.”

Hà Yến kéo tay y, giọng khàn khàn, “Rất tốt, tìm một chỗ, ta thay giúp ngươi.”

Nguyên Kinh đang định nổi giận, lại thấy có thái giám lách qua thị vệ, quỳ xuống dập đầu, “Bẩm Hoàng thượng, Đông Nam cấp tấu.”

Nguyên Kinh nghe vậy, hơi nhúu đôi mày bén như đao, “Dem đến đây.”

Hà Yến thu lại nụ cười trên môi, nhìn Hỉ Liên cung kính đem tấu chương thái giám giơ cao qua đầu chuyển giao vào tay Nguyên Kinh.

Thái giám quỳ dưới đất kia chạy vĩa mồ hôi, cố nén không thở hồng hộc, “Khải bẩm Hoàng thượng, Đại lý tự khanh Dương Liên đang chờ ở ngự thư phòng, nói là nhất định phải gặp được Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh cúi nhìn tấu chương trên tay, lệ khí trên mặt đậm dần.

“Quay về ngự thư phòng.”

Sau đó tựa hồ nhớ tới điều gì, quay đầu lại nhìn Hà Yến, “Trẫm đi một chút sẽ trở lại.”

Hà Yến không nói gì, chỉ hơi gật đầu, xem như xong việc.

Thuận Thuận một cách tự nhiên đi theo sau Hỉ Liên, đi một lúc lâu lại cảm thấy không đúng lắm, ngẩng đầu lên phát hiện hoàn toàn không có tầm hơi chủ tử nhà mình.

Dừng bước, Thuận Thuận quay đầu lại nhìn một lúc lâu, lại vòng về, “Chủ tử, ngài còn đứng đây làm gì?”

Hà Yến mặt không biểu cảm, dõi nhìn người nọ đi xa, cho đến khi bóng dáng ấy biến mất trong liễu lục um tùm, không trông thấy nữa.

Đại lý tự khanh vội vã gặp vua như vậy, cả gan sai người gọi Hoàng thượng về, ngoại trừ điều tra ra việc mưu nghịch, thì không còn việc gì khác.

Lần này đi, khi gặp lại, sợ là phải chĩa đao kiếm vào nhau.

Thuận Thuận đứng bên cạnh đợi một lúc lâu, “Chủ tử?”

Hà Yến nói: “Xuất cung, mau.”

Thuận Thuận hỏi: “Về phủ ạ?”

Hà Yến nói: “Không về được nữa, ra khỏi thành.”

Ngự thư phòng.

Dương Liên quỳ dưới đất không hề nhúc nhích, mặc dù đang là cuối xuân đầu hạ, xung quanh toàn là hơi nóng bốc lên, nhưng người này lại lướt mồ hôi lạnh.

Thâm cung màn che, nồng nặc tử khí.

Nguyên Kinh hồi lâu không nói gì.

Dương Liên liều mở miệng, giọng thê lương, “Hoàng thượng... vi thần đáng chết... nói Lâm Xương rắp tâm mưu nghịch không phải là bần tiếng đe dọa!”

Đầu ngón tay Nguyên Kinh lạnh lẽo, y hơi ngược mắt lên, “Bắc kỵ tới vùng nào rồi?”

“Bẩm Hoàng thượng, cách kinh không đầy trăm dặm.”

Nguyên Kinh khẽ thở ra, “Lui xuống đi.”

Dương Liên ngẩng ra đó, còn nghĩ chẳng lẽ mình nghe lầm, quỳ nguyên đó không chịu đi, “Hoàng thượng?”

Nguyên Kinh khẽ khoát tay, không muốn nghe hắn nói thêm nữa.

Dương Liên dập đầu, lúc đứng dậy lui về sau, hai mắt tròn tròn lên, vẻ mặt lo lắng.

Chờ người đi rồi, Hỉ Liên trắng bệch mặt quay đầu nhìn Nguyên Kinh.

Mới vừa nghe mưu nghịch, chỉ nghĩ Hoài Hoài trước đây cũng là danh tướng, bèn nói một câu, “Hoàng thượng, thứ cho nô tài lẩm miệng, không bằng nô tài kêu Hoài Hoài đến.”

Nguyên Kinh cầm bút khựng lại, đẩy mắt ánh lên sự châm biếm như có như không.

“Không cần.”

Lại nhìn bản tấu Đông Nam binh bại cần gấp viện binh, liền cầm bút viết một hàng chữ nhỏ trên mảnh lụa trắng kia.

Xong xuôi đưa cho Hỉ Liên, “Đem đi cho Kiến Uy tướng quân, kêu hắn cầm mật lệnh này đến Lâm Thành dẫn hai vạn người kia về nam viện quân đi.”

Hỉ Liên cũng không nghĩ nhiều, chỉ dùng hai tay nhận mật lệnh, “Nô tài tuân chỉ.”

Nguyên Kinh lại nói: “Rút trong cung ra ba trăm đôi đao thị vệ, bắt Hà Yến trở về.”

Ban đêm.

Binh đi trong bóng tối, nối đuôi nhau mà vào.

Bên ngoài ngự thư phòng, bỗng nhiên đèn đuốc sáng trưng như ban ngày.

Binh qua gặp nhau, sát phạt không nghỉ.

Tiểu thái giám sắc mặt tái mét, sắp ngã chạy, “Hoàng... Hoàng... Hoàng thượng...”

Hỉ Liên sững sốt, quay đầu trợn mắt mắng: “Đồ ngu xuẩn, chẳng lẽ gặp ma? Còn chút quy củ nào không?”

Thái giám kia hoàn toàn không để ý Hỉ Liên, quên cả quỳ xuống, chỉ run rẩy đứng ở ngoại điện, chầm chậm quay đầu nhìn cánh cửa đóng chặt, đẩy mắt bỗng nhiên tràn lên một chút quái dị.

Ngay sau đó bên ngoài vang lên vài tiếng rầm rầm, cửa bị phá hé mở, lộ ra bóng đêm như mực.

Thị vệ dính máu tức thì lao vào, ngã xuống đất, vẻ mặt dữ tợn, mắt phủ màu tím.

Cung nhân ngoại điện lập tức ầm lên, ôm đầu trốn như chuột.

Song không một ai hô to hộ giá.

Người hộ giá chết hết rồi, còn gọi ai tới hộ giá, tự mình chạy thoát thân quan trọng hơn.

Trong nội điện choang một tiếng, chén trà trên tay tiểu cung nữ rơi xuống đất, nàng xụi lơ ngã xuống.

Hỉ Liên cứng đờ ở đó, tựa hồ không thể thích ứng với màn đột nhiên tới này.

Trong nội điện, trấn tĩnh nhất ngược lại là Hoàng thượng.

Cúi đầu đặt tấu chương phê dỡ xuống.

Ngồi ngay ngắn chờ đợi.

Hỉ Liên trừng mắt, thấy Hà Yến thông thả từ sau cửa đi ra, hoa phục gấm dệt, thần sắc lạnh nhạt.

Đáy mắt Hỉ Liên trôi lên chút hỉ sắc, đang định tới cầu cứu hắn, nhưng ý nghĩ này vừa sinh ra, lại lập tức minh bạch.

Hà Yến lướt ánh mắt qua Hỉ Liên, lẳng lặng nhìn người bên trong, không còn bất cứ hành động gì.

Khi nãy trên đường tới đã giết chết ba trăm thị vệ, chính là những người đi bắt mình.

Chỉ mảnh treo chuông, may mà mình đi trước một bước.

Phía sau binh lính cầm đao xông vào, hàn quang lập lòe, thế như hổ lang.

Ngực Hỉ Liên như bị trúng một kích, khí huyết cuộn cuộn.

Nguyên Kinh cười nói: “Hoài Hoài, người cũng khởi binh tạo phản à?”

Hà Yến nhìn vào mắt y, không rõ là mùi vị gì, “Không phải Hoài Hoài, là Hà Yến.”

Hỉ Liên vừa mới tròng mắt, giờ tay chỉ, môi run run.

“Người... người... tên vong ơn...”

Tiếp đó xụi lơ dưới đất, thất thanh gào khóc.

Không cần thận đưng đổ lò hun lưu ly, tro hương từ từ bay lên, lại như ngọn sóng lẫn tăn bên hồ Tây Tử năm ấy.

Chiều hôm nhận ngã.

Giang Hoài Cẩn ở phía sau Hà Yến, hai tay nắm chặt chéo áo hấn, nước mắt lóng lánh.

Hà Yến quay đầu nhìn Giang Hoài Cẩn, bất đắc dĩ cười nhẹ, “Đừng khóc.”

Ôm y vào lòng, nắn chiều chiếu lên người, đôi bóng dưới đất quẩn vào nhau, phân không ra.

Hiện giờ nghĩ đến, đó quả thật là sự thuần túy cuối cùng.

Từ sau đó, mấy độ lên xuống, không còn phong lưu thuở xưa.

Nguyên Kinh thản nhiên nhìn Hà Yến, vẫn chẳng lên tiếng.

Hà Yến lại chỉ mong y lúc này rơi mấy giọt lệ, túm lấy mình, hoặc đánh hoặc mắng, đều tốt hơn bây giờ rất nhiều.

Đôi mắt lạnh lẽo như một con dao cùn, đâm không thủng, lại đau buốt.

Nguyên Kinh thì như trút được gánh nặng.

Nghĩ hấn từng nhất kỵ thông mã kiếm Cửu Châu, thiên bôi bất túy chỉ vương hầu.

Lại nghĩ hấn lâm thủy nghênh phong tiểu hồi đầu, vi quân phó cung ẩm cừ tửu.

Đích xác không thích hợp làm kẻ điên.

Lặng im hồi lâu, Nguyên Kinh mới lại mở miệng, “Người khỏe rồi.”

Miệng lưỡi Hà Yến khô khốc, “Ừ.”

“Đóng kịch rất giống.”

“Không giống, người không nhận ra thôi.”

“Người vậy mà lừa trầm?”

“Người chưa từng lừa ta?”

Nguyên Kinh cười nói: “Ta tính kế người một lần, người lại tính kế ta một lần, hòa nhau rồi.”

“Không hòa được.”

“Người cũng có thể cho ta rượu độc, tru cừu tộc ta.”

“Người không có cừu tộc để tru.”

“Chung quy còn một cái mạng.”

Hà Yến nhìn y, bốn mắt nhìn nhau, “Ta không muốn người chết, vốn cũng không muốn bức người thoái vị.”

Trong mắt phượng ẩn ẩn sự tức giận, “Vậy người đến để thỉnh an?”

Hà Yến bất tự giác nói: “Chúng ta có thể như trước kia không, người nghe ta, ta đi bình tặc.”

“Trước kia?” Toàn thân Nguyên Kinh run lên, sau đó bật cười, “Người nghĩ ta là cái gì? Rốt cuộc cái gì mới là thật?”

“Đều là thật.” Hà Yến nói, “Ta oán người, yêu người, đều là thật.”

69. Chương 69: Say Rượu

Phúc Thọ điện.

Cách giờ vào triều đã qua một nén nhang, trên ghế cửu long sơn vàng vẫn trống không, nửa bóng người cũng chẳng có.

Chuông chùa thê lương, tan trong không khí, như tiếng thở dài.

Bá quan vẫn rục rịch tại chỗ, không một ai lui triều sớm.

Chuyện xảy ra đêm qua không chân mà chạy, dù chưa ai đề cập song đều đã nắm được.

Lúc này dù không đợi được Hoàng thượng, chung quy cũng có thể có một kết quả phải không?

Gió qua, thổi lá cây trên mái hiên reo xào xạc.

Nam nhân trong sảnh đường nhíu mày, “Vẫn không ra được?”

Tiểu tư trước mặt cúi đầu, “Bẩm thiếu gia, binh ngoài cửa ngày càng nhiều, tiểu nhân mới đi xem thử, quả thật không ra cửa được.”

Phỉ Thanh chỉnh ô sa trên đầu, thần sắc hơi sầm xuống, “Ta tốt xấu gì cũng là tướng thần tam phẩm triều đình, không có thánh dụ, lại không minh bạch bị bao vây một buổi sáng, không biết kẻ nào to gan lớn mật, dám làm cản dưới chân thiên tử, để ta ra ngoài lý luận với họ.”

Tiểu tư nghe vậy, vẻ mặt lo ngại, “Thiếu gia... thôi đừng ra, tiểu nhân thấy những người đó hung hãn lắm, mũi đao sáng như tuyết, đừng để thiếu gia bị thương...”

Phỉ Thanh phất tay áo đi ra, “Ta lại muốn xem là mũi đao của ai dám chĩa vào ta!”

Nô tài đương nhiên cực tinh mắt, nhận thấy người bên ngoài đằng đằng sát khí.

Sợ thiếu gia nhà mình ra ngoài gặp tai vạ, tiểu tư khuyên can mãi không được, liền làm liều, hai tay ôm chặt chân Phỉ Thanh, ngồi luôn dưới đất.

Hai người đang lôi lôi kéo kéo, cổng chính bên ngoài lại tự động mở ra.

Chốt cửa bằng gỗ chắc chắn bị ngoại lực làm gãy thành hai đoạn rơi xuống đất, bị vô số đôi giày đen tiến vào đá qua một bên.

Phỉ Thanh đá văng kẻ ôm chân, nhìn quan binh đi vào, vẻ mặt giận dữ, “Tự tiện xông vào nhà quan, các người thật to gan!”

Tiểu tư thấy tình thế không ổn, cũng mặc kệ Phỉ Thanh, lùi vào hậu viện như chạy trốn.

Thị vệ đi đằng trước khuôn mặt lạnh lùng, hoàn toàn như không nhìn thấy Phỉ Thanh, lao thẳng đến gần tiểu tư.

Giơ tay chém xuống, máu tươi bắn thẳng ra như xích tiễn, loang lổ bức tường.

Lần này, Phỉ Thanh mới hoàn toàn im lặng.

Nam nhân từ ngoài cửa đi thẳng vào vận triều phục, mũ ngọc châu, thêu sư tử, chắc hẳn phải là võ tướng nhất phẩm, nhưng bản thân chưa gặp trên triều đình bao giờ.

Nam nhân mắt hổ mày ưng, khóe môi tươi cười, “Thật đúng là rất giống, Diên Sùng Quang giới chọn người đây.”

Nói xong, liền quay đầu lại nhìn người theo sau đi vào.

Chờ thấy rõ diện mạo kẻ đến sau, Phỉ Thanh lập tức da mặt vắn vẹo, run rẩy như lá cây trong gió.

Từ lâu đã nghe nói mình giống gian tặc kia, vốn còn than thở sĩ đồ vô vọng, nhưng gần đây tự dưng thăng quan tiến chức, trước mắt lại thấy khuôn mặt như vậy, hẳn đã hiểu ra.

Hà Yến nhìn kim mạo trên đầu Phỉ Thanh, “Người hiện tại là tam phẩm?”

Môi Phỉ Thanh run run, thật sự không nói nên lời.

Lâm Xương kể bên cười nói: “Tuy trông giống nhưng tính tình lại cách nhau mười vạn tám ngàn dặm.”

Phỉ Thanh nắm chặt tay, mất một lúc lâu để ổn định, mở miệng lại vắn cà lăm, “Các... các người... muốn làm gì?”

Hà Yến lạnh giọng nói: “Cởi triều phục.”

Sắc mặt Phỉ Thanh tái xanh, “Người...”

Nhưng còn chưa nói ra miệng, đã bị binh lính tiến lên cởi ô sa đai ngọc, ngay cả giày cũng không bỏ qua, chỉ để lại trung y cho hắn.

Lâm Xương rút đao, quay mặt lại cười với Hà Yến, “Người suy nghĩ chu đáo quá, sợ rách xiêm y không vào triều được.”

Nói xong giơ tay đâm mũi đao vào ngực Phỉ Thanh.

Một dòng máu tươi nhỏ xuống, dưới ánh dương trông màu sắc lại có vẻ quý dị.

Lâm Xương nhìn thấy Phỉ Thanh trợn mắt nghiêng răng, lại mở miệng: “A, ban này quên nói, người giết người tên Hà Yến, người xuống dưới đó tìm Diêm vương tố cáo hẳn là được, tuyệt đối đừng tới tìm ta, ta không liên quan gì đâu, ta chẳng qua hồ trợ thôi.”

Mặt trời lên cao, vẫn chưa một ai rời khỏi Phúc Thọ điện.

Cả triều văn võ mặc dù vẻ mặt bình tĩnh, đáy mắt lại giấu không được nỗi sợ.

Chốc lát sau, Hỉ Liên mặt mày trắng bệch đến tuyên đọc thánh chỉ.

Bá quan bá lạy, bụng nghĩ chắc là chiếu thư thoái vị.

Nhưng nghe một lúc lâu, thánh chỉ từ miệng Hỉ Liên tuyên đọc ra lại là Phỉ Thanh tài trí hơn người, tính trung trực, đặc biệt thăng làm Binh bộ Thượng thư, thụ nhất phẩm Đốc sự, quản hạt Bắc Cương Đông Nam, mong tận trung vì nước, không phụ sứ mệnh.

Mọi người sững sờ ở đó, không biết đây lại là vở kịch gì.

Đọc xong thánh chỉ, Hỉ Liên hơi ngước lên, nhìn vị trí để trống kia.

Bỗng nhiên có người từ ngoài điện đi vào, ánh mắt lạnh buốt mà thần thái thoải mái.

Mọi người nhìn nhau, như thể trời trong giáng sét.

Hỉ Liên sắc mặt trắng bệch, ngưng thần nín thở, cố hết sức nói: “Phỉ đại nhân, tiếp chỉ.”

Đợi đến khi biết hai vạn kinh sư Lâm Thành đều đã về phương nam, Lâm Xương cũng yên tâm, ba vạn tinh binh vây kín hoàng thành một con ruồi cũng không bay lọt.

Đợi thêm bốn ngày nữa, thấy Hoàng đế không hề có động tĩnh, bấy giờ mới yên lòng, đêm ấy tụ tập ở Phỉ phủ.

Vào đêm, Phỉ phủ đèn đuốc sáng trưng như ban ngày.

Nâng chén mời nhau, nịnh nọt không thôi.

“Chúc mừng Phỉ đại nhân vinh thăng Đốc sự, một bước lên mây như vậy, thật sự cổ kim chưa có...”

“Phỉ đại nhân văn võ toàn tài, đảm thức hơn người, hạ quan khâm phục vô cùng.”

Có kẻ uống đến đỏ gay mặt, nhìn Hà Yến một lúc lâu, cuối cùng không nhịn được, “Hà... Phỉ đại nhân, qua chuyện này... ngài có thể nắm quyền quả thật là điều mọi người trông mong!”

Mọi người ở đây đều hiểu rõ, nghe được ẩn ý trong lời này, đều hót hải tiến lên vỗ vỗ hân, “Say rồi, say rồi.”

“Chớ nói linh tinh...”

“Phỉ đại nhân, lão phu kính ngài một chén...”

“Phỉ đại nhân đừng từ chối...”

Lâm Xương thấy thế khẽ thở dài, gạt đám đông, lôi người bên trong ra.

Hà Yến khuôn mặt lạnh tanh, thần thái cực kỳ suy sụp, say đến mức ngay cả chén rượu cũng cầm không nổi.

Lâm Xương kéo hân ra ngoài, tìm một chỗ thanh tịnh.

Đứng dựa lan can, nhờ gió đêm tỉnh rượu.

Lâm Xương dùng tay áo làm khăn, lau rượu dính trên tay Hà Yến, “Đây chính là Hà đại nhân ngàn chén không say trong truyền thuyết? Sao hiện giờ lại hành hạ mình như vậy, uống không cần thể diện nữa à?”

Hà Yến hai má đỏ bừng, không nói một lời, toàn thân nồng nặc mùi rượu.

Lâm Xương cười nói: “Vì tiểu Hoàng thượng?”

Hà Yến vẫn không lên tiếng.

Lâm Xương hừ lạnh một tiếng, “Tâm tư của ngươi ta còn không nhìn ra?”

Hà Yến nhìn hân một cái, trong mắt phủ một tầng huyết sắc.

Lâm Xương lúc này mới lại nói: “... Quả thật, ta đoán thôi.”

Song Hà Yến bỗng nhiên mở miệng, giọng cực nhẹ, “Phải.”

Lâm Xương thở dài nói: “Lại là anh hùng khó qua ải mỹ nhân...”

Thấy Hà Yến cụp mắt xuống, lại cười nói: “Ta tưởng ngươi buồn chuyện gì, thì ra là sợ người đó đau lòng? Hai ta quen biết mấy năm, mà ta không nhìn ra ngươi là một kẻ si tình.”

Cười một lúc lâu, thấy đáy mắt Hà Yến sát khí dày dần, liền nghiêm mặt nói: “Hoàng thượng này đúng là anh tuấn, tiếc rằng lòng dạ quá ác độc, ngươi xem y chà đạp ngươi như thế, nếu không phải mạng ngươi dai, chắc hai ta đã sớm thiên nhân vĩnh cách, trước mắt ta đang tưới rượu lên mộ ngươi rồi.”

Trong lòng Hà Yến tức thì nhẹ đi, sau đó hai mắt lại đỏ ngầu, “Y lại tính kế ta...”

Lâm Xương liếc hân cười nói: “Chính thế, y thủ đoạn độc ác như vậy, ngươi cần y làm gì? Hơn nữa, bên ngoài tiểu nương dung mạo tuấn lệ có cả đống, ngươi hà tất khẳng khẳng treo cổ trên một gốc cây?”

Tiến lên vỗ vỗ Hà Yến, Lâm Xương nói: “Thôi thôi, biết ngươi thích nam phong, để huynh đệ tìm một hậu đình hoa tuyết vời cho ngươi, nhất định tuyệt hơn y...”

Hà Yến nhú mày chăm chú nhìn, quả thật thần sắc sâu nảo, “Nhưng ta cũng tính kế y...”

Lâm Xương thở dài, “Ngươi có nghe ta nói không đó?”

Hà Yến như đã hạ quyết tâm, “Cho ta một vò rượu.”

Lâm Xương lơ đãng lui lại hai bước, “Ngươi biết rõ tủy lượng ta kém, chẳng lẽ là muốn chuốc ta một vò này, sau đó lấy thân đồng tử của ta để xả hỏa?”

Hà Yến quay người muốn đi, thế nhưng bước chân không vững, suýt nữa ngã xuống đất.

Lâm Xương nhìn dáng vẻ này, thật sự không chịu nổi, “Thật là mất mặt, người hãy ở đây, ta mang tới cho người là được.”

Nói đoạn quay người về phòng.

Lát sau, một tay xách một vò rượu Hoa Điều thơm phức, kẹp hai chén rượu miệng rộng, rảo bước ra, “Được, hôm nay ta cũng bất chấp giá nào, hai ta không say không về!”

Hà Yến nhìn Lâm Xương một lúc lâu, “Người là ai?”

Lâm Xương trợn mắt, “Người không uống dần rồi chứ?”

Hà Yến nói như độc thoại, “Lâm Xương... Giúp ta chuẩn bị ngựa.”

Lâm Xương ngơ ngác hỏi: “Cần ngựa làm gì? Nhắm rượu à?”

Hà Yến nói: “Người cứ đi là được.”

Lâm Xương bắt đắc dĩ, chỉ đành vẫy một thị vệ tới, kêu hắn dắt tọa kỵ của mình lại.

Hà Yến cầm cả vò rượu, ngựa đầu dốc ừng ực.

Lâm Xương dựa lan can, “Mượn rượu tiêu sầu?”

Hà Yến uống hết vò rượu, “Không phải mượn rượu tiêu sầu, mà là thêm can đảm.”

Lâm Xương thấy vật trước của Hà Yến loang lổ rượu, “Huynh đệ, người thêm can đảm thì cũng thôi, nhưng không đến mức biến mình thành ra thế này...”

Hà Yến đập vỡ vò không, sắc mặt đỏ gay, kéo dây cương phóng ngựa, như một làn khói, giấy lát đã không còn bóng dáng.

Lâm Xương nhớ trên yên ngựa còn treo bội kiếm của mình, lo chẳng lẽ tiểu tử này đi thí quân, không yên tâm, lại tìm một thớt ngựa đuổi theo.

Mười mấy cửa cung mở rộng ra, hai thớt khoái kỵ lao đi như gió.

Linh Vũ cung, đàn hương lạnh đông lại.

Nền phủ một tầng ánh sáng nhạt trên mặt người kia, tôn đường nét tuấn mỹ thanh nhã, nhưng đôi mắt phương lại lạnh như băng, lệ khí khó che, thêm rất nhiều u ám.

Cung nữ hâm nóng mấy món chế biến tinh tế, bưng cho Hỉ Liên.

Hỉ Liên nhận đĩa, cẩn thận đi tới, “Hoàng thượng... hãy ăn vài thứ đi...”

Nhưng Nguyên Kinh giống như chạm bằng ngọc, không hề nhúc nhích, ngay cả nói cũng chẳng buồn nói.

Hỉ Liên run giọng quỳ xuống, “Hoàng thượng... đã mấy ngày rồi... còn tiếp tục như vậy... sợ là người sẽ không chịu được...”

Trong cửu khúc linh lung đăng bỗng nhiên ánh lửa bùng mạnh, hoa đèn nổ tách tách.

Bên ngoài tập âm xôn xao, Hỉ Liên chưa kịp có phản ứng, thì người kia đã vào nội điện.

Lúc này say khướt nhìn sang đây, hắc mâu khóc liệt tựa lưỡi đao.

Hỉ Liên lau lệ ở khóe mắt, khuôn mặt lạnh tanh đứng dậy.

Chào cũng chẳng thềm chào.

Cung nhân cả cung đều nín thở chờ đợi.

Lâm Xương đặt tay lên vai Hà Yến, “Đừng làm ẩu.”

Hà Yến vẫn cứ nhìn chằm chằm Nguyên Kinh.

Thần sắc Nguyên Kinh bình tĩnh không gợn sóng, giống như này giờ chẳng có ai vào, hoặc là xung quanh đây đã chẳng có ai.

Lâm Xương nhíu mày, nghĩ với dáng vẻ không mặn không nhạt của tiểu Hoàng đế này, theo tính tình hung ác của Hà Yến, sợ là phải xông tới chém người mất.

Nghĩ đến đây, lại thấy Hà Yến quả không ngoài dự đoán, sải bước xông lên.

Lâm Xương thâm hô một tiếng không ổn.

Dù sao thí quân thì cầm chắc ác danh loạn thần tặc tử, trước mắt Hà Yến căn cơ chưa vững, làm thế nhất định phải bị cả nước đuổi đánh.

Đang định ra tay ngăn cản, lại thấy Hà Yến quỳ thẳng xuống cạnh chân Nguyên Kinh, ôm cứng chân y không buông tay.

Lâm Xương tự nhận da mặt đủ dày, nhưng thấy Hà Yến như thế cũng xấu hổ đến nóng rần mặt.

Hà Yến say đến mức thần trí hơi mơ hồ, lời nói không qua não, “Giang Hoài Cẩn... Ta là Hoài Hoài, ta không tốt, người tha cho ta đi.”

70. Chương 70: Xuất Chinh

Cũng không chờ Nguyên Kinh mở miệng, chỉ liên tiếp cầu xin tha thứ, lời nói đứt quãng.

Nhưng không giống nói lung tung, ngược lại có trật tự.

“Ta làm như vậy đều là bất đắc dĩ... Không thể ở trong cung cả đời được... Mà nói ra sợ người lại cho uống thuốc nữa...”

“Ta rất cuộc đã làm gì có lỗi với người, mà người phải nhẫn tâm như thế...”

“Dù cho ban đầu ta đối xử với người hơi tệ, nhưng người cũng không đến mức hại ta như vậy...”

“Ta đời này chung tình với người, Hà gia về sau sợ rằng không còn hậu, người bắt ta đoạn tử tuyệt tôn cũng không sao, nhưng không để lại một chút hương khói cho nhà ta...”

“Sớm biết như thế, ta không nên cho người làm Hoàng đế gì.”

Lâm Xương thật sự nhìn không nổi, đen sì mặt quay người lui ra.

Ánh lửa ổn định hắt bóng xuống, nhìn tuy là đôi bóng thành đôi, song người nọ lại âm thầm cô lẻ.

Nguyên Kinh hơi nghiêng mặt đi, dưới rèm mi dày và dài hắt bóng như mực, Hà Yến nằm bò lên đùi y, mơ hồ rên một tiếng, “... Giang Hoài Cẩn... nói một câu đi...”

Nguyên Kinh nói: “Về sau đừng tới đây nữa.”

Hỉ Liên chừng lại, hơi nghiêng đầu nhìn người quỳ dưới đất kia.

Hà Yến ôm chặt Nguyên Kinh, im lặng bám vào chân y, nhắm mắt, vành mắt hơi xanh.

Không lên tiếng, hình như đã ngủ rồi.

Nguyên Kinh thần sắc bình tĩnh, nhìn Hà Yến một cái thật sâu.

“Người say rồi, người không tha cho ta.”

“Huống hồ, ta cũng không muốn tha cho người.”

Mở mắt, đầu Hà Yến đau như búa bổ.

Thuận Thuận thấy hần tỉnh dậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “Chủ tử, ngài tỉnh rồi.”

Hà Yến ngồi dậy trên giường, nhớ đêm qua hình như mình vào hoàng cung một chuyến, nhưng xem bài trí xung quanh thì hẳn là đã về phủ rồi.

Ngồi suy nghĩ một lúc lâu, mà vô luận thế nào cũng chẳng nhớ nổi mình trở về bằng cách nào.

Nghĩ đến đây Hà Yến nghiêng đầu hỏi Thuận Thuận, “Đêm qua ta tự mình trở về à?”

Thuận Thuận đang sai hạ nhân đi lấy nước nóng, nghe Hà Yến hỏi liền quay người cung kính đáp: “Đại nhân, ngài là bị Lâm đại nhân khiêng về, ban đêm còn nôn hai lần, chẩn nệm cũng thay hai lần rồi.”

Đáy mắt Hà Yến giăng một tầng tia máu, “Lâm Xương đâu?”

Thuận Thuận nói: “Lâm đại nhân sáng sớm hôm nay đã tới một chuyến, thấy ngài chưa dậy liền một mình đi tảo triều rồi.”

Hà Yến không nói gì nữa, để hạ nhân hầu hạ rửa mặt thay quần áo, đang định ra ngoài, lại liếc thấy Lâm Xương vịn triều phục đồ thẩm bước vào cửa.

Vừa đối mặt với Hà Yến, Lâm Xương lại bật cười, “Dậy rồi?”

Hà Yến không nhìn hần, “Đêm qua đã làm phiền.”

Lâm Xương tiến lên vài bước, tìm một chỗ vén quan phục ngồi xuống, “Người còn nhớ là ta đưa người về cơ à, ta tưởng người sớm bất tỉnh nhân sự rồi chứ...”

Hà Yến nhàn nhạt đáp: “Thuận Thuận nói.”

Lâm Xương hơi liếc mắt, “Không nhớ cũng tốt, vừa nghĩ đến người đêm qua thì ta cũng phải xấu hổ thay người.”

Hà Yến im lặng một lúc lâu, trông như muốn nói lại thôi, “Đêm qua ta thế nào?”

Lâm Xương vỗ chân làm bộ, “Người tỉnh trùng lên não, cường tiểu Hoàng thượng kia.”

Hà Yến hừ lạnh một tiếng, “Ta còn tưởng chuyện gì to tát lắm...”

Lâm Xương bĩu môi, “Người nghĩ gì thế, ta còn chưa nói xong, là cường ép quỳ xuống.”

Hà Yến cứng đờ mặt, “Y lại quỳ xuống trước ta?”

Lâm Xương lắc đầu, “Không, là người quỳ xuống trước y.”

Hà Yến gượng cười một tiếng, “Quỳ xuống trước y? Người cho là ta sẽ tin chắc?”

Lâm Xương nói: “Nếu không tin người cứ đi hỏi Hỉ Liên đi, lão là một nô tài chung quy không đến mức lừa người.”

Lại tiếp: “Ta quen biết người bao nhiêu năm, đúng thật là lần đầu thấy người như vậy. Mấy câu đầu người cầu y ta đã nghe không lọt, bèn trốn ra ngoài, không bao lâu lại bị Hỉ Liên kêu vào, mới đầu ta còn tưởng người có thể làm ra chuyện gì lớn, kết quả là người nhanh chóng ngủ ngay cạnh chân Hoàng thượng.”

Hà Yến làm như không nghe thấy, sắc mặt không có một chút giận dữ, nhưng cũng khiến người ta run sợ.

Lâm Xương thôi cười, liếc trộm thần sắc Hà Yến, “Theo lời người nói, những chuyện trước kia, cứ thể quên đi?”

Hà Yến đứng yên hồi lâu.

Mở miệng, hờ hững hỏi, “Hôm nay tảo triều Hoàng thượng có đến không?”

Lâm Xương thấy hần không muốn nói nữa, cũng không cưỡng cầu, “Không có, nhưng hạ một thánh chỉ, kêu người đi Đông Nam đốc quân.”

Hà Yến nói: “Được.”

Lâm Xương nhìn hần một cái, “Người không sợ trong này có trá?”

“Có thể có trá gì? Bên ngoài kinh thành mấy vạn tinh binh, cấm vệ quân bên trong cũng đã bị ta nắm, thêm Binh bộ Lại bộ lẫn nội các trên triều đình đều là người mình, thực lực y dành dụm một năm qua rất bạc nhược, dù đuổi ta đi cũng khó vùng dậy nữa.”

Lâm Xương nói: “Ý ta là sợ người rời kinh về phương nam, trên đường xảy ra bất trắc.”

Hà Yến lắc đầu: “Không đâu, người hãy nghĩ xem, y biết rõ người dẫn binh đến đây, còn phải hai vạn người ở Lâm Thành đi viện quân, thà bỏ để y không bỏ Đông Nam. Cho nên, không ai muốn giải quyết khẩu hoạn hơn y, trong triều không tướng, trước mắt cũng chỉ còn ta dùng được, như thế trên việc này y nhất định sẽ bảo vệ ta vạn toàn.”

Lâm Xương đắn đo một lúc lâu, “Nhưng hôm nay ta nghe Phó Tuyết Xuyên nói, Hoàng thượng hạ mật lệnh ngày ta đến kinh thành, tức là Hoàng thượng biết chuyện khi đã muộn, nếu Hoàng thượng được tin sớm, người ta hiện giờ ở đây chuyện trò vui vẻ hay ở trên ngọ môn còn chưa biết đâu.”

Hà Yến nói: “Ninh Nguyệt Quan trấn thủ cứ điểm Đông Nam, nếu phen này thất thủ, lưu tặc nhất định thành tên rời cung, đến lúc đó nửa giang sơn Đại Bình sợ sẽ rơi vào tay giặc, trước mắt không còn thời gian để do dự nghĩ ngợi nữa.”

Lâm Xương nói: “Nguy cục của Bắc Cương cũng cấp bách vô cùng, ta không thể ở kinh thành lâu, đến lúc đó hai ta đều liều mạng trên sa trường, kinh thành bỏ trống...”

Hà Yến khoát tay, không muốn nghe hắn nói nữa, “Dù Hoàng đế không hạ chỉ, ta cũng tự xin đi Đông Nam. Về phần kinh thành, không phải còn có Phó Tuyết Xuyên cẩn thận hành sự ứng đối vạn biến à?”

Dừng một chút, lại tiếp: “Trong tay người tổng cộng có bao nhiêu binh?”

Lâm Xương hơi ngó ra, “... Mười vạn.”

Hà Yến: “Nói thật đi.”

Lâm Xương cúi đầu, “Bắc Cương tám thành, lính đánh thuê ba mươi vạn, hai ngày trước mới cấp quân hưởng mộ binh, có thể số lượng sẽ còn nhiều hơn.”

Hà Yến nói: “Cho ta mười vạn.”

Lâm Xương đang ngồi trên ghế lập tức bật dậy, “Dựa vào cái gì! Không có đâu!”

Sau đó hơi sợ hãi đánh giá Hà Yến, “Ba mươi vạn này là quân bảo vệ Bắc Cương Đại Bình ta, chia đều đến mỗi một thành trì còn không đủ dùng, người đòi mười vạn, đó chính là ba tòa thành trì vô binh khả dụng, đừng có đùa!”

Hà Yến đứng thẳng đó, nhìn Lâm Xương bực tức một lúc lâu.

Lâm Xương hùng hổ nói, “Lần này ta dẫn ba vạn người về đã là cực kỳ mạo hiểm, đây còn là nhờ hai ta mạng lớn, man di và quân Đại Bình tạm thời yên ổn. Đã thế còn nhập vào kinh sư cho người, ba vạn người có đi không về, ta đang lo làm cách nào bù vào chỗ trống lớn như vậy, mà người lại còn đòi người của ta, ta nói cho mà biết, đòi người chỉ có mình ta! Thêm nữa không có đâu!”

Hà Yến nhìn Lâm Xương, “Nói xong rồi?”

Lâm Xương nghiêng đầu, “Còn rất nhiều, đến khi người đi rồi cũng chưa nói xong.”

Hà Yến hơi nhíu mày, “Người có thể thủ được, Đông Nam không binh không được.”

Lâm Xương bỏ ngoài tai, “Thứ nan tòng mệnh.”

Hà Yến nói: “Ta là quan Đốc sứ, người chẳng qua là một Tổng đốc.”

Lâm Xương quay đầu lại, “Người...”

Hà Yến nói: “Cho ta mượn nửa tháng, ta nhất định kính trả đủ số.”

Lâm Xương suy nghĩ giây lát, “Nửa tháng hơi dài quá, bảy ngày thì sao?”

Hà Yến nói: “Nửa tháng, mười vạn người, cứ quyết định như thế, người chuẩn bị điều binh đi.”

Lâm Xương ghen trong cổ họng một búng máu, “Người xưa giờ chỉ biết khiến ta khó chịu...”

Hà Yến nói: “Ta biết người làm được.”

Lâm Xương giận dữ: “Đó là người không biết thủ thành khó cỡ nào! Ép ta diễn không thành kể mấy chục lần rồi, lần này sợ là không thể hiệu quả nữa!”

Hà Yến ngoài cười trong không cười, “Người đã diễn chục lần rồi, thêm lần này cũng không nhiều.”

Lâm Xương khước mắt giật giật, phất tay, “Thôi thôi, ta cho vậy, bớt lấy ta ra làm trò cười đi.”

Tự vuốt ngực một lúc lâu, tiếp tục nói: “Người thật sự chỉ mượn bảy ngày?”

Hà Yến nói: “Là nửa tháng.”

Lâm Xương hỏi: “Nửa tháng có thể kết thúc chiến sự Đông Nam?”

Hà Yến nói: “Tôn Tần tái thế cũng không thể.”

Lâm Xương nghi ngờ: “Vậy người đây là...”

Hà Yến giọng lạnh lẽo, “Mười vạn người này là dùng để đuổi giặc lui trăm dặm, chờ ổn định thế cục, ta sẽ nghĩ cách mộ binh từ địa phương.”

Lâm Xương rất tò mò, “Thế cũng hơi nhanh quá.”

Đáy mắt Hà Yến hơi giảo hoạt, “Không cần lo lắng, ta tự có biện pháp.”

Nguyên Kinh mấy ngày liên tục không lâm triều.

Thành thử, chính vụ quốc gia đều hóa thành tấu chương, ùn ùn đưa vào cung.

Hà Yến lâu ngày không vào cung, chỉ ở bên ngoài chuẩn bị thỏa đáng hết thảy.

Nguyên Kinh cũng đã chuẩn tấu điều binh, mười vạn người kia sắp sửa đến kinh thành, ngày xuất chinh sắp tới, Hà Yến không thể không vào cung một chuyến.

Lại nói ngày này Hà Yến cầm tấu chương xin quân hưởng vào cung đi đến ngự thư phòng.

Đợi đến ngự thư phòng, Hà Yến gơ tay định đẩy cửa đi vào, đúng lúc bên trong có người đi ra.

Hỉ Liên nhìn Hà Yến một cái, khom lưng cúi đầu, không hề nghĩ ngợi nói ngay:

“Đại nhân, Hoàng thượng đã ngủ rồi, có việc gì hôm khác bàn sau.”

Hà Yến bỏ tay xuống, khuôn mặt không biểu cảm, “Sớm như vậy, ngủ ở nơi này?”

Về mặt Hỉ Liên cực mất tự nhiên, “Đại nhân có gì phân phó, nô tài nhất định tận tâm chuyển cáo.”

Hà Yến nói: “Ta muốn gặp y.”

Hỉ Liên quỳ thụp xuống, “... Mong đại nhân thông cảm.”

Nắng chiều tháng Tư, chiếu vào con người nhỏ dài, lại tạo ra ôn tình lạnh lẽo.

Ánh mắt Hà Yến lướt qua Hỉ Liên, nhìn cánh cửa mở rộng kia.

Trong điện tối om om, vẫn chưa đốt đèn.

Ai biết được người bên trong có phải khuôn mặt lại trắng đến bất thường hay không.

Hà Yến khẽ thở dài, đáy lòng ẩn ẩn nổi xót xa.

“Thôi, đem cái này giao cho Hoàng thượng.”

Hỉ Liên nghe vậy ngẩng đầu lên, đã căng thẳng đến đỏ hoe hốc mắt, “Đa tạ đại nhân thông cảm.”

Hà Yến đưa tấu chương xin quân hưởng cho Hỉ Liên, “Lần này đi bình khấu, cũng cần ít hưởng ngân, Hoàng thượng không cần quá khó xử, có thể có thì tốt, nếu không đủ thì ta sẽ tự nghĩ cách khác.”

Hỉ Liên nhận tấu chương, “Nô tài nhất định chuyển cáo không sót một chữ.”

Thấy Hà Yến chậm chạp không đi, liền đánh bạo nói: “Đại nhân hãy về đi.”

Hà Yến thấy Hỉ Liên như thế, trong lòng chợt lạnh lẽo.

Cúi đầu, rút đi sự hung hãn bá đạo, lại đầy suy sụp.

“Hoàng thượng mấy ngày nay có ăn gì không?”

Hỉ Liên đứng dậy định đi, nghe câu này của Hà Yến lại quay người đáp, “Hồi bẩm đại nhân, Hoàng thượng mấy hôm nay khá hơn nhiều rồi.”

Hà Yến hỏi: “Thân thể có khỏe không?”

Hỉ Liên nói: “Hồi bẩm đại nhân, long thể của Hoàng thượng cũng khỏe mạnh.”

Hà Yến hít sâu, “Đã như vậy, ngày xuất chinh, mong Hoàng thượng có thể đi tiến.”

Hỉ Liên thấp giọng đáp, “Nô tài biết rồi.”

Mùa hạ năm Nguyên Kinh thứ sáu, đương triều nhất phẩm đốc sự Phỉ Thanh về nam bình khấu.

Nguyên Kinh đích thân tiễn Phỉ Thanh ra ngoài thành.

Bên ngoài kinh thành quân lính chỉnh tề, kim qua thiết mã, khí thế hùng dũng.

Triều đình văn võ áo mũ chỉnh tề, cúi đầu đứng ở mé tây cổng thành, chấp tay nói trân trọng.

Hà Yến hắt giáp lạnh lẽo, dẫn mười vạn tinh kỵ, ngồi ngay ngắn trên một thớt ngựa cao to.

Đường đá cát reo, mơ hồ tiếng sấm rền.

Phương xa long liễn thông thả đến muộn, nhưng chung quy vẫn đến.

Hà Yến đưa lưng về nắng sớm, ngũ quan khuất trong bóng tối, lại không giấu được ngạo khí hiển hiện.

Chờ long liễn dừng lại, thái giám hoa phục khom lưng tiến lên. Hỉ Liên khẽ vén màn, thiên tử từ bên trong nhô người ra, giáng sa ngọc diện, quả thật phong hoa vô song.

Bá quan khấu bái, nhưng trong tai Hà Yến vẫn không một tiếng động.

Nhìn Nguyên Kinh đối diện mỗi lúc một gần hơn, đôi hắc đồng tựa hàn đăng, chứa đầy lệ khí.

Đáy mắt Hà Yến gần như lãnh khốc, lại ẩn chứa sự nóng rực, thấy Nguyên Kinh đến gần, hần nhanh nhẹn xuống ngựa, quỳ một gối xuống.

Nguyên Kinh đứng thẳng, nhìn xuống người quỳ cạnh chân mình.

Gió lạnh nổi lên, thổi rối vài sợi tóc trên trán, cùng gắm bàn long đằng vân kia, chực bay lên không; trước mắt là mũi đao lóe hàn quang vô tận, tiếng vù vù kéo dài không ngừng.

Một bên là quần áo nhẹ nhàng, một bên là tua đỏ phần phật.

Nguyên Kinh lạnh giọng nói: “Mong người khải hoàn trở về.”

Hà Yến hờ hững đáp: “Thần, tuân chỉ.”

71. Chương 71: Đối Chiến

Sau đó, Hà Yến lên ngựa.

Cờ quạt tung bay, bên trên thêu chữ như máu, lại là một chữ “Phi” to.

Hà Yến đi rất lâu rồi không nhìn được ngoảnh đầu lại, thấy long liễn kia vẫn chưa trở về.

Nguyên Kinh đứng thẳng ở đó, cũng đang nhìn bên này.

Vó ngựa vang dồn, không thấy mũi đao người nọ đâu.

Hoa rơi lả tả, mặt mày người nọ xa dần.

Hành quân suốt đêm trong ba ngày, cuối cùng đã đến nơi.

Lưu tặc nghe viện quân Đại Bình tới gần, sợ bị kẹp đánh hai mặt, hạ trại cách ba mươi dặm, tùy cơ hành động.

Ninh Nguyệt Quan tóc mai hoa râm, nhìn Hà Yến sững sốt hồi lâu, “Phi... Phi đại nhân?”

Điền Sùng Quang thấy Hà Yến lại thở phào một hơi, “Hà đại nhân, ngài rốt cuộc đến rồi.”

Hà Yến tháo mũ đưa cho phó tướng phía sau, “Sao không thấy Triệu Lập?”

Điền Sùng Quang nói: “Triệu đại nhân hai ngày trước đã chết trận sa trường rồi.”

Hà Yến lạnh lùng nói: “Như thế cũng khỏi phải tìm hân tính sổ.”

Ninh Nguyệt Quan ngơ ngẩn đứng ở một bên, ngập ngừng muốn nói.

Điền Sùng Quang quay đầu nhìn Ninh Nguyệt Quan, “Ninh đại nhân, không phải ta đã nói nguyên do việc đó cho ngài rồi à, sao gặp còn gọi Phi đại nhân?”

Ninh Nguyệt Quan lúc này mới hoàn hồn, chấp tay, lập tức nước mắt giàn giụa, “Tướng quân, ngài đã tới rồi.”

Lại nói dưới thời Thái Sơ Hà Yến dẫn binh lên phương bắc, Ninh Nguyệt Quan là phó tướng thủ hạ, mấy năm ấy đều xưng hô như thế, Hà Yến không lấy làm lạ.

Trái lại Hà Yến gặp Ninh Nguyệt Quan liền nghĩ tới đứa con gái khinh người của lão, thái độ rất lạnh nhạt.

Điền Sùng Quang vẻ mặt sầu lo, “Hà đại nhân, ngài một mình về phương nam, không sợ triều đình bắt ồ à?”

Hà Yến nói: “Không bằng ta dâng tấu lên Hoàng thượng điều người về đi, người ở đây cũng không có tác dụng gì quá lớn.”

Trong thời gian ở Đông Nam, Điền Sùng Quang cả ngày lo lắng hãi hùng, nghe Hà Yến nói thế, giấu không được sự vui mừng, thế nhưng trong chốc lát lại hơi chần chừ, “Tuy là như thế, nhưng Hoàng thượng chưa chắc có thể đồng ý...”

Hà Yến phát tay, “Lâu không dám nói, nhưng bây giờ hân y sẽ dâng hoàng.”

Ninh Nguyệt Quan một mình đau khổ hồi lâu, thấy Hà Yến không có tí tẹo phản ứng gì, cũng khóc mệt rồi, dùng vạt áo lau khô khóe mắt, “Tướng quân, Hoàng thượng quá tàn bạo, đâu có chúng vọng sở quy như tướng quân, mà tướng quân có binh quyền trên tay, kiến công lập nghiệp chỉ là sớm chiều.”

Hà Yến lúc này mới nhìn lão một cái, “Người còn bao nhiêu người?”

Ninh Nguyệt Quan nói: “Trước mắt khoảng chừng một vạn.”

Hà Yến giật mình: “Hai vạn viện quân kia bị người phá hết nhanh như vậy?”

Ninh Nguyệt Quan ánh mắt xấu hổ, “Tướng quân, mỗi một lần tặc nhân công thành đều thương vong vô số, có thể cầm cự đến bây giờ đã là kỳ tích rồi.”

Hà Yến hỏi: “Ngoài thành có bao nhiêu quân địch?”

Điền Sùng Quang nói: “Khoảng chừng hai mươi vạn.”

Mặt Hà Yến hơi sầm xuống, “Lên tường thành.”

Ninh Nguyệt Quan sửng sốt, “Không được đầu tướng quân, trên tường thành nhiều tên lắm.”

Hà Yến nói: “Lấy thuẫn lên tường thành.”

Ninh Nguyệt Quan không biết Hà Yến có ý định gì, thấy hấn đánh mặt cũng không dám hỏi nhiều, chỉ sai người tìm mấy cái thiết thuẫn đến che để lên tường thành.

Chờ ba người đi lên rồi, Hà Yến đẩy sĩ binh cầm thuẫn đằng trước ra, một tay đặt trên đầu tường thô ráp, dõi nhìn doanh trại quân địch.

Nơi xa lều trắng loáng thoáng, ẩn vào trong xanh ngắt, thỉnh thoảng khói bếp lượn lờ.

Điền Sùng Quang thấy Hà Yến không sao cũng bạo gan tiến lên, “Hà đại nhân?”

Hà Yến chỉ hừ không, “Có nhìn thấy những quân trưởng đó không?”

Ninh Nguyệt Quan ghé cổ nhìn, “Thấy rồi.”

Hà Yến chau mày, “Xem chừng, hai mươi vạn đại quân kia cũng chỉ là nói miệng thôi.”

Điền Sùng Quang suy tư chốc lát, “Quả thật, xem số lượng lều trại cũng không giống có rất nhiều người.”

Ninh Nguyệt Quan nói: “Dù sao cũng nhiều hơn chúng ta.”

Hà Yến nói: “Người nói không ba mươi vạn, cũng có thể chần nhiep địch tâm.”

Ninh Nguyệt Quan nói: “Ty chức đã tuyên bố ra ngoài là ba vạn...”

Hà Yến lườm lão, “Người kém quá.”

Điền Sùng Quang nói: “Không biết đại nhân định chừng nào xuất kích?”

Hà Yến hừ lạnh một tiếng, “Xuất kích? Chưa điều tra rõ về tặc nhân, ta nhất định sẽ không mạo hiểm xuất chinh.”

Điền Sùng Quang nói: “Thế theo ý đại nhân...”

Hà Yến nói: “Rút đầu không ra.”

Ninh Nguyệt Quan hơi liếc mắt, “Tướng quân, sao ngài cũng giống hệt lão phu vậy.”

Hà Yến nói: “Tặc nhân lặn lội đường xa lên phương bắc công thành, tất nhiên càng không chịu được tiêu hao hơn chúng ta, ta chờ làm yếu tặc khẩu trước, chờ chúng không nhịn nổi chủ động xuất binh, lại thăm dò hư thực. Mạnh thì tách ra mà đuổi, yếu thì thừa thắng truy kích.”

Điền Sùng Quang hơi chần chừ, “Hà đại nhân, hôm trước ty chức còn nhận được mật hàm của Lâm tổng đốc, nói là ngài đồng ý chỉ mượn binh nửa tháng, mong ngài nhất ngôn cửu đỉnh, đến kỳ trả lại đủ số, như vậy, chúng ta cũng không kéo dài nổi...”

Hà Yến mặt không biểu cảm, “Mặc xác hấn, ta với hấn nói chuyện chưa bao giờ giữ lời cả.”

Ninh Nguyệt Quan gật lấy gật để, “Việc này lão phu có thể làm chứng. Nói thật, Lâm tổng đốc thủ thành hơn lão phu một bậc.”

Điền Sùng Quang mấp máy khóe môi, cũng không tiện nói gì nữa, chỉ có thể âm thầm bóp cổ tay thay Lâm Xương.

Hà Yến quay mặt sang Điền Sùng Quang, “Kế tiếp ngoại trừ gia cố thành trì, phải chọn ra hai đội người, ngày đêm tuyên truyền bố cáo ra ngoài thành, nói Hoàng thượng long nhan chấn nộ, phái ba mươi vạn quân về nam, thề bình Đông Nam.”

Điền Sùng Quang gật đầu đáp một tiếng, “Ty chức sẽ đi làm ngay.”

Lại nói lưu tặc biết ba mươi vạn viện binh Bình quân đến, không dám tùy tiện xuất kích.

Cho đến tháng Sáu sen ngát hồ, oanh ca yến vờn.

Lưu tặc mới rốt cuộc không chịu nổi, phòng ngừa có trá, chỉ phái một vạn tinh kỵ đi thăm dò.

Hà Yến thì đã sớm mài dao soàn soạt, chỉ chờ một lần thử.

Ninh Nguyệt Quan thủ thành nửa năm có hơn, lần đầu cổng thành mở rộng, Hà Yến dẫn hai vạn tinh binh, xông thẳng vào trận địa địch.

Bắc Cương, sóc phong thương ứng.

Một tướng thủ đứng trên đầu tường biên thành, nhìn loan đao thiết kỵ ngoài thành, ngựa mặt lên trời gào rống, Hà tặc ngộ ta, trời đất cùng căm phẫn, chết sớm siêu sinh sớm.

Và sau rốt đã biết câu tự có biện pháp hôm ấy, xét đến cùng chỉ một chữ “lừa” thôi.

Song chỉ đành phải thủ thành mấy tháng, ngày ngày viết tấu chương, dùng ngòi bút làm vũ khí, buộc tội Hà đốc sự mượn mà không trả.

Thế nhưng tấu chương trình lên đều như đá chìm đáy biển, chẳng có lấy một chút tin tức.

Ngự thư phòng.

Nguyên Kinh nhìn tấu của Lâm Xương, chưa mở ra đã ném qua một bên.

Hưởng ngân Hà Yến xin cuối cùng gom được hơn một nửa, hai ngày trước đã áp vận về Đông Nam.

Hỉ Liên bưng lên một chén trà xanh, đặt kế tay Nguyên Kinh, sau đó khom lưng lui ra.

Có tiểu thái giám từ ngoại điện rảo vài bước vào, cúi đầu cung kính thưa, “Khải bẩm Hoàng thượng, Bình bộ Thị lang cầu kiến.”

Nguyên Kinh gác bút, “Tuyên-“

Tiểu thái giám vâng một tiếng, quay người đi ra, không bao lâu đã đưa đại thần nọ vào nội điện.

Bình bộ Thị lang quỳ xuống dập đầu, giọng run run, “Khải bẩm Hoàng thượng, Đông Nam đại thắng! Liên tiếp mấy trận, Bình quân thế như chẻ tre, giết hơn mười vạn giặc cỏ, đuổi địch lui ba trăm dặm.”

Nguyên Kinh ngồi yên một lúc lâu, đáy mắt hoàn toàn không có lệ khí bình nhật, lại đầy vẻ khó tin.

Đại thần kia thấy y không nói gì, liền giơ chiến báo lên qua đầu, “Hoàng thượng, thần mới nhận được tin, thật sự chờ không kịp để viết tấu ngày mai tấu, vội vã đến báo ngay tin vui cho Hoàng thượng, lần này đại thắng, Phỉ đại nhân có công đầu.”

Điền Sùng Quang cảm thấy mình ở lì Đông Nam không về kinh vẫn khá có giá trị.

Mấy tháng nay xem như triệt để được thấy người này dụng binh giảo trá thế nào.

Chờ trận đầu thăm dò rõ hư thực về đối phương rồi, kế tiếp là tra tấn lặp đi lặp lại.

Địch lui thì đuổi, địch công thì trốn, đáng ghét nhất là chia binh hai đường, địch ngủ đánh lén, địch tỉnh thống kích, không quá một tháng, một nửa lưu tặc đã cuộn chân rút quân, đuổi cũng chẳng đuổi kịp.

Nhưng địch vừa lui binh, Hà Yến lại vội vã điều mười vạn người kia về Bắc Cương.

Điền Sùng Quang mặc dù không hiểu, đáy mắt vẫn không giấu được sự kính nể, “Hà đại nhân không sợ lưu tặc ngóc đầu trở lại à?”

Hà Yến thở dài: “Sao không sợ được, nhưng nếu binh này còn không trả, sợ là thực sự khỏi cần trả nữa.”

Điền Sùng Quang nói: “Cũng phải, tính ra đại nhân mượn binh đã suốt một quý, chắc Lâm đại nhân phải vì thế mà chịu khổ không ít.”

Hà Yến khẽ gật đầu, sau đó trầm giọng nói: “Nhân tắc tạm lui, chúng ta cũng cần gia tăng mộ binh.”

Lại chợt nhớ tới, “Quân hưởng xin trước khi đi còn chưa đến à?”

Điền Sùng Quang la lên một tiếng, vỗ đầu liên tục, “Ta lại quên khuấy việc này, hôm qua hưởng ngân tới rồi, điếm qua đại khái, khoảng chừng một trăm vạn lượng.”

Hà Yến sững sốt, “Nhiều thế?”

Sau đó lặng lẽ nói: “Y trái lại có vài phần đáng vẽ vợ hiền.”

72. Chương 72: Hồi Kinh

Lưu tặc lui binh ba trăm dặm, về thủ Phong Thành, trừ mưu phản công.

Hôm sau, Điền Sùng Quang dẫn mười vạn đại quân về kinh thành phương bắc.

Hà Yến ở lại thủ Đông Nam, dùng trăm vạn quân hưởng mộ binh ngay tại chỗ.

Đã sang tháng Bảy, trong thành mặc giáp gươm đao, ngoài thành cây xanh rợp bóng.

Ninh Nguyệt Quan cả ngày bị mây mù bao phủ.

Mỗi ngày đều phải lên tường thành một chuyến, trông về Đông Nam, sợ lưu tặc có tí tẹo xu thế quay lại.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, Ninh Nguyệt Quan nhìn một hồi lâu không có kết quả, lại quay người, cúi xuống nhìn vào trong thành.

Thiết cung đen huyền, dưới nắng gắt bắn ra tinh quang, mũi tên tựa lưỡi đao.

Một binh sĩ gắng hết sức nhấc lên, sắc mặt đỏ bừng, thái dương lồi gân xanh.

Cách mười trượng lại chỉ rải rác vài mũi tên.

Binh sĩ xung quanh khoanh tay trước ngực, châu đầu rỉ tai, “Cung này chế tạo khá tinh vi, cũng không biết là ai thu được từ tay tặc nhân, xem chừng phải là vật của tướng thủ.”

“Chúng ta trú thủ nơi đây hơn nửa năm, lưu tặc tuy xuất thân sơn dã, song không thiếu tướng kiêu dũng, cung này nặng tới ba mươi cân, há là ai cũng có thể cầm bằng một tay?”

“Chẳng trách triều đình liên tục bại trận, người nhìn đám người làm quan bên ta, ngoại trừ tham ô trù thuế, ra sức kiểm soát, lại có mấy ai quan tâm tới chiến sự này?”

Binh sĩ kể bên gật đầu liên tục, “Đúng thế, lần này đánh thắng trận, còn không phải là vì có thiết kỵ Bắc Cương ở đây. Ba mươi vạn thiết kỵ thủ hạ Lâm tổng đốc là binh lực tinh túy của Đại Bình, mấy năm mài một kiếm, đại bộ phận quân hưởng quốc gia đều tiêu vào nuôi họ, dĩ nhiên không thể đánh đồng với đám quân sơn tặc Đông Nam. Thực lực cách xa đến thế, nào có đạo lý không thắng?”

Một kẻ khác thở dài, “Lúc này thiết kỵ Bắc Cương cũng đi rồi, tặc nhân nhất định sẽ không chịu từ bỏ, Bình quân lại chỉ có một dùm, nghĩ thôi đã cảm thấy thắng lợi xa vời.”

“Một dùm lính? Không phải Ninh đại nhân đã sớm mộ binh rồi sao?”

“Ta thấy người đàn rồi đấy, không nhìn thấy tân binh đều là hạng gì à? Lưu manh ngoài chợ, đám người này bắt nạt lão bách tính là một địch hai, nhưng lên chiến trường chỉ biết tự chúng đánh bừa, tuyệt đối không được.”

“Cũng có lý.”

“Không thấy mặt Ninh tướng quân sầu lo ra sao à?”

“Như thế, Đại Bình đúng thật là... hết cứu rồi.”

“Này này này... Hấn đến rồi... Nói nhỏ thôi...”

Binh sĩ kéo cung đang định bắn tên, bỗng nhiên nghe thấy phía sau lặng ngắt như tờ, không còn huyền não nữa.

Vừa thiếu lưu ý, tên đã tuột khỏi hai ngón tay, ghim xuống đất cách ba thước.

Quay đầu lại, người đứng trước mặt một đám cổ nhin cười lại là Phỉ độc sư.

Hà Yến đưa roi ngựa trong tay cho thị vệ phía sau, giơ một tay ra, “Đưa ta.”

Binh sĩ mặt nóng bừng, vội vàng dùng hai tay đặt cung ngay ngắn vào tay Hà Yến.

Ninh Nguyệt Quan trên tường thành đang muốn tìm Hà Yến, thấy hấn ở đó định đi tới.

Mà khi thấy tình thế thay đổi, lại vội dùng chân, thò đầu nhìn xuống, nếp nhăn ở khóe mắt sâu dần.

Tướng dưới thành đứng thẳng ở đó, dáng người anh tuấn.

Các ngón tay thuôn dài mạnh mẽ, cài tên lên cung, kinh giác huyền minh, tên trúng hồng tâm.

Binh lính xung quanh thoát tiên sửng sốt, sau đó hoan hô thành tiếng.

Bắn xong, Hà Yến tiện tay ném cung cho binh sĩ vừa nói chuyện, khiến người đón cung lui hai bước liền.

“Cung này cũng không có gì hiếm lạ, luyện vài lần là được, khỏi phải tăng uy phong quân địch diệt sĩ khí quân mình.”

Hai người kia sắc mặt xám ngoét, lập tức quỳ xuống, “Độc sư tha mạng.”

Ninh Nguyệt Quan thấy bên dưới xong việc, liền vội vàng xuống tường thành, “Tướng quân, ty chức đang muốn tìm ngài đây.”

Hà Yến chậm rãi đi tới doanh tân binh, “Có chuyện gì?”

Ninh Nguyệt Quan xuống gấp, dù chưa mặc nhuyễn giáp chỉ vận quần áo nhẹ vẫn nóng toát mồ hôi, “Tướng quân, ty chức đang muốn bàn với ngài về việc tân binh.”

Dừng một chút, trong mắt vô cùng sầu lo, “Trước mắt tân binh không phục quản giáo, khó lòng khống chế.”

Việc tân binh, mặc dù Hà Yến đã nghe thấy từ lâu, nhưng nghe Ninh Nguyệt Quan chính miệng đề cập, liền nổi giận, “Đây còn không phải là chuyện tốt do người làm?”

Ninh Nguyệt Quan khá xấu hổ, “Ty chức cũng không thể làm gì được. Mấy năm nay Đông Nam chiến sự mở rộng, Bình quân thương vong nặng nề, dẫn đến quân đội mộ binh càng thường xuyên hơn. Bách tính không muốn tòng quân, quân thường trực đã sớm không còn, lúc trước cũng phần nhiều là lính đánh thuê và không ít tù phạm sung quân, trong vài tháng gần gũi có thể mộ được những người này, vẫn là nhờ Hoàng thượng cho không ít bạc, bằng không...”

Hà Yến ngắt lời: “Việc đã đến nước này, không cần nhiều lời.”

Lại tiếp: “Một tháng qua luyện tập như thế nào?”

Ninh Nguyệt Quan cúi đầu thở dài, “Hiệu quả rất thấp.”

Hà Yến nhíu mày, “Triều đình truyền tin đến, nói là Lâm Xương mất một cứ điểm quan trọng, biên thành căng thẳng, bảo ta qua xem.”

Ninh Nguyệt Quan vừa nghe thế lập tức tái mặt, “Tướng quân không thể đi! Mặc dù Đông Nam mấy ngày gần đây bình an vô sự, Phong Thành lưu tặc trú thủ cách nơi này chẳng qua trăm dặm, phản công đến cũng chỉ là chuyện trong vài ngày.”

Hà Yến lạnh giọng nói: “Bắc Cương chiến sự căng thẳng, ta đã dâng tấu lên triều đình, vài hôm nữa sẽ lên đường.”

Ninh Nguyệt Quan thấy Hà Yến đã hạ quyết định, cũng không dám nhiều lời, chỉ đành lúng túng đi theo tới doanh địa tân binh.

Dưới mặt trời chói chang, chỉ thấy một đám người la hét vây quanh một chỗ.

Ninh Nguyệt Quan quay sang nhìn phó tướng kế bên, “Sai người đi xem thử xem, chẳng lẽ là tụ tập đánh nhau?”

Phó tướng kia trầm giọng đáp, đưa mắt ra hiệu cho binh sĩ bên cạnh, binh sĩ kia liền chạy tới, chen vào đám đông.

Xung quanh có không ít người đang ngồi chồm hổm dưới đất nhai lương khô, nhìn thấy mấy tướng thủ quân áo hoa lệ bên này cũng chỉ tò mò đánh giá chứ không ai hành lễ.

Ninh Nguyệt Quan nghiêm giọng mắng một câu, “Không quân kỷ! Tìm giáo đầu đến!”

Hà Yến khuôn mặt đen sì, nhìn binh sĩ vừa đi thăm dò quay lại khom lưng chấp tay, “Khải bẩm đại nhân, họ đang... đánh bạc ạ.”

Ninh Nguyệt Quan cấp hỏa công tâm: “Quả thực phản rồi!”

Vừa vặn thấy giáo đầu đến, liền chửi xối xả một trận, “Theo pháp luật Đại Bình ta, trong quân nghiêm cấm rượu bạc, người dạy những người này như thế nào, giữa ban ngày ban mặt, quả là làm càn!”

Hà Yến đứng kế bên, nhìn đám người cách đó không xa, bỗng nhiên có tâm tư khác.

Giáo đầu nọ bị Ninh Nguyệt Quan mắng sắc mặt tái xanh như xác chết, hồi lâu cũng chưa xen được một câu, chờ Ninh Nguyệt Quan nói mệt rồi mới oan ức phân bua một câu, “Đại nhân, đám người này không nghe quân giáo, tiểu nhân thật sự chẳng có cách chi.”

Hà Yến bỗng hơi nường mày, “Ra phố tìm mấy kẻ chơi bạc lặn đến đây.”

Ninh Nguyệt Quan khó mà tin nổi, “Tướng quân, ngài tìm bọn cờ gian bạc lặn đến, chẳng phải là khuyến khích đánh bạc?”

Hà Yến nói: “Chính thế.”

Giáo đầu kia lúng túng đứng dậy, mặc dù không thể hiểu, nhưng thấy Ninh Nguyệt Quan hỏi không có kết quả, cũng không dám nhiều lời, đứng dậy đi làm việc.

Hà Yến nhìn mà không thấy đám dân cờ bạc đang trước, ngược lại ra khỏi doanh.

Ninh Nguyệt Quan theo sau Hà Yến, “Tướng quân phen này không biết dụng ý ở đâu?”

Hà Yến như có điều suy nghĩ, “Quản giáo không được, đương nhiên chỉ có thể dựa vào oai môn tà đạo, ta gọi đám bạc lặn đến, dĩ nhiên là dùng để lừa sạch tiền của họ.”

Ninh Nguyệt Quan sửng sốt, “Con bạc thua sạch cũng chưa chắc sẽ không đánh bạc nữa.”

Hà Yến liếc nhìn Ninh Nguyệt Quan, “Thua sạch rồi, dù sao cũng còn đánh thiếu?”

Ninh Nguyệt Quan thấy ánh mắt hẩn giảo hoạt, liền thấp giọng thăm dò một câu, “Thế... ý tướng quân là?”

Hà Yến nói: “Chờ bọn họ thua hết bạc rồi, người cổ vũ họ dưng mãnh tác chiến, nói là thắng trận có thưởng lớn, đến lúc đó thắng trận thật rồi, người lại đem bạc mà bọn bạc lặn ăn được trả lại cho họ là xong.”

Ninh Nguyệt Quan thông suốt, “Tướng quân anh minh, ty chức tự thẹn thua kém.”

Hà Yến lại nói: “Đám người này tuy phần nhiều là lưu manh cường đạo, nhưng ta thấy đại đa số thân thể cao tráng, như thế dù không luyện tập chính thống, trên chiến trường cũng sẽ không kém bao nhiêu.”

Ninh Nguyệt Quan khê thở phào, “Cứ như vậy, cũng xong một việc lớn trong lòng ty chức, tướng quân cũng có thể yên tâm về phương bắc.”

Kinh thành tháng Bảy, mưa dầm rả rích.

Sau buổi tảo triều bá quan bái lui.

Chẳng qua giây lát, trong Phúc Thọ điện rộng lớn chỉ còn lại mình Nguyên Kinh.

Hỉ Liên đứng rất xa, nhìn Nguyên Kinh, không dám lên tiếng.

Chuyện trong buổi triều khi này, mình là một nô tài cũng nghe rõ ràng.

Liên tiếp nhiều ngày chiến báo đều là Bắc Cương thất lợi, tổn binh hao tướng.

Chiến loạn nhiều năm liên tục cũng đành, mùa xuân năm nay lại còn bùng phát nạn đói, họa vô đơn chí, mới hơn nửa năm lại là nước sông Hoài tràn ra, dân đói khắp nơi, còn gặp giữa hè, ôn dịch bùng nổ. Việc này nếu vào thái bình thịnh thế cũng là nan càng thêm nan, huống chi trước mắt Đại Bình trong ngoài đều khốn đốn.

Nguyên Kinh ngồi yên hồi lâu trên long ỷ, nhìn mưa bụi trên ngói lưu ly bay nghiêng vào điện.

Giọt nước rơi xuống đất, như châu rơi khay ngọc, đình đang thanh thúy.

Việc chốn hồng trần, tựa nước trôi đi.

Mắt phượng như phủ một tầng hơi nước mù mịt, Nguyên Kinh đứng dậy, giọng hồ hững, “Hỉ Liên-”

Hỉ Liên kính cẩn đáp, “Có nô tài.”

“Cùng trầm ra ngoài đi dạo một chút.”

Hỉ Liên cung kính nói: “Hoàng thượng mệt mỏi đã rất nhiều ngày, cũng nên nghỉ ngơi một chút, không bằng nô tài cùng Hoàng thượng đến chỗ Ninh tần đi.”

Nguyên Kinh hơi nghiêng đầu, “Ninh tần?”

Hỉ Liên gật đầu, “Hồi bẩm Hoàng thượng, chính là vị nương nương vẫn cấm túc ở Cảnh Tuyên điện, vài hôm trước nô tài được thị vệ canh cửa Cảnh Tuyên điện báo là Ninh tần đã gần đủ tháng, sắp sinh rồi ạ.”

Vùng chân mây Nguyên Kinh sóng ngầm cuộn dâng, lặng im hồi lâu y mới mở miệng nói: “Được.”

Hỉ Liên đáp một tiếng, khom người lui vài bước ra ngoài chuẩn bị.

Hỉ Liên vừa quay người đi, liền gặp tiểu thái giám ngoài điện cúi đầu chạy vào, giọng cao chiến báo, quỳ hai chân xuống đất, “Khải bẩm Hoàng thượng, Bắc Cương chiến báo.”

Hỉ Liên vội quay lại, nhận quyển sổ gấp từ tay thái giám nọ, đưa lên tay Nguyên Kinh.

Cơ thể Nguyên Kinh rõ ràng hơi chấn động, nhưng cũng không tránh được, chỉ đành nhận lấy, nín thở lật xem.

Hỉ Liên đứng rất xa, giống như bị ma ám, thâm tâm chỉ hy vọng là tin tốt.

Đợi một lúc lâu, lại thấy trên mặt Nguyên Kinh lệ khí nặng dần, đã đoán ra một phần.

Nguyên Kinh ném lại tấu sớ vào người gã thái giám, “Một đám phế vật!”

Thái giám kia sợ quá dập đầu lia lịa, “Nô tài đáng chết, Hoàng thượng tha mạng, nô tài đáng chết, Hoàng thượng tha mạng...”

Nguyên Kinh nặng nề thở ra một hơi: “Kêu Diên Sùng Quang đến ngự thư phòng cho trầm.”

Thái giám kia hai chân run cầm cập, “Nô tài tuân chỉ.”

Sau đó từ dưới đất bò dậy, chân cẳng cũng có chút không nhanh nhẹn, run rẩy đi ra ngoài điện.

Hỉ Liên nghe vậy liền ra cửa chuẩn bị quay về ngự thư phòng, vừa nghênh Nguyên Kinh ra thì bị hai người chặn lại.

Tiểu thái giám và thị vệ quỳ dưới đất liếc nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Hỉ Liên thấy Nguyên Kinh không có phản ứng, liền quay mặt sang tiểu thái giám kia bảo: “Người có việc gì? Nói đi.”

Tiểu thái giám ngăn người, mau chóng thưa: “Khải bẩm Hoàng thượng, Phỉ đốc sư hôm nay đến kinh thành, trước mắt đang ở bên ngoài ngự thư phòng cầu kiến.”

Hỉ Liên khựng lại, trộm liếc nhìn Nguyên Kinh.

Nguyên Kinh khoé môi mấp má, hơi luống cuống.

Lúc này thị vệ lại mở miệng, “Khải bẩm Hoàng thượng, cung nhân Cảnh Tuyên điện tới nói là nương nương sinh rồi, ra rất nhiều máu, mời Hoàng thượng qua thăm một chút.”

73. Chương 73: Sinh Con

Hỉ Liên thấy Nguyên Kinh hồi lâu không nói gì, liền thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng, chúng ta đi chỗ nào trước?”

Nguyên Kinh thần sắc lạnh nhạt, “Đi thăm Ninh tần trước.”

Lại tiếp: “Chắc cũng không mất bao nhiêu thời gian.”

Cảnh Tuyên điện.

Nữ nhân trong nội điện kêu khóc không ngừng, nhũ mẫu bà đỡ bụng nước đỡ để loạn hết cả lên.

Hứa thái y cũng được thánh chỉ đến đây, trước mắt đang ở ngoại điện chấp bút kê đơn, trán rịn mồ hôi.

Tử Trúc khóc sừng cả mắt, từ nội điện bùng ra một chậu máu, sau khi giao cho cung nữ ngoại điện, định phân phó tiểu trù phòng hầm sẵn ít ngân nhĩ táo đỏ, lại quay ra ngoại điện.

Mới ra tới cửa liền thấy cửa cung mở rộng, một tiểu thái giám tiến vào hô to một tiếng:

“Hoàng thượng giá đáo-“

Chúng cung nhân Cảnh Tuyên điện vội vã bỏ việc trên tay xuống, nhất tề quỳ đầy dưới đất.

Nửa chén trà sau, Nguyên Kinh được Hỉ Liên đón vào đông điện.

Nguyên Kinh vừa vào điện, mấy tiểu thái giám đã dẫn Hứa thái y tới.

Lão Thái y mới thoáng thấy bóng người màu vàng kia liền vội vàng quỳ xuống.

“Lão thần... Tham kiến Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh khẽ khoát tay, “Thế nào rồi?”

Tiểu thái giám bên cạnh thông minh đi tới đỡ tay, lão Thái y run rẩy đứng dậy, “Ninh tần nương nương là bao lâu nay tâm trạng không tốt, khiến khí huyết nghịch chuyển dẫn đến khó sinh, lão thần đã kê đơn, phân phó cung nhân sắc cho nương nương uống, nhưng được hay không, thì vẫn phải xem bản thân nương nương...”

Hỉ Liên liếc nhìn Hứa thái y, “Hứa thái y đứng đầu Thái y viện, mà không có một chút biện pháp nào?”

Lão Thái y thâm sâu nhìn Hỉ Liên một cái, ho khan nói: “Hỉ công công có điều không biết, dù là Hoa Đà tái thế, việc nữ nhân sinh đẻ, nam nhi chúng ta cũng không thể giúp...”

Nguyên Kinh lúc này mới lại mở miệng: “Sao bên trong lại có tiếng khóc? Là ai?”

Lão Thái y da mặt cứng đờ, “Hồi bẩm Hoàng thượng, đương nhiên là Ninh tần nương nương...”

Lại nói sau khi hạ triều, Điền Sùng Quang vừa đến Binh bộ, triều phục còn chưa kịp thay đã được tiểu thái giám đến truyền lời, nói là Hoàng thượng khẩu dụ kêu mình đến ngay lập tức.

Mặc dù trong lòng biết không tránh khỏi một trận quở trách, nhưng hoàng mệnh khó trái, Điền Sùng Quang chỉ đành phải đi.

Mưa đã tạnh, trời chưa sáng.

Hoàng thành hơi nước mù mịt.

Điền Sùng Quang vừa đến ngự thư phòng, từ rất xa đã thấy một người đứng bên ngoài, bóng lưng thẳng như tên trúc.

Chờ đến gần, thấy trên vai người nọ có một tầng bột nước li ti, hiển nhiên đợi một lúc rồi.

Điền Sùng Quang thấy tim nóng lên, chấp tay tiến tới, “Phải đại nhân...”

Hà Yến chậm rãi nghiêng đầu, “Sao lại là người?”

Điền Sùng Quang rảo bước tới, “Hoàng thượng khẩu dụ kêu tỳ chức chờ ngoài ngự thư phòng.”

Lòng Hà Yến chùng xuống, “Hoàng thượng gọi người đến đây, sao y không có mặt?”

Điền Sùng Quang lại không màng nghĩ những việc này, vẻ mặt thấp thỏm bất an, “Đại nhân, vài ngày trước dụ lệnh cho ngài là lên phương bắc đốc quân, sao bỗng nhiên lại trở về kinh thành, ngài có ý chỉ của Hoàng thượng không?”

Không đợi Hà Yến trả lời, lại vội vã nói một câu, “Nếu không có ý chỉ tự về kinh, đó là tội lớn...”

Hà Yến nhìn Điền Sùng Quang một cái, “Ý chỉ? Ta thấy người dẫn rồi thì phải?”

Điền Sùng Quang lúc này mới choàng tỉnh, hơi khom người, “... Ừm... thiết nghĩ Hoàng thượng ắt hẳn sẽ không để ý lắm...”

Hà Yến tiếp tục: “Từ Đông Nam về phương bắc vừa vặn đi ngang qua kinh thành, ta định tiện đường ghé qua thăm, muộn một chút sẽ đi.”

Điền Sùng Quang khẽ gật đầu, “Dừng lại một ngày, cũng không hề gì.”

Dứt lời ngẩng đầu lên, thần sắc lại có chút quái dị.

Hà Yến chỉ cảm thấy thất lưỡng trĩu xuống, cúi đầu liền gấp một đôi tay nhem nhuốc từ đằng sau vòng qua, bắm lấy hông mình, tiếp đó lưng nóng lên như là có ai dán vào.

Tiểu thái giám ghen ngào, “Hoài Hoài, để chết hết rồi người mới về... Người tới muộn rồi...”

Hà Yến toàn thân ớn lạnh, túm tay tiểu thái giám kia, xách gã ra phía trước.

Nước mũi vàng xanh chảy hai dòng, Xuân Bảo khóc đến mướt mồ hôi đầu, lại lần nữa lao vào lòng Hà Yến, “Hoài Hoài... Người không chơi được rồi...”

Hà Yến lách mình né đi, “Không cần quá khách khí, hãy đa tạ con để chết kia giúp ta.”

Xuân Bảo vồ hụt, suýt nữa ngã vào bùn, “Hoài Hoài, mấy ngày nay người chạy đi đâu thế, luôn chẳng thấy người đâu.”

Hà Yến thấy Điền Sùng Quang vẻ mặt hãi hùng, thật sự có phần không nhịn nổi, vội vàng kéo Xuân Bảo ra xa, để gã khỏi bêu xấu mình trước mặt Điền Sùng Quang.

Xuân Bảo bị Hà Yến xách vạt áo lôi đi mấy trượng mới dừng lại.

Xuân Bảo cũng chẳng màng chỉnh lại xiêm y xộc xệch, chỉ kéo tay áo Hà Yến, “Hoài Hoài, luôn không nhìn thấy người đâu, lòng ta rất bất an.”

Hà Yến nói: “Nhìn thấy người ta mới thật sự bất an.”

Xuân Bảo lại tiếp: “Người còn chưa nói mấy tháng qua người đã đi đâu?”

Hà Yến lạnh giọng nói: “Đi đốc quân.”

Xuân Bảo thở dài, vẻ mặt hơi giận, “Hoài Hoài, người ra chiến trường sao có thể không dẫn ta theo...”

Hà Yến dần lửa giận xuống, “Tại sao ta phải dẫn người theo? Còn nữa, vẻ mặt tiếc hận đó là ý gì?”

Xuân Bảo bĩu môi, kéo tay áo Hà Yến, “Người cứ đi cùng ta là được.”

Hà Yến hất tay áo, “Đi đâu?”

Xuân Bảo lại kéo, “Đi rồi người sẽ biết.”

Hà Yến thấy Điền Sùng Quang đang nhìn bên này, nghĩ Hoàng thượng không biết lại trốn đi đâu không chịu gặp mình, sợ là trong một lúc cũng chưa đến, vả lại cùng tiểu thái giám này tìm một chỗ vắng người cũng tốt hơn ở đây lồi lồi kéo kéo cho mất mặt.

Xuân Bảo thấy Hà Yến không giãy nữa thì vui mừng lồi hẩn tới Vị Ương cung.

Lúc trước Hà Yến đi, cung nhân Vị Ương cung đã phân đến nơi khác, bây giờ nơi đây đã vắng tanh, không một bóng người.

Chỉ có cỏ thụ vẫn như trước, từ ngày đông sương tuyết đầy cành thành bóng xanh rợp trời hiện giờ.

Hà Yến khẽ thở ra một hơi, rất đổi cảm khái.

Xuân Bảo đứng cạnh một chỗ chân tường, quay đầu cười nói với Hà Yến, “Hoài Hoài, mau tới xem này.”

Hà Yến nhìn thấy trên tường có một khe nhỏ, “Xem bức tường này?”

Xuân Bảo nói: “Người không thấy tường chỗ này bất đồng với các chỗ khác à?”

Hà Yến cúi người ngắm nghía một lúc lâu, “Chẳng qua thêm vài vết nứt...”

Xuân Bảo cơ hồ nhảy bật lên, “Mấy vết này đều là ta mỗi ngày luyện võ đánh ra đó!”

Hà Yến đứng thẳng dậy, “Người đánh hơn nửa năm mà bức tường này còn chưa sập, có gì đáng tự hào đâu?”

Nói đoạn quay người muốn đi.

Xuân Bảo vội vàng chạy tới kéo hẩn lại, “Hoài Hoài, đây là tối hôm qua ta đánh đó.”

Hà Yến quay đầu lại, “Người cho ta xem cái này để làm gì?”

Xuân Bảo hít hít mũi: “Người có năng lực như ta, người còn không dẫn đi xuất chinh...”

Hà Yến nghe gã nói mà bất lực, “Người thật là ngu ngốc không nhẹ, chưa nói đến người là thái giám không thể tự ý rời cung, cho dù người đập đổ tường được, ta cần người để làm gì?”

Xuân Bảo suy tư chốc lát, “Ta có thể công thành cho người!”

Hà Yến phát tay, “Người nghĩ ta ngốc à?”

Xuân Bảo cúi đầu, “Ta chẳng qua là muốn đi theo người, sau khi người đi, ta chưa tìm thấy một ai hợp với ta như vậy nữa.”

Hà Yến quay lưng đi thẳng, “Tạm biệt.”

Đông điện Cảnh Tuyên điện, trong lư hương khói trắng sương tím.

Bên ngoài sấm rền từng trận, mưa gió sắp đến.

Ngoài điện cung nữ qua lại không ngừng, chẳng ai nói tiếng nào.

Gió ẩm lướt qua, tiếng kêu khóc trong chính điện như từng mảnh lụa rách, lại khiến phi tần nơi thâm cung biệt viện ghi hận trong lòng.

Hỉ Liên nghe mà tim đập nhanh, quay sang nhìn Hoàng thượng đứng cạnh bên.

Khuôn mặt Nguyên Kinh trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt nhìn một chỗ, nặng nề tâm sự.

Bỗng nhiên nội điện có tiếng trẻ sơ sinh khóc ra rả, loáng thoáng tiếng reo mừng.

Hỉ Liên thở phào một hơi, quay người quỳ xuống, “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng.”

Đáy mắt Nguyên Kinh hắc khí không giảm, cảm xúc phức tạp, y lại thật sự không vui mừng nổi.

Không bao lâu, bà đỡ cũng bế đứa trẻ tới, khom lưng hành lễ, “Chúc mừng Hoàng thượng, là một hoàng tử.”

Vừa nói vừa bế đứa trẻ quần trong lớp gấm trắng tinh như tuyết lên.

“Tiểu hoàng tử mặt mũi cực đẹp, suy cho cùng là huyết thống hoàng gia...”

Mùi tanh thoang thoảng, ánh sao lấp lánh, khuôn mặt bé xíu của anh hài hơi tái xanh, tiếng khóc khe khẽ.

Nguyên Kinh ngó ra một lúc lâu, nhìn cái cục bé teo, giờ một ngón tay muốn sờ thử.

Ai ngờ lại bị em bé nắm lấy, ngậm vào miệng mút.

Nguyên Kinh lập tức đỏ mặt, “Đây...”

Bà đỡ cung kính nói: “... Không hề gì, Hoàng thượng lấy ra là được...”

Hỉ Liên cười nói: “Hoàng thượng mới làm cha, đương nhiên bờ ngõ, về sau sẽ tốt hơn...”

Nguyên Kinh hồi lâu mới bình tĩnh lại, cẩn thận rút tay ra, “Đi thăm Ninh tần.”

Hỉ Liên vâng một tiếng, đang định cùng ra khỏi điện, lại thấy Tử Trúc hốt hải chạy lên, quỳ xuống khóc không thành tiếng, “Hoàng thượng, không tốt, nương nương ra máu nhiều lắm...”

Hỉ Liên giật mình, “Hứa thái y đâu?”

Tử Trúc nức nở nói: “Nô tỳ đã kêu Hứa thái y xem mạch, nhưng Hứa thái y chỉ nhìn một lúc, rồi quay người ra ngoại điện thở dài, bảo gọi Hoàng thượng đến gặp mặt lần cuối.”

Hỉ Liên hơi chần chừ, “Lúc này qua, nội điện nhất định nồng nặc mùi tanh hôi, Hoàng thượng làm sao...”

Nguyên Kinh không muốn nghe lão nói tiếp, hơi khoát tay, “Đi xem.”

Đường nhỏ quanh co tối om, trong nội điện nền đỏ đã chiếu cao.

Người nằm trong chăn gấm dày cộp, tiểu tụy nhọt nhọt, giống như mất nước, không còn thần thái sáng láng ngày xưa.

Tử Trúc đắp thêm vài lớp chăn gấm cho Ninh tần, che máu bên dưới từ từ chảy ra, lại giấu không được vẻ sắp chết của người này và mùi máu tanh tươi khắp phòng.

Ninh tần kêu Tử Trúc cài cho mình một đôi trâm ngọc, búi tóc lại.

Nghe tiếng có người vào phòng, nàng giãy giụa muốn ngồi dậy, song vẫn ngã xuống.

Ninh tần mở to hai mắt, chờ thấy rõ người trước mặt, vốn còn muốn cười, mà không nhận được, đáy mắt lặn ra từng giọt lệ, “Hoàng thượng... đã tới...”

Nguyên Kinh ngồi trên mép giường, cảm thấy khác thường, cúi xuống vạch lớp chăn gấm màu lam trên cùng, đầu ngón tay chạm đến lại là cả tấm nệm ướt sũng máu.

Vẫn còn hơi ấm, nhưng không bao lâu nữa sẽ hóa lạnh.

Nguyên Kinh ngẩng lên, “Đừng khóc.”

Ninh tần nghe vậy lại bất chấp nghi thái bùng mặt gào khóc thất thanh, “Xin lỗi Hoàng thượng, thần thiếp sẽ không bao giờ chọc giận Hoàng thượng nữa, cầu Hoàng thượng tha cho thần thiếp...”

Nguyên Kinh mềm lòng, lắc đầu, “Là trẫm có lỗi với các người.”

Lại tiếp: “Trẫm tấn người làm phi, người phải dưỡng bệnh cho khỏe.”

Ninh tần nắm tay, đôi mắt trong suốt lóng lánh nhìn thẳng vào Nguyên Kinh, “Thần thiếp... không muốn làm phi...”

Sau đó gơ tay ra, “Chỉ cần Hoàng thượng thường đến thăm thần thiếp...”

Nguyên Kinh cười, cầm tay nàng, thấp giọng nói: “Được.”

Ngoài điện mưa rả rích, e dè lạnh lẽo, làm dập một khóm hoa trước Cảnh Tuyên điện, mảnh vụn như phấn, héo tàn sớm.

Vào đêm, Cảnh Tuyên điện Ninh phi nường nường hoảng.

Hà Yến sau khi từ Vị Ương cung trở về cũng đợi đến đêm.

Điền Sùng Quang thì có lệnh, không dám tự tiện rời cung, chỉ đành cẩn rằng che ô đứng chờ bên ngoài.

Đêm đen sâu nã, tí tí tách tách, dầm nguội một chút tâm tính nóng rực cuối cùng.

Hà Yến khẽ thở dài, quay mặt nhìn Điền Sùng Quang, “Ta không đợi nữa, ta khởi hành lên phương bắc đây.”

Điền Sùng Quang vẽ mặt mệt mỏi chấp tay, “Đại nhân bảo trọng, thứ cho ty chức không thể tiễn xa.”

Hà Yến quay người đi, khoát tay, “Sớm biết vậy ta nên đi trước, cũng đỡ cho người phải ở bên ngoài dầm mưa.”

Điền Sùng Quang thoát tiên sững sốt, phỏng đoán một lúc lâu cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu.

Hà Yến mới đi chưa bao lâu, Điền Sùng Quang liền nhìn thấy ngự giá từ xa tới.

Ngược lại thực sự ứng với câu nói khi nãy của Hà Yến.

Nguyên Kinh xuống long liễn, mái tóc đen như mực hơi ẩm ỉm, đưa mắt nhìn thấy Điền Sùng Quang, thoát đầu khựng lại, “Người khác đâu?”

Điền Sùng Quang cung kính khấu bái rồi đứng dậy, “Hoàng thượng nói Phỉ đại nhân ạ?”

Nguyên Kinh không lên tiếng, xem như thừa nhận.

Điền Sùng Quang giọng đều đều, “Hồi bẩm Hoàng thượng, Phỉ đại nhân vừa mới đi.”

Nguyên Kinh sắc mặt lạnh tái, mở miệng, muốn nói lại thôi.

Hỉ Liên kẻ bên thấy thế nói: “Hoàng thượng, có cần nô tài sai người gọi về không ạ?”

Nguyên Kinh hắc mâu gợn sóng, “Không cần.”

74. Chương 74: Chiến Sự

Hà Yến mới đi chưa bao xa, sờ soạn tìm đồng bài trên hông, lại phát hiện yêu bài dùng để ra khỏi thành không biết đã rơi ở chỗ nào rồi.

Có lẽ là rơi khi lôi lôi kéo kéo với tiểu thái giám kia.

Ban đêm không có yêu bài, dù là nhân vật như Hà Yến cũng không thể xuất cung, bất đắc dĩ đành phải quay lại tìm.

Nước mưa rơi xuống, trên mặt đất nước gợn lăn tăn, không bao lâu lại quay về yên tĩnh.

Hà Yến cụp ô xuống, nhìn cửa ngự thư phòng đốt đèn liên tục, bóng người loáng thoáng.

Điền Sùng Quang đang khom lưng cúi đầu, theo sau Hỉ Liên vào điện.

Người vận y phục màu vàng phía trước chính là Nguyên Kinh.

Tự dừng, Nguyên Kinh lơ đãng nghiêng đầu, trông thấy người đứng trong bóng tối.

Đá phiến xám, người nọ đứng trong buổi đêm yên tĩnh như thủy mặc, nhếch môi cười nhẹ, dáng người anh tuấn.

Hỉ Liên thấy Hoàng thượng lần nữa không vào cung, lên ngược lên, lúc này mới phát hiện Hà Yến đã trở lại.

Mấy tháng không gặp, người này mặc dù đen đi không ít nhưng cũng cường tráng hơn.

Thấy Hà Yến rảo bước đến, Nguyên Kinh hơi nghiêng đầu, “Đều vào trước đi.”

Điền Sùng Quang trong lòng sáng tỏ, đáp khẽ một tiếng, vội vàng nhường chỗ cho hai người.

Hỉ Liên do dự một lúc lâu, phát tay với cung nhân thị vệ phía sau, đang định vào điện thì bị Nguyên Kinh gọi lại, “Người ở lại.”

Hỉ Liên dừng chân, lui ra rất xa mà chờ đợi.

Nguyên Kinh bấy giờ mới nhìn Hà Yến, “Không phải đi rồi sao?”

Hà Yến thu lại hết nét cười trên môi, “Quên yêu bài, quay lại tìm.”

Nguyên Kinh nghiêng đầu, “Hỉ Liên, lấy một tấm khác đến cho hần.”

Hỉ Liên cung kính đáp lời, quay người đi tìm yêu bài.

Hà Yến thấy thần sắc y lãnh đạm, cũng bực bội nói: “Lâu ngày không gặp ta, người không thể tươi cười một chút à?”

Nguyên Kinh nhú mày, “Trong cung mới mất một người, cười không nổi.”

Hà Yến hỏi: “Ai?”

Nguyên Kinh hé môi, “Ninh phi.”

Hà Yến hừ lạnh một tiếng, “Nàng ta chết người đau lòng đến vậy? Sợ là ta chết người cũng chưa chắc như thế đâu?”

Nguyên Kinh nghe Hà Yến nói gay gắt, cũng chẳng thềm chấp, chỉ nhàn nhạt một câu, “Không phải đau lòng, mà là tự thẹn.”

Dừng một thoáng, lại tiếp: “Nghĩ ta mấy năm nay có lỗi với quá nhiều người, giết người cũng nhiều, không biết sẽ có báo ứng hay không.”

Hà Yến mềm lòng, vẻ mặt cũng dịu đi, “Không sao, có ta ở đây, ta che chở cho người bình an.”

Nguyên Kinh nâng mí mắt lên, nhìn thẳng Hà Yến, “Người? Che chở ta?”

Hà Yến bị y nhìn hơi chột dạ, trầm ngâm chốc lát, “Ta nói là về sau.”

Nguyên Kinh hắc mâu mù mịt, không lên tiếng.

Hỉ Liên vừa vận cầm yêu bài đi ra, hai tay dâng lên, “Tìm được rồi thưa Hoàng thượng.”

Nguyên Kinh nhìn Hà Yến, “Tự lấy đi.”

Hà Yến cất yêu bài, “Ta chỉ tiện đường đến thăm người một chút, giờ phải đi rồi.”

Nguyên Kinh nói: “Đi mạnh khỏe.”

Hà Yến im lặng một lúc lâu, mặc dù lòng không muốn, nhưng cũng không biết nói gì nữa, chậm chậm quay người đi.

Nguyên Kinh nhìn người nọ chậm rì rì rời khỏi, đang định quay về điện, lại thấy Hà Yến chột quay người, chưa kịp phản ứng đã bị một đôi tay mạnh mẽ giam tại chỗ.

“Người...”

“Quên mất một việc...”

Hà Yến vừa nói vừa dùng hai tay nâng mặt Nguyên Kinh lên, cắn nhẹ đôi môi nhạt màu kia, sau đó lại hôn sâu.

Lưỡi dán lưỡi, liếm mút nhau, môi ngậm môi, lại vẫn giấu không được thở dốc nhẹ nhẹ và tiếng rên vô ý.

Đôi mắt và nụ hôn của nam nhân ấy như mãnh thú càn quét qua.

Giống như điên cuồng, nhưng người chân chính điên rồi, lại không phải ở trên mặt.

Nguyên Kinh nhắm mắt, thả lỏng, chẳng dám suy nghĩ gì.

Ngoan ngoãn để Hà Yến ôm vào lòng, mặc hắn công thành đoạt đất, tầm ăn rồi.

Ánh trăng bàng bạc chiếu xuống, rẽ mây đi, xua tan mưa.

Hỉ Liên im lặng đứng đó, nhìn chằm chằm cái bóng quấn nhau trên mặt đất, thật sự có phần không nhìn thấu.

Không biết là hận, hay là yêu, là đối đầu gay gắt, hay như keo như sơn.

Hà Yến thả Nguyên Kinh ra, hít sâu một hơi, “Chúng ta tìm một chỗ đi...”

Nguyên Kinh mắt phượng thất thần, “Hà Yến, ta là kẻ không có tim như vậy sao?”

Hà Yến sững sốt, “Được rồi, người đuổi những người đó đi là có ý gì? Vả lại, không phải vừa rồi người cũng rất sướng à?”

Nguyên Kinh mở miệng lại đáp một đường, “Người muốn ta nhường đến mức nào? Ta có thể quên từng việc một, nhưng người nên cho ta chút thời gian.”

Hà Yến cả giận nói: “Ý người là gì?”

Nguyên Kinh phất tay, “Người đi đi.”

Hà Yến nói: “Vậy... Ta phải làm thế nào...”

Nguyên Kinh không quay đầu lại, “Hỉ Liên, ban cho Phỉ đại nhân một khối ngọc rồng ruột.”

Hà Yến đen sì mặt, “Không cần.”

Nói xong quay người bỏ đi.

Ngựa tung vó, đêm ly biệt, hoàng thành đèn đuốc dần xa.

Hà Yến giục ngựa lên phương bắc, tìm lại đập nhanh đến là lạ.

Tự dưng, nghĩ đến Nguyên Kinh, cứ cảm thấy mình nên đưa y đi theo.

Đông Nam cuối tháng Bảy nóng không chịu nổi, Bắc Cương lại có vài phần mát mẻ của mùa thu.

Hà Yến đến biên thành, chưa kịp nghỉ ngơi đã được đón thẳng vào yếu phủ quân chính.

Lâm Xương cùng một loạt phó tướng đang dùng sa bàn tính toán, cau mày trầm mắt, nghe thấy tiếng động phía sau quay đầu lại, thoát tiên sững sốt.

Sau đó ném cành cây trong tay vào sa bàn, sải bước tới, mắt rưng rưng lệ nóng, “Ta đã mất hai tòa thành rồi, người mới đến...”

Hà Yến gió bụi mặt nhòa, lườm hắn một cái, “Kém cỏi.”

Lâm Xương đấm vai trái Hà Yến một phát, “Uổng cho ta ngàn dặm xa xôi về nam bức cung cứu người, người trái lại tới đây nói mát.”

Hà Yến đang định đánh trả, lại thấy vai Lâm Xương băng một lớp vải dày cộm, vết máu loang lổ, màu đã tối đi.

Nhưng vẫn đi tới chọc một cái, “Què rồi?”

Lâm Xương đau méo mặt, “Tộc Hách Liên này thật là hung hãn, vài hôm trước khi đoạt thành, ta bị hơn trăm kẻ vây chém, có thể chạy thoát mà chỉ trúng một tên, đều nhờ trời xanh thương ta.”

Phó tướng xung quanh lúc này mới có thời gian lữ lượt chấp tay hành lễ, Hà Yến khẽ gật đầu, nhú mày, “Tộc Hách Liên ba độ lên xuống, đến bây giờ đã nên trò trống rồi.”

Lâm Xương nói: “Đúng thế, nhớ năm ấy chẳng qua là một tiểu tộc man di, bị Hạ Niệm Bạch giết đến vứt nón bỏ giáp, ngay cả quốc tử cũng cướp được, ai mà biết qua Thánh Trinh Thái Sơ nhị đế, lại lớn mạnh đến mức này.”

Hà Yến hỏi: “Hiện tại thế cục ra sao?”

Lâm Xương thở dài, cúi xuống nhìn sa bàn, “Chiến cục đến lúc này đã không còn âm mưu quỷ kế gì, chỉ còn cứng đối cứng, nói một câu khó nghe thì biên thành Bắc Cương này thất thủ chẳng qua là vấn đề thời gian dài hay ngắn mà thôi.”

Hà Yến nghe vậy không nổi giận.

Vì bản thân hiểu rõ Lâm Xương, người này tuy trông lười nhác song bên trong lại cực kỳ cứng rắn và dẻo dai, dụng binh giảo hoạt, vòng vèo mà thủ, thủ đoạn lại không mất đi sự liệ hãn, mỗi khi tuyệt cảnh phùng sinh, cũng chưa bao giờ thấy hấn nói xui một lần.

Lần này, sợ là thật sự không xong rồi.

Lâm Xương cho quân tướng trong phủ lui đi, khom lưng ngồi đó, sắc mặt ưu sầu, “Sáu năm trước chúng ta đại phá địch tặc, mấy năm kể Bắc di đều im lặng. Nhưng giờ này ngày này, ta mới hiểu tộc Hách Liên mấy năm nay không phải là chưa gượng dậy nổi, mà là ở xa quan vọng, nhìn thấu bên ta ngoài mạnh trong yếu, liền âm thầm tích tụ thực lực, nhắm đúng thời cơ công thành dữ dội. Lần này tám thành bên ngoài mỗi chỗ đều có mấy chục vạn kỵ binh Hách Liên, trừ cứng đối cứng ra thì chẳng còn biện pháp nào khác.”

Sau đó nói tiếp: “Ta đã tính toán sơ qua, binh lực quân địch so với quân ta không chỉ gấp đôi, lại còn dũng mãnh thiện chiến...”

Hà Yến nói: “Đủ rồi.”

Lâm Xương tiếp tục: “Ta nghe nói nước sông Hoài tràn ra, ôn dịch hoành hành? Bởi vậy, quân hưởng năm tới có thể phát xuống hay không cũng là một vấn đề, đến lúc đó quân địch chưa đánh hạ thành, binh của chính mình đã lâm loạn trước.”

Hà Yến trợn mắt nhìn hấn, “Được rồi.”

Lâm Xương thấy Hà Yến tức giận thật, liền đổi chủ đề: “Đông Nam thế nào?”

“Tình hình không tốt.”

“Vậy sao ngươi còn dám tới đây?”

“Ta không tới đây, chẳng phải ngươi sẽ chửi mẹ?”

Trên mặt Lâm Xương thoáng chút ý cười, “Ta đã đang chửi mẹ rồi.”

Hà Yến quay người, “Thế ta đi đây.”

Lâm Xương túm Hà Yến lại, “Này này này, từ từ, ta đâu có chửi ngươi.”

Hà Yến liếc Lâm Xương một cái, “Vậy ngươi chửi ai?”

Lâm Xương đáp đại, “Hoàng thượng ấy mà.”

Hà Yến nói: “Thế cũng không khác là mấy.”

Lại tiếp: “Thiên tai nhân họa, cũng không thể trách y được.”

Lâm Xương nghiêm mặt nói: “Nguyên Kinh để coi như không tệ, tiên đế để lại cho y cục diện rối rắm như vậy, người lại hại y năm năm, mà y còn có thể cầm cự đến hiện giờ, quả cũng có chút bổn sự. Vả lại, thời Nguyên Kinh tuy chiến loạn liên miên, nhưng dân đói còn chưa nhiều bằng dưới thời Thánh Trinh, ta nghe cha ta nói thời Thánh Trinh, cả thành chết đói, bách tính lênh đèn, hiện tại còn kém xa.”

Hà Yến: “Chỉ tiếc Nguyên Kinh quá xui xẻo, một năm hai tai, thật là chết người.”

Lâm Xương nói: “Lúc trước ta về kinh thành, đã nghe không ít đồng liêu nói về người này, nửa chê nửa khen, tuy là người này bạo ngược vô thường, nhưng cần cù chăm chỉ, rất là hạnh khổ.”

Hà Yến không muốn nói thêm, chỉ nhìn chằm chằm sa bàn mà hỏi một câu, “Trước mắt chiến sự thế nào?”

Lâm Xương đứng dậy, bước đến cạnh Hà Yến, “Trước mắt tám vạn kỵ binh Bắc di vây thành ruồi bay không lọt, trong thành chỉ có hơn bốn vạn người, tuy nhiên tạm thời sẽ chưa đánh tới đây, dù sao thành này chiến tuyến dựa nam, man di dụng binh tiến dần từng bước, ắt hẳn sẽ không mạo hiểm ngạnh công.”

Hà Yến nói: “Tiến dần từng bước? Rõ ràng là biết binh lực người không đủ, không cách nào điều khiển bộ đội, chỉ phân tách bao vây binh lực người, rồi lần lượt đánh tan, bó tay chờ chết chính là thế đấy.”

Lâm Xương nói: “Hách Liên âm độc đến mức này, ta thật sự chẳng làm được gì.”

Lòng Hà Yến chùng xuống, “Cũng không biết triều đình liệu có viện binh đến không.”

Lâm Xương gật đầu, “Thì thế, ta trình mấy bản tấu lên cả tháng rồi, mà không có một chút động tĩnh, ta thấy khó lắm.”

Hà Yến suy tư rất lâu mới mở miệng, “Ta có một biện pháp, chắc có thể cực một ván.”

Lâm Xương nhìn Hà Yến, “Biện pháp gì?”

Hà Yến thông thả nói: “Hách Liên đã chặt đứt chính thể chúng ta để vây đánh, thì chúng ta cũng có thể bắt chước.”

Lâm Xương hỏi: “Ý người là sao?”

Hà Yến hơi nhướn mày, “Cho toàn bộ binh lực biên thành xông ra khỏi thành, vòng ra sau lưng quân địch, giả vờ muốn giáp công.”

Lại tiếp: “Về phần trong thành có binh hay không, dù sao chúng cũng chẳng biết được.”

Hạ qua thu đến, Đông Nam Bắc Cương thế suy tàn liên tục.

Trưng xong vụ thu, Nguyên Kinh lập tức chấn tai.

Nhưng người chết do ôn dịch quá nhiều, dân sinh vẫn oán thán, thỉnh thoảng lại nổi loạn.

Bắc Cương tàn thu, sóc phong thương ưng.

Hách Liên Xung được thêm một thành.

Dẫn mười hai vạn người về nam, thêm tám vạn người vây thành từ trước đó, khoảng chừng hai mươi vạn đại quân vây công biên thành.

Tăng sáng.

Thành quan đóng chặt bỗng nhiên mở rộng cửa, đầu lĩnh giơ tay, ngựa no gươm bén, cờ quạt phấp phật, một chữ “Lâm” thật to.

Lâm Xương danh tướng Bắc Cương đích thân xuất chiến.

Hách Liên Xung được tin này nhiệt huyết xộc lên đầu, hai người đánh cờ mấy năm, trận chiến này chung quy có thể giải quyết xong tâm nguyện đao kiếm chia vào nhau của hai bên.

Nhưng phòng ngừa có trá, Hách Liên Xung không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ phái Khải Mân đại tướng hàng đầu dưới trướng dẫn ba vạn tinh binh nghênh chiến.

Gió thu đều hiu, dưới chân biên thành chém giết rung trời.

Hà Yến đứng trên tường thành, nhìn bên dưới Lâm Xương dùng một vạn cường binh đuổi ba vạn nhân mã Khải Mân, cơ hồ bóp nát gạch thành lâu.

Lâm Xương giáp mũ dẫm máu dẫn một ngàn người lui về trong thành, khi xuống ngựa đã đuối sức.

Nhưng thấy Hà Yến lại cười to hào sảng, “Suýt nữa chết ở bên ngoài.”

Hà Yến cười không nổi, “Lần sau đến ta.”

Lâm Xương thôi cười, “Đến lúc đó không có viện binh đi cứu ngươi đâu.”

Hà Yến thấy hấn như thế mày ngược lại giãn ra vài phần, “Không sao, ta tự có chừng mực.”

Hôm sau, Hà Yến xuất chiến, trên cờ xí vẫn là “Lâm”.

Như Hà Yến nói, dù sao cũng không phải họ mình, giờ cờ ai đều thế cả.

Lần này ngược lại đổi thành Lâm Xương ở trên tường thành sốt ruột giậm chân.

Hà Yến dẫn đi ba vạn người cuối cùng của biên thành, nhưng quân địch đối diện lại gấp mấy lần.

Theo ý Hà Yến là xông qua quân địch vòng ra phía sau, Bình quân thắng hai trận liên tiếp, Hách Liên Xung tất nhiên phải sợ hãi, mà đằng trước đều là Bình quân, sợ trước sau thụ địch, chắc chắn sẽ triệt binh từ đây.

Chỉ cần phá tan trận doanh bên địch, là nắm chắc bảy phần thắng lợi.

Tà dương như máu.

Bên ngoài biên thành Hà Yến bị sáu vạn kỵ binh bao vây, không ngừng xông ra ngoài, liên tục bị cung nỏ thủ của đối phương bức lui, Bình quân rơi khỏi lưng ngựa vô số kể.

Đã không nhìn ra ai là Hà Yến.

Hách Liên Xung há hốc miệng, vốn định phái sáu vạn người thử một lần nông sâu trước, không ngờ sáu vạn người này có đi không về chưa nói, ngược lại bức Bình quân thành sói, rất có thể vồ ngược.

Vào đêm, chiến sự vẫn giằng co, ngoài biên thành ba mươi dặm ánh lửa ngút trời, sát phạt dẫm máu, giống như phượng hoàng niết bàn.

Lâm Xương đứng trước thành, cả đêm không ngủ.

Tận đến hôm sau, khói nhẹ cô lẻ, lượn lờ tiêu tan.

Thấy ngựa xác người khắp nơi, cờ xí cắm xuống đất, cháy chỉ còn tro bụi cây gỗ, không nhận ra là cờ xí bên nào.

Đối diện Bắc di còn đó, mà không thấy Hà Yến.

Mọi âm thanh không còn, nằm giữa lằn ranh sinh tử.

Lâm Xương như thạch điêu đứng trên tường thành nhìn Hách Liên Xung lui binh, nửa ngày sau, quân mã bốn phương tám hướng ủa đến, chạy có thứ tự, như mây đen đến gần.

Lại nhìn khôi giáp binh khí, rõ ràng là người mình.

Lâm Xương nghẹn họng trở mắt, dụi dụi mắt không dám tin.

Cho đến khi Hà Yến đứng dưới cổng thành gọi, mới như vừa tỉnh khỏi giấc mơ, chạy vọt xuống tường thành.

Bắc Cương rốt cuộc thắng một trận.

Lâm Xương giống như sống sót sau kiếp nạn, nước mắt tuôn rơi, “Ta còn tưởng là nhìn thấy oan hồn các ngươi chứ.”

Hà Yến trên mặt có hai vết máu, chỗ ngực bụng áo giáp nát vụn, nửa ống tay áo sưng máu, quá sức thảm hại.

Thấy Lâm Xương như thế, đáy mắt giấu không được sự mỉa mai, “Vốn còn tưởng xông không ra, kết quả vừa vãn viện binh đến, lần này sợ rằng Hách Liên Xung sẽ một thời gian không đến nữa.”

Lâm Xương tròn tròn mắt, “Viện binh! Sao lại có viện binh!”

Phó tướng phía sau Hà Yến nghe vậy chấp tay tiến lên, “Khải bẩm Tổng đốc, mặt tướng Dương Lực, phụng thánh chỉ đến viện thành.”

Hà Yến quay sang nhìn Lâm Xương, “Lần này biết rồi chứ?”

Lâm Xương nghe vậy, quỳ xuống quay về phía đông, dập đầu lia lịa, “Hoàng ân lồng lộng, mặt tướng vô cùng cảm kích.”

Hà Yến hừ lạnh một tiếng, “Bữa trước không phải còn chửi mẹ y à?”

Lâm Xương vội nói: “Về sau ta sẽ không bao giờ chửi nữa.”

Đứng dậy, phủi bụi trên người, lại nói một câu không qua não, “Vợ hiền của người thật không tệ, lừa dẫu ra nhiều người thế này cho đủ số?”

75. Chương 75:

Hà Yến khựng lại, bỗng nhiên ngộ ra, quay đầu nhìn tướng thủ, “Người là hộ quân kinh thành?”

Người nọ gật đầu, “Đúng thế.”

Lâm Xương ngạc nhiên, “Chẳng trách... Ta còn nghĩ trong thời gian ngắn Hoàng thượng đào đâu nhiều kỵ binh thế.”

Tiếp tục: “Đây lại đều là binh lúc trước ta dẫn đến kinh thành, quả nhiên Đại Bình trừ Bắc Cương ra, cũng chẳng tìm nổi binh nên hồn.”

Hà Yến đáy mắt ưu sầu, hoàn toàn không còn hỉ sắc vừa rồi.

Lâm Xương thấy Hà Yến đen sì mặt, dĩ nhiên biết người này xót Hoàng đế nhà mình, liền bĩu môi, “Không cần lo lắng, trước mắt trừ người ra thì không còn ai dám tạo phản đâu.”

Hà Yến lắc đầu, “Ta không lo lắng tạo phản, ngược lại là Đông Nam ẩn hoạn cực lớn, Ninh Nguyệt Quan ắt không thể lâu dài, nếu lưu tặc đoạt Lâm Thành, dẫn quân lên phương bắc, cũng chẳng qua là lộ trình mấy chục ngày.”

Lâm Xương nói: “Người mới đi qua quỷ môn quan một chuyến, sao lại lo nhớ tới bên kia rồi?”

Hà Yến lạnh nhạt nói: “Lo nhớ? Giang sơn này ta chưa bao giờ thêm để mất, ta đi chinh chiến còn không phải là để y thoải mái.”

Lâm Xương nghe vậy cười, “Y đối xử với người thế, người còn không hề oán thán bán mạng cho y, tiểu Hoàng đế thủ đoạn ghê gớm thật.”

Hà Yến rói rầm, “Oán, làm sao không oán cho được, ta oán lắm chứ, nhưng ta hiện tại không thường gặp y còn có thể nhịn được, ai biết ngày sau sẽ ra sao.”

Lâm Xương vội lời hấn đi, “Được rồi được rồi, trận này thắng lợi vốn là việc vui, sao còn phiền muộn như thế, dù gì Hách Liên Xung tạm thời sẽ không đến nữa, đi, đêm nay huynh đệ say cùng người.”

Hà Yến lắc đầu, “Hách Liên Xung không phải kẻ tầm thường, việc khiến hấn hổ thẹn thế này, hấn há chịu bỏ qua, chờ lần sau lại đến, sợ là phải tử chiến một trận.”

Chính như lời Hà Yến nói, một tháng sau, Hách Liên Xung ngóc đầu trở lại.

Trăng tròn chiếu trời cao, hàn đao khắp nơi.

Hà Yến kiểm kê binh mã suốt đêm, tổng cộng năm vạn Bình quân, mà quân địch ngoài thành không chỉ có số này.

Trở về phòng, Lâm Xương đang trải giấy cầm bút, đã viết kín một trang.

Ngẩng lên thấy Hà Yến vào, lại cúi đầu tiếp tục viết.

Hà Yến đi tới, cầm tờ giấy Lâm Xương viết xong xem một lát.

Chữ cực nhỏ chỉ chút, loằng ngoằng như giun bò, xiêu xiêu vẹo vẹo, nói toàn là mấy việc vụn vặt, hỏi lão phụ an khang, mong thế nhĩ bình an.

Hà Yến không khỏi cười nói: “Người còn có thể viết nhiều như vậy, ta tưởng người không biết chữ chứ.”

Lâm Xương không ngẩng đầu lên, “Được rồi, ta biết người xuất thân quan lại thế gia, năng văn năng võ, không như tiểu môn tiểu hộ chúng ta, viết lá thư nhà cũng phải vắt hết óc.”

Hà Yến bỏ tờ giấy kia xuống, “Người còn có thư nhà để mà viết.”

Lâm Xương nói: “Người cũng có thể viết tấu chương cho Hoàng đế, đâu khác gì thư nhà.”

Hà Yến hừ lạnh một tiếng, “Ai thèm viết cho y!”

Lâm Xương ngữ khí chậm lại, đổi chủ đề: “Nghĩ ta thường niên đi chinh chiến, trong gần ba năm chỉ về mỗi một lần, nhi tử đã có thể chập chững học đi, mà ngay cả cha cũng không nhận ra...”

Hà Yến hơi nghiêng đầu, “Sao?”

Lâm Xương cười chua chát, “Thư nhà đương nhiên phải viết thêm vài tờ...”

Nói đoạn lấy ra mấy tờ giấy trắng, xếp thành một hàng trên bàn, “Đây là cho cha ta, đây là cho Liên Nguyệt, đây là cho con ta... Chờ nó biết chữ lại xem cũng chưa muộn...”

Tâm nền như hạt đậu, chiếu ánh sáng êm dịu lên mặt hắn, giữa những hàng chữ, tuy là bình thường, lại dữ tợn như mộ mới Bắc Cương, máu nhuộm sa trường.

Hà Yến giọng trầm thấp, “Bớt ra vẽ đi chịu chết đi, buồn nôn quá.”

Lâm Xương lườm Hà Yến một cái rồi tiếp tục viết.

Cho đến khi ngọn đèn cháy hết, xấp giấy dày cộp kia vẫn chưa thể viết xong.

Phương đông bàng bạc, trời sương nhạt rơi.

Tù và to rõ, gót sắt nện dồn.

Hà Yến vốn ngủ không say, nghe động tĩnh này lập tức bật dậy.

Lâm Xương ngẩng đầu theo, vành mắt thâm quầng, hiển nhiên suốt đêm không ngủ.

Cửa mở rộng, phó tướng tiến vào sắc mặt xanh mét, “Phỉ đốc sư, Lâm tổng đốc, Hách Liên Xung công thành rồi!”

Hà Yến đi giày, cùng Lâm Xương lao ra ngoài, bắt tay vào chuẩn bị cho chiến tranh.

Trên đầu tường biên thành năm ngàn cung nỏ thủ đồng thời bắn tên, nhất thời tên bay mịt mù như châu chấu.

Hỗn chiến đến trưa, dưới thành xác chết như núi, mỗi người đều bị bắn thành con nhím.

Biên thành đầu tường vỡ tung, tường đổ vách xiêu.

Lỗ hồng lửa cháy, khói báo động bay lên không.

Lâm Xương quay đầu lại hỏi Hà Yến, “Làm thế nào đây? Cứ thế chống cự?”

Hà Yến trầm mặc rất lâu, mở miệng ra cũng không biết nên nói gì.

Đáy lòng Lâm Xương chùng xuống, hắn cũng không hỏi nữa.

Có phó tướng từ sau lưng tiến lên, quỳ một gối xuống, “Tổng đốc, cấp tín từ triều đình tới.”

Lâm Xương nhận lấy, xé ra, lại trở mắt cứng lưỡi.

Hà Yến tiến tới, “Chuyện gì vậy?”

Lâm Xương vô thức giấu thư đi, vẫn bị Hà Yến bắt được cổ tay, không thể động đậy.

“Là Điền Sùng Quang viết...” Lâm Xương thì thào một lúc lâu, giọng run rẩy, “Là...”

Hà Yến thoát đầu sưng sốt, “Điền Sùng Quang?”

Sau đó giật thư, sắc mặt càng âm trầm hơn.

Lâm Xương cúi đầu, “Thủ quân Lâm Thành tạo phản, kéo quân lên phương bắc.”

Hà Yến vò nát thư, “Lão phế vật Ninh Nguyệt Quan này!”

Lâm Xương tiếp tục nói: “Ninh Nguyệt Quan sợ đã dữ nhiều lành ít.”

Hà Yến quay người muốn đi, “Ta đi cần vương.”

Lâm Xương kéo Hà Yến lại, “Hoàng thượng đâu gọi người đi, Điền Sùng Quang chẳng qua là mật báo, có lẽ Hoàng thượng tự có biện pháp.”

Hà Yến giãy ra, cả giận nói: “Biện pháp? Y phải hết hộ quân kinh thành tới đây, kinh thành không hề phòng bị, y có thể có biện pháp gì?”

Lâm Xương nói: “Người đi cũng vô dụng.”

Hà Yến nói: “Chuyến này đi, không phải vì thủ giang sơn của y, mà là cứu tính mạng y.”

Dừng một chút, lại nói: “Nếu không có y, sợ là hai ta đã sớm xuống suối vàng rồi.”

Lâm Xương nói: “Người không có dụ lệnh đã trực tiếp vào kinh, sợ là không ổn.”

Hà Yến cả giận: “Đã tạo phản một lần rồi, còn thiếu lần này chác?”

Lâm Xương khựng lại, “Vậy người muốn dẫn đi bao nhiêu người?”

Hà Yến nhìn Lâm Xương, “Năm ngàn.”

Lâm Xương cười nói: “Cho người một vạn.”

Hà Yến nói: “Người hung hiểm hơn ta.”

Lâm Xương lắc đầu, “Người chờ ta.” Sau đó quay về phòng, gấp ngay ngắn sổ thư nhà viết đêm qua, dùng tinh kỳ gói lại, giao vào tay Hà Yến, “Giúp ta đem cái này về, như thế ta cũng đỡ phải phái khoái kỵ truyền tin.”

Hà Yến cúi đầu nhìn tinh kỳ sứ mề kia, chữ “Lâm” đã không còn trọn vẹn, “Nếu thật sự không cảm cự được thì cứ chạy đi, tính mạng quan trọng hơn.”

Lâm Xương nói: “Đương nhiên rồi.”

Ngày đó, Hà Yến dẫn năm ngàn tinh binh, đi từ cửa sau biên thành.

Vào đêm, Bắc Cương đổ trận tuyết đầu mùa, sau lưng ánh lửa không tắt, hò hét rung trời.

Hà Yến lao đi suốt đêm, hoàn toàn không dám ngoảnh đầu lại một lần.

Hoàng thành chiều tà, tiêu điều yên tĩnh.

Sao rơi đầu canh, hồng mai ngạo tuyết, thật là phong hoa vô thượng.

Nhưng người trong ngự thư phòng lại không lòng dạ nào ngắm cảnh đẹp khó tìm này.

Đông Nam thất thủ, Lâm Thành phản loạn, ngay sau đó Bắc Cương phá thành, tin dữ liên tục.

“Hỉ Liên-“

Lão thái giám đang thêm than vào lò đồng vội vàng quay người lại, khom lưng tiến lên, “Hoàng thượng, có nô tài.”

Nguyên Kinh gác bút, đôi mắt mệt mỏi, “Đến Thái y viện lấy đồ, hôm qua trẫm đã nói với Hứa thái y rồi.”

Thái giám run tay, hòn than đang cháy rực rơi khỏi cặp gắp than, lăn mấy vòng dưới đất, tóe đốm lửa.

Hỉ Liên há miệng, lời nói chưa ra khỏi môi, lại nức nở một tiếng.

Cung nhân bên cạnh không thấy rõ, trong lòng Hỉ Liên lại rất rõ.

Nguyên Kinh vành mắt thâm quầng, thấy Hỉ Liên như thế cũng không trách tội, chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Đi đi.”

Hỉ Liên quỳ dưới đất, dập đầu thật vang, “Nô tài tuân chỉ.”

Chờ khi Hà Yến đến kinh thành, đêm đã tối om như mực.

Để năm ngàn người kia ở lại ngoại thành ngự tặc, Hà Yến chưa cưỡi binh nhưng đã trực tiếp vào cung.

Trăng rọi bầu không, thỉnh thoảng có cung nhân cầm đèn đi ngang qua, đều là khuôn mặt trắng bệch, âm u như du hồn.

Bốn bề tối đen như mực.

Bên ngoài ngự thư phòng lác đác vài thị vệ, chờ thấy Hà Yến, thoát đầu sưng sốt, đang tính rào bước tới, lại nghe có người mở miệng trước.

Giọng người nọ chậm chạp, như bị than củi hun hòng.

“... Phỉ... đại nhân?”

Hà Yến quay đầu lại, thấy Hỉ Liên đứng đằng sau, khuôn mặt xanh mét, đôi mắt hồ ly sưng húp khó giấu.

Hỉ Liên cảm xúc khác lạ, “Đúng thật là ngài.”

Hà Yến nhìn lộ sự trên tay lão, thuận miệng hỏi: “Cái gì thế?”

Hỉ Liên cứng đờ khuôn mặt, không lên tiếng.

Lão như thế, Hà Yến ngược lại cảnh giác, giơ tay muốn lấy cái lọ, lại thấy Hỉ Liên sợ hãi đến tay chân run rẩy, lui về sau hai bước, suýt ngã xuống tuyết.

Sau lưng Hà Yến là ánh trăng bạc, đôi mắt hấn lạnh lẽo.

“Có chuyện gì?”

Hỉ Liên thấy giấu không được, lại lập tức quỳ xuống.

Cành bạc lay trước gió, tuyết bay trắng xóa trời.

Hà Yến nghe Hỉ Liên nói, sắc mặt càng ưu sầu, đến cuối cùng lại giận tím mặt.

Giật lấy lọ sứ trong tay Hỉ Liên, ném mạnh xuống đất.

Sứ Thanh Hoa vỡ nát, cả lọ thuốc uốn lượn chảy ra, màu đen quánh, vấy bẩn sắc trắng tinh.

Hỉ Liên hai mắt đỏ hoe, cả người lại như bị liệt, xụi lơ ngồi dưới đất.

Hà Yến xông thẳng vào ngự thư phòng.

Những người thường niên canh ngự thư phòng đều biết thân phận hèn, không dám dùng sức mạnh ngăn cản.

Đi hết một vòng nội ngoại điện cũng không thấy bóng Nguyên Kinh đâu, Hà Yến rất tức giận, túm một cung nhân lại hỏi.

Cung nhân kia thấy khuôn mặt Hà Yến đáng sợ, bị dọa suýt tè ra quần, chỉ nói Hoàng thượng đến Mai viên thường tuyết, đã đi nhiều canh giờ rồi.

Hà Yến thả cung nhân kia ra, gấp gấp ra khỏi điện, trước khi đi cũng không quên lôi Hỉ Liên dưới đất dậy, “Dẫn ta đi Mai viên.”

Hỉ Liên không có sức chống lại, phủ tuyết trên người, hai tay thu vào tay áo, dẫn đường cho Hà Yến.

Không ngờ mới đi một chén trà lại đụng phải ngay bên ngoài Vĩ Ương cung.

Hà Yến đứng đó, nhìn bóng dáng dần đến gần, con người đột nhiên sáng đến hai người.

Nguyên Kinh được mấy cung nhân đưa về điện, mặc áo lông hồ ly màu bạc, rèm mi buông xuống, dung sắc như ngọc.

Ngẩng đầu nhìn thấy Hà Yến, mắt phượng hơi sợ hãi, “Người đã trở về?”

Hà Yến một lúc lâu không nói gì.

Chỉ đi tới, giơ tay gỡ cánh hoa mai bám trên tóc Nguyên Kinh, giọng khàn khàn, “Người đã đến Mai viên?”

Nguyên Kinh phủ tuyết bám trên vai, ngữ khí lạnh nhạt, “Thuận tiện đi dạo một chút.”

Hà Yến nói: “Người đi theo ta, không làm Hoàng đế nữa.”

Nguyên Kinh dĩ nhiên hiểu rõ ý Hà Yến, không lên tiếng.

Hà Yến tiếp tục: “Ta từ Bắc Cương về đây, chính là để đón người đi, Đại Bình vận số đã hết, không bằng sớm tính đường lui cho mình.”

Nguyên Kinh nghe vậy nói: “Đường lui? Thiên hạ rộng lớn này, ở đâu có chỗ dung thân cho vua mất nước?”

Hà Yến chăm chú nhìn Nguyên Kinh rất lâu, nhìn y hờ hững nghiêng người đi qua, than khẽ một tiếng, “Thật tình hết thuốc chữa rồi.”

Dứt lời, thỉnh linh ra tay, một tay bóp cổ Nguyên Kinh, hai mắt đỏ ngầu kéo mạnh, “Đi!”

Cung nhân xung quanh sắc mặt như người chết, quỳ xuống một loạt. Có thái giám to gan thấy thế xông lên, bị Hà Yến đập một phát ngã lăn quay ra đất, ôm bụng co tròn lại, không sao bò dậy nổi, những người còn lại sắc mặt như xuống mồ, thấy Hoàng thượng không có mảy may phản ứng, cũng đều không xông lên.

Tuyết trên lông mi và trên tóc Nguyên Kinh tan ra, làm trơn đôi mắt đen sẫm kia, như muốn hút người ta vào, “Bây giờ người bảo ta không làm Hoàng đế nữa? Nhưng trước kia khi ta van xin người, không phải người khẳng khái như thế sao?”

Hà Yến siết các ngón tay lại, nghiêng răng nói: “Người không đi, bỏ được?”

Nguyên Kinh phá lên cười, “Ta không bỏ được cái gì?”

Hà Yến cười ha ha, “Đúng, người nhất định bỏ được! Người xưa nay vẫn bỏ được mà! Vậy thì, ta cũng không có gì mà không bỏ được!”

Nói xong liền lôi y vào Vĩ Ương cung.

Hỉ Liên sợ tái mặt, “Hoàng thượng...”

Hà Yến giận dữ rút bội đao, “Cút.”

Hỉ Liên mềm nhũn chân, quỳ thụp xuống, trán rạp xuống đất, quỳ mãi không dậy.

Lưỡi đao hàn quang sáng rực, rơi một ít tuyết mỏng.

Vĩ Ương cung yên tĩnh không người, như thể hầm băng, không có tí lửa nào.

Nguyên Kinh bị Hà Yến đè dưới đất, lúc này mới hoàn hồn, vung tay tát hất, “Cút.”

Hà Yến lập tức lửa giận bốc lên, đấm mạnh một quyền, Nguyên Kinh che miệng theo phản xạ, khoe môi trầy da rướm máu.

Đáy mắt run lên, Hà Yến vội vàng thu tay, song vẫn tức giận không thôi, “Người độc diên ta, tru cứu tộc ta, ta còn giúp người chinh chiến lâu như vậy, chung quy không thể làm không công được.”

Dứt lời, liền bắt đầu tháo đai lưng.

Nguyên Kinh sợ hãi vô cùng, vội bỏ ra, nhưng lại bị hấn túm về, xé nát xiêm y, lấy mảnh vải rách cột hai tay y vào chân giường.

Đá xanh lạnh buốt thấu xương, người nằm bên trên toàn thân trần truồng run bần bật.

Bị bắt tách đùi ra, đè ồm ồm, lồi vào u mật kia nhận một ngụm nước bọt, kể đó liền có một thứ to và cứng đâm vào.

Nguyên Kinh giọng nói run rẩy, “Hà Yến, cầu người...”

Nhưng tên đã lên dây, lý nào lại không bắn?

Không có bôi trơn, mới đầu không thể vào, Hà Yến lại tàn nhẫn đẩy mạnh toàn bộ vào.

Thức không ngừng, sắc đỏ tươi tí tách rơi lên gạch đá, nở ra từng đóa hoa máu.

Có người khuôn mặt như sắp chết, nụ cười thê lương.

Nguyên Kinh thả lỏng, giống như bạo ngược phía sau hoàn toàn không tồn tại.

Trước mắt một màu đen như mực, thất thần lại quay về tuổi trẻ u mê bên sông Hoài.

Trong hồi lang phong linh đu đưa, cũng là tiếng rên rỉ liên tục.

Cũng cả ngày bị hấn đè bên dưới mà hành hung, cường bức như vậy.

Từ bấy đến giờ chẳng thay đổi, trước kia là thế, bây giờ vẫn thế.

Cho nên lúc trước mới bày mưu tính kế, chỉ muốn một ngày kia có thể báo thù rửa hận.

Nhưng mà thật sự đến ngày đó rồi, hết thấy lại đều khác hẳn.

Hưng suy mấy độ, mệt mỏi quốc sầu.

Từng bước một nhường, từng chút một quên.

Vứt bỏ dự tính ban đầu, tác thành một cuộc hoang đường.

Hắn nói không sai chút nào, mình quả thật trời sinh hèn hạ.

Chỗ giao hợp đầm đìa máu tươi mấp máy hút vào, thít chặt vật kia, ra vào không nghỉ.

Hai mắt Hà Yến ánh sáng kỳ lạ, vào sâu rút ít, mà chi chít trong ngực lại không có tí tẹo cảm giác gì là vui vẻ.

Ngược lại Nguyên Kinh dần dần sung sướng, người đỏ bừng, hơi thở càng lúc càng dồn dập.

Hà Yến rút ra, lật người trên mặt đất lật lại.

Vải trên cổ tay cơ hồ thít vào da thịt, hai má Nguyên Kinh mất hết huyết sắc, khoe mắt thì ửng đỏ, đầy diễm tình.

Hà Yến ngời đi cơn giận, vẻ mặt hối hận, “Có đau không?”

Nguyên Kinh tươi cười quái dị, hai chân kẹp chặt thắt lưng hắn.

Hà Yến sững sốt, lại cúi đầu nhìn vật cứng đầy bụng mình, bây giờ mới hiểu.

Điều người này thích nhất, suýt nữa cả mình cũng quên.

Hắc đồng của Hà Yến co lại, hần không hề lảng nhảng nhấc hai chân Nguyên Kinh lên, đè trên mặt đất, nhắm ngay huyết khẩu mà đâm thẳng vào.

Thịt bên trong giật mình mấp máy co lại, mót vào không ngừng, hoạt sắc sinh hương, khiến người ta khó lòng kiềm chế.

Huyết khẩu hồng nhuận đã nứt, từng tia từng tia, bị vật to dài thúc vào, thật là đáng thương, nhìn mà ghê người.

Hai tay bị thít phát xanh, máu không thông, mà Nguyên Kinh lại sung sướng vô cùng, bị Hà Yến đâm chảy tinh thủy ra, bôi khắp bụng.

Hà Yến thật sự không chịu nổi, ngừng động tác, cúi người ôm y vào lòng.

“Đừng tiếp tục như vậy nữa được không?”

Khoái ý tiêu tan, cảm giác đau đớn như đao nhọn cơ hồ xé nát người ra.

Nguyên Kinh lặng thinh hồi lâu, đôi mắt trống rỗng, “Người quên được?”

Hà Yến khựng lại, thành thật nói: “... Không thể quên được.”

Nguyên Kinh nhắm mắt, trên mặt đọng lại vệt nước, “Chính thế.”

Đừng nói luyến lưu, vì đâu lệ đổ.

Biết quân không thể, biết ta không thể.

Đêm ấy, phản quân tới kinh thành, ngoại thành khói lửa nổi lên.

Sát phạt không ngừng, rung trời động đất.

Hà Yến một mình trở về ngự thư phòng, tóm lấy Hỉ Liên, giục ngựa xuất cung đi tìm Hứa thái y ngay trong đêm.

Hoàng thành âm ỉ suốt đêm, cung nhân đều đào vong hết, đã cùng đường rồi.

Chờ Hà Yến xử lý xong việc trong tay thì đã trời tảng sáng.

Hai lọ sứ nút xanh mỗi người cầm một, chia tay từ đây.

Sáng sớm thành phá, phản quân lao thẳng vào hoàng cung.

Hà Yến dùng năm ngàn tinh binh và thị vệ trong cung bảo vệ cửa cung.

Tiếc rằng bên ngoài phản quân nhân số đông đảo, giết người như cỏ rác, không thể cầm cự lâu.

Canh năm, gà gáy sương mờ.

Ngoài Phúc Thọ điện, chuông triều như xưa.

Trên ghế cửu long sơn vàng trống không, trong đại điện bình nhật chật kín người, trước mắt lác đác vài bóng, đứng vài lão thái giám, không còn một thần tử nào.

Hỉ Liên đỡ Nguyên Kinh, thông thả vào điện.

Không có long liễn, Nguyên Kinh từ Vị Ương cung đi bộ đến đây hết một canh giờ.

Mặt giày bị tuyết ngấm ướt nước, khá là chật vật.

Thấy Nguyên Kinh đến, mấy lão cung nhân quỳ xuống, khom lưng hô to vạn tuế.

Kim long quan, minh hoàng bào, Nguyên Kinh ngồi ngay ngắn trên ghế cửu long, khuôn mặt trắng đến trong suốt.

Đợi cả buổi vẫn không có đại thần đến, Nguyên Kinh lúc này mới phất tay, “Đi hết đi.”

Lão thái giám quỳ dưới đất khóc sụt sùi, “Hoàng thượng, nô tài ở trong cung cả đời, còn có thể đi đâu được nữa?”

Nguyên Kinh khẽ thở dài, “Trẫm là một Hoàng đế vô năng.”

Hỉ Liên gào khóc thất thanh, “Hoàng thượng! Nô tài biết Hoàng thượng là minh quân! Người cầm quyền sáu năm, cần trọng tận tụy, chỉ là vận số Đại Bình đã hết! Không oán được Hoàng thượng!”

Thần sắc Nguyên Kinh bình tĩnh hời hợt, y giạt ngọc bội trên hông giao cho Hỉ Liên, “Chắc hẳn châu báu nữ trang trong cung đã bị người ta lấy gần hết rồi, vật này giá trị không rẻ, người cầm lấy, bệ tiểu hoàng tử xuất cung, tìm nhà người tốt mà cho, cũng không uổng chúng ta làm chủ tớ nhiều năm.”

Hỉ Liên khóc đến thở không ra hơi, “Hoàng thượng...”

Nguyên Kinh phát tay, “Đi đi.”

Lầu son gác tía, phủ một tầng tuyết trắng, không che được bại huyết dơ bẩn của người chết bên dưới.

Nguyên Kinh lấy một lọ sứ trong tay áo, nhỏ nút ra.

Còn nhớ năm ấy tân đế đăng cơ, văn võ bá quan hô thiên thu vạn đại, địa cử thiên trường.

Hoàng đế trẻ tuổi lần đầu ngồi lên ghế cửu long, sợ hãi nhìn người đứng trên cùng quần thần một cái, sau khi được cho phép, đi lên long vị, ôm mộng trung hưng, một lòng vì nước.

Ai ngờ lại thành vua mất nước.

Phụ chí lăng vân, hoài bão chưa kịp làm gì.

Bất giác lệ đã đầm má, mông mông lung lung, lại trông thấy người nọ đứng ở cửa đại điện Phúc Thọ điện, mũi dao nhỏ máu, vẻ mặt phong trần.

Đại thế đã mất, năm ngàn nhân mã chỉ còn lại vài trăm.

Hà Yến phóng ngựa đến, chỉ vì hậu sự.

Nguyên Kinh nhìn thẳng Hà Yến, “Đây là ta nợ người, hôm nay trả lại, chúng ta hết nợ.”

Nói xong ngửa đầu uống cạn chất lỏng trong bình, rượu độc xuyên tràng, máu tươi chảy ra.

Hà Yến cơ hồ bóp nát các ngón tay, không hề nhúc nhích, nhìn đôi mắt phượng của người nôn ra máu kia thất thần rồi từ từ nhắm lại.

Thiên tử từ trên bảo tọa cửu long ngã xuống đất.

Đầu năm Nguyên Kinh thứ bảy, Bình vong.

Nguyên Kinh để lấy thân tuần quốc, quân vương chết vì xã tắc, thật là đáng tiếc đáng thương.

Nửa tháng sau.

Bắc di và lưu tặc chạm trán ở kinh thành, ngược lại là phản quân bại trận, Hách Liên Xung đích thân chém chết tướng thủ phản quân, lột da thị chúng trên cổng thành.

Treo lên cùng còn có Nguyên Kinh để quốc quân tiên triều.

Nhưng không ai biết, đó chẳng qua là một thể thân mà thôi.

Trời đông rét mướt, gió tuyết phát phơ.

Tuyết địa vùng ngoại thành trắng tinh, quyền dục với tính kẻ gì đó, tất cả đều cách xa.

Bên trong xe đốt lò sưởi ấm áp, trải thảm lông dê, đầy đủ mọi thứ.

Nam nhân mặt mày anh tuấn cúi đầu xem lá thư Lâm Xương gửi mình, lại hoàn toàn không phát giác người bên cạnh đã tỉnh dậy.

Đầu ngón tay trắng như ngọc khẽ chạm vết máu đọng lại trên trán, tươi cười nhìn chăm chú nam nhân trước mắt một lúc lâu, đôi mắt phượng trong veo như sao, hoàn toàn không có mây may hắc khí, “Người...”

Hà Yến nghe tiếng run lên, chậm chậm nghiêng đầu.

Nguyên Kinh không buộc tóc, trước khi xuất cung được Hỉ Liên thay y phục nhung bạch, khuôn mặt tuấn tú điểm tỉnh như mưa phùn đầu xuân.

Hà Yến nhàn nhạt nói: "... Ta là tướng công của người."

Nguyên Kinh cười rạng rỡ, hào hứng gọi: "Tướng công."

Bánh xe lộc cộc, tuyết phủ trắng xóa.

Nắng rơi vào màn cửa, chiếu sắc mặt người nọ nhợt nhạt, khóe môi mỉm cười, ẩn tình.

Hà Yến chăm chú nhìn Nguyên Kinh hồi lâu, lại bất thành linh rơi xuống một giọt nước mắt, "Ừ."

76. Chương 76: Chương Cuối

Đêm trước khi mất nước.

Hạ nhân Hứa phủ vung xẻng suốt đêm.

Một đám người bận rộn đem đồ nữ trang châu báu trong nhà chôn xuống đất, đến canh hai mới xong xuôi.

Bọn hạ nhân mệt lử mệt lử lướt về phòng ngủ.

Lão Thái y tuổi ngoài sáu mươi, sau một phen cực nhọc càng buồn ngủ vô cùng, song mới được nha đầu hầu hạ cởi quần áo chui vào chăn bông đã nghe tiếng cửa phủ rung không thôi.

Lão Thái y hết sức lo sợ, "Chẳng lẽ tặc nhân vào thành rồi?"

Tiểu nha đầu run tay, "Đại nhân, làm thế nào đây?"

Lão Thái y thở dài nói: "Tìm người ra xem thử đi."

Tiểu nha đầu vâng một tiếng, quay người ra khỏi phòng kêu tiểu tư đi coi thử.

Không bao lâu, tiểu tư kia quay lại truyền lời, mặt rịn mồ hôi lạnh, môi run rẩy, "Đại... đại nhân... không xong rồi..."

Lão Thái y đôi mắt tối đi, đáy lòng chùng xuống, "Nhanh như vậy?"

Tiểu tư kia nói: "Người tới nói là Hà Yến."

Lão Thái y ghét vô cùng, bụng nghĩ rõ ràng là tên này rắp tâm tra tấn mình, giả như hắn đến sớm thì cũng có thể giúp đỡ việc đào đất, mà nhất định phải chờ người ta ngủ mới tới phá mộng đẹp, thật đúng là đáng ghét!

"Không gặp!"

Hứa thái y hừ lạnh một tiếng, suýt nữa ho ra đàm, khó khăn hắng giọng rồi tiếp tục: "... Cứ nói ta ra khỏi thành rồi."

Về mặt tiểu tư khá khó xử, "Nhưng thưa đại nhân... Vừa rồi khi tiểu nhân ra hỏi mở hé cửa, không ngờ để hắn chui vào..."

Lão Thái y trợn tròn mắt, "Cái gì?"

Lời còn chưa dứt, liền thấy nam nhân ngoài cửa vẻ mặt ưu sầu, khí độ lãnh thanh.

Hà Yến giọng hồ hững, "Dậy."

Lão Thái y vội vàng kéo chăn qua ngực, "Người... sao người dám xông vào phòng ngủ của người khác?"

Hà Yến nói: “Ông đâu phải nữ tử hương khuê, tại sao ta không xông vào được?”

Lão Thái y ngập ngừng, “Nhưng... lão phu nghe nói người thích nam phong...”

Toàn thân Hà Yến run rẩy một hồi, “Bớt thép vàng lên mặt mình đi, vỏ cây già như ông ai mà thềm gặm?”

Hỉ Liên phía sau Hà Yến thấy hai người giương cung bạt kiếm vội chen lên, “Hứa thái y, thuốc hôm nay ngài phối cho ta đã đánh vỡ rồi, còn phải phiên ngài cho một liều khác.”

Về mặt lão Thái y rất khó coi, “Hỉ công công, việc này người sai người truyền một tiếng là được, cần chi kêu hấn đến đây?”

Hỉ Liên về mặt khó xử, “Không giấu gì Hứa thái y, ta cũng bị hấn bắt tới, hơn nữa thuốc cũng là do hấn đập nát.”

Lão Thái y trợn tròn mắt, quay sang Hà Yến, “Đập đi phối lại? Chẳng lẽ tên nhãi nhà người lại muốn lường gạt lão phu?”

Hà Yến lười dông dài, giơ tay trực tiếp lôi ông ta xuống giường, “Ta không có nhiều thời gian, ông hãy phối nhanh cho xong việc.”

Hỉ Liên kinh hãi, bất tự giác kéo tay áo Hà Yến, “Không được... nếu Hứa thái y trong cơn tức giận...”

Hà Yến chỉ túm người xuống, “Ta không có thời gian ở đây nhìn lão làm ẩu.”

Nhưng lão Thái y cũng không cam già, giơ tay đập Hà Yến hai phát, bắt đắc dĩ rướn eo, chỉ có thể mặc cho Hà Yến lôi khỏi chốn.

“Người hôm nay làm nhục lão phu như vậy, vì khí tiết, thứ cho lão phu khó có thể tòng mệnh!”

Hà Yến rút kiếm, thân hình cao lớn nhoáng một cái, mũi kiếm đã hốt một lọn tóc mai của Hứa thái y, “Phối mau!”

Lão Thái y chỉnh lại quần áo, lườm Hà Yến một cái, “Thôi thôi thôi, lão phu không thềm chấp nhặt với trẻ ranh, phối thì phối, có gì ghê gớm đâu.”

Hà Yến hạ mắt, lạnh giọng nói: “Đổi rượu độc y muốn thành rượu độc giống lúc trước ta uống.”

Lão Thái y nghe vậy khựng lại, “Giống lúc trước người uống?”

Hà Yến trầm giọng đáp, “Loại thuốc hôm trước Điền Sùng Quang nhờ ông phối cho ta cũng cần một ít.”

Lão Thái y thở dài, “Người vừa độc vừa giải, chẳng lẽ muốn hành lão phu?”

Hà Yến chẳng qua muốn lấy đề phòng vạn nhất ngày sau, song không muốn nhiều lời với Hứa thái y, chỉ phát tay nói: “Đừng dài dòng, ông cứ phối cho ta là được.”

Lão Thái y chửi thề một lát, đoạn quay vào nhà sau.

Do bản thân ông làm ngự y trên triều đình cả đời, cho nên trong phủ dược liệu đủ hết, không bao lâu đã lấy ra hai lọ sứ nút xanh. Một lọ hoa văn đen, một lọ hoa văn xanh.

“Hoa văn đen là rượu độc hủy thần, hoa văn xanh là tỉnh não an thần, tuyệt đối đừng nhầm.”

Hà Yến nhận cả hai lọ, vội vã xuất cung đốc quân, quay người ra khỏi phủ không kịp cảm ơn một tiếng.

Màn đêm buông xuống, khói dày tuyệt giá.

Giục ngựa đưa Hỉ Liên đến cửa cung, Hà Yến đưa lọ hoa văn đen cho lão, “Đến lúc đó người thu dọn đồ đạc sẵn sàng, ta tìm xe đón các người đi.”

Hỉ Liên cảm lộ, vành mắt hơi đỏ lên, “Đa tạ Hà đại nhân.”

Lại hỏi: “Nô tài rất tò mò, tại sao đại nhân không trực tiếp đưa Hoàng thượng đi?”

Hà Yến lặng im giây lát, rồi thông thả nói, “Ta vốn cũng định như thế, nhưng y thực sự đã quyết tâm ở lại, nếu ép y đi, với tính tình y sợ là sẽ chết thảm hơn.”

“Cho nên ta ra hạ sách này, cũng là vạn bất đắc dĩ.”

Lại nói hôm trước Hà Yến vừa rời biên thành chẳng qua ba ngày, Hách Liên Xung đã dẫn quân đại phá biên thành, Lâm Xương dẫn binh trốn về nam, lui thủ Khương Thành.

Đêm trước khi đi, Lâm Xương lại nhờ người khoái mã gia tiên gửi hai phong thư về kinh, một phong là thư nhà, gọi người nhà đến ở cùng.

Một phong mật tín khác thì là đặc biệt gửi Hà Yến, hẹn lên Khương Thành phương bắc, cùng mưu đại kế.

Khương Thành nằm cạnh sông ngòi Bắc Cương Đông Nam, ba mặt là sông, lúc trước là nơi trữ lương của Bình quân, mặc dù dễ thủ khó công, song cũng không phải là yếu địa binh gia, xưa nay không được chú ý lắm. Mà Hách Liên Xung sốt ruột dẫn quân về nam, sẽ càng không phí nhiều sức ở đây, Lâm Xương trốn nơi đây cũng có thể thiết lập quân trấn, nhân lúc người khác hỗn chiến tranh đoạt giang sơn, nghỉ ngơi lấy lại sức, chuẩn bị sau này sử dụng.

Binh sĩ đi suốt ngày đêm, chẳng dễ gì đến được kinh thành, tìm Hà Yến, thế nhưng Hà Yến đang bận hộ thành chuẩn bị cho cuộc chiến, chẳng có thời gian xem.

Tận đến nửa tháng sau, mọi sự thỏa đáng lại thâu long chuyển phượng cứu Hoàng đế ra, hai cỗ xe ngựa chạy gần trăm dặm rồi, bấy giờ mới nhớ tới lá thư của Lâm Xương.

Nặng mai chiếu khắp, đồng không tang thương.

Xe ngựa đi lên phương bắc rất nhiều ngày, tạm dừng bên thành Lân Đẳng.

Ánh nắng từ sau tấm màn nhung đen rơi vào bên trong xe ngựa, chiếu lên rèm mi như lông vũ của người nọ, lấp lánh sáng.

Hà Yến cúi đầu nhìn người ngủ trên đầu gối mình.

Khuôn mặt nghiêng gầy gò, lại điềm đạm yên tĩnh không nói nên lời.

Bên ngoài mã phu ghì cương dừng ngựa, chờ xe ngựa dừng lại mới tới gần màn che nói khẽ một câu, “Khách quan, đến Lân Đẳng rồi.”

Hà Yến gật đầu, không lên tiếng, đang định gọi người nằm trên đùi mình dậy, lại thấy Nguyên Kinh tựa mình, ngơ ngác ngồi thẳng dậy, nhìn hẩn chằm chằm.

Trên mặt hằn một dấu đỏ, ngủ đến đôi mắt mơ màng, lại sinh ra chút thần thái dịu dàng lạ thường.

Hà Yến hơi ngưng thần, véo mạnh mặt y, “Sao mà ngủ thành ra thế này?”

Nguyên Kinh không nói gì, từ trên thăm nhưng bò dậy, vén màn nhìn ra ngoài, “Tối rồi.”

Hà Yến bị y gối tê rần hai chân, nhưng cũng không nổi giận được, chỉ thản nhiên nói một câu, “Ừ, muốn xuống không?”

Nguyên Kinh quay đầu lại, mắt phượng hàm tiếu, “Muốn.”

Hà Yến giơ tay muốn mượn sức đứng dậy, thế nhưng chân tê cứng, bất kể thế nào đều không nhúc nhích được.

Người bên cạnh ngồi ngay ngắn hồi lâu, hơi tiếc nuối, “... Tướng công... chân người vậy mà tàn tật...”

Mặt Hà Yến sầm xuống, “Ta thấy người ngủ đần rồi phải không? Ta rất khỏe mạnh.”

Nói xong cắn răng xuống xe.

Vừa đứng thẳng dậy, liền thấy cỗ xe ngựa theo sau cũng dừng lại, một người xuống xe, vận trường bào vật thẳng, đã tháo ô sa trên đầu, đang nhìn nơi này.

Hỉ Liên quần hồ cừu trên người tiểu hoàng tử kín hơn, bề cẩn thận, chậm rãi đi tới.

Mở miệng định gọi Hà Yến một tiếng đại nhân, song lập tức kịp phản ứng, đông dài nói với hắn: "... Hoài Hoài, ban này ở trong xe ta trông thấy kế bên có một quán trà, muốn vào mua ít sữa dê và trà nóng, nhưng lại sợ bên trong đông người ồn ào... đánh thức tiểu thiếu gia, cho nên còn phải phiền người..."

Hà Yến liếc nhìn đứa trẻ, đôi mày rậm nhú lại, chỉ đành miễn cưỡng nhận hồ cừu.

Lại nói Hà Yến bình nhật hay cầm cung khải thiết khí, nào phải người biết bế em bé, mới chút xú đã khiến đứa trẻ khóc không thôi, bắt đắc dĩ bèn kẹp chặt vào tay luôn cho xong.

Nguyên Kinh nhô người, cực kỳ tò mò nhìn chằm chằm đứa bé gào khóc.

Lông ngân hồ vi vu bay trong gió, em bé bên trong quần như đòn bánh, chỉ lộ ra khuôn mặt bé xú, trắng ngần, ẩm áp mềm mại.

Trên mặt dính một chút nước mắt lóng lánh, thút thít khe khẽ.

Nguyên Kinh khẽ sờ khuôn mặt non mềm ấy, "... Thật là đẹp."

Hà Yến thấy vẻ mặt Nguyên Kinh chăm chú, nổi lên ý xấu, "Đây là người dễ, người quen à?"

Nguyên Kinh sửng sốt, mắt phượng mát rượi, "... Đây..."

Hà Yến cong khóe môi, "Đây cái gì? Người không thấy mặt mũi giống người lắm à?"

Nguyên Kinh chợt cười nhẹ, "Thế cho ta bế đi."

Hà Yến kẹp chặt đứa trẻ, "Người không bế được, lại ngã nữa đấy."

Nguyên Kinh gơ tay, "Sẽ không ngã đâu."

Khi hai người nói chuyện, em bé quần trong tã tựa hồ khóc to hơn, Hà Yến rất bức bối, thấy Hỉ Liên chưa về, người trước mắt lại cố chấp gơ tay chờ, bèn bỏ cái cục đó lên.

Sau đó lại không yên tâm nói: "Ôm cho chắc, ngã chết là không còn nữa đâu."

Nguyên Kinh không nói gì, chỉ đón lấy đứa trẻ.

Kể cũng lạ, em bé vừa vào lòng Nguyên Kinh liền ngoan hơn không ít, có lẽ là mệt rồi, rầm rì hai tiếng liền ngủ khò khò.

Vẻ mặt Nguyên Kinh trầm xuống, y sợ hãi ngẩng đầu lên, "Chết rồi..."

Hà Yến nhếch môi, "Đang ngủ thôi."

Nguyên Kinh thần sắc dịu đi, mi mắt buông xuống, chăm chú nhìn nhóc con trong ngực nhưng một lúc lâu, nhìn em bé lại ngó Hà Yến, "Sao không có chỗ nào giống người vậy?"

Hà Yến hừ lạnh một tiếng, "Sao lại không giống, ta thấy rất giống mà."

Nguyên Kinh lại cúi xuống ngẫm hồi lâu, cười nhàn nhạt, "Giống."

Hà Yến đứng yên một chỗ, nhìn người nọ quần áo cẩm bạch, vùng chân mày yên bình điềm tĩnh, mới cảm thấy đây chính là Giang Hoài Cẩn rồi.

Dung mạo thanh tú, minh mầu ẩm áp.

Rốt cuộc không còn đôi mắt lạnh lẽo căm hận trừng mình, một trái tim nóng, lại một khuôn mặt lạnh.

Hỉ Liên xách từ quán trà ra hai cái ấm đồng, bỏ đồ đạc xuống, thấy Nguyên Kinh bế đứa trẻ, vội rảo vài bước tiến lên, vẻ mặt sợ hãi, "... Để nô tài bế cho."

Nguyên Kinh thấy Hỉ Liên gơ tay tới, vô thức ôm đứa trẻ chặt hơn, nghiêng đầu nhìn Hà Yến.

Hà Yến khoát tay, "Cứ đưa ông ấy đi, đây là Hỉ bá, hầu hạ người rất nhiều năm rồi."

Nguyên Kinh lúc này mới buông lỏng tay, hơi gật đầu chào Hỉ Liên, "Hỉ bá."

Hỉ Liên bế chắc em bé, lập tức khom người quỳ xuống, "Hoàng... tôn thọ nô tài..."

Hà Yến lạnh nhạt liếc nhìn lão, “Được rồi.”

Hỉ Liên bị Hà Yến túm vạt áo lôi dậy, đáy mắt không che được nỗi xót xa.

Nhưng nhìn Nguyên Kinh vẻ mặt vô ưu, nụ cười thanh thản, đáy lòng tự dưng cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Chỉ nghĩ Hoàng thượng vui là được, còn người này điên hay không đều không sao.

Mã phu múc một thùng nước từ giếng đá bên ngoài quán trà muốn cho ngựa uống, mới ra khỏi phòng chứa củi đi một trượng đã không gánh nổi, đành phải bỏ thùng sắt kền càng xuống đất, thở hồng hộc, ới Hà Yến một tiếng, “Khách quan, phiền ngài giúp một tay.”

Hà Yến nhìn người bên cạnh một cái, “Ta sẽ về ngay.”

Nói xong, liền quay người đi.

Tuyết nhẹ rơi, chân liêu xiêu, dưới cầu gãy nửa hồ sen khô héo.

Nguyên Kinh chăm chú nhìn một gốc hồng mai thấp lè tè bên cầu, sóng mắt đảo quanh.

Điện vàng đồ trắng, ngói đỏ lưu ly.

Năm Thái Sơ thứ ba, thời điểm gần tháng Chạp, Hà Yến đang cùng đám người Lâm Xương trừ tính trong phủ.

Chỗ chuyển giao của hồi lang chính sảnh đi ra một bạch diện thiếu niên, trước mắt đang một mình vịn lan can sơn son, nhìn vài gốc hồng mai trong viện, tâm sự nặng nề.

Xích la thường, chi ngọc trâm, Giang Hoài Cẩn hắc mâu ngấn nước, thảm than thế sự vô thường, vận mệnh trôi người.

Đám đại thần phó tướng trong căn phòng đằng sau lục tục đi ra, a dua cười nịnh, nam nhân chính giữa cười vài tiếng ứng phó, lại quay sang nhìn chỗ lan can, thấy người này bẻ hồng mai cạnh hành lang mà ngửi một lúc lâu.

Tiếng bước chân phía sau ngày càng đến gần, Giang Hoài Cẩn quay đầu lại, thấy Hà Yến mặt mày sắc bén, giấu không được vẻ mỉa mai đầy mặt.

“Người lại thích hoa này?”

Giang Hoài Cẩn hơi mím đôi môi mỏng, đáy mắt sinh ra một chút âm lãnh.

Nhìn chằm chằm người trước mặt không hé môi nửa tiếng.

Hà Yến liếc y một cái, “Đần rồi à?”

Giang Hoài Cẩn thần sắc hờ hững, “Nếu đần thật cũng không tệ.”

Hà Yến nhướn mày, cười trầm trầm.

Vài bông tuyết rơi trên quần áo thêu cầu kỳ, dưới ánh mặt trời đặc biệt sáng trong.

Hà Yến hiểu sai ý, nói không thêm suy nghĩ: “Ta biết người một lòng muốn chạy trốn, người nghĩ rằng người đần rồi là ta có thể buông tha cho người? Ta nói cho mà biết, người nên sớm từ bỏ tâm tư này đi, đừng làm chuyện gì ngu xuẩn.”

Sau đó lạnh giọng nói: “Dù người đần rồi, người cũng là người của ta!”

Tuyết yên tĩnh, phủ một tầng kiêu gia thương thương.

Nói hồng trần, cuối cùng chẳng qua một trường yêu hận.

Mã phu cho ngựa uống nước, sau khi sắp xếp thỏa đáng hết thấy, liền gọi người lên xe.

Hỉ Liên đã sớm bế tiểu hoàng tử lên xe, chỉ chờ vung roi khởi hành.

Hà Yến xử lý xong việc trong tay, thấy Nguyên Kinh không ở bên cạnh, còn nghĩ y đã lên xe, liền trực tiếp đi tới xốc tẩm màn hắc nhung đằng trước xe ngựa.

Bên trong trống trợn, làm gì còn bóng người nào.

Hà Yến lập tức tái mặt, quay người chạy ra ngoài tìm.

Trong lúc tìm người, lọ sứ nút xanh trong tay áo lại trượt ra, rơi xuống tuyết, lăn xa đi.

Hà Yến bất chấp thể diện, chỉ muốn tìm người, bối rối ngược nhìn lên, lại thấy bóng người ngẩn ra dưới tàng mai.

Khóe mắt giật nhẹ, Hà Yến lạnh giọng quát, “Giang Hoài Cẩn!”

Nguyên Kinh theo tiếng quay đầu lại, “Hửm?”

Hà Yến vẫy tay, “Đi về.”

Nguyên Kinh vừa đi vừa ngoái lại liên tục, lê bước đến bên cạnh Hà Yến, để hấn nắm tay dẫn về.

Lòng bàn tay xúc cảm lạnh và gầy, bất tri bất giác giảm đi lửa giận trong lòng Hà Yến.

Hà Yến vừa đi vừa hỏi: “Người nhìn gì vậy?”

Nguyên Kinh tươi cười điềm đạm, “Cây mai.”

Hà Yến đánh mặt, “Nếu người muốn, đợi đến Khương Thành ta trồng cho người vài gốc là được.”

Dừng một chút, sắc mặt hơi mất tự nhiên, “Ừm... Đến lúc đó... Ta cả ngày ngắm hoa cùng người, được không?”

Tuyết mỏng phát phơ, bị gió thổi tung bay, phù sinh lưu niên này, cuối cùng có thể được lương tương y, trường tương thủ.

Nguyên Kinh bị người nọ nắm chặt tay, tai ửng đỏ lên, “Được.”

77. Chương 77: Phiên Ngoại

Tuyết bay lả tả.

Khi Hà Yến đến, Lâm Xương đang ở trong phủ hưởng niềm vui thê nhi, nghe thị vệ tới báo tin, ngay cả phúc cũng chẳng màng hưởng nữa, lập tức bế nhi tử trên đầu gối xuống, đứng dậy ra đón.

Đội trông thấy Hà Yến, Lâm Xương đang tính lao tới, nhưng nhìn rõ người phía sau hấn lại bị dọa mất thăng bằng quỳ luôn xuống.

Hà Yến cúi xuống nhìn hấn, “Hồi xưa trước mặt y chưa từng thấy người niềm nở thế này, sao hôm nay lại quỳ nhanh nhẹn vậy?”

Lâm Xương tròn mắt nhìn Nguyên Kinh, “Hoàng thượng...”

Nguyên Kinh được Hà Yến đỡ một tay xuống xe, nghe Lâm Xương nói câu này lại nghiêng đầu nhìn Hà Yến, “Không phải ta họ Giang à?”

Hà Yến thấp giọng cười, chỉ mở miệng dỗ dành y: “Người theo Hỉ bá vào trong trước đi, ta muốn trò chuyện với người này.”

Thị vệ bên cạnh nghe vậy thức thời nói: “Lâm tổng đốc đã chuẩn bị sẵn chỗ ở cho đại nhân rồi, không bằng để tiểu nhân dẫn ngài qua đó.”

Hà Yến nhàn nhạt nói: “Cũng được.”

Sau đó lại quay sang Nguyên Kinh, “Đi đi.”

Nguyên Kinh không mở miệng, chỉ khẽ gật đầu, rất ngoan ngoãn.

Lâm Xương bò dậy, nhìn Hỉ Liên và Hoàng thượng được thị vệ dẫn vào trong, khuôn mặt càng cứng đờ, “Tiểu Hoàng đế này sợ là không bình thường lắm...”

Hà Yến nhìn bóng lưng kia xa dần, “Điên rồi.”

“Điên rồi?” Lâm Xương sững sốt, lại quay đầu nhìn Nguyên Kinh, bóng lưng kia đi vào bên trong cánh cửa tối om, như bạch hồng chìm xuống vực sâu.

Hà Yến tiếp tục: “Tự mình uống rượu độc, nếu không phải trước đó ta đã đổi, sợ là bây giờ ngay cả ta người cũng không gặp được đâu.”

Lâm Xương thở dài, “Thật là một người đáng thương.”

Sau mới có phản ứng, “Không gặp người? Ý người, chẳng lẽ là muốn đi theo y?”

Hà Yến bị Lâm Xương hỏi á khẩu, ngớ ra một lát, nộ sắc nơi đáy mắt từ từ bùng lên, “Bậy bạ! Người nghĩ ta sẽ kém cỏi như thế! Ta chẳng qua muốn xử lý hậu sự cho y thôi...”

Lâm Xương lườm Hà Yến, “Đúng vậy, người là người giỏi giang, đột trước biên thành Bắc Cương người thà bỏ ta mà đi, cũng muốn dẫn binh của ta về cần vương...”

Hà Yến cười nói: “Tại ta biết người không phải hạng người ngu trung, chắc chắn tự thấy khó mà lui, ai biết người chạy còn nhanh hơn ta tưởng.”

Lâm Xương hừ lạnh một tiếng, “Người vừa đi, Hách Liên Xung liền dẫn binh công thành, tiền tuyến hậu triều đều không yên ổn, ta nghĩ giữ được non xanh lo gì thiếu củi, nếu thực sự cứ thế chết trận, nước mắt rồi sợ là cả truy phong cũng không có, chẳng thà dẫn binh chạy trốn còn giữ được mạng sống, sau đó lại nhớ ra nơi này, bèn đến thẳng đây.”

Hà Yến nói: “Nơi này chọn rất tốt.”

Lâm Xương nhướn mày, “Dĩ nhiên, nơi này dễ thủ khó công, dễ nghỉ ngơi dưỡng sức nhất.”

Hà Yến đáy mắt gian trá, “Kế tiếp, người tính làm thế nào?”

Lâm Xương khựng lại, “Không phải đang muốn tới hỏi người sao?”

Hà Yến nói: “Lưu tặc nguyên từ Thiên Tinh, Bắc di nguồn từ Hồ Lang, hai bên đều là ngoại tộc, trong thời gian ngắn hẳn sẽ chưa nên trò trống.”

Lâm Xương gật đầu, “Cũng phải, người Trung Nguyên há lại cam tâm tình nguyện chấp tay nhường giang sơn, kế tiếp sợ là phải hỗn chiến rất lâu.”

Hà Yến chăm chú nhìn Lâm Xương, “Người có muốn đánh tiếp không?”

Lâm Xương im lặng một lát, lắc đầu, “Ta chỉ muốn thê nhi khỏe mạnh, không cầu vinh hoa phú quý.”

Hà Yến cười nói: “Chẳng phải người suy nghĩ rất tốt.”

Lâm Xương ngẩng đầu lên, ánh mắt có vẻ giật mình, “Ta còn cho là người sẽ chê ta?”

Hà Yến buồn bã thở dài, “Nếu không phải người gọi ta đến, ta cũng chỉ muốn cùng y nhàn vân dã hạc, cả đời bình an.”

Lâm Xương hỏi: “Người không oán y nữa?”

Hà Yến nói nhàn nhạt: “Y cũng chẳng còn nhớ nữa, ta tội gì đi so đo những việc này, chỉ cần y mãi ở bên cạnh ta là đủ rồi.”

Lâm Xương gật đầu, “Thế giờ ta đi khiên binh luôn?”

Hà Yến hơi giật mình, “Động tác nhanh thế làm gì?”

Lâm Xương lên giọng: “Không phải người nói muốn quy ẩn sao?”

Hà Yến trầm ngâm giây lát, “Việc này còn cần bàn bạc kỹ hơn.”

Lâm Xương bị gió thổi nổi một tầng da gà lên má, “Vào nhà nói tiếp.”

Phủ quan Khương Thành.

Hành lang điêu hoa, mái cong rồng lượn.

Trong sảnh đường cũng cổ phác nhã trí, có vận vị Bắc Cương.

Nữ nhân thông thả vào nhà thoa một tầng son phấn mỏng, kết hợp ngọc trầm tổ nhã, nền nã thích hợp.

Liên Nguyệt nghe Hà Yến dẫn theo gia quyến, nghỉ ở trong phòng một mình cũng rất ngọt ngào, muốn đến trò chuyện, bèn trực tiếp dẫn tiểu nhi tử tới thăm dò đến cùng.

Gió chiều giá buốt, trong sảnh đường đốt chậu than mà vẫn chẳng giấu được sự quạnh quẽ.

Một ngọn đèn, một người đầu ngón tay lạnh ngắt.

Chờ thấy rõ người ngồi ngay ngắn bên kia, Liên Nguyệt thực sự sửng sốt mất một lúc.

Nghe có người vào, Nguyên Kinh đặt chén trà ủ tay xuống, liếc nhìn qua, hắc mâu thanh diễm.

Liên Nguyệt lúc này mới có phản ứng, vẻ mặt xấu hổ, “Muội muội quả thật tướng mạo xinh đẹp, tỷ tỷ thất thố, mong muội đừng trách.”

Nguyên Kinh không nói gì, trên mặt lạnh lạnh thanh thanh, không có mảy may biểu cảm.

Đầu ngón tay dài nhọn khẽ đặt trên tay vịn ghế, Liên Nguyệt ngồi xuống, lại lôi từ vạt áo ra một chiếc khăn lụa, phủi tuyết li ti bám trên vai, “Hà đại nhân và phu quân ta là sinh tử chi giao, tỷ tỷ mới đầu còn lấy làm lạ, người tài ba như Hà đại nhân sao mãi chưa có giai nhân làm bạn, hôm nay được thấy thiên tư muội muội, quả thật không uổng công Hà đại nhân tìm kiếm bấy lâu.”

Nói xong, liền nghe một tràng ho đằng sau.

Quay đầu, lại nhìn thấy một nam tử âm nhu ho sù sụ không nén được, em bé trong lòng thì đang khóc ra rả.

Hỉ Liên vừa vào phòng liền nghe thấy những lời này của Liên Nguyệt, quả thực dở khóc dở cười, đang tính nhắc nhở, lại thấy Liên Nguyệt đứng dậy ra chào, “Sao còn để một nam nhân trông trẻ?”

Liên Nguyệt vừa nói vừa đón lấy đứa bé, thuần thục đu đưa dỗ dành một lúc lâu.

Hỉ Liên thấy Nguyên Kinh không có phản ứng, cũng không ngăn cản, chỉ nhẹ giọng cảm ơn Liên Nguyệt một câu, rồi quay đi bưng trà nóng tới.

Tiểu nhi tử của Lâm Xương ở trong phòng chơi một lúc lâu mới nhìn thấy Nguyên Kinh, ngẩng một hồi, sau đó lại ngoan ngoãn đứng trước mặt Nguyên Kinh, giỡn đầu đưa y viên kẹo trên tay, “Cho này...”

Liên Nguyệt hơi xấu hổ, “Lân Nhi... thứ ban nãy con đã liếm cả buổi, sao còn cho người ta nữa?”

Tiểu Lân Nhi kia như không nghe thấy, tiếp tục chìa kẹo ra, “Cho này, ngọt lắm...”

Liên Nguyệt cười thở dài, “Thật là phá quá...”

Lại nói Hà Yến trò chuyện với Lâm Xương một lúc lâu, đã sớm hết kiên nhẫn nghe tiếp, kêu hần dẫn về chỗ ở, đang suy nghĩ làm sao mới có thể cắt đuôi Lâm Xương, vừa bước qua bậc cửa liền thấy tiểu tử ba tuổi kia đang ra sức xum xoe.

Rất là đáng ghét!

Lâm Xương thu hai tay vào tay áo, nhìn thấy Liên Nguyệt, vẻ mặt căng thẳng, “Sao nàng cũng ở đây?”

Liên Nguyệt ngược lại bình thản, “Nữ nhân gia đến trò chuyện thôi, xem chàng căng thẳng kia.”

Lâm Xương nghe câu “nữ nhân gia” này, lập tức miệng khô khốc, đưa mắt nhìn Hà Yến.

Không ngờ người này đang đứng phía sau Tiểu Lân Nhi nhà mình, ngọn lửa trong đáy mắt cháy hừng hực.

Lâm Xương thầm hô một tiếng không ồm, vừa định tiến lên bế Lâm Nhi đi, thì thấy Hà Yến giơ tay ra trước.

“Không được-“

Giọng Lâm Xương lại thoáng có vài phần thê lương.

Liên Nguyệt lườm hắt, “Sao vậy?”

Nguyên Kinh thấy Hà Yến cùng giơ tay với mình, trên mặt thoáng nụ cười nhẹ, như hoa hé nở vậy.

Chỉ năm ngón tay đan vào nhau, lại là khanh khanh ta ta giấu không được, tình ý miên miên.

Liên Nguyệt thấy thế cười nói: “Còn tưởng muội muội tính tình lãnh đạm, hóa ra là thấy ngài mới chịu cười một chút.”

Lâm Xương giọng khàn khàn, “Mau cầm miệng đi.”

Hà Yến nắm tay Nguyên Kinh, “Trời không còn sớm, vào trong trước đi.”

Nói xong, liền lôi y vào bên trong.

Tiểu Lâm Nhi kia quay đầu nhìn cha mẹ mình, thế mà gào khóc ồm lên.

Liên Nguyệt nhìn Nguyên Kinh đứng dậy đi theo Hà Yến vào trong, sắc mặt trở nên khó coi.

Ban nãy người này được áo choàng ngân hồ che toàn thân không nhận thấy, giờ nhìn lại vóc dáng và mặt giày mới thấy không hề giống một nữ nhân.

“Đây...”

Lâm Xương vội bế Lâm Nhi tới, lại nhìn Liên Nguyệt một cái, “Nam nhân đấy...”

Liên Nguyệt trở mắt, cúi đầu nhìn đứa trẻ trong lòng mình, “Kia... đây...”

Lâm Xương nói: “Nàng đưa con đi trước đi...”

Hà Yến vừa đóng cửa liền quay lại đề người ta lên cửa, “Nhớ ta không?”

Đôi mắt Nguyên Kinh như điểm sơn, “Nhớ.”

Hà Yến mừng thầm, muốn hôn y một cái, nhưng môi chạm môi rồi lại không thể dừng.

Bốn mắt nhìn nhau, một đôi là hắc đồng sâu thẳm, một đôi lại là mắt phượng hơi rời rạc.

Môi Nguyên Kinh lạnh lạnh, mềm mềm, Hà Yến dùng đầu lưỡi cẩn thận mô tả, khẽ mút liếm, tay cũng theo đó luồn vào áo choàng, kéo xiêm y bung ra, trượt vào khe vuốt ve hồng anh trước ngực.

Bên tai vang lên một tiếng rên nhẹ vô ý, lại chùng như muốn đòi mạng Hà Yến.

Lửa dục bốc lên, nụ hôn cũng từ hiền hòa ôn nhu ban đầu nhiễm thú tính, tùy ý cuồng liệt, phủ kín môi và cổ Nguyên Kinh.

Áo choàng ngân hồ rơi xuống đất, bị hai bàn chân giẫm lên, bước chân hỗn độn, hơi thở thất thổ.

Hà Yến đẩy y lên giường, thở hổn hển, trong đôi mắt toàn là lửa dục hừng hực.

Chỉ là, còn chưa kịp giơ tay cởi xiêm y người nọ, lại có đôi tay bám lên cổ mình trước, cởi áo tháo đai lưng, lộ ra cơ bắp săn chắc.

Hà Yến cười khê, “Sốt ruột như vậy?”

Nguyên Kinh hai tay khựng lại, ngậy ra, “Hả?”

Ngón tay Hà Yến cọ mặt mày xinh xắn kia, “Người chưa bao giờ như thế, ta rất vui.”

Thấy mắt phượng lơ mơ, không nhiều lời nữa, chỉ cởi sạch sẽ quần áo Nguyên Kinh, giật cầm y trên người mình, cúi xuống.

Da thịt dán sát, quần chặt lấy nhau.

Tai và cổ bị môi lưỡi liếm mát, ngứa ngáy khó chịu, Nguyên Kinh đôi mắt tán loạn muốn giơ tay đẩy ra, nhưng hơi nóng kia đã tới ngực, như làm việc ác mà mát mát cần nhẹ, khiến hai điểm ấy trơn bóng đỏ tươi, loang loáng phát sáng.

Ngón tay thuôn thuôn theo đó dời xuống, Hà Yến chạm vào mé trong đùi người bên dưới, vuốt ve vòng quanh chỗ u mật, thấy ánh mắt Nguyên Kinh sợ hãi, lại xấu xa cho một ngón tay vào.

Nguyên Kinh khẽ nhủ mày, ánh trăng bằng bạc đổ vào phòng, đôi mắt phượng đen sẫm lại hơi ướt ướt.

Hà Yến kiên nhẫn cẩn thận đảo nhẹ, chỉ cảm thấy đầu ngón tay như đút vào dương chi, bên trong mềm mại, cảm giác rất tuyệt vời, vào thêm một ngón tay, lại thành hút chặt, ẩm mềm bao lấy.

Nguyên Kinh không nhịn được rên một tiếng, hai tay túm cánh tay Hà Yến, “Nhẹ thôi...”

Hà Yến rút tay ra, thẳng lưng lên, trong đầu nhớ lúc đi Hỉ Liên mang theo hương chi, đang do dự có nên ra ngoài hỏi Hỉ Liên không, thì thấy cái hộp nhỏ đen sì trên mép giường.

Hà Yến thở dài trong lòng, nghĩ lão thái giám này cũng khá quan tâm.

Nhưng vừa mới mở nắp, người bên dưới lại hơi nhồm dầy ngậm môi hẳn.

Hà Yến hắt đồng chợt lạnh, khoe môi khẽ nhếch, sau đó hôn càng hung mãnh hơn.

Một mặt nóng bỏng công kích môi lưỡi người nọ, một mặt phết cao chỉ trong hộp bôi lên huyết khẩu mềm mại, sau đó đâm vào, bôi trơn từ từ, cho đến khi vào ba ngón tay, lại nhìn mặt Nguyên Kinh không hề có vẻ đau đớn, lúc này mới buông lỏng y ra, rút ngón tay, lấy vật cứng dưới thân cọ xát nếp uốn một lúc lâu, song không chịu vào.

Nguyên Kinh bị khiêu khích toàn thân run rẩy, mắt phượng thất thần, “Người...”

Hà Yến chăm chú nhìn y, tình mâu trầm ổn, “Muốn?”

Hai má Nguyên Kinh đỏ ửng lên, “Ừ.”

Hà Yến nói giọng khàn khàn: “Thế tự mình tách chân ra chút nữa, cho ta xem người muốn cỡ nào.”

Nguyên Kinh chần chừ chốc lát, sau đó dặng chân ra rộng hơn.

Hà Yến khẽ hít một hơi, trái lương tâm nói: “Cũng không phải là rất muốn...”

Nguyên Kinh thần sắc ngần ngại, hơi nghi hoặc sờ hông mình, “... Mở không ra nữa...”

Hà Yến thấy dáng vẻ ghẹo người này, trong lòng lập tức rung động, tính khí bá đạo tiến thẳng vào, cho đến ngập hết cả.

Bên trong căng ra hết cỡ, có mồ hôi dồn lên đầu, làm ướt rèm mi đen nhánh, thoát nhìn lại như nước mắt, tự dưng thêm rất nhiều vẻ dâm ngược. Nguyên Kinh không tự chủ được co lại, nhưng hậu huyết bị nam căn cắm sâu vào, mới đầu còn cạ cạ, chờ sau khi thích ứng liền mạnh mẽ ra vào từng phát.

Hai người cổ kề cổ chân đan chân, môi lưỡi quần nhau, xác thân tương liên.

Chỗ giao hợp cũng càng lúc càng dính, thúc vang thành tiếng, thanh sắc dâm mỹ.

Nguyên Kinh chân căng mềm nhũn, tay có phần chống không được, bị Hà Yến nhìn thấy liền đè trên giường, ấn chân thúc vào không ngừng.

Tới canh hai, màn buông xuống.

Có người rên rỉ kìm nén say người, thở hổn hển mê hoặc lòng.

Hà Yến sức eo cực tốt, thúc liên tục rất lâu không nghỉ, trán nhỏ mồ hôi, từng giọt rơi lên ngực bụng người nọ, lẫn dịch nhầy phía trước chảy ra, dính dấp một mảnh.

Nguyên Kinh như hư thoát, chỉ có phân thân ngóc lên, còn các chỗ khác đều mềm nhũn.

Mắt thấy sắp lên đỉnh, lại nghe Hà Yến lạnh lùng nói, “Kêu tướng công!”

Nguyên Kinh bị thúc chẳng còn sức lực, “... Tướng... tướng công...”

Hà Yến lại lớn tiếng nói: “Kêu nữa!”

Nguyên Kinh tinh thần rời rạc, “... Tướng công...”

Trên tâm lý cực thỏa mãn, Hà Yến ánh mắt sáng rực, cúi nhìn lỗ nhỏ kia bị bắt ngậm nhả vật khổng lồ, tim đập càng nhanh hơn, sau đó đẩy mạnh vài phát, rên khẽ một tiếng, bắn chất dịch màu trắng đục vào trong cơ thể Nguyên Kinh.

Xong việc, Nguyên Kinh da như sương tuyết, rịn một tầng mỏng mồ hôi lạnh.

Nhưng còn chưa kịp nghỉ ngơi đã bị lật người lại, thúc vào hậu huyệt sưng đỏ.

Người vui trong chăn nệm nức nở một tiếng, “Đủ rồi...”

Hà Yến như bị ma nhập, “Không được!”

Lại nói: “Người đừng vội, lần này tướng công sẽ cho người thoải mái.”

Tiếp đó nắm thắt lưng nhỏ xíu kia, nâng y lên thành tư thế quỳ, tháo dây buộc tóc trên đầu Nguyên Kinh trối ngược tay y lại, thúc mạnh không nghỉ.

Chờ Nguyên Kinh cũng xuất tinh rồi, Hà Yến lại vẫn chưa thỏa mãn, ôm tới làm lần nữa.

Hai người này liều chết triền miên, tận đến tinh mơ gà gáy mới xong.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-tinh-bang>